POETAE LYRICI GRAECI.

RECENSUIT

THEODORUS BERGK.

EDITIONIS QUARTAE

VOL. II.

POETAS ELEGIACOS ET IAMBOGRAPHOS CONTINENS.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCCLXXXII.

LIPSIAE TYPIS B. G. TEUBNERI.

INDEX POETARUM.

Pars II.

Poetae Elegiaci.

Iambographi.

POETAE ELEGIACI.

CALLINUS.

1. [1.]*)

Μέχρις τεῦ κατάκεισθε; κότ' ἄλκιμον ἕξετε θυμόν,
ὦ νέοι; οὐδ' αἰδεῖσθ' ἀμφιπερικτίονας,

De reliquiis poetarum Elegiacorum scripserunt *L. Ahrens* in Diario Antiquitatis a. 1841 p. 518 seqq. 1214 seqq. et a. 1842 p. 1012 seqq. *idem* in Philologo T. III p. 222 seq. de hiatu apud elegiacos poetas disputans. *Bamberger* Coniectanea in Poetas Graecos Brunsvigae 1841. *Benndorf* de Anthol. Gr. epigrammatis quae ad artes spectant Lips. 1862. *Emperius* in Museo Rhen. Novo T. I p. 453 seqq. *Alph. Hecker* in Philologo T. V p. 450 seqq. *idem* in commentatione de Anthologia Graeca Lugd. 1843, quem librum postea secundis curis retractavit (Commentatio critica de Anthol. Gr. pars I Lugd. 1852). *Guil. Hertzberg* in Prutz Literarhist. Taschenbuch III p. 209 seqq. *G. Hermann* in Iahnii Annalibus Vol. XXVII p. 26 seqq., nonnulla attigit *N. Piccolos* Supplément à l'Anthologie Grecque Parisiis 1853. *Otto Schneider* in Diario Antiquitatis a. 1838 p. 933 seqq. *Stoll* in Philol. VI, 744 seq., denique *H. Weil* in Mus. Rhen. XVII 1 seqq. laudabili modestia usus de symmetria disserens, quo artificio nunc homines inertes plerumque satis intempestive abutuntur. De dialecto poetarum elegiacorum et iambicorum post *Ahrensium* (qui tractavit idem argumentum in Actis convent. philol. XIII p. 55 seq. *über die Mischung der Dialecte in der griechischen Lyrik*) disputavit *Joh. Gotth. Renner* in Curtii studiis gramm. (vol. I) ut et diligentiam et iudicii sollertiam satis probaverit, sed cum quam plurimum ad aequabilem normam omnia redigere studuerit, quam mei instituti rationes arcebant, passim tantum viri doctissimi mentionem feci.

Callinus. Fr. 1. Stob. Flor. LI 19: *Καλλίνου.* (ita A Vind. Trinc.). Thiersch in Act. Philol. Monac. III 577 seqq. et 637 solum elegiae exordium (v. 1—4) Callini esse existimat, cetera Tyrtaeo vindicare mavult. Hartung universum carmen Tyrtaeo tribuit, negans Callinum incentiva carmina militantibus scripsisse. Bernhardy Hist. Litt. Graec. II 418 satis multa in paucis his versibus reprehendit, sed ipse videtur incertus haerere, utrum poeta culpandus sit an diasceuasta aliquis, an denique universum poema Callino sit abiudicandum. Quae displicuerunt Bernhardyo, ea omnia facile veniam impetrabunt. Nam quod contendit ante Theocritum neminem dixisse *ὀλίγος καὶ μέγας*, quod hic poeta v. 17 usurpavit, valde miror: etenim *σμικρός* fuit communi consuetu-

*) Numeri adiecti sunt editionis Bachianae. — In margine paginae editionis tertiae adscriptae sunt.

ὧδε λίην μεθιέντες, ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε 390
ἧσθαι, ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει.
* * *
καί τις ἀποθνήσκων ὕστατ' ἀκοντισάτω.
τιμῆέν τε γάρ ἐστι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ μάχεσθαι
γῆς πέρι καὶ παίδων κουριδίης τ' ἀλόχου
δυσμενέσιν· θάνατος δὲ τότ' ἔσσεται, ὁππότε κεν δὴ
Μοῖραι ἐπικλώσωσ', ἀλλά τις ἰθὺς ἴτω
ἔγχος ἀνασχόμενος καὶ ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ
ἔλσας, τὸ πρῶτον μιγνυμένου πολέμου.

dine tritum vocabulum, quare epici poetae raro admodum utuntur, qui *ὀλίγος, βαιός, τυτθός* dicere maluerunt: perspexit hoc iam Aristoteles Poet. c. 23, qui recte existimat vilem fieri orationem si poeta *νῦν δέ μ' ἐὼν σμικρός τε καὶ ἀσθενικὸς καὶ ἀειδὴς* vel *δίφρον μοχθηρὸν καταθεὶς μικράν τε τράπεζαν* proprio usus verbo dixisset, cum *ἐὼν ὀλίγος* et *ὀλίγην τε τράπεζαν* venuste dicere liceret. Neque quod Callinus *ὀλίγος* et *μέγας* iunxit, iure reprehendas: nam hoc quoque ante Callinum iam Homerus adhibuit Od. *κ* 93: *οὐ μὲν γάρ ποτ' ἀέξετο κῦμά γ' ἐν αὐτῷ οὔτε μέγ' οὔτ' ὀλίγον.* Porro Bernhardy v. 19 *θνήσκοντος* vituperat, quod ei videbatur poeta metri necessitati obediens pro *θανόντος* posuisse: at non sunt talia ad vivum resecanda: nam etiam Pindarus dixit Ol. IX 34 *βρότεα σώμαθ' ᾇ κατάγει κοίλαν πρὸς ἀγυιὰν θνασκόντων.* Aeschylus in Septem 242 *μή νυν, ἐὰν θνήσκοντας ἢ τετρωμένους πύθησθε.* Sophocles in Electra cum v. 59 *ὅταν λόγῳ θανὼν ἔργοισι σωθῶ* scripsisset, deinde *ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς λόγῳ μάτην θνήσκοντας* posuit; item in epigrammate Attico Anth. P. VII 247 *ἄγγελος .., γενοῦ, ὡς ... Βοιωτῶν κλεινοῖς θνήσκομεν ἐν δαπέδοις*, quod Kaibel perperam ad proelium Chaeronense rettulit. Ac vel pedestris orationis scriptores hunc verbi usum non ignorant, velut Isaeus de Nicostrati her. 21 scripsit: *ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐν τῇ ὑπερορίᾳ ἀποθνησκόντων οὐδὲ γιγνώσκοντες ἐνίους τῆς οὐσίας ἠμφισβήτησαν.* Alia exempla congessit Iacobs ad Anthol. VII 207, 5 et quem ille laudat, Schaefer ad Theocr. VII 2. Porro ibidem v. 19 *ἄξιος ἡμιθέων* cur improbetur, non video: nam pulcre dixit poeta virum fortem dum vivat heroibus antiquis aequiparari: hic usus vocabuli *ἄξιος* notissimus: neque *ἡμιθέων* nomen ab huius poetae saeculo alienum, quod et in Iliade et apud Hesiodum legitur; nam quamvis largiar illum locum non esse antiquae Iliadis, tamen veteris poetae est. Denique quod v. 9 adhortatio in medio pentametro inchoatur, monendum est veteres elegiographos Graecorum etiam hac in re varietatis studiosos fuisse, neque cadere in illos putidam diligentiam, quam Romani sedulo sectantur: nisi forte etiam Theognidis versum culpabimus: *ὧδε δὲ πᾶς τις ἐρεῖ· Θεύγνιδός ἐστιν ἔπη τοῦ Μεγαρέως.* Manifestum vero vitium contraxit *ἔρχεται* v. 15, de quo suo loco dixi. — V. 1 *κότ'*, Ursinus *καί*. — V. 2. *αἰδεῖσθ'*, A *αἴδει δ'*. — Post v. 4 Camerarius ut lacunam redintegraret, addidit: *εὖ νύ τις ἀσπίδα θέσθω ἐναντιβίως πολεμίζων.* at plures versus exciderunt, quibus poeta descripserat calamitates, quibus patria terra tunc premebatur, bello ut videtur contra Magnetas adversa fortuna gesto. — V. 8. *τότ'* vel *τοτ'* B et Ursin., vulgo *ποτ'*. — *ὁππότε*, Bach *ὀκκότε*.

οὐ γάρ κως θάνατόν γε φυγεῖν εἱμαρμένον ἐστίν
ἄνδρ', οὐδ' εἰ προγόνων ᾖ γένος ἀθανάτων.
πολλάκι δηϊοτῆτα φυγὼν καὶ δοῦπον ἀκόντων
ἔργεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου·
ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἔμπας δήμῳ φίλος οὐδὲ ποθεινός,
τὸν δ' ὀλίγος στενάχει καὶ μέγας, ἤν τι πάθῃ· 391
λαῷ γὰρ σύμπαντι πόθος κρατερόφρονος ἀνδρός
θνήσκοντος· ζώων δ' ἄξιος ἡμιθέων·
ὥσπερ γάρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσιν·
ἔρδει γὰρ πολλῶν ἄξια μοῦνος ἐών.

ΕΙΣ ΔΙΑ.

2. [4.]

Σμυρναίους δ' ἐλέησον . . .
Μνῆσαι δ' εἴ κοτέ τοι μηρία καλὰ βοῶν.

3. [2.]

Νῦν δ' ἐπὶ Κιμμερίων στρατὸς ἔρχεται ὀβριμοεργῶν.

V 12. *κως*, A *πως*. — *γε*, *τε* Trinc. — V. 13. *εἰ*, Brunck *ἦν*. — V. 15. *ἔργεται* (i. e. *εἴργεται*) scripsi, legebatur *ἔρχεται*, at hoc etiam in virum fortem, qui salvus ex bello revertit, cadit, itaque Schneidewin existimat post v. 16 pentametrum cum hexametro excidisse, ut haec dixerit poeta: eum non carum esse suis, (*si qui turpiter se periculis subduxerit: sed qui fortiter depugnaverit*) eum vero lugeri. Compares Demosthenis illud de Corona § 97: *πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις ἐστὶ τοῦ βίου θάνατος κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας τηρῇ*. Cum quo Plut. de poesi Hom. 157 componit Aeschyleos versus: *οὔτ' ἐν στέγῃ τις ἥμενος παρ' ἑστίᾳ φεύγει τι μᾶλλον τὸν πεπρωμένον μόρον*. Meineke pro *ἔρχεται* legendum suasit *εὔχεται*, quod non magis commodum quam quod facile aliquis commentaverit *σπέρχεται*. — *μοῖρα*, A *μοῖραν*. — V. 16. *ἔμπας*, Brunck *ἔμπης*. — V. 17. *ὀλίγος*, Voss. (a m. s.) Ars. *ὀλίγον*. — V. 18. *σύμπαντι*, Ursin. *ξύμπαντι*.

Fr. 2. Strabo XIV 633: *ἡνίκα καὶ Σμύρνα ἐκαλεῖτο ἡ Ἔφεσος· καὶ Καλλῖνός που οὕτως ὠνόμακεν αὐτήν, Σμυρναίους τοὺς Ἐφεσίους καλῶν ἐν τῷ πρὸς Δία λόγῳ· Σμυρναίους δ' ἐλέησον, καὶ πάλιν· Μνῆσαι κτλ.* (*καὶ πάλιν* et v. 2 om. Med. 3. 4). — V. 2. probabiliter Casaubonus addit *Σμυρναῖοι κατέκηαν*. Ad hanc elegiam videntur fr. 3. 4. 5 pertinere.

Fr. 3. Strabo XIV 647: *Καὶ τὸ παλαιὸν δὲ συνέβη τοῖς Μάγνησιν ὑπὸ Τρηρῶν ἄρδην ἀναιρεθῆναι Κιμμερικοῦ ἔθνους, εὐτυχήσαντος πολὺν χρόνον· τῷ δὲ ἑξῆς ἔτει Μιλησίους κατασχεῖν τὸν τόπον. Καλλῖνος μὲν οὖν ὡς εὐτυχούντων ἔτι τῶν Μαγνήτων μέμνηται καὶ κατορθούντων ἐν τῷ πρὸς Ἐφεσίους πολέμῳ. Ἀρχίλοχος δὲ ἤδη φαίνεται γνωρίζων τὴν γενομένην αὐτοῖς συμφοράν . . . ἐξ οὗ καὶ τὸ νεώτερον. εἶναι τοῦ Καλλίνου τεκμαίρεσθαι πάρεστιν. . . . ἄλλης δέ τινος ἐφόδου τῶν Κιμμερίων μέμνηται πρεσβυτέρας ὁ Καλλῖνος, ἐπὰν*

4. [3.] 392

Τρῆρεας ἄνδρας ἄγων.

5. [5.]

Strabo XIII 627: *Φησὶ δὲ Καλλισθένης ἁλῶναι τὰς Σάρδεις ὑπὸ Κιμμερίων πρῶτον, εἶθ' ὑπὸ Τρηρῶν καὶ Λυκίων, ὅπερ καὶ Καλλῖνον δηλοῦν, τὸν τῆς ἐλεγείας ποιητήν, ὕστατα δὲ τὴν ἐπὶ Κύρου καὶ Κροίσου γενέσθαι ἅλωσιν. Λέγοντος δὲ τοῦ Καλλίνου τὴν ἔφοδον τῶν Κιμμερίων ἐπὶ τοὺς Ἠσιονῆας γεγονέναι, καθ' ἣν αἱ Σάρδεις ἑάλωσαν, εἰκάζουσιν οἱ περὶ τὸν Σκήψιον Ἰαστὶ λέγεσθαι Ἠσιονεῖς τοὺς Ἀσιονεῖς* (*Ἀσιανούς* x)· *τάχα γὰρ ἡ Μῃονία, φησίν, Ἀσία ἐλέγετο κτλ.* cf. Steph. Byz. v. *Ἠσιονία.* Hesychius *Ἠσιονεῖς, οἱ τὴν Ἀσίαν οἰκοῦντες Ἕλληνες.*

6.

Pausan. IX 9, 5: *Ἐποιήθη δὲ ἐς τὸν πόλεμον τοῦτον καὶ ἔπη, Θηβαΐς· τὰ δὲ ἔπη ταῦτα Καλλῖνος, ἀφικόμενος αὐτῶν ἐς μνήμην, ἔφησεν Ὅμηρον τὸν ποιήσαντα εἶναι· Καλλίνῳ δὲ πολλοί τε καὶ ἄξιοι λόγου κατὰ ταὐτὰ ἔγνωσαν.* Ita Sylburg., vulgo et codd. *Καλαῖνος* et *Καλαίνῳ.* (Ag *Καλλαίνῳ*, V a pr. *Καλλυῖνω.*)

φῇ· *Νῦν δ' ἐπὶ κτλ. ἐν ᾗ τὴν Σάρδεων ἅλωσιν δηλοῖ.* — *ὀβριμοεργῶν*, vulgo *ὀμβριμοεργῶν*, ODhios *ὄβριμος ἔργων*, Fmz Ald. *ὄμβριμος ἔργων*, x *ὀμβριμοεργής*. Respicit huc XIII p. 627 (vid. fr. 5) consentitque Clem. Alex. Strom. I 398 a Callino secundas Magnetum res, ab Archilocho adversas commemorari. Adversari videtur Athen. XII 525 C: *Ἀπώλοντο δὲ καὶ Μάγνητες οἱ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ διὰ τὸ πλέον ἀνεθῆναι, ὥς φησι Καλλῖνος ἐν τοῖς ἐλεγείοις καὶ Ἀρχίλοχος. ἑάλωσαν γὰρ ὑπὸ τῶν Ἐφεσίων.* At Callinus videtur luxuriam et superbiam Magnetum memoravisse, quam deinde interitus civitatis ab Archilocho significatus subsecutus est. Atque ob id ipsum nequeo Hartungo assentire, qui distichon quod legitur Theogn. v. 603, 4:

τοιάδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα καὶ ὕβρις,
οἷα τὰ νῦν ἱερὴν τήνδε πόλιν κατέχει.

Callino vindicare voluit: cui cum simillimi sint versus 113. 4:

ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε καὶ Κολοφῶνα
καὶ Σμύρνην· πάντως, Κύρνε, καὶ ὔμμ' ἀπολεῖ.

quos Theognidis esse certum est, huic eidem poetae etiam illud distichon iure attribuimus. Denique Hartung etiam aliud Theognidis distichon v. 235. 6 Callini esse suspicatur: sed cum ibi Cyrni nomen plane extet, hoc audacissima mutatione tollere conatus est.

Fr. 4. Steph. Byz. *Τρῆρες Θρᾴκιον ἔθνος, λέγεται καὶ τρισυλλάβως παρὰ Καλλίνῳ τῷ* (sic RV, *κιῶ* et *καλλίνω* Pp, *Καλλιμάχῳ* A) *ποιητῇ· Τρήρεας* (R *Τρίρεας*) *ἄ. ἄ.* Treres Celtae fuerunt, non diversi a *Treveris.*

7. [6.]

Strabo XIII 604: *Τοῖς γὰρ ἐκ τῆς Κρήτης ἀφιγμένοις Τεύκροις, οὓς πρῶτος παρέδωκε Καλλῖνος, ὁ τῆς ἐλεγείας ποιητής, ἠκολούθησαν δὲ πολλοί, χρησμὸς ἦν αὐτόθι ποιήσασθαι τὴν μονήν, ὅπου ἂν οἱ γηγενεῖς αὐτοῖς ἐπιθῶνται· συμβῆναι δὲ τοῦτ' αὐτοῖς φασὶ περὶ Ἁμαξιτόν· νύκτωρ γὰρ πολὺ πλῆθος τῶν ἀρουραίων μυῶν ἐξανθῆσαν διαφαγεῖν, ὅσα σκύτινα τῶν τε ὅπλων καὶ τῶν χρηστηρίων· τοὺς δὲ αὐτόθι μεῖναι· τούτους δὲ καὶ τὴν Ἴδην ἀπὸ τῆς ἐν Κρήτῃ προσονομάσαι.*

8. [7.]

Strabo XIV 668: *Καλλῖνος δὲ τὸν μὲν Κάλχαντα ἐν Κλάρῳ τελευτῆσαι τὸν βίον φησί· τοὺς δὲ λαοὺς μετὰ Μόψου τὸν Ταῦρον ὑπερθέντας, τοὺς μὲν ἐν Παμφυλίᾳ μεῖναι, τοὺς δ' ἐν Κιλικίᾳ μερισθῆναι καὶ Συρίᾳ μέχρι καὶ Φοινίκης.*

TYRTAEUS.

I. ΕΥΝΟΜΙΑ.

1.

Aristoteles Polit. V 6, 2: *Ἐν δὲ ταῖς ἀριστοκρατίαις γίνονται αἱ στάσεις . . . ἔτι ὅταν οἱ μὲν ἀπορῶσι λίαν, οἱ δ' εὐπορῶσι· καὶ μάλιστα ἐν τοῖς πολέμοις τοῦτο γίνεται. Συνέβη δὲ καὶ τοῦτο ἐν Λακεδαίμονι ὑπὸ τὸν Μεσσηνιακὸν πόλεμον. Δῆλον δὲ καὶ τοῦτο ἐκ τῆς Τυρταίου ποιήσεως τῆς καλουμένης Εὐνομίας· θλιβόμενοι γάρ τινες διὰ τὸν πόλεμον ἠξίουν ἀνάδαστον ποιεῖν τὴν χώραν.* Adde Paus. IV 18, 1: *καὶ ἐποιήσαντο οἱ Λακεδαιμόνιοι δόγμα, ἅτε τοῖς ἐν τῇ Εἴρᾳ μᾶλλον ἢ σφίσιν αὐτοῖς γεωργοῦντες, τὴν Μεσσηνίαν καὶ τῆς Λακωνικῆς τὴν προσεχῆ, ἕως ἂν πολεμῶσιν, ἐᾶν ἄσπορον. Καὶ ἀπὸ τούτου σιτοδεία ἐγένετο ἐν Σπάρτῃ καὶ ὁμοῦ τῇ σιτοδείᾳ στάσις· οὐ γὰρ ἠνείχοντο οἱ ταύτῃ τὰ κτήματα ἔχοντες τὰ σφέτερα ἀργὰ εἶναι· καὶ τούτοις μὲν τὰ διάφορα διέλυε Τύρταιος.*

2. [1.]*)

Αὐτὸς γὰρ Κρονίων, καλλιστεφάνου πόσις Ἥρης,
Ζεὺς Ἡρακλείδαις τήνδε δέδωκε πόλιν·

Tyrtaeus. De Tyrtaei locis nonnullis disseruit Osann in Commentariis Seminarii Phil. Giss. spec. IV (quod non vidi) et VI.

Fr. 2. Strabo VIII p. 362: *καὶ γὰρ εἶναί φησιν* (*Τύρταιος*) *ἐκεῖθεν* (ex Lacedaemone) *ἐν τῇ ἐλεγείᾳ, ἣν ἐπιγράφουσιν Εὐνομίαν· Αὐτὸς γὰρ κτλ. ὥστ' ἢ ταῦτα ἀκυρωτέον τὰ ἐλεγεῖα* (*ἀκυρωτέον* correxit Porson, libri *ἠκύρωται ὄντα* vel *ἠκ. τὰ*) *ἢ Φιλοχόρῳ ἀπιστητέον τῷ φήσαντι Ἀθηναῖόν τε καὶ Ἀφιδναῖον, καὶ Καλλισθένει καὶ ἄλλοις πλείοσι τοῖς εἰποῦσιν ἐξ Ἀθηνῶν ἀφικέσθαι.* Temere Strabo sive universam elegiam sive hanc carminis particulam in suspicionem vocat: neque enim animadvertit Tyrtaeum a Lacedaemoniis civitate donatum suo iure se illis annumerare. — V. 2. cod. Palimps. nuper Romae repertus vitiose *τὴν ΔΕΔΩΚΕ πόλι . . . ΙΑΜΑ προλιπόντες.* vid. Cobet Mnemos. N. IV, 51.

---

*) Numeri adiecti sunt editionis Bachianae.

οἷσιν ἅμα προλιπόντες Ἐρινεὸν ἠνεμόεντα
εὐρεῖαν Πέλοπος νῆσον ἀφικόμεθα.

* 3.

Ἁ φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ, ἄλλο δὲ οὐδέν.
*   *   *   *   *   *
ὧδε γὰρ ἀργυρότοξος ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων 394
χρυσοκόμης ἔχρη πίονος ἐξ ἀδύτου.

4. [2.]

Φοίβου ἀκούσαντες Πυθωνόθεν οἴκαδ' ἔνεικαν

Fr. 3. Diod. Sic. T. III p. 3: *Ὅτι ὁ αὐτὸς Λυκοῦργος ἤνεσε χρησμὸν ἐκ Δελφῶν περὶ τῆς φιλαργυρίας τὸν ἐν παροιμίας μέρει μνημονευόμενον· Ἁ φιλοχρ. . . . ἀδύτου, ἄρχειν μὲν βουλῆς κτλ.* Haec quae sequuntur Tyrtaei sunt (fr. 4), itaque verisimile est, etiam priora Tyrtaei esse, itaque homines docti neglecto versu 1 *Ἁ φιλοχρ. κτλ.* inseruerunt v. 2 et 3 post primum distichon fr. 4; sed cum hoc distichon *ὧδε γὰρ κτλ.* non bene cohaerere videretur cum eo, quod Plutarchus praemittit: *Φοίβου ἀκούσαντες κτλ.*, hoc ipsum Schneidewinus subditicium esse censuit. Sed potius in epitome Diodori duo diversi loci temere in unum conflati. Diodorus primum ex Tyrtaeo commemoraverat oraculum Lycurgo editum de vitanda avaritia, deinde aliud oraculum, quod Polydorus et Theopompus retulerant. Tyrtaeus autem hoc ipsum oraculum more suo pentametro addito explanaverat, fortasse etiam alia addiderat, denique in fine subiecit: *ὧδε γὰρ κτλ.* Ceterum Plut. Instit. Lac. 42 Alcameni et Theopompo hoc oraculum editum esse dicit. Recte Zenobius Prov. II 24 (ubi vid. interpr. et Müller Fr. Hist. II, 131) asserit proverbium ex oraculo Lacedaemoniis edito deductum esse: *μετήνεκται ἀπὸ χρησμοῦ δοθέντος Λακεδαιμονίοις, ἐν ᾧ ἔχρησε ὁ θεὸς τότε ἀπολεῖσθαι κτλ.*, Aristotelis auctoritate usus: *μέμνηται τοῦ χρησμοῦ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ.* Nuper Hendess de orac. Gr. 19 sat levibus argumentis confisus Delphico oraculo abiudicat hanc dictionem. Cum oraculo componas versiculum vulgi ore tritum *τὰν ἀρετὰν καὶ τὰν σοφίαν νικᾶντι χελῶναι*, v. Pollux IX, 74. — V. 1. doricas formas consulto servavi; pro *ὀλεῖ* Diod. et Zenob. (cf. Miller Misc. 372) *ἕλοι*, schol. Eurip. Andr. 446 *ὀλεῖ, ἄλλο γὰρ οὐδέν* (sed cod. Vat. *σπάρταν τις ἕλοι*), unde possis *ἕλοι, ἄλλο δέ κ' οὐδέν* restituere, sed Tyrtaeus, qui pentametrum subiunxit, fortasse scripserat *ὀλεῖ, ἄλλο γὰρ οὐδέν* . . . Clemm *ἄλλ' ὀλεῖ οὐδέν* coniecit. — V. 2. *ὧδε* Hermann, Diod. *δή*. — V. 3. *χρυσοκόμης*, Hermann *χρησαμένοις*.

Fr. 4. Plutarch. vit. Lycurg. c. 6: *Ὕστερον μέντοι τῶν πολλῶν ἀφαιρέσει καὶ προσθέσει τὰς γνώμας διαστρεφόντων καὶ παραβιαζομένων, Πολύδωρος καὶ Θεόπομπος οἱ βασιλεῖς τάδε τῇ ῥήτρᾳ παρενέγραψαν· Αἰ δὲ σκολιὰν ὁ δᾶμος ἕλοιτο, τοὺς πρεσβυγενέας καὶ ἀρχαγέτας ἀποστατῆρας εἶμεν· τοῦτ' ἔστι μὴ κυροῦν, ἀλλ' ὅλως ἀφίστασθαι καὶ διαλύειν τὸν δῆμον ὡς ἐκτρέποντα καὶ μεταποιοῦντα τὴν γνώμην παρὰ τὸ βέλτιστον· ἔπεισαν δὲ καὶ αὐτοὶ τὴν πόλιν, ὡς τοῦ θεοῦ ταῦτα προστάσσοντος, ὥς που Τύρταιος ἐπιμέμνηται διὰ τούτων· Φοίβου . . . ἀνταπαμειβομένους* (v. 1—6). Auctius vero Diodor. Sic. T. III p. 3 omisso poetae nomine et confusum cum fr. 3 (ubi vide locum) affert v. 3—10. — V. 1. *οἴκαδ' ἔνεικαν* Amiotus

μαντείας τε θεοῦ καὶ τελέεντ' ἔπεα·
ἄρχειν μὲν βουλῆς θεοτιμήτους βασιλῆας,
οἷσι μέλει Σπάρτης ἱμερόεσσα πόλις,
πρεσβυγενεῖς τε γέροντας· ἔπειτα δὲ δημότας ἄνδρας
εὐθείαις ῥήτραις ἀνταπαμειβομένους
μυθεῖσθαί τε τὰ καλὰ καὶ ἔρδειν πάντα δίκαια,
μηδ' ἐπιβουλεύειν τῇδε πόλει (τι κακόν),
δήμου δὲ πλήθει νίκην καὶ κάρτος ἕπεσθαι·
Φοῖβος γὰρ περὶ τῶν ὧδ' ἀνέφηνε πόλει.

et Xylander, libri *οἵ τάδε νικᾶν*. — V. 2. *τε, τοῦ* FaL. — V. 3. *ἄρχειν, ἔχειν* Fa, sed corr. in m. — *βουλῆς* Plut. (Fa. *τιμῆς*), *βουλῇ* Diod. — *βασιλῆας*, ia *βασιλεῖας*. — V. 4. *Σπάρτης* Diod., *Σπάρτας* Plut. fort. recte. — *ἱμερόεσσα*, Diod. *ἰχερόεσσα*. — V. 5. *πρεσβυγενεῖς* Diod, *πρεσβύτας* Plut., fort. *πρερβυγενέας*, cf. etiam Plut. an seni sit ger. resp. c. 10. — *τε γέροντας* Plut., *δὲ γέρ.* Diod. — V. 6. *εὐθείαις ῥήτραις*, Diod. *εὐθείην ῥήτρας*. — Post *ἀνταπαμειβομένους* distinctionem sustuli, nam arctissime cohaerent ea quae sequuntur; similiter Sauppe Ep. ad Herm. p. 69, qui praeterea coniecit *εὐθείῃ ῥήτρᾳ πάντ' ἀπαμειβομένους*, Boissonade *εὐθείην ῥήτραις*. — V. 7. *μυθεῖσθαί τε* Dindorf, cod. *μυθεῖσθαι δέ*. — *ἔρδειν*, in edit. 2 scripsi *ἕρδειν*. — V. 8. non est integer servatus, nam cod. *μηδέ τι ἐπιβουλεύειν*, rectius supplevit et emendavit Dindorf *μηδ' ἐπιβουλεύειν τῇδε πόλει τι κακόν*, quam Bach *μηδέ τι βουλεύειν τῇδε πόλει σκολιόν*. Est enim hoc solemne carmen, velut apud Athenienses, vid. Aristoph. Thesmophor. 335 *εἴ τις ἐπιβουλεύει τι τῷ δήμῳ κακόν*. — V. 9. *δήμου δὲ* Krebs; legebatur *δήμου τε*. — V. 10. Hecker interpunctione post *ἐπέσθαι* deleta coni. *Φοῖβος ἀκειρεκόμης κτλ.* — Dixit de hoc Tyrtaei loco satis difficili Goettling Opusc. I 317 seqq., ubi ostendere instituit Lacedaemoniorum *ῥήτρας*, quae dicuntur, olim versibus heroicis adstrictas fuisse: Goettlingio adversatus est Urlichs Mus. Rhen. VI 194 seq. neque tamen quaestionem expedivit. Non est huius loci rem accuratius pertractare, capita tantum paucis perstringam. Nullis omnino legibus scriptis Lacedaemonii usi sunt, *ῥῆτραι* quae vocantur sunt dictiones Delphicae, velut nobilissima illa *ῥήτρα*, quae Lycurgo praecepit, quomodo respublica Spartanorum ordinanda esset, antiquissimum pedestris sermonis Graeci monumentum, non Spartanam, sed Delphicam dialectum prae se fert. Et hoc quidem tam planum est ac locupletissimorum testium auctoritate firmatum, ut mireris neminem perspexisse. Sed nimirum homines doctos fugit duplex fuisse genus dictionum Delphicarum: praeter ipsum oraculum versibus heroicis aptum, quod Pythia furore percita edebat, quodque ipsius dei responsum esse credebatur, legati plerumque etiam litteris mandanda curabant, quae sacerdos Delphicus (*προφήτης*) ipsius oraculi explanandi gratia suppeditabat: et haec quidem *μαντεία* pedestri oratione erat perscripta, quemadmodum illa ipsa Lycurgi *ῥήτρα*. Utrumque genus Lacedaemonii diligenter in publico tabulario servabant, neque tamen mirum, si postea pleraque diuturnitate temporis absumpta fuerint. Goettlingius autem hos Tyrtaei versus argutius quam verius ad Lycurgum referre voluit: nihil enim causae est, cur Plutarcho fidem abrogemus, qui poetam de Polydoro et Theopompo haec retulisse testatur; idem tamen Plutarchus mihi videtur omnino falsus esse, cum dicit hos reges novissima verba:

5. [3. 4.]

Ἡμετέρῳ βασιλῆϊ, θεοῖσι φίλῳ Θεοπόμπῳ, 396
ὃν διὰ Μεσσήνην εἵλομεν εὐρύχορον,
Μεσσήνην ἀγαθὴν μὲν ἀροῦν, ἀγαθὴν δὲ φυτεύειν·
ἀμφ' αὐτὴν δ' ἐμάχοντ' ἐννεακαίδεκ' ἔτη
νωλεμέως αἰεί, ταλασίφρονα θυμὸν ἔχοντες,
αἰχμηταὶ πατέρων ἡμετέρων πατέρες·

αἰ δὲ σκολιὰν ὁ δᾶμος ἕλοιτο (scr. *ἕροιτο*) *τοὺς πρεσβυγενέας καὶ ἀρχαγέτας ἀποστατῆρας εἶμεν*, addidisse ei dictioni, quam quondam Lycurgus accepit: eiusmodi fraus ab illius saeculi ingenio aliena. Imo haec ipsa verba, quae Delphici oraculi insignem prudentiam arguunt, a principio Lycurgeae dictioni addita fuerunt: sed sensim populi licentia gliscente Spartanos huius praecepti oblivio cepit, reges ac senatus non iam audebant populi multitudini, si quid novasset, resistere. Igitur Polydorus et Theopompus iterum Delphicum oraculum sciscitati sunt de re publica ordinanda; antistites oraculi regibus eadem fere, quae olim Lycurgo responderunt, antiquissima quaeque civitatis instituta optima arbitrati. Ac proximis quidem saeculis videntur Spartani cavisse, ne quid senatus consultis obrogaretur: quare qui postea de institutis Lacedaemoniorum scripserunt, praesertim cum oraculum Theopompo et Polydoro editum oblivione obrutum esset eiusque memoria potissimum Tyrtaei testimonio firmata esset, commenti sunt, hos reges primos id cavisse et Lycurgeae dictioni novissima verba addidisse. — Hic quoque videtur Tyrtaeus ipsa oraculi verba servavisse, quae poeta deinceps explanat, ut hoc fuerit dei responsum:

Ἄρχειν μὲν βουλῆς θεοτιμήτους βασιλῆας
πρεσβυγενέας τε γέροντας· ἔπειτα δὲ δημότας ἄνδρας
μυθεῖσθαί τε τὰ καλὰ καὶ ἔρδειν πάντα δίκαια,
. . . .
δήμου δὲ πλήθει νίκην καὶ κάρτος ἕπεσθαι.

nam post v. 3 (sive post v. 2) id ipsum, in quo summa rei est, cautum erat, ne quid senatus consultis obrogarent, quod Tyrtaeus v. 6 et 8 significat. Quod Plut. dicit an seni g. s. resp. c. 10: *τὴν ἐν Λακεδαίμονι ἀριστοκρατίαν ὁ Πύθιος πρεσβυγενέας, ὁ δὲ Λυκοῦργος ἄντικρυς Γέροντας ὠνόμασεν*, non hos Tyrtaei versus respexit, sed sacerdotis Delphici dictionem (vid. vit. Lyc. c. 6).

Fr. 5. Tria fragm. in unum coniunxi, et primum quidem alterumque iam Buttmann copulavit. V. 1 et 2. Pausan. IV 6, 2: *Οὗτος δὲ ὁ Θεόπομπος ἦν καὶ ὁ πέρας ἐπιθεὶς τῷ πολέμῳ· μαρτυρεῖ δέ μοι καὶ τὰ ἐλεγεῖα τῶν Τυρταίου λέγοντα· Ἡμετέρῳ κτλ.* — V. 3. servavit Schol. ad Plat. p. 448 ed. Bekk.: *Ἀφικόμενος δὲ οὗτος* (*Τυρταῖος*) *εἰς Λακεδαίμονα καὶ ἐπίπνους γενόμενος συνεβούλευσεν αὐτοῖς ἀνελέσθαι τὸν πρὸς Μεσσηνίους πόλεμον, προτρέπων παντοίως· ἐν οἷς καὶ τὸ φερόμενον εἰπεῖν ἔπος· Μεσσήνην ἀγαθὸν μ. ἀ. ἀγαθὸν δὲ φ.* et similiter idem p. 388 et Olympiod. in Alcib. I 162. (Olymp. etiam *φυτεῦσαι*.) — *ἀγαθὴν* pro *ἀγαθὸν* bis scripsit Buttmann. Respicit huc Strabo VIII 366. — V. 4 . . . 8. Strabo affert VI 279: *Μεσσήνη δὲ ἑάλω πολεμηθεῖσα ἐννεακαίδεκα ἔτη, καθάπερ καὶ Τυρταιός φησι· Ἀμφ' αὐτὴν κτλ.* Adde Pausan. IV 15, 2, ubi versus 4. 5. 6, et IV 13, 4, ubi v. 7 et 8 leguntur. — V. 4. *ἀμφ' αὐτὴν* Pausan., *ἄμφω τώδ'* Str. — V. 6. *αἰχμηταί*, Strabonis libri *αἰχμητάς* et deinde *ἢ μητέρων*. Re-

εἰκοστῷ δ' οἱ μὲν κατὰ πίονα ἔργα λιπόντες
φεῦγον Ἰθωμαίων ἐκ μεγάλων ὀρέων.

6. [5.]

Ὥσπερ ὄνοι μεγάλοις ἄχθεσι τειρόμενοι,
δεσποσύνοισι φέροντες ἀναγκαίης ὕπο λυγρῆς
ἥμισυ παντὸς ὅσον καρπὸν ἄρουρα φέρει.

7. [5.]

Δεσπότας οἰμώζοντες ὁμῶς ἄλοχοί τε καὶ αὐτοί,
εὖτέ τιν' οὐλομένη μοῖρα κίχοι θανάτου.

8. 397

Strabo VIII p. 362: *Πλεονάκις δ' ἐπολέμησαν διὰ τὰς ἀποστάσεις τῶν Μεσσηνίων· τὴν μὲν οὖν πρώτην κατάκτησιν αὐτῶν φησι Τυρταῖος ἐν τοῖς ποιήμασι κατὰ τοὺς τῶν πατέρων πατέρας γενέσθαι· τὴν δὲ δευτέραν, καθ' ἣν ἑλόμενοι συμμάχους Ἀργείους τε καὶ Ἠλείους* (ita etiam cod. palimps., Kramer coni. *Ἀρκάδας*) *καὶ Πισάτας ἀπέστησαν, Ἀρκάδων μὲν Ἀριστοκράτην τὸν Ὀρχομενοῦ* (c. pal. *ΟΡΧΟΜΕΝΩΝ* i. e. *Ὀρχομενίων*) *βασιλέα παρεχομένων στρατηγόν, Πισατῶν δὲ Πανταλέοντα τὸν Ὀμφαλίωνος, ἡνίκα φησὶν αὐτὸς στρατηγῆσαι τὸν πόλεμον τοῖς Λακεδαιμονίοις.*

9.

Aristot. Eth. Nic. III 8, 5 (III 11): de iis disserens, qui vi cogunt milites, ut fortiter pugnent: *Καὶ οἱ προτάττοντες, κἂν ἀναχωρῶσι τύπτοντες, τὸ αὐτὸ δρῶσι· καὶ οἱ πρὸ τῶν τάφρων καὶ τῶν τοιούτων παρατάττοντες· πάντες γὰρ ἀναγκάζουσι· δεῖ δὲ οὐ δι' ἀνάγκην ἀνδρεῖον εἶναι, ἀλλ' ὅτι καλόν.* ubi Eustratius *τοῦτο περὶ Λακεδαιμονίων λέγοιτ' ἄν· τοιαύτην γάρ τινα μάχην, ὅτε πρὸς Μεσσηνίους ἐμαχέσαντο, ἐπολέμουν, ἧς καὶ ὁ Τυρταῖος μνημονεύει.*

spicit Strabo VIII 362: *τὴν μὲν οὖν πρώτην κατάκτησιν αὐτῶν* (Messeniorum) *φησὶ Τυρταῖος ἐν τοῖς ποιήμασι κατὰ τοὺς τῶν πατέρων πατέρας γενέσθαι.* — V. 7. *δ'* Xylander, om. Strab. libri.

Fr. 6. Pausan. IV 14, 3: *ἐς τιμωρίας δέ, ἃς ὕβριζον ἐς τοὺς Μεσσηνίους, Τυρταίῳ πεποιημένα ἐστίν· Ὥσπερ κτλ.* — V. 3. *παντὸς ὅσον* Ahrens, *πᾶν ὅσσον* Kuhn, *πάνθ' ὅσσων* AXKFcAgPc, *πάνθ' ὅσων* MLab, *πάνθ' ὅσον* PdVab. Schneidewin (Philol. I 588) *ἥμισα πάνθ' ὅσσον.*

Fr. 7. Pausan. eod. l.: *Ὅτι δὲ καὶ συμπενθεῖν ἔκειτο αὐτοῖς ἀνάγκη, δεδήλωκεν ἐν τῷδε· Δεσπότας κτλ.* quod ex eodem carmine esse apparet. — V. 1. *οἰμώζοντες, οἰμώζοντας* VaLb.

II. (ΥΠΟΘΗΚΑΙ.)

10. [6.]

Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πεσόντα
ἄνδρ' ἀγαθὸν περὶ ᾗ πατρίδι μαρνάμενον.
τὴν δ' αὐτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πίονας ἀγροὺς
πτωχεύειν πάντων ἔστ' ἀνιηρότατον,
πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ γέροντι
παισί τε συν μικροῖς κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ.
ἐχθρὸς μὲν γὰρ τοῖσι μετέσσεται, οὓς κεν ἵκηται
χρησμοσύνῃ τ' εἴκων καὶ στυγερῇ πενίῃ,
αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
πᾶσα δ' ἀτιμία καὶ κακότης ἕπεται.
εἰ δ' οὕτως ἀνδρός τοι ἀλωμένου οὐδεμί' ὤρη
γίγνεται, οὔτ' αἰδὼς οὔτ' ὄπις οὔτ' ἔλεος, 398
θυμῷ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα καὶ περὶ παίδων
θνήσκωμεν ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι.

Fr. 10. Lycurg. in Leocr. 107: *χρήσιμον δ' ἐστὶ καὶ τούτων ἀκοῦσαι τῶν ἐλεγείων* (*τοῦ Τυρταίου*), *ἵν' ἐπίστησθε οἷα ποιοῦντες εὐδοκίμουν παρ' ἐκείνοις* (*τοῖς Λακεδαιμονίοις*)· *τεθνάμεναι γάρ κτλ.* — V. 1. *ἐπὶ*, V. Franke *ἐνὶ*. — V. 2. *ᾗ*, AB *τῇ ἑαυτοῦ*. — V. 3. *αὐτοῦ* Z Ald., v. *αὑτοῦ*, V. Franke *ἣν δ' αὐτοῦ*, Herwerden *Ϝὴν δ'*. — V. 4. *ἀνιηρότατον*, *ἀνιαρότατον* P, *ἀνιαρώτατον* AB et L a pr. m. — V. 6. *μικροῖς*, Z *μικρᾷ*. — V. 7. *μὲν* om. A a pr. m., tralaticio errore, unde alii aliter sed frustra locum tentaverunt, ut mittam nuper ab Hoerschelmanno repertum *ἀχθηρὸς γάρ*, Thiersch coni. *ἐχθρὸς γάρ τ' ἀστοῖσι*, Scaliger *ἐχθρὸς γὰρ τούτοισι*, Taylor *ἔχθιστος γὰρ τοῖσι*. — V. 8. *χρησμοσύνῃ τ' εἴκων*, Herwerden *χρημοσύνῃ Ϝείκων*. De forma *χρησμοσύνη* vid. Lobeck ad Soph. Ai. p. 319 et Paralip. 452. — V. 9. *αἰσχύνει*, LP *αἰσχύνῃ*. — *τε*, Hartung *δὲ*. — *εἶδος*, olim conieci *εὖχος*. — V. 10. *πᾶσα*, Epkema *παισί*. — *ἀτιμία*, Bekker et Hermann *ἀτιμίη*, Ursinus *ἀθυμία*, Scaliger *ἀθυμίη*. — V. 11. *εἰ δ'* V. Franke et Passow, vulgo *εἶθ'*, iidem in fine V. 12 comma ponunt (vulgo plene interpungitur), ut v. 13 apodosin contineat. Sauppe *ἧ ῥ'* vel *ἧ θ'*, Thiersch verba *εἶθ' οὕτως* Lycurgi esse putat, qui omissis aliis versibus deinde pergat recitare Tyrtaei versus . . . *Ἀνδρός τοι*, amicus Thierschii, *εἰ δ' ἄγεθ' οὕτως ἀνδρὸς ἀλ.* eiecto *τοι*, Hermann *εἰ δ' οὕτως οὔτ' ἀνδρὸς ἀλ. οὐ. ὦ. γ. οὐδ' αἰδώς, ἔς τ' ὀπίσω τελέθει*, ut ante *ἔς τ'* negatio repetenda sit, quae illi *οὔτε* respondeat, Ahrens *εἰ δ' οὕτως ἀνδρὸς τότ'* (nunc *τε* scribit) *ἀλ. . . . οὔτ' ὀπίσω γένεος*, Schneidewin *εἰ δ' οὔ πως ἀνδρός τοι*. Scheibe *ποι* vel *που* requirit, Heimsoeth *τευ*. — *ὤρη*, *ὧρη* ABLPZ. — V. 12. *οὔτ' αἰδὼς*, *οὐδ' αἰδὼς* Z. — *οὔτ' ὄπις οὔτ' ἔλεος* scripsi, vulgo *εἰσοπίσω τελέθει*, sed ABP *οὔτ' ὀπίσω τέλος* (P *τελ.*) et *οὔτ' ὀπίσω* etiam L a m. pr., sed corr. *ἔς τ' ὀπίσω* ut Z. Scheibe *ἐξοπίσω* vel *τοὐξοπίσω γένεος*. — V. 13. *τῆσδε*, *τῆς γε* Z. — *μαχώμεθα*, *μαχόμεθα* ABP. — V. 14. *θνήσκωμεν*, *θνήσκομεν* AB. — *ψυχέων* Ald.,

ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
μηδὲ φυγῆς αἰσχρᾶς ἄρχετε μηδὲ φόβου,
ἀλλὰ μέγαν ποιεῖσθε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμόν,
μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι·
τοὺς δὲ παλαιοτέρους, ὧν οὐκέτι γούνατ' ἐλαφρά,
μὴ καταλείποντες φεύγετε, τοὺς γεραιούς·
αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο μετὰ προμάχοισι πεσόντα
κεῖσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον,
ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη πολιόν τε γένειον,
θυμὸν ἀποπνείοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
αἱματόεντ' αἰδοῖα φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα —
αἰσχρὰ τάγ' ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν ἰδεῖν —
καὶ χρόα γυμνωθέντα· νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν,
ὄφρ' ἐρατῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ· 399
ἀνδράσι μὲν θηητὸς ἰδεῖν, ἐρατὸς δὲ γυναιξίν,
ζωὸς ἐών, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσών.

ψυχάων ABLPZ. Ahrens θνησκέμεν εὐψύχως, Kayser post v. 13 pentametrum, ante v. 14 hex. excidisse putat, Hartung post v. 14 plura esse omissa videtur existimare, Leutsch praeeunte Heinrichio a v. 15 novum diversae elegiae fragmentum inchoari arbitratur, quoniam hic et infra iuvenes compellentur, supra (v. 1—14) virorum fiat mentio. — V. 16. μηδὲ φόβου, Z μήτε φόβου. — αἰσχρᾶς, Sauppe αἰσχρῆς. — V. 17. ἀλλὰ, Hecker μηδὲ. — ποιεῖσθε ABP, vulgo ποιεῖτε. — V. 18. μαρνάμενοι, LPZ μαχόμενοι. — V. 20. γεραιούς Z, γηραιούς ABLP. scriptura suspecta non tam propter correptam paenultimam, quae licentia satis exemplis munita est, cf. infra fr. 17, sed quod abundare videtur hoc additamentum: verum haec copia verborum ab antiqui sermonis simplicitate haud aliena, quamquam τοὺς γηραιοὺς fortasse interpretamentum est alius vocabuli, velut τοὺς πολιούς. Antea conieci γεραρούς, idem etiam Winckelmann suasit, Kayser ἀνηλεγέως coniecit, χηρείους Ahrens deleto τοὺς, Hartung γηραλέους, Herwerden φεύγετε Ϝέργ' Ἄρεος. — V. 21. γὰρ, AB μὲν γὰρ. — V. 22. πρόσθε, B πρόσθεν. — V. 25. φίλαις ἐν, BZ φίλ' ἐνί, Schneidewin φίλης ἐν. — V. 26. τάγ' vel τά γ' vulgo, Hermann τά τ', Sauppe τὰ δ', Osann γάρ. Ego conieci olim αἴσχεά τ' ὀφθαλμοῖς, Cobet αἰσχρὸν ἐν ὀφθαλμοῖς, Hecker αἰσχρόν τ' ὀφθ., idemque priore versu ἔντερά θ' αἱματόεντα coniecit, ipse, ut puto, mox improbaturus. Deinde Reiske νεμεσήτ' ἐνιδεῖν, V. Franke νεμεσητὰ ἰδεῖν, possis νεμεσήτ' ἐσιδεῖν. — V. 27. νέοισι δὲ, Thiersch νέῳ δέ τε. cf. Hom. Il. *X* 71: νέῳ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν Ἀρηϊκταμένῳ, δεδαϊγμένῳ ὀξέϊ χαλκῷ κεῖσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ ὅττι φανήῃ· ἀλλ' ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος, τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν. — V. 28. ἐρατῆς Z, itaque Valckenaer coniecit, ἀρετῆς ABLP, ἄρα τῆς vulgo, ἄρα τις χ' V. Franke, ego in ed. 2 ἄρα τις, Boissonade ὃ ῥ' ἐρατῆς . . . ἔχει. — V. 29. θηητὸς Reiske, libri θνητοῖσιν.

ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισιν
    στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακών.

11. [7.]

Ἀλλ' Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικήτου γένος ἐστέ,
    θαρσεῖτ', οὔπω Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει·
μηδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ φοβεῖσθε,
    ἰθὺς δ' εἰς προμάχους ἀσπίδ' ἀνὴρ ἐχέτω,
ἐχθρὰν μὲν ψυχὴν θέμενος, θανάτου δὲ μελαίνας
    κῆρας ὁμῶς αὐγαῖς ἠελίοιο φίλας.
ἴστε γὰρ Ἄρηος πολυδακρύου ἔργ' ἀΐδηλα·
    εὖ δ' ὀργὴν ἐδάητ' ἀργαλέου πολέμου,
καὶ θαμὰ φευγόντων τε διωκόντων τε γέγευσθε,

V. 31 et 32. Stoll (quemadmodum iam ante Brunck et Gaisford, nuper Hartung et Rehdantz) in Philologo IV 169 subditicios censet, iniuria, quamquam distichon hoc repetitur Eleg. 11 v. 21. 22. Weil post hoc distichon plura omissa esse censet. — Ceterum et haec elegia, et quae deinceps sequuntur 11 et 12, integra sunt carmina, quamquam Franke elegiam 10 et 11 in unum coniungere conatus est, versibus aliis traiectis aliis obelo notatis, cui iure iam adversatus est Aug. Matthiae (de Tyrtaei carminibus Altenb. 1820). Thiersch in Act. phil. Mon. III 624 omnia in breves quasdam particulas dissolvere conatus est. Etiam Osann censet ea, quae Lycurgus adscripsit, ex diversis carminibus pro oratoris consilio excerpta esse, item eleg. 11 exordio carere: fugit homines doctos particulas *γάρ* et *ἀλλὰ γάρ* in prooemiis horum carminum insignem orationi vigorem addere, nec meminerunt idem etiam usu venire in oratione pedestri, velut in Xenophontis Oeconomico, Symposio, item in libellis *περὶ πολιτείας Λακεδαιμονίων* et *Ἀθηναίων*.

Fr. 11. Stob. Flor. L 7: *Τυρταίου·* (sic A Trinc., Vind. a m. s. *ἠρωελεγεῖα*) *Ἀλλ' Ἡρακλῆος κτλ.* Resp. v. 1 Plutarch. de nobil. c. 2: *ὁ Τυρταῖος τοὺς αὐτοῦ στρατιώτας εἰς πόλεμον παρακαλούμενος, γενεὰν Ἡρακλέους ἀνικήτου φησὶν αὐτούς.* — V. 1. Gesn. margo *ἀνίκητον.* — V. 2. *οὔπω*, Hecker *οὔπως* vel *οὔ τοι*, et posterius hoc Osann requirit. — V. 4. In edit. 2 hic et v. 10 *ἐς* scripsi, et v. 5 *ἐχθρὴν.* — V. 6. *κῆρας ὁμῶς αὐγαῖς* Grotius, *κῆρας αὐγαῖς* A. Voss, Vind., *κῆρας ἐπ' αὐγαῖσιν ἠ. φίλαις* B, *αὐγαῖσιν κῆρας* Gesn. in m., Schneidewin *κῆρας ἐπ' ἴσ' αὐγαῖς*, similiter Osann *ἔϊσ'*, quod prorsus non ferendum. Etenim *ὁμῶς* cum omissum et postea in margine adiectum esset, per errorem insertum versui seq. et inde illud *ὡς* ortum, quod prorsus incommodum. — V. 7. *Ἄρηος* scripsi, et sic Emperius, v. *ὡς Ἄρεως* (Voss. *ὡς Ἄρεος*). Schneidewin *ἴστε γὰρ ὧν Ἄρεος.* — ib. B et Gesn in m. *πολυδακρύτου.* — *ἀΐδηλα* Ars. et marg. Gesn., v. *ἀρίδηλα.* — V. 9. *θαμὰ* scripsi idque etiam Schneidewin proposuit, omissum fuit in archetypo, itaque librarii pro arbitrio suppleverunt, *παρὰ* Voss., *πρὸς* B., .ξ· Vind., *μετὰ* v. — *τε* ante *διωκ.* om. Trinc. (Vindob.) — *τε γέγευσθε* scripsi, *τ' ἔγευσθε* Voss., *τ' ἄγεσθε* A, *τ' ἐγένεσθε* Trinc. (et Vind. sec. Schneidewin, sec. Gaisf. *ἄγεσθε* vel *ἄγευθ.*) ac potuit sane dici *καὶ πρὸς φευγόντων τε διωκομένων τ' ἐγένεσθε*, cf. Aesch. Sept. 497 *πρὸς τῶν κρατούντων ἐσμέν, οἱ δ' ἡσσημένων.*

ὦ νέοι, ἀμφοτέρων δ' εἰς κόρον ἠλάσατε.
οἳ μὲν γὰρ τολμῶσι παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
ἔς τ' αὐτοσχεδίην καὶ προμάχους ἰέναι,
παυρότεροι θνήσκουσι, σαοῦσι δὲ λαὸν ὀπίσσω·
τρεσσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετή.
οὐδεὶς ἄν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἕκαστα,
ὅσσ', ἢν αἰσχρὰ πάθῃ, γίγνεται ἀνδρὶ κακά.
ῥιγαλέον γὰρ ὄπισθε μετάφρενόν ἐστι δαΐζειν
ἀνδρὸς φεύγοντος δηΐῳ ἐν πολέμῳ·
αἰσχρὸς δ' ἐστὶ νέκυς κακκείμενος ἐν κονίῃσιν
νῶτον ὄπισθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐληλαμένος.
ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισιν
στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακών,
μηρούς τε κνήμας τε κάτω καὶ στέρνα καὶ ὤμους
ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος·
δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος,
κινείτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς·
ἔρδειν δ' ὄβριμα ἔργα διδασκέσθω πελεμίζων,
μηδ' ἐκτὸς βελέων ἑστάτω ἀσπίδ' ἔχων.
ἀλλά τις ἐγγὺς ἰὼν αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῷ
ἢ ξίφει οὐτάζων δήϊον ἄνδρ' ἑλέτω·

V. 13. σαοῦσι Buttmannus, v. σάουσι. — V. 14. A πᾶσ (α) πώλετο. — V. 15. οὐδείς, fort. οὐδεὶς δ' ut Ursin. — V. 16. ἢν et γίγνεται Valckenaer, v. ἂν et γίνεται; idem etiam αἰσχροπαθῇ, vel ὅσσαπερ αἰσχρὰ παθεῖν γίγνεται ἀνδρὶ κακῷ coniecit, similiter Hartung, nisi quod ὅσσα κάκ' scripsit. Fort.: ὅσσ' αἴσχρ', ἤν τι πάθῃ, γίγνεται ἀνδρὶ κακῷ. — κακά, B supra κακῷ. — V. 17. ῥιγαλέον scripsi, legebatur ἀργαλέον, Ahrens ἀρπαλέον, Hartung permire θαρσαλέον, quod interpretatur: „es gehoert gar kein Muth dazu.“ Librorum lectio aperte corrupta; nam fugientem interimere facillimum est: neque tamen ῥηΐδιον hic scribendum, sed ῥιγαλέον: ipsi enim Spartani fugientibus parcere solebant, vid. Plut. Lyc. c. 22: Τρεψάμενοι δὲ καὶ νικήσαντες ἐδίωκον ὅσον ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα τῇ φυγῇ τῶν πολεμίων, εἶτα εὐθὺς ἀνεχώρουν οὔτε γενναῖον οὔτε Ἑλληνικὸν ἡγούμενοι κόπτειν καὶ φονεύειν ἀπολεγομένους καὶ ἀποκεχωρηκότας. cf. O. Müller Dor. T. II p. 247. — V. 18. δηΐῳ, Franckius δήϊον. — V. 19. αἰσχρὸς codd., αἰσχρὸν Gesn. margo Trinc. — κακκείμενος A, v. κατακείμενος. — V. 24. γαστρί, Voss. Ars. δουρί. — V. 25. ὄβριμον, ὄμβριμον Ars. — V. 27. ἔρδειν . . . διδασκέσθω πελεμίζων scripsi, legebatur ἔρδων (nonnullis ἔρδων placuit) . . . διδ. πολεμίζειν, Voss. πολεμίζ', Arsenius πολεμίζων, unde olim suasi ἔρδειν . . πολεμίζων, nunc πελεμίζων correxi, nam poeta dixit, fortia facinora edere meminerit, cum vibrat hastam, respiciens praeceptum v. 25 τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος. — ὄβριμα vulgo, ὄμβριμα Voss. Arsen. — V. 28. A ἑστάτ'. — V. 29—34 Weil de medio tollendos censet, quippe qui ex alia recensione sint additi.

καὶ πόδα παρ ποδὶ θεὶς καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρείσας,
ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ καὶ κυνέην κυνέῃ 401
καὶ στέρνον στέρνῳ πεπλημένος ἀνδρὶ μαχέσθω,
ἢ ξίφεος κώπην ἢ δόρυ μακρὸν ἑλών.
ὑμεῖς δ', ὦ γυμνῆτες, ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος
πτώσσοντες μεγάλοις βάλλετε χερμαδίοις,
δούρασί τε ξεστοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτούς,
τοῖσι πανόπλοισι πλησίον ἱστάμενοι.

12. [8.]

Οὔτ' ἂν μνησαίμην οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην

V. 33. *πεπλημένος* Brunckius, v. *πεπαλημένος*. — V. 37. *ξεστοῖσιν* epitheton tantum ornans foret, sed distinguenda sunt haec iacula, quibus milites levis armaturae utebantur, a pilis hoplitarum (v. 29 *ἔγχεϊ μακρῷ*, v. 34 *δόρυ μακρὸν*), itaque *ξυστοῖσιν* coniicio. apud Homerum quidem hasta procera appellari solet, ut est *μακροῖσι ξυστοῖσι* Il. *ν* 497 et *νώμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον . . . δύω καὶ εἰκοσίπηχυ* *ο* 677, huc adde Alcman. fr. 68 *δουρὶ δὲ ξυστῷ μέμηνεν*, et Apollon. Rh. II 1062 *δούρασί τε ξυστοῖσι καὶ ἀσπίσιν ἄρσετε νῆα*, sed postea dicta sunt iacula breviuscula, ut Herodot. II 71 *ξυστὰ ἀκόντια*, Xenoph. Cyr. VII 1, 33 *ἔνθα δὴ δεινὴ μάχη ἦν καὶ δοράτων καὶ ξυστῶν καὶ μαχαιρῶν*, itaque equites potissimum utebantur, vid. ib. IV 6, 1. — *ἐς αὐτοὺς* offensioni est, sed medelam aegre adhibeas, nam *ἐς ἄκρους*, quod Franke suasit, non convenit. — V. 38. *πανόπλοισι* Dindorf, *πανοπλίοισι* A Voss. Trinc. Vindob., *πανοπλίταις* B Gesn. marg., *ταῖσι πανοπλίαις* Ursinus, *πανοπλίοις* ꝟ. — *πλησίον*, B (?) *ἐγγύθεν*. Hartung scripsit *ἀκοντίζοντες ὀϊστοὺς ἱέντες, πανόπλοις πλησίον ἱστάμενοι.* Weil totum distichon Tyrtaeo abiudicat.

Fr. 12. Stob. Flor. LI 1 affert primum v. 1—14: *Τυρταίου* (sic A Trinc.), tum LI 5 v. 15—44 (*Τυρταίου* Trinc., *Ἡρωελεγεῖα* Voss. et Vind. in m., om. lemma A), sed recte Brunck, alii haec in unum coniunxerunt, quae videntur casu magis, quam consulto ap. Stobaeum diremta, neque tamen assentior Weilio, qui Stobaei libros traiectione corrigendos censet, ut post integrum Tyrtaei elegiam (LI 1. 5) continuo sequantur versus Euripidei (2. 3. 4. 6), nam Stobaeus alias quoque ea, quae continuo se excipiunt, diremit. Continuo post v. 14 secutum esse v. 15 maxime docet quod haec ipsa particula carminis inter Theognidea recepta est v. 1003—6 hoc modo: *Ἥδ' ἀρετή, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον, κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ σοφῷ· ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε παντί τε δήμῳ, ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ.* Et ad eandem elegiam utrumque fragmentum pertinere docet etiam repetitio consulto adhibita v. 10 et 20; accedit quod Plato quoque in Legibus utramque partem respexit, cf. quae dixi in Museo Rhen. novo III 213 seq. Bernhardy tamen Hist. Litt. Gr. II 346 (II 1, 436 ed. 2) multa sibi reperisse visus est, quae offensioni sint, cui iure adversatus est etiam Schneidewin Philol. III 106. — V. 1. Plato Leg. I 629: *Τυρταῖον . . . ὃς δὴ μάλιστα ἀνθρώπων περὶ ταῦτα ἐσπούδακεν εἰπών, ὅτι· οὔτ' ἂν μν. οὔτ' ἐν λ. ἄ. τιθείμην, οὔτ' εἴ τις πλουσιώτατος ἀνθρώπων εἴη, φησίν, οὔτ' εἰ πολλὰ ἀγαθὰ κεκτημένος, εἰπὼν σχεδὸν ἅπαντα, ὃς μὴ περὶ τὸν πόλεμον ἄριστος γίγνοιτ' ἄν.* et ib. II 660: *ἐὰν δ' ἄρα πλουτῇ μὲν Κινύρα τε καὶ Μίδα μᾶλλον, ᾖ δὲ ἄδικος, ἄθλιός τε*

οὔτε ποδῶν ἀρετῆς οὔτε παλαισμοσύνης, 402
οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε,
νικῴη δὲ θέων Θρηΐκιον Βορέην,
οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἴη,
πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω μάλιον,
οὐδ' εἰ Ταντκλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη,
γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μειλιχόγηρυν ἔχοι,
οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν πλὴν θούριδος ἀλκῆς·
οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ,
εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὁρῶν φόνον αἱματόεντα
καὶ δηΐων ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ἱστάμενος.
ἥδ' ἀρετή, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον
κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέῳ.
ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε παντί τε δήμῳ,
ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ

ἐστὶ καὶ ἀνιαρῶς ζῇ, καὶ οὔτ' ἂν μνησαίμην, φησὶν ὑμῖν ὁ ποιητής, εἴπερ ὀρθῶς λέγει, οὔτ' ἐν λ. ἄ. τιθείμην, ὃς μὴ πάντα τὰ λεγόμενα καλὰ μετὰ δικαιοσύνης πράττοι καὶ κτῷτο, καὶ δὴ καὶ δηΐων οὗτος ἂν ὀρέγοιτο ἐγγύθεν ἱστάμενος, ἄδικος δὲ ὢν μήτε τολμῴ ὁρῶν φόνον αἱματόεντα, μήτε νικῷ θέων Θρηΐκιον Βορέην, μήτε ἄλλο αὐτῷ μηδὲν τῶν λεγομένων ἀγαθῶν γίγνοιτό ποτε. unde restitutum τιθείμην. Stob. τιθείην (ib. pro ἐν λόγῳ habent A Vind. Trinc. ἂν λόγῳ). — V. 2. παλαισμοσύνης, A Vind. Trinc. παλαιμοσύνης, quem ad modum Aristarchus apud Homerum scripsit, vid. Eustath. ad Od. Θ 103, sed παλαισμοσύνη Simonid. 149, 2. et Xenophan. 2, 16. — V. 3. ἔχοι, ἔχοις Vind., ἔχει A Voss. — V. 4. θέων, B θεῶν. — V. 5. χαριέστερος, Trinc. χαριέστατος. — V. 6. Κινύρεω μάλιον G. M. Schmidt, cf. Hesych.: Μάλιον· μᾶλλον, Choerob. Orth. p. 248: Ἴωνες δὲ τὸ μᾶλλον μάλιον λέγουσιν. Vulgo Κινυρέοιο μᾶλλον, et sic Vind. A (hic tamen Κινυρεοῖο), B Κινύραο πλέον, Camerarius Κινύρεω βάθιον. Ceterum cf. Plato Rep. III 408 B: οὐδ' εἰ Μίδου πλουσιώτεροι εἶεν. Clem. Al. Paedag. III 233: ἐὰν μὲν ἄρα πλουτῇ Κινύρα τε καὶ Μίδα μᾶλλον, ἢ δὲ ἄδικος καὶ ὑπερήφανος. Postea Schmidt scribere maluit Μίδεω ἢ μάλιον Κινύρεω abusus Hesychii glossa ἠμάλιον· μέγα, ubi divisim ἢ μάλιον scribendum censet. — V. 8. cf. Plat. Phaedr. 269 A: τί δέ, τὸν μελίγηρυν Ἄδραστον οἰόμεθα κτλ. — V. 9. ἔχοι, ἔχει A et Vind. a m. pr. — πλὴν om. B. — V. 10. οὐ γὰρ ἀνὴρ, Hartung εἰ μὴ ἀνὴρ, et v. 11 εἰ μὴ τετλαίη τ' ἐνορῶν, male utrumque, ac Plato quoque his mutationibus aperte adversatur. — V. 11. μὴ τετλαίη, Vind. Trinc. μήτε τλαίης. — φόνον, πόνον A a m. pr. cf. Plat. Leg. I 629 E: εἴρηκας γοῦν ὧδε ἐν τοῖς ποιήμασιν, ὡς οὐδαμῶς τοὺς τοιούτους ἀνεχόμενος· οἳ μὴ τολμήσωσι μὲν ὁρᾶν φόνον αἱμ. κ. δ. ὀρέγοιντ' ἐγγ. ἱστάμενοι. — V. 13—16 leguntur in Theognideis v. 1003—6. — ἥδ' Hermann, vulgo ἡ δ'. — τόδ', τόγ' B, idem inverso ord. ἄριστον ἐν ἀ. ἄεθλον. — V. 14. νέῳ, Theogn. σοφῷ. — V. 16. ἀνήρ, Upton coni. ἂν εὖ. Huc respicit Plato Leg. I 630 B: διαβάντες δ' εὖ καὶ μαχόμενοι ἐθέλοντες ἀποθνήσκειν ἐν τῷ πολέμῳ, ὡς φράζει Τυρταῖος, τῶν μισθοφόρων εἰσὶ πάμπολλοι.

νωλεμέως, αἰσχρᾶς δὲ φυγῆς ἐπὶ πάγχυ λάθηται,
ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος,
θαρσύνῃ δ' ἔπεσιν τὸν πλησίον ἄνδρα παρεστώς·
οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ·
αἶψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
τρηχείας, σπουδῇ τ' ἔσχεθε κῦμα μάχης·
ὃς δ' αὐτ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὤλεσε θυμόν 403
ἄστυ τε καὶ λαοὺς καὶ πατέρ' εὐκλεΐσας,
πολλὰ διὰ στέρνοιο καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλαμένος,
τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι ἠδὲ γέροντες,
ἀργαλέῳ τε πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις·
καὶ τύμβος καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι
καὶ παίδων παῖδες καὶ γένος ἐξοπίσω.
οὐδέ ποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται οὐδ' ὄνομ' αὐτοῦ,
ἀλλ' ὑπὸ γῆς περ ἐὼν γίγνεται ἀθάνατος,
ὅντιν' ἀριστεύοντα μένοντά τε μαρνάμενόν τε
γῆς πέρι καὶ παίδων θοῦρος Ἄρης ὀλέσῃ.
εἰ δὲ φύγῃ μὲν κῆρα τανηλεγέος θανάτοιο,
νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὖχος ἕλῃ,
πάντες μιν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἠδὲ παλαιοί,
πολλὰ δὲ τερπνὰ παθὼν ἔρχεται εἰς Ἀΐδην·
γηράσκων ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτόν

V. 17. *αἰσχρᾶς*, A *αἰσχροι*, ego in ed. 2 *αἰσχρῆς* scripsi. — V. 19. *δ' ἔπεσιν* Hermann, vulgo *δὲ πεσεῖν*, Voss. om. *δε*. — V. 22. *τ'*, Vind. *θ'*, A *δ'*. — *ἔσχεθε*, A *ἔχεσκε*. — V. 23. *ὃς δ' αὐτ'* scripsi, cum antea coniecissem *εἰ δέ τις* vel *ἄνδρα δ' ὅς*, ut v. 27 *τὸν δ' ὀλ. κτλ.* sit apodosis, vulgo *αὐτὸς δ'* et plene interpungitur v. 26, Hartung *ὅστις δ'*. — V. 25. *πολλὰ*, A *πολλὰ δὲ*. — V. 31—34 Weil ex alia elegia petitos esse existimat. ego diversam recensionem praegressi distichi v. 29. 30 agnosco, cf. quae infra ad v. 39 adnotavi. — V. 31. *οὐδέ ποτε* Hermann, vulgo *οὐδέποτε*. — V. 35. *εἰ*, Brunck *ἢν*, contra Ursinus et Steph. *φύγοι . . . ἕλοι*. — *τανηλεγέος*, Vind. *τανηλεγέως*. — V. 36. *ἕλῃ*, B *ἔχῃ*. — V. 37. *μιν* om. A., Schneidewin coniecit *μέν*. — V. 38. *τερπνὰ* A, *θερπνὰ* vulgo. — V. 39. *γηράσκων* A, vulgo *γηράσκων δ'*. — *μεταπρέπει* Vind. Trinc., vulgo *μετατρέπει*. — In Theognideis haec sunt contracta et male cum alienis versibus conglutinata v. 933: *Παύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀπηδεῖ· ὄλβιος ὃς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχεν· πάντες μιν τιμῶσιν· ὁμῶς νέοι οἵ τε κατ' αὐτὸν χώρης εἴκουσιν, τοί τε παλαιότεροι· γηράσκων ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτὸν βλάπτειν οὐδ' αἰδοῦς οὐδὲ δίκης ἐθέλει.* Franke v. 39—42 subditicios censet, Thiersch Act. Mon. III 636 existimat v. 41. 42 ante v. 39. 40 collocandos, et *πάντες δὴ ἐν θώκοισι* coniecit, contra Schneidewin vulgatum ordinem tuetur, sed v. 37 et 38 eiiciendos esse censet.

βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει,
πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὁμῶς νέοι οἵ τε κατ' αὐτόν
εἴκουσ' ἐκ χώρης οἵ τε παλαιότεροι.
ταύτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἱκέσθαι
πειράσθω θυμῷ, μὴ μεθιεὶς πολέμου.

13. [10.]

Αἴθωνος δὲ λέοντος ἔχων ἐν στήθεσι θυμόν. 404

14. [9.]

Πρὶν ἀρετῆς πελάσαι τέρμασιν ἢ θανάτου.

15. [11.]

Ἄγετ', ὦ Σπάρτας εὐάνδρου

Schneidewino assensus est Leutsch, qui hoc distichon (v. 37. 38) Mimnermo tribuit. Antea nihil omnino novandum esse existimavi, ratus necessarium esse v. 37, quoniam virum fortem, quamvis nondum ad senectutem pervenerit, omnes honorare soleant; ac verba v. 38 *πολλὰ τερπνὰ παθὼν* explanari distichis duobus 39—42. At v. 37 et v. 41. 42, qui aequabilem plane eiusdem argumenti explicationem ostentant, non possunt inter se conciliari: atque veteres critici haud dubie notaverant hunc locum, in quo eiusdem sententiae duplices versus deprehenduntur, disticho v. 37. 38 haec, duobus v. 39—42 altera absolvitur. Qui Theognideas eclogas concinnavit, cum abundantiam ingratam animadvertisset, maluit contaminare, quam alterutram asciscere recensionem, itaque primum et tertium distichon nullo negotio in arctum redegit. Heimsoeth correctionibus intempestivis usus v. 39 *ἤ γὰρ ἰὼν* pro *γηράσκων* et v. 41 *ὁμῶς οἵ τοί τε κατ' αὐτὸν* frustra traditam versuum compagem tueri conatus est. — V. 42. *εἴκουσ' ἐκ χώρης*, Schneidewin *εἴκουσιν χώρης*, Leutsch *χώρης εἴκουσιν τοί τε* ut est ap. Theogn., ego *χώρης οἳ εἴκουσ'* (*Ϝείκουσ'*). — V. 44. *θυμῷ* AB, *θυμὸν* Vind. Voss. Trinc. — *μεθιεὶς*, B *μεθεὶς*. — *πολέμου* Ursin. et marg. Gesn., libri *πόλεμον*.

Fr. 13. Galen. de Hippocr. et Platon. plac. III T. I p. 267 ed. Bas. *οἷον καὶ ὅταν εἴπῃ* (*Χρύσιππος*) *Τυρταῖον λέγοντα· Αἴθωνος κτλ. ὅτι μὲν γὰρ ἔχει ὁ λέων θυμὸν ἀκριβῶς ἅπαντες ἄνθρωποι καὶ πρὶν ἀκοῦσαι Τυρταίου γιγνώσκομεν.* et ibid.: *Τύρταιος δέ γε, καθάπερ οὖν καὶ Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν ἅπαντες οἱ ποιηταὶ σφοδρότατον ἔχειν φασὶ τοὺς λέοντας τὸν θυμόν, ὥστε καὶ τῶν ἀνθρώπων ὅστις ἂν ᾖ θυμοειδέστατος εἰκάζουσι λέοντι.*

Fr. 14. Plutarch. de Stoic. repug. c. 14: *καὶ τὸ Τυρταίου τὸ πρὶν ἀρετῆς κτλ.* ex Chrysippo qui frequenter Tyrtaeo usus esse videtur. — *πρὶν*, Brunck *πρίν γ'*.

Fr. 15. Dio Chrys. I 34 ed. Emp.: *ἔτι δὲ οἶμαι τὴν παρακλητικήν, οἷα τῶν Λακωνικῶν ἐμβατηρίων, μάλα πρέπουσα τῇ Λυκούργου πολιτείᾳ καὶ τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἐκείνοις· ἄγετ' ὦ κτλ.* ubi Schol. secund. Morellium: *παρακλητικὰ ἐκ τῶν Τυρταίου.* Tzetz. Chil. I 692: *Τυρταῖος Λάκων στρατηγὸς καὶ ποιητὴς ὑπῆρχεν Προτρεπτικὰ πρὸς πόλεμον γράψας ἀσμάτων μέλη . . . ὡς Δίων ὁ Χρυσόστομος οὕτω που γράφει λέγων· ἄγετ' ὦ κτλ.* Ahrens olim haec in tetrametros redigere instituit. — V. 1. *Σπάρτας*, V *παρτα*. — *εὐάνδρου*, Renner *εὐάνδρῳ*.

κοῦροι πατέρων πολιατᾶν,
λαιᾷ μὲν ἴτυν προβάλεσθε,
δόρυ δ' εὐτόλμως [βάλλετε]
μὴ φειδόμενοι τᾶς ζωᾶς·
οὐ γὰρ πάτριον τᾷ Σπάρτᾳ.

* 16. [12.] 405

Ἄγετ', ὦ Σπάρτας ἔνοπλοι κοῦροι, ποτὶ τὰν Ἄρεος κίνασιν.

V. 2. *κοῦροι*, M *κοῦρα*. — *πατέρων* CMAVP Tzetz., *πρότερον* m in marg., *πρῶτον* rell. — *πολιατᾶν* scripsi, *πολιητᾶν* P, quod Hermann coniecit, *πολιηταν* V, *πολιητῶν* M, *πολιητᾶς* C, *πολιῆται* M in m. et rell., om. Tzetz., Ahrens *ὁπλιτᾶν*, Schneidewin *πανοπλιτᾶν*, Thiersch *ἄγετ' ὦ Σπάρτας πολιᾶται, κοῦροι πατέρων εὐάνδρων* probante Koechlyo. — V. 3. *λαιᾷ μὲν* V et Tzetzes, *λαᾶ μὲν* C, *λαιὰν μὲν* M, *λαιᾷ μέντοι* mr. — *ἴτυν*, B *ἴτην*. — *προβάλεσθε*, *προβάλλεσθε* BCMP a m. s. (a m. pr. *προβάλλεσθαι*) et Tzetz. (cod. B Tzetz. *προβάλλοντες*). — V. 4. *δ'* eiecerunt Klotz et Thiersch. — *βάλλετε* cancellis sepsi, nam est haud dubie a librariis profectum ad versum redintegrandum; Tyrtaeus scripsisse videtur *δόρυ δεξιτερᾷ δ' εὐτόλμως*. verbum enim *προβάλεσθε* utriusque est enuntiati, neque offendit vocula *δὲ* postposita, quandoquidem nomina *δόρυ δεξιτερᾷ* arctiore necessitate comprehenduntur; cf. Hesiodi Op. 46 *ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν*. Ceterum *βάλλετε* libri meliores PCM (supra *βάλλοντες*) var. lect. v., sed *βάλλοντες* V et rell., Luzac et Thiersch *πάλλοντες*. Interpolatione *βάλλετε* (*βάλλοντες*) confisus Grote Hist. Gr. I 473 interpr. Germ. coniecturam de re militari Spartanorum, qualis Tyrtaei aetate fuerit, periclitatur. — V. 5. *φειδόμενοι*, Tzetz. *φείδεσθε*, unde prius *πάλλοντες* .. *φείδεσθαι* conieci. — *τᾶς ζωᾶς* M, *τὰς ζωᾶς* C, *ζωᾶς* rell. — V. 6. *οὐ γὰρ*, Koechly *ὧς γὰρ*. — *πάτριον* CM (corr. *πάτρι*), *πατρὶ* B, *πάτρι* v. — *τᾷ Σπάρτᾳ* CM (corr. *τῆς σπάρτας*) Tzetz., *τᾶ Σπάρτα* B, *τᾶς Σπάρτας* v. Contra mr pro hoc versu nihil nisi *περὶ πάτρας*. — Koechly, qui disputavit de hoc carmine in actis philol. Heidelb. 1865 p. 204 (cf. 103. 104) cum alia immutavit, tum fr. 16 cum his versibus conglutinavit, quae ludibundus, non serio videtur fecisse.

Fr. 16. Hephaest. 46 om. nom. auctoris: *Τὸ μέντοι τὸν σπονδεῖον ἔχον, ἀλλὰ μὴ τὸν ἀνάπαιστον παραλήγοντα, εἰσὶν οἳ Λακωνικὸν καλοῦσι, προφερόμενοι παράδειγμα· Ἄγετ' κτλ.* *Ἄρεος* DE (iidem *κίνησιν*), vulgo *Ἄρεως*. Probabiliter ad Tyrtaeum referunt, Valckenarius Alcmani tribuit, quod sane scholion ineditum cod. A videtur confirmare, *ἐπεὶ Ἀλκμὰν ἐχρήσατο, οὗτος δὲ Λάκων*, sed credo hoc grammatici *αὐτοσχεδίασμα* esse. Hoc scholio videtur abusus esse schol. metr. Soph. Ai. 134 (T. II p. 384 Dind.): *τὸ παρὸν δὲ μέτρον ἀναπαιστικόν ἐστι, Λακωνικὸν καλούμενον, διὰ τὸν Λάκωνα Ἀλκμᾶνα πολλῷ τούτῳ χρήσασθαι*: nam rettulit haec ad dimetrum. — Ex Tyrtaeo conversus videtur versus ap. Mar. Vict. II 11: *Ite o Spartae primores fauste nunc Parcas ducentes*, ubi legitimum numerum restitueris *Ite o Spartae nunc primores f. P. ducentes* (perperam Ritschl Opusc. I 273 *primores nunc fauste* traiecit et deinde *turmas* interpolavit; attigit hunc versiculum etiam Hense de Iuba artigrapho in Actis Soc. Lips. IV 136), sed videtur non tam librarius culpandus, quam metricus, qui satis superque artis inscitiam prodit, quandoquidem hunc Molossicum versum dicit temereque *moras* Laconici exercitus *Parcas* interpretatur. Sane non

17.

Schol. Hephaest. 157 ed. 2 Gaisford: *Εὑρίσκεται δ' ἁπλῶς ἐν μέσῳ λέξεως κοινῇ καὶ ἐν παλιμβακχείῳ, ὡς καὶ παρὰ Τυρταίῳ ἥρωες· οὕτως γὰρ ἔλαβε τὸν δεύτερον πόδα τοῦ στίχου.* Igitur *ἥρωες* paenultima correpta dixit Tyrtaeus, ut saepe est apud Pindarum, in sede secunda hexametri ut videtur.

Hartung praeterea Tyrtaeo tribuit versus trimetros iambicos, de quibus dixi Carm. popul. 18. — G. Wolf Tyrtaei nomen restituere voluit apud Lydum de mensibus p. 117, ubi *Εὔρυτος ὁ Λακεδαιμόνιος ὁ μελοποιὸς* legitur (de quo loco dixi p. 1283 ed. 3), non recte: nam a Tyrtaei ingenio hoc prorsus abhorret: nec magis probanda Schmidtii coniectura, qui Alcmani vindicavit.

ignoro plerosque existimare morarum institutum recens admodum esse, quemadmodum Schoemann Antiquit. Gr. I 298 ad belli Peloponnesii novissimum tempus refert, quandoquidem Xenophon primus commemoraverit: at iam Hermippus comicus inde fabulam *Μοίρας* inscripsisse videtur, quae fabula initio belli docta est, vid. Commentat. de comoedia Att. 318, estque verisimile Spartanos legiones suas inde ab antiquissimo tempore *μοίρας* sive *μόρας* appellavisse, sed descriptio exercitus reique militaris varias subiit vicissitudines.

III.

ASIUS.

Χωλός, στιγματίης, πολυγήραος, ἶσος ἀλήτῃ
ἦλθεν κνισοκόλαξ, εὖτε Μέλης ἐγάμει,
ἄκλητος, ζωμοῦ κεχρημένος, ἐν δὲ μέσοισιν
ἥρως εἱστήκει βορβόρου ἐξαναδύς.

Asius. Athen. III 125 B: *Κνισολοῖχος γάρ τις εἶ καὶ κατὰ τὸν Σάμιον ποιητὴν Ἄσιον τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον καὶ κνισοκόλαξ . . . τὰ μὲν οὖν τοῦ Ἀσίου, ἔφη ὁ Μυρτίλος, ἔπη ταῦτ' ἔστι· Χωλὸς κτλ.* — V. 1. *ἶσος* P, v. *ἴσος*. — V. 2. *ἦλθεν κνισοκόλαξ* B, *ἦλθε κνισσοκόλαξ* C, *ἦλθεν ὁ κνισοκόλαξ* PVL. Welcker *Κνισοκόλαξ*, ut nomen proprium sit, coniecit Cycl. Ep. I 144, de Creophylo Samio cogitans, idemque v. 4 de Melete fluvio, non de advena parasito accipienda esse existimat, cf. etiam Welcker Mythol. III 47. Si Meles Homeri pater intelligendus est, Asius fortasse Irum aliquem nuptiis intervenire finxit, quamquam Homerici Iri origo repetenda ex iis, quae Athen. VI 259 A refert. — Non est hoc epigramma, sed pars maioris carminis.

PISANDER.

Ἀνδρὶ μὲν Ἱππαίμων ὄνομ᾽ ἦν, ἵππῳ δὲ Πόδαργος.
καὶ κυνὶ Λήθαργος, καὶ θεράποντι Βάβης·
Θεσσαλός, ἐκ Κρήτης, Μάγνης γένος, Αἵμονος υἱός
ὤλετο δ᾽ ἐν προμάχοις ὀξὺν Ἄρη συνάγων.

Pisander. Anth. Pal. VII 304: *Πισάνδρου Ῥοδίου.* hoc m. 2 in marg., tum C. *τούτου τοῦ ἐπιγράμματος μέμνηται Νικό*(*λαος*) *ὁ Δαμασκηνός*: x *ὡς ἀρίστου. εἰς Ἱππαίμονα τὸν ἐκ Κρήτης Μάγνητα.* Prius distichon legitur etiam ap. Dion. Chr. XXXVII T. II 532: *Ἀνδρὶ* ... *Βάβης. τίς οὖν οἶδεν Ἑλλήνων οὐχ ὅτι τὸν ἵππον, ἀλλ᾽ αὐτὸν τὸν Ἱππαίμονα; δοκῶ μὲν οὐδὲ Μαγνήτων, ὅθεν ἦν Ἱππαίμων. οὗτος μὲν οὖν φροῦδος ἐξ ἀνθρώπων αὐτῷ Βάβητι καὶ Ποδάργῳ.* et ap. Polluc. VI 45: *οὐ μὴν οὐδὲ ὁ Μάγνης κύων, τὸ Ἱππαίμονος κτῆμα, ὁ Λήθαργος, ἀνώνυμος, ὃς τῷ δεσπότῃ συντέθαπται, καθάπερ μηνύει τοὐπίγραμμα· ἀνδρὶ κτλ.* et Eudoc. 96. — V. 1. *ὄνομ᾽ ἦν* Anth. Poll. Eud. et ap. Dion. BM (in m. *ὄνομα ᾧ*), sed reliqui codd. *ὄνομα τῷ.* — *Ἱππαίμων*, Eud. *Ἱππάμων.* — *ἵππῳ*, cod. Pal. *ἵππων*, quod deinde corr. — V. 2. *Λήθαργος* Dio Poll. Eud., *θήραγρος* Anth., sed corr. *γρ. λήθαργος* (haud dubie ex Nicolao Damasc.). cf. Finsler gr. Anth. 72. — *Βάβης*, cod. Pal. *μάμης.* Eud. *Βάθης.* — V. 3 *ἐκ* in Pal. supra add. — *Αἵμονος* Plan., *αἵμονος* Pal. Ceterum Thessalus fuit equus, Creticus canis, Hippaemon Magnesius, servi, qui inferiore habetur loco, patriam consulto poeta videtur reticuisse: fuit fortasse Phryx, vid. Tit. Phryg. n. I ap. Stevart A Description of some ancient monuments in Lydia and Phrygia: BABA, idem nomen *Βάβυς*, vid. Proverbia *Κάκιον ἢ Βάβυς αὐλεῖ*, de quo cf. Athen. XIV 624 B et Zenob. Prov. IV 81, et *Βάβυος χορὸς* App. Prov. I 46. Etiam Pherecydis Syrii pater *Βάβυς* vocabatur, vid. Suid. *Φερεκύδης*, Diog. Laert. I 116. De significatione confer Phot. Bibl. p. 341 B: *Βάβια δὲ οἱ Σύροι, καὶ μάλιστα οἱ ἐν Δαμάσκῳ τὰ νεογνὰ καλοῦσι παιδία, ἤδη δὲ καὶ τὰ μειράκια ἀπὸ τῆς παρ᾽ αὐτοῖς νομιζομένης Βαβίας θεοῦ.* — Hartung meam explicationem reprehendit, nimium honorem cani aut equo tribui existimans patria eorum addita, quod mihi quidem non est offensioni: at quod ipse contendit haec omnia ad virum referenda esse, qui ex Magnesia Thessalica fuerit oriundus, cum maiores fuerint Cretenses, huic interpretationi non solum ordo verborum obstat, sed etiam hoc refragatur, quod Magnetes non credo illa aetate recte Thessalis accenseri; nam etiam postea Magnetes a ceteris Thessalis seiuncti fuerunt, cf. Aeschin. adv. Ctesiph. 83. Sin omnia ad unum Hippaemonem referenda sunt (quod Pollux videtur secutus esse, qui canem Magnetem dicit), tria haec simul in eo laudari existimandum est, quoniam Magnetes ex Thessalia oriundi olim in Creta domicilium collocaverunt, haud ita multo post his sedibus relictis novam urbem Magnesiam ad Maeandrum condiderunt: nam haec fuit reapse Hippaemonis patria (vid. Dio. Chr.), non Creta, ut videtur lemma cod. Pal. indicare: etenim nulli omnino Magnetes Cretam insulam videntur obtinuisse, postquam sedes suas in Asiam transtulerunt: cf. etiam Hoeck Creta II 410.

V.

MIMNERMUS.

NANNΩ.

1. [1.]*)

Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσῆς Ἀφροδίτης;
τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι,
κρυπταδίη φιλότης καὶ μείλιχα δῶρα καὶ εὐνή·
οἷ' ἥβης ἄνθεα γίγνεται ἁρπαλέα
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξίν· ἐπεὶ δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθῃ
γῆρας, ὅ τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἄνδρα τιθεῖ,

Mimnermus. Fr. 1. Stob. Flor. LXIII 16: *Μιμνέρμου· τίς δὲ κτλ.* V. 1. 2 affert Plut. de virt. mor. c. 6 s. p. n.: *ἀκολάστων μὲν γὰρ αἵδε φωναί· τίς δὲ χάρις, τί δὲ τερπνὸν ἄνευ χρυσῆς Ἀ. τ. . . . μέλει.* Cf. Apostol. XVI 61c. Huc respicit Horat. Epp. I 6, 65: *Si, Mimnermus uti censet, sine amore iocisque Nil est iucundum, vivas in amore iocisque.* ubi schol. ΦΨ: „Mimnermus scriptor elegiorum fuit, qui dixit nil esse iocundum sine amore et iocis, concordans Epicureorum sectae." rectius ille quidem, quam Porphyrio, qui dicit Mimnermum in ecloga quadam Hieronymi (corrigunt *Epicuri*) sectam commendasse. V. 1. *τίς δὲ*, cod. Vind. Arsen. *τίς δαί.* — *χρυσῆς*, fort. *χρυσέης*, quemadmodum nunc etiam Meineke et Hartung scripserunt. — V. 3 et seq. om. cod. Vind. Trinc. — *δῶρα καὶ εὐνή*, Hecker *δῶρα Διώνης*, Hartung *δῶρ' Ἀφροδίτης*, Leutsch Philol. XIX 664 *μείλιχα μῆλα καὶ εὐνή.* — v. 4. *οἷ' ἥβης ἄνθεα* scripsi, i. e. *solus iuventutis flos dulcis*; *εἰ ἥβης ἄνθεα* AB, *ἄνθεα εἰ ἥβης* vulgo, Ursinus *οἷς κ'.* Antea scripsi *ἔσθ' ἥβης ἄνθεα γίγνεται, ἁρπαλέα κτλ.* probante Stollio Phil. VI 747. Grotius *ἄνθεα τῆς ἥβης*, Schneidewin *εὐανθὴς ἥβη γ. ἁρπαλέη*, O. Schneider *ἄνθε' ἀεὶ ἥβη*, Kayser *ἄνθε' ὁμηλικίης* vel *ἡλικίης δ' ἄνθεα*, Ahrens *οἷ' ἥβης ἄνθεα*, Hermann *ἄνθεα ταῦθ' ἥβης*, Hertzberg *εἶ' (αἶ?) ἥβης ἄνθεα*, Hartung *ἄνθεα τέρπν' ἥβης*, Sauppe *ἐν ἥβης ἄνθει*, C. Brugman denique *οἷρ* vel *οἷς θ' ἥβης*, quod, si *οἷς* ad Veneris munera refertur, abhorret a graeci sermonis consuetudine. — V. 5. *ἐπεὶ δ'*, AB *ἐπεί τ'*, Brunck *ἐπὴν δ'.* — V. 6. *ὁμῶς καὶ καλὸν* libri, *ὁμῶς καὶ κακὸν* Hermann, *ὅμως καὶ καλὸν* Doederlein coni., quae coniecturae improbandae sunt, recte se habet librorum lectio; *ὁμῶς τιθεῖ* eodem modo dictum est, quo Xenophon scripsit Agesil. 11, 12 *ἀεὶ τιθεὶς τὰ τῶν φίλων ἀσφαλῶς.*

---

*) Numeri adiecti sunt editionis Bachianae.

αἰεί μιν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναι,
οὐδ' αὐγὰς προσορῶν τέρπεται ἠελίου,
ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισίν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν·
οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔθηκε θεός.

2. [2.]

Ἡμεῖς δ' οἷά τε φύλλα φύει πολυανθέος ὥρῃ 409
ἔαρος, ὅτ' αἶψ' αὐγῇς αὔξεται ἠελίου,
τοῖς ἴκελοι πήχυιον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἥβης
τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακόν
οὔτ' ἀγαθόν· Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι,
ἡ μὲν ἔχουσα τέλος γήραος ἀργαλέου,
ἡ δ' ἑτέρη θανάτοιο· μίνυνθα δὲ γίγνεται ἥβης
καρπός, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται ἠέλιος·
αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται ὥρης,
αὐτίκα τεθνάμεναι βέλτιον ἢ βίοτος·
πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε οἶκος
τρυχοῦται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει·
ἄλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδεύεται, ὧντε μάλιστα
ἱμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην·
ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον· οὐδέ τίς ἐστιν
ἀνθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδοῖ.

3. [4.]

Τὸ πρὶν ἐὼν κάλλιστος, ἐπὴν παραμείψεται ὥρη,
οὐδὲ πατὴρ παισὶν τίμιος οὔτε φίλοις.

V. 7. *αἰεί μιν* scripsi, v. *αἰεὶ μέν.* — V. 8. *προσορῶν*, Grotius *προσορᾶν.*

Fr. 2. Stob. XCVIII 13: *Μιμνέρμου· ἡμεῖς δ' κτλ.* — V. 1. *πολυανθέος* A, v. *πολυάνθεμος.* — *ὥρῃ* scripsi, legeb. *ὥρῃ.* — V. 2. *αἶψ'*, Brunck *ἄψ.* — *αὐγῇς* Schneidewin, *αὐγῇ* libri; subiectum est *φύλλα.* Postea Schneidewin coni.: *φύλλ', ἃ φύει πολυανθέος ὥρη εἴαρος, αἶψ' αὐγῆς ἄζεται ἠελίου.* — V. 9. *ἐπήν*, Brunck *ἐπεί.* — *παραμείψεαι, παραμεῖψαι* A. — V. 10. *τεθνάμεναι* Bach, codd. *δὴ τεθνάναι*, Stephanus et O. Schneider *τεθνᾶναι*, at eiusmodi forma satis dubiae est auctoritatis, cf. Hermann ad Aeschyli Agam. 517. defendit tamen Ahrens Philol. Suppl. I 539. barbaram censet Cobet Var. L. I 390 (ubi apud Mimn. *αὐτίκα δὴ θάνατος* parum apte legendum censet), cf. etiam Contos Ἑρμῆς λόγιος I 25. — V. 11. *ἄλλοτε* A, v. *ἄλλοτέ τ'.* — V. 12. *πενίης, περὶ ἡ* A. — v. 16. *διδοῖ* B, v. *διδῷ.*

Fr. 3. Stob. CXVI 1: *Μιμνέρμου* (A. sed Trinc. *Μενάνδρου*)· *τὸ πρὶν κτλ.* — V. 1. *ὥρη*, Ursin. ex codd. *ὥρην*, quod probant Nauck et Hartung, non recte, cf. Hesiod. Op. 407 *ἡ δ' ὥρη παραμείβηται*, et supra fr. 2, 9. — V. 2. *φίλοις* Voss., vulgo *φίλος.*

4. [5.]

Τιθωνῷ μὲν ἔδωκεν ἔχειν κακὸν ἄφθιτον ὁ Ζεὺς
γῆρας, ὃ καὶ θανάτου ῥίγιον ἀργαλέου.

5. [3.]

(Αὐτίκα μοι κατὰ μὲν χροιὴν ῥέει ἄσπετος ἱδρώς,
πτοιῶμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης
τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν, ἐπεὶ πλέον ὤφελεν εἶναι·)
ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ ὄναρ
ἥβη τιμήεσσα· τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον
γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίχ' ὑπερκρέμαται,
ἐχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὅ τ' ἄγνωστον τιθεῖ ἄνδρα,
βλάπτει δ' ὀφθαλμοὺς καὶ νόον ἀμφιχυθέν.

6. [6.]

Αἲ γὰρ ἄτερ νούσων τε καὶ ἀργαλέων μελεδωνῶν
ἑξηκονταέτη μοῖρα κίχοι θανάτου.

7. [7.]

(Μήτε τίνα ξείνων δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς
μήτε τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν)

Fr. 4. Stob. CXVI 33: *Μιμνέρμου Ναννοῦς* (*Νάννου* A, om. lemma Vind.)· *Τιθωνῷ κτλ.* — V. 1. *ἔχειν*, A. Vind. Trinc. *σχεῖν*, fort. *ὀχεῖν*. — ὁ Ζεὺς om. A. B. Voss. Vind., ὁ Trinc., *ἄφθιτον αἰεί* coni. Schneidewin.

Fr. 5. Stob. CXVI 34: *ἐκ Μιμνέρμου Ναννοῦς* (*Νάννου* A, om. Vind. Trinc.)· *Ἀλλ' ὀλιγοχρ. κτλ. . . . ἀμφιχυθέν·* sed cum v. 4—6 legantur in Theognideis v. 1020—1022, recte Brunck fragmento, quod servavit Stobaeus, tres versus praemisit: *Αὐτίκα . . . εἶναι*, qui praecedunt apud Theogn. 1017—1019. — V. 4. *ὄναρ*, Schneidewin *ἔαρ*. — V. 5. *ἀργαλέον*, Theogn. *οὐλόμενον*. — V. 6. Theogn. *αὐτίχ' ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται*. — V. 7. A *ὅταν γνωστὸν τιθῇ*.

Fr. 6. Diogen. Laert. I 60: *φασὶ δ' αὐτὸν* (*Σόλωνα*) *καὶ Μιμνέρμου γράψαντος· αἲ γὰρ κτλ. ἐπιτιμῶντα αὐτῷ εἰπεῖν· Ἀλλ' εἴ μοι κτλ.* cf. Apostol. I 60 b. — V. 1. *μελεδωνῶν* scripsi, nisi praestat *μελεδωνέων*, ut Cobet edidit, legebatur *μελεδώνων*. Sola hac forma antiqui poetae usi sunt, *μελεδών* recentis admodum aetatis est vocabulum, cum *μεληδών* satis habeat auctoritatis.

Fr. 7. Anthol. Pal. IX 50: *Μιμνέρμου*. In marg. m. s. *ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ*. tum in rasura *ἀλ . . . . . . νν*, tum infra alia manus addidit *παραίνεσις εἰς τὸ ἀνέτως ζῆν* (cod. Par. *Μνημέρμου παραινετικόν*)· *τὴν σαυτοῦ φρένα κτλ.* Idem distichon legitur in Theogn. v. 795—796 praemisso alio: *Μήτε τινὰ ξείνων κτλ.*, quod Bach, alii recte Mimnermo vindicaverunt, quos et olim in edit. 1 et nunc secutus sum, cum in ed. 2 Mimnermo abiudicavissem.

τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.

8. [8.]

Ἀληθείη δὲ παρέστω
σοὶ καὶ ἐμοί, πάντων χρῆμα δικαιότατον.

9. [12.]

Ἡμεῖς δ' αἰπὺ Πύλου Νηλήϊον ἄστυ λιπόντες 411
ἱμερτὴν Ἀσίην νηυσὶν ἀφικόμεθα,
ἐς δ' ἐρατὴν Κολοφῶνα βίην ὑπέροπλον ἔχοντες
ἑζόμεθ' ἀργαλέης ὕβριος ἡγεμόνες·
κεῖθεν δ' ἀκτήεντος ἀπορνύμενοι ποταμοῖο
θεῶν βουλῇ Σμύρνην εἵλομεν Αἰολίδα.

V. 3. *τὴν σαυτοῦ*, Ahrens *αὑτοῦ* vel *σωυτοῦ*, Bekker olim *τὴν σ' αὑτοῦ*, poterat *σὴν αὑτοῦ* scribi, ut est in Homeri Hymno in Merc. 564 *σὺ δ' ἀτρεκέως ἐρεείνων σὴν αὑτοῦ φρένα τέρπε*, sed nihil mutandum, cf. Sappho 15. Alcaeus fr. 72. 78. 87. 101. — V. 4. cod. P bis *ἄλλος* et praeterea *ἀμείνον*. — *τίς σε*, ap. Theogn. rectius *τοί σε*.

Fr. 8. Stob. XI 1: *Μενάνδρου Ναννοῦς* (A, om. Trinc., *μ̆ ναννους* Vind., *Μένανδρος ἐν Νάννοις* Schow.)· *ἀληθ. κτλ.* Passow et Gaisford *Μιμνέρμου*. — V. 1. *ἀληθείη*, Schneidew. *ἀληθίη*. cf. Nauck Philol. XI 466.

Fr. 9. Strabo XIV 634: *Ἀπελθόντες δὲ παρὰ τῶν Ἐφεσίων οἱ Σμυρναῖοι στρατεύουσιν ἐπὶ τὸν τόπον ἐν ᾧ νῦν ἐστιν ἡ Σμύρνα, Λελέγων κατεχόντων· ἐκβαλόντες δ' αὐτοὺς ἔκτισαν τὴν παλαιὰν Σμύρναν. ... Ὕστερον δὲ ὑπὸ Αἰολέων ἐκπεσόντες κατέφυγον εἰς Κολοφῶνα καὶ μετὰ τῶν ἐνθένδε ἐπιόντες τὴν σφετέραν ἀπέλαβον· καθάπερ καὶ Μίμνερμος ἐν τῇ Ναννοῖ φράζει μνησθεὶς τῆς Σμύρνης ὅτι περιμάχητος ἀεί· Ἡμεῖς κτλ.* — V. 1. *ἡμεῖς* om. CFmo Ald. — *δ'* omissum in codd. omnibus exhibent edd. — *αἰπὺ Πύλου* scripsi, legebatur *αἰπὺ Πύλον*, codd. *αἰπύ τε πύλον*, nisi quod F *ἐπεί τε πύλον* exhibet, nisi forte scribendum uno verbo *Αἰπύπυλον* quasi si dicas Hochpylos, cf. Curtius Pelopon. II 174 seqq. Meineke *ἡμεῖς δ' αὖτε* (vel *δηὖτε*) *Πύλον* legendum proposuit, quod denuo proposuit Cobet. — V. 3. *ἐς δ' ἐρατὴν* Wyttenbach, legebatur *ἐς δ' ἄρα τὴν*. — V. 5. *κεῖθεν δ' ἀκτήεντος ἀπορνύμενοι ποταμοῖο* quamvis dubitanter scripsi, sed litterarum vestigia tradita deserere nolui; *δ' ἀστύεντος* vel *δ' Ἀστύεντος* editiones, *διαστήεντος* CFoz, *δι' ἀστήεντος* s, *δ' ἀναστάντες* x. *Ἀκτήεις* dicitur fluvius, cuius aquae altis ripis labuntur: adiectivum hoc auctoritate destitutum, sed probe factum, atque constat, quantopere graeci poetae id genus adiectiva frequentaverint. Cum fluvius Colophonem praeterfluens aut nominatim fuerit appellandus aut epitheto aliquo illustrandus, nihil dum coniectura repertum, quo manifestum mendum probabiliter tollatur: nam a litterarum specie plus minusve omnia tentamina recedunt. Ego antea scripsi *δ' αὖτ' Ἄλεντος*, *Ἄλεις* enim videtur fluvius vocitatus esse, vid. Paus. VIII 28, 3, siquidem pro codd. scriptura *ἀνελόντος* recte *Ἄλεντος* restitutum, rectus casus ib. VII 5, 10 *Ἄλης* legitur ac pariter ap. schol. Lycophr. 425, at utroque loco *Ἄλεις* videtur scribendum. Sed coniecturam *αὖτ' Ἄλεντος* propter insolentiam productae syllabae primae praesertim in thesi versus repudio, neque

10. [13.]

Strabo XIV 634: *Κολοφῶνα δ' Ἀνδραίμων Πύλιος (κτίζει), ὥς φησι καὶ Μίμνερμος ἐν τῇ Ναννοῖ.*

11. [10.]

Οὐδέ κοτ' ἂν μέγα κῶας ἀνήγαγεν αὖτις Ἰήσων
ἐξ Αἴης, τελέσας ἀλγινόεσσαν ὁδόν,
ὑβριστῇ Πελίῃ τελέων χαλεπῆρες ἄεθλον, 412
οὐδ' ἂν ἐπ' Ὠκεανοῦ καλὸν ἵκοντο ῥόον,

* * *

Αἰήταο πόλιν, τόθι τ' ὠκέος Ἠελίοιο
ἀκτῖνες χρυσέῳ κείαται ἐν θαλάμῳ,
Ὠκεανοῦ παρὰ χεῖλος, ἵν' ᾤχετο θεῖος Ἰήσων.

αὖτε Ἄλεντος hiatu admisso veri simile. Sane Lycophro produxit, sed in arsi 425 *καύηκας οὐκ ἄπωθεν Ἀλέντα ποτῶν*, ubi insolens nominis clausula librariis offensioni fuit, qui *Ἀλέντος* correxerunt. Utramque offensionem Hermann verborum traiectione *Ἄλεντος οὐκ ἄπωθε καύηκας ποτῶν* removere conatus est. Mimnermo fluvii hoc nomen iam Brunck vindicavit, perperam ille quidem scribens *δ' Ἀλήεντος*, Schneidewin *δ' αὖτις Ἄλεντος*. Hartung *ἄστυ, Ἄλεντος* scripsit. Schneidewin postea *κεῖθεν δ' αὖ Μήλητος* proposuit, usus Choerobosco I 142, ubi a fluvio *Μέλης* secernitur *ἄλλος ποταμὸς ὁ Μήλης ὁ διὰ τοῦ η τῆς Κολοφῶνος*, qui I 45 *Μίλης* dici videtur. Vicissim alii epitheton aliquod fluvii indagare conati sunt, velut Hecker *δ' ἀενάοντος*. Ego cum olim *στιῆντος* coniecissem probante Hertzbergio, postea *δὲ κρυόεντος* (*δ' αὖ στυγόεντος*) scripsi, vid. Pausanias VIII 28, 3: *Ἄλεντος δὲ τοῦ ἐν Κολοφῶνι καὶ ἐλεγείων ποιηταὶ τὴν ψυχρότητα ᾄδουσιν*, adde ib. VII 5. 10, ut periegeta hunc ipsum locum respexerit: et in eundem modum Meineke *κεῖθεν παχνήεντος* proposuit; quod vocabulum Nonnus frequentat, sed apud priores non comparet, neque huic loco aptum. Meinekium praeterea offendit *ἀπορνύμενοι* praesentis temporis participium, quod satis tuetur Pindarus Pyth. I 65 *ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι Πινδόθεν ὀρνύμενοι*. — V. 6. *βουλῇ*, Cobet *βουλῆς* nulla necessitate. — *Σμύρνην εἵλομεν* Brunck, vulgo *Σμύρναν εἴδομεν*.

Fr. 11. Strabo I 46: *εἰ δ' ὥσπερ ὁ Σκήψιός φησι παραλαβὼν μάρτυρα Μίμνερμον, ὃς ἐν τῷ Ὠκεανῷ ποιήσας τὴν οἴκησιν τοῦ Αἰήτου πρὸς ταῖς ἀνατολαῖς ἐκτὸς πεμφθῆναί φησιν ὑπὸ τοῦ Πελίου τὸν Ἰάσονα καὶ κομίσαι τὸ δέρος, οὔτ' ἂν ἡ ἐπὶ τὸ δέρος ἐκεῖσε πομπὴ πιθανῶς λέγοιτο εἰς ἀγνῶτας καὶ ἀφανεῖς τόπους, οὐδ' ὁ δι' ἐρήμων καὶ ἀοίκων καὶ καθ' ἡμᾶς τοσοῦτον ἐκτετοπισμένων πλοῦς οὔτ' ἔνδοξος οὔτε πασιμέλων. Οὐδὲ κτλ. καὶ ὑποβάς· Αἰήταο κτλ.* Apparet haec cohaerere et paucos quosdam versus intercidisse. — V. 1. *οὐδέ κοτ' ἂν* Porson, v. *οὐδ' ὁκόταν*. — *μέγα* Brunck, v. *μέτα*. — *αὖτις* Hecker, legebatur *αὐτός*, Meineke *ἀρχός*. — V. 2. *τελέσας*, eiusdem vocabuli repetitio, quam antiqui sermonis simplicitate non satis tuearis, displicet, corrigo *ἀνύσας*, cuius interpretamentum est *τελέσας*. *τελέων* quod futuri temporis est, cum *ἀνύσας* iungendum. Meineke ut hanc offensionem removeret, v. 3 *Πελίῃ τε ἑλὼν* legendum proposuit. — V. 6. *χρυσέῳ*, Hecker *χρύσεοι*. — V. 7. *χεῖλος, ἵν'* scripsi, ABC *χείλεσιν*, rel. et edd. *χείλεσ', ἵν'*.

12. [9.]

Ἠέλιος μὲν γὰρ πόνον ἔλλαχεν ἤματα πάντα,
οὐδέ ποτ' ἄμπαυσις γίγνεται οὐδεμία
ἵπποισίν τε καὶ αὐτῷ, ἐπεὶ ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς
Ὠκεανὸν προλιποῦσ' οὐρανὸν εἰσαναβῇ·
τὸν μὲν γὰρ διὰ κῦμα φέρει πολυήρατος εὐνὴ
κοΐλη, Ἡφαίστου χερσὶν ἐληλαμένη
χρυσοῦ τιμήεντος, ὑπόπτερος, ἄκρον ἐφ' ὕδωρ
εὕδονθ' ἁρπαλέως χώρου ἀφ' Ἑσπερίδων
γαῖαν ἐς Αἰθιόπων, ἵνα δὴ θοὸν ἅρμα καὶ ἵπποι
ἑστᾶσ', ὄφρ' Ἠὼς ἠριγένεια μόλῃ·
ἔνθ' ἐπέβη ἑτέρων ὀχέων Ὑπερίονος υἱός.

13. [11.]

Pausan. IX 29, 4: *Μίμνερμος δὲ ἐλεγεῖα εἰς τὴν μάχην ποιήσας*
τὴν Σμυρναίων πρὸς Γύγην τε καὶ Λυδούς, φησὶν ἐν τῷ προοιμίῳ
θυγατέρας Οὐρανοῦ τὰς ἀρχαιοτέρας Μούσας, τούτων δὲ ἄλλας νεω- 413
τέρας εἶναι Διὸς παῖδας. Respicit Schol. Pind. Nem. III 16: *Καὶ ὁ*
μὲν Ἀρίσταρχος Οὐρανοῦ θυγατέρα τὴν Μοῦσαν δέδεκται, καθάπερ
Μίμνερμος καὶ Ἀλκμὰν ἱστοροῦσιν.

Fr. 12. Athen. XI 470 A: *Μίμνερμος δ' ἐν Ναννοῖ ἐν εὐνῇ φησι χρυσῇ κατεσκευασμένῃ πρὸς τὴν χρείαν ταύτην ὑπὸ Ἡφαίστου τὸν Ἥλιον καθεύδοντα περαιοῦσθαι πρὸς τὰς ἀνατολάς, αἰνισσόμενος τὸ κοῖλον τοῦ ποτηρίου· λέγει δ' οὕτως· Ἠέλιος κτλ.* — V. 1. *πόνον ἔλλαχεν* Hermann emendavit, legebatur *ἔλαχεν πόνον.* Stoll *Ἠέλιος μέγαν ἐξέλαχεν.* — V. 2. *ποτ'*, Bach *κοτ'.* — *γίγνεται* Dindorf, *γίνεται* vulgo, compares 1, 4. 2, 7 et 11. 5, 4, ubi ipse antea *γίνεται* scripseram. — V. 3. *ἐπεὶ*, Casaubonus *ἐπὴν.* — V. 4. *εἰσαναβῇ*, Hermann *εἰσανέβη.* — V. 6. *κοΐλη* Meineke, quemadmodum *ὁμοῖος* et *ὁμοΐιος* dici solet; possis etiam *κωΐλη* ut *ὀλώϊον* est ap. Hesiod. Th. 591, vulgo *κοίλη*, Eustath. p. 1632, 27 qui h. l. respicit *κύλη.* Ahrens coni. *κοίλη ἐν*, Schneidewin *κοίλη ὑφ'.* — V. 7. *ὑπόπτερος* Heyne, vulgo *ὑπόπτερον*, ut Apollo tripode alato fertur (Monum. Instit. Archaeol. T. I t. 48), ut ap. Aesch. Prom. v. 138 Oceanides *ὄχῳ πτερωτῷ* vehuntur; conf. etiam Gerhard Pict. Vasc. I t. 41, 57 al. — V. 8. *εὕδονθ'* PVL, *εὕδονθ' ὅθ'* AB. — *ἁρπαλέως* non est referendum ad *εὕδοντα*, sed iungendum cum verbis *φέρει ἄκρον ἐφ' ὕδωρ*, h. e. *celeriter*, *rapide*. — *χώρου* VL, *χωροῦ* B, *χοροῦ* AP. — V. 9. *ἵνα δὴ θοὸν* scripsi et sic Meineke, BP *ἵν' ἀλήθοον*, VL *ἵνα οἱ θοόν.* — V. 10. *ἑστᾶσ'* Brunck, *ἕστασ'* B, *ἱστᾶσ'* PVL. — V. 11. *ἑτέρων* VL, *ἑτερέων* BP, conieci *σφετέρων* vel *προτέρων*, nisi forte latet adiectivum eiusdem stirpis, unde *τείρεα* descendit, quasi dicas *στερόπων ὀχέων.* Schneidewin *ἱερῶν* vel *πτερινῶν* vel *ἐπεβήσεθ' ἑῶν*, Ahrens *στερεῶν* vel *ἐπεβήσετ' ἄρ' ὧν.* De ipsa fabula cf. Gerhard Pict. Vasc. II t. 109.

14. [13.]

Οὐ μὲν δὴ κείνου γε μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν
τοῖον ἐμεῦ προτέρων πεύθομαι, οἵ μιν ἴδον
Λυδῶν ἱππομάχων πυκινὰς κλονέοντα φάλαγγας
Ἕρμιον ἂμ πεδίον, φῶτα φερεμμελίην·
τοῦ μὲν ἄρ' οὔποτε πάμπαν ἐμέμψατο Παλλὰς Ἀθήνη
δριμὺ μένος κραδίης, εὖθ' ὅγ' ἀνὰ προμάχους
σεύαιθ', αἱματόεντος ἐν ὑσμίνῃ πολέμοιο
πικρὰ λιαζόμενος δυσμενέων βέλεα·
οὐ γάρ τις κείνου δηΐων ἔπ' ἀμεινότερος φὼς
ἔσκεν ἐποίχεσθαι φυλόπιδος κρατερῆς
ἔργον, ὅτ' αὐγῇσιν φέρετ' εἴκελος ἠελίοιο.

15. [15.]

Καί μιν ἐπ' ἀνθρώπους βάξις ἔχει χαλεπή.

16. [15.]

Ἀργαλέης αἰεὶ βάξιος ἱέμενοι.

Fr. 14. Stob. VII 12: *Μιμνέρμου· Οὐ μὲν δὴ κτλ.* — V. 1. *οὐ μὲν δὴ κείνου γε*, Hecker *τοῦ μὲν δὴ κλεινόν γε*, Hartung *καὶ μὲν δή*. — V. 2. *οἵ μιν*, Meineke *ὅς μιν*. — *ἴδον*, A *εἶδον*. — V. 4. *Ἕρμιον* A et ap. Schow. BCW, v. *Ἐρίμιον*. — V. 5. *οὔποτε*, prius *οὔκοτε* scripsi. — V. 6. *εὖθ' ὅγ'* Schneidewin, *εὖθ' ὅτ'* A, Schow ut vid. ex codd. BCW *ὁππότ'*, vulgo *ἔσθ' ὅτ'*. — V. 7. *σεύαιθ'* Schneidewin, *σεύηθ'* A, *σεύεθ' ὅδ'* Schow, *σεῦ' ἠδ'* vulgo. Deinde A *αἱματόεν ὑσμίνη πολέμιον*, sed supra *οι*. — V. 8. *λιαζόμενος* scripsi, *βιαζόμενος* codd. Schowii, v. *βιαζομένου*. Quemadmodum *ἐκκλίνειν τι* dici solet, ita hic eiusdem notionis verbum *λιάζεσθαι*. O. Schneider *πυκνὰ βιαζόμενος δυσμέων βέλεσιν* scripsit. — V. 9. *δηΐων ἔπ'* scripsi, i. e. coram hostibus; legebatur *δηΐων ἔτ'*, quod sensu cassum; alias conieci *ληῶν ἔτ' ἀμ.* i. e. *λαῶν*. Ahrens *δὴ Ἰὼν ἔτ'* vel *τότ'*, debebat certe *οὐ γὰρ δὴ κείνου τις Ἰὼν* scribere, sed vel haec ipsa forma *Ἰὼν* hic vix ferenda; Hartung *οὐ γάρ τις κείνου γ' ἀν' Ἴωνας*. — V. 11. *αὐγῇσιν*, v. *αὐγαῖσιν*. — *φέρετ' εἴκελος ἠελίοιο* Meinekio obsecutus scripsi, libri *φέρετ' ὠκέος ἠελίοιο*, cum antea *ὠκέος ἠελίοιο* (*εἴκελος*) proposuissem, sed integro versu terminari locum a Stobaeo adscriptum consentaneum est, nisi forte librariorum socordia pentameter omissus. Schneidewin *ὀξέος* pro *ὠκέος* requirit, et pro *φέρετ'* scripsit *στρέφετ'* (quod recepit Hartung praeterea *αὐγαῖς ἓν* scribens), idem post *ἔργ'*, *ὅθ' ἅμ' αὐγῇσιν φέρετ'*, Ahrens *θέρετ'*, sed postea *ἶσ' αὐγῇς φέρετ'*. — Hoc fragmentum videtur referendum esse ad elegiam, quam Pausanias fr. 13 testificatur.

Fr. 15 et 16. Etym. M. 187, 45: *Βάξις . . . σημαίνει δὲ τὴν φήμην καὶ τὴν ῥῆσιν, Μίμνερμος· Καί μιν . . . Ἀργαλέης κτλ.* — Fr. 15. C. Flor. *φάξις εἶχε*.

Fr. 16. *αἰεί*, D. Colb. *ἀεὶ*.

17. [14.] 414

Παίονας ἄνδρας ἄγων, ἵνα τε κλειτὸν γένος ἵππων.

18.

Athen. IV p. 174 A: *Ὁ δ' αὐτὸς (Δημήτριος ὁ Σκήψιος) ἱστορεῖ κἀν τῷ τετάρτῳ καὶ εἰκοστῷ τῆς αὐτῆς πραγματείας (Τρωϊκοῦ διακόσμου) Δαίτην* (sic BC, *δαίταν* PVL) *ἥρωα τιμώμενον παρὰ τοῖς Τρωσίν, οὗ μνημονεύειν Μίμνερμον.* Cf. Eust. ad Od. p. 1413, 23. Item Spartae sec. Demetrium colebantur heroes *Δαίτων* (eundem *Μάττωνα* dicit Polemo ap. Athen. II 39 C) et *Κεράων*. *Δαίτης*, quocum apte componas *Ἰσοδαίτης*, etiam appellativi nominis loco erat, velut in Euripidis versibus, quos Porphyr. de abst. IV 19 adscripsit: *καὶ νυκτιπόλου Ζαγρέως βρονταῖς τοὺς ὠμοφάγους δαίτας τελέσας*, ubi perquam inepte legitur *βροντὰς τάς τ' ὠμ. δαῖτας*. Recte me procurare mendum argumento sunt Hesychianae glossae, quae huc referendae: *ὠμοφάγους δαῖτας* (scr. *δαίτας*)· *τοὺς τὰ ὠμὰ κρέα μερίζοντας καὶ ἐσθίοντας* et *δαίτας· μεριστάς*.

19. [16.]

Aelian. V. Hist. XII 36: *Ἐοίκασιν οἱ ἀρχαῖοι ὑπὲρ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τῆς Νιόβης παίδων μὴ συνᾴδειν ἀλλήλοις . . . Μίμνερμος εἴκοσι καὶ Πίνδαρος τοσούτους.*

20. [17.]

Plutarch. de fac. in orbe lun. c. 19: *Εἰ δὲ μὴ Θέων ἡμῖν οὗτος τὸν Μίμνερμον ἐπάξει καὶ τὸν Κυδίαν καὶ τὸν Ἀρχίλοχον, πρὸς δὲ τούτοις τὸν Στησίχορον καὶ τὸν Πίνδαρον ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν ὀλοφυρομένους τὸν φανερώτατον κλεπτόμενον καὶ μέσῳ ἄματι* (sic Schott, v. *ἅμα τὴν*) *νύκτα γινομένην καὶ τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σκότους ἀτραπὸν . . . φάσκοντας.* ubi prima Mimnermi haud dubie sunt, corrigendum autem *ἄστρον φανερώτατον κλεπτόμενον*, quae sequuntur ex Cydia (vel Stesichoro) et Pindaro (Fr. 107) sunt petita: quamquam Pindarus quoque voce *κλεπτόμενον* utitur.

21.

Argum. Soph. Antig.: *Μίμνερμος δέ φησι τὴν μὲν Ἰσμήνην προσομιλοῦσαν Θεοκλυμένῳ ὑπὸ Τυδέως κατὰ Ἀθηνᾶς ἐγκέλευσιν τελευτῆσαι.* Videtur excidisse id, quod de Antigone dixerat Mimnermus.

Fr. 17. Schol. Hom. Il. π 287: *ἱπποκορύστας. Μίμνερμος, Παίονας κτλ.* Cf. Cram. An. Par. III 287, 1 (*παιᾶνας ἄ. ἄ.*).

22.

Tzetzes Lycophr. v. 610: *Τροιζηνία δὲ λέγεται ἡ Ἀφροδίτη. ὡς Μίμνερμος λέγει, ὑπὸ Διομήδους τρωθεῖσα ἡ Ἀφροδίτη παρεσκεύασε τὴν Αἰγιάλειαν πολλοῖς μὲν μοιχοῖς μοιχευθῆναι, συγκοιμηθῆναι δὲ καὶ τῷ Ἱππολύτῳ καὶ Κομήτῃ, τῷ Σθενέλου υἱῷ. Διομήδης δὲ παραγενόμενος εἰς τὸ Ἄργος, ἐπιβουλεύεται παρ' αὐτῆς· τοῦ δὲ καταφυγόντος εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας διὰ νυκτὸς φεύγει σὺν τοῖς ἑταίροις καὶ ἦλθεν εἰς Ἰταλίαν πρὸς Δαῦνον βασιλέα, ὃς αὐτὸν δόλῳ ἀνεῖλεν.* quae plane congruunt cum veteris scholiastae commentario, quem Kinkel nuper edidit.

Mimnermi fragmentum aliud praeterea olim legebatur apud Stob. CII 3: *Κατὰ ἰατρῶν Μιμνέρμου Νάννου* (ita A, sed Voss. Vind. Tr. simpliciter *Μιμνέρμου* vel *Μνημέρμου*). Coniecit Meineke *Μενάνδρου Φανίου*, sed cum versus, qui sequuntur, tam a Mimnermi quam a Menandri poesi sint alieni, potius censendum est Mimnermi fragmentum excidisse, et illos versus Euripidis esse: *Μιμνέρμου Ναννοῦς· (ἃ δὴ* 415
ποιεῖν φιλέουσιν ἰητροί ..... Εὐριπίδου· Ὁπ)οῖα δὴ φιλοῦσιν ἰατροὶ λέγειν τὰ φαῦλα μείζω καὶ τὰ δεῖν' ὑπέρφοβα πυργοῦντες αὐτούς. — Quod Meineke ap. Cram. An. Ox. I p. 102 *τὸ παρὰ Μιμνέρμῳ· Ὦ Ζεῦ πολυτίμητε, ὡς καλαὶ νῶν αἱ γυναῖ* scripsit *Μενάνδρῳ*, nescio an *Ἑρμίππῳ* praestet. Ap. Stob. CXXV 3 *Μιμνέρμου ἐκ Νεοπτολέμου* (Voss. Vind. Tr. et Apostol. V 92 c simpl. *Μιμνέρμου*) *Δεινοὶ γὰρ ἀνδρὶ πάντες ἐσμὲν εὐκλεεῖ Ζῶντι φθονῆσαι, κατθανόντα δ' αἰνέσαι.* fortasse itidem excidit Mimnermi fragmentum, ut deinde scribendum sit *Νικομάχου ἐκ Νεοπτολέμου* (vid. Suid. v. *Νικομ.*), sed cum satis turbatum sit hoc caput, etiam alia coniicias: possunt enim hi trimetri etiam Archilochi esse. — Mimnermi nomen deprehendit Gomperz apud Philodem. *π. εὐσεβ.* p. 29, 4, sed nihil ibi extat nisi *MNEP*, neque licet assequi, de qua re disseruerit philosophus.

Aliae Mimnermi reliquiae haud dubie delitescunt in Theognideis, maxime in posteriore libri I parte, quemadmodum v. 983—8. 1007—12. 1023—4. 1055—8. 1063—8. 1069—70, ut iam olim significavi. Hartung his alia addit 993—7 (de quibus valde dubito), 1012—6, 1045—6. — Quod Porphyrio ad Hor. Epist. II 2, 101 perhibet: *Mimnermus duos libros luculentius scripsit,* non magis fide dignum, quam Suidae autoschediasma: *ἔγραψε βιβλία ταῦτα* (hoc add. ABVEm) *πολλά*, ubi Kuster *ταῦτα* delendum censuit, Bernhardy *ἐρωτικὰ τὰ πολλά* proposuit, Halm *παρὰ ταῦτα*, nonnulla intercepta esse arbitratus.

VI.

SOLON.

ΣΑΛΑΜΙΣ.

1. [12.]*)

Αὐτὸς κῆρυξ ἦλθον ἀφ' ἱμερτῆς Σαλαμῖνος,
κόσμον ἐπέων ᾠδὴν ἀντ' ἀγορῆς θέμενος.

2. 3. [12.]

Εἴην δὴ τότ' ἐγὼ Φολεγάνδριος ἢ Σικινήτης
ἀντί γ' Ἀθηναίου, πατρίδ' ἀμειψάμενος·
αἶψα γὰρ ἂν φάτις ἥδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο·
Ἀττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμιναφετῶν.

Solon. Fr. 1. Plut. Sol. c. 8: *Ἐλεγεῖα δὲ κρύφα συνθεὶς καὶ μελετήσας, ὥστε λέγειν ἀπὸ στόματος, ἐξεπήδησεν εἰς τὴν ἀγορὰν ἄφνω πιλίδιον περιθέμενος. Ὄχλου δὲ πολλοῦ συνδραμόντος ἀναβὰς ἐπὶ τὸν τοῦ κήρυκος λίθον ἐν ᾠδῇ διεξῆλθε* (cf. Aristid. II 361) *τὴν ἐλεγείαν, ἧς ἐστιν ἀρχή· Αὐτὸς . . . θέμενος. Τοῦτο τὸ ποίημα Σαλαμὶς ἐπιγέγραπται καὶ στίχων ἑκατόν ἐστι χαριέντως πάνυ πεποιημένων.* Rem ipsam etiam Iustinus narrat II 7, qui cum dicit: „in publicum evolat factoque concursu hominum quo magis consilium dissimulet insolitis sibi versibus suadere populo coepit.“ non *sibi*, sed *ibi* scripsisse censendus est. Respicit hoc carmen Philodem. de Mus. in vol. Hercul. I c. 20. — V. 2. Bab *ἐπῶν*. — *ᾠδήν*, fort. rectius *ᾠδήν τ'*, id quod etiam Hartung proposuit.

Fr. 2. 3. Diog. Laert. I 46: *ἔνθα τοῖς Ἀθηναίοις ἀνέγνω διὰ κήρυκος τὰ συντείνοντα περὶ Σαλαμῖνος ἐλεγεῖα καὶ παρώρμησεν αὐτούς· καὶ αὖθις πρὸς τοὺς Μεγαρέας ἐπολέμησαν καὶ ἐνίκων διὰ Σόλωνα· ἦν δὲ τὰ ἐλεγεῖα τὰ μάλιστα καθαψάμενα τῶν Ἀθηναίων ταῦτα· εἴην . . . Σαλαμιναφετῶν· εἶτα· Ἴομεν κτλ.* V. 1. 2. affert Plut. praec. reip. ger. c. 17 inde a *Φολεγ.* Respicit Demosth. de falsa leg. § 252. — V. 1. *Σικινήτης* cod. Monac., vulgo *Σικινίτης*. — V. 4. *Σαλαμιναφετῶν* Is. Vossius et Hermann, v. *Σαλαμῖν' ἀφέντων*, sed Stephani codd. *Σαλαμῖν' ἀφέτων*, unde *Σαλαμιναφετέων* restituere licet.

*) Numeri adiecti sunt editionis Bachianae.

* * *

Ἴομεν εἰς Σαλαμῖνα, μαχησόμενοι περὶ νήσου 417
ἱμερτῆς, χαλεπόν τ' αἶσχος ἀπωσόμενοι.

(ΥΠΟΘΗΚΑΙ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ.)

4. [13.]

Ἡμετέρα δὲ πόλις κατὰ μὲν Διὸς οὔποτ' ὀλεῖται
αἶσαν καὶ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων·
τοίη γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος ὀβριμοπάτρη
Παλλὰς Ἀθηναίη χεῖρας ὕπερθεν ἔχει·
αὐτοὶ δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἀφραδίῃσιν
ἀστοὶ βούλονται χρήμασι πειθόμενοι,
δήμου θ' ἡγεμόνων ἄδικος νόος, οἷσιν ἑτοῖμον
ὕβριος ἐκ μεγάλης ἄλγεα πολλὰ παθεῖν·

V. 5. 6. Apostol. IX 6 b. Arsen. 304. Schol. Demosth. p. 94 ed. Sauppe et Ulpian. in Demosth. de F. L. p. 152 ed. Dobson afferunt, ubi *ἀπωσάμενοι* est; leguntur hi duo versus etiam in Ald. Voem. praemissi fragmento 4, ex coniectura manifesta: *ἴσμεν γ' εἰς κτλ.* — V. 6. Ulpian. Sch. Dem. Ald. Voem. *τ'* om.

Fr. 4. Integram hanc elegiam adscripsit Demosthenes de Fals. Leg. 254: *Λέγε δή μοι λαβὼν καὶ τὰ τοῦ Σόλωνος ἐλεγεῖα ταυτί, ἵν' ἴδηθ' ὅτι καὶ Σόλων ἐμίσει τοὺς οἷος οὗτος ἀνθρώπους . . . Λέγε σύ· ἐλεγεῖα Σόλωνος* (*Σόλωνος* om. *Σ Τ*Aug12kst Bav. Lind. Vind4 *Π*L8M, *ἡρωελεγεῖαι* *Ω* [corr. *ἐλεγεῖα Σόλωνος*], *ἡρωελεγεῖα* t, *ἰαμβεῖα* LaurS, titulum plane om. r.)· *Ἡμετέρα δὲ κτλ.* Varietatem lectionis exhibeo secundum novissimam Voemelii editionem (Dem. oratt. de corona et de falsa leg. Lips. 1862). Solonis elegiam plane omittunt ΣAug12ks, sed primum et tertium distichon in scholiis exhibent Aug1s Vind1. Exstat haec elegia praeterea in Cod. Vind. 153, cuius collationem a Schubarto mecum communicatam iam olim subieci (S), in cod. Paris. Reg. n. 2600 fol. 114, quem contulit Voemelio auctore promtissimo studio B. Hase (P), et in codice Ambrosiano D 15 sup. chart. saec. XV, quem contulit Studemund (A), qui fere ubique consentit cum P. — Sitzler versuum ordinem perturbatum esse existimat, itaque post v. 16 inserendos esse v. 23—30, quos excipiant v. 17—23, denique v. 31 seq., infirmis ille quidem vel nullis usus argumentis. — V. 1. Est ipsum hoc exordium elegiae, neque quidquam excidit, quemadmodum Voemel olim existimabat, nam nunc ipse largitur elato Solonis animo satis convenienter carmen a particula adversandi inchoari. — *ἡμετέρα* codd., *ἡμετέρη* Brunck. Initium hoc elegiae videtur respicere Arist. Eqq. 1175. — *ποτ' ὀλεῖται*, S *ποτε 'λεῖται*, A *ποτ' ἀλεῖται*, P *ποτ' ὠλεῖ*. — V. 2. *μακάρων*, *Τ*pr. *μακρων*. — V. 3. *ὀβριμοπάτρη* A exhibet ut vulgo, *ὀμβριμοπάτρη* *Ω*tu Lind. 2 *Π* ex corr., S *ὀβριπάτρη*. — V. 4. *Παλλάς*, *πολλὰς* *Ω*, om. PA. — V. 5. *μεγάλην*, Sitzler *ἐρατὴν* vel *λιπαρὴν* requirit. — V. 6. *ἀστοί*, *ἀστοὶ δὲ* r Vind4 M (a pr. m.). — *χρήμασι*, male olim conieceram *ῥήμασι*, quod probans Hecker praeterea v. 5 *ἀφραδέεσσι* scripsit. — V. 7—11. om. Lind. — *οἷσιν*, u *οὖσιν*, PA *οἷσι*. — *ἑτοῖμον*, PA *ἕτοιμοι*, *ἕτοιμον* η. — V. 8. *ὕβριος*, AP a m.

οὐ γὰρ ἐπίστανται κατέχειν κόρον οὐδὲ παρούσας
εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ.
* * * * * *
πλουτοῦσιν δ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενοι 418
* * * * * *
οὔθ' ἱερῶν κτεάνων οὔτε τι δημοσίων
φειδόμενοι κλέπτουσιν ἐφ' ἁρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλος,
οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ θέμεθλα Δίκης,
ἣ σιγῶσα σύνοιδε τὰ γιγνόμενα πρό τ' ἐόντα,
τῷ δὲ χρόνῳ πάντως ἦλθ' ἀποτισομένη.
τοῦτ' ἤδη πάσῃ πόλει ἔρχεται ἕλκος ἄφυκτον·
εἰς δὲ κακὴν ταχέως ἤλυθε δουλοσύνην,
ἣ στάσιν ἔμφυλον πόλεμόν θ' εὕδοντ' ἐπεγείρει,
ὃς πολλῶν ἐρατὴν ὤλεσεν ἡλικίην·
ἐκ γὰρ δυσμενέων ταχέως πολυήρατον ἄστυ

pr. ὕβρις. — μεγάλης, M a m. pr. μεγάλων. — V. 9. ἐπίστανται, rL8 ἐπίσταται. — V. 10. ἡσυχίῃ, ἡσυχία M a m. pr. u ἡ ἀχίν . . . Post hunc versum inserunt editores χρήματα δ' ἱμείρουσιν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι mutuati ex fr. 13 v. 7, aut τίκτει γὰρ κόρος ὕβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἕπηται ut Sylburgius, aliquanto probabilius (fr. 8). Conieci nihil nisi hemistichium excidisse:

εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ.
πλουτοῦσιν δ' ἀ δ ί κ ω ς . . . . .
οὔθ' ἱερῶν κτεάνων οὔτε τι δημοσίων.
φειδόμενοι, κ λ έ π τ ο υ σ ι δ' ἐφ' ἁρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλος.

ut ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενοι illatum sit ex fr. 13 v. 12. Voemel v. 11 πλουτοῦσιν δ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενοι plane sustulit, sed quod putat hanc coniecturam firmari cod. Lind. auctoritate, qui hunc versum omiserit, hoc nihil valet, nam ille codex etiam v. 7—10 praetermisit manifesta librarii negligentia. Ceterum in codd. nec hic nec infra ullum lacunae indicium. — V. 11. πλουτοῦσιν AFΥΦt, πλουτοῦσι Ω a m. pr. S, πλουτεῦσιν olim edidi. — ἔργμασι, Ω a m. pr. tu ἔρμασι. — Sitzler hexametrum in hunc modum instauravit: πλουτοῦσιν δ' ἀδίκοισ(ιν ἐπ') ἔργμασι (θυμὸν ἔχοντες). — V. 12. 13 om. u. — τι om. ΩVind4. — V 13. ἐφ', ΠL8MS ἀφ', et ἀφαρπαγῆι FΥΦr, A ἀφαρπαγή. — V. 14. θέμεθλα Δίκης scripsi, codd. omnes δίκης θέμεθλα. — V. 15. ἣ, A ἡ. — σύνοιδε, Φ δ' ἔληθε συνοῖδε, ΠL8M Vind4r λέληθε συνοῖδε. — τὰ, Chrysoloras corr. τε. — γιγνόμενα, γινόμενα S. — V. 16. ηλθ', A ἦλθα. — ἀποτισομένη cod. Bavar., ἀποτισαμένη ceteri libri. — V. 17. τοῦτ', S τοῦ δ', Steph. ταῦτ', ταύτῃ δὴ Sylburg. — ἕλκος, Π corr. ἕρκος. — V. 18. εἰς, A ἐς, P εἰ. ἐς fortasse aliquis praeferat, et ad eandem normam alios locos exigat, sed nimis incerta est paradosis. — ταχέως, Ω Vind3 u τέως, sed Ω in m. ταχέως, unde τελέως possis coniicere. — V. 19. ἣ Stephanus M corr. AldV, ἢ ceteri libri. — ἐπεγείρει Ω et vulgo, ἐπεγείρειν ΦBav., ἐπαγείρειν FΥrS8MA, ἐπαγείρει Lind. Vind4, ἀπαγείρειν P, ἐπέγειρεν coniecit Schneidewin. — V. 20. ἐρατὴν, ἐρατῶν ΥS Lind. PA, ἐραστὴν Vind4. — V. 21. δυσμενέων, Hecker δυσνομίης requirit, contra Sitzlero ταχέως suspectum,

τρύχεται ἐν συνόδοις, τῆς ἄδικ' ἐστὶ φίλα.
ταῦτα μὲν ἐν δήμῳ στρέφεται κακά· τῶν δὲ πενιχρῶν
ἱκνοῦνται πολλοὶ γαῖαν ἐς ἀλλοδαπὴν
πραθέντες δεσμοῖσί τ' ἀεικελίοισι δεθέντες, 419
καὶ κακὰ δουλοσύνης στυγνὰ φέρουσι βίᾳ.
οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἑκάστῳ,
αὔλειοι δ' ἔτ' ἔχειν οὐκ ἐθέλουσι θύραι,
ὑψηλὸν δ' ὑπὲρ ἕρκος ὑπέρθορεν, εὗρε δὲ πάντως,
εἰ καί τις φεύγων ἐν μυχῷ ᾖ θαλάμου.
ταῦτα διδάξαι θυμὸς Ἀθηναίους με κελεύει,
ὡς κακὰ πλεῖστα πόλει δυσνομία παρέχει,

itaque *ταγῶν* corrigit. — V. 22. *τρύχεται*, M Vind4L8r *τρύχετ'*, hinc Chrysoloras *τρύχετ' ἐνί*. — *τῆς ἄδικ' ἐστὶ φίλα* scripsi confidenter refingens librorum lectionem *τοῖς ἀδικοῦσι φίλοις*, nam *φίλους* ut vulgo Vind4, *φίλοις* ΥΦrεηΠL8M Lind. SPA, utrumque t, *φιλεταίροις* ΩuVind3. (quae scriptura videtur orta ex *ἑταίροις* supra *φίλοις* addito). Cum verba quemadmodum vulgo leguntur, sensu cassa sint, antea scripsi *ἐν συνόδοις τοῖς ἀδικοῦσι φίλαις* probante Voemelio, ut clandestini coetus hominum factiosorum notentur (cf. Plato Theaet. 173 D: *σπουδαὶ ἑταιριῶν ἐπ' ἀρχὰς καὶ σύνοδοι*): lenis quidem medela, sed molesta eiusdem casus repetitio non satis digna vetere poeta, itaque malui corrigere *ἐν συνόδοις, τῆς ἄδικ' ἐστὶ φίλα*, quemadmodum est apud Theogn. 465 *καί σοι τὰ δίκαια φίλ' ἔστω*. Librorum corruptela repetenda ex compendiorum scripturae ignoratione. Ahrens coni. *ἢ συνόδοις τῆς ἀδικησιφίλοις*, Hecker *ἐν συνόδοις τῶν ἑτάρων ἀδίκοις*, Emperius *τοῖς δ' ἀδίκοις ὄφελος*, Hertzberg *τῆς ἀδικοῦσι φίλους*. — V. 24. *ἱκνοῦνται* (pro quo Schneidewin *ἱκνεῦνται*) Ω et omnes codd., *ἰκνοῦνται* P. — *ἐς*, L8 *εἰς*. — V. 25. *πραθέντες*, Ω a m. pr. *παραθέντες*, Solon *πρηθέντες* scripserat. — *ἀεικελίοισι*, ML8Φr *ἀεικλειίοισι*, AP *ἀκελίοισι*. — *δεθέντες*, FΥrvSApr. *δοθέντες*. — V. 26 vulgo deest, supplevit Goettling ex apogr. Planud. (Iriarte Cod. Matrit. p. 113): *παίκακα δ. ζυγὰ φ. βία*, unde *καὶ κακὰ δ. συχνὰ φ. βίῃ* scripsit, ego *στυγνὰ . . . βίᾳ* praetuli, Hartung et Sauppe *λυγρὰ* praeferunt. Voemel perperam *ζυγὰ* tuetur, quod nullo pacto licuit producta syllaba priore efferre. Schneidewin, qui *πάγκακα* (Voemelio probante) scripsit, reliqua tuetur, ratus a Lascari versum suo periculo additum esse, at eiusmodi versus docto hoc homine indignus, quamvis idem Sauppio sit visum. — V. 27. *οἴκαδ'*, Hermann *οἴκῳ*. — V. 28. *αὔλειοι*, AP *αὔλιοι*. — *δ' ἔτ'* Vind3, vulgo *δέ τ'*, *δέτ'* Ω, *δ' ὅτ'* APΠVind4ΥΦrS, *δ' ὅτ'* M a pr. m. L8, Hecker *δ' ἴσχειν οὐκέτ' ἔχουσι*. — V. 29. *ὑπὲρ ἕρκος*, *ὑπέρερκος* AP, om. u. — *ὑπέρθορεν*, *ὑπέρθυρον* L8M a m. pr. Vind4. Obs. Ask. rη. — *πάντως* SVind4, *πάντων* APVind3ML8Ω et Bekkeri codd., *πάντας* Obs. Ask. η, *πάντων* et supra *πάντας* Π, *πάντας* η *πάντως* Bodl. — V. 30. *εἰ καί τις* margo Lessing., *ἤ γέ τις* (*ἤγετις*) APΥS, *εἴ γέ τις* ceteri libri, *εἴ γέ τις ᾖ* (*εἴγετις ᾖ*) Ald. — *ἐν*, *ᾖ* Vind4ML8r. — *ᾖ θαλάμου* scripsi, nisi malis *θαλάμων*, idemque Schneidewin et Koechly coniecerunt, codd. omnes *ᾖ θαλάμῳ*. — V. 31. *με*, AP *μή*. — V. 32. *κακὰ πλεῖστα*, u *καλὰ πλεῖστα*, rL8Vind4 *πλεῖστα κακά*, Schneidewin *κακὰ πολλά*. — *δυσνομία*, antea scripsi *δυσνομίη* et deinde *εὐνομίη*, quod Baitero quoque placuit.

εὐνομία δ' εὔκοσμα καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει,
καὶ θάμα τοῖς ἀδίκοις ἀμφιτίθησι πέδας·
τραχέα λειαίνει, παύει κόρον, ὕβριν ἀμαυροῖ,
αὑαίνει δ' ἄτης ἄνθεα φυόμενα,
εὐθύνει δὲ δίκας σκολιὰς ὑπερήφανά τ' ἔργα
πραΰνει, παύει δ' ἔργα διχοστασίης,
παύει δ' ἀργαλέης ἔριδος χόλον, ἔστι δ' ὑπ' αὐτῆς
πάντα κατ' ἀνθρώπους ἄρτια καὶ πινυτά.

5. [14.]

Δήμῳ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος, ὅσσον ἐπαρκεῖ, 420
τιμῆς οὔτ' ἀφελὼν οὔτ' ἐπορεξάμενος·
οἳ δ' εἶχον δύναμιν καὶ χρήμασιν ἦσαν ἀγητοί,
καὶ τοῖς ἐφρασάμην μηδὲν ἀεικὲς ἔχειν·
ἔστην δ' ἀμφιβαλὼν κρατερὸν σάκος ἀμφοτέροισιν,
νικᾶν δ' οὐκ εἴασ' οὐδετέρους ἀδίκως.

6. [15.]

Δῆμος δ' ὧδ' ἂν ἄριστα σὺν ἡγεμόνεσσιν ἕποιτο,
μήτε λίην ἀνεθεὶς μήτε πιεζόμενος.

7. [16.]

Ἔργμασιν ἐν μεγάλοις πᾶσιν ἁδεῖν χαλεπόν.

V. 33. *εὔκοσμα*, S *ἔμπεδα*. — V. 34. *καὶ θάμα* scripsi, vulgo *καὶ θαμὰ*, O. Schneider *καί θ' ἅμα*, quod ego quoque conieci, Hartung *καὶ ἅμα* hiatu non ferendo. De particula *θάμα*, i. e. *ἅμα*, dixi ad Pind. — V. 35. *τραχέα*, Chrysoloras *τρηχέα*. — *λειαίνει, λαιένι Ω*, *λιαίνει*, AP, *δ' ἰαίνει* ΦrL8, *δι' αἴνει Π*. — V. 36. *ἄτης*, Ω a pr. m. *ἀυτης*, unde *ἀνάτης* aliquis coniicat. — V. 37. *εὐθύνει*, Herwerden *ἰθύνει* requirit. — *δὲ*, *δὲ δὴ* S. — V. 39. *ἀργαλέης*, Vind4 AldT *ἐργαλέης*. — *ἔστι* AP, vulgo *ἐστί*. — V. 40. *πάντα*, Ω a m. pr. *πάντας*. — *πινυτά*, Ven. *συνετά*.

Fr. 5. Plut. vit. Sol. c. 18: *Ἐπισημαίνεται δὲ (Σόλων) αὐτὸς αὑτῷ τὴν ἐξίσωσιν οὕτως· Δήμῳ κτλ.* — V. 1. *μὲν* om. CL. — *ὅσσον* Stephanus, *ὅσον* libri. — *ἐπαρκεῖ* libri, *ἀπαρκεῖ* Coraës, *ἐπαρκεῖν* Brunck. — V. 4. *μηδὲν*, qV *οὐδὲν*. — V. 5. FaL *ἔς τὴν δ' ἀμφιβαλῶν κράτος ἀμφοτέροισι.* Hunc locum respicit Aristid. T. I 829 et II 360.

Fr. 6. Plut. Comp. Sol. et Popl. c. 2: *Καὶ τοῦτο δ' ἔοικε συνιδεῖν πρότερος ὁ Σόλων, ὅτι δῆμος Ὧδ' ἂν ἄριστα κτλ.* — V. 1. *Δῆμος δ'* Schneidewin alii praemiserunt, Brunck scripsit *ὧδ' ἂν δῆμος*. — V. 2. *λίην* FaL, v. *λίαν*. Ad idem hoc carmen fortasse pertinet fr. 12.

Fr. 7. Plut. Sol. c. 25: *ἔργμασι* (a *ἔρμασι*) *γὰρ ἐν μ. π. ἁδεῖν* (v. *ἀδεῖν*) *χ. ὡς αὐτὸς εἴρηκε.* Ad hoc carmen fortasse pertinent Theognid. v. 799—802.

8.

Τίκτει γὰρ κόρος ὕβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἕπηται.

9. [17.]

Ἐκ νεφέλης πέλεται χιόνος μένος ἠδὲ χαλάζης, 421
βροντὴ δ' ἐκ λαμπρᾶς γίγνεται ἀστεροπῆς·
ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὄλλυται· εἰς δὲ μονάρχου
δῆμος ἀϊδρίῃ δουλοσύνην ἔπεσεν·
λείως δ' ἐξάραντ' οὐ ῥάδιόν ἐστι κατασχεῖν
ὕστερον, ἀλλ' ἤδη χρὴ περὶ πάντα νοεῖν.

10. [18.]

Δείξει δὴ μανίην μὲν ἐμὴν βαιὸς χρόνος ἀστοῖς,
δείξει ἀληθείης ἐς μέσον ἐρχομένης.

Fr. 8. Clem. Al. Str. VI 740: *Σόλωνος δὲ ποιήσαντος· Τίκτει γὰρ* (*τοι H* et Ottob.) *κτλ. ἄντικρυς ὁ Θέογνις γράφει· Τίκτει τοι κόρος ὕβριν ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται.* Uterque secuti videntur antiquius proverbium: *Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ἀνδρὶ παρείῃ*, Diogenian. VIII 22. Simile Solonis dictum memorat Diog. I 59.

Fr. 9. Diod. Sic. Exc. Vat. T. III p. 23 Dindf.: *Λέγεται Σόλων καὶ προειπεῖν τοῖς Ἀθηναίοις τὴν ἐσομένην τυραννίδα δι' ἐλεγείων· Ἐκ κτλ. . . . νοεῖν.* V. 1—4. Diog. L. I 50 (et Apostol. VI 93 c) affert, V. 1. 2 Plut. Sol. c. 3: *Ἐν δὲ τοῖς φυσικοῖς ἁπλοῦς ἐστι λίαν καὶ ἀρχαῖος, ὡς δῆλον ἐκ τούτων· Ἐκ νεφέλης . . . ἀστεροπῆς*, deinde sequitur fr. 12, et V. 3. 4 Diod. Sic. XIX c. 1. — V. 1. *πέλεται*, Diog. *φέρεται.* — *μένος*, ap. Diog. ed. Frob. *βία.* — *χαλάζης*, ap. Pl. C *χάλαζα*, Diod. *θαλάττης.* — V. 2. *λαμπρᾶς*, Diog. *λαμπρῆς* fort. rectius. — *γίγνεται*, Diod. *γίνεται*, et sic ut videtur codd. Plut. Diog. — V. 3. *δ'* om. Diod. utroque l. — *μονάρχου*, Diod. XIX 1 *τυράννου* (F *τυράννον*). — *ἀϊδρίῃ* Diod. ib., sed altero l. *ἀϊδρείῃ*, Diog. *ἄϊδρις ἐών.* — *δουλοσύνην*, Diod. Exc. *δουλοσύνης*, et priore l. FV *ἔπεσαν* pro *ἔπεσεν.* — Post v. 4 Hartung nonnulla intercepta esse existimat. — V. 5. *λείως δ' ἐξάραντ'* scripsi, cod. *λίης δ' ἐξέραντα*, id est, *si quem plane extuleris*, nam non est verisimile Solonem *ἐξάραντα* eo sensu, quo *ἐξαρθέντα* dici solet, adhibuisse. cf. Phot. 218, 3: *τὸ γὰρ λέως ἐστι τελέως. Ἀρχίλοχος· Λείως γὰρ οὐδὲν ἐφρόνεον.* Apollon. de pron. 334 A *τελέως, λέως.* Firmat Diodorus dicens: *πρὶν τελέως ἰσχυρὸν γενέσθαι.* Antea scripsi ex mea et Schneidewini coni. *λίην δ' ἐξάραντ'*, Ahrens *γαίης δ' ἐξάραντ'*, Kayser *χειῆς δ' ἐξάραντ'*. Cobet nuper commendavit *εὐκλείην δ' ἔρξαντας ἀΐδιον ἔστι κατασχεῖν*, quod interpretatur *sempiternam gloriam reportare potestis*, neque institutam sententiam curans, neque versus numerum, quandoquidem barbare vocis *ἀΐδιος* antepaenultimam produxit. *οὐ* add. L. Dindorf. — *ῥάδιον*, cod. *ῥαΐδιον.* Dindorf *ῥήδιον.* — V. 6. *περὶ* add. Dindorf, Sintenis coni. *τινὰ πάντα*, Schneidewin *παρεόντα.*

Fr. 10. Diog. L. I 49: *ἦξας γὰρ* (*Σόλων*) *εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετὰ θώρακος καὶ ἀσπίδος, προεῖπεν αὐτοῖς τὴν ἐπίθεσιν τοῦ Πεισιστράτου,*

11. [19.] 422

Εἰ δὲ πεπόνθατε λυγρὰ δι' ὑμετέρην κακότητα,
μή τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμφέρετε·
αὐτοὶ γὰρ τούτους ηὐξήσατε ῥύματα δόντες,
καὶ διὰ ταῦτα κακὴν ἔσχετε δουλοσύνην·
ὑμέων δ' εἷς μὲν ἕκαστος ἀλώπεκος ἴχνεσι βαίνει,
σύμπασιν δ' ὑμῖν χαῦνος ἔνεστι νόος·
εἰς γὰρ γλῶσσαν ὁρᾶτε καὶ εἰς ἔπος αἰόλον ἀνδρός,
εἰς ἔργον δ' οὐδὲν γιγνόμενον βλέπετε.

καὶ οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ βοηθεῖν ἕτοιμος εἶναι, λέγων ταῦτα· Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν μὲν σοφώτερος, τῶν δὲ ἀνδρειότερός εἰμι· σοφώτερος μὲν τῶν τὴν ἀπάτην Πεισιστράτου μὴ συνιέντων· ἀνδρειότερος δὲ τῶν ἐπισταμένων μέν, διὰ δέος δὲ σιωπώντων. Καὶ ἡ βουλὴ Πεισιστρατίδαι ὄντες, μαίνεσθαι ἔλεγον αὐτόν· ὅθεν εἶπε ταυτί· Δείξει κτλ. τὰ δὲ περὶ τῆς τοῦ Πεισιστράτου τυραννίδος ἐλεγεῖα προλέγοντος αὐτοῦ ταῦτα ἦν· Ἐκ νεφέλης κτλ. Carmen, unde hoc distichon petitum, scriptum eodem fere tempore, quo fr. 9, neque tamen utrumque fragm. eiusdem elegiae est. — V. 1. *δὴ μανίην*, C *σημανίην*. — V. 2. *ἐς*, M *εἰς*.

Fr. 11. Diog. L. I 51: *Ὅτε τὸν Πεισίστρατον ἔμαθεν ἤδη τυραννεῖν, τάδε ἔγραψε πρὸς τοὺς Ἀθηναίους· Εἰ δὲ κτλ.* (unde Nicetas Choniat. p. 772 ed. Bonn., ubi cod. A om. v. 5—8 et ex Plutarcho v. 1 *λυγρὰ*, v. 2 *μῆνιν*, v. 3 *ἐρύματα* exhibet) et Diod. Exc. Vat. T. III p. 24: *Καὶ μετὰ ταῦτα τυραννοῦντος ἔφη· Εἰ δὲ κτλ.* integrum servant hoc fragmentum. Adde Plut. vit. Sol. c. 30: *Καὶ τὸ λοιπὸν ἡσυχίαν ἦγε καὶ τῶν φίλων φεύγειν παραινούντων οὐ προσεῖχεν, ἀλλὰ ποιήματα γράφων ὠνείδιζε τοῖς Ἀθηναίοις· εἰ δὲ . . . δουλοσύνην* (v. 1—4), et supra: *καὶ πολλὰ διεξῆλθεν ὅμοια τούτοις, οἷς διὰ τῶν ποιημάτων γέγραφεν· εἰς γὰρ κτλ.* (7. 5. 6), unde Clem. Al. Str. I 328 affert v. 7. 5. 6. — V. 1. *λυγρὰ*, Diogen. *δεινὰ*. — *ὑμετέρην*, Diod. *ὑμετέραν*. — V. 2. *μή τι θεοῖς τούτων*, Diod. *μὴ θεοῖσι ταύτην*, et *μὴ θεοῖσι* ap. Plut. FaLC (C etiam *τούτων* om.). — *μοῖραν*, Plut. *μῆνιν*. — Post v. 2 Leutsch distichon intercidisse arbitratur, in quo poeta Pisistratidarum dominationem descripserit, quandoquidem *τούτους* v. 3 non habeat quo referatur: sed hoc argumentum parvi est momenti, si quidem non integrum carmen, sed particulam tantum poematis adhibet Diogenes. De Pisistratidis haud dubie dictum in iis versibus, qui v. 1 praecesserunt. — V. 3. *ῥύματα* Stephanus, *ἐρύματα* Diod. Plut., *ῥύσια* Diog. fort. recte. Sitzler *ῥώματα* commendat. — V. 4. *ταῦτα*, Diod. *τοῦτο*. — *ἔσχετε*, ap. Pl. C *ἔχετε*, Diog. *ἴσχετε* sed ed. Frob. *ἔχετε*. — V. 5. *ὑμέων* Diog., *ὑμῶν* rel. — *μὲν* om. cod. Laur. ap. Clem. Respicit Cratinus Leg. fr. 1. — V. 6. *χαῦνος* Plut. Clem., *κοῦφος* Diog. Diod. Nauck coni. *καῦρος*. — *ἔνεστι*, ap. Pl. C *ἔστι*. — V. 7. *ἔπος αἰόλον*, Pl. Cl. *ἔπη αἱμύλου*, quam lectionem licet speciosam non recepi. — *ἀνδρὸς*, ap. Diog. cod. Mon. *ἄνδρα*. — V. 8. *γιγνόμενον*, Diod. et cod. Mon. Diog. *γινόμενον*. Quod Plut. et Clemens versuum ordinem invertunt, memoriae errore factum videtur; ac si Plutarcho fides habenda esset, pertineret haec ad illa carmina, in quibus praesagiens de futura Pisistrati tyrannide dixit, vid. fr. 9 et 10.

12. [17.]

Ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταράσσεται· ἣν δέ τις αὐτὴν
μὴ κινῇ, πάντων ἐστὶ δικαιοτάτη.

(ΥΠΟΘΗΚΑΙ ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.) 423

13. [4.]

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
Μοῦσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῳ·

Fr. 12. Plut. vit. Solon. c. 3: *Ἐν δὲ τοῖς φυσικοῖς ἁπλοῦς ἐστὶ λίαν καὶ ἀρχαῖος ὡς δῆλον ἐκ τούτων. Ἐκ νεφέλης . . . ἀστεροπῆς* (fr. 9 v. 1. 2). *Ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα κτλ.* unde vulgo etiam hoc distichon priori subiungunt et ad illam elegiam referunt: at Plutarchus ex diversis elegiis duo diversa exempla petiit, quod etiam Schneidewin animadvertit. Dixit autem poeta de populo, qui nisi improbis ducibus utatur, sit iustissimus, sicut mare placidum, ventis non turbantibus. Herodot. VII 16: *τὰ σὲ καὶ ἀμφότερα περιήκοντα ἀνθρώπων κακῶν ὁμιλίαι σφάλλουσι, κατάπερ τὴν πάντων χρησιμωτάτην ἀνθρώποισι θάλασσαν πνεύματά φασι ἐμπίπτοντα οὐ περιορᾶν φύσι τῇ ἑωυτῆς χρῆσθαι.* Polyb. XI 29: *ὅθεν ἀεὶ τὸ παραπλήσιον πάθος συμβαίνει περί τε τοὺς ὄχλους καὶ τὴν θάλατταν· καθάπερ γὰρ κἀκείνης ἡ μὲν ἰδία φύσις ἐστὶν ἀβλαβὴς τοῖς χρωμένοις καὶ στάσιμος, ὅταν δ' εἰς αὐτὴν ἐμπέσῃ τὰ πνεύματα βίᾳ, τοιαύτη φαίνεται τοῖς χρωμένοις, οἷοί τινες ἂν ὦσιν οἱ κυκλοῦντες αὐτὴν ἄνεμοι, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ πλῆθος ἀεὶ καὶ φαίνεται καὶ γίγνεται πρὸς τοὺς χρωμένους, οἵους ἂν ἔχῃ προστάτας καὶ συμβούλους.* Dionys. Hal. XVII 12: *παραπλήσιόν τι πάσχουσιν αἱ δημοκρατούμεναι πόλεις τοῖς πελάγεσιν· ἐκεῖνά τε γὰρ ὑπὸ τῶν ἀνέμων ταράττεται φύσιν ἔχοντα ἠρεμεῖν, αὗταί τε ὑπὸ τῶν δημαγωγῶν κυκῶνται μηδὲν ἐν αὑταῖς ἔχουσαι κακόν.* Adde Cic. pro Cluentio c. 49 et interpretes ad Livium XXVIII 27, 11. Cf. etiam Fr. Adesp. 23.

Fr. 13. Stobaeus Flor. IX 25: *Σόλωνος* integram hanc elegiam adscripsit, de qua disputavit Linder Philol. XIII 499 seqq. Cum H. Weil a. 1862 in Museo Rhenano XVII, 1 seq. hanc elegiam, quemadmodum alias, stropharum vinculis astrictam esse contendisset, decem annis post Leutsch in Philol. XXXI 150 seq. citharoedici nomi Terpandrei structuram sibi deprehendisse videtur, non meliore successu quam Weil strophas indagavit: nisi quod Weilii artificia iam prope obsoleta sunt, Terpandrea studia, postquam Westphal facem praetulit, nunc vel maxime fervent. Et Westphal quidem miro errore, cui non est venia parata, *ὀμφαλῷ* quartum attribuit locum, quem quintum obtinuisse manifestum est: itaque cum Terpandrei nomi vestigia alibi sibi deprehendisse videtur, vana esse ista commenta necesse est. Ab hoc errore sane Leutsch sibi cavit, sed *ἔπαρχα* et *μέταρχα* nuncupans vel ignoravit vel sprevit certissimam emendationem, qua olim haec monstra procuravi ad Terp. fr. Nec debebat citharoedici nomi structuram transferre ad Solonis elegiam. Sane ad nomum auloedicum auctore ut videtur Clona translata est, sed a reliquis elegiacis carminibus plane abhorret: nam singulorum lyricae poesis generum singulares sunt proprietates, quas non decet confundere vel contaminare: frustra igitur sunt, qui chorica carmina tragicorum poetarum vel Pindari epinicia ad eas leges

ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε καὶ πρὸς ἁπάντων
  ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν·
εἶναι δὲ γλυκὺν ὧδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρόν,
  τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
  οὐκ ἐθέλω· πάντως ὕστερον ἦλθε δίκη.
πλοῦτον δ' ὃν μὲν δῶσι θεοί, παραγίγνεται ἀνδρί
  ἔμπεδος ἐκ νεάτου πυθμένος εἰς κορυφήν·
ὃν δ' ἄνδρες μετίωσιν ὑφ' ὕβριος, οὐ κατὰ κόσμον
  ἔρχεται, ἀλλ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενος
οὐκ ἐθέλων ἕπεται· ταχέως δ' ἀναμίσγεται ἄτη·
  ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεται ὥστε πυρός,
φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιηρὴ δὲ τελευτᾷ·
  οὐ γὰρ δὴν θνητοῖς ὕβριος ἔργα πέλει.
ἀλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος, ἐξαπίνης δέ
  ὥστ' ἄνεμος νεφέλας αἶψα διεσκέδασεν
ἠρινός, ὃς πόντου πολυκύμονος ἀτρυγέτοιο 424
  πυθμένα κινήσας, γῆν κατὰ πυροφόρον

revocant, quibus nomi antiqui astricti fuerunt. Parodia lusit initium elegiae Crates fr. 1, imitatur scriptor epigrammatis in insula Amorgo reperti, Kaibel Epigr. 1029 a *Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμ(πίου ἀγκυλομήτεω) ἀγλαὰ τέκνα, θεοῖσι καὶ ἀνθρώ(ποισι ποθειναί)*, quemadmodum supplendum videtur. V. 1 affert Clem. Al. Str. VI 742: *Σόλων τῆς ἐλεγείας ὧδε ἄρχεται· Μνημοσύνης κτλ.* — V. 1—6 om. A. — *Μνημοσύνης*, Trinc. *Μνημοσύνη*. — V. 2. *μοι εὐχομένῳ*, Valckenaer *μευ εὐχομένου*. — V. 3. *μοι*, Brunck. *ἐμοὶ*. — V. 6. *δεινὸν*, *πικρὸν* Voss. Ars. — V. 7 et 8 affert Plut. Sol. c. 2 (ubi FaL *χρήματα δὲ πειρῷ*), adde comp. Sol. et Publ. c. 1. — *χρήματα δ' ἱμείρω*, Trinc. *χρήματ' ἱμέρω*. — V. 9. *πλοῦτον*, Schowii codd. *πλοῦτος*. — *ὃν*, *οὗ* A, om. N. — *παραγίγνεται*, b *περιγίγνεται*. — V. 11. *μετίωσιν ὑφ' ὕβριος, οὐ κ. κ. ἔρχεται*, legebatur *τιμῶσιν, ὑφ' ὕβριος οὐ κ. κ. ἔ. μετίωσιν* restituit Ahrens, distinctionem correxit Hermann. Emperius coniecit *διφῶσιν*, Linder *συλῶσιν*, Weil *κτίσσωσιν*, Leutsch *ἀνάγωσιν*, Herwerden *θηρῶσιν*, Sitzler *τέτμωσιν*. ego olim conieci *μώωσι*, quemadmodum apud Homerum est *μαιμώωσι*: activa forma huius verbi usus est Epicharmus Et. M. 589, 42 *Πύρραν γε μῶ καὶ Δευκαλίωνα*. quamquam elegiaci poetae his epicorum formis abstinent, nam Theogn. 877 correctum. sed in antiquo Attico epigrammate, quod ad Pisistratidarum saeculum referendum, ap. Eustath. Il. 1353, 8 legitur: *Ἑρμῆ τετρακέφαλε, καλὸν Τελεσαρχίδου ἔργον, πάνθ' ὁρᾳας*. nam quod Goettling versum imperfectum supplevit *ὅσα πρόσθ' ὅσα τ' ἐν μέσῳ ὅσσα τ' ὄπισθεν*, non satis verisimile: fuit haud dubie distichon. — V. 12. *ἔρχεται* om. Voss. — V. 13. *ἀναμίσγεται*, Ars. Voss. *ἀναμίγνυται*. — *ἄτη* ab, v. *ἄτῃ*. — V. 14 et seqq. om. A. — V. 15. *ἀνιηρὴ*, Trinc. *ἀνίη, ρῆ*, B m. sec. *ἀρχή, φλαύρη δὲ κτλ.* — V. 16. *δὴν* Vind. Bace, *δή* rel.

δηώσας καλὰ ἔργα, θεῶν ἕδος αἰπὺν ἱκάνει
οὐρανόν, αἰθρίην δ' αὖτις ἔθηκεν ἰδεῖν·
λάμπει δ' ἠελίοιο μένος κατὰ πίονα γαῖαν
καλόν, ἀτὰρ νεφέων οὐδὲν ἔτ' ἐστὶν ἰδεῖν·
τοιαύτη Ζηνὸς πέλεται τίσις, οὐδ' ἐφ' ἑκάστῳ,
ὥσπερ θνητὸς ἀνήρ, γίγνεται ὀξύχολος·
αἰεὶ δ' οὔ ἑ λέληθε διαμπερές, ὅστις ἀλιτρόν
θυμὸν ἔχῃ, πάντως δ' ἐς τέλος ἐξεφάνη·
ἀλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ἔτισεν, ὁ δ' ὕστερον· εἰ δὲ φύγωσιν
αὐτοί, μηδὲ θεῶν μοῖρ' ἐπιοῦσα κίχῃ,
ἤλυθε πάντως αὖτις· ἀναίτιοι ἔργα τίνουσιν
ἢ παῖδες τούτων ἢ γένος ἐξοπίσω.
θνητοὶ δ' ὧδε νοεῦμεν ὁμῶς ἀγαθός τε κακός τε·
δηνεύειν αὐτὸς δόξαν ἕκαστος ἔχει,

V. 21. καλὰ, Gesn. m. κακά. Schneidewin κλυτὰ vel δῄσας ἀγλαὰ. — V. 22. αὖτις Bach, vulgo αὖθις. — V. 23. πίονα om. Ars. Voss., contra B m. sec. et b κατ' ἀπείρονα exhibent. — V. 24. ἀτὰρ, Ars. Voss. αὐτὰρ. — V. 27. οὔ ἑ Hermann, B m. sec. οὔτι, b οὔτε et supra οὔτι, rel. οὔτε. Hartung οὔ σφε, Linder οὐχί. — V. 28. ἔχῃ scripsi, legebatur ἔχει. — πάντως, Trinc. παντός. — V. 29. εἰ, Vindob. Trinc. οἳ, abegw ἣν. — V. 30. μοῖρ' ἐπιοῦσα, Trinc. NB m. sec. μοῖρα ἐποῦσα. — V. 31. αὖτις Brunck, αὐτίκ' libri: praeterea distinctionem pravam πάντως· αὐτίκ' ἀν. correxerunt Wyttenbach et Gerhard. — ἀναίτιοι bcd, v. ἀναίτια, Wyttenbach ἀναίτιά τ', Hermann ἀναίτια δ'. Ego olim ἤ. π. αὖτε, καὶ ἄντιτα, quam coniecturam me sibi surripuisse conqueritur Ahrens, qui coniecit ἀμέτρως· ἄτη καὶ ἄντιτα, postea lapsum calami fuisse dixit, vitium vitio emendans: ἄτη, ἢ ἄντιτα κτλ. Hartung scripsit ἀναίτιοι εἴγε τίνουσιν. Leutsch. ἤλυθ' ὅμως ἀάτη καὶ ἀναίτιοι commendavit. — V. 32. ἢ γένος ἐξοπίσω B m. sec. c, ut Pierson coniecerat, rel. ἡγεμόνων ὀπίσῳ (sec. Schneidewinum A ἢ προγόνων ὀπ.), Schneidewin ἢ γένος ὧν ὀπίσω, Sauppe ἢ γένος ὧν ὀπίσω, Emperius ἢ τὸ γόνων ὀπίσω, Linder ἢ γενεῶν ὀπίσω. — V. 34. δηνεύειν scripsi, h. e. *unus quisque callidus esse sibi videtur,* hoc vocabulo utitur Hesiodus in theogoniae versibus, quos Chrysippus apud Galen. de Hippocr. et Plat. plac. III. p. 351 servavit: ἐξαπατῶν Μῆτιν καίπερ πολὺ δηνεύουσαν, ubi vulgo δινεύουσαν legitur. περιδηνεύειν Sophocli olim conatus sum vindicare in versu ap. Erotian. p. 45. Antea in hoc Solonis versu ἓν δήειν αὐτὸς scripsi, h. e. *aliqua re se potiturum esse unus quisque sperat:* δόξαν ἔχειν idem est atque δοκεῖν, potest igitur non solum de eo, qui aliis, sed etiam de eo, qui sibi videtur dici. Libri admodum variant, δεινὴν εἷς αὐτοῦ b et δεινὴν etiam B. m. s. exhibet, ἐνδὴν εἷς αὐτὸς ac, ἐκ δὴν ἣν αὐτὸς e, ἐνδηην αὐτός Vind., sed corr. ἐν δὴν ἣν, vulgo ἐν δὴν ἣν (ἣν) αὐτὸς. Emperius κεδνὴν εἷς αὐτοῦ, Hermann αἰνεῖν, ἣν αὐτὸς, Schneidewin εὖ ῥεῖν εἷς αὐτός, Ahrens εὐθηνεῖν αὐτός, quod probavit Hartung, nisi quod εὐθενέειν scripsit, Linder ᾔδειν ἣν αὐτὸς, Meineke ἥνδανεν ἣν αὐτὸς, Sitzler ἓν δ' ἥξειν αὐτῷ κτλ., Leutsch denique εὐδεινὴν i. e. εὐδιεινὴν proposuit. Praeterea Linder hic inserendum censet distichon v. 39. 40, ubi scripsit

πρίν τι παθεῖν· τότε δ' αὐτίκ' ὀδύρεται· ἄχρι δὲ τούτου
  χάσκοντες κούφαις ἐλπίσι τερπόμεθα.
χὤστις μὲν νούσοισιν ὑπ' ἀργαλέῃσι πιεσθῇ,
  ὡς ὑγιὴς ἔσται, τοῦτο κατεφράσατο·
[ἄλλος δειλὸς ἐὼν ἀγαθὸς δοκεῖ ἔμμεναι ἀνήρ,
  καὶ καλός, μορφὴν οὐ χαρίεσσαν ἔχων·]
εἰ δέ τις ἀχρήμων, πενίης δέ μιν ἔργα βιᾶται,
  κτήσεσθαι πάντως χρήματα πολλὰ δοκεῖ.
σπεύδει δ' ἄλλοθεν ἄλλος· ὁ μὲν κατὰ πόντον ἀλᾶται
  ἐν νηυσὶν χρῄζων οἴκαδε κέρδος ἄγειν
ἰχθυόεντ', ἀνέμοισι φορεύμενος ἀργαλέοισιν,
  φειδωλὴν ψυχῆς οὐδεμίαν θέμενος·
ἄλλος γῆν τέμνων πολυδένδρεον εἰς ἐνιαυτόν
  λατρεύει, τοῖσιν καμπύλ' ἄροτρα μέλει·
ἄλλος Ἀθηναίης τε καὶ Ἡφαίστου πολυτέχνεω
  ἔργα δαεὶς χειροῖν ξυλλέγεται βίοτον·
ἄλλος Ὀλυμπιάδων Μουσέων πάρα δῶρα διδαχθείς,

ἄλλως δειλὸς... καὶ δὲ καλός.... — V. 35. αὐτίκ' scripsi, idem suasit Bamberger, vulgo αὖθις, Trinc. αὔτις. Schneidewin αὖ τις. — V. 36. τερπόμεθα, a pr. m. et Vind. et a τρεφόμεθα. — V. 37. χὤστις Schneidew., v. χ' ὅστις. — ὑπ' ἀργαλέῃσι, Trinc. ὑπαργαμέῃσι. Deinde Brunck ὑπ' ἀργαλέης ἐπιέσθη. — V. 39. 40 ab instituta sententia alieni sunt, itaque cancellis sepsi: distichon hoc, quod fortasse ex alia Solonis elegia petitum est, adscriptum olim fuit ad sententiam v. 34 illustrandam, deinde ut fieri solet alieno loco in ordinem receptum est: dixi de his versibus in Comment. Crit. I 8. Defendere studuit M. Schmidt Mus. Rh. V 625: item nuper Leutsch tuitus est: traiiciendos censet hoc versus Linder post v. 34, qui etiam quaedam immutavit, vid. supra ad v. 34. Bernhardy Hist. Litt. Gr. II 357 ed. 1 v. 39—42 in suspicionem vocat, quemadmodum ei etiam extrema pars ex Theognide interpolata videtur, et v. 37. 38 ante v. 59 collocandos censet, sed vid. Schneidewin in Philol. III 111. Postea Bernhardy in ed. alt. tantum v. 37—40 reiiciendos esse censuit. — V. 40. καλός, Vind. acw κάλλος. — V. 42. κτήσεσθαι scripsi, cum olim κεκτῆσθαι coniecissem, libri κτήσασθαι, correctio necessaria, nam nimis ambiguus hic aoristus. — πάντως Gesner, v. πάντων. — πολλά, c πλεῖστα, b utrumque. — V. 43—46 mercatorum, non piscatorum, ut Leutschio visum est, quaestum describunt. — V. 46. ψυχῆς, Voss. B m. pr. Trinc. ψυχὴν. — οὐδεμίαν Schneidewin, v. οὐδεμίην. — V. 48. μέλει B m. s. Gesn. margo cef, vulgo μένει. — V. 50. ἔργα δαεὶς Voss. Ars. B m. s. b, ἐργαλαεὶς Vind., ἔργαλα εἰς acefgw. — V. 51. Μουσέων Brunck, codd. μουσάων et μουσῶν. — διδαχθείς, Brunck διδάχθη, Hartung δέδεκται. Hermann pro πάρα coni. λάβε, Halm πόρε, contra Ahrens (deleto διδαχθείς) Μουσάων ᾧ πάρα δῶρα, Linder eiecta voce παρὰ scripsit Μουσάων, Leutsch πύκα δῶρα διδάσκει, ego cum olim πέρι commendavissem, credo παρὰ additum esse ad versum redintegrandum, Solon Μουσῶν φίλα vel καλὰ δῶρα videtur scripsisse. Post. v. 52 fortasse distichon sententiae amplifican-

ἱμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος·
ἄλλον μάντιν ἔθηκεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
ἔγνω δ' ἀνδρὶ κακὸν τηλόθεν ἐρχόμενον,
ᾧ συνομαρτήσωσι θεοί· τὰ δὲ μόρσιμα πάντως
οὔτε τις οἰωνὸς ῥύσεται οὔθ' ἱερά·
ἄλλοι Παιῶνος πολυφαρμάκου ἔργον ἔχοντες 426
ἰητροί· καὶ τοῖς οὐδὲν ἔπεστι τέλος·
πολλάκι δ' ἐξ ὀλίγης ὀδύνης μέγα γίγνεται ἄλγος,
κοὐκ ἄν τις λύσαιτ' ἤπια φάρμακα δούς·
τὸν δὲ κακαῖς νούσοισι κακούμενον ἀργαλέαις τε
ἁψάμενος χειροῖν αἶψα τίθησ' ὑγιῆ.
Μοῖρα δέ τοι θνητοῖσι κακὸν φέρει ἠδὲ καὶ ἐσθλόν·
δῶρα δ' ἄφυκτα θεῶν γίγνεται ἀθανάτων.
πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδεν,
ᾗ μέλλει σχήσειν, χρήματος ἀρχομένου·
ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἔρδειν πειρώμενος οὐ προνοήσας
εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν,
τῷ δὲ κακῶς ἔρδοντι θεὸς περὶ πάντα δίδωσιν
συντυχίην ἀγαθήν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.

dae destinatum excidit; sin integra est oratio, alterum participium *ἐπιστάμενος* verbi finiti vice fungitur, neque offensio inest in repetito participio, cf. Hom. Od. *Λ* 606: *ὃ δ' ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικὼς γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρῆφιν ὀιστόν, δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἐοικώς.* — V. 55. *συνομαρτήσωσι*, Voss. *συνομαρτήσασι*, Brunck *συνομαρτήσουσι.* — *πάντως*, bdf *πάντα.* — V. 57. *ἄλλοι*, Salmasius *οὔθ' οἱ.* — *ἔργον*, B m. s. *ἔργα.* — V. 59. *γίγνεται*, b *ἔσσεται*, unde Schneidewin *ἀέξεται.* — V. 60. *κουκ ἄν* Gesn. m. Voss. B m. s. Schowii codd., *καὶ οὐκ ἂν* Vind., v. *κἂν.* Schneidewin interpolavit *κοῦ τις ἂν ἰήσαιτ'*, quod Leutschium probavisse miror. Media verbi forma usus est etiam Aeschylus *ὅσπερ Ἰὼ πημονᾶς ἐλύσατο.* et ad eundem modum passim *ἐκλύεσθαι* dici solet, velut ap. Phocyl. 15. — V. 61. *κακούμενον* Lobeck, libri *κυκώμενον*, Dindorf *νούσοις κεκακωμένον* mavult. — V. 62. *χειροῖν*, Vind. *χεροῖν.* — V. 65—70 leguntur in Theognideis v. 585—90. (ex Theognide qui descripserunt Apostolius alii passim alia variant, vid. ad Th.). — V. 65. *δέ* om. Theogn. — *ἐπ'*, Vind. Voss. *ἐφ' ἔργμ.* — V. 66. *ᾗ*, a *ἤ*, Voss. Gesn. m. w *τι*, Theogn. *πῇ.* — *μέλλει*, b *μέλλοι.* Theogn. inverso ordine *σχήσειν μέλλει.* — Stigma post *σχήσειν* posui, nam verba *χρ. ἀρχ.* cum *οἶδεν* sunt iungenda. — *χρήματος*, Theogn. *πρήγματος.* Theognidis libri germanam huius versus scripturam per omnia servavisse videntur. Apud Aristoph. Ran. 188 libri *ποῦ* vel *ποῖ σχήσειν δοκεῖς.* — V. 67. *εὖ ἔρδειν*, Theogn. *εὐδοκιμεῖν.* — *προνοήσας* Vind. Voss. Ars. B. m. s. abcew, vulgo *προορήσας.* — V. 69. *κακῶς* Gesn. m. Vind. ab, sed in Vind. et a supra *καλῶς*, ut vulgo tam hic quam ap. Theogn. legitur. — *ἔρδοντι*, Theogn. *ποιεῦντι.* — *δίδωσιν*, Theogn. *τίθησιν.*

πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνδράσι κεῖται·
οἳ γὰρ νῦν ἡμέων πλεῖστον ἔχουσι βίον,
διπλασίως σπεύδουσι· τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
κέρδεά τοι θνητοῖς ὤπασαν ἀθάνατοι·
ἄτη δ' ἐξ αὐτῶν ἀναφαίνεται, ἣν ὁπόταν Ζεὺς
πέμψῃ τισομένην, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

14. [7.]

Οὐδὲ μάκαρς οὐδεὶς πέλεται βροτός, ἀλλὰ πόνηροι 427
πάντες, ὅσους θνητοὺς ἠέλιος καθορᾷ.

15. [6.]

Πολλοὶ γὰρ πλουτεῦσι κακοί, ἀγαθοὶ δὲ πένονται·

V. 71—76 leguntur in Theognideis v. 226—32. — V. 71. affert Aristot. Pol. I 3, 9: *ὥσπερ Σόλων φησὶ ποιήσας πλούτου δ' οὐδὲν τ. π. ἀνδράσι κεῖται.* Plut. de cup. divit. 4: *ὅθεν εὖ πρὸς τούτους λέλεκται ὑπὸ τοῦ Σόλωνος· πλούτου δ' οὐ. τ. π. ἀνθρώποισι.* Basil. M. de leg. Gentil. II p. 183: *κατὰ τὸν Ἐξηκεστίδου Σόλωνα, ὅς φησι πλ. δ' οὐ τ. π. ἀνδράσι κεῖται. ἀνθρώποισι* etiam Theogn. — V. 72. *ἡμέων*, Theogn. *ἡμῶν* et *νόον* pro *βίον*. — V. 73. *διπλασίως*, Theogn. *διπλάσιον*. — *κορέσειεν ἅπαντας*, quamvis etiam Theognidis libri tueantur, suspectum, nam *ἅπαντας* nimis languet, fortasse Solon Homerico usus vocabulo scripsit *κορέσειεν ἀνάλτους*, quod occupavisse Heimsoethium video, Herwerden *ἀπλήστους*, Leutsch *τίν' ἂν κορ. ἅπαντα* coll. Hom. Il. *π* 747, Doederlein *κορέσει' ἕνα πάντως*, Ahrens *κορέσειε πένητας*, Schneidewin *κορέσειεν ἅπαντα*. — V. 74. Theogn. *χρήματά τοι θνητοῖς γίνεται ἀφροσύνη*. — V. 75. *ἄτη* Vind. Voss. B m. s. Gesn. m. abcegw, vulgo *αὐτή*. — *αὐτῶν*, Theogn. *αὐτῆς* et *ὁπότε* pro *ὁπόταν*. — V. 76. *πέμψῃ*, Vind. Voss. *πέμψει*. — *τισομένην*, Theogn. *τειρομένοις*. — *ἄλλοτε ἄλλος ἔχει* Schaefer, vulgo *ἄλλοτέ τ' ἄλλος ἔχει* ut Vind., c *ἄλλοτ' ἂν ἄλλος ἔχοι* (ut Gaisf.), abeg *ἄλλοτέ τ' ἄλλος ἔχοι*, Hermann *ἄλλοθεν ἄλλος ἔχει*, Hartung scripsit *ἣν ὁπότε Ζεὺς πέμψῃ, ἔτισ' ἀπάτην, ἄλλοτέ τ' ἄλλος ἔχει.*

Fr. 14. Stob. Flor. XCVIII 24. — V. 1. *μάκαρς* Stephanus, legebatur *μάκαρ* (quod fortasse quis tueatur Diphili versu ap. Clem. Alex. Str. VII 303 *ἀλλὰ μάκαρ Ἀὴρ διὰ τῶν νεφέων διάπεμψον*), Hartung dubitanter *μάκαρ γ'*. De forma *μάκαρς* vid. Alcman fr. 10. — *πόνηροι* Grotius, v. *πονηροί*. — V. 2. *θνητούς*, malim *θνητῶν*.

Fr. 15. Plut. Sol. c. 3: *Ὅτι δ' αὐτὸν ἐν τῇ τῶν πενήτων μερίδι μᾶλλον ἢ τῇ τῶν πλουσίων ἔταττε, δῆλόν ἐστιν ἐκ τούτων· Πολλοὶ γὰρ κτλ.* Leguntur in Theogn. 315—18. — V. 2. 3. 4 laudat Plut. de tranqu. an. c. 13 et de prof. in virt. c. 6, idem v. 2 et init. v. 3 de cap. ex inim. util. c. 11, Basil. M. de gentil. leg. II p. 177 affert v. 2—4. — V. 4. resp. Theodul. or. de reg. off. 146. Respicit fortasse hoc carmen Aristot. Eth. Nic. X 8, 11: *καὶ Σόλων δὲ τοὺς εὐδαίμονας ἴσως ἀπεφαίνετο καλῶς, εἰπὼν μετρίως τοῖς ἐκτὸς κεχορηγημένους, πεπραγότας δὲ τὰ κάλλιστα, ὡς ᾤετο, καὶ βεβιωκότας σωφρόνως· ἐνδέχεται γὰρ μέτρια κεκτημένους πράττειν ἃ δεῖ.* nam plura in eandem sententiam in hac elegia videtur poeta exposuisse. Hartung huc refert Theogn. 1155—6, quos Solonis esse existimat. — V. 1. *γάρ*, Theogn. *τοι*. — *πλουτεῦσι*, ap. Plut. v. Sol. FaL *πλουτοῦσι* ut Theogn.

ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα
τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεί,
χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

16. [8.]

Γνωμοσύνης δ' ἀφανὲς χαλεπώτατόν ἐστι νοῆσαι
μέτρον, ὃ δὴ πάντων πείρατα μοῦνον ἔχει.

17. [9.]

Πάντῃ δ' ἀθανάτων ἀφανὴς νόος ἀνθρώποισιν.

18. [10.]

Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

ΠΡΟΣ ΦΙΛΟΚΥΠΡΟΝ. 428

19. [22.]

Νῦν δὲ σὺ μὲν Σολίοισι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἀνάσσων
τήνδε πόλιν ναίοις καὶ γένος ὑμέτερον·

V. 2. *αὐτοῖς*, Theogn. *τούτοις*. — V. 3. *αἰεί* C Theogn. Basil., FaL *ἐστιν αἰεί*, vulgo *ἐστιν*. — V. 4. Hermann *ἄλλος, ὅτ' ἄλλος ἔχει.* at cf. supra 13, 74 et Hom. Od. *δ* 236.

Fr. 16. Clem. Al. Str. V 694: *Σοφώτατα τοίνυν γέγραπται τῷ Σόλωνι ταῦτα περὶ θεοῦ· Γνωμοσ. κτλ.* Eadem Theodoret. I 14 ubi v. 2 *πάντα* et praeterea CVa *πειρᾶται*. Clemens videtur verba *ὃ δὴ . . . ἔχει* ad numen divinum referre.

Fr. 17. Clem. Al. Str. V 727: *Εἰκότως ἄρα Σόλων ὁ Ἀθηναῖος ἐν ταῖς ἐλεγείαις καὶ αὐτὸς κατακολουθήσας Ἡσιόδῳ· Πάντῃ* (cod. *πάντι*) *κτλ.* Cf. Euseb. Pr. Ev. XIII 688 C, ubi *πάμπαν*.

Fr. 18. Plato in Amatoribus p. 133 C: *Σόλων γάρ που εἶπε Γηράσκω δ' αἰεὶ π. δ.* ubi *δ'* om. *𝔄ΘΠ* pr., et deinde exhibent *𝔄ΘΠ* *πολλὰ δὴ διδ.* Schol. ibid.: *παροιμία . . . εἵλκυσται μέντοι ἐκ τῶν Σόλωνος ἐλεγείων.* Respicit Plato etiam in Lach. p. 188 B. 189 A. de republ. VIII 536 B, ubi Schol. *αἰεὶ γηράσκω.* Adde Plut. vit. Sol. c. 31: *ἐπεὶ σχολῆς γε περιουσίαν αὐτοῦ μηνύουσιν αἱ τοιαῦται φωναί, γηράσκω δ' αἰεὶ π. δ.* (ubi FaL *ἀεὶ*) et c. 2 *ὅς γε καὶ πρεσβύτερος ὢν ἔλεγε γηράσκειν αἰεὶ* (sic qV, *ἀεὶ* rel. ut videtur omnes). Schol. Soph. Antig. 711 (ubi *πάντα* pro *πολλὰ*). Io. Siceliot. ap. Walz Rhet. VI 201. Zenob. III 4. Diogenian. III 80. Arsen. 161. Apostol. V 40. Paroemiogr. ed. Gott. T. II 107. Suid. v. *γηρᾶναι.* Cf. etiam Dio Chrys. or. XVIII init. Tatian. c. 35. Cic. de senect. c. 8 et 14. Valer. Max. VIII c. 7, 14.

Fr. 19. Plut. vit. Sol. c. 26: *Καὶ αὐτὸς δὲ* (*Σόλων*) *μέμνηται τοῦ συνοικισμοῦ* (Solorum, quae antea Aepea dicta fuit)· *προσαγορεύσας γὰρ ἐν ταῖς ἐλεγείαις τὸν Φιλόκυπρον· Νῦν δὲ φησὶ σὺ κτλ.* Vita Arati p. 53 Westerm.: *Μέμνηται δὲ τούτων* (*τῶν ἐν Κύπρῳ Σολίων*) *Σόλων ἐν ταῖς ἐλεγείαις ταῖς πρὸς Κυπράνορα τὸν βασιλέα, ὃς συμβουλευθεὶς ὑπὸ Σόλωνος κτίσαι τὴν πόλιν χάριν τοῦ ἀνδρὸς Σόλους ὠνόμασεν, ἀμοιβὴν ταύτην νέμων τῆς συμβουλῆς αὐτῷ· λέγει δὲ ὁ Σόλων*

αὐτὰρ ἐμὲ ξὺν νηῒ θοῇ κλεινῆς ἀπὸ νήσου
 ἀσκηθῆ πέμποι Κύπρις ἰοστέφανος·
οἰκισμῷ δ' ἐπὶ τῷδε χάριν καὶ κῦδος ὀπάζοι
 ἐσθλὸν καὶ νόστον πατρίδ' ἐς ἡμετέρην.

ΠΡΟΣ ΜΙΜΝΕΡΜΟΝ.

20. [21.]

Ἀλλ' εἴ μοι κἂν νῦν ἔτι πείσεαι, ἔξελε τοῦτο,
 μηδὲ μέγαιρ' ὅτι σεῦ λῷον ἐπεφρασάμην,
καὶ μεταποίησον, Λιγυαστάδη, ὧδε δ' ἄειδε·
 Ὀγδωκονταέτη μοῖρα κίχοι θανάτου.

21. [21.]

Μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φίλοισιν
 ποιήσαιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

ΠΡΟΣ ΚΡΙΤΙΑΝ.

22. [20.] 429

Εἰπέμεναι Κριτίῃ ξανθότριχι πατρὸς ἀκούειν·
 οὐ γὰρ ἁμαρτινόῳ πείσεται ἡγεμόνι.

οὕτως· Νῦν κτλ. usque ad v. 5. Resp. Herod. V 113: Φιλοκύπρου δὲ τούτου, τὸν Σόλων ὁ Ἀθηναῖος ἀπικόμενος ἐς Κύπρον ἐν ἔπεσι αἴνεσε τυράννων μάλιστα. Regulus, quem Herodotus et Plutarchus Φιλόκυπρον appellant, ab Arati biographo Κυπράνωρ vocatur: nam vix recte Engel (Kypros I 264 seq.) diversos putat, alterum alteri successisse ratus, quod hi loci, quos adscripsi, minime confirmant. — V. 1. Σολίοισι, vit. Ar. cod. M Σολίησι. — V. 2. τήνδε, ap. Plut. ACFaL τὴν (τῇν) δὲ, ia τὴν. -- ναίοις, vit. Ar. cod. M. δύοις. — V. 3 ξὺν, ap. Pl. CFaL σὺν. — V. 4. ap. Pl. i ἀσκητῇ, a ἀσκαθῆ, et v. 5 i οὖν pro ἐπὶ et ὀπάζοιο.

Fr. 20. Diog. Laert. I 60: Φασὶ δ' αὐτὸν καὶ Μιμνέρμου γράψαντος· Αἲ γὰρ ἄτερ νούσων τε καὶ ἀργαλέων μελεδώνων Ἑξηκονταέτη μοῖρα κίχοι θανάτου, ἐπιτιμῶντα αὐτῷ εἰπεῖν· ἀλλ' εἴ μοι κτλ. — V. 1. κἂν, Thiersch καὶ. — τοῦτο, cod. Mon. τοῦτον. — V. 2. σεῦ Florens Christianus, edd. antt. σ' εὖ. — λῷον ἐπεφρασάμην scripsi, Florens Christianus λώϊον ἐφρασάμην, vulgo τοῖον ἐπεφρασάμην. — V. 3. Λιγυαστάδη scripsi, vid. Suidas v. Μίμνερμος, Λιγυρτιάδου . . . ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Λιγυαστάδης (λιγειαστάδης BVE, λιγιστιάδης A) διὰ τὸ ἐμμελὲς καὶ ἡδύ. Cf. Eudoc. 303. Vulgo ἀγυιὰς ταδί, cod. Arund. et Cant. ὄγδοα ἐς ταδί. Sopingius coni. τάγυρι ταδὶ, Meibom λιγέως ταδὶ, Hermann θρασέως ταδὶ. — V. 4. ὀγδωκονταέτη, ed. Frob. ὀγδοηκ. Respicit huc Liban. I 403.

Fr. 21. Plut. comp. Sol. et Poplic. c. 1: Ἔτι τοίνυν ἃ τοῖς περὶ Μίμνερμον ἀντειπὼν περὶ χρόνου ζωῆς ἐπιπεφώνηκε· Μηδέ μοι κτλ. εὐδαίμονα τὸν ἄνδρα ποιεῖ. Eadem Stob. Flor. CXXII 3. — V. 2. ποιήσαιμι Plut., καλλείποιμι Stob.

Fr. 22. Plato Tim. p. 20 E: Ἦν μὲν οὖν οἰκεῖος καὶ σφόδρα φίλος

23. [2.]

Ὄλβιος ᾧ παῖδές τε φίλοι καὶ μώνυχες ἵπποι
καὶ κύνες ἀγρευταὶ καὶ ξένος ἀλλοδαπός.

24. [5.]

Ἰσόν τοι πλουτοῦσιν ὅτῳ πολὺς ἄργυρός ἐστιν
καὶ χρυσὸς καὶ γῆς πυροφόρου πεδία
ἵπποι θ' ἡμίονοί τε; καὶ ᾧ μόνα ταῦτα πάρεστιν
γαστρί τε καὶ πλευρῆς καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν,
παιδός τ' ἠδὲ γυναικός, ἐπὴν κατὰ ταῦτ' ἀφίκηται,

(ὁ Σόλων) ἡμῖν Δρωπίδου τοῦ προπάππου, καθάπερ λέγει πολλάκις καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ποιήσει, ubi his ultimis verbis schol. et Proclus in Tim. p. 25 F hoc distichon adscripsit. Aristoteles Rhet. I 15: καὶ Κλεοφῶν κατὰ Κριτίου τοῖς Σόλωνος ἐλεγείοις ἐχρήσατο, λέγων ὅτι πάλαι ἀσελγὴς ἡ οἰκία· οὐ γὰρ ἄν ποτε ἐποίησε Σόλων· Εἰπεῖν μοι Κριτίᾳ πυρρότριχι (QYbZb πυρότριχι) πατρὸς ἀκούειν. Huc adde Plat. Charmid. 157 E: Ἥ τε γὰρ πατρῴα ὑμῖν οἰκία ἡ Κριτίου τοῦ Δρωπίδου καὶ ὑπὸ Ἀνακρέοντος καὶ ὑπὸ Σόλωνος καὶ ὑπ' ἄλλων πολλῶν ποιητῶν ἐγκεκωμιασμένη παραδέδοται ἡμῖν ὡς διαφέρουσα κάλλει τε καὶ ἀρετῇ καὶ τῇ ἄλλῃ λεγομένῃ εὐδαιμονίᾳ. — V. 1. εἰπέμεναι, Aristoteles εἰπεῖν μοι, quod probavit Ahrens, pronomen μοι additum tuitus exemplis Homeri Il. Ξ 501 et Herodoti VIII 68. De forma infinitivi εἰπέμεναι, qua Solonem usum esse negavit Ahrens, cf. Renner Curt. Stud. I 2, 31 et 47, qui elegiacorum poetarum consuetudinem recte illustravit, et quae infra ad Theogn. 806 dixi.

Fr. 23. Plato Lys. 212 E: ἀλλὰ ψεύδεθ' ὁ ποιητὴς ὃς ἔφη· Ὄλβιος κτλ. (v. 1 u μουνύχιοι). Solonis esse docet Hermias in Phaedr. p. 78 ed. Ast.: Καὶ ἐν τοῖς ποιήμασιν ὡς καλοῦ τοῦ ἐρᾶν μνημονεύει (Solon) λέγων· Ὄλβιοι ᾧ κτλ. Cf. Luc. Amor. c. 48: ὄλβιος γὰρ ὡς ἀληθῶς κατὰ τὴν τῶν σοφῶν ἀπόφασιν, ᾧ παῖδές τε νέοι καὶ μώνυχες ἵπποι. Eadem in Theogn. 1253, 4, ubi θηρευταί τε κύνες καὶ ξένοι ἀλλοδαποί. Olim suspicatus sum Solonis fortasse esse etiam proximum distichon ap. Theogn. 1255—6, ubi eadem sententia iteratur:

ὅστις μὴ παῖδάς τε φιλεῖ καὶ μώνυχας ἵππους
καὶ κύνας, οὔποτέ οἱ θυμὸς ἐν ἡσυχίῃ.

quod Hartung probavit, sed possunt hi versus etiam alius poetae esse.

Fr. 24. Plut. vit. Sol. c 2 affert v. 1—6: Πλοῦτον δ' οὐκ ἐθαύμαζεν (Σόλων), ἀλλὰ καί φησιν ὁμοίως πλουτεῖν, ᾧτε πολὺς . . . ἁρμονία. Eadem leguntur in Theogn. 719—24: sed cum quatuor qui illis subiunguntur versus 725—8 cum his arcte cohaereant, consentaneum est haec quoque Solonis esse. — V. 1. ἶσόν τοι πλουτοῦσιν (Schneidewin — εῦσιν) ὅτῳ ex Theognide restitutum. — V. 2. χρυσὸς, CFaL χρυσός ἐστι. — V. 3. μόνα (C μόνῳ) ταῦτα, Theogn. τὰ δέοντα, Schneidewin τάδε μοῦνα. Solonis τὰ δέοντα esse videtur; a verbo πάρεστι etiam dativi, qui insequuntur, γαστρὶ κτλ. suspensi sunt, infinitivo ἁβρὰ παθεῖν per epexegesin addito: nisi forte τὰ φέροντα scribendum, i. e. *ea quae conducunt*. — V. 4. πλευρῆς scripsi, πλευρῇ Plut., πλευραῖς Theogn. cf. Horat. Epp. I 12, 5: „Si ventri bene, si lateri est pedibusque tuis nil Divitiae poterunt regales addere maius.“ — παθεῖν, Hertzberg πατεῖν. — V. 5. κατὰ ταῦτ' ἀφίκηται scripsi, legebatur καὶ ταῦτ' ἀφ. cf. Homericum ἀφίκοντο κατὰ στρατόν, Il. Α 424 ἔβη κατὰ δαῖτα, ubi

ἥβης· σὺν δ' ὥρῃ γίνεται ἁρμόδια.
(ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι· τὰ γὰρ περιώσια πάντα
χρήματ' ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς Ἀΐδεω·
οὐδ' ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρείας
νούσους οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.)

25. [1.]

Ἔσθ' ἥβης ἐρατοῖσιν ἐπ' ἄνθεσι παιδοφιλήσῃ
μηρῶν ἱμείρων καὶ γλυκεροῦ στόματος.

26. [11.]

Ἔργα δὲ Κυπρογενοῦς νῦν μοι φίλα καὶ Διονύσου
καὶ Μουσέων, ἃ τίθησ' ἀνδράσιν εὐφροσύνας.

schol. comparant Sophocleum versum *ἐγὼ κατ' αὐτόν, ὡς ὁρᾷς, ἐξέρχομαι,* adde Solon. 27, 17 *κατὰ μέτρον ἵκοιτο.* — *ἀφίκηται,* x *ἐφίκηται.* — V. 6. *ἥβης* CqVx, *ἥβη* vulgo: *ἥβης* suspensum ex *ἁβρὰ παθεῖν*, *pueri et mulieris flore* frui, quemadmodum est apud Theogn. 1003 *τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν.* — *ἁρμόδια* scripsi, legebatur *ἁρμονία*, nam minus placet quod olim commendavi *ἁρμόνια*. Apud Theogn. longe aliter: *παθεῖν παιδός τ' ἠδὲ γυναικός· ὅταν δέ κε τῶν ἀφίκηται ὥρη, σὺν δ' ἥβη γίγνεται ἁρμόδιον* (*ιος*) et similiter fere Stob. XCVII 7, nisi quod *ἁρμοδία* (sed AB *ἁρμονία*). Coniecit in his Hermann *ἐπήν κεν*, Hase *ὥρη*, Coraes *ἁρμοδία*, Emperius *ἐπὴν κ' ἐνταῦθ' ἀφίκηται ἥβης, ἐν δ' ὥρῃ γίνεται ἁρμονίη*, Ahrens *ἐπὴν κἀνταῦθ' ἀφίκηται ἥβης, σύν γ' ὥρῃ γίγνεται ἁρμονία*, vel *ἔνθ' ὥρη, γίγνεται ἁρμονία.* Hartung *παιδός τ' ἠδὲ γυναικὸς* (*ἐπὴν καὶ τῶν ἐφίκηται*) *ὥρη σύν θ' ἥβη γίγνεται ἁρμοδία.* subobscure, sed videtur de legitima uxore et filio intellexisse. Heimsoeth *ὅταν κἀνταῦθ' ἀφίκηται, ἥβη, σὺν δὲ τροφὴ γίνεται ἁρμοδίη* perperam, Madvig *ἐπὴν καὶ τῶνδ' ἀφίκηται ὥρη, συζυγίη γίνεται ἁρμοδία.* Sitzler denique novavit *ᾧ μόνα δέοντα* (vel *δεῦντα*) *πάρεστιν γαστρί τε καὶ πλευρῇς καὶ ποσί, χἄβρὰ παθεῖν παιδός τ' ἠδὲ γυναικός, ἐπὴν καὶ τῶν ἀφίκηται ὥρη, σοί θ' ἥβη γίνεται ἁρμοδία*, quae quantopere calumniis sint obnoxia, manifestum est.

Fr. 25. Plut. Amat. c. 5: *εὖ γε νὴ Δία, ἔφη, τοῦ Σόλωνος ἐμνήσθης καὶ χρηστέον αὐτῷ γνώμονι τοῦ ἐρωτικοῦ ἀνδρός· ἔσθ' ἥβης κτλ.* Iuvenem haec scripsisse Solonem coniicit Plut. *ὅθεν οἶμαι καὶ ὁ Σόλων ἐκεῖνα μὲν ἔγραψε νέος ὢν ἔτι καὶ σπέρματος πολλοῦ μεστός, ὡς ὁ Πλάτων φησί.* — V. 1. *ἔσθ' ἥβης* Canter, BE *ἐσθήβης*, vett. edd. *ἐς Θήβης.* — *παιδοφιλήσῃ*, Brunck *παιδοφιλήσεις.* — V. 2. *ἱμείρων* ap. Plut. om. Legitur integer versus ap. Athen. XIII p. 602 E (ubi P om. *ἱμείρων*) et Apulei. de Magia c. 9: „Num igitur etiam Solonem fuisse serium, severum et philosophum negabis, cuius ille lascivissimus versus est: *μηρῶν ἱμείρων κτλ.* ubi vett. edd. *μείρων εὖ μείρων.*

Fr. 26. Plut. Amat. c. 5, ubi fr. 25 affert: *ὁ Σόλων ἐκεῖνο μὲν ἔγραψε νέος ὢν ἔτι . . . ταυτὶ δὲ πρεσβύτης γενόμενος· Ἔργα κτλ.*, ubi vulgo v. 1 *μοι νῦν*, sed E *νῦν μοι*, ut ceteris locis. — V. 2. edd. vett. et EB *τίθησιν* pro *τίθησ'*. Idem distich. legitur vit. Sol. c. 31 (ubi CBac *Μουσάων*, FaLia *τίθησιν*) et Sept. sapient. conv. c. 13 et ap. Hermiam in Phaedr. p. 78 (ubi *ἔργα τὰ* et *καὶ Μουσάων τίθησι*). — V. 2 Schneidewin *Μουσάων θ', ἃ τίθησ'.*

27. [3.] 431

Παῖς μὲν ἄνηβος ἐὼν ἔτι νήπιος ἕρκος ὀδόντων
φύσας ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἕπτ' ἔτεσιν·
τοὺς δ' ἑτέρους ὅτε δὴ τελέσῃ θεὸς ἕπτ' ἐνιαυτούς,
ἥβης ἐκφαίνει σήματα γεινομένης·
τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀεξομένων ἔτι γυίων

Fr. 27. Integram hanc elegiam servaverunt Philo de opif. mundi p. 24 A ed. Francof. (1691): *τὰς ἡλικίας ταύτας ἀνέγραψε καὶ Σόλων ὁ τῶν Ἀθηναίων νομοθέτης ἐλεγεῖα ποιήσας τάδε· Παῖς μὲν κτλ.* et Clem. Alex. Str. VI 814: *τάς τε τῶν ἡλικιῶν μεταβολὰς κατὰ ἑβδομάδα γίνεσθαι Σόλωνος αἱ ἐλεγεῖαι δηλοῦσιν ὧδέ πως· παῖς μὲν κτλ.* huc respicit etiam V 714. Add. Ambrosius Ep. VI 39. Legitur elegia etiam in Cod. Paris. ap. Cramer An. Par. I 46: *Ἡρωελεγεῖα Σόλωνος πρὸς περίστασιν ἡλικιῶν* (notabo littera C), et Apostol. XIV 94. Respiciunt huc Censorin. de die nat. c. 14 (Macrob. in Somn. Scip. I 6) et haud dubie Aristot. Pol. VII 14, 11: *κατὰ τὴν τῆς διανοίας ἀκμήν· αὕτη δ' ἐστὶν ἐν τοῖς πλείστοις ἥνπερ τῶν ποιητῶν τινὲς εἰρήκασιν οἱ μετροῦντες ταῖς ἑβδομάσιν τὴν ἡλικίαν, περὶ τὸν χρόνον τῶν πεντήκοντα ἐτῶν.* ac rursus VII 15, 11: *Δύο δ' εἰσὶν ἡλικίαι πρὸς ἃς ἀναγκαῖον διῃρῆσθαι τὴν παιδείαν, μετὰ τὴν ἀπὸ τῶν ἑπτὰ μέχρι ἥβης, καὶ πάλιν μετὰ τὴν ἀφ' ἥβης μέχρι τῶν ἑνὸς καὶ εἴκοσι ἐτῶν· οἱ γὰρ ταῖς ἑβδομάσι διαιροῦντες τὰς ἡλικίας ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λέγουσιν οὐ καλῶς* (corr. cum Mureto *κακῶς*), *δεῖ δὲ τῇ διαιρέσει τῆς φύσεως ἐπακολουθεῖν.* Atque alias quoque philosophi rationes plane congruunt cum hac elegia, velut testificatur Hist. An. VII 1 coll. v. 5. 6. et Rhet. II 14 coll. v. 9 seq. Hinc satis superque apparet secus iudicavisse, qui sat levibus argumentis usi hanc elegiam non solum Soloni abiudicaverunt, sed etiam admodum noviciam esse censuerunt (vid. infra). Aristoteles, cum poetas, non medicos vel philosophos testificetur, Solonis nomen huic poemati inscriptum abunde tuetur. De simili Hippocratis sententia vid. praeterea Pollux II 1 et Boissonade Anecd. II 455. Adde Daremberg Extraits de Msc. médicaux p. 141. — Porson, Franke, alii hanc Solonis elegiam in suspicionem vocaverunt, iniuria: nam tenue hoc argumentum etiam orationis exilitatem quandam requirit, neque quae dixit Solon fr. 20 v. 4 adversantur huius elegiae v. 16, si accuratius inquisiveris in utriusque carminis institutum. — V. 2. *ἐν ἕπτ'*, C *ἕπτ' ἂν.* — V. 3. *τελέσῃ* Schaefer, vulgo *τελέσει.* Perperam Sitzler tentavit *τέλεσ' ἤθεος*, nam indicativus ab hoc loco prorsus alienus, neque septem annos natus usque ad annum quartum decimum *ἤθεος*, sed *παῖς* vocatur; vid. Et. M. 422, 40 *ἠίθεος ὁ ἄπειρος γάμου νέος ἀπὸ ἐτῶν δεκατεσσάρων ἕως δεκαοκτώ.* Traditam scripturam satis tuetur v. 17. — V. 4. *ἐκφαίνει*, C *δὲ φαίνει*, ap. Cl. cod. Par. *δὲ φανείσης.* — *σήματα* Philo Ap. C, *σπέρματα* Cl. — *γεινομένης*, *γινομένης* Ap., *γενομένων* cod. Laur. Cl. — V. 5. *τριτάτῃ*, C *τρίτῃ.* — *δὲ* om. Philo. — *γένειον*, *γένεια* Ap., *γένει* C. — *ἔτι* scripsi, quod etiam Emperius coniecit, legeb. *ἐπὶ.* Ap. Cl. cod. Laur. *ἀεξόμενον ἐπὶ γενύων.* Alii fortasse legebant *τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀεξομένων ὅτε γυίων λαχνοῦται .... τῇ τε τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἑβδομάσιν μέγ' ἄριστος*, utrumque distichon arcta necessitudine vincientes, neque vero probabilis haec ratio. Solonis his versibus usi sunt, qui de ephebia Attica commentati sunt, cf. Schaefer Demosth. III 2, 22, sed neglexerunt si recte memini insignem locum Teletis philosophi ap. Stob. XCVIII 72.

λαχνοῦται, χροιῆς ἄνθος ἀμειβομένης·
τῇ δὲ τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἑβδομάδι μέγ' ἄριστος
ἰσχύν, ἥντ' ἄνδρες σήματ' ἔχουσ' ἀρετῆς·
πέμπτῃ δ' ὡρίον ἄνδρα γάμου μεμνημένον εἶναι
καὶ παίδων ζητεῖν εἰσοπίσω γενεήν·
τῇ δ' ἕκτῃ περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἀνδρός,
οὐδ' ἕρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει· 432
ἑπτὰ δὲ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἐν ἑβδομάσιν μέγ' ἄριστος
ὀκτώ τ'· ἀμφοτέρων τέσσαρα καὶ δέκ' ἔτη·
τῇ δ' ἐνάτῃ ἔτι μὲν δύναται, μαλακώτερα δ' αὐτοῦ
πρὸς μεγάλην ἀρετὴν γλῶσσά τε καὶ σοφίη·
τῇ δεκάτῃ δ' ὅτε δὴ τελέσῃ θεὸς ἕπτ' ἐνιαυτούς,
οὐκ ἂν ἄωρος ἐὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

28. [16.]

Νείλου ἐπὶ προχοῇσι Κανωβίδος ἐγγύθεν ἀκτῆς.

V. 7. *πᾶς τις ἐν ἑβδομάδι μέγ'* Cl., *παῖς* (*παῖς* C) *τις* (om. Ph.) *ἐν* (*ἐνὶ* Ph.) *ἑβδομάδεσσιν* (*ἑβδομάσιν* Ap.) Ph. Ap. C. — V. 8. *ἥντ'* Cl., *ἧτ'* C Ap., *οἵ τ'* Ph. — *ἀρετῆς*, Ap. *ἀρετᾶς*. — V. 9. *ὡρίον ἄνδρα γάμου* scripsi, ut iam in edit. 1, legebatur *ὥριον ἄνδρα γάμου*, Ap. *ὥρῃ ἄνδρα γ.* In edit. 2 librorum scripturam servavi distinctione addita *ὥριον, ἄνδρα γ.* — *γάμου μεμνημένον*, Ph *μεμνημένον ἂρ γάμου*. — V. 10. *εἰσοπίσω*, Ph. Ap. C. *ἐξοπίσω*. — V. 11. *καταρτύεται*, *καταρτύνεται* Ap. et Cl. cod. Par., sed Laur. *καρτύνεται*. — V. 12. *οὐδ'*, C *ἐν δ'*. Hinc Schneidew. *ἐν δ' ἕρδειν ἔθ' ὅμως*, falso. — *ἕρδειν*, vulgo *ἔρδειν*, Cl. *ἐσιδεῖν*. — *ὁμῶς*, Cl. *ὁμοίως*. — *ἔργ' ἀπάλαμνα*, Cl. *ἔργα μάταια*. — V. 13. *μέγ' ἄριστος*, Ph. Ap. C *μετ' ἀρίσταις*. — V. 14. *ὀκτώ τ'· ἀμφοτέρων*, Ph. Ap. *ὀκτὼ δ' ἀμφότερα*, C *ὄκτω δ' ἀμφότερον*, et *ἀμφότερον* quod etiam Cl. cod. exhibet, coniecit Sintenis. Deinde C *τεσσερεκαίδεκ'*, unde *τέσσερα* elicias. — V. 15. *ἔτι μὲν δύναται*, Hartung *δύναται μὲν ἔτι*. — *μαλακώτερα*, Cl. *μετριώτερα*. — V. 16. *γλῶσσά τε καὶ σοφίη* Ph. Ap. (nisi quod *καὶ* om.) C Ambrosius, *σῶμά τε καὶ δύναμις* Cl., unde Schaefer coni. *σῶμά τε καὶ σοφίη*, quae coniectura a vero aberrat: neque tamen Clementis scriptura probanda, quam restituit Hartung, nisi quod *μαλακώτερα* servavit: nam est haud dubie a correctore aliquo profecta: mihi vitium in voce *μαλακώτερα* delitescere videtur: conieci *μαλιώτερα*, h. e. *cum corporis virtute si componas, eloquentia et sapientia multum praestat sive potior est.* Formam testificatur Hesychius *μαλιωτέρα*, *προσφιλεστέρα*. A forma *μάλιον* (i. e. *μᾶλλον*), qua usus est Tyrtaeus, descendit *μαλιώτερος*, quemadmodum *ἀμεινότερος* alia. Sitzler *μαλερώτερα* praeoptat. — V. 17. respicit Diog. L. I 54: *Σόλων δὲ ὅρον ἀνθρωπίνου βίου φησὶν ἔτη ἑβδομήκοντα.* — *τῇ δεκάτῃ*, Hartung *τῆς δεκάτης*, qui deinde praeoptavit lectionem Philonis et rel. — *ὅτε δὴ τελέσῃ* (sic Schaefer, v. *τελέσει*) *θεὸς ἕπτ' ἐνιαυτοὺς* Cl., *εἴ τις τελέσας κατὰ μέτρον ἵκοιτο* Ph. Ap. C., quae scriptura non spernenda, si correxeris *τῆς δεκάτης δ' εἴ τις τελέσας κατὰ μέτρον ἵκοιτο*. — V. 18. *ἔχοι*, *ἔχει* Ap. et ap. Cl. cod. Laur. cum Par.

Fr. 28. Plut. vit. Sol. c. 26: *Πρῶτον μὲν οὖν εἰς Αἴγυπτον ἀφίκετο*

29.

Πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί.

30.

Diogenian. II 99: *Ἀρχῶν ἄκουε καὶ δικαίως κἀδίκως·* *ἐκ τῶν τοῦ Σόλωνος ἐλεγείων παραινετική.* Cf. Arsen. 79. Apost. IV 3. *ἀρχῶν* restitutum ex Apost. ed., vulgo *ἄρχων*, praeterea ex 433
K rectius scribas *Ἀρχῶν ἄκουε κἂν δίκῃ κἂν μὴ δίκῃ.* Apparet non Solonis esse hunc versum, sed poetam similem sententiam in Elegiis protulisse. Cf. etiam proverbia in Append. I 100 (Schol. Aesch. Choeph. 75) *Δοῦλε δεσποτῶν ἄκουε καὶ δίκαια κἄδικα.* et ib. II 1 *κρεισσόνων γάρ ἐστ' ἀκούειν καὶ δίκαια κἄδικα* (sic enim corrigendum).

ΕΠΗ.

31. [23.]

Πρῶτα μὲν εὐχώμεσθα Διὶ Κρονίδῃ βασιλῆϊ,
θεσμοῖς τοῖσδε τύχην ἀγαθὴν καὶ κῦδος ὀπάσσαι.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΑ.

ΠΡΟΣ ΦΩΚΟΝ.

32. [24.]

Εἰ δὲ γῆς ἐφεισάμην

καὶ διέτριψεν, ὡς καὶ πρότερον αὐτός φησι· Νείλου ἐπὶ κτλ. — *προχοῇσι, προχοαῖσι* FaL — *Κανωβίδος* Stephanus (AC), reliqui *Κανώβιδος*. Si illud *καὶ πρότερον*, quod quidem FaL omittunt, recte se habet, versus Solonis non ad illud tempus pertinet, quo Plutarchus Solonem dicit Aegyptum adiisse, i. e. republica Atheniensium legibus firmata, sed referendus ad elegiam, quam ante illud iter composuit: nam fortasse iam olim iuvenis viserat Aegyptum.

Fr. 29. Schol. Plat. p. 465 ed. Bekk. *πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί. . . . ἐμνήσθη ταύτης* (*παροιμίας*) *καὶ Φιλόχορος ἐν Ἀτθίδος α' καὶ Σόλων ἐλεγείαις καὶ Πλάτων ἐνταῦθα.* Cf. Aristot. Metaph. I 2. Plut. de poet. c. 2. Paroemiogr. T. I p. 371. II p. 128 ed. Gotting. Apost. XIV 41.

Fr. 31. Plut. vit. Sol. c. 3: *ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι καὶ τοὺς νόμους ἐπεχείρησεν ἐντείνας εἰς ἔπος ἐξενεγκεῖν, καὶ διαμνημονεύουσι τὴν ἀρχὴν οὕτως ἔχουσαν· πρῶτα κτλ.* — V. 1. *εὐχώμεσθα* Stephanus (A), *εὐχώμεθα* CFaL, *εὐχόμεσθα* S, *εὐχόμεθα* ia. — V. 2. *κῦδος*, Hecker *κῦρος*. — *ὀπάσσαι, ὀπάσαι* CFaL. Hi duo versus haud dubie Soloni abiudicandi.

Fr. 32. Plut. vit. Sol. c. 14: *ἀλλὰ πρὸς μὲν τοὺς φίλους εἶπεν, ὡς λέγεται, καλὸν μὲν εἶναι τὴν τυραννίδα χωρίον, οὐκ ἔχειν δὲ ἀπόβασιν, πρὸς δὲ Φῶκον ἐν τοῖς ποιήμασι γράφων· Εἰ δὲ γῆς, φησὶ κτλ. Ὅθεν*

πατρίδος, τυραννίδος δὲ καὶ βίης ἀμειλίχου
οὐ καθηψάμην, μιάνας καὶ καταισχύνας κλέος,
οὐδὲν αἰδεῦμαι· πλέον γὰρ ὧδε νικήσειν δοκέω
πάντας ἀνθρώπους.

33.

Οὐκ ἔφυ Σόλων βαθύφρων οὐδὲ βουλήεις ἀνήρ·
ἐσθλὰ γὰρ θεοῦ διδόντος αὐτὸς οὐκ ἐδέξατο·
περιβαλὼν δ' ἄγραν, ἀγασθεὶς οὐκ ἐπέσπασεν μέγα
δίκτυον, θυμοῦ θ' ἁμαρτῇ καὶ φρενῶν ἀποσφαλείς· 434
ἤθελον γάρ κεν κρατήσας, πλοῦτον ἄφθονον λαβὼν
καὶ τυραννεύσας Ἀθηνῶν μοῦνον ἡμέραν μίαν,
ἀσκὸς ὕστερον δεδάρθαι κἀπιτετρῖφθαι γένος.

εὔδηλον, ὅτι καὶ πρὸ τῆς νομοθεσίας μεγάλην δόξαν εἶχεν. — V. 2. δὲ καί, Ci καί. — V. 3. μιάνας, i μιᾶναι. — καί omittunt Babci. — V. 4. αἰδεῦμαι ACFaL, vulgo αἰδοῦμαι.

Fr. 33. Plut. vit. Solon. c. 14: Ἃ δὲ φυγόντος αὐτοῦ τὴν τυραννίδα πολλοὶ καταγελῶντες ἔλεγον, γέγραφεν οὕτως· Οὐκ ἔφυ κτλ. Ταῦτα τοὺς πολλοὺς καὶ φαύλους περὶ αὐτοῦ πεποίηκε λέγοντας. Videntur haec, sicut ea quae sequuntur, ex eodem carmine ad *Phocum* petita esse. — V. 1. ἔφυ, ἔφη a, ἔφυς FaL. — βουλήεις, βουλείης ia. — V. 3. ἄγραν, in ed. 1 ἄγρην scripsi. — ἀγασθείς, Huetius ἀγρευτής, Lobeck ἀασθείς, non recte, nam tunc θυμοῦ θ' ἁμαρτῇ καὶ φρενῶν ἀποσφαλείς plane forent otiosa. Sitzler ἀνύσσας coniecit. — ἐπέσπασεν, ἐπέσπασε FaLCq et A supra, ἔπαυσε Bci et A a m. pr., ἔπαυσε vel ὑπέσπασε V, ἔχασε Bab, ἔσπασε vulgo, ἀνέσπασεν Xylander. — V. 4. ἁμαρτῇ RSTBabc, ἁμάρτῃ A, ἁμαρτεῖ Cq, ἁμαρτὼν vulgo. — V. 5. ἤθελον Xylander, libri ἤθελε(ν), quod defendi potest. sed Plutarchus indicare videtur, haec omnia ad vulgi sermones referenda esse. Ne quis erret, moneo voculam κὲν non ad ἤθελον, sed ad δεδάρθαι κἀπιτετρῖφθαι v. 7 referendum esse, nam futuri notio requiritur ἐπιτετρίψεσθαι, quam reciperamus ascita particula ἄν, vicissim recte se habet ἤθελον, quandoquidem qui verba facit, dominationis est cupidus, nam ἤθελόν κεν si diceret, se aspernari potentiam profiteretur, de quo discrimine scite disputavit Hermann de part. ἄν p. 67. Solet autem passim Solon verborum traiectione satis licenter uti, velut eleg. 13, 43—45 et iamb. 36, 21. — V. 6. τυραννεύσας, Babc τυραννίσας. — Ἀθηνῶν, Schneidewin Ἀθηνέων. — ἡμέραν, in proecdosi ἡμέρην scripsi. — V. 7. ἀσκὸς CaFaL et a m. s., αὐτὸς RTωBabcVi et A a m. pr. — κἀπιτετρῖφθαι Sintenis, κἀπιτετρίφθαι C, καὶ ἐπιτετρίφθαι vulgo. — Ceterum in iis, quae statim ap. Plut. c. 15 leguntur: φοβηθείς, μὴ συγχέας παντάπασι καὶ ταράξας τὴν πόλιν ἀσθενέστερος γένηται τοῦ καταστῆσαι πάλιν καὶ συναρμόσασθαι πρὸς τὸ ἄριστον arbitrantur praeeunte Bekkero Solonis versus delitescere:

Συγχέας ἁπαντάπασι καὶ ταράξας τὴν πόλιν
ἀσθενέστερος γένηται (γένωμαι) τοῦ καταστῆσαι πάλιν.

sed haec Plutarchi sunt, qui respexit sane hoc loco Solonis carmina, sed iambos, non tetrametros, vid. adn. ad fr. 37. — Item Leutsch ex Plutarchi verbis c. 29 de Solonis et Pisistrati simultate: ὁ δὲ Σόλων ταχὺ τὸ ἦθος ἐφώρασεν αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπιβουλὴν πρῶτος ἐγκατεῖδεν,

34.

Χαῦνα μὲν τότ' ἐφράσαντο, νῦν δέ μοι χολούμενοι
λοξὸν ὀφθαλμοῖς ὁρῶσιν πάντες ὥστε δηΐοι.

35.

Ἃ μὲν ἄελπτα σὺν θεοῖσιν ἤνυσ', ἄλλα δ' οὐ μάτην
ἔρδον.

ΤΡΙΜΕΤΡΑ.

36. [25.]

Συμμαρτυροίη ταῦτ' ἂν ἐν δίκῃ χρόνου
μήτηρ μεγίστη δαιμόνων Ὀλυμπίων
ἄριστα Γῆ μέλαινα, τῆς ἐγώ ποτε

οὐ μὴν ἐμίσησεν, ἀλλ' ἐπειρᾶτο πραΰνειν καὶ νουθετεῖν καὶ πρὸς αὐτὸν ἔλεγε καὶ πρὸς ἑτέρους (fort. *ἑταίρους*), *ὡς εἴ τις ἐξέλοι τὸ φιλόπρωτον αὐτοῦ τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ἰάσαιτο τῆς τυραννίδος, οὐκ ἔστιν ἄλλος εὐφυέστερος πρὸς ἀρετὴν οὐδὲ βελτίων πολίτης.* hos versus instauravit:

Οὐ γάρ ἐστ' ἀνήρ ποτ' ἀρετὴν ἄλλος εὐφυέστερος,
οὐδὲ βέλτερος πολίτης.

Largior sane Solonis aliquo poemate hic usum esse Plutarchum, sed poetae versus restitui posse nego.

Fr. 34. Plut. vit. Solon. c. 16: *Ὅτι δ' οὖν προσέκρουσε τοῖς πλείστοις ἕτερα προσδοκήσασιν, αὐτὸς εἴρηκε περὶ αὐτῶν, ὡς Χαῦνα κτλ.* — V. 1. *Χαῦνα*, FaL *χάρμα*. — *χολούμενοι*, in editione 1 *χολεύμενοι* scripsi. — V. 2. *δηΐοι* Reiske, vulgo *δηΐον*.

Fr. 35. Aristid. II 536: *Ὁ δὲ δὴ Σόλων καὶ βιβλίον ἐξεπίτηδες πεποίηκεν εἰς αὐτὸν καὶ τὴν ἑαυτοῦ πολιτείαν* (vel sic tamen potest carmen ad Phocum intelligi), *ἐν ᾧ ἄλλα τε δὴ λέγει καὶ ταῦτα· Ἃ μὲν κτλ. ὁρᾷς, ὡς αὐθαδῶς καὶ οὐ τῆς σῆς συμβουλῆς; Καὶ ταῦτα μὲν ἐστὶν ἐν τετραμέτροις.* — V. 1. *ἃ μὲν* Gaisford, vulgo *ἅμα γάρ*, ΓΘ Iunt. *ἃ μὲν γάρ*. — *ἤνυσ'* Gaisford, v. *ἤνυσα*. — *ἄλλα δ'* Gaisf., v. *ἅμα δ'*. — *οὐ*, O. Schneider *αὖ*, Schneidewin *ὤν*. Videtur potius poeta scripsisse *ἄλλα δ' οὐ μάτην αὐτὸς ἔρδον.* nisi forte haec ita sunt refingenda: *Ἅσσα μὲν γὰρ* (*ἦν*) *ἄελπτα, σὺν θεοῖσιν ἤνυσα· Ἄλλα δ' οὐ μάτην* (*ἂν αὐτὸς*) *ἔρδον.* quae Solonis modestiam satis superque testificabuntur. — V. 2. *ἔρδον*, Dindorf *ἔρδον*.

Fr. 36. Aristid. II 536: *ἐν δὲ τοῖς ἰάμβοις* (*Σόλων λέγει*)*· Συμμαρτυροίη ... οὔτ' ἂν κατέσχε δῆμον.* i. e. usque ad v. 20. Partem affert Plut. Solon. c. 15: *Οἱ δὲ πλεῖστοι πάντων ὁμοῦ φασι τῶν συμβολαίων ἀναίρεσιν γενέσθαι τὴν σεισάχθειαν καὶ τούτοις συνᾴδειν μᾶλλον τὰ ποιήματα. Σεμνύνεται γὰρ Σόλων ἐν τούτοις, ὅτι τῆς τε προϋποκειμένης γῆς Ὅρους ἀνεῖλε ... ἐλευθέρα* (v. 4. 5). *Καὶ τῶν ἀγωγίμων πρὸς ἀργύριον γεγονότων πολιτῶν τοὺς μὲν ἀνήγαγεν* (v. *ἀπήγαγεν*, FaLC *ἀπῆγεν*, V *ἐπανήγαγεν*) *ἀπὸ ξένης γλῶσσαν ... ἔχοντας* (v. 9—12). — V. 1. *ἐν δίκῃ χρόνου*, Reiske *ἐν μήκει χρόνου*, Clavigerus *Κρόνου μήτηρ, μεγ.*, ego coniicio *ἐν Δίκης θρόνῳ*. — V. 3. *ἄριστα* de vitio suspectum, Lobeck *πρέσβειρα*. — *μέλαινα*, Θ *μέλαιν'*. — *τῆς* Scaliger, v. *ἧς*.

ὅρους ἀνεῖλον πολλαχῇ πεπηγότας·
πρόσθεν δὲ δουλεύουσα, νῦν ἐλευθέρα.
πολλοὺς δ' Ἀθήνας πατρίδ' εἰς θεόκτιτον
ἀνήγαγον πραθέντας, ἄλλον ἐκδίκως,
ἄλλον δικαίως, τοὺς δ' ἀναγκαίης ὕπο
χρησμὸν λέγοντας, γλῶσσαν οὐκέτ' Ἀττικήν
ἱέντας, ὡς ἂν πολλαχῇ πλανωμένους,
τοὺς δ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δουλίης ἀεικέα
ἔχοντας ἤθη, δεσποτῶν τρομευμένους,
ἐλευθέρους ἔθηκα· ταῦτα μὲν κράτει,
ὁμοῦ βίην τε καὶ δίκην συναρμόσας,
ἔρεξα καὶ διήνυσ' ὡς ὑπεσχόμην.

V. 4. πολλαχῇ, vulgo πολλαχῆ, ap. Plut. FaLq πολλαχοῦ. — V. 5. πρόσθεν ΘΓ et Plut., ap. Arist. v. πρόσθε. — δουλεύουσα ΓΘ et Plut. (sed CqFaL δουλεύουσαν νῦν ἐλευθέραν), ap. Arist. v. δουλεύσασα. — V. 6. θεόκτιτον Θ, vulgo θεόκτιστον. — V. 7. πραθέντας, Solon haud dubie πρηθέντας scripserat. — ἐκδίκως, Θ ἐνδίκως. — V. 8. ἄλλον δικαίως, Γ ἄλλον δὲ δικαίως. — ὕπο χρησμὸν, vulgo ὑποχρησμόν, Reiske ὕπο χρησμοὺς, male de servis vaticinantibus cogitans, Ahrens χρησμῳδέοντας, qua coniectura facile caremus, perperam Emperius χρήμην vel χρησμὸν λέγοντας vel Hartung δεσμὸν φέροντας, peius etiam Sitzler δρησμὸν φυγόντας. Illi, qui apud exteros commorabantur, patriae linguae vixdum gnari obscuri et obfuscati sermonis ambagibus utebantur; ipse poeta haec verba χρησμὸν λέγοντας explanat iis, quae subiecit γλῶσσαν οὐκέτ' Ἀττικὴν ἱέντας. itaque post λέγοντας distinxi. Praeterea olim τῆς ἀναγκαίης ὕπο conieci, ut omnis oratio ad eos referatur, qui apud exteros servitutem sive iustam sive iniustam serviebant. Sed nihil novandum; poeta praeter istos etiam eos commemorat, qui, ut servitutis calamitatem a se averterent, patria relicta foras aegre vitam sustentabant patrii sermonis propemodum immemores: atque hanc coniecturam inprimis commendat, quod poeta dixit πολλαχῇ πλανωμένους. — V. 9. οὐκέτ', Plut. οὐκ. — V. 11. δουλίης ἀεικέα ἔχοντας ἤθη, δεσποτῶν τρομευμένους scripsi, apud Aristidem legitur δουλείης ἀεικέα ἔχοντας ἤδη δεσπότας (sed Γ δεσποτῶν), Plutarchus δουλείην (ita FaL C, vulgo δουλοσύνην) ἔχοντας reliquis praetermissis. Manifesto vitio laborat ἤδη, neque ἠδὲ, quod suasit Bach, commodum. In ed. 2 scripsi δουλίην (ita Brunck) ἀειδέα ἔχοντας, ἤθη δεσποτῶν τρ., atque ἤθη vel αὐδὴν etiam Emperius suasit, nunc distinctione correcta patrios casus δουλίης et δεσποτῶν pariter servavi. Poeta, ne accusativus ab accusativo suspensus esset, insolentiorem structuram praetulit, cf. Aratus 766 πεφοβημένος ἤρι θαλάσσης. Cum ambigua esset verborum interpretatio, iam antiquitus δουλίην, quod Plutarchus exhibet, in locum δουλίης reccessit, item apud Aristidem librariorum sedulitas, quos insolentior offendit structura, δεσπότας pro δεσποτῶν refinxerunt. Sitzler nuper novavit ἔχοντας ἤδη δεσποτῶν πρὸς εὐθενῶν. — V. 13. κράτει, Θ κράτη. — V. 14. affert Plut. vit. Sol. c. 17, ubi recte βίην, Arist. βίαν. — συναρμόσας, Θ ξυναρμόσας. — V. 15. ἔρεξα ΓΘ, v. ἔρρεξα. — διήνυσ' scripsi, legebatur διῆλθον, quod ex falsa interpretatione est ortum, cf. Hesychius: διήνυ-

θεσμοὺς δ' ὁμοίους τῷ κακῷ τε κἀγαθῷ 436
εὐθεῖαν εἰς ἕκαστον ἁρμόσας δίκην
ἔγραψα. κέντρον δ' ἄλλος ὡς ἐγὼ λαβὼν
κακοφραδής τε καὶ φιλοκτήμων ἀνὴρ
οὔτ' ἂν κατέσχε δῆμον, οὔτ' ἐπαύσατο,
πρὶν ἂν ταράξας πῖαρ ἐξέλῃ γάλα.

37. [25.]

* * * *Εἰ γὰρ ἤθελον*
ἃ τοῖς ἐναντίοισιν ἥνδανεν τότε,
αὖτις δ' ἃ τοῖσι νῳτέροις, δρᾶσαι δίχα,

σαν· διῆλθον. Nam διῆνον, quod fortasse quis praeferat, huic loco minus est conveniens, neque alias haec verbi forma extat. — V. 16. ὁμοίους ΓΘ, v. ὁμοίως. — V. 18. ὡς, nequis ἢ ὡς requirat. cf. Schoemann Redetheile 236, hunc quidem locum non satis recte interpretatus. — V. 20. οὔτ' ἂν, Arist. οὐκ ἂν, qui substituit οὐκ, quoniam proximum incisum praetermisit, sed recte Plutarch. vit. Sol. c. 16, qui haec redintegrat: καί τοι φησίν, ὡς, εἴ τις ἄλλος ἔσχε τὴν αὐτὴν δύναμιν, οὔτ' ἂν κατέσχε δῆμον, οὔτ' ἐπαύσατο (Fa ἐπαύσαντο) πρὶν . . . γάλα. — δῆμον, Reiske et Canter θυμὸν coniecerunt, Ahrens λῆμ' ὄν. — V. 21. Hartung interpunxit ταράξας, πῖαρ κτλ., at haec est verborum structura πρὶν ἂν γάλα ταράξας ἐξέλῃ πῖαρ, hic quoque ut alias πῖαρ substantivi vim servat.

Fr. 37. Arist. II 437 pergit: εἶτα τί φησιν ὁ Σόλων· εἰ γὰρ κτλ. apparet ex eodem carmine esse, et pauca tantum intercidisse. Fortasse Solon dixerat, in republica ordinanda se non tam id, quod omnibus numeris absolutum sit, expetivisse, quam quod obtinere et consequi se posse ratus sit, neque id egisse, ut diversarum partium desideriis pariter satisfieret, quibus subiecit εἰ γὰρ ἤθελον κτλ. Aristides haec praetermisit, fortasse respexit Plutarchus c. 15: οὐ μὴν παρωσάμενός γε τὴν τυραννίδα τὸν πρᾳότατον τρόπον ἐχρήσατο τοῖς πράγμασιν, οὐδὲ μαλακῶς οὐδὲ ὑπείκων τοῖς δυναμένοις οὐδὲ πρὸς ἡδονὴν τῶν ἑλομένων ἔθετο τοὺς νόμους (cum his componas Solon. fr. 37, 2 seq.), ἀλλ' ᾗ μὲν ἄριστον ἦν (videtur οὐκ ἀνυστὸν τὸ ἄριστον ἦν scribendum) οὐκ ἐπήγαγεν ἰατρείαν οὐδὲ καινοτομίαν, φοβηθεὶς et q. seq., quae supra fr. 33 adscripsi. Denique Plutarchus huius carminis auctoritate utitur: ἃ δὲ καὶ λέγων ἤλπιζε πειθομένοις καὶ προσάγων ἀνάγκην ὑπομένουσι χρήσασθαι, ταῦτ' ἔπραττεν, ὥς φησιν αὐτὸς (fr. 36, 14) significans Solonem id secutum esse, quod Plato praecepit συναρμόζειν πολίτας πειθοῖ καὶ ἀνάγκῃ. — V. 2. ἥνδανεν Θ, v. ἥνδανε. — V. 3. αὖτις, legebatur αὖθις. — ἃ τοῖσι νῳτέροις, δρᾶσαι δίχα, πολλῶν κτλ. scripsi, legebatur ἃ τοῖσιν ἀτέροις δρᾶσαι, διὰ πολλῶν, quae non uno nomine vitiosa esse apparet: frustra enim Renner contendit ἅτερος et hic et infra fr. 40 (ubi ἕτερος traditum) prima syllaba producta esse pronuntiandum, quod nec rationem habet nec usu firmatur. Quod correxi τοῖσι νῳτέροις i. e. νωϊτέροις sive *nostris* poetae consilio apprime conveniens, nam praecessit τοῖς ἐναντίοις (unde olim ἀρθμίοις conieceram). Duali numero utitur Solon, quoniam in hoc quoque carmine amicum aliquem affatur. Pronomina νωΐτερος et σφωΐτερος ab Atticorum consuetudine non abhorrere testatur Apollon. de pron. 371,

πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἥδ' ἐχηρώθη πόλις.
τῶν οὕνεκ' ἀρχὴν πάντοθεν κυκεύμενος
ὡς ἐν κυσὶν πολλαῖσιν ἐστράφην λύκος.

---

38. [26.]

Πίνουσι καὶ τρώγουσιν, οἱ μὲν ἴτρια,
οἱ δ' ἄρτον αὐτῶν, οἱ δὲ συμμεμιγμένους
γούρους φακοῖσι· κεῖθι δ' οὔτε πεμμάτων
ἄπεστιν οὐδέν, οὔθ' ὅσ' ἀνθρώποισι γῆ
φέρει μέλαινα, πάντα δ' ἀφθόνως πάρα. 437

39.

Σπεύδουσι δ' οἱ μὲν ἴγδιν, οἱ δὲ σίλφιον,
οἱ δ' ὄξος.

iambographus autem metri gratia adhibuit trisyllabam formam, quam epici poetae ignorant. *Δίχα* h. e. *χωρὶς seorsim* emendavit O. Schneider. Versum refinxit Sitzler *αὖθις δ' ἃ τοῖσι μοὐτάροις δρᾶν, ναὶ Δία κτλ.* Alii alia tentaverunt, velut Valckenaer pro *διὰ* scripsit *κακὰ*, Schaefer *βίᾳ*. Ahrens *αὖθις δ' ἃ τοῖσιν, ἑκατέροις δρᾶσαι δίχα, πολλῶν κτλ.*, Hermann *τοῖσι χἀτέροις* servata librorum scriptura *διὰ πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἡδ' ἐχειρώθη πόλις*, Hartung *ἥνδανεν γράφειν, αὖθις δ' ἃ τοῖσι, χἀτέρους θραῦσαι βίᾳ.* — V. 4. *ἐχηρώθη* Valckenaer, v. *ἐχειρώθη.* — V. 5. *ἀρχὴν, ἄρκυι* Meineke et Emperius (qui etiam *ἄγρῃ*), Hartung *ἀρκῶν*, Ahrens *ἄρδην*, Lobeck *ὀργῇ ... κυκλεύμενος*, hoc quidem recte, sed scribendum censeo *τῶν ἕνεκα ταρχῇ πάντοθεν κυκλεύμενος.* Hesych. *τάρχη (ταρχή)· τάραξις.* et *ἄταρχος, ἀτάραχος.* cf. ibid. *ταρχαίνειν.* Solutione utitur poeta in primo potissimum pede vel post caesuram, vid. fr. 33, 3. 35, 1. 40. Eandem legem Archilochus observavit, raro aliis locis, velut *οὐδὲ θαυμάσιον ἐπειδὴ* vel *οὐδὲ διαπεπλιγμένον* hanc licentiam admisit.

Fr. 38. Hoc et fr. 39. 40 ex uno eodemque carmine petita videntur. Athen. XIV 645 F: *γοῦρος* (C *γῦρος*, epit. Hoesch. *γῶρος*) *ὅτι πλακοῦντος εἶδος, ὁ Σόλων ἐν τοῖς ἰάμβοις φησί· Πίνουσι κτλ.* — V. 4. *οὐδέν, οὔθ' ὅσ'* scripsi, AB *οὐδ' ἔνασσεν*, VL *οὐδέν· ἄσσ' ἄν*, propterea Schaefer v. 5 *φέρῃ* pro *φέρει.* Possis: *οὐδέν, ἅσσα τ' ... πάντα δὴ ἀφθόνως πάρα*, et *οὐδέν, ἅσσα τ'* etiam Ahrens, quod recepit Hartung, qui deinde *πάντα τ', ἀφθόνως πάρα* scripsit, quod non intelligo. — Ceterum *γοῦρος* nihil aliud est quam *γῦρος*, antiqua pronuntiatione servata, quemadmodum Attici ad Boeotorum et Laconum exemplum etiam breve *υ* videntur elocuti esse in voce *Μαμμάκουθος*, quemadmodum cod. Ravennas Arist. Ran. 990 exhibet.

Fr. 39. Pollux X 103: *καὶ ἴγδιν δὲ αὐτὴν (τὴν θυείαν) κεκλήκασι Σόλων τε ἐν τοῖς Ἰάμβοις λέγων· Σπεύδουσι κτλ.* ita Casaubonus, vulgo *πευσίδ'* (ita etiam C, *σπευσίδα* B, *σπευδ'* A) *οἱ μέν.* Lobeck *φέρουσι.*

40.

Κόκκωνας ἄλλος, ἕτερος ἔρδε σήσαμα.

41.

Photius 491, 21: Ῥοῦν· τὸ ἥδυσμα. *Σόλων.*

ΜΕΛΗ.

42. [27.]

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – –

πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον ὅρα,
μὴ κρυπτὸν ἔχων ἔγχος κραδίῃ
φαιδρῷ σε προσεννέπῃ προσώπῳ, 438
γλῶσσα δέ οἱ διχόμυθος ἐκ μελαίνης φρενὸς γεγωνῇ.

Fr. 40. Phrynich. p. 396: ἔτι καὶ νῦν κόκκωνα οἱ πολλοὶ λέγουσιν ὀρθῶς· καὶ γὰρ Σόλων ἐν τοῖς ποιήμασιν οὕτω χρῆται· Κόκκωνας δὲ ἄλλος ἕτερος δὲ σήσαμα. ita vulgo et cod. Bachmann An. II 399. Lobeck edidit κόκκωνας (vel κόκκωνα δ') ἄλλος, ἅτερος δὲ σήσαμα, quod ferri nequit; scripsi κόκκωνας ἄλλος, ἕτερος ἔρδε σήσαμα.

Fr. 42. Diog. Laert. I 61: τῶν δὲ ᾀδομένων αὐτοῦ ἐστὶ τάδε· Πεφυλαγμένος κτλ. Cum Diogenes ea, quae de septem sapientum poematis tradit, Loboni Argivo, homini fraudulento accepta referat, proclive est, etiam hoc poematium Soloni abiudicare. Et epitaphia quidem clarorum virorum Argivus iste non dubitavit suo periculo fingere, nullius enim artis aut laboris ista fraus, difficilius aliquanto eiusmodi αἴνους melicis versibus exornare. Haec igitur poematia, fere quaternis versiculis comprehensa, quae scoliorum speciem prae se ferunt, Lobon aliunde petiisse, censendus est, si discesseris a Cleobuli cantiuncula, sed adespota haec carmina (fortasse unum alterumve auctoris nomine erat auctum) quo iure Lobo singulis adscripserit, ignoramus. Hominis fraudulenti cum exigua vel nulla sit fides, auctoris nomen in dubitatione positum esse apparet, neque vero cantilena, quoniam cum Pittaci quod fertur poematio similitudinem quandam ostentat, a versificatore aliquo mala fraude videtur ficta esse. — V. 2. ἔχων ἔγχος scripsi, similiter Hartung ἔχων ἔχθος, legebatur ἔγχος ἔχων: praetuli hoc, addito v. 3 pronomine σε, quamquam poteram leniore mutatione defungi, quam antea proposui μή σε κρυπτὸν ἔγχος ἔχων κρ. — ἔγχος, edd. vett. ἔχθος (Sambuc. ἔχθρος), Roeper coni. ἕλκος (ed. Lugd. ἔλχος). Olim conieci: μὴ κρυπτὸν ἦθος ἐντός. — κραδίῃ, ed. Frob. κραδίην. — V. 3. σε προσεννέπῃ scripsi, vulgo προσενέπῃ, Ilgen. πρός σ' ἐνέπῃ. — V. 4. οἱ, cod. Cant. ἡ. — διχόμυθος, Cobet διχόθυμος. Hesych. διχόθυμος interpretatur διάβολος, quae interpretatio magis voci διχόμυθος convenit. — μελαίνης, vulgo μελαίνας, Ilgen μέλανος vel μελάνας (rectius μελανᾶς, vid. Lobeck Paralip. 139), Roeper ἐκ μελαίνας φρένας γεγώνῃ.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

43.

Choricius p. 107 ed. Boiss.: *Ταῦτα δή σου τῆς πόλεως τὰ γνωρίσματα, ἣν αἱ κοιναὶ τοῦ βίου θεράπαιναι γῆ τε καὶ θάλασσα τοῖς ἑαυτῆς ἑκατέρα δώροις ἁβρύνει· γῆ μὲν γὰρ τοῖς ἐνοικοῦσιν ἐπίσταται φέρειν ὅσα τίκτουσιν ὧραι, ὑπτία τε πᾶσα καὶ καθειμένη, καὶ τὸ τοῦ Σόλωνος, λιπαρὴ κουροτρόφος· θάλαττα δὲ μικρὸν ἄπωθεν τῇ πόλει διακονεῖ, διεστηκυῖα τοσοῦτον, ὅσον μήτε κτύπῳ παρενοχλῆσαι κυμάτων, μήτε τὴν ἐξ αὐτῆς χορηγίαν δυστυχεστέραν καταστῆσαι τῆς μεταξὺ πορείας ἐκτεινομένης.*

44.

Galen. Protrept. c. 8: *Ἄμεινον οὖν ἐστὶν ἐγνωκότας τὴν μὲν τῶν μειρακίων ὥραν τοῖς ἠρινοῖς ἄνθεσιν ἐοικυῖαν, ὀλιγοχρόνιόν τε τὴν τέρψιν ἔχουσαν, ἐπαινεῖν τε τὴν Λεσβίαν λέγουσαν,*

Ὁ μὲν γὰρ καλός, ὅσον ἰδεῖν πέλεται·
ὁ δὲ κἀγαθὸς αὐτίκα καὶ καλὸς ἔσται.

πείθεσθαι δὲ καὶ Σόλωνι τὴν αὐτὴν γνώμην ἐνδεικνυμένῳ. Fortasse Galenus Solonis aliquod apophthegma intelligit, sed potuit etiam in Elegia talem sententiam proponere, et fortasse Solonis sunt versus, qui leguntur in Theognideis v. 933, 34:

Παύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀπηδεῖ·
ὄλβιος, ὃς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχεν.

ut etiam Schneidewin coniecit. — Hartung praeterea alia quaedam ex Theognidea sylloge vindicare voluit Soloni, 197—208, 605—6, 693—4, 847—851, 945—8 (ut ipse iam antea significavi), 949—54 (id quod iam olim non verisimile esse dixi, quamvis etiam Hecker hoc versus Soloni tribuerit), 1155—6, denique 1255—6 (quemadmodum ipse quoque suspicatus eram).

Quod Diodor. Sic. Exc. Vat. T. III p. 16 dicit: *Ὅτι ὁ Σόλων ἡγεῖτο τοὺς μὲν πύκτας καὶ σταδιεῖς καὶ τοὺς ἄλλους ἀθλητὰς μηδὲν ἀξιόλογον συμβάλλεσθαι ταῖς πόλεσι πρὸς σωτηρίαν, τοὺς δὲ φρονήσει καὶ ἀρετῇ διαφέροντας μόνους δύνασθαι τὰς πατρίδας ἐν τοῖς κινδύνοις διαφυλάττειν*, fortasse ex elegia petitum, in qua nimia artis gymnasticae studia pariter exagitavit, atque Xenophanes 439
(fr. 2). Hinc etiam publica victorum praemia minuisse fertur, vid. Diog. L. I 55. cf. Plutarch. vit. Sol. c. 23. — Solonis utrum apophthegma aliquod an versum intelligat Libanius Epist. 726: *Σὺ δ' εἰδὼς τὸν Σόλωνα, καὶ νῦν, ὃν ἀνθ' ἡμῶν αἰτιᾶσθαι δίκαιον, οὐκ ἀγνοεῖς*, ambiguum est. Audiverat Libanius a mendaci aliquo homine Theodorum amicum contumeliosis sermonibus contra

ipsum uti, itaque diu nullas ad illum litteras misit: iam cum ille ultro Libanio longam misisset epistolam, haec rescripsit. Fortasse intellexit fr. 42. — Alia quae fortasse quis huc referenda esse censeat, omnia apophthegmatis adnumeranda arbitror. — Ea denique, quae Plato in Timaeo et in Critia de *Atlantide* Solonis carmine inchoato illo quidem sed non perfecto memoriae tradidit, fama fortasse aliqua vetusta nituntur, neque vero verisimile est Platonis aetate reliquias eiusmodi carminis superstites fuisse: conferas praeter alios C. Fr. Hermann de Platonis philosophia I p. 703 et Westermann ad Plut. vit. Sol. c. 32.

Quod Photius 164, 9 exhibet: *Κιγχάνειν· τὸ ἐπεξιέναι· οὕτως Σόλων* (similiter Suid.: *Κιγχάνειν· τὸ ἐπεξιέναι οἱ περὶ Σόλωνα*) rectius inter legum reliquias retuleris. — Quae affert Schol. Aristid. III 524 (Frommel 195 b.): *Ἀλλ' ὃ ποιηταὶ καὶ νομοθέται καὶ παροιμίαι καὶ ῥήτορες καὶ πάντες κελεύουσιν, ἀμύνεσθαι τοὺς ὑπάρξαντας, τοῦτο εἰσηγεῖτο*] .... *Ὅμηρος Ἄνδρ' ἐπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ. Σόλων* (BD *καὶ Σόλων*) *τὸν* (*ἐὰν* BD) *ἄγοντα βίᾳ* (*βίᾳ ἀδίκως* BD) *τάμὰ* (Oxon. *τὰ σὰ*) *εὐθὺς ἀμυνόμενος κτεῖναι ἢ ὡς πένητα γνῶναι* (haec quatuor verba om. Ox.) ubi Frommelii libri recte *ἐὰν τὸν ... κτείνῃ*, non ex ipsis Solonis legibus petita sunt, sed descripsit scholiasta legis verba, quae extant ap. Demosth. or. in Aristocr. 60. 639: *καὶ ἐὰν φέροντα ἢ ἄγοντα βίᾳ ἀδίκως εὐθὺς ἀμυνόμενος κτείνῃ, νηποινεὶ τεθνάναι.* unde facili negotio vitiosas schol. Arist. scripturas licet corrigere, nam importunum *τάμὰ* (*τὰ σὰ*) librarii alicuius est additamentum ex Demosthenis verbis 61 petitum. Solonis autem lex, quae in Demosthenis libris legitur, utrum locuplete auctore sit propagata an, quemadmodum alias usu venit, ex oratoris verbis concinnata, ambigas. Et Koehler quidem in Herme II 27 seq. in titulo Attico, quem instauravit, haec ipsa verba sibi deprehendere visus est, sed eo loco alia legebantur, vide quae in Philol. XXXII 672 disserui. Sane ista tabula olim etiam hoc carmen exhibuit, sed novissima pars tam male habita est, ut restituendae legis periculum irritum sit.

Quae apud Sch. Aesch. Prom. v. 400 sine auctoris nomine leguntur *οἴχεται τὸ κλέπος αὐτὸς ἔχων*, haud dubie Solonis sunt ex legibus petita, vid. Pollux VIII 34: *Σόλων μέντοι τὸ κλέμμα κλέπος ἐν τοῖς Νόμοις ὠνόμασεν.* verba quamquam versus speciem referunt (unde non recte Meineke Callimacho attribuit), nihil tamen obstat, quominus in lege scriptum fuisse existimemus: (*ἐὰν*) *οἴχηται τὸ κλέπος ἐντὸς ἔχων*, i. e. *ἐντὸς τοῦ ἱματίου.*

VII.

CLEOBULINA.

1.

Ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα
οὕτω συγκόλλως ὥστε σύναιμα ποιεῖν.

2.

Ἄνδρ' εἶδον κλέπτοντα καὶ ἐξαπατῶντα βιαίως·
* * * * * * * * * *
καὶ τὸ βίᾳ ῥέξαι τοῦτο δικαιότατον.

Cleobulina. Fr. 1. Ath. X 452 B: *Πολλοὶ δὲ γρίφων καὶ τοιοῦτοί τινές εἰσιν οἷον· ἄνδρ'. . . . ποιεῖν· τοῦτο δὲ σημαίνει σικύας προσβολήν.* V. 1. *πυρὶ χαλκὸν*, ap. Ath. *πυρίχαλκον*, sed veram lectionem servaverunt Aristot. Rhet. III 2 (ubi *πυρίχαλκον* QVbZAb) et Poet. c. 22. Demetr. de eloc. 162. Rhet. Walz. VI 360, VII 949 (hoc utroque loco *εἶδον ἐγὼ πυρὶ χ.*) qui primum versum afferunt. Cleobulinae sive Eumetidis esse docet Plut. Sept. Sap. Conviv. c. 10: *ὁ δὲ Αἴσωπος οἷον ἀμυνόμενος ὑπὲρ αὐτῆς, οὐ γελοιότερον οὖν, εἶπε, τὸ μὴ δύνασθαι ταῦτα διαλύειν; οἷόν ἐστιν, ὃ μικρὸν ἔμπροσθεν ἡμῖν τοῦ δείπνου προὔβαλεν· Ἄνδρα ἴδον . . . κολλήσαντα.* — *ἐπ' ἀνέρι·* huc fortasse referenda Hesychii glossa: *ἐπ' ἀνέρι, ἐπ' ἀνθρώπῳ* (cod. *ἐπάνω*).

Fr. 2. Sophista anonymus (qui Gorgiae discipulus fuisse videtur) apud Gale Opusc. Phys. p. 720 (Orelli Opusc. sentent. T. II 222): *Βούλομαι δὲ καὶ ποιήματα τῶν παλαιοτέρων μαρτύρων ἐπαγαγέσθαι· Κλεοβουλίνης· Ἄνδρ' εἶδον κλ. κ. ἐξ. βίᾳ, ὡς καὶ τὸ β. ῥ. τ. δ. ἦν πάλαι ταῦτα. Αἰσχύλου δὲ κτλ.* Emendavit *βιαίως* Heringa. Post v. 1 plura praetermissa esse significavi, nam non continuo se excipiunt hi versus, ac nescio an *δικαίως* potius quam *βιαίως* scribendum sit: nam consentaneum est, auctorem griphi ea quae adversa fronte inter se repugnant, conciliavisse. Docuit enim Cleobulina, etiam iniusto facinori subinde veniam esse paratam, quam quaestionem Aristot. Eth. Nicom. V 10 attigit *ἐπεὶ δ' ἔστιν ἀδικοῦντα μήπω ἄδικον εἶναι κτλ.* etiam furti mentionem faciens, ubi schol. (Hermes V 81. 82) *ἐπεὶ οὐδὲ κλέπτης ὁ τοῦ μαινομένου κλέπτων τὸ ξίφος, σωτὴρ δέ.* ut liceat coniicere hoc ipsum exemplum ex Cleobulinae gripho esse repetitum. — V. 2. non huius griphi clausula, sed ex alio Cleobulinae poematio petitus esse videtur. — Temere Gruppe de Archytae reliquiis p. 145 aenigma subditicium esse censet a Iudaeo homine Philonis aequale fictum, a cuius fallaciis tam Archytae nomine quae feruntur, quam huius sophistae libellum praecepta exitiosae artis tradentem repetit.

3.

Plut. Sept. Sap. Conviv. 5: *Ὁ δὲ Αἴσωπος, εἶγε, εἶπεν, εἰδείης, ὦ ξένε, τοὺς νῦν αὐλοποιοὺς ὡς προέμενοι τὰ νεβρεῖα, χρώμενοι τοῖς ὀνείοις, βέλτιον ἠχεῖν λέγουσιν. Διὸ καὶ Κλεοβουλίνη πρὸς τὸν Φρύγιον αὐλὸν ᾐνίξατο, Νεβρόγονος κνήμη ἦσε κερασβόλον οὖας ἕκατι κρούσεως· ὥστε θαυμάζειν τὸν ὄνον, εἰ παχύτατος καὶ ἀμουσότατος ὢν τἄλλα, λεπτότατον καὶ μουσικώτατον ὀστέον παρέχεται.* Ita Wyttenbach coniecit, vulgo *Διὸ καὶ· Κλεόβουλον ἡ πρὸς τὸν Φ. αὐ. νεβρ. κνήμη κερασφόρον οὖας ᾖξε θαυμάζειν ἕκατι κρούσεως*, A. Voss. Ven. P *ἤρξατο κνήμη νεκρογόνος αἷμα κερασφόρῳ οὖας ἔκ τε* (P *τι*) *κρούσεως*, eadem TVB nisi quod *ἐκτοκειούσεώς τε*, conf. quae dixi Comment. de Comoed. Att. p. 113. Hartung 355 haec excogitavit:

Ἤρξατο νεβρογόνος κνήμη (καὶ ἐδέξατ' ὄνειον),
καὶ τὸ κερασφόρον οὖας ἕκατι κρούσιος ᾖξεν,
θαυμάζειν.

idem praetera sive Cleobulinae sive Cleobulo vindicat ex Theognideis v. 257—60, 261—6, 861—4, Cleobulo autem v. 1209—16, prorsus temere, nam griphi quidem versibus elegiacis vel heroicis comprehensi et Cleobulinae et Cleobuli nomine ferebantur, sed elegiaca carmina neque reliquerunt, neque quisquam illis subdere ausus est. — Cleobulinae tribuit Suidas v. *Κλεοβουλίνη* aenigma, quod locupletes testes patri tribuunt, vid. infra Cleobuli fr. 2.

VIII.

AESOPUS.

Πῶς τις ἄνευ καμάτου σε φύγῃ, βίε; μυρία γάρ σευ
λυγρά· καὶ οὔτε φυγεῖν εὐμαρές, οὔτε φέρειν·
ἡδέα μὲν γάρ σου τὰ φύσει· καλά, γαῖα, θάλασσα,
ἄστρα, σεληναίης κύκλα καὶ ἠελίου·
τἆλλα δὲ πάντα φόβοι τε καὶ ἄλγεα· κἤν τι πάθῃ τις
ἐσθλόν, ἀμοιβαίην ἐκδέχεται Νέμεσιν.

Aesopus. Anth. Pal. X 123: *Αἰσώπου*. Apud. Plan. *ἄδηλον*. *Aesopi* nomen videtur ex solo errore ortum: est autem satis novicium poema, neque recte Hartung uni de septem sapientibus vindicandum censuit. V. 1. *καμάτου* emendavit Meineke, legebatur *θανάτου*. — *φύγῃ* Schaefer, legebatur *φύγοι*, sed malim *φέρῃ*. — V. 2. *φυγεῖν εὐμαρές*, fort. *φυγεῖν σ' εὐμαρές* legendum.

IX.

DEMODOCUS.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

1.

(Καὶ τόδε Δημοδόκου·) Μιλήσιοι ἀξύνετοι μέν
οὐκ εἰσί, δρῶσιν δ' οἷά περ ἀξύνετοι.

2.

Καὶ τόδε Δημοδόκου· Χῖοι κακοί· οὐχ ὁ μέν, ὃς δ' οὔ,
πάντες. πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης δὲ Χίου.

3.

Πάντες μὲν Κίλικες κακοὶ ἀνέρες· ἐν δὲ Κίλιξιν
εἷς ἀγαθὸς Κινύρης, καὶ Κινύρης δὲ Κίλιξ.

Demodocus. Fr. 1. Composui ex Aristot. Eth. Nic. VII 9: *Οὐ μὴν ἀλλ' ὅμοιόν γε κατὰ τὰς πράξεις, ὥσπερ τὸ Δημοδόκου εἰς Μιλησίους· Μιλήσιοι γὰρ* (*γὰρ* add. LbOb, om. ceteri) *ἀξύνετοι μὲν οὐκ εἰσί, δρῶσι δὲ οἷάπερ οἱ* (*οἱ* om. Ob) *ἀξύνετοι*, ubi Aspasius, quem laudat Michelet: *ὁ Δημόδοκος Λάριος* (scr. *Λέριος*) *ἦν τὸ γένος, πολλὰ δὲ ἀποσκώπτων τοὺς Μιλησίους ἔλεγεν.* Ceterum quem Pseudoplut. de Flum. c. 18: *καθὼς ἱστορεῖ Δημόδοκος ἐν α' Ἡρακλείας* dicit, vel diversus vel potius nullus omnino fuit.

Fr. 2. Anth. Pal. XI 235: *Δημοδόκου.* Respondit huic epigrammati, Demodocum exagitans, Phocylides, fortasse offensus Milesiorum irrisione (fr. 1), vid. Phocyl. 1: *Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Λέριοι κακοὶ κτλ.* — V. 2. *Προκλέους*, Renner *Προκλέος.* — *δὲ Χίου* scripsi, vulgo *δὲ Χίος*, cod. Pal. *δὲ χιος*, Brunck. *Χῖος.*

Fr. 3. Anth. XI 236: *τοῦ αὐτοῦ.* — V. 2. *καὶ* Iacobs, cod. Pal. *δὲ*. Hoc epigramma Demodoco omnino abiudicandum censeo: tanta enim similitudo inter hoc epigramma et prius, quod Demodocus se composuisse ipse profitetur, intercedit, ut incredibile sit, hominem facetum et ingeniosum lepido dicterio tam illepide bis esse usum. Alius nescio quis Demodoci vestigia legens hoc epigramma composuit, quod propter hanc ipsam similitudinem subiunctum est Demodoci versibus; cum autem nomen poetae non esset additum, quoniam ignorabatur, deinde proclivi errore Demodoco tributum est, quemadmodum plurimi errores in Anthologia orti sunt. Utrum novicium an antiquum sit epigramma, quoniam propria virtute omnino caret, incertum.

4.

Καππαδόκην ποτ' ἔχιδνα κακὴ δάκεν· ἀλλὰ καὶ αὐτή
κάτθανε, γευσαμένη αἵματος ἰοβόλου.

5.

Καππαδόκαι φαῦλοι μὲν ἀεί, ζώνης δὲ τυχόντες 443
φαυλότεροι, κέρδους δ' εἵνεκα φαυλότατοι·
ἢν δ' ἄρα δὶς καὶ τρὶς μεγάλης δράξωνται ἀπήνης,
δή ῥα τότ' εἰς ὥρας φαυλεπιφαυλότεροι.
μή, λίτομαι, βασιλεῦ, μὴ τετράκις, ὄφρα μὴ αὐτός
κόσμος ὀλισθήσῃ καππαδοκιζόμενος.

Fr. 4. Ant. XI 237: *τοῦ αὐτοῦ*. — V. 2. Friedemann *αἵματος ἰοβόλου κάτθανε γευσαμένη*. fort. recte. Hoc epigramma non magis Demodoci est, quam id quod praecedit: est autem satis novicium: neque tamen notum aliquem hominem videtur versificator exagitare, quemadmodum epigr. 5, sed Cappadocum gentem omnino perstringit, quae vulgo male audiebat.

Fr. 5. Anth. XI 238: *τοῦ αὐτοῦ*. — V. 1—4 adscripsit Lydus de Magistr. III 57: *οὐδὲ γὰρ ὕ(στερον) ὑπέμεινεν ὁ βασιλεὺς καλὸς καὶ ἐπιεικὴς τυγχάνων πονηροῖς ἄρχουσι καταπιστεῦσαι τὴν ἀρχήν, ἤδη μαθὼν καὶ τοῖς ἔργοις εὑρών, ὡς Καππαδόκαι φαῦλοι μὲν κτλ.* — V. 2. *εἵνεκα φαυλότατοι*, Lydus *ἕνεκα ἐστι* (vel *ἔτι*) *φαυλότατοι*. — V. 3. *μεγάλης δράξωνται ἀπήνης*, Lydus *δράξωνται μεγάλως ἀπήμεις*. — V. 4. *δή ῥα τότ' εἰς ὥρας φαυλεπιφαυλότεροι* Fuss, *δ' ἤρατό τις ὅρας φαῦλ' ἐπιφαυλοτέρας* Lydus, *δὴ τότε γίνονται* (*γίγνονται* Plan.) *φαυλεπιφαυλότατοι* Anth. — Epigramma hoc, quod iam olim Demodoco abiudicavi, factum est anno 534 in Ioannem Cappadocem, tunc iterum praefectum praetorio, ac *βασιλεύς*, qui v. 5 compellatur, Iustinianus imperator est. Iste Ioannes Mazacis oriundus, quem Lydus per totum librum de magistratibus odio internecivo et conviciis assiduis Byzantinorum hominum more persequitur, cum gratia apud imperatorem plurimum valeret, ad summos honores evectus bis fuit praefectus praetorio a. 530 et iterum 534 (vid. Haase p. VIII ed. Bonnensis), sed gratia denique excidit. Lydus sane non aperte dicit hos versus in Ioannem compositos esse, sed satis acerbe, quamvis haudquaquam vere scribit, imperatorem postquam improbitatem Cappadocum reapse expertus sit, non iam eiusmodi hominibus summos honores commisisse. *Ζώνη* nihil aliud est, quam dignitas, gradus honoris, vid. Suidas s. h. v. (cf. de eodem Ioanne Malal. p. 480 redintegratum in Herma VI 377 *ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ἀπεζώσθη Ἰωάννης ὁ ἔπαρχος τῶν πραιτορίων . . . πάλιν ἐκλήθη μὴ ζωσθείς, ἀλλ' ὢν παγανός*), *ἀπήνη* autem est argenteum carpentum, quo praefectus praetorio vehi solebat, vid. Lyd. de magistr. II 3 et III 76, ubi ipse *ἀπήνης* nomine utitur. Quod autem Ioannes ter carpenti honore ornatus esse dicitur hoc epigrammate, videtur alio praeterea illustri honore functus esse.

IAMBOI. 444

6.

Ἦν τύχῃς κρίνων, δικάζεν τὴν Πριηνίην δίκην.

Fr. 6. Diog. L. I 84: *Λέγεται δὲ* (*Βίας*) *καὶ δίκας δεινότατος γεγονέναι εἰπεῖν· ἐπ' ἀγαθῷ μέντοι τῇ τῶν λόγων ἰσχύϊ προσεχρῆτο· ὅθεν καὶ Δημόδικος* (Bochart *Δημόδοκος*) *ὁ Ἀλειέριος* (Menag. *Λέριος*) *τοῦτο αἰνίττεται λέγων· ἦν τύχ. κτλ. καὶ Ἱππῶναξ κτλ.* Ead. Eudoc. 94; unde Hipponacte aliquanto antiquiorem fuisse coniicias, quamquam fieri potest, ut aequales fuerint, cf. fr. 1. — *κρίνων*, cod. Cant. Ar. Mon. *τήνων*. Cf. Suid. v. *δικάζεσθαι* (ubi leg. *Πριηνίη δίκη*). Formam *Πριήνιος* testificatur Steph. Byz.

PHOCYLIDES.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Λέριοι κακοί· οὐχ ὁ μέν, ὃς δ' οὔ·
πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης Λέριος.

2 A.

Γνήσιός εἰμι φίλος, καὶ τὸν φίλον ὡς φίλον οἶδα,
τοὺς δὲ κακοὺς διόλου πάντας ἀποστρέφομαι.

2 B.

Οὐδένα θωπεύω πρὸς ὑπόκρισιν· οὓς δ' ἂν ἐτάσσω,
τούτους ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀγαπῶ.

Phocylides. Fr. 1. Strabo X 484: *καὶ Λερία· καὶ τόδε Φωκυλίδου κτλ. διεβέβληντο γὰρ ὡς κακοήθεις οἱ ἐνθένδε ἄνθρωποι*, unde sumsit Eust. ad Dionys. Perieg. 350: *ὡς δηλοῖ Φωκυλίδης λέγων· Λέριοι κτλ.* Vide de hoc epigr. ad Demodoci Fr. 2. — V. 1. *Φωκυλίδεω* edd. Strab., *φωκυλίδου* libri, cf. de hoc exordio, quod proverbii loco usurpatum est, Cic. ad Att. IV 9, ubi item *Φωκυλίδου*. — *ὃς δ' οὐ*, ap. Eust. M *ὁ δ' εὖ*, m *ὁ δ' οὔ*, b *οὐδ' οὔ*. — V. 2. *πάντες*, B *ἀλλὰ πάντες*, ap. Eust. vulgo *πάντες δὲ*. — *πλὴν*, D *πρὶν*. — *Προκλέους*, *Πατροκλέους* no Ald. et ap. Eust. Mm. Renner *Προκλέος*. — *καὶ*, no *καὶ γὰρ*. — *Προκλέης*, BKno Ald. (Eust. Mm) *Πατροκλέης*, et deinde addunt *δέ* CD(?)hlsx et Eust. vulgo, ut hic quoque *δὲ Λέρου* coniicere possis. Ceterum Proclis, qui apud Chios insignis auctoritate videtur fuisse (genus fortasse duxit ab antiquo illo Procle, de quo vid. Pausan. VII 4, 2) commemoratio Demodoco Milesio satis conveniens apud Phocylidem inficeti aliquid habet, quem Lerium hominem exagitare decuit, neque tamen *Πατροκλέους* et *Πατροκλέης* recte se habent; nam haec ex pervagato librariorum errore repetenda sunt.

Fr. 2 A B. Anthol. X 117: *Φωκυλίδου*. Ap. Planud. est *ἄδηλον*, ut ap. Cram. An. Par. IV 376. — V. 3 et 4 apparet per errorem priori disticho adiunctos esse, est enim novum epigramma, sed utrumque a Phocylide plane alienum, quod vel novicius sermo, velut in priore disticho *διόλου*, in altero *πρὸς ὑπόκρισιν* arguit. — *θωπεύω* et *ἄρα τιμῶ*

ΕΠΗ. 446

3.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· τετόρων ἀπὸ τῶνδε γένοντο
φῦλα γυναικείων· ἡ μὲν κυνός, ἡ δὲ μελίσσης,
ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, ἡ δ' ἵππου χαιτηέσσης·
εὔφορος ἥδε, ταχεῖα, περίδρομος, εἶδος ἀρίστη·
ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, οὔτ' ἂν κακὴ οὐδὲ μὲν ἐσθλή·
ἡ δὲ κυνός, χαλεπή τε καὶ ἄγριος· ἡ δὲ μελίσσης
οἰκονόμος τ' ἀγαθὴ καὶ ἐπίσταται ἐργάζεσθαι·
ἧς εὔχου, φίλ' ἑταῖρε, λαχεῖν γάμου ἱμερόεντος.

4.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· τί πλέον, γένος εὐγενὲς εἶναι,
οἷς οὔτ' ἐν μύθοις ἕπεται χάρις οὔτ' ἐνὶ βουλῇ;

5.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· πόλις ἐν σκοπέλῳ κατὰ κόσμον
οἰκεῦσα σμικρὴ κρέσσων Νίνου ἀφραινούσης.

Plan., prius verum, alterum non convenit, itaque *οὓς ἂν ἐτάσσω* correxi,*) *τοθεύω* et *ἄρα τιμήσω* Anecd., *ποθεύω* et *ἄρ ἀτιμάσω* Pal.

Fr. 3. Stob. Flor. LXXIII 60: *Φωκυλίδου·* — V. 1. *τῶνδε*, A *τῶν*. — *γένοντο* A Voss. Vind. Ars. Trinc., *ἐγένοντο* B (olim *γένοντι* leg.) — V. 2. *γυναικείων* si integrum, ionice pro *γυναικέων* dictum, quamquam eiusmodi forma auctoritate non minus est destituta, quam *γυναικάων*. Meineke *φῦλα γυναικεῖ'· ὧν ἡ μέν*, Hartung *φῦλα γυναικῶν· ἡ μὲν γάρ*. — *ἡ δέ*, B *ἥδε*, vulgo *ἡδέ*. — V. 4. *ἥδε* Brunck, ut videtur, ap. Stob. *ἡ δ' ἵππου χαιτηέσσης εὔφορος ἠδὲ ταχεῖα*. — V. 8. *ἧς*, malim *τῆς*. — *γάμου ἱμερόεντος*, Brunck *γάμον ἱμερόεντα*.

Fr. 4. Stob. Flor. LXXXVII 2: *Φωκυλίδου*. V. 1. *Φωκυλίδεω* Brunck, vulgo *Φωκυλίδου*. — *τί* Brunck, vulgo *τό*. — *εὐγενὲς*, in ed. 2 conieci *εὐγενεῖ*, nam *εὐγενέσ(ι)* aeque improbabile est quam *εὐγενές* aeolica ratione pro *εὐγενέας* dictum esse. Sed nulla opus est mutatione. — V. 2. *βουλῇ*, Hartung *ἔργοις*.

Fr. 5. Dio Chrys. XXXVI T. II 505: *οὕτως ἔφην, καὶ τῆς τοῦ Φωκυλίδου ποιήσεως ἔξεστί σοι λαβεῖν δεῖγμα ἐν βραχεῖ· καὶ γάρ ἐστιν οὐ τῶν μακράν τινα καὶ συνεχῆ ποίησιν εἰρόντων, ὥσπερ ὁ ὑμέτερος*

---

*) Planudes haud pauca menda suo periculo, dispari eventu tollere studuit, quemadmodum etiam corrector cod. Pal. alia exempli veteris auctoritate, alia divinando procuravit, passim parum scite criticam factitans, velut VI 54, 3 ubi Eunomi citharoedi aemulus vocatur *πάρθης* (Plan. *πάρθος*) corrector adscripsit *γρ. σπάρτας*, quae manifesta est coniectura: memor fortasse fuit alius poematis IX 584 *πῶς ποτ' ἐνίκων σπάρτην ὁ λωκρὸς ἐγώ*, ita A, *σπάρτιν ὁ λοκρὸς* Plan. Unus Brunck vidit utroque loco *Πάρθις* esse restituendum, id est *Παρθένιος*, cf. Herodianus II 206 et 859.

6. 447

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· χρή τοι τὸν ἑταῖρον ἑταίρῳ
φροντίζειν ἅσσ' ἂν περιγογγύζωσι πολῖται.

7.

Χρηΐζων πλούτου μελέτην ἔχε πίονος ἀγροῦ·
ἀγρὸν γάρ τε λέγουσιν Ἀμαλθείης κέρας εἶναι.

8.

Νυκτὸς βουλεύειν, νυκτὸς δέ τοι ὀξυτέρη φρήν
ἀνδράσιν· ἡσυχίη δ' ἀρετὴν διζημένῳ ἐσθλή.

9.

Πολλοί τοι δοκέουσι σαόφρονες ἔμμεναι ἄνδρες,
σὺν κόσμῳ στείχοντες, ἐλαφρόνοοί περ ἐόντες.

10.

Δίζεσθαι βιοτήν, ἀρετὴν δ', ὅταν ᾖ βίος ἤδη.

μίαν ἑξῆς διέξεισι μάχην ἐν πλείοσιν ἢ πεντακισχιλίοις ἔπεσιν· ἀλλὰ κατὰ δύο καὶ τρία ἔπη αὐτῷ καὶ ἀρχὴν ἡ ποίησις καὶ πέρας λαμβάνει, ὥστε καὶ προστίθησι τὸ ὄνομα αὐτοῦ καθ' ἕκαστον διανόημα, ἅτε σπουδαῖον καὶ πολλοῦ ἄξιον ἡγούμενος· οὐχ ὥσπερ Ὅμηρος οὐδαμοῦ τῆς ποιήσεως ὠνόμασεν αὐτόν· ἢ οὐ δοκεῖ σοι εἰκότως προσθεῖναι Φωκυλίδης τῇ τοιαύτῃ γνώμῃ καὶ ἀποφάσει; Καὶ τόδε κτλ. respicit idem or. XXXII T. II 457 et Themist. XXIV 307. — V. 1. *Φωκυλίδεω* Brunck, vulgo *Φωκυλίδου*. — V. 2. *σμικρὴ*, BM *μικρὴ*. — *κρέσσων* MAv, *κρείσσων* reliqui.

Fr. 6. Phrynich. Ecl. 358: *Γογγυσμὸς καὶ γογγύζειν· ταῦτα ἀδόκιμα μὲν οὐκ ἔστιν, Ἰακὰ δέ. Φωκυλίδην γὰρ οἶδα κεχρημένον αὐτῷ τὸν Μιλήσιον, ἄνδρα παλαιὸν σφόδρα· Καὶ κτλ.* — V. 2. Salmasius *ὅσσων πέρι γογγ.*

Fr. 7. Stob. Floril. LVI 6: *Φωκυλίδου· Χρηΐζων κτλ.* — V. 2. *Ἀμαλθείης*, Stob. *Ἀμαλθαίης*.

Fr. 8. Orion p. 43 ed. Schneidew.: *ἐκ τῶν Φωκυλίδου.* — V. 1. etiam Tzetz. in Mus. Rhen. Novo VI 617. — V. 2. *ἀρετὴν διζημένῳ* Schneidewin, cod. *ἀρετὴ διζημένω*.

Fr. 9. Stob. Appendix p. 10 ed. Gaisf. (Meineke IV p. 157): *Φωκυλίδου.* ubi cod. *σώφρονες* et *ἐλαφρόνοι*, quae corr. Gaisford.

Fr. 10. Schol. Aristot. T. IV 275 B: *κατὰ γὰρ τὸν Φωκυλίδην δεῖ ζητεῖν βιοτὴν . . . ἤδη.* et sine poet. n. Diogenian. Prov. IV 39 (Arsen. 181. Apostol. VI 8 a. Proverb. T. II 67): *Δίζεσθαι βιοτήν, ἀρετὴν δ' ὅταν ᾖ βίος*, unde *δίζησθαι* restituendum esse vidit Schneidewin, qui in versus fine *ἀσκεῖν* addendum censuit, sed *ἤδη*, quod Schol. Arist. suppeditat, firmat etiam Plato, qui huc respicit de rep. III 407 A: *Φωκυλίδου γάρ, ἦν δ' ἐγώ, οὐκ ἀκούεις πῶς φησί, δεῖν ὅταν τῳ ἤδη βίος ᾖ ἀρετὴν ἀσκεῖν.* Huc etiam refero Liban. Epist. 1536: *Φωκυλίδῃ πειθόμενος, μετὰ χρήματα λόγων ἁπτόμενος.*

11.

Χρὴ δ' ἐν συμποσίῳ κυλίκων περινισσομενάων
ἡδέα κωτίλλοντα καθήμενον οἰνοποτάζειν.

12. 448

Πολλὰ μέσοισιν ἄριστα· μέσος θέλω ἐν πόλει εἶναι.

13.

. . . Χρὴ παῖδ' ἔτ' ἐόντα
καλὰ διδασκέμεν ἔργα . . . .

14.

Πόλλ' ἀπατηθῆναι διζήμενον ἔμμεναι ἐσθλόν.

15.

Ἀλλ' ἄρα δαίμονές εἰσιν ἐπ' ἀνδράσιν ἄλλοτε ἄλλοι,
οἱ μὲν ἐπερχομένου κακοῦ ἀνέρας ἐκλύσασθαι.

. . . .

Fr. 11. Athen. X 428 B: *ὁ δὲ Φωκυλίδης ἔφη· Χρὴ δ' κτλ.* — *περινισομενάων* APV, *περινισσομενάων* CL, *πυρὶ νισομενάων* B.

Fr. 12. Aristot. Polit. IV 9, 7: *διὰ τοῦτο καλῶς εὔξατο Φωκυλίδης· Πολλὰ κτλ.* — *θέλω*, IbVbP4(?) 2042 (a. m. pr.) *θέλων*, quasi Aristotelis haec sint. Versus integer sine p. nomine legitur in Scholiis ad Aristot. Topic. T. IV p. 272 B.

Fr. 13. Plutarch. de pueror. educ. c. 5: *Κινδυνεύει δὲ καὶ Φωκυλίδης ὁ ποιητὴς καλῶς παραινεῖν, λέγων· Χρὴ κτλ.* sed Sylburg, Fabricius (ex codd. sex?), Dübner exhibent hexametrum: *Παῖδ' ἔτ' ἐόντα χρεὼν δὴ καλὰ διδασκέμεν ἔργα.* ubi importunum *δὴ* haud dubie ex coniectura additum. Adde Mai Collect. Vatic. III 198: *χρὴ γὰρ κατὰ τὸ ἔπος, παῖδ' ἔτ' ἐόντα καλὰ διδασκέμεν.* unde *διδασκέμεν* pro *διδάσκειν* restitui. Olim conieci ex Elegiis esse versum:

Παῖδ' ἔτ' ἐόντα χρεὼν καλὰ διδασκέμεναι.

quae infinitivi forma rara quidem apud elegiacos poetas, neque vero auctoritate carens. Hartung *χρὴ γὰρ παῖδ' ἔτ' ἐόντα τὰ καλὰ διδασκέμεν ἔργα.* Componas cum hoc versu incertum auctorem de Figuris v. 92: *A primo puerum rectum est condiscere recte.*

Fr. 14. Plutarch. de audit. c. 18: *οὐ γὰρ μόνον, ὥς φησι Φωκυλίδης· Πόλλ' ἀπατηθῆναι κτλ., ἀλλὰ καὶ γελασθῆναι* (Hirschig *καταγελασθῆναι*) *δεῖ πολλά* (Hirschig *πολλάκις*). Contra Clem. Al. Strom. V 733 sine p. n. *καὶ τῷ ὄντι ἀνάγκη· πολλὰ πλανηθῆναι* (cod. Ott. *πλανθῆναι*) *κτλ.* Adde Cram. An. Par. I 166: *οὐ μόνον τὸ Φωκυλλίδειον παθεῖν, πόλλ' ἀέκοντα διζήμενον οὐ μόνον τὸ* (vel *τὸν*) *ἄεθλον, ἀλλὰ καὶ πονῆσαι πόνους οὐ φαύλους.* Hic igitur legit: *Πόλλ' ἀέκοντα παθεῖν.*

Fr. 15. Clem. Alex. Str. V 725: *ἔτι πρὸς τοῖσδε Φωκυλίδης τοὺς ἀγγέλους δαίμονας καλῶν, τοὺς μὲν εἶναι ἀγαθοὺς αὐτῶν, τοὺς δὲ φαύλους διὰ τούτων παρίστησιν, ἐπεὶ καὶ ἡμεῖς ἀποστάτας τινὰς παρειλήφαμεν· Ἀλλ' ἄρα κτλ.* Eadem Euseb. Praep. Ev. XIII p. 687 c. — V. 2. *κακοῦ ἀνέρας* scripsi, ut etiam Schneidewin coniecit, vulgo *κακὸν ἀνέρος.* Tertium apparet versum intercidisse.

16.

Χρήστης κακοῦ ἔμμεναι ἀνδρός
φεύγειν, μή σέ γ' ἀνιήσῃ [διδοὺς] παρὰ καιρὸν ἀπαιτέων.

17. 449

Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στιν.

Fr. 16. Schol. Arist. Nub. 240: *Φωκυλίδης ἐν μὲν τοῖς αὐτοῦ ποιήμασι κατὰ τὴν συνήθειαν τοὺς χρεωφειλέτας χρήστας καλεῖ, λέγων οὕτως· χρήστης κ. ἔ. ἁ. φεῦγε, μή σέ γ'* (*μή σ'* Bekker) *ἀνιήσειε διδοὺς π. κ. ἀ. ἐν ἐκείνῳ μέντοι ἀντὶ τοῦ δανειστὴς λαμβάνεται· Μηδέποτε χρήστης πικρὸς γένῃ ἀνδρὶ πένητι* (Pseudophoc. v. 83). Novit igitur schol. et germana et subditicia carmina. Suidas v. *ἀπαιτέων· ἀπαιτῶν. Φωκυλίδης* (sed A *ἀπὸ τῶν Φωκυλίδου*) *χρήστης* (E *χρήστας*) *κακοῦ* (ABE *κακοὺς*) *ἔ. α. φεῦγε* (AE *φεύγειν*) *μή σε γ'* (A *μή γε*, BE *μή γε σε*) *ἀνιήσειε κτλ.* et rursus v. *χρήστης· χρ. κακοῦ* (A *κακοὺς*) *ἔ. ἁ. φεύγειν μή σ'* (A *μή γε*) *ἀνιήσειε κτλ.* unde v. 2 *φεύγειν* restitui, deinde *μή σέ γ' ἀνιήσῃ* scripsi deleto participio *διδούς*, quod ex interpretatione ortum, v. 1 autem sic supplendus videtur: *Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· χρήστης κτλ.* Contra Reiz et Hermann . . . *φεῦγε χρήστης κ. ἐ. ἁ. μή τί σ' ἀνιήσειε διδοὺς π. κ. ἀ.*, Ernesti *φεῦγε* deleri maluit. — Libanius Epist 1073 cum dicit: *Τὸν Εὐστάθιον δὲ μηδεὶς ἐπειγέτω, μηδὲ διαφθειρέτω τοῖς δευτέροις τὴν χάριν, μηδὲ τοιούτους ἡμᾶς ἀποφαινέτω χρήστας, οἵους φεύγειν παραινεῖ Φωκυλίδης* temere videtur utramque sententiam simul respicere.

Fr. 17. Aristot. Eth. Nic. V 1: *Διὸ καὶ παροιμιαζόμενοί φαμεν· ἐν δὲ κτλ.* ubi pro *'στι* codd. *ἐστί*, praeter KbLbOb, qui *ἔνι*, om. Schol. Oxon. Arist. in Herme. Hic adnotavit Michael Ephes.: *ἡ δὲ παροιμία Θεόγνιδός ἐστιν, ὡς Θεόφραστός φησιν ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ἠθῶν λέγων· ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν ἠθικῶν, ὡς Φωκυλίδης αὐτοῦ μέμνηται· καὶ οὐδὲν θαυμαστὸν καὶ Φωκυλίδην καὶ Θέογνιν αὐτῷ χρήσασθαι.* Adde schol. cod. Oxon. editum a Rosio in Herme V 356: *τοῦτο Θεόγνιδος· εἴρηται δὲ οὕτως· βούλεο δ' εὐσεβέως . . . ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσα ἀρετή* (Theogn. 145—7). *χώραν μέντοι παροιμίας ἐπέχει· καὶ μέμνηται αὐτῆς ὡς παροιμίας Θεόφραστος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ἠθῶν* (pr. man. *θεῶν*)*· ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν ἠθικῶν, ὡς Φωκυλίδης αὐτοῦ μέμνηται· καὶ ἴσως καὶ Φωκυλίδης αὐτῷ ἐχρήσατο, ἢ καὶ ὁμοίως ἀμφότεροι* (cod. *ἀμφότερα*) *χρῶνται Φωκυλίδης καὶ Θέογνις τούτῳ* (cod. *τοῦτο*). quibuscum fere congruit schol. cod. Paris. ib. editum V 79. Inde descripsit Michael Ephesius, nihil offensus mendo manifesto *ὡς Φωκυλίδης αὐτοῦ μέμνηται*, ubi corrigo *ὡς Φωκυλιδείου τοῦ στίχου μεμν.* Videtur hic versus olim in Phocylidis pariter atque Theognidis carminibus lectus esse.

Sententiae versibus heroicis explicatae passim leguntur, ac nonnullae Phocylide haud indignae videntur, sed possunt etiam ex aliis didacticis vel epicis carminibus delibatae esse, velut apud Ioannem Damasc. ed. Gaisford. Stob. Ecl. Phys. II 763 (Stob. Floril. IV 230 ed. Meineke) *ωκειῶν·*

Αἰδώς τοι ξυνετοῖσιν ἐπὶ βλεφάροισι κάθηται,
Ὕβρις δ' ἀξυνέτοισι· σοφὸς δέ κε τοῦτο δαείη.

ubi conieci (*ἐκ τῶν Φ*)*ωκυλιδείων.* — Huc adde apud Schol. Eurip. Androm. 100:

Μήποτέ τις (νῦν) ἄνδρα πανόλβιον αὐδήσειε,
πρίν (γ' ἂν) ἴδῃ, πῶς κεῖνον ἕλοι ποτὲ πότμος ἀπήμων.

supplevi et correxi traditam lectionem *πῶς ἐκεῖνον ἔχοι ποτὲ πότμον ἀπ.* Item quod legitur apud Philonem de incorr. mundi p. 500:

Οὐδὲ γυνὴ τοσσόνδε νόου ἐπιδεύεται ἐσθλοῦ,
Ὥστε χέρειον ἑλέσθαι, ἀμεινοτέρων (παρεόντων.)

ita enim hic versus redintegrandus. — Quod legitur apud Themistium Or. XXI 258:

Ὄφιν μὲν ἐν οὔρεσιν ἠδὲ λέοντα
θηρητὴρ ἀΐων τε καὶ εἰσορόων κ' ἀλέοιτο·
γνωστὴ μὲν γὰρ τῶν βουλή, γνωστὸν δὲ νόημα·
ἀνὴρ δ' ἄλλα κέκευθεν ἐνὶ φρεσίν, ἄλλα δὲ βάζει.
μῦθοι μὲν λεῖοι καὶ μείλιχοι, ἐχθρὰ δὲ ἔργα.

cuius poetae sit, prorsus incertum. Phocylidi praeterea Meineke censuit versus *ἀδεσπότους* tribuendos, qui leguntur ap. Athen. V 186 B:

Οὐ χρὴ συμποσίοιο φίλους ἀπέχεσθαι ἑταίρους
δηρόν· ἀνάμνησις δὲ πέλει χαριεστάτη αὕτη.

ubi haud scio an *ἀνάλληψις* sit corrigendum.

XI.
PSEUDOPHOCYLIDEA.

Poema hoc protrepticum, quod Phocylidis nomen prae se fert, antiquo poeta Milesio haud indignum esse olim censuerunt homines docti; primus Friedericus Sylburgius, cum et iudaicae et christianae doctrinae aperta vestigia sibi deprehendere videretur, id addubitavit, neque tamen, ut erat in hoc viro insignis modestia, universum carmen Phocylidi abiudicare ausus est: Iosephus autem Scaliger confidenter edixit, carmen a Iudaeo aliquo vel Christiano, qui veteris poetae personam mutuatus sit, compositum esse: sed satis habuit argumenta quaedam, quae ipsi inprimis notabilia videbantur, breviter perstrinxisse, aliis hanc materiam accuratius pertractandam commendans, in qua vires suas experirentur: ac persuasit sane viri summi auctoritas plerisque, vetere poeta indignum esse carmen*), neque tamen quisquam illi admonitioni obtemperavit. Nuper demum Iacobus Bernays in commentatione peculiari, quam Vratislaviae anno 1856 de hoc carmine edidit, illi desiderio satisfecit, ac luculenter ostendit, nulla christianae doctrinae vestigia in hoc carmine reperiri, sed hominem Iudaeum veteris testamenti praecepta versibus explicavisse, quem post Ptolemaeum Philometorem sed ante Neronem imperatorem vixisse statuit**). Neque tamen ille gentilibus suis hoc protrepticum poema destinavit, sed Graecis hominibus, qui a Iudaeorum sacris non abhorrebant; itaque sedulo silentio praetermisit, quae illi genti peculiaria sunt, nec sine offensione alienigenis commendari poterant, sed ea potissimum selegit, quae piis ac religiosis hominibus facile probarentur. Atque ob id ipsum

*) In diversas tamen discesserunt partes, nam alii Iudaeo tribuerunt, velut Is. Vossius et nostra actate Bleek, alii Christiano homini, quemadmodum Brunck.

**) Goram, qui post Bernaysium de hoc poemate disseruit in Philologo XIV 91 seq. Aristobuli nescio cui discipulo tribuit, qui circa annum CXXX a. Chr. n. hoc carmen ediderit, vid. p. 98 et 110.

Graeci poetae, qui virtutis magister haud ignobilis habebatur, personam induit*).

Antiquitatis ementita specie legentes decipere noluit: igitur 451
si unum alterumve versum antiquioris alicuius poetae in hoc carmine deprehendimus, consentaneum est, haec non ab ipso scriptore, sed ab aliis postero tempore inserta esse. Tenui dicendi genere ubique utitur, quamquam passim praecepta perpetua, quae fastidio legentes obruere solent, varietate quadam distinguere studuit. Delectus verborum et iunctura dictionum ad plebeii sermonis usum prope accedunt, neque versuum numeri elegantia commendantur, ut haud raro ambiguum sit, utrum scriptor ipse an librarii castigandi sint. Inprimis offensioni est, quod haud raro praecepta non satis iusto vel nullo omnino ordine recensentur: saepius a librariis peccatum esse constat, nam non solum libri manuscripti de versuum ordine valde inter se dissentiunt, sed etiam passim librorum meliorum auxilio nunc ea, quae temere disiecta fuerunt, in suum locum restituta sunt. Nec tamen licet ad eandem normam omnia pariter exigere: nam hoc poema ab aliis vario modo amplificatum est, non solum eiusdem sententiae versus sunt additi, sed etiam scriptoris ipsius iudicium castigatur: itaque non mirum accidit, si nonnunquam vel continuo vel etiam diversis locis eadem variatis tantum verbis iterantur. Neque tamen licet satis tuto aliena seiungere, nam ingenii mediocritati, quam hic scriptor ubique prae se fert, aliquid condonandum**).

Quod Suidas v. *Φωκυλίδης* de hoc poemate dicit: *εἰσὶ δ' ἐκ τῶν Σιβυλλιακῶν κεκλεμμένα*, ex Hesychio descripsit, nam eadem apud Eudociam p. 426 leguntur. Sed tantum abest, ut Hesychius verum sit assecutus, ut planum sit eum, qui librum secundum Oraculorum Sibyllinorum vel primus concinnavit vel ab alio adornatum retractavit, insignem partem carminis Phocylidei huic libro inseruisse. Nam de Christo pios homines meritis virtutis praemiis ornante haec dicit II 45:

Ἁγνὸς γὰρ Χριστὸς τούτοις τὰ δίκαια βραβεύσει,
Καὶ δοκίμους στέψει, αὐτὰρ θέμα μάρτυσι δώσει

---

*) Auctorem carminis ipsum ascivisse Phocylidis nomen neque id postea ab alio inditum esse etiam Bernays existimat, quamvis primos versus expunxerit. Verum quod censet (p. XXXIV) propterea Milesii poetae nomine poema suum ornavisse, quoniam etiam ille varia praecepta nullo fere vinculo inter se apta ediderit, tenendum est perpetuum carmen ab antiquo Phocylide prorsus alienum esse, qui singula praecepta paucissimis versibus comprehensa seorsim proposuerit.

**) Goram p. 98 novissimam poematis partem inde a v. 179 omnino a reliquo carmine alienam et postea adiectam esse censet.

'Αθάνατόν τ' ἄχρι(ς) θανάτου τὸν ἀγῶνα ποιοῦσιν.
Παρθενικοῖς δὲ δραμοῦσι καλῶς ἄφθαρτον ἄεθλον
Δώσει τοὖδ' ἄθλον, καὶ τοῖς τὰ δίκαια νέμουσιν
'Ανθρώποις πᾶσί(ν) τε καὶ ἔθνεσιν ἀλλοδαποῖσιν
Τοῖς ὁσίως ζώουσι, θεὸν δ' (θ') ἕνα γινώσκουσιν.
Οἳ δ' ἀγαπῶσι γάμον τε γαμοκλοπιῶν δ' ἀπέχονται,
Δώσει πλούσια δῶρ', αἰώνιον ἐλπίδα καὶ τοῖς.
Πᾶσά τε γὰρ ψυχὴ μερόπων θεοῦ ἐστι χάρισμα,
Κοὐ θέμις ἀνθρώπους τὴν ἄλγεσι (Gallaeus *ἄγεσι*) *πᾶσι μιαίνειν.*

quisquis haec composuit, v. 52 manifesto imitatur Phocyl. v. 3, 452
v. 53 videtur ad similitudinem Phocyl. v. 2 compositus, v. 45 possis cum v. 12 (quamquam hoc incertum), v. 54 cum v. 106 componere. Iam sequuntur versus sat multi ex Phocylideo poemate descripti, tum versificator iste redit, unde deflexerat, v. 149:

Οὗτος ἀγών, ταῦτ' ἐστὶν ἀέθλια, ταῦτα βραβεῖα,
Τοῦτο πύλη ζωῆς καὶ εἴσοδος ἀθανασίης,
"Ην θεὸς οὐράνιος δικαιοτάτοις ἀνθρώποις
"Εστησεν νίκης ἐπαέθλιον· οἳ δὲ λαβόντες
Τὸ στέφος ἐνδόξως διελεύσονται διὰ ταύτης.

quae in memoriam revocant epilogum Phocylidei carminis v. 229—30.

Iam libros I et II Bleek (Schleiermacher Theologische Zeitschrift Vol. I 185 seqq. 193) medio saeculo quinto p. Ch. n. compositos esse censet, Friedlieb in editione Orac. Sib. p. XXI sub finem saeculi secundi, Ewald, qui in actis Societatis Gottingensis de his oraculis disputavit Vol. VIII, sub saeculi tertii finem conditos esse statuit. Non est huius loci haec disceptare, illud apparet Phocylideos versus, quibus nulla est omnino necessitudo cum istis vaticiniis, inserta esse ab homine Christiano, qui novissimo tempore haec vaticinia interpolavit. Ac satis quidem intempestive haec praecepta vitae recte instituendae interveniunt: si deessent, nemo quidquam desideraret: licuit enim infantiae huius versificatoris versui 55 statim subiungere v. 149: sed hic iam usus est carmine Phocylideo, quod cum alius animadvertisset, poterat centum fere versibus alienis haec oracula amplificare. Neque tamen hoc certum: nam in utraque parte, et in nova hac versuum Phocylideorum recensione, et in versibus qui hanc recensionem vel antecedunt vel subsequuntur, parem infantiam deprehendimus, ut nequaquam a veri specie abhorreat eum ipsum,

qui oracula horum librorum concinnavit, etiam Phocylideos versus quamvis loco minime commodo interposuisse. Neque quod in principe editione hi versus desiderantur ac postea demum aliorum codicum auctoritate restituti sunt, certum indicium suppeditat: poterat enim librarius, cum animadvertisset integrum Phocylidis poema superstes esse, ut suo labori parceret, haec omittere; alii autem religiosiores quam doctiores fideliter haec descripserunt: cuiusmodi libris Suidam usum esse apparet.

Iam vero is, qui hunc Oraculorum librum adornavit, versus Phocylideos fere integros in opus suum transtulit: pauca quaedam consulto immutavit, quae ipsius instituto non convenire vel cum obscura essent, emendatione egere videbantur, quemadmodum etiam unum alterumve versum plane omisit: idem alia amplificavit et de suo addidit, quae, quamvis neque ista Pseudophocylidea aut numerorum elegantia aut sermonis urbanitate insignia sint, sed noviciae originis plurimas notas prae se ferant, tamen multum illis deteriora sunt. Pauca quaedam sunt, quae utrum ipse mutaverit an sic scripta in suo Phocylidei carminis exemplo repererit, ambigi potest, libro certe usus est, qui hos codides, quos nos usurpamus, virtute haudquaquam superabat.

Carminis primordium redintegravi, restitutis bonorum libro- 453
rum auctoritate versibus duobus, quibus carent et editiones et codicum pars. Bernays hos versus rursus relegavit, a Byzantino aliquo grammatico adiectos esse ratus, sed quod dicit me hos versus huius carminis scriptori vindicavisse, quoniam in nonnullis codicibus nullo intervallo a reliquis distincti legantur: id ipse commentus est: nam nihil dixi, quo istam suspicionem, quam de me concepit, posset stabilire, iustas autem secutus sum rationes. Sane qui scriptori ipsi derogare velit hos versus, iam poterit uti auctoritate cod. A1, de quo infra dixi, sed nihil aliud inde colligas, nisi librarium istum eandem suspicionem fovisse, quam Bernays exornavit. At vana omnino est haec suspicio. Sublatis enim his duobus versibus iam plane *ἀκέφαλον* foret poema: prorsus enim praeposterum foret carmen inchoari hunc in modum: *μήτε γαμοκλοπέειν*. Scriptor si volebat missis prooemii ambagibus statim praecepta quae daturus erat ordine percensere, debebat ordiri versu 8: *Πρῶτα θεὸν τίμα κτλ.* quemadmodum est in Pythagoreorum aureo carmine *Ἀθανάτων μὲν πρῶτα θεοὺς νόμῳ ὡς διάκεινται* (scr. *διάκειται*) *τίμα*. Itaque septem primores versus omnino aut expungendi sunt, aut servandi*). Neque vero in-

*) Alienum fortasse visum est prooemium Bernhardyo Hist. Litt.

commodum est prooemium, quo scriptor summam praeceptorum v. 3—7 paucis absolvit, id quod ipse Bernays ostendit: iam vero si scriptor iste Phocylidis personam induit, consentaneum est, eum in principio veteris poetae Milesii nomen ascivisse, cuius auctoritate se suaque tueretur; nam istum neque suo nomine, neque adespoton edidisse carmen omnes largiuntur. Congruunt autem duo primores versus prorsus cum novissimo disticho, ita ut planum sit prooemii hoc exordium eiusdem hominis esse, qui epilogum addidit, cuius fidem nemo addubitavit. Ipsa autem oratio, quamvis exilis sit, et *ὄλβια δῶρα* satis sit languidum, non est posthabenda epilogo aut plurimis huius poematis versibus. Nam quod unum offensioni erat *δίκης ὁσίῃσι* sive *δίκῃς ὁσίῃσι* iam expedivi germana scriptura *δίκης ὁσίοισι* restituta. Minime vero culpandus scriptor, qui *Φωκυλίδης ἀνδρῶν ὁ σοφώτατος* scripsit, neque enim verum est, quod Bernays dicit, hoc modo scriptorem ipsum fraudem quam molitus sit aperte quamvis invitum professum esse. Homo Iudaeus, cum Graecis hominibus hoc poema destinaret, Graeci poetae haud ignobilis personam mutuatus est, quemadmodum si in gentilium suorum usum scripsisset, Salomonis nomine poterat uti: neque vero mala fraude usus novicium carmen antiquo poetae subiecit, sed fingit tantum, se suis verbis Phocylidis praecepta explicare, itaque haud incommode veterem poetam sapientiae laude exornat. Denique monendum est eum, qui huius carminis partem vaticiniis Sibyllae inseruit, non solum v. 3 — 7 prooemii usurpavisse, sed etiam ipsum exordium imitari II 52: *οἳ δ' ἀγαπῶσι γάμον τε γαμοκλοπιῶν τ' ἀπέχονται, Δώσει πλούσια δῶρα*, quae ut solet ex versu 2 descripsit.

Carmen hoc vulgo inscribitur *Φωκυλίδου ποίημα νουθετικόν*, 454
sed libri admodum variant. *Φωκυλίδου γνῶμαι* V3, *Φωκυλίδου γνῶμαι ποίησις ὧδε τοῦ Φωκυλίδου ὀρθοποδηγοῦσα πρὸς τὸ βέλτιον* P, *Φωκυλίδου ἀργυρᾶ ἔπη ἡρωϊκά* V2, *Φωκυλίδου φιλοσόφου ποίησις ὠφέλιμος* M, *Φωκυλλίδου ποίησις ὠφέλιμος* H, sed Ma *Φωκυλλίδου ποίημα*, Mb *Φωκυλίδους ποίησις πάνυ ὠφέλιμος: τὰ λεγόμενα ἀργυρά*, Va *Φωκυλλίδου γνωμικοῦ ὡραῖα*, denique alius cod. Vind. CLIII fol. 2 *Φωκυλλίδου ποίημα*. A1 praemittit versus iambicos hos, quos etiam A2 sed sine indice exhibet pariter atque ed. Basileensis scriptorum Gnomicorum (1521):

Gr. II 2 p. XXXI, sed ambigua utitur oratione, atque II 1, 322 ed. 3 satis obscure loquitur. Goram totum prooemium abiiciendum esse censet p. 103, idem tamen mira inconstantia carmen germanum v. 3 – 178 constare dicit p. 98.

στίχοι εἰς τὸν Φωκυλίδην.

ὁ Φωκυλίδης εὐπρεπῆ ζήσας βίον
ὡς χριστομύστης, ὡς ἀπόστολος μέγας,
ὡς ἀκροατὴς τῶν θεοῦ θεσπισμάτων,
καὶ μυσταγωγὸς τῶν ἀρίστων πρακτέων,
εὐαγγελικῶς ταῦτα λαλεῖ καὶ γράφει
εὔχρηστα τυγχάνοντα τοῖς ἐν τῷ βίῳ.

εἰς τὸν αὐτὸν ἕτεροι:

ταῦτα δίκης ὁσίῃσι θεοῦ βουλεύματα φαίνει
Φωκυλίδης ἀνδρῶν ὁ σοφώτατος ὄλβια δῶρα.
Φωκυλίδου ποίημα νουθετικόν

tum sequitur v. 3 ceteri. Sed A2 hanc praebet inscriptionem *στίχοι ἡρωικοὶ Φωκυλίδους γένος Φωκυλίδους*, tum sequitur v. 1 ceteri. A3 *Φωκυλίδου ποίημα νουθετικόν. Γνῶμαι* ut praeferrem effecit Suidae testimonium (Eudoc. 426) v. *Φωκυλίδης·* . . . *ἔγραψεν ἔπη καὶ ἐλεγείας, παραινέσεις ἤτοι γνώμας, ἅς τινες κεφάλαια ἐπιγράφουσιν· εἰσὶ δ' ἐκ τῶν Σιβυλλιακῶν κεκλεμμένα.*

In Phocylidis hoc carmine edendo praeter Mutinensem (M) et Vaticanum (Va) codices, quos contulit Bekker,*) et Barocciannum (B), quem Gaisfordus comparavit, et Parisinum (P) n. 1603, quem comparavit Boissonade Anecd. I 445, et Taurinensem (T), quem contulit Peyron Notit. Libr. Valperg. p. 83, adhibui iam cum primum ederem hoc poema Vindobonenses tres vel potius quatuor, primum, qui est inter illius Bibliothecae codd. Philos. Philol. CCCXXI (V1), secundum CCCXXXI fol. 112b (V2), in quibus integrum carmen exstat, tertium cod. CLXV, in quo carminis pars prior bis legitur vol. 88b v. 1—81 et fol. 102 v. 1—124. (V3 et 4), quorum librorum collationes suppeditavit Christianus Schubart. Item adhibui Ambrosianos tres, quos contulit Studemund, primum (A1) codd. Ambr. H. 22. sup. chart. saec. XV forma 8, ex bibliotheca I. V. Pinelli, qui post Pytha-

*) Mutinensem qui nunc est Parisiis (codd. Gr. Suppl. n. 388), qui praeter Theognidem, inter cuius libros principem tenet locum (A), fol. 74 seq. hoc carmen continet, diligentissima cura *H. Nolte* cum Bernaysii editione contulit mihique lectionis varietatem comiter tramisit. Item codicem Vaticanum (n. 915 bombyc. saec. XIV form. oct.) *Hugo Hinck* iterum fidelissime examinavit et perhumaniter universam scripturae varietatem mecum communicavit. quam cum in Addendis ed. 3 proposuissem, nunc licuit ad restituendum Phocylideum poema adhibere.

gorae *χρυσᾶ ἔπη* continet hoc carmen fol. 76b—81a, tum insequuntur *στίχοι σϊβύλλας τῆς ἐρυθραίας περὶ τοῦ κυρίου ἡμῶν ἔχοντες ἀκροστιχίδα τήνδε: ἰησοῦς χριστὸς θεοῦ υἱὸς σωτὴρ σταυρός.* cuius vaticinii primus versus est *Ἱδρώσει γὰρ χθὼν κρίσεως σημεῖον ὅτ' ἔσται,* novissimus *σῆ ῥ ἡμῶν* (hoc deletum) *ἀθάνατος βασιλεὺς ὁ παθὼν ἕνεχ' ἡμῶν.* vide Orac. Sibyll. VIII 217—250; consentit autem hic codex fere cum antiquis editionibus; secundum (A2) codd. Ambr. D15 sup. forma 4, chartac. saec. XV, item ex libris I. V. Pinelli, qui praeter Hesiodum, Solonis elegiam IV, Democratis sententias, Pythagorae *χρυσᾶ ἔπη*, Theognidis elegias, Gorgiae Helenam (*γεώρ ἑλένης ἐγκώμιον*) etiam Phocylidea continet, sed est liber proletarius, quare Studemund satis habuit usque ad v. 50 conferre, deinceps passim tantum inspexit; tertium (A3) codd. Ambr. B 52 sup. chartac. saec. XVI, quarti ordinis forma minore, qui continet Babriae fabulas, gnomas ex variis poetis collectas, Catonis disticha, Pseudophocylidea, Pythagorae versus aureos, Batrachomyomachiam, Musaei carmen de Hero et Leandro, Euripidis Hecubam. Liber proletarius, contulit Studemund initium carminis, deinde passim inspexit. Praeterea Mutinenses duos item contulit ex parte Studemund, priorem (Ma) II D 15 chartac. fol. min. saeculi XV—XVI miscellaneum; post *Ὀρφέως ποιητοῦ Ἀργοναυτικὰ* (quorum in fine legitur *τέλος τοῦ ἀργοναυτικοῦ* [corr. *τῶν ἀργοναυτικῶν*] *γεώργιος ὁ ουάλλα* [corr. *βάλλας*] *πλακεντίνος* [m. s. *ῖνος*] *ἔγραψε* [corr. *ἐξέγραψε*] legitur Solonis elegia IV, quam excipit *Φωκυλλίδου ποίημα*, finem facit Platonis Epinomis; alterum (Mb) II B7 chartac. saec. XV—XVI form. 8, qui nitide scriptus post grammatici argumenti commentarium *ἀκέφαλον* continet *Φωκυλίδους ποίησις πάνυ ὠφέλιμος: τὰ λεγόμενα ἀργυρά.* cum glossis nullius momenti. Postremo in hac quarta editione usus sum collatione codicis Heidelbergensis (H), cod. Palat. Graec. 43 p. 83—85, cuius antea copia facta non erat; quas lectiones religiosissime enotatas acceptas refero comitati Alfredi Holderi. — Lectiones oraculorum Sibyllinorum notavi littera S et cancellis additis lectiones trium codicum a Friedliebio collatorum, qui soli hos versus exhibent, FLR subieci.

Ceterum plurima alia apographa huius carminis extant, quibus non licuit uti, quae fortasse alii adhibebunt, velut codices duos Vindobonenses, quos ad v. 1 significavi, item Neapolitanum (sign. I. E. 22) saeculi ut videtur XIII, quam Bachmann ad Lycophronem emendandum adhibuit; librarii fides cum in descri-

bendo obscurissimo poemate satis sit spectata, fortasse etiam ad Phocylidis *ποίημα νουθετικὸν* fructus aliquis redundabit, si iste codex fuerit diligenter examinatus. Praeterea fortasse dignus est, qui examinetur, cod. Vindob. CLXIX, de quo dixi in praef. Etymologici Vindobonensis p. 5, nam in illo codice insunt praeter alia multa etiam *παρεκβολαὶ ἐκ τῶν ποιητικῶν βιβλίων εἰς γραφὴν συντελοῦσαι κατὰ στοιχεῖον παρεκβληθεῖσαι*, in quam syllogen etiam Phocylidis versus recepti sunt.

ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ ΓΝΩΜΑΙ. 456

Ταῦτα δίκης ὁσίοισι θεοῦ βουλεύματα φαίνει
Φωκυλίδης ἀνδρῶν ὁ σοφώτατος ὄλβια δῶρα·
μήτε γαμοκλοπέειν, μήτ' ἄρσενα Κύπριν ὀρίνειν,
μήτε δόλους ῥάπτειν, μήθ' αἵματι χεῖρα μιαίνειν·
μὴ πλουτεῖν ἀδίκως, ἀλλ' ἐξ ὁσίων βιοτεύειν·
ἀρκεῖσθαι παρ' ἑοῖς, τῶν δ' ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι·

V. 1 et 2 addidi ex MVaBV4A12MabH idemque exordium leg. in cod. ap. Villois. An. II p. 79. Miller Catal. Bibl. Matr. p. 23 et in duobus aliis codd. Vind. c. CCXXI f. 222 b, ubi item integrum exstat carmen, et CLIII f. 2. — V. 1—7. om. A3. — V. 1. *δίκης ὁσίοισι* BMb, *δίκης ὅσιοίσι* A2, *δίκης ὁσίῃσι* A1 Va Villois., *δίκης ὁσίῃσι* reliqui. Haec verba optime congruunt cum epilogo 229: *ταῦτα δικαιοσύνης μυστήρια, τοῖα βιεῦντες*. Ceterum eadem structura Aeschylus usus Sept. 994: *ἱερῶν πατρῴων δ' ὅσιος ὢν μομφῆς ἄτερ τέθνηκεν*. — *θεοῦ*, Mb *θεῶν*, sed in m. *γρ. θεοῦ*. — V. 2. *ὄλβια δῶρα*, nimis iners additamentum, videtur vitium delitescere; conieci aliquando *Ὀλβιοδώρου*, ut auctor carminis Phocylidis patrem nominaverit, cuius nomen nobis non est traditum. — V. 3—5 invertit PV3 *μήτε γαμ.* (P *γάμον κλοπέειν*) *μήθ' αἵματι χ. μ. μήτε πλουτεῖν ἀ. ἀ. ἐ. ὁ. β. μήτε δ. ῥάπτειν· μήτ' ἄρσενα Κ. ὀ.* — *γαμοκλοπέειν*, A1 *γαμοκλωπέειν*, A2 *γάμοκλοπέσειν*. Affert h. v. Floril. Monac. 12, ubi *γαμοκλοπέειν ἐθέλῃς*. — V. 4. *αἵματι*, *αἷμα τὴν* V1 et Vind. CCXXI. — V. 5. *ὁσίων*, *ὁσίμων* B. Inde ab h. v. incipit S. — V. 6. *παρ' ἑοῖς, τῶν δ'* Gregor Cor. 425, item Et M. 365, 40 not. et Favorin. 197, nisi quod *παρ' ἑοῖσι*, qui omnes poetae nomine omisso versum adhibent, Va *παρ' ἑοῖσι τῶν δ'*, ceteri (etiam S) *παρεοῦσι καί*, ut vulgo, sed alterius lectionis vestigium servant Mb *παρ' ἑοῖσι*, V 134 et c. CCXXI *παρεοῖσι*. Antitheton neglectum (curavit Teles ap. Stob. XCVII 31 *ἀλλὰ βιώσῃ ἀρκούμενον τοῖς παροῦσι, τῶν ἀπόντων οὐκ ἐπιθυμῶν*) arguit vulgarem scripturam ab interpolatore profectam esse. Atque commendat alteram lectionem Hierax *περὶ δικαιοσύνης* ap. Stob. IX 58: *τὸ ἀγελαῖον ἐκεῖνο καὶ κοινόν, ἀρκοῦ τοῖς αὐτοῦ, καὶ μὴ διάρπαζε τὰ πλησίον* (quod praeceptum tanquam novum Meineke in Add. IV 143 ex ed. Froben. repetiit; adde Apostol. III 88 b, ubi *ἀρκοῦ καθ' αὐτοῦ* scriptum). Sane insolentia structurae *ἀρκεῖσθαι παρ' ἑοῖς* offendit, solet enim hoc verbum, quem-

ψεύδεα μὴ βάζειν, τὰ δ' ἐτήτυμα πάντ' ἀγορεύειν.
Πρῶτα θεὸν τίμα, μετέπειτα δὲ σεῖο γονῆας.
πᾶσι δίκαια νέμειν, μηδὲ κρίσιν ἐς χάριν ἕλκε.
μὴ ῥίψῃς πενίην ἀδίκως· μὴ κρῖνε πρόσωπον.

admodum alia eiusdem notionis, dativum asciscere, sed recentiores nonnunquam etiam praepositionem addunt, velut *ἀγαπᾶν περὶ*, et apud scholiastam Demosthenis nuper ex cod. Patmio editum *ἀρκούμενος ἐπὶ* vel *σὺν* legitur, si recte memini; itaque non dubitavi *παρ' ἑοῖς* revocare; postea corrector aliquis, non ferens structurae insolentiam, neque pronomen *ἑὸς* in hoc carmine admittendum ratus, substituit *ἀρκεῖσθαι παρεοῦσι καὶ ἀλλ. ἀπ.*, memor pervagati praecepti, quod tam pagani, quam christiani homines (cf. epist. ad Hebr. 13, 5 *ἀφιλάργυρος ὁ τρόπος· ἀρκούμενοι τοῖς παροῦσιν*) terere soliti sunt. — Versus hic Pseudophocylideo carmine haud dubie antiquior, id quod etiam Hierax testatur, qui manifesto hunc versum respiciens, non tamen huius poematis auctoritate usus est*), atque olim scriptum fuit opinor *ἀρκεῖσθαι παύροις* non *παρ' ἑοῖς*, cf. Theogn. 145 *βούλεο δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν κτλ.* Hesiodo versum attribuit Goettling, levi admodum argumento usus, quod Gregorius Corinthius dixit alia exempla infinitivi, qui imperativi sit vicarius, in Homeri et Hesiodi carminibus legi: possis ad Phocylidem Milesium referre, quem medio verbo *ἀρκεῖσθαι* usum esse, sicut Herodotum, non est mirum. Iam si recte infra ad v. 87 dixi, huius poematis auctorem non esse solitum alienis versibus uti, verisimile est, hunc quoque versum ab aliena manu postea additum esse; iam cum v. 6 iteret fere praeceptum quod proximo priore versu continetur, eo minus dubito versum segregare, nam decebat auctorem poematis in prooemio summatim operis sui institutum perstringere, nec latius exspatiari. — V. 7. *δὲ* om. A2. — *πάντ' ἀγορεύειν*, S *πάντα φυλάσσειν*, deinde S inserit hunc versum *Μηδὲ μάτην εἴδωλα σέβου· τὸν δ' ἄφθιτον αἰεὶ πρῶτα θεὸν κτλ.* — V. 8. *πρῶτα*, V4 *πρῶτα μὲν.* — *δὲ* om. SA3, in M supra scr., H ϛ (i. e. *καὶ*). — V. 9. *πᾶσι*, *πάντα* VaPTBV1234S. — *νέμειν* vulgo, *νέμων* PBV2A2Ma, *νέβων* (sup. *νέμειν*) Va. — *μηδὲ*, *μὴ δὲ* VaH, ut solent. — *ἕλκε* VaV12P, v. *ἕλκειν*, M *μηδ' εἰς κρίσιν χάριν ἕλκειν*, S *μηδ' εἰς κρίσιν ἄδικον ἔλθῃς.* — V. 10. *ῥίψῃς*, A1 *ῥήψης.* — *ἀδίκως· μὴ* V3PA2, idem *μὴ δὲ κρίνε*, v. *ἀδίκως μή.* — *κρῖνε*, M *λαβη*, supra *κρῖνε.* — *πρόσωπον*, S *προσώπῳ.* Cum ego correxissem pravam distinctionem, rursus Bernays *ἀδίκως μὴ κρῖνε πρόσωπον* revocavit: at iudex qui respicit *πρόσωπον*, semper iniuste agit: itaque in Deuteron. 1, 17 plane est *οὐκ ἐπιγνώσῃ πρόσωπον ἐν κρίσει* et ib. 10, 17: *ὁ θεὸς ὁ μέγας . . . ὅστις οὐ θαυμάζει πρόσωπον οὐδὲ οὐ μὴ λάβῃ δῶρον, ποιῶν κρίσιν κτλ.* Sed corruptum haud dubie, quod praecessit *μὴ*

*) Hierax philosophus, de quo nihil memoriae traditum, quem imperatorum Romanorum temporibus vixisse consentaneum est, fortasse natione Aegyptius, siquidem nomen *Ἱέραξ* illic satis usitatum, homo non indoctus, qui Nicandri Theriaca v. 823 seq. et Archelaum physicum adhibet i. e. qui *Ἰδιοφυῆ* scripsit (Stob. X 77. fugit hic locus et O. Schneideri diligentiam et Westermannum, qui Archelai reliquias composuit), qui subinde intempestive grammatici personam induit (v. Stob. V 60) qui Platonici sermonis lumina sectatur, hoc Iudaei hominis opusculum, si quidem novit, testimonii honore haud fuerit dignatus.

ἣν σὺ κακῶς δικάσῃς, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσσει. 457
μαρτυρίην ψευδῆ φεύγειν, τὰ δίκαι' ἀγορεύειν.
παρθενίην τηρεῖν, πίστιν δ' ἐν πᾶσι φυλάσσειν.
μέτρα νέμειν τὰ δίκαια, καλὸν δ' ἐπίμετρον ἅπασιν.
σταθμὸν μὴ κρούειν ἑτερόζυγον, ἀλλ' ἴσον ἕλκειν.
μηδ' ἐπιορκήσῃς μήτ' ἀγνὼς μήτε ἑκοντί.
ψεύδορκον στυγέει θεὸς ἄμβροτος ὅστις ὀμόσσῃ.

ῥίψῃς, neque probabilis Bernaysii coniectura μὴ θλίψῃς, tunc enim eadem plane foret sententia, quae infra v. 19 μὴ θλῖβε πένητα. Ego conieci μὴ ῥέψῃς πενίην ἀδίκως, i. e. iudicem cavere oportet, ne praeter ius atque fas pauperis causa superior fiat: poeta vel misericordiam pauperis hominis improbat, si a legis ratione iudicis animum avocet: nam idem praecipit variatis tantum verbis, quod est in Exod. 23, 3, καὶ πένητα οὐκ ἐλεήσεις ἐν κρίσει, quod Philo commentatur II 747, adde Levit. 19, 15: οὐ ποιήσετε ἄδικον ἐν κρίσει, οὐ λήψῃ πρόσωπον πτωχοῦ, οὐδὲ μὴ θαυμάσῃς πρόσωπον δυνάστου. — V. 11. κακῶς, V3 in m. καλῶς. — δικάσῃς, M δικάσεις. — δικάσσει, δικάσει V124MA12Ma, μετέπειτα θεός σε δικάσει S, δικάσῃ Mb. — V. 12. μαρτυρίην, Va μαρτυρί, sed supra εῖν et ην utrumque a m. 1. — τὰ δίκαι' ἀγορεύειν. Va in m. H ac vulgo (cf. Hesiodi Op. 280), τὰ δίκαια δ' ἀγορεύειν Mb et S, contra τὰ δίκαια βραβεύειν MVBV34: recte sane dicitur τὰ δίκαια βραβεύειν, velut Philo II 718: ἄτοπον γὰρ ἁμαρτήμασιν ἐνόχους εἶναι τοὺς τοῖς ἄλλοις τὰ δίκαια βραβεύειν ἀξιοῦντας, Or. Sib. II 45: ἁγνὸς γὰρ Χριστὸς τούτοις τὰ δίκαια βραβεύσει. At de iudicis officio dictum v. 9—11, nunc poeta de eo dicit, qui in iudicio suam rem agit. — V. 13. παρθενίην, Bernays παρθεσίην, comparans Dioscor. epigr. Anth. Pal. VII 37, ubi παρθεσίη item ex coniectura restitutum. Speciosam hanc correctionem antea recepi, videbatur mihi poeta, quoniam proprii vocabuli forma παρθήκη non erat in usu, maluisse παρθεσίην dicere, similiter ionicus scriptor ap. Stob. 28, 18 ἐν παραθέσει dixit, deinde παραθήκην. sed formae insolentia in hoc praesertim carmine offendit: mihi scribendum videtur συνθεσίην τηρεῖν, nam παρθενίην, quod omnes libri exhibent (A1 πὰρ θενίην) haud dubie ex interpolatione, non ex corruptela ortum. — πίστιν M (Barocc.) V134, cf. Stob. XI 5; vulgo ἀγάπην, ut SMabTA2, τυρεῖν ἀγάπην Va, sed supra γρ. καὶ πίστιν. — ἐν MVaHA123MabSV4 et v., ἐπὶ BV13, sed hic i. m. ἐν. — φυλάσσειν, φυλάττειν VaV34; φύλασσε BMa pr. m. (s. m. φυλάσσαι). — V. 14. in M ab alia manu insertus. — μέτρα νέμειν, B μετανέμειν. — καλὸν δ' ἐπίμετρον ἅπασι vulgo et S, sed VaV234A123Mab δ' ἐπὶ μέτρον, M ἐπίμετρον ἀπάντ. — ἀπάντων MBV34, ἅπαντα TV1A2, ἅπασι et ἅπαντα Va, ἅπασι H et vulgo. Antea scripsi καλὸν δέ τι μέτρον ἁπάντων, Bernays καλὸν δ' ἐπίμετρον ἐπαντλεῖν, Goram καλῶν δ' ἐπίμετρον ἁπάντων. — V. 16. In V1 praecedit ἅπαντα μήτ' ἀγνῶς μῆτ' ἐθελοντὶ ἐλεῖται, vid. clausulas v. 14. 16. 18. — μηδ' scripsi, v. μήτ'. — ἐπιορκήσῃς μήτ' ἀγνὼς M (nisi quod ἐναγνως) VaV12 (nisi quod hic μήθ' ἀγνῶς) A12Mab (omnes ἀγνῶς), at V3 ἐπιορκήσῃς ἀγνοίῃ (supra ἐπιορκεῖν), B ἀγνοίαι. Brunck e cod. reg. μήτ' ἐπιορκεῖν μήτ' ἀγνοίῃ. — μήτε ἑκοντί, MbA1 μήτ' ἑκοντί, A23 μήθ' ἑκοντί, B μήτή ἑκοντή (fortasse fuit ἑκοντὴς vel ἑκοντὴν), M μήτ' ἑκὼν τι, V1 μήτ' ἐθελοντί, fortasse recte. S,F) μήθ' ἀγνὼς μήθ' ἑκοντί. Bernays citra necessitatem μήτ' ἀγνὼς μήτ' εἰκαῖος. — V. 17. 18 om. V3. — ὀμόσσῃ, VaPA2MMbH et duo codd. Brunckii ὀμόσσει, B ὀμώσῃ, idem ἄμβροτον,

σπέρματα μὴ κλέπτειν· ἐπαράσιμος ὅστις ἕληται.
μισθὸν μοχθήσαντι δίδου· μὴ θλῖβε πένητα. 458
γλώσσῃ νοῦν ἐχέμεν κρυπτόν· λόγον ἐν φρεσὶν ἴσχειν.

A1 ἄβροτος, Ma m. pr. ὁ θεός, S, quem ἄμβροτος offendit, θεὸς ὅττι κεν ἄν τις ὀμόσσῃ, deinde addit novum versum:

Ἐξ ἀδίκων ἔργων δῶρον χερὶ (*χειρὶ* libri) *μήποτε δέξῃ.*

suspicor illum versum hunc vel similem in suo libro reperisse. — V. 18 libri nihil variant, nisi quod H ἐπαράσϊμ͂, B ἐπαρόσιμ' exhibet, Va et P ἕληται γρ. ἀρεῖται, quod exhibent A123H, ἄρηται Ma. Neque S aliud quid legit, sed sensit obscura esse, itaque hunc in modum supplevit ἐπαράσιμος, ὅστις ἕληται,

Εἰς γενεὰς γενεῶν σκορπισμὸν βιότοιο.

ubi διὰ σκορπισμὸν corrigunt: ego hanc balbutiem non intelligo. Satis infeliciter Bernays scripsit τέρματα μὴ κλέπτειν, nam terminos nemo sinu furtim aufert, dicendum fuit τέρματα μὴ κινεῖν, quemadmodum etiam est Deuteron. 19, 14: οὐ μετακινήσεις ὅρια τοῦ πλησίον, ἃ ἔστησαν οἱ πρότεροί σου. cf. Philo II 360. At neque ἕληται neque ἀρεῖται convenit, sed ἀρεῖ, ut est Sib. III 240 οὔτε ὅρους γαίης γείτων τοῦ γείτονος αἴρει. Commodam sententiam praebet ἕρμαια μὴ κλέπτειν, ut sit illud ὃ μὴ κατέθηκέ τις, οὐκ ἀναιρήσεται, de quo cf. etiam Ioseph. adv. Apion. II 16, Philo ap. Euseb. Praep. Ev. VIII 7; sed eiusmodi correptio aliena ab hoc carmine, neque ἕρματα pro ἕρμαια quisquam dixisse videtur. Scripturae varietas extremo versu inde repetenda, quod magistellus, coniunctivo ἕληται praecedente ὅστις offensus, substituit ἀρεῖται. Neque enim recte antea existimavi, hic duorum versuum reliquias coaluisse, scribens σπέρματα μὴ κλέπτειν ἐπαοιδαῖς· ὅστις ἕληται . . . ἀρεῖται, ut poeta de segete aliena magicis artibus pelliciendа dixerit. Denique addo Opitzium (Pibrac Vierverse) 348 haec ita interpretatum esse: „*Wer Ackersamen stielt, der sei verflucht auf Erden, Und wer in gleichem nicht dem Tageloehner giebt Den Lohn, den er verdient.*“ — V. 19. ante hunc versum de suo inserit S:

Μὴ (codd. *μήτ'*) *ἀρσενοκοιτεῖν, μὴ συκοφαντεῖν, μήτε φονεύειν.*

quem exhibet etiam Ma (μήτε συκοφ.), sed expunctus deinde. — V. 20. γλώσσῃ, γλώσσης S(L). — νοῦν, A3 ουν. — ἐν φρεσὶν, Va ab eadem manu suprascr. γρ. κάλεσιν. — Correxi distinctionem, legebatur ἐχέμεν· κρυπτὸν λόγον κτλ., at ἐχέμεν flagitat additamentum, non ἴσχειν, neque quod quis legens haec verba fortasse haesitet, ubi sit στικτέον, alicuius est momenti: eiusmodi ambiguitas praesertim in arguta sententia haud infrequens. Sententia haec est: *si loqueris, consilium tuum occulta: verba pectore sint recondita*; i. e. cave eloquaris, quidquid in mentem venit. Sed notabilis scripturae varietas in Va κάλεσιν indicio est fuisse, qui legerent: γλώσσῃ νοῦν ἐχέμεν κρυπτόν· κλῃσὶν λόγον ἴσχειν. neque hanc grammatici correctionem sed germanam lectionem esse arbitror; cf. Soph. Oed. Col. 1051 ὧν καὶ χρυσέα κλῂς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακεν, ubi schol. ἐπεὶ ἄρρητα τὰ μυστήρια καὶ καθάπερ κλεισὶν κατείληπται ἡ γλῶσσα ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐξενεγκεῖν. Hic quoque versus ab hoc poemate alienus antiquioris est poetae adscriptus olim in margine ad v. 48 vel 50, postea huc delatus; ac Goram quoque post v. 47 inserendum censuit. Irrita igitur criticorum pericula, velut Hermann scripsit βοῦν, quod ab hoc loco plane alienum; multo audacius Bernays

μήτ' ἀδικεῖν ἐθέλοις, μήτ' οὖν ἀδικοῦντας ἐάσῃς.
πτωχῷ δ' εὐθὺ δίδου, μηδ' αὔριον ἐλθέμεν εἴπῃς.
πληρώσας σέο χεῖρ' ἔλεον χρῄζοντι παράσχου.

κρυπτων λόγον ἐν φρεσὶν ἴψῃ. Ceterum de Graecae gentis moribus iusto iniquius iudicat Bernays p. XII: immemor erat Homericorum versuum *Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος* aliorumque id genus: nec debebat Iudaeorum contumaciam ac pervicaciam tantis praedicare laudibus, quippe quae haudquaquam fraudem aut mendacium aspernata sit. — Denique S hic de suo addit:

ὀρφανικοῖς, χήραις ἐπιδεομένοις δὲ παράσχου

quem versum rectius post v. 19 inseruisset. — V. 21. repetunt BPH infra ante v. 132. — *ἐθέλοις* BV2 P infra, *ἐθελήσῃς* V3, *ἔθελε* P, *ἐθέλῃς* SMabMA13 vulgo, *ἐθέλεις* A2, *ἐθέλης* Va, *ἐθέλ*ˢ H utroque loco i. e. *ἐθέλης* (*ῃς*), quae antiquitus tradita fuisse videtur scriptura, sed *μὴ* cum coniunctivo praesentis iunctum, id quod graeci sermonis legibus adversatur, merito iam librarios offendit, itaque alii *ἔθελε*, alii *ἐθελήσῃς* (eiecta vocula *οὖν*) correxerunt. Hermann in Opusc. I 279 hanc controversiam expediens iure contendit ne in hoc quidem poemate eiusmodi structuram esse ferendam, itaque optativum *ἐθέλοις* restituit, quem duo libri postea suppeditavere. Nam ut hic ita aliis locis, quorum eadem est conditio, libri fluctuant, *ῃς*, *οις*, *εις* exhibentes: obfuit praeter pravam Byzantinorum hominum pronuntiandi consuetudinem etiam compendiorum usus, quae errori obnoxia esse solent, velut in H *ης* (*ῃς*) nota ˢ, *εις* nota ˢˢ insignitum. Equidem Hermanno auctore ubique optativum praesentis restitui libris vel paucis vel pluribus addicentibus, etiam v. 183 *φθείροι* scripsi, etiamsi ibi *φθείρῃ* possis tueri, si scriptorem aoristo, quam praesenti uti maluisse sumas. Ad eundem modum in Naumachii poemate ap. Stob. LXXIV 7 v. 58 *μὴ ἔχοις* (var. l. *ἔχῃς* et *ἔχεις*) legitur. Sed optativi usus apud utrumque scriptorem latius patet, siquidem *μὴ* quod est vetantis etiam cum optativo aoristi iungunt, velut est in hoc poemate v. 122 *λυσσωθείης*, v. 181 *μιγείης*, v. 198 *μιγείη* (var. l. *μιγῆναι*) et ap. Naumachium v. 53 *δέξαιο*, v. 55 *ἑταιρίσσαιο*. quibus locis versus lex optativum satis tuetur: atque huic necessitati parentes videntur hi poetae optativum aoristi admisisse, nam v. 185 librorum consensus *βάλῃαι* (vulgo *βάλοιο*), item v. 187 *ἐλθεῖν* (unus liber *ἔλθοις*) et v. 206 *ἔλθῃς* (unus liber *ἔλθοις* ut vulgo) tuetur: unus restat v. 191 *μιμήσαιντο* ubi praeter necessitatem optativus legitur, neque tamen invitis omnibus libris *μιμήσωνται* substituere ausim. Plane segregandus v. 85 *ἐκπρολίποις*, ubi Hermann nescio quo errore *ἐκπρολίπῃς* requirit, nam est aieus enuntiatum. Quod si quis argutias captans admonuerit, modorum discrimina haudquaquam esse negligenda, equidem contendo his scriptoribus optativum vel imperativi vel coniunctivi esse vicarium: nam qui singula exempla diligenter examinaverit, intelliget *μὴ* cum optativo iunctum esse vetantis, non optantis. — *οὖν* om. Ma H infra MV134S(LR). — *ἀδικοῦντας* scripsi, v. *ἀδικοῦντα*, HP infra V4 *ἀδικοῦντ'*. Melius sane scripsisset: *μήτ' ἀδικεῖν ἐθέλοις αὐτὸς μήτ' ἄλλον ἐάσῃς*. Hic quoque versus quemadmodum qui praecedit, ab hoc loco alienus, ac delendum censent Bernhardy et Goram. — V. 22. *εὐθὺ*, MaA123Va M a pr. m. V4 *εὐθύς*. — *μηδ'*, Va *μὴ δ'*, B *μήδ'*, *μη* Mpr. — S *πτωχοῖς εὐθὺ δ. μήτ' κτλ.* Deinde Mb *ἐλθέ μοι*. — V. 23 om. V3. — *πληρώσας* HA1Mb corr. ut vulgo, *πληρώσεις* MB, *πληρώσει* A2, *πληρώσειν* Va, *πλήρωσον* V4. — *ἔλεον*, *ἐλέους* V1. Fort. legendum *ἐλέου*.

ἄστεγον εἰς οἶκον δέξαι καὶ τυφλὸν ὁδήγει. 459
ναυηγοὺς οἴκτειρον, ἐπεὶ πλόος ἐστὶν ἄδηλος.
χεῖρα πεσόντι δίδου· σῶσον δ' ἀπερίστατον ἄνδρα.
κοινὰ πάθη πάντων· ὁ βίος τροχός· ἄστατος ὄλβος·
πλοῦτον ἔχων σὴν χεῖρα πενητεύουσιν ὄρεξον·
ὧν τοι ἔδωκε θεός, τούτων χρήζουσι παράσχου.
ἔστω κοινὸς ἅπας ὁ βίος καὶ ὁμόφρονα πάντα.
[αἷμα δὲ μὴ φαγέειν, εἰδωλοθύτων ἀπέχεσθαι.]

cf. Philo fragm. T. VI 242 ed. Lips. *πενία καθ' ἑαυτὴν μὲν ἐλέου χρήζει εἰς ἐπανόρθωσιν ἐνδείας.* Permire S *Ἱδρῶσι σταχύων χειρὶ χρήζοντι παράσχου.* hinc suspicatus sum ante hunc versum alium intercidisse, de spicis legendis, cf. Deuteron. 24, 19 et Philo II 390. Sibyll. III 245. Deinde S suo periculo hos versus addit:

ὃς δ' ἐλεημοσύνην παρέχει, θεῷ οἶδε δανείζειν.
Ῥύεται ἐκ θανάτου ἔλεος, κρίσις ὁππόταν ἔλθῃ.
Οὐ θυσίην, ἔλεος δὲ θέλει θεὸς ἀντὶ θυσίης.
Ἔνδυσον οὖν γυμνόν, μετάδος πεινῶντ' ἄρτων σῶν.

— V. 24. *οἶκον*, *οἴκους* V3. — *τυφλὸν*, *πτωχὸν* V2TA2. — *ὁδήγει*, S *ὡδήγει.* — V. 25. *ναυηγοὺς*, B *ναυαγοὺς*, Mb *ναυπηγοὺς*, Va *ναυηγοὺς* et supra *γρ. πηγούς.* — Mpr. *ναυγεγὸν ὤκτειρον.* — *ἐπεὶ πλόος*, S *ὁ γὰρ πλοῦς.* — V. 26. *σῶσον*, *σῶζε* V3. — *δ'* om. M. Affert h. v. Gramm. Cod. Vind. 169, ubi *σῶ δ' ἀπερ.* Necessitudinem huius praecepti et sententiae, quae subiungitur, desidero: suspicor post hunc versum intercidisse alium, quo caverat, ne quis alteri adversam fortunam opprobrio faceret, cf. Isocr. ad Demonicum 29: *Μηδενὶ συμφορὰν ὀνειδίσῃς, κοινὴ γὰρ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἀόρατον.* Philo Fragm. T. VI 207 ed. Lips.: *Μηδενὶ συμφορὰν ὀνειδίσῃς· κοινὴ γὰρ ἡ φύσις καὶ τὰ ἐπιόντα ἄδηλα· μήποτε τοῖς αὐτοῖς ἁλοὺς αὐτοκατάκριτος ἐν τῷ συνειδότι εὑρεθῇς.* Fortasse inserendus versus Sibyll. 91: *Μηδέποτ' ἄνδρα πένητα ἰδὼν σκώψῃς ἐπέεσσιν.* — V. 27. *πάντων*, *πάντα* V4, *κοινὰ τὰ πάντων· ὁμὸς τρόχος* V4. — *βίος*, Mpr. *βίον*, S *βίοτος* omisso *ὁ.* — V. 28. om. V3. — *ἔχων*, H *ἔχων*; stigmo addita. — *σὴν*, Va *τὴν*, supra *ἢ σήν.* — *πενητεύουσιν*, M *πενητεύοντι.* — V. 29. *ὧν τοι* V13, *ὧν σοι* vulgo, Va *ὃν σοι*, supra *ἢ ὧν τοι*, H *ὧν* $\overset{οι}{σ}$ *δέδωκε*, sed *σοι* ex corr. — *ἔδωκε*, H *δέδωκε*, TA2 *δῶκε.* — *τούτων*, Va *πλοῦτον*, supra *ἢ τοῦτο*, S *ὧν σοι ἔδ. θ. καὐτὸς χρ. π.* — *χρήζουσι*, V123S *χρήζοντι*, P utrumque, — V. 30. H *βίος ἅπας*, *ὁ* om. etiam M. — S sic immutavit *κοινὸς πᾶς ὁ βίος μερόπων, ἄνισος δὲ τέτυκται.* tum vero haec adiecit:

Μήποτε ἄνδρα πένητα ἰδὼν σκώψῃς ἐπέεσσιν,
Μηδὲ κακῶς γε προσέρπῃς μωμητόν τινα φῶτα.
Τὸ ζῆν ἐν θανάτῳ δοκιμάζεται· εἴ τις ἔπραξεν
Ἔκνομον ἢ δίκαιον, διακρίνεται εἰς κρίσιν ἐλθών.
Μηδὲ φρένας βλάπτειν οἴνῳ, μηδὲ πίνειν ἄμετρα.
Αἷμα δὲ μὴ φαγέειν, εἰδωλοθύτων δ' ἀπέχεσθαι.

— V. 31. ex Va addidi, ubi legitur post *τὸ ξίφος ἀμφ.* (v. 32), sed librarius iustum ordinem restituit $\overset{α}{ἔ}$*στω* — *ἀμ*$\overset{γ}{φ}$*ιβαλοῦ* — *αἷμα.* atque hunc ipsum ordinem testificatur S. Versum cancellis saepsi, est enim non tantum ab hoc loco, sed omnino ab huius poematis instituto alienus, cuius scriptor

Τὸ ξίφος ἀμφιβαλοῦ μὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' ἐς ἄμυναν·
εἴθε δὲ μὴ χρήζοις μήτ' ἔκνομα μήτε δικαίως.
ἢν γὰρ ἀποκτείνῃς ἐχθρόν, σέο χεῖρα μιαίνεις.
Ἀγροῦ γειτονέοντος ἀπόσχεο, μηδ' ἄρ' ὑπερβῇς.
[*πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί.*]
[*χρῆσις ὀνήσιμός ἐστι, φίλων δ' ἀδίκων ἀνόνητος.*]

nusquam aperte Graecae gentis sacra reprehendit. Neque vero ex Sibyllinis oraculis versus in Vaticanum librum translatus est, ut olim credidi, sed interpolator oraculorum usus est huius poematis exemplo, quod ad recensionem Vaticanam prope accedebat, cf. in primis v. 37, quem non potuit scriptor Vat. ex Sib. depromere. — V. 32 om. P. — *φόνον*, MbS *φίλον*. — *ἐς*, S *ἐπ'*, V1 *εἰς*, V2 *ἀλλὰ πρὸς*. — *ἄμυναν*, M ex corr. *ἄγαλμα*. — V. 33. *δὲ* om. A3. — *μὴ χρήζοις*, *μὴ χρήζῃς* MA2, *μὴ χρήζαις* V1, *μὴ χρήζεις* V2. Omisit Va, qui *εἴθε δὲ μήτ' ἄνομα τόδε παθεῖν μήτε δικαίως* exhibet, sed supra *γρ. εἴθε μὴ δὲ χρήζοις μήτ' ἄνομα μήτε δικαίως*, et rursus supra additum *δὲ μὴ* //////, S *μὴ χρήσῃ*. — *ἔκνομα* scripsi et sic S, H et v. *ἔννομα*, BMb *εὔνομα*, TVa *ἄνομα*. — *μήτε δικαίως* BMVaV12TA2S, *μήτε ἀδίκως* V34A13Ma, utrumque P, vulgo *μήτ' ἀδίκως γε*. — Si *χρήζοις* vitii expers, enuntiatum imperfectum. Difficultatem animadvertit non solum S, qui suo periculo *χρήσῃ* substituit, sed etiam auctor archetypi, unde Va propagatus, qui deleto *χρήζοις* inseruit *τόδε παθεῖν*, quae verba vitium contraxisse manifestum est: scripserat opinor corrector *εἴθε δὲ μήτ' ἄνομα σπᾶσθαι τόδε*. Ego commendaverim *εἴθε δὲ μὴ χρώζοις ἄνομ' αἵματι μ. δικ.* — V. 34. *ἢν*, S *κἂν*. — *ἀποκτείνῃς*, Va *ἀποκτείνεις*. — *ἐχθρόν, σέο* V4, v. *ἐχθρὸν σέο, χεῖρα*, V1 *ἐ. σὴν χεῖρα μιαίνῃς*, S(FL) *μιανεῖς*. — V. 35. H *γειτονόεντος*. — *ἀπόσχεο*, MbMS *ἀπόσχου*. — *μηδ'*, A1 hic et alias *μὴ δ'*. — *ἄρ'*, VaV4 *ἄν*. S *ἀγροῦ γειτονεύοντος ἀπόσχου μὴ τὸν δ' ἄρ' ὑπερβῇς*. Videtur *ἄρ'* ab interpolatore additum, poeta scripserat *ὑπεραμβῇς*. — V. 36, quem exhibent hoc loco MVaV2A12H et duo Brunckii codd., ceteri infra post v. 69 sicut vulgo, cancellis sepsi. Atque etiam S in suo libro reperit, sed in hunc modum immutavit *πᾶς ὅρος ἐστὶ δίκαιος, ὑπερβασίη δ' ἀλεγεινὴ*. Prius hemistichium affertur Bachm. An. II 97. Et. Gud. 658 et s. p. n. a Longino vid. Hephaest. p. 139 ed. Gaisf. cf. Keil Anal. Gr. 12, 13. Fortasse idem erat in germanis Phocylidis carminibus, cf. etiam supra v. 14 et Pythagor. Carm. Aur. 38. — *ἀλεγειναὶ* MVaV1234TH (*ἀλγειναὶ* Mb) Append. Paroemiogr. 461 not. Eustath. Il. p. 1318, 8, qui ex Hesiodo citat *ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί*, B *ὑπερβασίην δ' ἀλέεινε*, sed in m. *ὑπ. δ' ἀλεγειναί*, v. *ὑπερβασίαι δ' ἀλεειναί*, A1 *ὑπερασίαι δ' ἀλεειναί*. Integrum versum affert Stob. III p. 136 Schow, ubi *ὑπερβασίη δ' ἀλεεινή*, Append. Paroem. I 461 not. et Schol. Lucian. IV 137, qui *Cleobulo* tribuit (cf. Anth. Pal. IX 366), et ne elegantes homines quid desiderent, Schol. Cruq. Hor. Sat. I 1, 106 (Phocyl. nomine). — V. 37. solus Va exhibet ita scriptum *χρῆσις ὀν. ἐ. φίλον δ' ἀδικῶν ἀνόητος*, cuius vestigia premens scripsi *χρῆσ. ὀν. ἐσ., φίλων δ' ἀδίκων ἀνόνητος*, i. e. *consuetudo utilis, amicorum iniustorum perniciosa*, sed multo malim *ἐστ' ἐσθλῶν, ἀδίκων δ' ἀν.*, ut omnino ad hominum consuetudinem praeceptum referendum sit; praeterea versum cancellis saepsi, quoniam non minus quam v. 36 continuum ordinem huius capitis turbat. Cum ex Va *χρήστης* (non *χρῆσιν*) notatum esset, Schaefer

μηδέ τιν' αὐξόμενον καρπὸν λωβήσῃ ἀρούρης.
Ἔστωσαν δ' ὁμότιμοι ἐπήλυδες ἐν πολιήταις·
πάντες γὰρ πενίης πειρώμεθα τῆς πολυπλάγκτου·
χώρη δ' οὔ τι βέβαιον ἔχει πέδον ἀνθρώποισιν.
Ἡ φιλοχρημοσύνη μήτηρ κακότητος ἁπάσης. 461

correxit *χρηστὸς ὀν. ἐ. φίλος, ἀδικῶν δ' ἀνότητος*, ego imperfectam esse sententiam ratus . . . (*γείτων*) *χρηστὸς ὀν. ἐ.*, *φίλον* (sive *φίλους*) *δ' ἀδικῶν ἀνόνητος*. Etiam S reperit hunc versum in suo exemplo, ubi *κτῆσις* pro *χρῆσις* scriptum (minus illud quidem commodum, quamquam *φίλων κτῆσις* non abhorret a sermonis proprietate, ut est in monostichis Menandreis *φιλίας δικαίας κτῆσις ἀσφαλεστάτη* legitur), unde satis pro arbitrio, ut aliquo pacto alienum versum conciliaret cum finitimis, in hunc modum refinxit: *Κτῆσις ὀνήσιμός ἐσθ' οσίων, ἀδίκων δὲ πονηρά*. Goram duas simul correctiones proposuit *χρηστὸς πλησίος ἐστὶ φιλῶν, ἀδικῶν δ' ἀνόνητος* vel *χρήστης χρήσιμός ἐστι φιλῶν, ἀδικῶν δ' ἀνόνητος*, ita ut hic versus post v. 83 inseratur. — V. 38. *μηδέ τιν'*, V2T A2 *μή κε τιν'*, fortasse *μηδέ τευ* vel *μηδ' ἐπαεξόμενον*. — *λωβήσῃ* MVaV124PT, *λωβήσης* A1Ma, *λοβήσηις εἰς* B, *λώβησον* v., S inverso ordine *λωβήσῃ καρπόν*; deest versus V3. — V. 39 om. P. — *δ'* V134, om. VaH et vulgo. — *ὁμότιμοι* in H fortasse postea additum, A2 *ὁμώνυμοι*. — V. 40. A1 *πολυπλάκτου*, A2 *πολυπλακτοῦ*. — Hunc versum S variavit et in hunc modum amplificavit *πάντες γὰρ ξενίης περιρήσσονται πολυμόχθου* (R *πολυμόσχου*) *Ὡς ξένοι ἀλλήλων· ξεῖνος* (LR *ξεινὸς*) *δέ γε οὔτις ἐν ὑμῖν Ἔσσετ' ἐπεὶ πάντες βροτοὶ αἵματος ἐξ ἑνὸς ἐστέ*. Hinc Bernays *ξενίης* pro *πενίης* recepit, quod Goram probat, at quamvis *ξένος πολύπλαγκτος* recte dicatur, non tamen ad eundem modum etiam *ξενίη πολ.* nuncupari poterat: recte vero se habet *πενίη·πολύπλαγκτος*, atque hanc omnium librorum lectionem etiam similitudo principalis litterae *π* repetitae satis tuetur. Quid S legerit, ambigo propter scriptoris nimiam infantiam: reperit fortasse *ξενίης* in suo libro atque ob id ipsum *πολυμόχθου* substituit: sed verisimilius illum *πενίης πειρήσονται* scripsisse, librarios autem *ξενίης* prono propter seq. v. errore exhibuisse. — V. 41. om. V. 3. — *χώρη* H (*χώρ*η) et vulgo, *χώρης* (quod probat Goram) MVaV14MbA1, S *χώρη* (ita F, *χώρης* R, *χώρις* L) et deinde *ἔχειν τόπον*. Displicet *οὔτι*, nam potius *χώρη δ' οὔτις* dici oportebat, itaque haud scio an sit legendum *χώρης δ' οὔτι βέβαιον ἔχειν πέδον ἔστ' ἀνθρώποις*. cf. infra ad v. 102. — V. 42—7, qui neque ex prioribus neque ex sequentibus apti sunt, cum nullum omnino praeceptum contineant, sed tantum communem locum illustrent, ab hoc loco manifesto sunt alieni. Atque id etiam S sensit, nam praemisit his duos versus:

Μηδὲ θέλῃς (FR *θέλεις*) *πλουτεῖν μηδ' εὔχου, ἀλλὰ τόδ' εὔχου*
Ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδέν τε ἔχοντα ἄδικον.

Igitur hi sex versus, si ab ipso poematis auctore profecti sunt (nam sane a reliquorum similitudine aliquantum recedunt), restituendi sunt in suum locum h. e. post v. 30. Atque etiam post v. 42 S rursus duos versus suo periculo inseruit:

Μὴ πόθος εἰς χρυσὸν ἢ εἰς ἄργυρον· ἐν δ' ἄρα καὶ τοῖς
Ἔσσεται ἀμφήκης θυμοφθόρος ἔνθα σίδηρος.

V. 42. affert App. Paroemiogr. 461 not. — *ἡ* H in ras.

χρυσὸς ἀεὶ δόλος ἐστὶ καὶ ἄργυρος ἀνθρώποισιν.
χρυσέ, κακῶν ἀρχηγέ, βιοφθόρε, πάντα χαλέπτων,
εἴθε σε μὴ θνητοῖσι γενέσθαι πῆμα ποθεινόν.
σεῦ γὰρ ἔκητι μάχαι τε λεηλασίαι τε φόνοι τε,
ἐχθρὰ δὲ τέκνα γονεῦσιν, ἀδελφειοί τε συναίμοις.
Μηδ' ἕτερον κεύθοις κραδίῃ νόον, ἄλλ' ἀγορεύων·
μηδ', ὡς πετροφυὴς πολύπους, κατὰ χῶρον ἀμείβου.
πᾶσιν δ' ἁπλόος ἴσθι, τὰ δ' ἐκ ψυχῆς ἀγόρευε.
Ὅστις ἑκὼν ἀδικεῖ, κακὸς ἀνήρ· εἰ δ' ὑπ' ἀνάγκης,
οὐκ ἐρέω τὸ τέλος· βουλὴ δ' εὐθύνεθ' ἑκάστου.
Μὴ γαυροῦ σοφίῃ, μήτ' ἀλκῇ, μήτ' ἐπὶ πλούτῳ.
εἷς θεός ἐστι σοφός, δυνατός θ' ἅμα καὶ πολύολβος.

V. 43. 44. Gramm. Cod. Vind. 169, v. 44 Zonar. 1842 et Theod. Prodr. in Excerptis Bibl. Paris. VIII 88. — V. 44. 45. 46. Boiss. An. I 97 (ubi est εἴθε μὴ θν. πήμα ποθηνὸν ἐγεγόνεις). — V. 44—47. Et. M. 321, 45, ubi σύναιμοί τε et Apost. XVIII 41 a. — V. 45. εἴθε, S(L) ἤθε. — σε in M supra additum, H εἴθμη (supra: εσε). — πῆμα, V3 κτῆμα, Ma χρῆμα. Goram coniecit εἴθε σὺ μὴ θνητοῖσι γένοιο κτῆμα ποθεινόν. — V. 46. σεῦ VaV13, v. σοῦ. — λεηλασίαι, A1 ληιμασίαι. — φόνοι, T φθόνοι. — V. 47. ἀδελφειοί, PMH ἀδελφοί, A2 ἀδελφέοι. — V. 48. 49. Apostol. XI 53 a. S huic versui praemisit:

Μηδὲ δόλους ῥάπτειν, μὴ πρὸς φίλον ἦτορ ὁπλίζειν,

cuius prius hemistichium petitum ex Phocyl. v. 4. — μηδ', MbV2TA2S μηθ'. — κεύθοις BTH, MB κέθοις et deinde κραδίην, κεύθῃς MA1ApS, κεύθῃς κραδίῃ Va, κεύθων V1, qui etiam κραδίην, ut S, qui om. νόον. — ἀγορεύων, ἀγορεύοις Ma, ἀγορεύεις B, ἀγορεύῃς V1, ἀγορευ . . Mpr, ἀγορεύων corr., V3 om. versum. — V. 49. χῶρον V3, χώρ (supra: σ) H, χῶραν A1, v. ut Va et S χώραν, utrumque P, in quo hic v. ante 48, V1 χροίαν. — ἀμείβου, Mpr. ἀμει . . , corr. βου, idem a m. pr. ὥσπερ φύῃς, S ἀμείβειν. — V. 50. Addidi ex MVaV134 MabH, nisi quod V3 πᾶσι δ' ἁπλοῦς, Va πᾶσι δ' ἁπλοῦς ἴστι, H πᾶσι. Exhibet versum etiam Sambuci liber, omittit A1, in marg. add. A2, habet S, ubi τά τ'. — V. 51. ἔστιν ἑκὼν ἀδικεῖν κακούς B, similiter Mpr. ἔστιν ἑκὼν ἀδικεῖν κακῶς quod corr. m. s., atque etiam Va ἀδικεῖν, ceterum traditam exhibens lectionem. — εἰ δ' V1, ἢν δ' V3P, ἂν δ' Va, ἀλλ' MH (ut vid. a m. s.) et vulgo, quod ex ἂν δ' ortum, S ὃς δ'. — Goram permire scripsit ὅστις ἑκὼν ἀδικεῖ, κακὸν ἀμήσει· ὑπ' ἀνάγκης κτλ. Ceterum in v. 51 et 52 plane cadit, quod supra de v. 42—47 monui: traiiciendi autem sunt hi duo versus p. v. 21, ubi sententiae confirmandae inserviebant. — V. 52 βουλὴ B, P βουλὴ et βουλῇ, MVaV123MbH βουλὴν ut v. — δ' om. M pr. — εὐθύνεθ' Brunck ex suis codd. et S, Mpr. εὔθυν' ἐς, Va εὔθυνον, V1Mcorr.MbA1 εὔθυνε, V3 εὐθύναις, V2 ἴθυνε, P εὐθῦναι, B εὔθυνες, H εὐθύναι ex corr. Ego antea εὔθυνος scripsi. — V. 53. 54. Stob. III p. 75 ed. Schow., ἐπὶ Schaefer, ἐνὶ libri, in H supra additum. — V. 54. εἷς, εἷς ἐστὶ S(L). — θ' omisit Mpr.A1V2PH, δ' B, τ' M corr.

Μηδὲ παροιχομένοισι κακοῖς τρύχου τεὸν ἦπαρ·
οὐκ ἔτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον.
Μὴ προπετὴς ἐς χεῖρα, χαλίνου δ' ἄγριον ὀργήν· 462
πολλάκι γὰρ πλήξας ἀέκων φόνον ἐξετέλεσσεν.
Ἔστω κοινὰ πάθη· μηδὲν μέγα μηδ' ὑπέροφρυ.
οὐδ' ἀγαθὸν πλεονάζον ἔφυ θνητοῖσιν ὄνειαρ·
ἡ πολλὴ δὲ τρυφὴ πρὸς ἀσέμνους ἕλκετ' ἔρωτας·
ὑψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς πλοῦτος καὶ ἐς ὕβριν ἀέξει.
θυμὸς ὑπερχόμενος μανίην ὀλοόφρονα τίκτει.
ὀργὴ δ' ἐστὶν ὄρεξις, ὑπερβαίνουσα δὲ μῆνις.
ζῆλος τῶν ἐσθλῶν ἀγαθός, φαύλων δ' ἀΐδηλος.
τόλμα κακῶν ὀλοή· μέγα δ' ὠφελεῖ ἐσθλὰ πονεῦντα.

V. 55. παροιχομένοισι, S(F) παρ' οἰχομένοις. — κακοῖς om. V3. — τρύχου, V3P τρύχε. — τεὸν, Va κακὸν. — ἦπαρ MbMcorr.BT, ἦμαρ Mpr., ἦμαρ, γρ. ἦπαρ Va, vulgo et S ἦτορ, P ἦτορ et ἦπαρ. — V. 56. ἄτυκτον, Va γρ. ἄτεκτον, P ἄτυκτον et ἄτυγκτον. — V. 57 et 58 leguntur Append. Paroem. I 461 not. (ubi εἰς χεῖρα . . . ὀργὴν . . . ἐξετέλεσας.) — προπετὴς, M προπετεῖς, Va supra γρ. προπατήσῃς, i. e. προπετήσῃς, quae grammatici est correctio, melior illa quidem, quam ἧς χεῖρα (V4); qui verbum necessarium putaverit, μὴ προπετὴς χεῖρ' ἴσθι poterit scribere, sed nihil novandum; Bernays μὴ προπέσῃς. — ἐς, εἰς VaV3A1, ἧς V4. — ὀργὴν etiam S et Paroem., ἄρην MBV34, utrumque PV1. — V. 58. πολλάκι, MbV2Mpr.S πολλάκις. — ἀέκων, V3 ἄκων. — ἐξετέλεσσεν duo codd. Brunckii, ἐξετέλεσε S(LR)Mb, ἐξετέλεσας MTP, ἐξετέλεσσας VaV1234, φόν ἐξετέλεσσας A1, ἐξετέλεσσ̆ H i. e. ἐξετέλεσσας, notae ◡ (ας) et ∟ (εν) cum non admodum discrepent, inde librorum errores h. l. repetendi. — V. 59—61 affert Stob. III p. 136 ed. Schow. — V. 59 om. V3. — μηδὲν, Va μὴ δὲν. — ὑπέροφευ V1, cett. ὑπέροπλον. Cf. Hesych. ὑπέροφρυς· ὑπέροπτος et ὑπερόφρυς· ὑπερηφάνους, quod iam recepi, antea μηδὲν ὑπέρφευ proposueram — V. 60—62 leguntur in Append. Paroem. I 461 not. — οὐδ' Bernays, legebatur οὐκ, V3 οὐκ ἀγαθὸν πλεονεξίῃ θν. ἐστιν ὄν. — θνητοῖσιν, Va βροτοῖσιν. — V. 61 om. Mb (initio paginae). — ἡ om. M. — τρυφὴ Stob. codd. BMV134, τροφὴ et supra τρυφὴ Va, vulgo τροφὴ ut TH et App. Par. — ἀσέμνους V13, vulgo ut VaHS et App. Par. ἀμέτρους, utrumque P. — ἕλκετ' MBV1PHS, ἕλκεται V4, ἔρχετ' Va, vulgo ἕλκει. — V. 62. ὑψαυχεῖ, ὑψοῖ Mb. — ἐς om. V34. — V. 63. ὑπερχόμενος, V1 ἐπερχόμενος, S(F) ὑπαρχόμενος. Bernays σπερχόμενος coniecit, ego ὑπερχύμενος. — τίκτει V2, vulgo τεύχει, S(L) τεύχῃ. — V. 64. δ' om. B. — V. 64 om. Mb. — V. 65. 66 om. V3. — ἐσθλῶν ἀγαθὸς PV1, vulgo ἀγαθῶν ἐσθλός. — ἀΐδηλος scripsi ex V1, qui ὑποεργὸς et supra ἀΐδηλος exhibet, ὑπουργὸς V2, ὑποεργὸς ut vulgo PV4A1MbH, ὑπέρογκος M, πονηρὸς γρ. ὑποεργὴς Va, Brunck δὲ κακοῦργος, S φαύλων δέ γε φαῦλος, quemadmodum etiam proximi versus novissimam partem pro arbitrio variavit. — V. 66. κακῶν, Mpr κακόν. — μέγα δ' ὠφελεῖ HPV2Mb (ὀφέλει), vulgo μέγ' ὀφέλλει δ', sed BVa μέγ' ὀφέλλει. — πονεῦντα Mb, Va ποεῦντα, supra γρ. πονεῦσας, vulgo πονεῦντας, S ἀγαθῶν δέ γε κῦδος ὀπάζει.

σεμνὸς ἔρως ἀρετῆς· ὁ δὲ Κύπριδος αἶσχος ὀφέλλει.
[ἡδὺς ἄγαν ἄφρων κικλήσκεται ἐν πολιήταις.]
μέτρῳ ἔδειν, μέτρῳ δὲ πιεῖν καὶ μυθολογεύειν. 463
πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί.
Μὴ φθονέοις ἀγαθῶν ἑτάροις, μὴ μῶμον ἀνάψῃς. 65
ἄφθονοι Οὐρανίδαι καὶ ἐν ἀλλήλοις τελέθουσιν·
οὐ φθονέει μήνη πολὺ κρείσσοσιν ἡλίου αὐγαῖς·
οὐ χθὼν οὐρανίοις ὑψώμασι νέρθεν ἐοῦσα·

V. 67 est ap. Stob. III 136 ed. Schow. — *σεμνὸς, σεμνὸν* S(LR). — V. 68. 69 om. V23T. — V. 68. *ἄγαν ἄφρων* scripsi, libri et S *ἀγανόφρων*, solus M *ἀγαννόφρων*. Probavit emendationem Bernays, reiecit Goram, *μηδὲν ἄγαν σῶφρον κικλήσκεται ἐν πολιήταις* scribens, quod mihi quidem a Graeci sermonis proprietate abhorrere videtur. Neque vero Bernays recte intellexit locum a me emendatum; nam existimat poetam dicere: *ὁ ἄγαν ἡδὺς κικλήσκεται ἄφρων*, at est *ὁ ἄγαν ἄφρων κικλήσκεται ἡδύς*: cf. Timaeus Lex. Plat.: *ἡδύς, εὐήθης καὶ ἄφρων*. Et M. 420, 42. Suidas v. *ἡδύς*. Schol. Plat. Gorg. 491 D. Exemplis Platonicis illustravit hunc usum Ruhnken ad Tim. 131. Verum versus ab hoc loco alienus, itaque cancellis sepsi, videtur adscriptus olim fuisse ad v. 50 fortasse cum alio versu, qui intercidit, ut ingenium eorum describeretur, qui veritatem procul habentes vel vitia speciosis nominibus occultant. Videtur enim in archetypo una quaeque pagina versuum fere XVII fuisse, quaeque ibi in margine ima adscripta fuerunt, saepius in alienum locum traiecta. — V. 69. *μέτρῳ ἔδειν, μέτρῳ δὲ πιεῖν* scripsi cum M, qui habet *μέτρῳ* *εδειν* *δὲ* *φαγειν μετρω πιειν*, Mb *μέτρω φαγεῖν, μέτρω δὲ πιεῖν*, Va . . *τρω φαγεῖν, μέτρῳ δὲ πιεῖν*, B *μετροφαγεῖν, μέτρῳ δὲ πιεῖν*, V1A2 (in m. adi.) *μέτρω φαγεῖν* (A2 add. *μὲν*) *μέτρω δὲ ποιεῖν*, V4 *μέτρῳ φαγεῖν μέτρῳ πιεῖν*, P *μέτρῳ φαγεῖν, μέτρῳ σε πιεῖν*, A1 *μέτρῳ μὲν φαγέειν καὶ πιεῖν*, Stob. III 135 ed. Schow *μέτρῳ μὲν φαγέειν, πιεῖν*, vulgo *μέτρῳ μὲν φαγέειν, πίνειν*, S *ἐν μέτρῳ φάγέειν, πιέειν κ. μ.* — V. 69B. hoc loco vulgo legitur satis commodo, atque ita libri, praeter eos, de quibus dictum est ad v. 36: repetunt hic versum M (ubi *δ'* om. et *ἀλγειναί*) A1 (*ὑπερβασίη δ' ἀλεγεινή*) A2 in m. (*ὑπερβασίην δ' ἀλεειναί*). Atque etiam Sibyl. iterum hoc loco exhibet (*ὑπερβασίη δ' ἀλεγεινόν*), sed ibi praeterea duo alii adiecti sunt: *Μὴ φθονερός, μὴ ἄπιστος ἔσῃ, μὴ λοίδορος ἴσθι, Μηδὲ κακογνώμων, μὴ ψευδαπάτης ἀμέτρητος*, quos manifestum est ab ipso diasceuasta profectos esse. Mihi hoc quoque loco versus, quamvis satis conveniens instituto, quoniam ex antiquiore poeta petitus videtur, suspectus. — V. 70—75 om. S. — V. 70. *ἀγαθῶν*, Mpr. *ἀγαθόν*. — *φθονέοις* V12MBP ut v., *φθονέῃς* V34, *φθονέσῃς* VaTMb et Brunckii codd., *φθονήσῃς* H. Deinde vulgo additum *δ'*, sed om. B codd. Brunckii et ut videtur reliqui omnes — *ἑτάροις*, V2 in m. *ἑτέροις*, M pr. *ἕταροι*. — *ἀνάψῃς*, *ἀνάψῃ* M, sed a pr. m. ut videtur *ἀνάψ*. Atque *ἀνάψῃ* Bernays ex coniectura scripsit, falso: neque enim invidi deterreri solent a professione sua metu, ne ipsi aliorum sibi invidiam et odium concilient, sed fortiter alios vellicant: *φθόνος* enim et *μῶμος* germani sunt fratres, arctissima necessitudine coniuncti: igitur recte se habet reliquorum librorum scriptura. — V. 71. *ἄφθονοι*, P corr. *ἄφθονοι δ'*. — V. 72. *μήνη*, V1 *σελήνη*. — V. 73. *νέρθεν . . . πελάγεσσιν* om. A3. — *νέρθεν*,

οὐ ποταμοὶ πελάγεσσιν· ἀεὶ δ' ὁμόνοιαν ἔχουσιν.
εἰ γὰρ ἔρις μακάρεσσιν ἐνῆν, οὐδ' ἂν πόλος ἔστη.
Σωφροσύνην ἀσκεῖν, αἰσχρῶν δ' ἔργων ἀπέχεσθαι.
μὴ μιμοῦ κακότητα, δίκῃ δ' ἀπόλειψον ἄμυναν.
πειθὼ μὲν γὰρ ὄνειαρ, ἔρις δ' ἔριν ἀντιφυτεύει.
μὴ μιμοῦ κακότητα, δίκῃ δ' ἀπόλειψον ἄμυναν.
πειθὼ μὲν γὰρ ὄνειαρ, ἔρις δ' ἔριν ἀντιφυτεύει.
μὴ πίστευε τάχιστα, πρὶν ἀτρεκέως πέρας ὄψει.
νικᾶν εὖ ἔρδοντας ἔτι πλεόνεσσι καθήκει.
Καλὸν ξεινίζειν ταχέως λιταῖσι τραπέζαις, 464
ἢ πλείσταις θοίναισι βραδυνούσαις παρὰ καιρόν.
Μηδέποτε χρήστης πικρὸς γένῃ ἀνδρὶ πένητι.
μηδέ τις ὄρνιθας καλιῆς ἅμα πάντας ἑλέσθω,
μητέρα δ' ἐκπρολίποις, ἵν' ἔχῃς αὖ τῆσδε νεοσσούς.
Μηδέποτε κρίνειν ἀδαήμονας ἄνδρας ἐάσῃς·

Mpr. νέοθεν. — V. 74. ἀεὶ, Va αἰεί. — V. 75. ἔρις om. V1. — ἐνῆν scripsi, legebatur ἔην, V4 ἐέην, om. Va. — οὐδ' scripsi, libri οὐκ. — V. 76—80 P hoc ordine exhibet 75, 78, 79, 80, 76, 77, 81. — V. 76 quem om. V3, legitur ap. Stob. III p. 135 ed. Schow. — σωφροσύνην BVaV1M, vulgo σωφροσύνην δ' — αἰσχρῶν δ', om. δ' BV2VaH. — V. 77. μὴ μιμοῦ, S μηδὲ μιμῶ. Quid poeta dicere velit, non obscurum, sed planius foret μὴ ἀμείβου κακότητα, sed eiusmodi synizesis inusitata recentioribus poetis. — ἀπόλειψον Brunckii unus cod. et M(ἀπώλειψον pr.)B, sed V123VaA1H ἀπάλειψον ut vulgo et S. Iniuria hunc locum sollicitavit Bernays δίκῃ δ' ἀπαλέξου ἀμύνων scribendo. — V. 78. ὄνειαρ HS et vulgo, BMVaV3 ὄφελλος, V12 ὄφελος, P ὄνειαρ et ὄφελος, mihi ὀφέλλει scribendum videbatur. — ἀντιφυτεύει, S(LR) ἀντιφυτεύσει. — V. 79. πέρας, τέρας S(FL). Hoc versu desinit S. Versus legitur in Append. Prov. I 461 not. — V. 80. εὖ, V4 δ' εὖ. — ἔρδοντας, A1 ἔρδοντας, Va ἔρδοντα. — ἔτι πλεόνεσσι correxi librorum scripturam ἐπὶ πλεόνεσσι. — καθήκει, V1 supra ἀνήκει. — V. 81. ξεινίζειν, Va ut vid. δεντχειν. — λιταῖσι, M λιτέσι, P ex corr. ὀλίγαισι. — V. 82. θοίναισι scripsi, sive θοίνῃσι malis, minus recte Brunck θαλίαισι edidit, V123PMA1H δολίαισι ut vulgo, Va βραδ. δουλείαις. — V. 83. affert Sch. Arist. Nub. 240. — πικρὸς, κακὸς V1 supra, om. Va. — V. 84. 85 desunt in V3. — ὄρνιθας, Mpr. ὀρνιθων. — V. 84. ἑλέσθω, Va ἐλέσθω. — V. 85. ἐκπρολίποις, Va ἐκπρολίποι, A1V2 ἐκπρολίπῃς, quod Hermann requirebat, non recte. — ἔχῃς, M ἔχεις, fort. ἔχοις poeta scripserat. — αὖ τῆσδε scripsi cum Schaefero, Va αὐτούς δε, V2 καὶ τῆσδε, vulgo πάλι (πάλιν MPH) τῆσδε. — νεοσσούς, A1V4 νεοττούς. — — Citra necessitatem Bernays ἐκπρολίπῃς, συνέχῃς σαυτῷ δὲ νεοσσούς scripsit. Praeceptum hoc disciplinae Mosaicae peculiare esse etiam Porphyr. de abst. IV 14 asserit οὐδὲ νεοττοῖς ἐπέτρεψεν ὁ νομοθέτης τοὺς γονέας συνεξαιρεῖν, quae ex Iosepho descriptae esse docuit Bernays ad Theophr. περὶ εὐσεβ. 153. — V. 86. hic desinit V3, om. h. v. P. — V. 86. 88. 89. 90 affert Stob. IV p. 108. — V. 86. ἄνδρας, Va φῶτας.

[*μηδὲ δίκην δικάσῃς, πρὶν ἄμφω μῦθον ἀκούσῃς.*]
τὴν σοφίην σοφὸς ἰθύνει, τέχνην δ' ὁμότεχνος.
οὐ χωρεῖ μεγάλην διδαχὴν ἀδίδακτος ἀκουή·
οὐ γὰρ δὴ νοέουσ' οἵ μηδέποτ' ἐσθλὰ μαθόντες.
Μηδὲ τραπεζοκόρους κόλακας ποιεῖσθαι ἑταίρους·

V. 87 additus ex uno Brunckii codice et V4; *πρὶν ἄμφω* uterque cod., noluique *πρὶν ἂν ἀμφοῖν* corrigere. Versum cancellis sepsi, Bernays delendum censet, tuetur Goram, qui mavult traiicere: *Μηδὲ δίκην* .... *Μηδέ ποτε κρίνειν* .... Ipsa sententia satis quidem conveniens, sed loco minus commodo interposita, nec traiectio, quam Goram suasit, admittenda. Hunc versum ut subditicium existimem illud potissimum me movet, quod huius poematis auctor non solet alienis versibus operam suam exornare, (nisi quod v. 92 legitur apud Theogn. 113, et aliis locis antiquiorum poetarum imitatio deprehenditur, velut v. 125 seq. 164—174, 201 seq.): nam si quae praeterea aliunde translata sunt, non minus sunt suspicioni obnoxia. Est autem hic versus satis antiquus et populi usu tritus:

Μηδὲ δίκην δικάσῃς, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς.

quem versum olim retuli ad germana Phocylidis carmina propter locum Luciani de calumnia non tem. cred. c. 8: *ποιητὴν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον ἐπάγειν τῷ λόγῳ εὖ μάλα περὶ τούτων ἀποφηνάμενον, μᾶλλον δὲ νομοθετήσαντα· φησὶ δὲ Μηδὲ δίκην δικάσῃς πρὶν ἀμφοῖν* (*ἄμφω* ADFGPQ Schol., *ἀμφοῖν* rel.) *μ. ἀκ.* ubi Schol. *Φωκυλίδης* vel *Φωκυλίδου*, alius *τὸν Φωκυλίδην ποιητήν μοι δοκεῖ*. at scholiastae illi, nisi prorsus temere coniecerunt, Pseudophocylideum carmen respexisse videntur, indeque etiam lectio *ἄμφω* repetenda, nam qui praeterea hunc versum sine auctoris illi quidem nomine laudant, Plato Demodoc. p. 383 A, Plut. de Stoic. repugn. c. 8, Sch. Aesch. Eumen. 322, Sch. Eurip. Andr. 957, Sch. Thuc. I 44 *πρὶν ἀμφοῖν*, atque ita addita tamen particula *ἂν* Aristoph. Vesp. 725 et Schol. ib.: *ἦ που σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκεν, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, οὐκ ἂν δικάσαις*, ubi quidem quod schol. addit *ὑγιῶς δὲ νῦν τὸ ἀμφοῖν κεῖται*, id fort. referendum ad hanc ipsam Pseudophocylidis lectionem *ἄμφω*. Iam cum Cicero ad Att. VII 18 dixerit: „Ego enim etsi illud *Ψευδησιόδειον*, ita enim putatur, observo, *μηδὲ δίκην*.“ probabilis est coniectura Schneidewini (De Pittheo. Gott. 1842) ad *Χείρωνος ὑποθήκας*, quas vulgo Hesiodo tribuebant, referendum esse hunc versum. Ipsam tamen sententiam alii ad Pitthea referebant, vid. Schol. Eurip. Hipp. 264: *ὁ δὲ Θεόφραστος, ὡς τὰ Σισύφου λεγόμενα καὶ Πιτθέως, οἷον Μηδὲν ἄγαν, Μηδὲ δίκην δικάσῃς*. Denique legitur versus in Proverb. T. II 759 ed. Gott. *Δημοκρίτου ὑποθήκη* (Apostol. XII 89 vulgo, in ed. Leutschii deest) fortasse quod Democritus alicubi hoc versu usus est. — V. 88. *σοφίην*, Va *σοφίαν*. — *ἰθύνει*, MVaB Schol. Lucian. T. IV 226 ed. Iacobitz *εὐθύνει*. — *τέχνην*, *τέχνας* MVaV12 Schol. Luc. — V. 89. *μεγάλην* displicet, poeta videtur *στεγανὴν διδαχὴν* i. e. *κρυφίαν* scripsisse. — *ἀκουὴ* M(P), *ἀκοὴ* V1, *ἀκοῦσαι* B, *ἀκούει* H, sed Va ut vulgo *ἀκούειν*. — V. 90 initium sic exhibet P *οὔ ποτε γὰρ κλύουσ' οἵ*, in m. *οὐ δὲ γὰρ νοέουσ' οἵ*, fortasse fuit *οὐδὲν γὰρ νοέουσ'*. — *νοέουσ'*, M *νοέουσιν*. — *μηδέποτ'*, V1 *μήποτ'*, malim *μηδέπω* vel *μηδέπη*. — V. 91. *τραπεζοκόρους* vulgo (MP), *τραπεζοκούρους* A1, *τραπεζοφόρους* BV14, *τραπεζοκότους* H. — *κόλακας*, TV2H *κόρακας*. — *ἑταίρους*, P *ἑτάρους*.

πολλοὶ γὰρ πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
καιρὸν θωπεύοντες, ἐπὴν κορέσασθαι ἔχωσιν,
ἀχθόμενοι δ' ὀλίγοις καὶ πολλοῖς πάντες ἄπληστοι.
Λαῷ μὴ πίστευε· πολύτροπός ἐστιν ὅμιλος.
λαός τοι καὶ ὕδωρ καὶ πῦρ ἀκατάσχετα πάντα.
Μηδὲ μάτην ἐπὶ πῦρ καθίσας μινύθοις φίλον ἦτορ.
μέτρα δὲ τεῦχε θεοῖσι· τὸ γὰρ μέτρον ἐστὶν ἄριστον.
Γαῖαν ἐπιμοιρᾶσθαι ἀταρχύτοις νεκύεσσιν.
μὴ τύμβον φθιμένων ἀνορύξῃς, μηδ' ἀθέατα
δείξῃς ἠελίῳ, μὴ δαιμόνιον χόλον ὄρσῃς.
οὐ καλόν ἁρμονίην ἀναλυέμεν ἀνθρώποιο·
καὶ τάχα δ' ἐκ γαίης ἐλπίζομεν ἐς φάος ἐλθεῖν

V. 92. *πόσιος καὶ βρώσιος*, M in rasura exhibet, V1 *βρόσιος καὶ πόσιος*, V2H *βρώσιος καὶ πόσιος*. — V. 93. *καιρὸν*, H *καλοὶ*. — *ἔχωσιν*, M *ἔχουσιν*. — V. 94. *ὀλίγοις*, B *ὄγκοις*, M *λίγ* in rasura. — *πολλοῖς*, PV1 *πολλάκι*, sed supra *πολλοῖς*. Intempestivam Nauckii coniecturam *ὀλίγοισι κυπέλλοις* non debebat Bernays recipere: hoc enim dicit poeta, parasitis numquam satis fieri, sive ampla, sive tenui coena accipiantur. — *πάντες*, scribendum *πάντοτ'*, nisi forte poeta *αἰὲν ἄπληστοι* praeoptavit. — *ἄπληστοι*, B *ἄπλειστοι*. — V. 96. *τοι* om. MaPBVaV124MA1H. — *πάντα*, malim *πάντων*. — V. 97. *μινύθοις* Hermann correxit, legebatur *μινύθῃς*, VaH *μινύθης*, Mpr. *ἐπεὶ* et deinde *καθίσῃς μινύθις*, T *καθίσῃς μὴ θείς*. — *φίλον*, V1 *τεόν*. — V. 98 M *θεοῖσιν* et *ἠτὶν*. Olim, quum *θεοῖσι* aperte sit vitiosum, conieci *πόθοιο* vel *πόθοισι*, nunc malim *μέτρα δ' ἔχειν κλαυθμοῖο*, Bernays *γόοισι*, Goram *θανοῦσι*. — *τὸ γὰρ*, H *τις γὰρ*. — V. 99. *ἐπιμοιρᾶσθαι*, V12VaH *ἐπιμοίρασθαι*, B *ἐπιμυρᾶσθαι*. — *ἀταρχύτοις*, V4 (A1) *ἀταρχεύτοις*, sed supra *ἀταρχύτοις*. — V. 100. *φθιμένων* MVaV12, P *νεκύων* s. *φθιμένων*, vulgo *φθιμένου*. — V. 101. *μὴ* scripsi, perperam libri *καὶ*, repetenda negatio, quoniam est *ut ne divinam iram excites*. — V. 102. *ἀνθρώποιο*, V1 *ἐνὶ ἀνοις*, P *ἀναλυέμεν' ἐστὶν ἀνθρώποις*. Memorabilis optimorum librorum lectio fortasse inde orta, quod corrector emendationem, quam v. 35 *ἀνθρώποισιν* adhiberi oportebat, errabundus huc transtulit; sed etiam H hoc loco *ἀνθρώποισι* exhibet. — V. 103. *καὶ τάχα δ'*, malim *καὶ τάχ' ἂν*, quamquam non adsentior Madvigio Advers. I 179 censenti infin. aoristi omissa vocula *ἂν* subiunctum verbo *ἐλπίζω* a graeci sermonis consuetudine abhorrere, quam structuram Sophocli vindico Phil. 629 *ἔμ' ἐλπίσαι ποτ' ἐν λόγοισι μαλθακοῖς δεῖξαι*, ubi vulgo *ἂν* legitur, sed flagitante numeri lege ex bono libro *ἐν* restituendum, ut est ib. 1393 *ἐν λόγοις*, et ad eundem modum *ἐν λιταῖς*, *ἐν δόλῳ* alia. Neque in Euripidis Herc. Fur. 745 *πάλιν ἔμολεν ἃ πάρος οὔποτε διὰ φρενὸς* | *ἤλπισεν παθεῖν γᾶς ἄναξ* numerorum causa *ἂν* addendum, ut visum Madvigio aliis, sed in antistropha verba traiicienda sunt *ἄφρονα λόγον οὐρανίων κατέβαλε μακάρων*, *ὡς ἄρ' οὐ σθένουσιν θεοί.* choriambo (*οὐρανίων*) cretici locum obtinente, nam *ὀρανίων* non ausim commendare. In pedestri sermone multo est difficilius hanc controversiam dirimere, et Madvigio plane assentior Platoni locum de rep. V 451 A alienum esse, neque vero *εἶναι* addendum, sed *νομίζω* pro *ἐλπίζω* emendandum censeo. — *ἐς φάος*, V4 *εἰς φόος*, Mpr. *ἦς*, H *εἰς*.

λείψαν' ἀποιχομένων· ὀπίσω δὲ θεοὶ τελέθονται.
ψυχαὶ γὰρ μίμνουσιν ἀκήριοι ἐν φθιμένοισιν. 466
πνεῦμα γάρ ἐστι θεοῦ χρῆσις θνητοῖσι καὶ εἰκών· 100
[σῶμα μὲν ἐκ γαίης· καὶ ἐπεὶ δαμάσῃ πυρὸς αὐγή,

V. 104. *δὲ*, *τε* M a m. s., om. Mpr. V2BH. Meliore versus numero scripseris *ὀπίσω δέ τε θεοὶ τελ.* — Hemistichio hoc graviter offensus Bernays scribendum edixit *ὀπίσω τε νέοι τελέθονται*, quod si dicere voluisset poeta, certe *αὖθις*, non *ὀπίσω* scripturus erat: sed multo deterius, quod Goram commentus est: *λείψαν' ἀποιχομένων ὀπίσω, τὰ θεοῦ τελέθοντα* vel *ὀπίσω δὲ θεοῦ τελέθοντα.* Bernays dicit hanc mortuorum hominum cum diis contentionem non solum Christianorum et Iudaeorum placitis adversari, sed etiam a Graecorum pariter atque Romanorum moribus abhorrere. Scilicet non memor erat Empedoclei versus: *'Εγὼ δ' ὔμμιν θεὸς ἄμβροτος, οὐκέτι θνητὸς Πωλεῦμαι μετὰ πᾶσι τετιμένος*, quem versum imitatur Pythagoreus philosophus, qui *τὰ χρυσᾶ ἔπη* scripsit: *ἢν δ' ἀπολείψας σῶμ' εἰς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθῃς, ἔσσεαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος, οὐκέτι θνητός.* Cicero autem Tusc. Quaest. I 26, 65: *„Ergo animus, ut ego dico, divinus, ut Euripides dicere audet deus est.“* et 33, 76: *„tantum autem abest, ut malum mors sit . . . si quidem vel dii ipsi vel cum diis futuri sumus.“* Ita etiam hic Iudaeus homo, qui non gentilibus suis, sed Graecis poema suum destinavit, Graecorum philosophorum placita sequitur, idque callide instituit, quoniam praevidebat novam hanc de mortuorum restitutione doctrinam, quam modo professus erat, multis offensioni fore. Ceterum media forma *τελέθονται*, quamquam facili negotio *τελέθουσι* substitui poterat, legitur etiam in Sibyll. Or. III 264 *τελέθοντό τε μέτρα θεοῖο.* Sed de proximis versibus 107. 108 anceps haereo: nam parum apte hi duo versus prioribus subiiciuntur, inprimis incommoda est particula *γάρ*, nec multum profeceris, si *μὲν* substitueris, quod nunc praeoptavi. Qui hos versus composuit, sequitur pervagatam Graecorum opinionem: corpus, cum cinis fiat, ad terram, animum ad aetherem, unde profectus sit, redire: ei igitur, qui hanc sententiam profitetur, inferi nulli sint, necesse est. At huius poematis auctor inferorum regna, ubi mortuorum homines degant, satis dilucide significat v. 105 et 111 seq.: igitur hominum animae post mortem apud inferos agunt, donec restitutis corporibus laetiorem et divinam sortem nanciscuntur: nam silentio praetermisit, quod sane mireris, animas a deo sub iudicium vocari. Haec igitur cum adversa fronte inter se pugnent, credo hos duos versus ab aliena manu insertos esse. Itaque non dubitavi tanquam insiticios cancellis circumscribere. — V. 107. *σῶμα μὲν ἐκ γαίης·* scripsi, legebatur *σῶμα δ' ἄρ' ἐκ γ. ἔχομεν.* Verbum interpretandi gratia supra adscriptum se insinuavit, quemadmodum *ἔχειν* v. 110. — *μὲν* B, *γὰρ* MVaV124PH, *δ' ἄρ'* vulgo. — *ἐκ* om. Mpr. — *καὶ ἐπεὶ δαμάσῃ πυρὸς αὐγή* scripsi, V1 *κἄπειτα δ . . πρὸς αὖ γῆν*, M *κἄπειτα* (hic 4 vel 5 literae erasae) *πρὸς αὐτὴν*, B *κἄπειτα δὲ καὶ πυρὸς αὐγὴν*, PV2H *καὶ πάντες πρὸς αὐτήν*, TV4VaA1 *καὶ πάντα πρὸς αὐτήν*, vulgo *καὶ πάντες ἐς αὐτήν.* Apparet tres libros V1MB correctionis fere immunes esse, nam numerorum et sensorum pariter incuriosi antiquam paradosin quantum licuit propagant, ceteri interpolando versus legi et poetae instituto satisfacere conantur. Apparet in archetypo post *κἄπειτα* verbum oblitteratum fuisse, equidem confidenter *δαμάσῃ* scripsi auctore Homero Od. *Λ* 220 *ἀλλὰ τὰ μέν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο δαμνᾷ ἐπεί κε πρῶτα λίπῃ λεύκ'*

λυόμενοι κόνις ἐσμέν· ἀὴρ δ' ἀνὰ πνεῦμα δέδεκται.]
Πλούτου μὴ φείδου· μέμνησ' ὅτι θνητὸς ὑπάρχεις·
οὐκ ἔνι δ' εἰς Ἅιδην ὄλβον καὶ χρήματ' ἄγεσθαι.
πάντες ἴσον νέκυες· ψυχῶν δὲ θεὸς βασιλεύει.
κοινὰ μὲν ἆθλα, τέλη δ' αἰώνια· καὶ πατρὶς Ἅιδης,

ὀστέα θυμός. Antea, cum mihi ἔχομεν nondum suspectum esset, correxi κἄπειτα πρὸς αὖ γῆν vel κἄπειτα δ' ἐς αὖ γῆν, at structurae insolentia λυόμενοι πρὸς sive ἐς offendit (nam in versibus ap. Kaibel Epigr. 646 a ψυχὴ μὲν πρὸς Ὄλυμπον ἀνήλλατο, σῶμα δὲ πρὸ(ς γῆν) καὶ λυθὲν ἐξεπόθη zeugmatis figura admissa ex ἀνήλατο est ἦλθεν repetendum), neque quod postea conieci σῶμα μὲν ἐκ γαίης· καὶ ἐπεὶ πάλιν ἔλθῃ ἐς αὖ γῆν (cf. Valkenarii Diatr. 58 seq.) λυομενοι κόνις ἐσμέν propter iterata sensa commendabile. Videntur hi versus huc translati ex sepulcrali epigrammate, in quo fortasse scriptum λυόμενος κόνις εἰμὶ salva vocis ἀὴρ prosodia. — V. 108. λυόμενοι κ. ἐσμὲν Va(qui λευό.) MV124H, Brunck καὶ πᾶν τόδ' ἐς αὐτὴν λυόμενον κ. ἐστίν. Cf. oraculum ap. Stob. Ecl. I 41, 46: Ἀλλὰ τὸ μὲν λυθέν ἐστι κόνις, ψυχὴ δὲ πρὸς αἴθραν σκίδναται, adde Porphyrianum oraculum, quod illustravit Wolff Porph. 178 seq. — V. 109. om. V2. — πλούτου, B(P) πλουτῶν, at M π λ ο ύ τ ῳ (πλουτῶν pr. m.) μὴ γ α υ ρ ο ῦ. — μέμνησ', V1 μέμνησο δ'. — V. 110. οὐκ ἔνι δ' εἰς scripsi, libri et vulgo οὐκ ἔν' ἐς, etiam M pr., sed m. sec. οὐκ ἐνιεις. Tradita scriptura a correctore profecta, quem fugit ἔχειν ineptum esse additamentum; neque ἔνι videtur elisionem admittere, quamquam ἔπ' legitur ap. Theogn. Antea minus probabili numero οὐκ ἔστ' εἰς Ἅιδην edidi. — ὄλβον V2, vulgo ὄλβον ἔχειν. — χρήματ', V2 κτήματ'. — ἄγεσθαι, H ἀγέσθαι. — V. 111. 112 revocavi versuum ordinem vulgo traditum, quem tuentur V1A1, nam in BMVaV24HA2Mb inverso ordine leguntur, quibuscum conspirat Stob. Flor. CXVIII 9, ubi v. 111 et 113 leguntur, quamquam huic testimonio non multum tribuendum, ecloga haec, quam Stobaei libri ignorant, postea inserta. Legitimum ordinem vulgo traditum esse arguit arctissima necessitudo verborum καὶ πατρὶς Ἅιδης, ξυνὸς χῶρος κτλ., cum non commode conciliari possint ψυχῶν δὲ θεὸς βασιλεύει· ξυνὸς χῶρος κτλ., nisi si censeas v. 113 tanquam alienum esse expungendum, quod quidem parum verisimile, cum hic versus proposito sit convenientissimus. Sed quamvis iusto versuum ordine restituto locus nondum expeditus, vid. ad v. 112. — V. 111. ἴσον MBV2, ἶσον VaH, ceteri ut vulgo ἴσοι. Adverbiascit ἴσον, quod alias ἐπ' ἴσον vel κατ' ἴσον dici solet. — νέκυες, Sylburg praeter traditam scripturam etiam ἴσοι· νεκύων ψυχῶν. — ψυχῶν δὲ θεὸς βασιλεύει, V2 ψυχαῖς δὲ θεὸς ἐμβασιλεύει, commodiore versus numero ubi voculam δὲ sustuleris. — V. 112. κοινὰ μὲν ἆθλα, τέλη δ' αἰώνια scripsi, legebatur κοινὰ μέλαθρα δόμων (P δωμάτων) αἰώνια, ubi offensioni est non solum otiosum additamentum δόμων, sed multo magis, quod cum subsequatur Ἅιδης ξυνὸς χῶρος, bis idem dicitur. Atque graves turbas testatur librorum pars, nam V4 μὲν ἄρθρα δόμων αἰων καὶ πατρὶς Ἀΐδης, M μὲν ἄρθρα τε δόμων δὴ (sec. Bekk., sed ut Nolte testatur in rasura exhibet δομ), Va κοινὰ μὲν μέλαθρά τε δόμων δή, denique B μὲν ἄρθρα δόμων γωνίσματα καὶ π. ἅδης omisso αἰώνια exhibet. Apparet has turbas ex diversarum recensionum confusione ortas esse, scriba cod. M reperit in suo exemplo
δόμων μὲν τε δή
μὲν ἄρθρα τε δή, vicissim Va μέλαθρα δόμων, B et V4 μὲν ἄρθρα

ξυνὸς χῶρος ἅπασι, πένησί τε καὶ βασιλεῦσιν.
οὐ πολὺν ἄνθρωποι ζῶμεν χρόνον, ἀλλ' ἐπὶ καιρόν·
ψυχὴ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ζῇ διὰ παντός.
οὐδεὶς γινώσκει, τί μετ' αὔριον ἢ τί μεθ' ὥραν. 467
ἄσκοπός ἐστι βροτῶν θάνατος, τὸ δὲ μέλλον ἄδηλον.
Μήτε κακοῖς ἄχθου, μήτ' οὖν ἐπαγάλλεο χάρμῃ. 110
πολλάκις ἐν βιότῳ καὶ θαρσαλέοισιν ἄπιστον
πῆμα, καὶ ἀχθομένοισι κακοῦ λύσις ἤλυθεν αἴφνης.

δόμων partim hanc, partim illam recensionem sequuntur. Pro inepto ἄρθρα scripsi ἆθλα, quam emendationem planissime firmat B γωνίσματα i. e. ἀγωνίσματα, (cf. Hesych. ἀγωνίσματα· ἔπαθλα), quod olim interpretandi gratia supra scriptum post in verborum ordinem receptum. Alterum errorem τε δὴ facili-negotio expedivi τέλη δ' corrigens. Hoc dicit poeta: in orco omnes praemia fructusque factorum consequuntur, iudicis autem decreta sunt in aeternum fixa. Ἆθλα, quemadmodum latine *praemia* in utramque partem dici constat, τέλη autem quid significet comparanti τέλος δίκης, κύριον τέλος alia id genus patebit. Poeta haud obscure significat, deum iudicis partes sustinere, id quod silentio eum praetermisisse supra ad v. 114 aegre tuli. Igitur loco in integrum restituto nihil amplius desideres. Verba gravissima, quorum vim librariorum captus non satis assequi poterat, iam antiquitus videntur vitium contraxisse, itaque importunam medicinam κοινὰ μέλαθρα δόμων adhibuit grammaticus aliquis, quam correctionem propagaverunt Byzantini ita, ut pristinae lectionis vestigia non penitus oblitterarentur. — V. 113. ξυνὸς, VaV124 κοινὸς, M ξοινός. — V. 114. ἐπὶ καιρόν, VaT ἐπίκηρον, A1V2PH ἐπίκαιρον, M ἐπὶ in ras., sicut v. 115 παντός. Ceterum v. 114—5 mihi insiticii videntur, nam manifesto v. 113 clausulam decreti continet, cuius exordium est v. 109. — V. 116 et 117 accesserunt ex V1. Bernays non recte ab his duobus versibus novum caput orditur: at poeta singula capita, ut par est, imperiis et praeceptis inchoat, γνώμας, quae confirmando praecepto imperio inserviunt, subiungit: pauci tantum loci adversantur, velut v. 63, et rursus v. 65 olim novi capitis exordium esse credebatur, parum quidem apte: nam omnia arcte cohaerent: ipse Bernays tacitus hoc correxit. Minus facili negotio removeri possunt duo alia exempla v. 42 et 51, sed de his suo loco dictum est. Ceterum hoc loco sententiae cumulatae displicent, et cum v. 116—7 tantum in uno libro extent, fortasse ab aliena manu additi sunt; sed potest etiam versus post v. 115 interceptus esse, quo praeceperat poeta, prudenter hac vita utendum esse, tunc iam apte hi duo versus subsequantur. — τί μετ' αὔριον scripsi, cod. τι μεθάριον. — ἢ τί, cod. ἦτι. — V. 117. θάνατος, Bernays κάματος non recte. — V. 118. οὖν, αὖ T, om. V1. — ἐπαγάλλεο M in rasura, Va ἐπαγάλευ. — V. 119. 120 coniunxi auctoritate V1(P), vulgo (etiam VaHA123Mab) pessime diremti sunt interposito v. 121: καιρῷ λατρεύειν κτλ. qui versus, cum in margine olim adscriptus esset, postea imperite alieno loco insertus est. — V. 119. πολλάκις PMVaBV124H et sic vulgo, Brunck πολλά τοι. — ἐν, ἐς Mpr., εἰς B. — ἄπιστον ut vulgo PV1H, ἄπιτον M (pr. ἀπιτουν), ἄριστον V2, ἄπιστοι V4, θαρσαλέ' εἰσὶν ἄπιστα Va ex grammatici correctione, cui emendatio non magis successit, quam Brunckio πολλά τοι . . . ἄπιστα. — V. 120. πῆμα καί, M πῇ γάρ. — αἴφνης V1, v. ἄφνω, Va ἦλθεν ἄφνω. V2 om. v. 120 . . . 133.

καιρῷ λατρεύειν, μηδ' ἀντιπλέειν ἀνέμοισιν.
Μὴ μεγαληγορίῃ φυσῶν φρένα λυσσωθείης·
εὐεπίην ἀσκεῖν, ἥ τις μάλα πάντας ὀνήσει.
ὅπλον τοι λόγος ἀνδρὶ τομώτερόν ἐστι σιδήρου·
ὅπλον ἑκάστῳ νεῖμε θεός, φύσιν ἠερόφοιτον
ὄρνισιν, πώλοις ταχυτῆτ', ἀλκὴν δὲ λέουσιν·
ταύροις δ' αὐτοχύτοις κέρα καὶ κέντρα μελίσσαις

V. 121 non ab auctore carminis, sed ab interpolatore profectus videtur; additamenti indicium faciunt etiam turbae in libris, vid. ad v. 119. — *ἀντιπλέειν* Lobeck, *ἀντιπνέειν* vulgo. — V. 122. *μεγαληγορίῃ* PMVaH, ut vulgo, Brunck ex uno cod. *μεγαληγορίῃσι*. — *φυσῶν* V1, ceteri *τρυφῶν*. — V. 123. *τις*, Mpr. *τι*. — *μάλα πάντας*, V1 *μᾶλλον πάντων σ'*. — *ὀνήσει*, P *ὀνείσει*. Iactantiae offensionem paullum imminueris *ἥ τις* . . . *ὀνήσῃ* scribendo, sed apparet poetam legentibus eloquentiae studium commendare, non ut aliis, sed ut sibi prosint, id quod etiam scriba cod. optimi V1 perspexit, itaque corrigendum *ἥ τις μάλα πολλά σ' ὀνήσει*, cave enim *πάντα σ'* scribas, num ambigua procu habeant graeci scriptores, critici nostri nihil curant. — V. 124 . . . 131. Stob. affert Flor. III 26: *Φωκυλίδου*. — *τοι* M in ras., idem *σιδήρω*. — *τομώτερον*, P *τομώτερος*. — V. 125. *νεῖμε* M in rasura. — *φύσιν*, V4 *φύσις*. — *ἠερόφοιτον*, Va *ἱερόφυτον*, B *ἱερόφοιτον*, T *ἠερόφυτον*, Mpr. *ἠεροφοιτων* (οι *supra*), A1 *ἱερόφυτον*. — V. 126. *ὄρνισιν, πώλοις* Sylburg, *ὄρνησι πολλοῖς* B, ceteri codd. ut videtur omnes vel ut Va *ὄρνισι(ν) πολλήν* (Mpr. *πολλόν*) vel ut H vulgo *ὄρνισι μὲν* (A1 *ὄρνοισι μὲν*) *πολλήν*, et sic Stob. (sed Voss. Trinc. *λαγωοῖς πολλήν*). Hinc discas, quam mendosa fuerint antiqua exempla huius poematis vel iis locis, ubi plana oratio nullam errori ansam dedit: cum peccavisset imperitus librarius pro *πώλοις* scribens *πολλοῖς*, solus B hoc vitium religiose tuetur, ceteri ineptam correctionem *πολλὴν* propagant, qua mendi origo plane obscuratur. — *ἀλκὴν δὲ* solus V1, *ἀλκήν τε* ceteri. — V. 127. *ταύροις δ' αὐτοχύτοις κέρα καὶ* librorum scripturam quamvis vitiosam servavi, nisi quod ex Va *κέρα καὶ* scripsi, quae Byzantini magistri non improbabilis est correctio, cum antiquitus *κέρασι* esset traditum; vulgaris lectio, quam etiam H tuetur, *ταύροις δ' αὐτοχύτοις κεράεσσιν* et sic Stob. PV12, sed M *ταύροις δ' αὐτοχύτως κεράεσσιν*, Va *ταύρως αὐτοχύτως κέρατα καὶ κέντρα*, et *αὐτοχύτως* etiam B; Sylburg *ταύροις δ' αὐτόχυτον κέρας ἐστίν*, Bernays *ταύροις δ' αὐτοφύτως κέρα ἐστίν*, praeeunte Grotio, nisi quod ille *αὐτοφυῶς* praeoptavit, Goram *ταύροις τ' αὐτοφύτοις κεράεσσιν*, quae mera est barbaries, Schmidt *ταύροις δ' αὖ στόνυχας κερεαλκέσι*: quae inventa nihil proficiunt. Cornua *αὐτόφυτα* dici poterant, non *αὐτόχυτα*, tauris neutrum convenit: neque vero credibile poetam, si *αὐτόφυτα κέρατα* scripsit, continuo subiecisse *ἔμφυτον ἄλκαρ ἔδωκε*, quae verba pariter ad tauros et apes pertinere consentaneum est, itaque cave verbum aliquod hic delitescere credas, velut *αὖτ' ἐφύτευσε*, vel *αὖθ' ὕψωσε* (*αὖ κορύφωσε*). Poeta igitur tauros praeter cetera animalia epitheto ornavit, velut *αὐτώδεσσι* sive *ὑψαυχοῦσι* vel, quod malim, *αὐτουργοῖσι* i. e. *ἐργάταις*. Emendatio incerta, sententia plana: nam communis est locus, quem recentiores lubenter variaverunt: vid. Anacreontea 24. Maximus Tyr. II 4 et qui locus etiam propius accedit XXVI 6 (qui legitur etiam in Etymol. Vindob. p. 67) ubi dicit: *λόγον δὲ αὐτοῖς θεὸς ἔδωκε πρὸς τὰς ἁπάντων εὐπορίας ἀν-*

ἔμφυτον ἄλκαρ ἔδωκε, λόγον δ' ἔρυμ' ἀνθρώποισιν· 468
[τῆς δὲ θεοπνεύστου σοφίης λόγος ἐστὶν ἄριστος·]
βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυ σεσοφισμένος ἀνήρ·
ἀγροὺς καὶ πόλιας σοφίη καὶ νῆα κυβερνᾷ.
Οὐχ ὅσιον κρύπτειν τὸν ἀτάσθαλον ἄνδρ' ἀνέλεγκτον,
ἀλλὰ χρὴ κακοεργὸν ἀποτρωπᾶσθαι ἀνάγκῃ.
πολλάκι συνθνήσκουσι κακοῖς οἱ συμπαρεόντες.
Φωρῶν μὴ δέξῃ κλοπίμην ἄδικον παραθήκην·
ἀμφότεροι κλῶπες, καὶ ὁ δεξάμενος καὶ ὁ κλέψας.
Μοίρας παισὶ νέμειν· ἰσότης δ' ἐν πᾶσιν ἄριστον.

τίρροπον κτλ. Fortasse Aesopus princeps huius sententiae auctor, quae apologo inprimis convenit, cf. fabulam, quam ex cod. Bodl. edidit Knoell (Diar. Austr. 1876 p. 163). Denique spectat huc Empedoclis locus apud Plut. de fort. c. 3: *Ἐπεὶ τύχῃ γε καὶ φύσει γενέσεως ἄμεινον τὰ πλεῖστα τῶν ἀλόγων κέχρηται· τὰ μὲν γὰρ ὥπλισται κέρασι καὶ ὀδοῦσι καὶ κέντροις, αὐτὰρ ἐχίνοις, φησὶν Ἐμπεδοκλῆς, ὀξυβελεῖς χαῖται νώτοις ἔπι πεφρίκασι, καὶ ὑποδέδεται καὶ ἠμφίεσται φολίσι καὶ λάχναις, καὶ χηλαῖς καὶ ὁπλαῖς ἀποκρότοις· μόνος δὲ ὁ ἄνθρωπος, κατὰ Πλάτωνα, γυμνὸς καὶ ἄνοπλος καὶ ἀνυπόδετος καὶ ἄστρωτος ὑπὸ τῆς φύσεως ἀπολέλειπται· ἀλλ' ἓν διδοῦσα πάντα μαλθάσσει κακά, τὸν λογισμὸν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν πρόνοιαν.* — V. 128. *λόγον* V4(P), H ut vulgo *λόγος*, VaB *λόγον δ' ὅς ἐστιν ἄριστος*, M *λόγων* (supra *λόγον*) *δὲ ὅς ἐστιν ἄριστον.* Similiter ap. Stob. Voss. et Trinc. *λόγον δ' ὅς ἐστιν ἄριστος Ἀνθρώπων* (Trinc. *ἀνθρώπῳ*) *νεῖμεν· βέλτερος δ'* (*δ'* om. Trinc.) *ἀλκ.* — V. 129, quem omittunt VaMBA2 (sed sec. m. add.) ab hoc loco plane alienus: plerique manifesta christianae doctrinae vestigia sibi deprehendisse videntur, quemadmodum etiam Bernays ab homine Byzantino adiectum esse existimat. At poterat hic versus inseri ab homine Iudaeo, qui Philonis sectam sequebatur. Frustra versum tueri studet Goram, qui v. 128 scribit *λόγων δ' ἔρ. ἀνθρ.* — V. 130 affert Apostolius IV 89 A. Arsen. 140. — *ἔφυ*, M *ἔφ.* — V. 131. *σοφίη*, A1 Stobaeus *σοφία.* — *κυβερνᾷ*, H *κυβερνάων.* — Post hunc versum PBH addunt: *μήτ' ἀδικεῖν ἐθέλοις* (*ἐθέλῃς* H) *μήτ' οὖν* (om. H) *ἀδικοῦντ'* (BH *ἀδικοῦντα*) *ἐάσῃς*, id est v. 21. — V. 132 et 133 leguntur ap. Boisson. Anecd. I 119. — *τὸν*, V1 *τὴν.* — *ἀτάσθαλον*, Mpr. *ἀτάσθαλος.* — *ἄνδρ' ἀνέλεγκτον* V1 et Boisson. An., *ἄνδρ' ἀνάδεκτον* Va et B, *ἄνδρα ἄδεκτον* M, *ἄνδρα ἄδικον* T, *ἄνδρα ἄτιτον* HPA1 et vulgo, *ἄνδρα ἄδεικτον* Brunck ex coni., cum in uno Parisino *ἄδεκτον* repperisset. Hic desinit V4. — V. 133. *χρὴ*, Boiss. An. *τὸν.* — *κακοεργὸν*, V1 *ταλαεργὸν*, B *κακῶν*, M *κακόν*, H *κακότεχνον.* — *ἀποτρωπᾶσθαι* scripsi, V1 *κακοτροπάασθαι*, Va *ἀποτροπάσασθαι*, M *ἀποτρ*^{ω}*οπαασθαι*, sed *αα* ex corr., H *ἀποτροπάασθαι* ut vulgo. — *ἀνάγκῃ*, Bernays *ἐναργῆ* scripsit. — V. 134 om. Ma. — *πολλάκι*, V2 *πολλάκις* — *κακοῖς*, B *αὐτοῖς.* — V. 135. *φωρῶν*, P (a m. pr.) V1 *φωρός*, B *φῶρον*, Goram *φωτῶν* coniecit. — *κλοπίμην*, *κλοπίμων* P (a m. s.) M, *κλοπήμων* B, *κλόπιμον* V2. — *ἄδικον* V1P (a m. pr.), *ἀδίκων* HMVaBV2TP (a m. s.), vulgo *ἀνδρῶν.* — *παραθήκην*, V1 *πακαταθήκην.* — V. 137. *μοίρας παεσὶ* M, sed corr. *πασσὶ*, Va *μοῖραν παισὶ*, utramque scripturam Brunck ex suis libris notavit, B *μοίραις*, MV12H *μοῖραν πᾶσι* ut vulgo, nisi quod M *μοίρας* habere videtur. De herciscunda familia poetam praecipere arguit *ἰσότης*

Ἀρχόμενος φείδου πάντων, μὴ τέρμ' ἐπιδεύῃ. 130 469
μὴ κτήνους θνητοῖο βορὴν κατὰ μέτρον ἕληαι.
Κτῆνος κῆν ἐχθροῖο πέσῃ καθ' ὁδόν, συνέγειρε·
[πλαζόμενον δὲ βροτὸν καὶ ἀλιτρὸν μή ποτ' ἐλέγξῃς·

κτλ., itaque altera lectio *μοῖραν πᾶσι νέμειν* omnino repudianda. — *ἰσότης*, Mpr. P *ἰσότητος*. — *ἄριστον* BMVa, vulgo *ἀρίστη* (etiam H). — In iis quae subsequuntur, usque ad v. 152, iustus sententiarum ordo prorsus desideratur. Iam Scaliger v. 139 ante v. 147 collocandum esse perspexit. Bernays totum locum in hunc ordinem redegit 137. 138. 143. 144. 140. 141. 142. 145. 139. 147. 148. 149. 150. 151. 146. 152. Longe aliter Goram 137 ... 9. 147 ... 50. 140 ... 2. 151. 143 ... 6. 152. Mihi, si hanc aleam subire licet, ea quae v. 131 subsequuntur, in hunc modum videntur digerenda: v. 132—4. [141. 2.] 135. 6. 146. 151. 143. 4. 138. 145. 139. 147—150; trium versuum, qui plane supervacanei sunt 137. 140. 152, nullam habui rationem, quamquam ex his postremus tantum segregandus videtur, nam v. 137 et 140 a poematis huius instituto haud alieni. — V. 138. *τέρμ'* M in rasura exhibet, H *μέτρ'*. — *ἐπιδεύῃ* V2, *ἐπιδευὴς* B, *ἔπ δεύεις* Mpr., vulgo *ἐπιδεύῃς* (VaH *ἐπιδεύῃς*). — V. 139. *κτήνους*, M *κτείνους*. — *ἕληαι*, Va *ἕλκαι*, T *ἕλκε*. Versus haud dubie corruptus, sed quod Bernays scripsit, *κατὰ λίτραν ἕληαι* et metro refragatur, nec sententiae convenit; nam carne mortuorum animalium omnino abstinendum, non solum si in foro venalis prostat, sic enim interpretatur Bernays id quod coniecit. Fortasse *κατάμεμπτον* legendum, quamquam gravius aliquod verbum (velut *κατάπτυστον*) desideraveris. Antea tentavi *μὴ κτήνους θνητοῖο βορὴν κενέβρειον ἕληαι.* inest sane abundantia quaedam, sed huius verborum copiae exempla alia in hoc carmine extant, velut v. 135. — V. 140. *κῆν* P(a m. pr.)V1Va, vulgo *δ' ἦν*, Mpr. *κτεῖνος δ' ἦν ἐρροῖο*, corr. *ἐχθροῖο*. — *συνέγειρε* TV1BM, *συνέγειραι* Va, *συνέγειρον* H ut vulgo. — V. 141. *δὲ*, MVaA1 *τε*, V2 *τὸν βρωτὸν*. Multimodis hic locus corruptus et interpolatus, quem in integrum restituere difficillimum, cum ne id quidem constet, quorsum spectet praeceptum. Bernays sententiam proximae priori finitimam ratus, sed fallax admodum eiusmodi ratiocinatio in hoc poemate praesertim hoc loco, ubi in comparandis praeceptis commodum ordinem certumque consilium neglectum esse constat. Quodsi versum qui subsequitur animum advertimus, facile apparet hoc dictum: *satius est amicum, quam inimicum parere* non esse peculiare decretum, sed inservire praecepto confirmando, itaque consentaneum v. 141 et 2 arctissima necessitate esse vinctos. Iam scriptura antiquitus tradita, quantum quidem assequi licet, fuit *ἀλίτροπον* vel *ἀλίτροπον* (ita MVaA1) *μήποτ'*. non simplici vitio affecta, nam nec versus recte procedit neque *ἀλίτροπον* graecum vocabulum, quamquam Goram tuetur, *ἀλιτρόπον* scribens *παροξυτόνως*, quod *ἀλιτρόπουν* esse commentus est. Neque Byzantinos magistros manifesta corruptela latuit. utrumque mendum sustulit qui audacter sed non inscite *ἀλήμονα* scripsit, quam correctionem sequuntur V1 *ἀλήμονα μήποτ' ἀλύξεις*, P *ἀλήμονα μήτ' ἀπολέγξῃς*, H *ἀλήμονα μή ποτ' ἐλέγξῃς*. contra alius litterator satis habuit ut versus numero consuleret *οὐ* pro *μὴ* inferre, velut M *ἀλίτροπον οὔ ποτ' ἀλύξῃς* (hoc voc. in ras.), inde descendit vulgaris lectio *ἀλίτροπον οὐχ ὑπαλύξεις*, quam V2 (T) exhibent, nisi quod *οὐχ* om. item B (*ἀλίτροπον*) *οὔποτ' ἐλέγξῃς*. utramque correctionem temere adhibuit sedulitas scribarum, quos hiatus asperitas non offendit, in Brunckii libris plerisque *ἀλήμονα οὔποτ' ἐλέγξῃς*. Neque magis legitimum numerum

βέλτερον ἀντ' ἐχθροῦ τεύχειν φίλον εὐμενέοντα.]
Ἀρχόμενον τὸ κακὸν κόπτειν, ἕλκος τ' ἀκέσασθαι·
ἐξ ὀλίγου σπινθῆρος ἀθέσφατος αἴθεται ὕλη.
Ἐγκρατὲς ἦτορ ἔχειν, τῶν λωβητῶν δ' ἀπέχεσθαι.
φεῦγε κακὴν φήμην, φεῦγ' ἀνθρώπους ἀθεμίστους.
μηδέ τι θηρόβορον δαίσῃ κρέας· ἀργίποσιν δέ

curavit Va *ἀλίτροπον δεῖ ποτ' ἀλεξεῖν*, quae correctio haud dubie ex libro petita, in quo *ἀλήμονα*. De A1, ex quo *ἀλίτροπον* enotatum, non satis constat, qui si *μήποτ' ἐλέγξῃς*, ut videtur, exhibet, solus antiquam paradosin tuetur, a qua ceteri libri corrigendo, interpolando, errando plus minusve deflexerunt. Equidem non dubitavi *πλαζόμενον δὲ βροτὸν καὶ ἀλιτρὸν μή ποτ' ἐλέγξῃς* scribere. In archetypo fuit *ἀλι$^{\tau\rho}$πὸν*, nam $\bar{\pi}$ et $\overline{\tau\rho}$ passim confunduntur; cum scriba vitium correxisset, inde ortum *ἀλίτροπον* (*ἀλίτροπον*) quod monstrum porro propagatum esse, non magis mirum, quam *πολλοῖς* pro *πώλοις* v. 126 aliaque vitia in hoc poemate. Utrum *ἐλέγξῃς* an *ἀλύξῃς* scribendum sit, ambigas: nam ceterae lectiones fide indignae, *ὑπαλύξεις* corrector novavit, cui *οὔποτε* displicuit, *ἀπολέγξῃς* manifestum mendum, nec maiorem auctoritatem habet *δεῖ ποτ' ἀλεξεῖν*, cuius correctionis origo repetenda est, quod *ἀλέξεις* (*ῃς*) vitiose scriptum pro *ἀλύξεις* (*ῃς*). Iam *ἀλύξῃς* idem litterator, qui monstro *ἀλίτροπον* adhibuit medicinam, intulisse censendus est; nam cum *ἀλήμονα* substituisset, iam parum commodum verbum *ἐλέγχειν* ei visum, itaque haud inepte *ἀλύξῃς* refinxit. Sed *ἐλέγξῃς* non esse sollicitandum arguit v. 132 *οὐχ ὅσιον κρύπτειν τὸν ἀτάσθαλον ἄνδρ' ἀνέλεγκτον*, ubi poeta interdicit, ne quis maleficum hominem inquisita re domi suae recipiat. Huic hominis Iudaei severitati adversatus is, cuius sunt v. 141. 2, callide magis quam pie praecipit, requisitioni non esse locum, ubi vagus aliquis ac vafer (scelestus) nostram domum confugiat: satius esse isto homine amico, quam inimico uti: nam haec quoque adversa fronte pugnant cum v. 133. 34, ubi Iudaeus edixerat, scelestum hominem procul esse abigendum, ne eius consuetudo et contagio nobis perniciosa fiat. Itaque non dubitavi v. 141. 2 aperte insiticios cancellis circumscribere; nec iam offendit *βροτός*, quo vocabulo non utitur Iudaeus, aut *φέρτερον*, si quidem hoc profectum ab auctore huius praecepti. Contra Bernays hic quoque Mosaicae disciplinae decretum sibi indagavisse visus *πλαζόμενον δὲ βοτὸν κατ' ἀταρπιτὸν οὐχ ὑπαλύξεις* scripsit, *βοτὸν* speciose admodum, reliqua minus probabiliter, itaque in ed. 3 proposui *πλαζόμενόν τε βοτὸν κάταγ' ἀτραπὸν οὐχ ὑπαλύξας* vel *κατάγειν δόμον οὐχ ὑπαλύξας*. Cf. praeter Exod. 23, 5 Philo II 391 et 394. — V. 142. *βέλτερον ἀντ'*, V2 *βέλτιον*, Va *βέρτερον* i. e. *φέρτερον*. — *ἐχθροῦ*, *ἐχθροῖο* B Brunckii codd. — *τεύχειν* V2, *τυχεῖν* H Brunckii codd., *τ' ἔχειν* B, *τυχέειν* A1Va ut vulgo. — *φίλον εὐμενέοντα* TB (nisi quod *εὖ μὲν ἐόντα*) Va et Brunckii codd., PV1A1H *φίλου εὐμενέοντος* ut vulgo. Ex M *ἐχθροῦ* et *εὐμενέοντα* enotatum. — V. 143. *κόπτειν*, *ἕλκος*, BMpr. *ἕλκος κόπτειν*. — *τ'* om. Mpr. — *κόπτειν* idem est quod *ἀνακόπτειν*. Imitatur poeta Theogn. 1133 *κακοῦ καταπαύσομεν ἀρχήν, ζητῶμεν δ' ἕλκει φάρμακα φυομένῳ*, sicut v. 144 ei obversatus est Pind. Pyth. III 36 *πολλὰν ὄρει πῦρ ἐξ ἑνὸς σπέρματος ἐνθορὸν ἀΐστωσεν ὕλαν*, et Euripides in Inone fr. 415 *μικροῦ γὰρ ἐκ λαμπτῆρος Ἰδαῖον λέπας πρήσειεν ἄν τις*. — V. 144. 145. 146 accesserunt ex V1. — V. 145. *ἔχειν*, *τῶν* scripsi, cod. *ἔχει*. — V. 146. *φεῦγ' ἀνθρ.* cod. *φεῦγε ἀνθρ.* — V. 147. *μηδέ τι*, H

λείψανα λεῖπε κυσίν· θῆρες δ' ἀπὸ θηρὸς ἔδονται.
φάρμακα μὴ τεύχειν· μαγικῶν βίβλων ἀπέχεσθαι.
νηπιάχους ἀταλοὺς μὴ μάρψῃς χειρὶ βιαίως.
φεῦγε διχοστασίην καὶ ἔριν πολέμου προσιόντος.
μὴ κακὸν εὖ ἔρξῃς· σπείρειν ἴσον ἔστ' ἐνὶ πόντῳ.
Ἐργάζευ, μόχθων ὡς ἐξ ἰδίων βιοτεύῃς·
πᾶς γὰρ ἀεργὸς ἀνὴρ ζώει κλοπίμων ἀπὸ χειρῶν.
τέχνη τοι τρέφει ἄνδρα· ἀεργὸν δ' ἴψατο λιμός.
μηδ' ἄλλου παρὰ δαιτὸς ἔδοις σκυβάλισμα τραπέζης,
ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἰδίων βίοτον διάγοις ἀνυβρίστως.

μηδέποτε. — *θηρόβορον*, Va *θηροφθόρον*, A1B *θηριοβόρον*. Permire Nauck *θήρειον* coniecit. Ceterum cf. Levitic. 5, 2. Philo II 355. — *δαίσῃ*, Va *δείσι*. — *ἀργίποσιν*, B *ἀργείποσιν*, M *ἀργήποσιν*. — V. 148. *θῆρες δ' ἀπὸ θηρὸς* PV1H (qui om. *δ'*), vulgo *θηρῶν ἄπο* (*ἀπὸ* MVa) *θῆρες*. — V. 149. *τεύχειν*, T *τεύχε*, A1 *τεύχου*. — *βίβλων*, Va *βιβλίων*. Bernays *λήρων* coniecit: at ut apud Aegyptios magicarum artium antiqua satis consuetudo, ita haud dubie his saeculis iam dudum libri extabant, quibus artis arcana tradita fuerunt. Ceterum cf. Philo II 315. — V. 150 om. Va, sed exhibet infra post v. 205. — *νηπιάχους ἀταλοὺς μὴ μάρψῃς χειρὶ βιαίως* scripsi, probante Bernaysio, nisi quod *βιαίᾳ* praefert. Propius a librorum vestigiis recesseris scribendo *νηπιάχοις ἀταλοῖς μὴ λάψῃς χεῖρα βιαίως*, i. e. *μὴ ἐπιβάλῃς χεῖρα* (nam de infantibus mala fraude surripiendis cavet poeta), sed displicet *μὴ* correptum. MB *νηπιάχοις ἀταλοῖς* (M corr. *ἀπαλοῖς*) *μὴ μαψη* (M supra *μάρψη*) *χεῖρα βιαίως*, VaH *νηπιάχοις ἀταλεῖς* (Va *ἀταλοῦ*) *μὴ μάρψη χεῖρα βιαίως*, V12A1 *νηπιάχοις ἀπαλοῖς μὴ μάρψῃ χεῖρα βιαίως*, ut vulgo; Brunck *νηπιάχων ἀπαλῶν μὴ ἅψῃ* (*μὴ ἅψῃ* unus cod.) *χειρὶ βιαίᾳ*. — V. 151. *διχοστασίην* PMV12H, *διχοκτασίην* Va, *διχοστασίας* Brunck ex uno cod. — *προσιόντος*, V1 *παριόντος*, sed in marg. vulg. — V. 152. In M versus ab alia m. additus, Bar. om. versum. — *ἔρξῃς*, V2 *ἔρξεις*. — *ἴσον*, VaH *ἶσον*, A1 *ἴσω*. — *ἔστ'*, H *ἀντ'* ut videtur. Conieci *σπείρειν ἴσον εὐρέϊ πόντῳ*. Theognidis vestigia legit poeta, vid. v. 105 seq. ubi Megarensis monet, nulla in malos beneficia esse conferenda, *ἶσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς*. Idem praecepit Isocr. ad Demon. 29 *τοὺς κακοὺς εὖ ποιῶν ὅμοια πείσει τοῖς τὰς ἀλλοτρίας κύνας σιτίζουσι κτλ.* Sed ab hoc poemate videtur praeceptum alienum, itaque in ed. 3 versum tanquam insiticium cancellis saepsi. — V. 153. *ἐργάζευ*, M *ἐργάζου*, V1 *ἐργάζεο*. — *μόχθων* scripsi, legebatur *μοχθῶν*. — *βιοτεύῃς*, V2B *βιοτεύεις*, VaPA1MH *βιοτεύσῃς*. — V. 154. *ζώει*, V1Mpr. *ζώη*. — *χειρῶν*, H *χεῖρα*. — V. 155 accessit ex V1. — *τέχνη τοι* scripsi, cod. *τέχνη*. — *ἄνδρα* codicis scripturam restitui, antea *ἄνδρας* correxeram. Multo autem commodius hic versus post v. 157 legeretur, quo loco inserendum censet Bernays: nihil tamen novavi, cùm nesciamus, utrum ab ipso carminis auctore profectus, an aliena manu insertus sit. — V. 156. *ἔδοις*, *ἔδυς* Va, *ἔδῃς* V12. — V. 157. *τῶν ἰδίων βίοτον διάγοις ἀνυβρίστως* scripsi, quamquam ex librorum corruptelis etiam *ἀπὸ τῶν ἰδίων μόχθων διάγοις* elicias. Solus V1 *ἄγεις βιότου*, ceteri valde mendosi, Va *τοῦ ἰδίου βιότοιο φάγῃς*, V2A1H *τῶν οἰκείων* (H *κείων* in ras.) *βιότων* (A1 *βιώτων*) *φάγοις* (ita A1, *φαγε . .* V2, *φεύγοις* H), M *βιότων φάγοις*, PT *βιότων φεύγοις*, B *μισθῶν φάγεις*, vulgo *τῶν ἰδίων βιότων*

εἰ δέ τις οὐ δεδάηκε τέχνην, σκάπτοιτο δικέλλῃ.
ἔστι βίῳ πᾶν ἔργον, ἐφ' ᾧ μοχθεῖν ἐθέλησθα·
ναυτίλος εἶ, πλώειν ἐθέλεις, εὐρεῖα θάλασσα·
εἰ δὲ γεηπονίην μεθέπειν, μακραί τοι ἄρουραι.
οὐδὲν ἄνευ καμάτου πέλει ἀνδράσιν εὐπετὲς ἔργον,
οὐδ' αὐτοῖς μακάρεσσι· πόνος δ' ἀρετὴν μέγ' ὀφέλλει.
μύρμηκες, γαίης μυχάτους προλελοιπότες οἴκους,
ἔρχονται βιότου κεχρήμενοι, ὁππότ' ἄρουραι 471
λήϊα κειράμεναι καρπῶν βρίθωσιν ἀλωάς·
οἱ δ' αὐτ' ἢ πυροῖο νεοτριβὲς ἄχθος ἔχουσιν,
ἢ κριθῶν, αἰεὶ δὲ φέρων φορέοντα διώκει,
ἐκ θέρεος ποτὶ χεῖμα βορὴν σφετέρην συνάγοντες
ἄτρυτοι· φῦλον δ' ὀλίγον τελέθει πολύμοχθον.

φαγέοις. — *ἀνυβρίστως* MV2, *ἀνύβριστος* V1A1 ut vulgo, *ἀνύβριστ°* H, *ἀνύβριστον* Va (*ον* prope detritum), Brunck ex uno cod. *ἀνύβριστα*. — V. 158—161 in M leguntur post v. 165, sed litteris in m. additis iustus ordo restituitur. — *εἰ*, V2 *ἦν*. — *δεδάηκε*, P *δεδάητο*. — *τέχνην, σκάπτοιτο*, Bar. *τέχνης σκάπτοιο*, *τέχνης* etiam MPH. Insolens sane media verbi forma *σκάπτοιτο*, sed neque *σκάπτοι γε* neque *σκάψειε* probabile, minime vero Goram audiendus, qui *ἅπτοιτο δικέλλης* scripsit. Ac *τέμνεσθαι* quoque passim dicitur, ubi *τέμνειν* sufficiebat. — V. 159. *βίῳ*, V2H *βίων*. Antea *βίος* scripsi, sed *βίῳ* i. e. *ἐν βίῳ* non est addubitandum, cf. Menandri fr. 617 *οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα κάλλιον βίῳ*, item Diphili fr. 105. — *ἐφ' ᾧ* B, *ἐπὴν* V1P, *ἐπὰν* VaHA1, vulgo *ἐπεί*. — V. 160. *ναυτίλος εἶ, πλώειν ἐθέλεις*, legebatur *ναυτίλος εἰ πλώειν ἐθέλεις*, sed PV12H *εἶ*, et H stigmen post *εἶ* exhibet. — *πλώειν*, V2 *πλεῖν*, Va *πλόον*, P *πλώει*. — *ἐθέλεις*, Mpr. *ἐθέλῃς*, corr. *εις* vel *οις*, V2BPH *ἐθέλοις*. — V. 161. *δὲ* om. M. — *γεηπονίην* PV1, vulgo *γεωπονίην*, TV2 *γεωπονεῖν*, Mpr. *γέης πονέην*, Va *γαιοπονίην*. — *μεθέπειν*, PV2 *ἐθέλοις*, H *ἐθέλεις*, scilicet legebatur interpretamento recepto *μεθέπειν ἐθέλοις* (*εις*), post ut legitimus numerus restitueretur, germanum vocabulum *μεθέπειν* expunctum, id quod alius correctionis *γεωπονεῖν* TV2 necessitatem imposuit, sed huius interpolationis immunes PH. — *τοι*, Mpr. *τε*. — V. 162. *καμάτου*, B *καμάτων*. Sch. Hermog. Rhett. T. V. 441 hunc versum tanquam oraculi dictionem affert. — V. 163 deest in MB. — V. 164. *μυχάτους*, V2 *μυχάτοις*. — *προλελοιπότες*, V1 *προλελοίπασιν*. — V. 165. *βιότου* V1MVaB, *βίοτον* P, vulgo *βιότοιο* (H *βιότοι*). — *ὁππότ'*, V2 *ὁπότ'*. Goram legendum edixit *ὁππότ' ἀρούραις λήϊα κειράμενοι*, ut de formicis sit sermo, satis infeliciter: vid. Lobeck ad Phrynichum 319. — V. 166. *καρπῶν*, Mpr.A1 *καρπὸν*. — *βρίθωσιν* scripsi, V1 *βρίθουσιν*, MPBH *πλήθωσιν*, Va ut vulgo *πλήθουσιν*. — V. 167. *οἱ δ'*, MVaV2Mab *οὐδ'*. — *αὐτ' ἢ* scripsi, legebatur *αὐτοὶ*, V12 *αὐτ'*. — *πυροῖο*, in M litterae extremae erasae. — V. 168. *αἰεὶ* A1 et cod. Paris. ap. Schneidew., v. *ἀεὶ*. — *δὲ*, TV2 *δ' ὁ*, PH *καὶ*. Deinde A1 *φέρω φέροντα*. — V. 169. *συνάγοντες* V1, *ἐσάγοντες* B, *ἐπάγοντες* H ut vulgo, *προσάγονται* Va. — V. 170. *ἄτρυτοι* Brunck (V1), *ἄτρυτον* VaPMH ut vulgo, *ἄτρητον* A1V2. — *φῦλον*, M *φίλον*, idem a pr. m. *τ' ἐθέλει*.

κάμνει δ' ἠεροφοῖτις ἀριστοπόνος τε μέλισσα
ἢ πέτρης κοίλης κατὰ χηραμὸν ἢ δονάκεσσιν
ἢ δρυὸς ὠγυγίης κατὰ κοιλάδος ἔνδοθι σίμβλων
σμήνεσι μυριότρητα κατ' ἄνθεα κηροδομοῦσα.
Μὴ μείνῃς ἄγαμος, μή πως νώνυμνος ὄληαι·
δός τι φύσει καὐτός· τέκε δ' ἔμπαλιν, ὡς ἐλοχεύθης.
Μὴ προαγωγεύσῃς ἄλοχον, σέο τέκνα μιαίνων·
οὐ γὰρ τίκτει παῖδας ὁμοίους μοιχικὰ λέκτρα.
μητρυιῆς μὴ ψαῦ', ἅτε δεύτερα λέκτρα γονῆος·

V. 171—74 affert Schol. Nicand. Alex. 448. — *ἠεροφοῖτις* Brunck ex uno cod., M *ἠεροφοίτης*, Schol. Nic. VaV2H *ἠερόφοιτος* ut vulgo, A1 *ἡμερόφοιτος*, V1 *ἠεριφοῖτις*, B *ἱεροφοίτης*. — *ἀριστοπόνος*, H *ἀριστόπονος*, Va *ἀριστοφόνος*, idem ut videtur om. *τε*, quae vocula valde suspecta, credo poetam *ἀ ρ ι σ τ ο π ό ν ε ι α* scripsisse, quod ad *ἀριστοπονεύς* referendum, quo vocabulo Manetho usus; similiter Theocritus *ἀριστοτόκεια*, Oppianus *ἀριστοπόσεια*, *αἰνοτόκεια* Moschus et Nonnus adsciverunt, alia, cf. Lobeck Paral. 462. — V. 172. *ἢ* Va, vulgo *ἠὲ*, A1 *ἠὲ πέτρης ἢ κοίλης* et *ἢ δονακ.* — *χηραμὸν*, Schol. Nic. cod. Riccard. et Marc. *κατὰ χιράδος* (*χοιράδος*). — *ἢ δονάκεσσιν*, quamvis schol. Nic. cum libris conspiret, haud scio an vitium contraxerit. Conieci aliquando *α ἳ δ ο ν έ ο ν τ α ι . . . κ η ρ ο δ ο μ ο ῦ σ α ι*; quemadmodum haud raro non solum poetae ad Homeri exemplum, sed etiam qui pedestri utuntur sermone, post nomina *περιεκτικὰ* inferunt pluralem numerum, velut Nicander Alexiph. 445 *ἔργα μελίσσης, αἵτ' ἀπὸ μόσχου σμήνεος ἐξεγένοντο κτλ.* quem poetam numerum variare solitum esse Schneider ad Ther. 201 ostendit. Verbum *δονεῖσθαι* aptissimum, cf. Choerili versus *περὶ δὲ κρήνας ἀρεθούσας μυρία φῦλ' ἐδονεῖτο πολυσμήνοισι μελίσσαις εἴκελα.* — V. 173. *κοιλάδος*, Bernays *κοιλάδας* scripsit. nihil novandum esse docet Nicander Alex. 448 *ἔνθα δὲ καὶ κοίλοιο κατὰ δρυὸς ἐκτίσσαντο πρῶτόν που θαλάμας*, quem locum fortasse scriptor huius poematis expressit, eadem structura usus supra *πέτρης κοίλης κατὰ χοιράδος*, si istam lectionem comprobaveris. Magis offendit tribus versibus continuis totiens repetitum *κατὰ*, item *κοίλης* et *κοιλάδος* finitima. Pro *κοιλάδος*, quod adiectivi vice fungitur, *ῥωγάδος*, pro *κατὰ χηραμὸν* possis *ἀνὰ χ.* corrigere, nam *κατακηροδομοῦσα*, quod ad exemplum v. *κατοικοδομεῖν* dictum, non est sollicitandum. Sed satius nihil novare, ab huius poematis simplicitate istae repetitiones haud abhorrent. — *σίμβλων*, V2 *σίμβλον*. — V. 174. *σμήνεσι*, M *εσι* ex corr., B *σμήνησι*. — *μυριότρητα*, MBTA1 et Schol. Nic. *μυριότητα*. — *ἄνθεα*, Ruhnken coni. *ἄγγεα* (atque ita exhibet ut videtur cod. Gott. schol. Nic.), ego *ἤθεα*. — *κηροδομοῦσα*, T *κηροδονοῦσα*. — V. 175. *μή πως*, V1 *ὅπως*. Parum commode *πως* additum, fortasse poeta *πᾶς* scripsit, quod breviter dictum pro *μὴ πᾶς τεὸς οἶκος ὄληται νώνυμνος*. — *νώνυμνος* B, *νώνυμος* V12PA1VaH, ut vulgo. — V. 176. *τι*, V12H *τῇ*, Mpr. *τη*. — *τέκε*, H *τόκε*. — V. 177. *προαγωγεύσῃς* M in ras. — *ἄλοχον*, V1 *ἄλογον*. — V. 178. *μοιχικὰ*, V1 *μοιχικὴ*. — V. 179. *μητρυιῆς μὴ ψαῦ', ἅτε* scripsi, neque enim probandum quod Brunck edidit ex uno libro *ψαῦε τὰ δ. λ γ.* (duo alii *ψαῦε τε*), nam ut insolentiam structurae *ψαῦε λέκτρα* praetermittam, *μητρυιῆς λέκτρα γονῆος* nullo modo ferendum. Igitur stigme post *ψαῦε* posita *ἅτε* scripsi; participium *οὖσαν* omissum aliis exemplis satis superque tuearis, neque accusativus

μητέρα δ' ὡς τίμα τὴν μητέρος ἴχνια βᾶσαν.
μηδ' ἐπιπαλλακίοις πατρὸς λεχέεσσι μιγείης.
μηδὲ κασιγνήταις ἐς ἀπότροπον ἐλθέμεν εὐνήν.
μηδὲ κασιγνήτων ἀλόχοις ἐπὶ δέμνια βαίνειν.
μηδὲ γυνὴ φθείροι βρέφος ἔμβρυον ἔνδοθι γαστρός,
μηδὲ τεκοῦσα κυσὶν ῥίψῃ καὶ γυψὶν ἕλωρα. 472
μηδ' ἐπὶ σῇ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάλῃαι.
μηδ' αὖ παιδογόνον τέμνειν φύσιν ἄρσενα κοῦρον.
μηδ' ἀλόγοις ζώοισι βατήριον ἐς λέχος ἐλθεῖν.
μηδ' ὕβριζε γυναῖκα ἐπ' αἰσχυντοῖς λεχέεσσιν.

inusitatus, cf. Plato Phaedr. 275 A τοῦτο γὰρ τῶν μαθόντων λήθην μὲν ἐν ψυχαῖς παρέξει . . . ἅτε . . . αὐτοὺς ὑφ' αὑτῶν ἀναμιμνησκομένους, eandemque structuram passim ὡς asciscit. Libri omnes vitiati, φαύετε MV1PH, ψαύε τὲ V2, ψαύεται B, ψεῦδετε Va, ψαῦέ γε A1 et vulgo. — λέκτρα, MA1 τέκνα. — V. 180 in M legitur μητέρα σεῖο τίμα, κρεῖσσον γὰρ ἀν' ἤχνια βάσσαν. — V. 181. 182 hoc ordine Va et P, vulgo inverso ordine leguntur. — ἐπιπαλλακίοις scripsi, vulgo ἐπὶ παλλακίοισι, at neque praep. ἐπὶ locus, et hypocoristicum nomen παλλάκιον vel in hoc poemate offensioni est. Libri omnes ἐπὶ, deinde variant, PBH παλλακίσι, A1 παλλακίσσι, V1Va παλλακῆσι, V2 παλλακοῖσι. Quod restitui ἐπιπαλλακίοις est sane ἀμάρτυρον, sed similitudine aliorum adiectivorum, velut ἐπινυμφίδιος, ἐπιμοίριος, al. tuearis. — V. 182. κασιγνήταις scripsi, legebatur κασιγνήτης, Va κασιγνῆτις. — ἀπότροπον, Mpr. ἀπότρον. — V. 183 Bernays in suum locum restituit, quam correctionem iam cod. Va denuo collatus confirmavit, nam in ceteris libris legitur loco prorsus alieno ante v. 195, om. V2. — κασιγνήτων ἀλόχοις scripsi, legebatur κασιγνήτων ἀλόχων, sed P κασιγνήτων ἀλόχοισιν, B κασίγνήταις λόχων. — βαίνειν, B φαίνειν, sed supra βαίνειν, duo Brunckii libri βαίνοις. — V. 184. φθείροι V2PH, φθείρειν Va, vulgo φθείρῃ ut M. — 185. ῥίψῃ, B ῥίψῃς. — V. 186 subiunxi versui 185, vulgo legitur: Μηδ' αὖ παιδογόνον . . . μηδὲ τεῇ ἀλόχῳ . . . libris fere omnibus adversantibus, qui eo ordine, quem restitui, v. 186. 187 exhibent velut H, plerique interposito v. 191 (186. 191. 187), quos indicavi ad v. 191. — μηδ' ἐπὶ σῇ V1P, μηδέ τι σῇ BMV2, μηδέ τις ἢ Va(H), μηδέ τις ἢ A1P in m., μηδὲ τεῇ Brunckii cod. unus. — βάλῃαι quod Hermann requirebat MVaBV12TP, βάληται A1, v. βάλοιο. — V. 187. μηδ' αὖ non convenit, neque vero existimandum alium versum iam interceptum praecessisse, quo referatur hoc exordium, sed corrigas μηδ' ἐκ παιδογόνον τέμνειν quod verbum proprium, cf. Sophoclis versum in Troilo σκάλμη γαρ ὄρχεις βασιλὶς ἐκτέμνουσ' (fort. ἐκτεμοῦσ') ἐμούς. — παιδογόνον, Va παιδογόνων. — τέμνειν φύσιν ἄρσενα κούρου V1, sed VaH ut vulgo ποτὲ τέμνειν ἄρσενα κοῦρον, M τέμνειν ἄρσενα κοῦρον. — V. 188. ζώοισι, A1 ζώοις, idem εἰς. — ἐλθεῖν PV1MVa ut vulgo, Brunck ἔλθοις ex uno cod., unde Hermann ἔλθῃς scripsit. Varias lectiones quas H h. v. suppeditat nequeo indicare, schedula, quam ab Holdero accepi, hic detrita. — V. 189 Va collocat post v. 192, rectene an secus ambigas. Revocavi vulgatam lectionem ἐπ' αἰσχυντοῖς λεχέεσσιν, quam tuetur A1 ac Bernays servavit, nisi quod γυναῖκας scripsit, sed gravius mendum libri produnt, V1 γυναῖκα ἐπ' αἰσχυντῆρ', V2 γυναῖκα αἰσχυντικοῖς, P γυναῖκας ἐπ' αἰσχυντικοῖς, M γυναῖκα ἐπ'

μὴ παραβῇς εὐνὰς φύσεως ἐς κύπριν ἄθεσμον·
οὐδ' αὐτοῖς θήρεσσι συνεύαδον ἄρσενες εὐναί.
μηδέ τι θηλύτεραι λέχος ἀνδρῶν μιμήσαιντο.
μηδ' ἐς ἔρωτα γυναικὸς ἅπας ῥεύσῃς ἀκαθέκτως·
οὐ γὰρ ἔρως θεός ἐστι, πάθος δ' ἀΐδηλον ἁπάντων.
στέργε τεὴν ἄλοχον· τί γὰρ ἥδυτερον καὶ ἄρειον,
ἢ ὅταν ἀνδρὶ γυνὴ φρονέῃ φίλα γήραος ἄχρις,
καὶ πόσις ᾗ ἀλόχῳ, μηδ' ἐμπέσῃ ἄνδιχα νεῖκος; 473
μηδέ τις ἀμνήστευτα βίῃ κούρῃσι μιγείη.

ἐσχυντοῖς, Va *γυναῖκα ἀπαισχυντικοῖς*, unus V1 omnium praestantissimus liber videtur germanae scripturae *ἐπ' αἰσχυντῆρσι* vel *καταισχυντῆρσι* (utroque nomine Aeschylus utitur) vestigium servavisse, cuius interpretamentum *αἰσχυντικοῖς* alii libri (etiam H) exhibent, corrector denique *αἰσχυντοῖς* substituit. Denique *λεχέεσσι* V1A1, *ἐπέεσσι* MV2, *χειλέεσσι* PVaH, *χείλεσσι* duo codd. Brunckii, scripturae fide indignae, nam interpolando librarii vocabulum in archetypo oblitteratum restituere conati sunt, fuit fortasse *ὀχείαις*, quae poterant *καταισχυντῆρες* dici, quemadmodum *τύχην σωτῆρα* Aeschylus dixit. De foeda libidine poetam verba facere certum, itaque reiiciendum quod olim scripsi *γυναῖκ' αἰσχυντηροῖς ἐπέεσσι* vel *μηδ' αἴσχυνε γυναῖκα ἐφυβρίστοις ἐπέεσσιν*. — V. 190. *ἐς κύπριν*, V2 *εἰς κοῖτον*, M *κύπριν* in rasura. Post hunc versum haud dubie alius excidit: nam debebat poeta plane puerorum amorem interdicere, quemadmodum statim in prooemio praeter cetera *ἄρσενα κύπριν ὀρίνειν* vetat: v. 189 latius patet, nam pariter ad v. 191 pertinet. Fortasse talis versus intercidit:

μηδὲ βιάζεσθαι παιδὸς φύσιν ἄρσενος ἄνδρα.

tanquam Serapidis oraculum edidit hunc versum cum alio: *εἰς αἰσχρὰν συνέλευσιν, ἐπεὶ φόνῳ εἴκελόν ἐστιν* Piccolos p. 189: cf. Mommsen Schol. Pind. 2. — V. 191. Hic versus, quem post v. 186 collocant libri tantum non omnes V12PBMVaMabA123, rectissime in H et vulgo suum locum obtinet. — *θήρεσσι συνεύαδον ἄρσενες εὐναὶ* Victorius ex Sambuci cod. et sic tres codd. Brunckii, item H (*συνεύαδεν*) M (*συνεύαδεν*, ubi m. s. *συν* add.) Va (*συνεύνα δὲ ἄρσενος*) T (*θήρεσι συνέβαδεν ἄρσεν ἐς*) et ut videtur BV1 (*συνεύαδ'*) P (*συνέβαδεν*). Olim legebatur *θήρεσσ' ἄρσην συνέβαδεν ἐς εὐνήν*, quod plane exhibet A1. — V. 192. *μηδέ τι*, Va *μηδ' ἔτι*. — *ἀνδρῶν*, M *ἀνδρὸς*. — *μιμήσαιντο*, V2A1M corr. *μωμήσαιντο*. Malim *μιμήσωνται*, atque id ipsum fortasse delitescit in altera scriptura *μωμήσαιντο*. — V. 193. *ἅπας*, Mpr. *ἅπαν*. — *ῥεύσῃς*, Va *οἶπερ* (ασ) *εὔσης*, V1 *ῥύσῃς*, V2 *νεύσῃς*. — *ἀκαθέκτως* scripsi, V2 *ἀκάθεκτος*, ceteri ut vulgo *ἀκάθεκτον*. — V. 194. Va *οὖρως γὰρ θεός*. — *δ'* om. Mpr. — *ἀπάντων* manifestus librariorum error, videtur *ἀπαντᾶν* potius scribendum, quam *ἅπασιν*, quod languet. — V. 195. *τεὴν*, TH *τέκνον*, Mb *τέκνων*, Va *τέκνον ἄλοχον τεήν*. — V. 196. *φρονέῃ*, V12BPT *φρονέοι*, MVa *φρονέει*. — *φίλα*, Mcorr. *καλὰ* vel *καὶ*. — *ἄχρις* V1Mcorr., vulgo *ἄχρι*, ut VaH. — V. 197 et 198 desunt in MB, 198 in MbV2TH. — *ἐμπέσῃ*, Va *μὴ δὲ πέσῃ*, T *ἐμπέσοι*. — *ἄνδιχα*, V *ἄνδρα*. — V. 198. P *ἀμνήστευτα ἀνηκούρῃσι μιγείη*, Va *ἀμνηστευτασίη κούραισι μιγῆναι*, A1 *κούρῃ μιγείη*. Versum ab hoc loco alienum commode post v. 183 inserueris, sed fortasse ab aliena manu adscriptus est.

Μηδὲ γυναῖκα κακὴν πολυχρήματον οἴκαδ' ἄγεσθαι·
λατρεύσεις ἀλόχῳ λυγρῆς χάριν εἵνεκα φερνῆς.
ἵππους εὐγενέας διζήμεθα γειαρότας τε
ταύρους ὑψιτένοντας, ἀτὰρ σκυλάκων πόδας ἀργούς·
γῆμαι δ' οὐκ ἀγαθὴν ἐριδαίνομεν ἀφρονέοντες·
οὐδὲ γυνὴ κακὸν ἄνδρ' ἀπαναίνεται ἀφνεὸν ὄντα.
μηδὲ γάμῳ γάμον ἄλλον ἄγοις ἔπι πήματι πῆμα·
μηδ' ἀμφὶ κτεάνων συνομαίμοσιν εἰς ἔριν ἔλθῃς.
Παισὶν μὴ χαλέπαινε τεοῖς, ἀλλ' ἤπιος εἴης.
ἢν δέ τι παῖς ἀλίτῃ σε, κολουέτω υἱέα μήτηρ,
ἢ καὶ πρεσβύτατοι γενεῆς, ἢ δημογέροντες.
Μὴ μὲν ἐπ' ἄρσενι παιδὶ τρέφειν πλοκαμηῖδα χαίτην·

V. 199. *πολυχρήματον οἴκαδ'* Brunck ex uno cod. (et sic ut vid. V1), *σοῖσιν οἴκοισιν* A1MVaV2H, *σοῖσιν οἴκοισι δ'* B, *οἴκοισιν σοῖσιν* vulgo. — V. 200. *λατρεύσεις* P, *λατρεύσεις δ'* V1, *λατρεύεις δ'* M (sed *δ'* add. al. m.) A1, *λατρεύει δ'* B, Brunck ex suis codd. *λατρεύειν δ'* atque ita Va. — *λυγρῆς*, Bernays non recte *λυγρῇ* scripsit. — V. 201. *ἵππους*, MB *κάπρους*, deinde *δ'* addunt A1VaV2. — *διζήμεθα γειαρότας τε* scripsi in ed. 1, et plane sic P (supra vulgata scripta est), V1 *διζήμεθα γειαρόπας τε* et supra *κατ' οἶκον*, vulgo *δίζεσθαι μὲν κατὰ οἶκον* ut est in MA1VaH. — V. 202. *ταύρους* MB, ceteri *ταύρους δ'*. — *ὑψιτένοντας*, PVa' *ὑψιταίνοντας*. — *σκυλάκων*, Va *σκυλακας*, P *σκύλακας*, sed in marg. *σκυλάκων*. — *πόδας ἀργοὺς* scripsi, cf. supra v. 147 *ἀργίποσιν κυσίν*. Cum in archetypo scriptura oblitterata esset, librarii frustra expedire studuerunt, Mpr. *αγρίοιο*, sed corr. *παναγρίους*, P in m. *παναγραίους*, Va *παρὰ ἀγροὺς*, V1 *πανάριστον*, V2A1 *παναγρίους* ut vulgo, unus Brunckii cod. *παναγρείους*, H *π////οὺς*. Antea *παναγρῆας* correxeram. — V. 203. *ἀγαθὴν*, B *ἀγαθῇ*. — *ἀφρονέοντες* om. V1, M in ras., *ἀλλὰ φέρονται* Va, *ἀλλαφέροντες* B, fort. *ἀφραίνοντες*, Bernays *ἄφνος ἑλόντες* coniecit, non recte. — V. 204 omisit Ma. — *ἀπαναίνεται*, Va *ἀναίνεται*, H *ἀταvπάνεται*. — *ἀφνεόν*, V1 *ἀφνειόν*. — V. 205. *ἄγοις* codd. ut videtur omnes, praeter A1Va, qui *ἄγῃς* (*ἄγης*). — *ἔπι* Schaefer, legebatur *ἐπὶ*. — V. 206 in V2MbA2TVaH legitur ante v. 205, in Ma ante v. 203, deest in A13M. Hic versus, qui neque ex prioribus neque ex sequentibus aptus, aut aliunde huc inlatus est, aut finitimi versus interciderunt; fortasse praeter alios iam perditos v. 137 olim hoc loco legebatur. — *μηδ'*, H *μή*. — *ἀμφὶ*, Va *ἀωρὶ* (?). — *κτεάνων*, V1 *κτεάτων*. — *συνομαίμοσιν*, V1H *συναίμοσι*, V2TA2 *γε συναίμοσι*, PVa *τε συναίμοσιν*. — *ἔλθῃς* V1PH, quod Hermann requirebat, *αἴθῃς* Va, *ἔλθοις* Brunck ex suo libro ut A1 soloece. — V. 207. *παισὶν* vel *παισὶ* MVaV12BPA1H, vulgo *πασὶ δὲ*. — *εἴης* BM, *ἦσθα* V1, vulgo *ἴσθι* atque ita H, *ἴστε* Va. — V. 208. *ἢν*, A1 *ἤ*. — *ἀλίτῃ σε* correxi, Va *ἀλίτησι*, V1 *ἀλιτήσαιο*, vulgo *ἀλίτῃ* (H *ἀλίτη*, P *ἀλιτῇ*, Mpr. *ἐλήτη*). — *κολουέτω* scripsi, vulgo *κωλυέτω*, V1 *κρίνατο*, V2TB *ἐσκρινέτω*, hoc etiam unus Brunckii, alius *κρινέτω*, hinc Schneidewin: *ἢν δέ τι παῖς σ' ἀλίτῃ σεο, κρινέτω* pravo numero. Praeterea Mpr. *ὑγιέα*. — V. 210. *μὴ μὲν*, quod iurisiurandi est, insolentius hic in vetando adhibitum, nec tamen removere ausim, cum etiam Herodoti usus latius pateat. — *πλοκαμηῖδα χαίτην* scripsi, Va *πλοκαμηῖδα τέχνην*, quod recepit Bois-

μὴ κορυφὴν πλέξῃς μήθ' ἅμματα λοξὰ κορύμβων·
ἄρσεσιν οὐκ ἐπέοικε κομᾶν, χλιδαναῖς δὲ γυναιξίν. 474
Παιδὸς δ' εὐμόρφου φρουρεῖν νεοτήσιον ὥρην·
πολλοὶ γὰρ λυσσῶσι πρὸς ἄρσενα μῖξιν ἔρωτος.
παρθενικὴν δὲ φύλασσε πολυκλείστοις θαλάμοισιν·
μηδέ μιν ἄχρι γάμων πρὸ δόμων ὀφθῆμεν ἐάσῃς.
κάλλος δυστήρητον ἔφυ παίδων τοκέεσσιν.
Στέργε φίλους ἄχρις θανάτου, πίστις γὰρ ἀμείνων.
συγγενέσιν φιλότητα νέμοις ὁσίην θ' ὁμόνοιαν.
αἰδεῖσθαι πολιοκροτάφους, εἴκειν δὲ γέρουσιν
ἕδρης καὶ γεράων πάντων· γενεῇ δ' ἀτάλαντον
πρέσβυν ὁμήλικα πατρὸς ἴσαις τιμαῖσι γέραιρε.
Γαστρὸς ὀφειλόμενον δασμὸν παρέχειν θεράπουσιν.

sonade, V2P πλοκαμίδα χαίτην, A1 πλοκαμίδας χαίτην, V1 πλοκάμους ἐπιχάρτους, BM πλοκάμους ἐπὶ χαίτης ut Brunckii codd. tres, vulgo πλοκαμίδος χαίτην vel χαίτην πλοκαμῖδος. — V. 211. μήθ', V1 μηδ'. Deinde pro ἅμματα exhibent ἕρματα duo codd. Brunckii, tertius ut BMVa μὴ θαύματα. — V. 212. ἐπέοικε, Va ἐπέοι καί, T ἐνέηκε. — κομᾶν V1P, κόμαι TBMVa, vulgo κόμη. — χλιδαναῖς δὲ scripsi, legebatur χλιδαὶ δὲ, in M a corr. χλιδαὶ^{σ} repositum et δὲ deletum, V1P χρὴ δὲ ταῖς, sed superscr. vulgaris lectio, quae manifesto mendo laborat, nam χλιδὴ iambi modulum habet, et omnis generis luxuriam, neque vero luxuriantes capillos significat (itaque Aeschylus de Curetibus dixit χλιδῶν τε πλόκαμος, ὥστε παρθένοις ἁβραῖς), nec denique structura recte procedit; neque vero ut has difficultates expedias χλιδάαν δὲ scribendum. Antea χλιδαὶ αἵδε γυναικῶν commendaveram. — V. 213. δ' om. B. — ὥρην, B ὥραν, M ὧραν. — V. 214. λυσσῶσι, V1 λυσσόουσι, P λυσσώουσι ut vid. — μίξιν, T κύπριν, γρ. μίξιν. — ἔρωτος, ἐρῶντες M, ἔρωτες B. — V. 215—217 affert Stob. III 125 ed. Schow. — παρθενικὴν, B παρθενίην. — φύλασσε, M φύλαττε, Va φυλάσσει, quod eadem m. correxit, idem πολυκλείστοισι θαλάμοις. — V. 216. ἄχρι, Mpr. μέχρι. — γάμων, fort. γάμου, ut P exhibere videtur. — ὀφθῆμεν scripsi, nescius Boissonadum occupavisse, M ὤφθημεν, B ὀφθήμεναι, ceteri ὀφθῆναι. — V. 217. ἔφυ, V2 ἔφη. — V. 218 addidi ex V1. — V. 219. συγγενέσιν P, v. συγγενέσι. — νέμοις, νέμειν Va, θ' om. Mpr. — V. 220. πολιοκροτάφους, V2 πολυοκροτάφους. — V. 221 omisit Ma. — ἕδρης, A1 ἕδρη, sicut M γηραων. — πάντων, P ἁπάντων. — γενεῇ δ', Mpr. γενεὴν, sed m. s. add. δ'. — ἀτάλαντον, V12 ἀτάλαντος. Verba si integra sunt, significant, senem natalium splendore et annis patri parem pari honore afficias; sed propter sermonis ambiguitatem haesito, nam γενεῇ ἀτάλαντος potest etiam aetate suppar dici ut ὁμήλικα plane otiosum esse videatur, itaque in ed. 1 ἀφήλικα correxi, postea γενεῇ δ' ἀπάλαμνον conieci, i. e. aetate confectum, decrepitum. Bernays in priore versu vitium inesse existimans scripsit γεράων πάντων γενεῇ θαλέθοντας. πρέσβυν κτλ. quae parum probabilis est coniectura. — V. 222. πατρὸς om. V1. — τιμαῖσι, A1 τιμαῖς. — V. 223. παρέχειν MBVa, vulgo παρέχον, V1 παράσχον. Deinde Mpr. θεράποντα, Va θεράποντι.

δούλῳ τακτὰ νέμοις, ἵνα τοι καταθύμιος εἴη.
στίγματα μὴ γράψῃς, ἐπονειδίζων θεράποντα.
δοῦλον μὴ βλάψῃς τι, κακηγορέων παρ' ἄνακτι.
λάμβανε καὶ βουλὴν παρά γ' οἰκέτου εὖ φρονέοντος.
[Ἁγνείη ψυχῆς, οὐ σώματος, εἰσὶ καθαρμοί.] 215
Ταῦτα δικαιοσύνης μυστήρια· τοῖα βιεῦντες 475
ζωὴν ἐκτελέοιτ' ἀγαθὴν μέχρι γήραος οὐδοῦ.

V. 224. *δούλῳ*, Mpr. *δοῦλε*. — *νέμοις*, *νέμειν* Va. — *τοι* . . . *εἴη*, V2 *οἱ* . . . *εἴης*, et *εἴης* T a m. s., Schaefer *εἴῃ*. — V. 225. Mpr. *στιγμὰ* et *ἐπονειδίζον*. — *γράψῃς*, Va *γράφῃς*. — *θεράποντα*, V2Va *θεράποντι*. — V. 226. *δοῦλον*, T *δοῦλος*. — *βλάψῃς*, B *πλάψῃς*, V1T *γράψῃς*. — *τι* om. MB. — *κακηγορέων*, Va *κακῇ ἀγορέων*, M *κατηγορέων*. — *παρ' ἄνακτι* MVaB, *παρ' ἄνακτος* V1, *πρὸς ἄνακτα* P ut vulgo. — V. 227. *παρά γ'* scripsi, legebatur *παρὰ*, V1A1 *παρ'*. Vocula *γὲ* haud quaquam *στοιβῆς* vice fungitur, nam cum *παρ' εὖ φρονέοντός γε οἰκέτου* dicendum esset, *γὲ* praepositioni adhaeret, cuius traiectionis exempla non solum apud Homerum (velut *ἄριστοι τῶν ἄλλων μετά γ' αὐτὸν* et *σύν γε θεοῖσιν*) et reliquos poetas, sed etiam apud Herodotum et Atticos scriptores extant. Minus recte antea *βούλευμα παρ'* proposui, Bernays *παρὰ δούλου ἐϋφρονέοντος*. — *εὖ φρονέοντος*, *εὐφρονέοντος* MA1. — V. 228. *ἁγνείη ψυχῆς*, *οὐ σώματος*, *εἰσὶ καθαρμοί*, olim legebatur *ἁγνεῖαι ψυχῆς τοῦ σώματός εἰσι καθαρμοί*, Brunck suos secutus libros *ἁγνείη ψυχῆς τοῦ σώματός ἐστι καθαρμός*. Libri variant. *ἁγνείη* libri (T *ἁγνίη*, Mpr. *ἁγνείης*) praeter P et A1 qui ut vulgo *ἁγνεῖαι*. — *οὐ* BVaV2, MA1 *σου*, T *σοῦ*, vulgo *τοῦ*. — *εἰσι καθαρμοί* MV12P, *ἐστὶ* (*ἐστι*) *καθαρμός* Va et duo Brunckii libri. Negatione *οὐ* in locum importuni *τοῦ* (*σοῦ*) restituta ex trium librorum auctoritate versus pristinum nitorem recuperavit, cuius haec est sententia mentis, non corporis sanctitatem in sacris lustralibus omne momentum facere. Conspirat igitur hic versus planissime cum programmate Epidaurio *ἁγνὸν χρὴ νηοῖο θυώδεος ἐντὸς ἰόντα ἔμμεναι· ἁγνείη δ' ἐστὶ φρονεῖν ὅσια*, quod praeter Clementem Alex. adhibuit Porphyr. de abstin. II 19, Theophrasti libro *περὶ εὐσεβείας* usus (cf. Bernays de Theophr. 77 seq.), neque dubito quin antiquius hoc epigramma obversatum sit ei, qui hunc versum panxit. Tueor autem pluralem *καθαρμοί*, quo lustrationes in universum dici solent, nam librarii cur *καθαρμός* substituerint, facile apparet. Neque probandum, quod fortasse alicui in mentem veniat, *ἐστὶ καθαρμοί*, nam quamvis in versu solitario haesites, utrum nomen subiecti vice fungatur, Graeci in eiusmodi enuntiatis soliti sunt verbi numerum accommodare finitimo nomini. Iam vero hunc versum, qui nulla prorsus necessitudine cum reliquis est coniunctus, ab alio adiectum esse consentaneum est: itaque cancellis sepsi praeeunte Bernaysio. Sane poterat huius poematis auctor versum subiicere praecepto, quod scribarum incuria praetermiserit, sed haud scio an animus religione et praeceptis opinionibus liber, quem hoc decretum prae se fert, in istum hominem cadat. — V. 229. *τοῖα* codd. ut videtur omnes, praeter MaA13 qui ut vulgo *οἷα*, quod Brunck ex uno cod. correxit. — *βιεῦντες* non ausus sum mutare, quamquam M *βιοῦντες*. — V. 230. *οὐδοῦ*, VaV12A13Ma *οὐδῷ* vel *οὐδῶ*, B *ἀδοῦ*, P *οὐδῶ* sive *οὐδοῦ*, M *ὀδου*, Mb *ὀδοῦ*.

XII.

XENOPHANES.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

Νῦν γὰρ δὴ ζάπεδον καθαρὸν καὶ χεῖρες ἁπάντων 476
καὶ κύλικες· πλεκτοὺς δ' ἀμφιτιθεῖ στεφάνους,
ἄλλος δ' εὐῶδες μύρον ἐν φιάλῃ πορσύνει·
κρατὴρ δ' ἕστηκεν μεστὸς ἐϋφροσύνης·
ἄλλος δ' οἶνος ἑτοῖμος, ὃς οὔποτε φησὶ προδώσειν,

Xenophanes. Fr. 1. Integrum hoc Xenophanis carmen servavit Athen. XI 462 C: *Ὁρῶν οὖν ὑμῶν καὶ αὐτὸς τὸ συμπόσιον, κατὰ τὸν Κολοφώνιον Ξενοφάνη, πλῆρες ὂν πάσης θυμηδίας· Νῦν γὰρ δὴ κτλ.* — V. 1—3. om. C. — V. 1. *ζάπεδον* ABPV, *δάπεδον* Basil. L. Forma *ζάπεδον* non magis sollicitanda, quam v. 6 *ὀσδόμενος*. *Ζάπεδον* non solum Hesychius testificatur, sed etiam antiquum epigramma in insula Paro repertum Kaibel Epigr. 750a tuetur *σεμνῷ ἐνὶ ζαπέδῳ*. Fortasse etiam in hymno Hom. in Apoll. Pyth. 345 *ἀδύτου ζάπεδον* restituendum, ut exposui in comm. acad. Hal. 1859 p. VI, ubi ostendi principalem esse formam *σάπεδον*, unde *ζάπεδον*, *δάπεδον*, *ἄπεδον* descendunt: errant enim qui a forma *διάπεδον* repetunt etymorum scrutatores. — V. 2. *ἀμφιτιθεῖ* scripsi Dindorfium secutus, libri *ἀμφιτιθεὶς*, quod frustra tuetur Mullach. Versum adespoton ap. Clem. Alex. Paedag. p. 211 *ἄπερρε· μή μοι στέφανον ἀμφιθῇς κάρᾳ* Cobet tragico attribuit, quoniam solenne verbum sit *περιθεῖναι στέφανον*, at comicus inc. 305 dixit *φέρων δὲ στέφανον ἀμφέθηκέ τις*, quemadmodum etiam *ἀμφικείμενος στέφανος*, vel *ἐπίκειται στέφανος* (Theogn. 1259) dicitur. — V. 3. *ἄλλος*, fort. scrib. *στεφάνους ἄλλος*, *ὁ δ'* ut etiam Hermann coni. — *φιάλῃ πορσύνει* correxi, antea *φιάλῃσι προτείνει* scripsi dubitanter, libri *φιάλῃ παρατείνει*. Meineke coniecit *παραγινεῖ*, cuius loco *περαγινεῖ* (*περιαγινεῖ*) potius dicendum fuit. — V. 4...8 affert Eust. Od. 1683, 53 sine poetae n. — *κρατὴρ*, Schneidewin *κρητὴρ*. — *δ'* om. Eust., qui etiam *ἐμφροσύνης* exhibet. — V. 5. *ἄλλος δ' οἶνος ἑτοῖμος, ὃς οὔποτε φησὶ προδώσειν* scripsi, legebatur *ἄλλος* (ABCP, *ἄλλῳ* VL) *δ' οἶνος ἐστὶν* (hoc om. Eust. VL, A utrum exhibeat an om. non liquet) *ἕτοιμος* (Eust. *ἔτυμος*) *ὃς οὔποτε* (ita AVL Eust., *οὔπω* BP) *φησὶ προδώσειν* (ita AVL, *προδώσει* omisso *φησὶ* Eust., *φησὶ προδώσειν* om. BP). Cum haec duo verba etiam in A deesse crederentur (in quo revera exstant, vid. Ritschl in Museo Rhen. Novo I 140), Hermann coni. *οἶνος δ' ἐστὶν ἕτοιμος, ὃς οὔπω πυθμένι γείτων* collato Hesiod. Op. v. 336,

μείλιχος ἐν κεράμοις, ἄνθεος ὀσδόμενος·
ἐν δὲ μέσοις ἁγνὴν ὀδμὴν λιβανωτὸς ἵησιν,
ψυχρὸν δ' ἔστιν ὕδωρ καὶ γλυκὺ καὶ καθαρόν·
πάρκεινται δ' ἄρτοι ξανθοὶ γεραρή τε τράπεζα
τυροῦ καὶ μέλιτος πίονας ἀχθομένη·
βωμὸς δ' ἄνθεσιν ἂν τὸ μέσον πάντῃ πεπύκασται, 477
μολπὴ δ' ἀμφὶς ἔχει δώματα καὶ θαλίη.
χρὴ δὲ πρῶτον μὲν θεὸν ὑμνεῖν εὔφρονας ἄνδρας
εὐφήμοις μύθοις καὶ καθαροῖσι λόγοις.
σπείσαντας δὲ καὶ εὐξαμένους τὰ δίκαια δύνασθαι
πρήσσειν — ταῦτα γὰρ ὧν ἐστι προχειρότερον,
οὐχ ὕβρις, — πίνειν ὁπόσον κεν ἔχων ἀφίκοιο
οἴκαδ' ἄνευ προπόλου, μὴ πάνυ γηραλέος·
ἀνδρῶν δ' αἰνεῖν τοῦτον, ὃς ἐσθλὰ πιὼν ἀναφαίνει,
ὥς οἱ μνημόσυν' ᾖ, καὶ τόν, ὃς ἀμφ' ἀρετῆς,

Schneidewin contra οἶνος δ' ἐστὶν ἑτοῖμος, ὃς οὔποτε φησὶ προδώσειν, at necessarium prorsus est ἄλλος δ', nam praeter vinum temperatum iam in cratere praesto erat aliud in amphoris, itaque ἐστὶ delendum. — V. 6. ὀσδόμενος, B ὀδμόμενος, Hermann ὀζόμενος. — V. 7. ὀδμὴν, Eust. ὀσμὴν. — ἵησιν Eust., v. ἵησι. — V. 8. ἔστιν Hermann, v. ἐστὶν. — V. 11. ἂν τὸ μέσον Karsten, vulgo αὐτὸ μέσον, Fr. Francke αὐτόμεσος, Mullach. αὐτόμεσον, Hermann αὐτομάτοις. — πάντῃ, legebatur πάντη. — V. 13. χρὴ δὲ, scribendum videtur χρὴ δή. — ὑμνεῖν Stephanus, ὑμνὲν VL, ὑμῖν P. — V. 14. λόγοις, Eichstaedt νόοις, Schneidewin νόμοις. — V. 15. σπείσαντας δὲ scripsi et deinde πρήσσειν — ταῦτα γ. ὧν ἐ. προχειρότερον, οὐχ ὕβρις — πίνειν ὁπόσον κτλ., ut τὰ δίκ. δύν. πρήσσειν sit ex partic. εὐξαμένους suspensum, πίνειν autem infinitivus sit cum accusativis σπείσαντας et εὐξαμένους copulandus, illa denique ταῦτα ... ὕβρις mediae orationi interiecta, vulgo: σπείσαντάς τε ... πρήσσειν· ταῦτα γ. ὧν ἐ. προχειρότερον. οὐχ ὕβρις πίνειν δ' ὁπόσον κτλ. Contra Hermann λόγοις σπείσαντάς τε καὶ εὐξαμένους· τὰ δίκαια δ' ὄνασθαι πρήσσοντας· τὸ γὰρ οὖν ἐστι προχειρότερον, οὐχ ὕβριν· πίνειν δ' ὁπόσον κτλ. — V. 16. προχειρότερον corruptum, quamvis Ahrens aliter censeat, qui ταῦτα γὰρ οὐκ ἐστι προχ. coniecit, ego conieci προαιρετέον, quod etiam Schneidewin proposuit, vel προαγρετέον, sed non satisfacit. hoc enim poeta dixisse videtur: *est hoc hominum honestorum vel prudentium*, exempli gratia προμηθοτέρων i. e. προμηθεστέρων, quemadmodum ὑβριστότατος, ἀκρατέστατος alia a legitima specie recedunt. Mullach πρότιμ' ἕταροι, Herwerden πρότιμ' ἑτέρων scripsit. — V. 17. οὐχ ὕβρις, B οὐχ' ὕβρεις. — V. 18. Heimsoeth verbum γηραλέος nulli calumniae obnoxium tentavit, μὴ πάνυ δὴ σφαλερός scribens: poeta unis senibus aetate provectis comitem largitur. — V. 19. ἀναφαίνει, Hermann et Hartung ἀναφαίνῃ. — V. 20. ὥς οἱ μνημόσυν' ᾖ scripsi, vulgo ὡς ἡ μνημοσύνη, P ὡ σημνημοσύνη, Scaliger coniecit ὡς Ἡ μνημοσύνη καὶ τὸν Ὅς ἀμφ' ἀρετῆς, ut haec scoliorum fuerint exordia, Hermann ὅσση μνημοσύνη καὶ νόος ἀμφ' ἀρετῆς, Schneidewin ὥς οἱ μνημοσύνη καὶ πόνος ἀμφ' ἀρετῆς, similiter Ahrens, nisi quod ὡς ᾖ, quod probans Hartung praeterea καὶ λόγος

οὔτι μάχας διέπει Τιτήνων οὐδὲ Γιγάντων,
οὐδ' αὖ Κενταύρων, πλάσματα τῶν προτέρων,
ἢ στάσιας σφεδανάς· τοῖς οὐδὲν χρηστὸν ἔνεστιν·
θεῶν δὲ προμηθείην αἰὲν ἔχειν ἀγαθόν.

2.

Ἀλλ' εἰ μὲν ταχυτῆτι ποδῶν νίκην τις ἄροιτο. 478
ἢ πενταθλεύων, ἔνθα Διὸς τέμενος
παρ Πίσαο ῥοῆς ἐν Ὀλυμπίῃ, εἴτε παλαίων,
ἢ καὶ πυκτοσύνην ἀλγινόεσσαν ἔχων,
εἴτε τὸ δεινὸν ἄεθλον, ὃ παγκράτιον καλέουσιν,
ἀστοῖσίν κ' εἴη κυδρότερος προσορᾶν,
καί κε προεδρίην φανερὴν ἐν ἀγῶσιν ἄροιτο,
καί κεν σῖτ' εἴη δημοσίων κτεάνων
ἐκ πόλεως καὶ δῶρον, ὅ οἱ κειμήλιον εἴη·
εἴτε καὶ ἵπποισιν, ταῦτά χ' ἅπαντα λάχοι,
οὐκ ἐὼν ἄξιος, ὥσπερ ἐγώ· ῥώμης γὰρ ἀμείνων

scripsit, Mullach *ὧς οἱ μνημοσύνη καὶ μένος, ἀμφ' ἀρετῆς*, ut *ἀμφ' ἀρ.* suspensum sit ex *ἀναφαίνει*, Meineke *ὧν ἡ μνημοσύνη*. Heimsoeth quae ego emendaveram depravavit scribendo *ὅσσ' οἱ μνημόσυν' ᾖ*, idem deinde *καὶ τόν, ὃς ἆθλ' ἀρετῆς* commendat. — V. 21. *οὔτι*, C *οὔτε*. — *διέπει* C, *διέπειν* PVL, *διέπῃ* Hartung. Ceterum *διέπει* est *regit, tamquam imperator*, quod non sine cavillatione dictum. — V. 22. *οὐδ' αὖ* scripsi, *οὐδέ* BC, vulgo *οὐδέ τε*, *οὐδὲ τὰ* Hermann. — *πλάσματα τῶν* Schweighaeuser, *πλασμάτων* ABC, om. P (sed in m. *πραγμάτων*) VL. Hermann coni. *Κενταύρων φλάσματα τῶν προτέρων*. — *προτέρων ἢ στάσιας* ABP, *ἢ στάσιας προτέρων* VL. — V. 23 et 24 om. C. — *σφεδανάς* Osann, ut ego dudum emendavi, libri *φενδόνας*, Scaliger *φλεδόνας*, Hermann *φλεδονᾶν*. — *τοῖς*, Mullach *ταῖς*. — V. 24. *δὲ* adiecit Scaliger. — *προμηθείην*, Dindorf *προμηθίην*. — *ἀγαθόν* Fr. Franke et Hermann, v. *ἀγαθήν*. Librorum scripturam tuetur Weil, qui v. 19—24 traiiciendos censet post v. 14, non recte; nam cum disticho v. 13. 14 arctissima necessitate coniunctus est v. 15 *σπείσαντας δὲ καὶ εὐξαμένους*, quibus verbis praecedentis distichi summa ut solet iteratur.

Fr. 2. Athen. X 413 F: *Ταῦτ' εἴληφεν ὁ Εὐριπίδης ἐκ τῶν τοῦ Κολοφωνίου ἐλεγείων Ξενοφάνους οὕτως· Ἀλλ' εἰ μὲν κτλ.* — V. 1. *εἰ μὲν*, Wakefield *εἴ κεν*. — *ταχυτῆτι* A, *ταχύτητι* PVL. — V. 2. *πενταθλεύων*, fort. *πενταεθλεύων*, et similiter v. 16. — V. 3. *παρ Πίσαο ῥοῆς ἐν* Stephanus (Schneidewin *ῥοάς* mavult), *πὰρ πίσα ὀρόησεν* P, *παρπίσα ὀρόησεν* B, *πὰρ πίσα ὀρόης ἐν* V. — V. 4. *ἔχων*, Karsten *ἑλών*. — V. 5. *τὸ* Wakefield, libri *τι*. malim *εἴτ' ὤν*. — V. 6. *ἀστοῖσιν* B, *ἀστοῖσι* PVL. — *κυδρότερος* Stephanus et Scaliger, *κεδρότερος* PV. — *προσορᾶν* Iacobs, A *προσεραν*, B *πρὸς ἀέραν*, PVL *πρὸς ἄκρα*. — V. 8. *κεν* L, *κε* PV. — *σῖτ' εἴη* Turnebus, libri *σιτείη*. — V. 9. *πόλεως*, *πόλιος* Schneidewin et hic et v. 22, nam *πόλεος* ubi bisyllabum est videtur scribendum. — V. 10. *ταῦτά χ' ἅπαντα* B, *ταῦτα κ' ειπαντα* A, *ταῦτα κἄπαντα* P, *ταῦτά γ' ἅπαντα* VL, *ταῦτα κε πάντα* Schweighaeuser. — V. 11. *οὐκ ἐὼν* PVL, *οὐκ ὢν* Casaubonus, ego in

ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων ἡμετέρη σοφίη.
ἀλλ' εἰκῇ μάλα τοῦτο νομίζεται· οὐδὲ δίκαιον
προκρίνειν ῥώμην τῆς ἀγαθῆς σοφίης.
οὔτε γὰρ εἰ πύκτης ἀγαθὸς λαοῖσι μετείη,
οὔτ' εἰ πενταθλεῖν, οὔτε παλαισμοσύνην,
οὐδὲ μὲν εἰ ταχυτῆτι ποδῶν, τό πέρ ἐστι πρότιμον
ῥώμης ὅσσ' ἀνδρῶν ἔργ' ἐν ἀγῶνι πέλει,
τοὔνεκεν ἂν δὴ μᾶλλον ἐν εὐνομίῃ πόλις εἴη·
σμικρὸν δ' ἄν τι πόλει χάρμα γένοιτ' ἐπὶ τῷ,
εἴ τις ἀεθλεύων νικῷ Πίσαο παρ' ὄχθας·
οὐ γὰρ πιαίνει ταῦτα μυχοὺς πόλεως.

3.

Ἀβροσύνας δὲ μαθόντες ἀνωφελέας παρὰ Λυδῶν, 479
ὄφρα τυραννίης ἦσαν ἄνευ στυγερῆς,
ἤϊσαν εἰς ἀγορὴν παναλουργέα φάρε' ἔχοντες,
οὐ μείους ὥσπερ χίλιοι εἰς ἐπίπαν,

ed. 2. *οὐκ ὤν*. — V. 14. *ἀγαθῆς*, Valckenaer *ἀγανῆς*. — V. 15. *λαοῖσι μετείη* Stephanus, legebatur *λαοῖσιν ἔτ' εἴη*. — V. 17. *ταχυτῆτι* Schweighaeuser, v. *ταχύτητι*. — V. 19. *ἂν* ABP, *ἂρ* VL. — V. 20. *γένοιτ'*, P *μένοιτ'*. — V. 21. *Πίσαο παρ'*, B *πίσας παρὰ*. — V. 22. respicit Eust. Il. 1299, 22. Deinde Xenophanes videtur dixisse potius viros de civitate universa ac publicis rebus bene meritos his praemiis ornandos esse, plane ut est apud Euripidem in Autolyco, qui ut recte animadvertit Athenaeus, Xenophanis vestigia sequitur. Carmen enim hoc longius etiam fuisse, significat ipse Athenaeus: *Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ὁ Ξενοφάνης κατὰ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ἐπαγωνίζεται, διαβάλλων ὡς ἄχρηστον καὶ ἀλυσιτελὲς τὸ τῆς ἀθλήσεως εἶδος.* quamquam fortasse etiam alibi, velut in Sillis idem argumentum attigit. Vide commentationem meam de Babrio in The Classical Museum N. VIII p. 116.

Fr. 3. Athen. XII 526 A: *Κολοφώνιοι δ', ὥς φησι Φύλαρχος, τὴν ἀρχὴν ὄντες σκληροὶ ἐν ταῖς ἀγωγαῖς, ἐπεὶ εἰς τρυφὴν ἐξώκειλαν πρὸς Λυδοὺς φιλίαν καὶ συμμαχίαν ποιησάμενοι, προῄεσαν διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ, ὡς καὶ Ξενοφάνης φησίν· Ἀφροσύνας κτλ.* Ceterum hos versus videtur Phylarchus descripsisse ex carmine, quod *κτίσις Κολοφῶνος* inscriptum fuit, in quo carmine cum poeta patriae origines et primordia diligenter illustravisset, etiam ea tempora, quae insecuta sunt, strictim attigisse videtur. — V. 1. *Ἁβροσύνας* Schneider Saxo, libri *ἀφροσύνας*. — V. 2. *τυραννίης*, Meineke *τυραννείης* — *ἦσαν ἄνευ στυγερῆς* Dindorf, A *ησσα νευ στυγερῆς*, B *ησσανευ στυγερῆς*, P *ἦσσαν εὐστυγερῆς*, VL *ἦσαν ἐπὶ στυγερῆς*. Tyrannidem poeta appellat vel ipsorum Lydorum imperium vel domesticam dominationem, quae sub Lydorum imperio Colophonios oppressit: nam haec luxuria ante bellum cum Lydis effloruit: Aristot. Pol. IV 3, 8: *οὔτ' ἂν οἱ πλούσιοι διὰ τὸ κατὰ πλῆθος ὑπερέχειν, δῆμος· οἷον ἐν Κολοφῶνι τὸ παλαιόν· ἐκεῖ γὰρ ἐκέκτηντο μακρὰν οὐσίαν οἱ πλείους πρὶν γενέσθαι τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Λυδούς.* — V. 3. *ἤϊσαν* Meineke, vulgo *ᾔεσαν*. — V. 4. *ὥσπερ* AB, *ἤπερ* PVL, vid. Solon. fr. 36, 18. cf. Schoemann de Parti-

αὐχαλέοι, χαίτῃσιν ἀγαλλόμενοι εὐπρεπέεσσιν,
ἀσκητοῖς ὀδμὴν χρίμασι δευόμενοι.

4.

Οὐδέ κεν ἐν κύλικι πρότερον κεράσειέ τις οἶνον
ἐγχέας, ἀλλ' ὕδωρ καὶ καθύπερθε μέθυ.

5.

Πέμψας γὰρ κωλῆν ἐρίφου, σκέλος ἤραο πῖον
ταύρου λαρινοῦ, τίμιον ἀνδρὶ λαχεῖν,
τοῦ κλέος Ἑλλάδα πᾶσαν ἐφίξεται οὐδ' ἀπολήξει,
ἔστ' ἂν ἀοιδοπόλων ᾖ γένος Ἑλλαδικῶν.

6.

Νῦν αὖτ' ἄλλον ἔπειμι λόγον, δείξω δὲ κέλευθον.

bus orat. 237. — Quod est ap. Cicer. de Republ. VI 2: „ut quemadmodum ille scribit, cotidiano in forum mille hominum cum pallis conchylio tinctis descenderent“ sane ad Colophonios pertinet, sed Theopompum auctorem sequi videtur, quem etiam Athen. l. l. adhibet. — εἰς ἐπίπαν, Schweighaeuser ὡς ἐπίπαν. — V. 5. αὐχαλέοι ABPV, αὐχμαλέοι L. — χαίτῃσιν PVL, χαίτισιν AB. — ἀγαλλόμενοι V, ἀγαλλόμεν L(AB), ἀγάλλομεν P. Hermann αὐχαλέοι χαίτης ἐν ἀγάλμασιν, ego olim ἄγαλμ' ὧς, Schneidewin ἀγαλλόμενοι ταναῇσιν, Mullach ἀγαλλόμενοι χαριέσσης, Meineke ἀγαλλόμενοι χρυσέῃσι. Synizesin facile possis removere scribendo χαίτης γεγανωμένοι εὐπρεπέεσσιν, sed permirum est aurea ornamenta, quibus crines decorabant (vid. Athen.), non esse commemorata; hoc igitur nomine et Hermanni et Meinekii coniecturae ceteris praestant, sed malim scribere αὐχαλέοι χαίτῃσιν ἀγάλμασί τ' εὐπρεπέεσσιν. — V. 6. ὀδμὴν ABP, ὀδμῇ VL, Hartung ὀδμῆς. — χρίμασι V, χρίσμασι L, χρήμασι AP.

Fr. 4. Athen. XI 782 A: Ἔθος δ' ἦν πρότερον ἐν τῷ ποτηρίῳ ὕδωρ ἐμβάλλεσθαι, μεθ' ὃ τὸν οἶνον· Ξενοφάνης· Οὐδὲ κτλ. — V. 2. ἐγχέας Casaubonus, ἐγχεύας C, χεύας Schweighaeuser. — ὕδωρ offendit propter paenultimam in thesi productam, cf. supra fr. 1, 8. fortasse ὕδατος corrigendum.

Fr. 5. Athen. VIII 368 E: καὶ Ξενοφάνης δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν τοῖς ἐλεγείοις φησί· Πέμψας κτλ. — V. 1. ἤραο, A ηραο, C ἧρα ὁ. Haedi vel hinnuli κωλῆν solebant honoris vel amoris causa donare, cf. vasculorum picturas ap. Jahn. Catal. Monac. n. 262. 275 al. — V. 3. ἐφίξεται Karsten et Hecker, libri ἀφίξεται. — V. 4. ἀοιδοπόλων scripsi, vulgo ἀοιδάων, C ἀοιδῶν, Hartung ἀοιδῶν ἢ σῶν, Meineke vel ἀοιδοθετῶν vel κλέος scribendum proposuit. — Ἑλλαδικῶν C supra, vulgo Ἑλλαδικόν.

Fr. 6. Diog. Laert. VIII 36: Περὶ δὲ τοῦ ἄλλοτε ἄλλον γεγενῆσθαι (Πυθαγόραν) Ξενοφάνης ἐν ἐλεγείᾳ προσμαρτυρεῖ, ἧς ἀρχή· Νῦν οὖν τ' ἄλλον ἔπειμι λόγον, δείξω δὲ κέλευθον, ὃ δὲ περὶ αὐτοῦ φησίν, οὕτως ἔχει· Καί ποτέ μιν κτλ. unde v. 2—5 tanquam epigramma receptum in Anth. Pal. VII 120. Eadem Suid. v. Ξενοφάνης. — V. 1. νῦν αὖτ' Stephanus, vulgo νῦν οὖν τ', Hartung νῦν

* * *

Καί ποτέ μιν στυφελιζομένου σκύλακος παριόντα
φασὶν ἐποικτεῖραι καὶ τόδε φάσθαι ἔπος·
παῦσαι μηδὲ ῥάπιζ', ἐπεὶ ἦ φίλου ἀνέρος ἐστὶν
ψυχή, τὴν ἔγνων φθεγξαμένης ἀΐων.

7.

Ἤδη δ' ἑπτά τ' ἔασι καὶ ἑξήκοντ' ἐνιαυτοί
βληστρίζοντες ἐμὴν φροντίδ' ἀν' Ἑλλάδα γῆν·
ἐκ γενετῆς δὲ τότ' ἦσαν ἐείκοσι πέντε τε πρὸς τοῖς,
εἴπερ ἐγὼ περὶ τῶνδ' οἶδα λέγειν ἐτύμως.

8.

Ἀνδρὸς γηρέντος πολλὸν ἀφαυρότερος. 481

δ' αὖτ'. — δὲ, fort. τε praestat. — παριόντα, Pal. παρ' ἰόντα. — V. 2. καί ποτε, δήποτε Planud. — V. 3. φασὶν, Suid. φασί γ'. Deinde cod. Pal. a pr. m. ἐπωικτεῖραι. — V. 4. ἐπεὶ ἦ scripsi, v. ἐπειὴ, cod. Pal. ἐπεὶ ἦ. — ἐστίν, Pal. corr. ἔστι (erat ἐστίν), idem v. 5 a m. pr. ψυχήν. — V. 5. τὴν, Karsten τῆς, fort. φθεγξαμένοιο legendum. Ap. Suid. BE φθεγξαμένην. — ἔγνων, ed. Frob. ἔγνω.

Fr. 7. Diog. Laert. IX 19: μακροβιώτατός τε γέγονεν (ὁ Ξενοφάνης), ὥς που καὶ αὐτός φησιν· Ἤδη κτλ. Eadem Apostol. VIII 42 r, qui v. 2 βληστρίζοντ' ὑμὴν exhibet, v. 3 omisit τε, v. 4. habet τῶν. — V. 2. φροντίς non significat mentem, sed quidquid mentis opera partum i. e. *carmen*, eodem modo dicuntur μεληδόνες, quod Hesychius ᾠδαί interpretatur, vereque opinor Ruhnkenius Callimacho restituit ep. 2, 5 αἱ δὲ τεαὶ ζώουσι μεληδόνες, ubi ἀηδόνες legitur; ad eundem modum Latini *curam* et *curas* dicunt. Xenophanes autem quod singulariter dixit φροντίδα, unum aliquod poema significat h. e. περὶ φύσεως, quod praeter cetera potissimum eius nomen nobilitavit: fuit igitur unus e principibus graecorum philosophorum, si quidem Ol. 47, 1 admodum adolescens hoc poema foras dedit. Sane in carminis reliquiis insunt, quae non poterant scribi, antequam poeta Siciliam et finitimas regiones visitavit: videtur igitur poeta secundis curis recensuisse poema annos natus XCII, ut hi ipsi versus hanc epecdosin spectent. Nam Heracliteum πολυμαθίη νόον οὐ διδάσκει· Ἡσίοδον γὰρ ἂν ἐδίδαξε καὶ Πυθαγόρην, αὖτίς τε Ξενοφάνεά τε καὶ Ἑκαταῖον haudquaquam arguit Xenophanem philosophum post Pythagoram inclaruisse. — V. 3. γενετῆς Hübner, vulgo γενέτης.

Fr. 8. Et. M. 231, 4: ἡ μετοχὴ γηρεὶς . . . γηρέντος, ὥσπερ Ξενοφῶν· οἷον· Ἀνδρὸς κτλ. ubi Ξενοφάνης scripsit Sylburg. Cramer An. Ox. IV 339 ἀνδρὸς γηρόντος affert. — Ex *Elegiis* praeterea petitum videtur, quod refert Pollux IX 83: εἴτε Φείδων πρῶτος ὁ Ἀργεῖος ἔκοψε νόμισμα, εἴτε Δημοδίκη ἡ Κυμαία συνοικήσασα Μίδᾳ τῷ Φρυγί, . . . εἴτε Λυδοί, καθά φησι Ξενοφάνης. Item quod Diog. Laert. I 111 de Epimenidis aetate refert: ὡς δὲ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἀκηκοέναι φησίν, τέτταρα πρὸς τοῖς πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν (βιοὺς ἔτη). nam quemadmodum Pythagorae in elegiis fecit mentionem, ita poterat etiam Epimenidem memorare. — Mullach, qui in Fragm. philos. Gr. (1860)

denuo Xenophanis reliquias recensuit, cum alia praetermisit, tum versum, quem Herodianus exhibet π. μον. λέξ. 30, 30:

Καὶ μὴν ἐνὶ σπεάτεσσι τεοῖς καταλείβεται ὕδωρ.

item ib. 41, 7 (cf. Et. M. 235, 4. Et. Gud. 301):

Εἰ μὴ χλωρὸν ἔφυσε θεὸς μέλι, πολλὸν ἔφασκον
γλύσσονα σῦκα πέλεσθαι.

denique Varronis testimonium ap. Augustinum de civ. Dei VII 17: „De diis populi Romani publicis, quibus aedes dedicaverunt eosque pluribus signis ornatos notaverunt, in hoc libro scribam, sed ut Xenophanes Colophonius scribit, *quid putem, non quid contendam, ponam.*“ haec enim non sunt referenda ad versus notissimos: καὶ τὸ μὲν οὖν σαφὲς οὔτις ἀνὴρ κτλ., sed Varro videtur alium versum, qui illi loco praemissus fuit, respicere. Et prioris quidem versus, quem Herodianus servavit, emendatio incerta: in promptu est correctio καὶ μὲν ἐνί, sed non magis illa quidem probabilis, quam quod Lehrs dedit ἀγνόν, fortasse scribendum est ἀκμὴν ἐν σπεάτεσσι. Ἀκμὴν adhibuit etiam incertus poeta ap. Ioh. Alex. de acc. 29, 35: Ἀκμήν τοι βρύα τῆμος ἐπὶ στήθεσσι κέχυνται, ubi βρύα scripsi, cum in codice sit βρυὰ. cf. Hesych. Βρύα . . . ἐπετίθετο δὲ ἁγνισμοῦ χάριν. qui versus Alexandrini alicuius esse videtur, nam τῆμος idem est atque *hodie.*

Insigne denique Xenophanis fragmentum legitur ap. Schol. in Hippocrat. ed. Daremberg in excerptis ex codd. medic. p. 206. Littré Hippocr. II 686. Klein Erot. 18: Βληστρισμός· ὁ ῥιπτασμός, οὕτω Βακχεῖος τίθησιν· ἐν ἐνίοις δὲ ἀντιγράφοις εὕρομεν βλητρισμὸν χωρὶς τοῦ σ· ὄντως δὲ τὸν ῥιπτασμὸν σημαίνει, καθὼς καὶ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιός (libri Κολώνιος Κωλώνιος κυκώνιος) φησιν· ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν πόλιν (πόλιν πόλιν V) ἐκ πόλεως φέρων (om. DLQ) ἐβλήστριζον ἀντὶ τοῦ ἐρριπταζόμην. Haec mihi in trimetros redigenda visa sunt:

Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν ἐκ πόλεος πόλιν φέρων
Βληστριζόμην.

ut Xenophanes etiam trimetros composuerit; nam ad Xenophanem Lesbium iambographum, cuius memoriam unus Diog. L. servavit, hoc frustum referri non posse manifestum est. Similiter Schneidewin qui coni.: ἐγὼ δ' ἐμεωυτὸν ἐκ πόληος εἰς πόλιν Περῶν ἂν ἐβλήστριζον (ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα), Dübner ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν πολιὸν εἰς πόλιν περῶν Ἐκ πόλιος ἐβλήστριζον, Daremberg ἐβληστρίαζον requirit, Hartung ἐκ πόλεως φέρων βάσιν βλήστριζον. Contra Meineke censet haec ex pedestris sermonis monumento, fortasse ex epistola desumta esse, idemque coniicit Xenophanis versum El. 7, 2 βληστρίζοντες ἐμὴν φροντίδ' ἀν' Ἑλλάδα γῆν intercidisse, ut haec omnino aliena sit a Xenophane. Meinekio assensus est Klein, qui πάλιν ἐκ πόλεως scripsit. Atque ego quoque iam arbitror haec ex epistola Xenophanis esse deprompta, quae utrum germana an subditicia fuerit, in medio relinquo.

XIII.

THEOGNIS.

Ὦ ἄνα, Λητοῦς υἱέ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
λήσομαι ἀρχόμενος οὐδ' ἀποπαυόμενος,
ἀλλ' αἰεὶ πρῶτον σὲ καὶ ὕστατον ἔν τε μέσοισιν

Theognis. Codices collati a Bekkero in editione altera (Berol. 1827) sunt hi: *Mutinensis* (A) omnium praestantissimus, *Parisinus* Reg. 2008 sive 3340 (b), *Parisinus* Reg. 2551 sive 3233 (c), *Par.* Reg. 2739 s. 2803 (d), *Par.* Reg. 2833 s. 3341 (e), *Par.* Reg. 2866 s. 3336 (f), *Par.* Reg. 2883 s. 3537 (g), *Par.* Reg. 2891 s. 3525 (h), *Venetus* Marcianus 520 (i), *Laurentianus* plut. XXXI cod. 20 (l), *Barberinus* (m), *Vaticanus* 63 (n), *Vaticanus* 915 (O), codex praestans, *Vaticanus* 1388 (p), *Vaticanus* Palat. 102 (q), *Vatic.* Pal. 139 (r). Praeterea ex *Vindobonensi* 331 lectiones aliquot enotatas habui (s), *Laurentiani* plut. XXXII cod. 48 chart. primorem partem contulit Studemund (t). (Venetus Marc. 522 [K] ex Vaticano O descriptus est: v. Ziegler et Hart in Fleckeiseni Annal. 1868 p 329—336.) *Asteriscus* (*) significat ceteros libros inter se consentire. — Ex his codicibus sententias distinguunt bdhimnqr. — De auctoritate horum librorum dixi in commentatione de crisi Theognidea, quae legitur in Museo Rhen. Novo III p. 206 seqq. et 396 seqq. Cf. etiam Schneidewin in Notit. Societ. Gotting. 1852 n. 5. Theognidis locos complures pertractavit *Leutsch* Exerc. Crit. Spec. II Gott. 1862/3 et passim in Philologo, alios attigit *Schoemann* in schediasmate de Theogn. Gryphisw. 1861. — Recensionem Theognideorum absolveram, cum *Ziegler* denuo edidit has elegiarum reliquias (Tub. 1880): quem mox subsecutus est novissimus editor *Sitzler* (Heidelb. 1880). *Van der Mey* in Mnemosyne nova VIII 307 seq. de nonnullis Theognidis locis commentatus subiecit exemplum cod. A inde a v. 529 usque ad v. 1055 sua manu descriptum, ut consummaret inchoatam olim operam. Denuo examinavit codicem *H. Jordan*: vid. Hermes XV 523 seqq. — Inscribitur carmen *θεόγνιδος ἐλεγείων α'* A. *θέογνις* g, *θεόγνις* t, *θεόγνιδος μεγαρέως* el, *ἀρχὴ σὺν θεῷ τοῦ θεόγνιδος ὃς διὰ στίχων ἡρωελεγείων* O, *θεόγνιδος γνῶμαι* bdfmpq, *θεόγνιδος μεγαρέως σικελιώτου γνῶμαι ἐλεγειακαί* c, *θεόγνιδος γνῶμαι, ἡρωελεγεῖοι οἱ στίχοι* i, *θεόγνιδος γνῶμαι: μᾶλλον θεόγνιδος γνωμολογία πρὸς Κύρνον πολυπαίδην τὸν ἐρώμενον* h, *θεόγνιδος γνῶμαι τοῦ μεγαρέως πρὸς Κύρνον τὸν ἑαυτοῦ φίλον· θέογνις, θέογνις· θέογνις* r. — V. 1—4 affert Apostol. XVIII 56 b. Arsen. 485. — V. 2. *ἀρχόμενος*, *ἀρχόμενός γ'* i. — *ἀποπαυόμενος*, Turnebus *ἀναπαυόμενος*. — V. 3. *σὲ* scripsi, libri *τε*, quod praeeunte Leutschio tenens Hartel in Analectis (Wiener Stud.) *σ' ἀείσω* commendat, quod *ἔν τε μέσοις σὲ* vel *ἔν τε σὲ μέσσοις* dici

ἀείσω· σὺ δέ μοι κλῦθι καὶ ἐσθλὰ δίδου.
Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μέν σε θεὰ τέκε πότνια Λητώ, 483
φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη,
ἀθανάτων κάλλιστον, ἐπὶ τροχοειδέϊ λίμνῃ,
πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίη
ὀδμῆς ἀμβροσίης, ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη,
γήθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἁλὸς πολιῆς.

Ἄρτεμι θηροφόνη, θύγατερ Διός, ἣν Ἀγαμέμνων

oportebat. — V. 4. *ἀείσω*, hanc futuri formam antiquis poetis plane abiudicans Cobet *ὑμνήσω* proponit; poterat leniore medicina uti *ἀείδω*, quemadmodum apud Eurip. Herc. Fur. 678 *ἔτι τὰν Ἡρακλέους καλλίνικον ἀείσω* Elmsleius probabiliter *ἀείδω* scripsit. Alexandrini saepius adhibent, vid. Theocr. I 145 *ᾀσῶ*, VII 72 et 78 *ᾀσεῖ*, XXII 26 *ἀείσω* (unus liber *ἀείδω*), item Callimachus III 186, pariterque Babrius, denique, ut Herwerden animadvertit, exordium Orphici carminis, quod Alexandrinorum saeculo superius esse Platonis auctoritas testatur, *ἀείσω ξυνετοῖσι, θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι*, in cuius locum interpolatores substituerunt *φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστί*. — *μοι* AO, *μεν* ceteri libri. — V. 5. *Φοῖβε*, *φοῖβ'* p. — V. 6. *ῥαδινῆς* Obcdefhilmn et pr. g, quamquam non multum tribuendum in hac re his codicibus, cum ι dativi tantum non ubique omittant, ut Bekker dicit: ceteri *ῥαδινῇς*. Cod. Pal. ap. Hoesch. *τρυφερῆς*, at scribendum omnino *φοίνικος ῥαδινῆς* (ut etiam Draco Straton. p. 93 exhibet), quod epitheton inprimis palmae convenit, nec quoniam infra v. 996 de Lacaena puella dictum *Εὐειδὴς ῥαδιναῖς χερσὶ Λάκαινα κόρη* continuo idem de Latona dicendum. At gravis inscitiae me arguit Schneidewin, dicendum enim fuisse *φοίνικος ῥαδινοῦ*: scilicet is ignoravit palmas et mares et feminas esse, vid. Herodot. I c. 193: *εἰσὶ δέ σφι φοίνικες πεφυκότες ἀνὰ πᾶν τὸ πεδίον· οἱ πλεῦνες αὐτῶν καρποφόροι, ἐκ τῶν καὶ σιτία καὶ οἶνον καὶ μέλι ποιεῦνται· τοὺς συκέων τρόπον θεραπεύουσι τά τε ἄλλα καὶ φοινίκων τοὺς ἔρσενας Ἕλληνες καλέουσι, τούτων τὸν καρπὸν περιδέουσι τῇσι βαλανηφόροισι τῶν φοινίκων, ἵνα πεπαίνῃ τέ σφι ὁ ψὴν τὴν βάλανον ἐσδύνων καὶ μὴ ἀπορρέῃ ὁ τοῦ φοίνικος· ψῆνας γὰρ δὴ φορέουσι ἐν τῷ καρπῷ οἱ ἔρσενες, κατάπερ δὴ οἱ ὄλυνθοι.* At adversarius dicet, quaerendum esse, Delia palma mas an femina fuerit: hanc quoque quaestionem solvam; in imagine enim ap. Tischbein Vas. pict. T. II t. XII, ubi Apollinis adventus in Delum insulam exhibetur, licet videre palmam baccis exuberantem: femina igitur palma fuit, quamquam a poetis vulgo *ὁ φοίνιξ* dicitur; prorsus ut est in simili argumento ap. Pausan. X 15, 5, ubi describit palmam auream, quam Athenienses Delphis dedicaverunt, *λέγει δὲ καὶ ὡς τὸ δόρυ καὶ τὰς γλαῦκας καὶ ὅσος καρπὸς ἐπὶ τῷ φοίνικι ἐπεποίητο ἐς μίμησιν τῆς ὀπώρας, κατακλάσαιεν καὶ ταῦτα οἱ κόρακες.* Item Theophr. Hist. Plant. III 19 *ὁ θῆλυς φοῖνιξ* scripsit. — V. 7. *τροχοειδεϊ* A. — V. 8. *ἀπειρεσίη*, hs *ἀπειρεσίης*. Delos *ἀπειρεσίη* dicitur, id est *κυκλοτερής*, quemadmodum *δακτύλιος ἀπείρων*. — V. 9. *ἐγέλασε* Oiqrt. — V. 10. *γήθησεν*, *γήθησε* Onp. — *βαθὺς*, *βαρὺς* el. — V. 11. *θηροφόνη*, *θηροφονοι* i, *θηρηφόνη* s, *θηροφόνε* Brunck, quemadmodum. Eurip. Herc. F. 378 *θηροφόνον θεὰν* appellat, sed ap. Aristoph. Thesmoph. 320 *θηροφόνε παῖ* emendatio *θηροφόνη* vix dubitationi obnoxia. Huc adde mulieris nomen ap. Pausan. V 3, 9 quod rectius *Θηρεφόνη*

εἵσαθ', οτ' ἐς Τροίην ἔπλεε νηυσὶ θοαῖς,
εὐχομένῳ μοι κλῦθι, κακὰς δ' ἀπὸ κῆρας ἄλαλκε· 484
σοὶ μὲν τοῦτο, θεά, σμικρόν, ἐμοὶ δὲ μέγα.

Μοῦσαι καὶ Χάριτες, κοῦραι Διός, αἵ ποτε Κάδμου
ἐς γάμον ἐλθοῦσαι καλὸν ἀείσατ' ἔπος·
ὅττι καλόν, φίλον ἐστί· τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστίν.
τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων.

Κύρνε, σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω
τοῖσδ' ἔπεσιν, λήσει δ' οὔποτε κλεπτόμενα.
οὐδέ τις ἀλλάξει κάκιον τοὐσθλοῦ παρεόντος·

quam *Θηραφόνη* vel *Θηραιφόνη* scribitur. Herodianus Et. M. 502, 4 *θηροφόνα* et *θηρεφόνα* testificatur, cum hac forma componas *ἀνδρεφόνος*, quod idem Herodianus (Eustath. 183, 8) Doriensibus attribuit; utrumque exemplum ad vocalium variandarum studium referendum; aliam vicissitudinem ostentant *Μενόλαος*, *Σθενόβοια*, *Βερονίκη* Latinis potissimum hominibus frequentata. — *Ἀγαμέμνων*, *ἀγάμνων* d. — V. 12. *εἵσαθ´* dh, ceteri omnes *εἵσαθ'*, etiam A (in quo supra scriptum *cognovit*), quod Bekker aliique receperunt, sed *εἵσατο* omnino probandum; nam Agamemnon, ut alias Dianae cultum instituisse dicitur, ita etiam Megara propagavit ibique deae templum condidit, vid. Paus. I 43, 1: *καὶ Ἀρτέμιδος ἱερόν, ὃ Ἀγαμέμνων ἐποίησεν, ἡνίκα ἦλθε Κάλχαντα οἰκοῦντα ἐν Μεγάροις ἐς Ἴλιον ἕπεσθαι πείσων*; nam illud leve discrimen, quod Theognis de ipsa expeditione dicere videtur, Pausanias de itinere, quod antea ad heroas congregandos suscepit Agamemnon. Ceterum conferas Callimachum ap. Schol. Arist. Av. 873: *Τὴν ὡγαμέμνων, ὡς ὁ μῦθος, εἵσατο, Τῇ καὶ λίπουρα καὶ μόνωπα θύεται*, quae de Amarysia sive Colaenide Diana sunt dicta. Neque tamen propter hanc similitudinem etiam hic locus ad Amarysiam Dianam revocandus, quamquam insunt in hac sylloge reliquiae poetae, qui in Euboea si non natus fuit, at certe domicilium collocaverat. — *θοαῖς*, *θοης* A (*η* cum ras.). — V. 13. *ἀπὸ*, *ἄπο* g. — *ἄλαλκε*, *ἔλαλκε* r. — V. 14. *μὲν*, *δὲ* r. — *θεά*, *θεᾶ* *ι* aut *σ* ut videtur post a eraso A. — *σμικρόν*, *μικρόν* A, sed *σμικρόν* etiam ap. Aristot. Eth. Eudem., VII c. 10: *ἐνδέχεται δ' εἶναι ὥσπερλέγει Θέογνις· σοὶ μὲν τοῦτο θεὰ σμικρόν, ἐμοὶ δὲ μέγα.* — V. 15. *Κάδμου*, *κάαγμου* i. — V. 17. 18 affert Iriarte p. 191. — V. 17. *ἐστί* AO, atque ita saepe. — Nescio an traiicienda sint vocabula: *τὸ δ' οὐ φίλον, οὐ καλόν ἐστιν*, sed vel sic probo egregiam Valkenarii emendationem in Eurip. Phoenissis v. 814: *οὐ γὰρ ὃ μὴ καλὸν οὔποτ' ἔφυ φίλον* (in libris est *ἔφυ καλόν*). Videtur autem Hesiodus Cadmi nuptias enarrans hanc Musarum cantilenam prodidisse. Hesiodum sequuntur Theognis, Pindarus, Euripides. Post v. 18 Leutsch distichon intercidisse censet, quo verba *διὰ στομάτων* explanata fuerint: non recte: *ἀθάνατα στόματα* Gratiarum ora sunt. — V. 19. *σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ*, Hartung *σοφιζομένῳ ὄνομά μοι*. — *σφρηγὶς*, *σφραγὶς* O, *σάφργὶς* (*η* supra scr.) i. — V. 20. *λήσει*, *λύσει* bq, *λήσῃ* s. — *κλεπτόμενα* A et fortasse r, *κλεπτομένα* O, ceteri *κλεπτομένη*, m quid habuerit incertum. — V. 21. *ἀλλάξει*, *ἀλέξει* O. — *κάκιον*, *κάλλιον* pr. r. — *τοὐσθλοῦ*,

ὧδε δὲ πᾶς τις ἐρεῖ· Θεύγνιδός ἐστιν ἔπη
τοῦ Μεγαρέως· πάντας δὲ κατ' ἀνθρώπους ὀνομαστός
ἀστοῖς τοῖσδ' οὔ πω πᾶσιν ἀδεῖν δύναμαι·
οὐδὲν θαυμαστόν, Πολυπαΐδη· οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
οὔθ' ὕων πάντεσσ' ἀνδάνει οὔτ' ἀνέχων.

- *Σοὶ δ' ἐγὼ εὖ φρονέων ὑποθήσομαι, οἷά περ αὐτός,*
Κύρν', ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν παῖς ἔτ' ἐὼν ἔμαθον.
πέπνυο, μηδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι μηδ' ἀδίκοισιν

τ' ουσθλοῦ AO, *τοῦ ἐσθλοῦ* cegilpqr, s in m. *γρ. ἀθλοῦ παριόντος.* — V. 22. *δὲ* om. q. — *πᾶς τις ἐρεῖ* AO, *παῖς ἐρέει* r, *πῶς ἐρέει* elpq, ceteri *πᾶς ἐρέει.* — *Θεύγνιδος, Θεόγνιδος* g, *θεόγνιδος δ'* r, *θειογνιδος* s. Ceterum haec verba: *Θεόγνιδός ἐστιν ἔπη τοῦ Μεγαρέως* affert Xenophon ap. Stob. LXXXVIII 14, unde confirmatur haec ex prooemio petita esse. — V. 23. *Μεγαρέως, Μεγαρέος* Bekker in ed. pr. scripsit. — *ὀνομαστός* AO, *ὀνομαστοὺς* f, ceteri *ὀνομαστοῦ.* — V. 24. *ὀνομαστὸς ἀστοῖς τοῖσδ'* scripsi, vulgo legitur *ὀνομαστός* (vel *ὀνομαστοῦ*)· *ἀστοῖσιν δ'*, A a m. pr. et O *ἀστοῖσι δ'*, Ahrens *ὀνομαστὸς ἀστοῖσιν δὴ οὔπω*, ego olim *ὀνομαστὸς ἀστοῖς εἰ μή πω* scripsi, ut hoc ad *θαυμαστόν* referretur. Contra Hartung *πάντας μὲν ἐπ' ἀνθρώπους ὀνομαστός, ἀστοῖσιν δ' οὔπω.* Leutsch *ἀστοῖς οὐδ' οὔτω.* — V. 24—28 affert Ap. IV 14 d. — V. 25. *Πολυπαΐδη* Elmsley omnibus locis scribendum esse vidit, vulgo *Πολυπαίδη.* — *οὐδὲ γὰρ ὁ, ὁ δὲ γὰρ* bt. — V. 26. *οὔθ', ὅσθ'* r. — *πάντεσσ'*, quod Porson coniecerat, A (*πάντεσσί*, ι a m. s. ut vid.), *πάντως* el, *πάντας* (ω supra) h, *πάντας* et in marg. *ἢ πάντως* t, * *πάντας. πᾶσιν* Dindorf requirit. Antiquitus fortasse scriptum fuit *πάντας Ϝανδάνει.* — Respicit huc Liban. III, 27. — Ad hanc elegiam fortasse etiam aliud distichon v. 799. 800 referendum. — V. 27. *οἷα, ὅσσα* l et margo h. Megarensis poetae vestigia legit Aristoph. Av. 1362: *σοὶ δ', ὦ νεανίσκ', οὐ κακῶς ὑποθήσομαι, ἀλλ' οἷάπερ αὐτὸς ἔμαθον, ὅτε παῖς ἦν.* Seiunxit Bekker hoc distichon a prioribus, ego vero coniunxi cum sequentibus, quae vulgo separantur; recte vero Bekker v. 29. 30 segregavit a proxime sequentibus; quamquam haud dubie aliqua necessitudo intercedebat. Nam omnino haec tria fragmenta inde a v. 19 usque ad v. 38 eiusdem elegiae fuisse videntur, quae prooemii locum obtinebat: v. 19—26 huius elegiae exordium sunt, nec tamen integrum, nam poeta post v. 26 illam sententiam videtur pluribus persecutus esse, neque licet continuo v. 26 cum v. 27 seq. coniungere, quod vel nomen repetitum *Πολυπαΐδη* (v. 25) et *Κύρνε* (v. 28) arguunt. Versibus 27—30 inchoabatur media pars carminis, v. 31—38 epilogus huius elegiae est, ubi non incommode ea ipsa sententia, a qua poeta epilogum orsus erat v. 31, in novissima parte (v. 37. 38) iteratur, ut epilogum integrum servatum esse appareat: olim suspicabar ultimum distichon (v. 37. 38) separandum esse, quippe quod propter similitudinem esset subiunctum. Adversatur Leutsch Philol. 30, 219 seq. de Theognideae poesis forma ac specie et hic et alibi improbabilia commentus. — V. 29. *πέπνυο* scripsi, libri vitiose *πέπνυσο* (nisi quod nunc compertum est in A legi *πεπνυ//ο* littera erasa, quod emendationem plane comprobat): nam media syllaba ubique producitur, itaque *πέπνυο* scripsi, quemadmodum *ἔσσυο* apud Homerum Il. VI 585. Od. I 447 in plusquamperfecto dictum; nec dissimile est

τιμὰς μηδ' ἀρετὰς ἕλκεο μηδ' ἄφενος.
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει
ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχεο·
καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε καὶ ἔσθιε, καὶ μετὰ τοῖσιν
ἵζε, καὶ ἅνδανε τοῖς, ὧν μεγάλη δύναμις.
ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἄπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι· ἢν δὲ κακοῖσιν
συμμίσγῃς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον. 486

δαίνυο, quod est Il. XXIV 63 aliaque id genus. — *ἔργμασι*, *ἔργασι* O. — *μηδ' καὶ* i, fortasse *μήτ'* scribendum; sed aegre diiudices, utrum librarii aberraverint an sermonis graeci consuetudo in his voculis fluctuet. — V. 30. *ἀρετὰς*, non mutandum, nam non tam de honesto, quam de laude et praestantia accipiendum; uti est v. 129. — *ἕλκεο*, Herm. coniecit *ἕλπεο*, at conferas Euripid. Ino fr. 13. Hartung totum locum sic conformavit: *πέπνυσ' ἠδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι μήτ' ἀδίκοισιν τιμὰς μήτ' ἀρετὰς ἕλπεο μήτ' ἄφενος*. — V. 33—36 affert Plato Men. p. 95 D *Theognidis* nomine, item Muson. ap. Stob. LVI 18. — V. 33. *μετὰ τοῖσιν* utroque loco Theognidis libri, quod nunc revocavi, cf. Hom. Od. *Λ* 449 *μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ*, cum antea Platonis libros secutus *παρὰ τοῖσιν* et *μετὰ τοῖσιν* scripsissem, contra Brunck et plerique *μετὰ τοῖσιν* et *παρὰ τοῖσιν* commode quidem, sed nullo auctore. Offensioni fuit *μετὰ* iteratum, itaque variandi gratia apud Platonem priore loco *παρὰ* substitutum, alii structura variata *μετὰ τῶν σύγε* et *μετὰ τοῖσιν*, velut est apud Muson. *καὶ μετὰ τῶν σύγε* (ita AB, vulgo *γε σὺ*) *πῖνε καὶ ἔσθιε καὶ μετὰ τοῖσιν*. adde etiam Nicostrat. Stob. LXXIV 64: *χρηστὸν δὲ καὶ τό· μετὰ τῶν σύγε πῖνε καὶ ἵζανε παρ' ὧν τί φησι καὶ χρηστὸν ἂν ἀπολαύσαις*. — V. 34. *ἵζε*, *ἕζευ* el, *ἵζευ* r, *ὕζευ* s (ap. Stob. A et Trinc. *ἵζεο*). — *τοῖς*, *τοῖς δ'* Trinc. — V. 35. 36 om. p. Afferunt hoc distichon etiam Xenoph. Mem. I 2, 20 (Stob. XXIX 95). Sympos. 2, 5. Clemens Strom. V p. 572. Cram. An. Par. I 229. Schol. Aphthon. Walz. Rhett. II 593. Iriarte 448. Respicit Aristot. Eth. Nic. IX 9: *γένοιτο δ' ἂν καὶ ἄσκησίς τις τῆς ἀρετῆς ἐκ τοῦ συζῆν τοῖς ἀγαθοῖς, καθάπερ καὶ Θέογνίς φησιν*. et IX 12: *ἀπομάττονται γὰρ παρ' ἀλλήλων, οἷς ἀρέσκονται· ὅθεν τό· ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἄπ' ἐσθλά*. cf. etiam Liban. III 90 ed. Reiske; idem in Epist. 79 et 1366. Crates Ep. 29. — *ἄπ'* Adfghimnqr, ceteri *ἀπ'*. — *μαθήσεαι*, *μαθήσαιαι* r, *μαθήσεαι* Muson. Clem. Cram., contra *διδάξεαι* Xenophon utroque loco, Plato, Hermogenes ap. Bekk. (Schol. Aphthon.); ap. Stob. XXIX 95 vulgo *μαθήσεαι*, sed A Gesn. margo *διδάξεαι*. Schol. Aristot. (Hermes V 91) *ἐσθλὰ μὲν ἀπ' ἐσθλῶν μαθήσεαι* (ib. *συμμιγῇς* et *ἐόντα*). Aliam denique lectionem secutus esse videtur Aristoteles altero loco:

Ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἄπ' ἔσθλ' ἀπομάξεαι.

quod probavit Heimsoeth, comparans Aristoph. Ran. 1040, reprobat Leutsch; M. Schmidt *δαήσεαι* olim scriptum fuisse suspicatur. — *ἢν*, *εἰ* ap. Stob. pr. A. — V. 36. *συμμίσγῃς* Bekker, *συμμισγῆις* A, *συμμιγῇς* O, quid habuerit m incertum, *συμμιχθῇς* ceteri. *συμμιγῇς* Muson., Clem., Plato, Cram., Ir., Stob., at apud Xenoph. Sympos. et Mem. *συμμίσγῃς* codd., Hermogenes et Schol. Aphth. *συμμίξῃς*. Cobet pro imperio scribendum edixit *συμμιγέῃς*. — *τὸν ἐόντα*, *τὸν νέοντα* Hermog. — *νόον*, ap. Sch. Aphthon. unus cod. *βίον*.

ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὁμίλεε, καί ποτε φήσεις
εὖ συμβουλεύειν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ.

Κύρνε, κύει πόλις ἥδε, δέδοικα δὲ μὴ τέκῃ ἄνδρα
εὐθυντῆρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης.
ἀστοὶ μὲν γὰρ ἔθ' οἵδε σαόφρονες, ἡγεμόνες δέ
τετράφαται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν.

Οὐδεμίαν πω, Κύρν', ἀγαθοὶ πόλιν ὤλεσαν ἄνδρες·
ἀλλ' ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι κακοῖσιν ἅδῃ,
δῆμόν τε φθείρωσι, δίκας τ' ἀδίκοισι διδῶσιν
οἰκείων κερδέων εἵνεκα καὶ κράτεος,
ἔλπεο μὴ δηρὸν κείνην πόλιν ἀτρεμιεῖσθαι, 487

V. 37. Cf. ad v. 27. — *ἀγαθοῖσιν*, *ἀγαθοῖς* c. — *ὁμίλεε*, *ομιλει· γρ. ὁμίλεε* l. — V. 39—42 haud dubie exordium elegiae, et v. 43—52 eiusdem carminis epilogus. — V. 39 et 40 leguntur infra v. 1081—2, sed pentametro mutato:

ὑβριστήν, χαλεπῆς ἡγεμόνα στάσιος.

ibidemque in Codd. AObdfhlmnp repetuntur etiam v. 41. 42, ut appareat illa non ex alio carmine petita esse, ubi eandem sententiam poeta variaverit, sed ex hac ipsa elegia sumta. Iam versus 40, quemadmodum infra legitur, melius videtur cum huius carminis instituto convenire, itaque illas lectiones praeoptavit Hartung: neque tamen credibile ea, quae hic legimus, a breviatore substituta esse; puto equidem utrumque pentametrum Theognidis esse: breviator hic quoque poetae copiam in artum redegit, hoc distichon ex pluribus coaluit; poeta tyrannum, cuius imperium auguratur, primum acerbe dicit *ὑβριστὴν κτλ.*, deinde libere fatetur optimates hoc malum sua superbia commeritos esse, *εὐθυντῆρα κτλ.* — V. 39. *ἥδε*, *ἧδε* A, *οὖδε* (superscr. *ῆ*) i. — *τέκῃ*, *τέκοι* h. — V. 40. *εὐθυντῆρα*, coniicias *ἰθυντῆρα*, sed etiam Solon IV 37 *εὐθύνει* dixit. — *ἡμετέρης* A, *ὑμετέρης* (superscr. *η*) h, omisit m, ceteri *ὑμετέρης*. — V. 41. *ἔθ' οἶδε*, infra *ἔασι* legitur, quod recepit Hartung. Tonosis *οἶδε*, quam A exhibet, congruit cum veterum grammaticorum praeceptis, vid. Lehrs Quaest. Ep. 133, quibus passim librarii velut apud Herodotum obtemperaverunt. — V. 42. *ἐς*, *εἰς* A. — V. 44. *κακοῖσιν*, *κακοῖς* i, *κακοῖσι ἅδῃ* hic et aliis locis requirit Leutsch. *ἅδῃ*, *ἁδηι* A, *ἅδηι* O, *ἁδὺ* r, *ἀδῆ* el, *ἁδῆ* ceteri, Turnebus *δοκῇ*. — V. 45. *φθείρωσιν* et *διδῶσιν* vulgo, *φθείρουσιν* (*υ* a sec. m. ut vid. in spatio vacuo inter *ο* et *σ*) et *διδοῦσι* A, quae revocavit Hartung, de structura loci, quam expedivi in commentatione de Theognide in Mus. Rh. III, ea professus, quae nullo pacto probari possunt. Etiam Leutsch (Philol. XXI 141 seq.) probat cod. A scripturam, sed is praeeunte Bekkero inde a v. 47 novum fragmentum inchoari credit, quamquam eiusdem carminis omnia haec esse largitur. — V. 46. *κερδέων* AO, ceteri *κερδῶν*. — *καὶ* om. O. — V. 47. *ἀτρεμιεῖσθαι* scripsi, quocum Homericum *ἀγλαϊεῖσθαι* com-

μηδ' εἰ νῦν πολλῇ κεῖται ἐν ἡσυχίῃ,
εὖτ' ἂν τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γένηται,
κέρδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα.
ἐκ τῶν γὰρ στάσιές τε καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν
μούναρχοί θ'· ἃ πόλει μήποτε τῇδε ἅδοι.

ponas, Schoemann *ἀτρέμ' ἔσεσθαι* praeoptavit, codd. *ἀτρεμέεσθαι*, at insolens prorsus media forma; recte vero se habet *ἀτρεμιεῖσθαι*; nam quemadmodum *ἠρεμίζειν* est facere ut aliquis conquiescat (Xenoph. de re equ. 7, 18 *τὸν ἵππον . . . ἠρεμίζειν καὶ πάλιν ὁρμᾶν*, et 9, 3, ubi male nonnulli *ἠρεμήσαντα*), ita etiam *ἀτρεμίζειν* transitivum est verbum, quemadmodum apud Xenophontem ap. Clem. Alex. ad Gent. p. 46 et Strom. V p. 601: *ὁ γοῦν τὰ πάντα σείων καὶ ἀτρεμίζων, ὡς μὲν μέγας τις καὶ δυνατὸς φανερός**): et similiter apud ipsum Theognidem v. 303 explicandum est: *Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν, τὸν δὲ κακὸν κινεῖν κτλ.* Hinc igitur iam recte *ἀτρεμίζεσθαι* dicitur quiescere, ut *ἠρεμίζεσθαι* apud Aristotelem. Iam ut *ἠρεμίζειν* intransitive dictum apud Xenoph. de Lac. rep. I 3: *οἱ ἄλλοι Ἕλληνες κόρας ἠρεμιζούσας ἐριουργεῖν ἀξιοῦσιν*, ita etiam *ἀτρεμίζειν* apud Herod. I 165. 190. VII 8. IX 74, ac vero etiam VIII 68: *οὔτε αὐτοῦ* (sic legendum, non *αὐτοὺς*) *οἰκός, ἢν σὺ ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον ἐλαύνῃς τὸν πεζὸν στρατόν, ἀτρεμιεῖν τοὺς ἐκεῖθεν αὐτῶν ἥκοντας*, quamquam ibi alii *ἀτρεμέειν* vel *ἀτρεμήσειν*. At *ἀτρεμέω* ut *ἠρεμέω* ubique intransitivum est. — V. 48. *μηδ' εἰ νῦν πολλῇ κεῖται ἐν ἡσυχίῃ*, scripsi auctore Epkema, solenni verborum ordine restituto, libri *κεῖται πολλῇ*. Perperam Herwerden *πολλῇ οἰκεῖ* vel *πολλῇ χρῆται ἔθ' ἡσυχίῃ* alia tentavit, asserens in hoc poeta *κεῖσθαι* de adverso tantum rerum statu dici, quod praeceptum satis redarguit v. 843 *εὖ μὲν κείμενον κακῶς θέμεν εὐμαρές ἐστιν*. — *ἡσυχία* superscr. *η* O. — V. 50. *δημοσίῳ*, A *δημοσιῶι*. Insolens sane tonosis, sed etiam in Alcmanis Parthenio pag. I 30 charta *δαμοσιῶι* exhibet. Non raro manifesti huius generis errores in A deprehenduntur: nam antiquum exemplum cum rara accentuum notatione esset adornatum, passim librarius suo periculo addidit tenores ac saepius scripturam secus interpretatus vel oscitanter hoc negotio defunctus, deliquit, velut v. 337 scripsit *τισὶν*, v. 346 *τ' ἅμα*, v. 347 *χαραδρῆν*, v. 377 *τόλμα*, v. 1055 *εμοί συ*, v. 1059 *τιμαγαρ απόλλων*, post v. 1162 *ἐπιτόλμαν*, v. 1172 *ἄνθρωπος* (i. e. *ἀνθρώποις*), v. 1173 *δ' ημῖν*, post v. 1278 *υπεξαφοῖο*, v. 1354 *ἔῃι* (*ἔῃ*), v. 1381 *ἀνθρώποις* (*ἄνθρωποί σ'*). — *ἐρχόμενα*, *ἀρχόμενα* s et a m. pr. r. — V. 51 *στάσιές τε* A, *στάσις ἐστὶ* ceteri. — *καὶ* om. c. — *ἔμφυλοι*, *ἐμφύλιοι* gi. — *φόνοι*, *φθόνοι* et *φόνοι* i, om. q, contra s *ἐμφύλιος φόνος*. — V. 52. *μούναρχοί θ'· ἃ πόλει μ. τ. ἅδοι* Ahrens stigme post *ἀνδρῶν* deleta, legebatur *ἀνδρῶν· μούναρχος δὲ πόλει*,

---

*) Cobeto (*Ἑρμῆς λόγιος* I 249) *ἀτρεμίζων* mendosum videtur, perperam, idem non recte scriptoris verba ad venti vim revocat, cum summus deus omnis motus et quietis auctor dicatur. Clemens haec descripsit eodem anthologio usus, quo Stobaeus in Eclogis physicis II 1, 21, uterque vitiato exemplo deceptus; nam ionici nescio cuius philosophi haec verba videntur esse, quae temere conglutinata sunt cum ecloga Xenophontea (Memorab. IV 3, 14).

— *Κύρνε, πόλις μὲν ἔθ' ἥδε πόλις, λαοὶ δὲ δὴ ἄλλοι·* 488
οἳ πρόσθ' οὔτε δίκας ἤδεσαν οὔτε νόμους,
ἀλλ' ἀμφὶ πλευρῇσι δορὰς αἰγῶν κατέτριβον,
ἔξω δ' ὥστ' ἔλαφοι τῆσδ' ἐνέμοντο πόλεος,
καὶ νῦν εἴσ' ἀγαθοί, Πολυπαΐδη· οἱ δὲ πρὶν ἐσθλοί
νῦν δειλοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν;

sed AO *μούναρχοι δὲ*. — *ἅδοι*, *ἅδει* superscr. *οι* O, *ἁδοῖ* i. Ad eundem fere modum Leutsch, qui comparat Herodot. III 82, cui credit hanc Theognidis elegiam obversatam esse, scripsit *ἀνδρῶν μούναρχός τε· πόλει μήποτε τῇδε ἅδοι* . . . nam existimat sententiam imperfectam esse. Denique M. Schmidt *μούναρχοι δὲ πόλει μήποτε τῇδε ἅδοιν*, quod *ἅδοιεν* interpretatur: at inaudita haec forma*), quam finxit primus Bekker (Homerische Blätter I 111 seq.): cuius error ne latius serpat, rem paucis perstringam. Homeri loco Od. *Υ* 381: *Ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη· τοὺς ξείνους ἐν νηῒ πολυκλήϊδι βαλόντες ἐς Σικελοὺς πέμψωμεν, ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι.* recte quidem Bekker verbum novissimum *ἄλφοι* interpretatur, sed fefellit eum sicut reliquos criticos imperita rhapsodi alicuius interpolatio, qui temere v. 382 *τοὺς ξείνους . . . βαλόντες* inseruit, quasi poeta de Theoclymeno et Ulixe vendendis verba faceret: at poeta solum Theoclymenum intellexit, recte igitur se habet singularis numerus *ἄλφοι*. Non minus audacter et imperite alii loci sunt interpolati, velut in Hymno in Cerer. 490: *Ἀλλ' ἄγ' Ἐλευσῖνος θυοέσσης δῆμον ἔχουσαι καὶ Πάρον ἀμφιρύτην Ἀντρῶνά τε πετρήεντα, πότνια, ἀγλαόδωρ' ὡρηφόρε, Δηοῖ ἄνασσα αὐτὴ καὶ κούρη περικαλλὴς Περσεφόνεια, πρόφρονες ἀντ' ᾠδῆς βίοτον θυμήρε' ὄπαζε. αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.* Cum iam non congruat *ὄπαζε*, corrigunt *ὀπάζειν*, frustra: nam poeta solam Cererem indigitat, quod cum alia tum versus novissimus arguunt; itaque de medio tollendus versus importunus 493: *αὐτὴ καὶ κούρη κτλ.* et *ἔχουσα* atque *πρόφρων* restituenda. Quae Bekker de Il. *Φ* 611 *ὅντινα τῶν γε πόδες καὶ γοῦνα σαώσαι* scripsit, ubi *σαώσαιν* requirit, non intelligo: in Euripidis Oreste v. 557 *ὅ τι τύχοι* praeter omnem necessitatem sollicitavit, nec magis probandum, quod Bekker p. 219 in Cratini fr. 170: *ἀμύναιν* pro *ἀμύναιντο* vel *ἀμυναίατο* restitui voluit. — V. 53—60 videtur item prooemium elegiae fuisse, sed in arctum redactum, quod confirmatur repetitione: nam V. 57—60 infra repetuntur v. 1109—1114 disticho auctiora et non sine lectionis varietate. Rursus epilogus huius elegiae statim subsequitur v. 61—68. — V. 53. *ἥδε* A, *δὴ* om. q. — *ἄλλοι*: hic *μέσην στιγμὴν*, v. 56 *ὑποστιγμὴν* posui, nam protasin v. 54. 56 excipit apodosis v. 57 *καὶ νῦν εἴσ' ἀγαθοί*, sed vitiatum *καί*, corrigas *οἳ* vel *τοὶ νῦν*, ubi corrector, qui particulam *τοίνυν* sibi legere videbatur, perperam *καὶ νῦν* substituit. — V. 54. *οἳ πρόσθ'*, A *οἱ πρόσθ'*. — V. 55. *πλευρῇσι*, *πλευραῖσι* AO, *πλευροῖσι* s. — V. 56. *ἔξω*, *εἴσω* margo c. — *τησδ' . . . πόλεος* A, ceteri *τήνδ' . . . πόλιν*. — *ἐνέμοντο*, *ἐνέμοιτο* i. — V. 57. *καί*: vide ad v. 53. — *εἴσ'*, AO *εἶσ'*.

*) Graecorum sermonem ab eiusmodi formis non plane abhorruisse arguunt tituli Delphici, in quibus *παρέχοιν*, *θέλοιν*, *ποιέοιν* pluraliter dicuntur, cf. Curtius de verbo Gr. II 88.

ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες,
οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες οὔτ' ἀγαθῶν.

Μηδένα τῶνδε φίλον ποιεῦ, Πολυπαΐδη, ἀστῶν
ἐκ θυμοῦ, χρείης εἵνεκα μηδεμιῆς·
ἀλλὰ δόκει μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι,
χρῆμα δὲ συμμίξῃς μηδενὶ μηδ' ὁτιοῦν
σπουδαῖον· γνώσῃ γὰρ ὀϊζυρῶν φρένας ἀνδρῶν,
ὥς σφιν ἐπ' ἔργοισιν πίστις ἔπ' οὐδεμία,
ἀλλὰ δόλους τ' ἀπάτας τε πολυπλοκίας τ' ἐφίλησαν
οὕτως, ὡς ἄνδρες μηκέτι σῳξόμενοι.

Μήποτε, Κύρνε, κακῷ πίσυνος βούλευε σὺν ἀνδρί,
εὖτ' ἂν σπουδαῖον πρῆγμ' ἐθέλῃς τελέσαι,

V. 59. *ἀπατῶσιν, ἀπατῶντες* el, tunc *γελῶσιν* scribendum, quemadmodum infra, idque ipsum praestat. — V. 60. Poeta videtur scripsisse *οὔτ' ἀγαθῶν γνώμην εἰδότες οὔτε κακῶν*. — V. 62. *χρείης, χρειῆς* A, ut *χρειοῦς* possis suspicari. — *εἵνεκα, οὕνεκα* A, *ἕνεκα* bcfmqt. — *μηδεμιῆς, μὴ δὲ μιῆς* A, *μὴ δὲ μιᾶς* O. — V. 63. *δόκει, δόκεῖ* l, *δοκεῖ* e. — V. 65. *σπουδαῖον, σπουδαίων* O. — V. 66. *σφιν, φιν* fmqt (a m. pr.). — *ἔπ', ἐπ'* AO, *ἔστ'* bcfmq, *ἔν'* corr. g. Hartung *ἔτ'* scripsit. — *ἔργοισι* et *οὐδὲ μία* A. — V. 67. *δόλους τ'* elr, *δόλους* ceteri. — *πολυπλοκίας τ', πολυπλοκέας ἔτ'* p, *πολυπλάγκτους τ'* s. — V. 68. *σῳξόμενοι* scripsi, libri *σωζόμενοι*. Futurum omnino requiritur, cf. Plato Theaetetum 176 D: *ἄνδρες οἵους δεῖ ἐν πόλει τοὺς σωθησομένους*. eandemque medelam adhibui v. 235 *ἀνδράσι σῳξομένοισι*, quod ex adverso positum *πόλει ἀλωσομένῃ* planissime firmat, sed de v. 675 ambigas. Doricam formam quam *σῳσόμενοι* revocare malui, quoniam libri ad unum omnes Z testantur. In tabulis Heracleensibus *κατεσῴξαμες* et *κατεσῴσαμες*, Laconicum *ἀπέσοιξεν* servavit Hesychius, idem *ὗξον*, quod Curtius recte *σοῖξον* interpretatur Cypriis vindicans, Laconica nomina *Σοιξιάδας, Σοίξιππος, Σοιξιτέλης* in titulis extant. Dorienses enim et Aeoles etiam futurum et aoristum deducunt a *σῴζω* sive *σοίζω*, Attici et Iones a principali verbo repetunt *σώσω, ἔσωσα*, unde est in titulo CIGr. I 70 *σώω καὶ ἀποδώσω* i. e. *σώσω*, extrita littera sibilante*), ut est apud Hom. Od. IX 430 *ἴτην σώοντες*, et apud Soph. Philoct. 1391 *σώουσι* ex cod. Laur. restitui, ibid. 1379 *παύσοντας κἀποσώζοντας* aut cum Heathio *σώσοντας* aut *σώοντας* legendum: fugit enim litteram sibilantem Sophocles, quam Euripides frequentabat. Sensim vero *ι* latius serpsit etiam apud Atticos, ut lapides testantur, velut CIGr. I 175 *οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἔ(σ)ωισεν*, ita Keil rectius opinor scripsit quam Boeckh *ἀνὴρ ἐσάωισεν*, nam praesens *σαόζω* sive *σαώζω* (Et. M. 741, 32) grammaticorum figmentum videtur. — V. 69. *μήποτε, μηκέτι* el. — V. 70. *ἐθέλῃς, ἐθέλῃ* r.

*) Geminum exemplum praebet Hesych. *δώει, παρέξει* et *δώω, δώσω*. ubi cod. *δωῶ*.

ἀλλὰ μετ' ἐσθλον ἰὼν βουλεύεο πολλὰ μογήσας
καὶ μακρὴν ποσσίν, Κύρν', ὁδὸν ἐκτελέσας.

Πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὅλως ἀνακοίνεο πᾶσιν· 489
παῦροί τοι πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον.

Παύροισιν πίσυνος μεγάλ' ἀνδράσιν ἔργ' ἐπιχείρει,
μήποτ' ἀνήκεστον, Κύρνε, λάβῃς ἀνίην.

— *Πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι*
ἄξιος ἐν χαλεπῇ, Κύρνε, διχοστασίῃ.

V. 71. *ἐσθλὸν, ἐσθλῶν* Of. — *βουλεύεο, βούλευ'. καὶ* A, *βούλευε* O. — *μογησας* et *ἐκτελέσας* A cum proletariis libris, nisi quod a pr.m. *μογησα* et *ἐκτελέσα* (*μογῆσαι* et *ἐκτελέσαι* s. Jord.), O *μογῆσαι* et *ἐκτελέσαι*, quod olim recepi, ascita lectione *βούλευ καί*. Breviatorem post v. 70 complures versus praetermisisse manifestum est. Ahrens *ἀλλὰ σὺν ἐσθλοῦ ἰεῖν βούλευ καὶ πολλὰ μογήσας*. — V. 72. *ποσσίν, ποσσὶ* AO, *ποσί* i. — Cohaerere videntur haec disticha, sed ita ut post v. 70 plura olim fuerint addita. Ceterum obversabantur haec Isocrati ad Demonic. 19: *Μὴ κατόκνει μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι πρὸς τοὺς διδάσκειν τι χρήσιμον ἐπαγγελλομένους· αἰσχρὸν γὰρ τοὺς μὲν ἐμπόρους τηλικαῦτα πελάγη διαπερᾶν ἕνεκα τοῦ πλείω ποιῆσαι τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν, τοὺς δὲ νεωτέρους μηδὲ τὰς κατὰ τὴν γῆν πορείας ὑπομένειν ἐπὶ τῷ βελτίω καταστῆσαι τὴν ἑαυτῶν διάνοιαν*. — V. 73. *ἀνακοίνεο*, el *ἀνακοινέο*, g *ἀνακοίνεε*, qt *ἀνακίνεο*. At insolens est forma *ἀνακοίνεο*, insolentius etiam, quod Doederlein coniecit *ἀνακοίνοε*, itaque videtur scribendum *ἀνακοινεῦ*, quemadmodum media forma etiam Herodotus utitur (IV 38 *ἀνακοινοῦται τῷ Ἴστρῳ τὸ ὕδωρ*), adde Isocr. ad Demonic. 25: *Περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοινοῦ*, ubi inepta sunt quae subsequuntur: locus transpositione sic corrigendus: *Μήτε μετὰ βλάβης πειρῶ τῶν φίλων, μήτε ἄπειρος εἶναι τῶν ἑταίρων θέλε· τοῦτο δὲ ποιήσεις, ἐὰν μὴ δεόμενός του δεῖσθαι προσποιῇ· μὴ τυχὼν μὲν γὰρ οὐδὲν βλαβήσει, τυχὼν δὲ μᾶλλον αὐτῶν τὸν τρόπον ἐπιστήσει. Περὶ τῶν ῥητῶν κτλ.* Adde ibid. 34: *περὶ ὧν ἂν αἰσχύνῃ παρρησιάσασθαι, βούλῃ δέ τισι τῶν φίλων ἀνακοινώσασθαι, χρῶ τοῖς λόγοις ὡς περὶ ἀλλοτρίου τοῦ πράγματος*. Quod si *ἀνακοινεῦ* probaveris, etiam scribendum *ἅπασαν* pro *πᾶσιν*, ut accuratius *πρῆξις* describatur: monet enim poeta, ne cum amicis quidem omnem rem esse communicandam. At praeterea *ὅλως*, quod vulgo legitur, displicet; cum olim *φίλοις, ὦ λῷστ'*, coniecissem, post malui *φίλοις ἀδόλως* (nisi quis Brunckii coniecturam *ὁμῶς* praeferat, Iacobs *ὅμως*); *ἀδόλως* est *sincere, aperte*, satisque convenit vafro Graecorum ingenio hoc praeceptum. Ipsum autem verbum ab hoc poesis genere non abhorret, ita est in Scolio 13: *Τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως*. et similiter 12: *Εἴθ' ἐξῆν, ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος Τὸ στῆθος διελόντ' ἔπειτα τὸν νοῦν Ἐσιδόντα, κλείσαντα πάλιν, Ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί*. — V. 74 affert Apost. XIII 86 e. — *παῦροί τοι*, O *παῦροι τοὶ*. — *πολλῶν, πολλόν* bcdfmnpqrt (a m. pr.), Hecker coni. *παῦροί γ' ἐκ πολλῶν*. — V. 75. *παύροισι* O. — V. 76. *Κύρνε, κέρνε* q, qui alias etiam *κίρνε*.— *λάβῃς, λαβῆις* acc. er. A, *λάβοις* c. — V. 77. 78. Plato affert de Leg. I p. 630 A unde Euseb. Praep. Ev. XII 575 et Theodoret. I 13, 42 (ubi *καὶ* pro *τε καὶ* et vulgo *ἀνταρύσασθαι*). Resp. Philostr. vit. Apoll. II 46. — V. 77. *ἀντερύσασθαι, ἀντερείσασθαι* i. — V. 79. 80. Themistius XXII

Παύρους εὑρήσεις, Πολυπαΐδη, ἄνδρας ἑταίρους
πιστοὺς ἐν χαλεποῖς πρήγμασι γινομένους,
οἵ τινες ἂν τολμῷεν, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες,
ἶσον τῶν ἀγαθῶν τῶν τε κακῶν μετέχειν.
τόσσους δ' οὐ δήεις διζήμενος οὐδ' ἐπὶ πάντας
ἀνθρώπους, οὓς ναῦς μὴ μία πάντας ἄγοι,
οἷσιν ἐπὶ γλώσσῃ τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεστιν
αἰδώς, οὐδ' αἰσχρὸν χρῆμ' ἔπι κέρδος ἄγει.

Μή μ' ἔπεσιν μὲν στέργε, νόον δ' ἔχε καὶ φρένας ἄλλας,
εἴ με φιλεῖς καί σοι πιστὸς ἔνεστι νόος,
ἀλλὰ φίλει καθαρὸν θέμενος νόον, ἤ μ' ἀποειπών
ἔχθαιρ', ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος.
ὃς δὲ μιῇ γλώσσῃ δίχ' ἔχει νόον, οὗτος ἑταῖρος
δειλός, Κύρν', ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὤν.

Εἴ τις ἐπαινήσῃ σε τόσον χρόνον ὅσσον ὁρῴης,

p. 323 ed. Dindorf affert. — V. 79. *εὑρήσεις*, *αἱρήσεις* p. — V. 80. *πιστοὺς*, t a pr. m. *πολλούς*. — *πρήγμασι*, *πράγμασι* Themist. — *γινομένους* praeter Themistium A, ut fere ubique (*γίγνεται* legitur v. 162 et 218), item O, ac sic etiam s, qui ubique et *γίνομαι* et *γινώσκω* exhibet. — V. 82. *ἶσον*, *ἴσσον* i. — V. 83. *τόσσους δ' οὐ δήεις* scripsi, *τούτους οὐχ εὕροις* A, *τούτους οὐχ εὑρήσεις* O, *τοὺς δ' οὐχ εὑρήσεις* ceteri. *Εὑρήσεις*, quod metro adversatur, haud dubie alius vocabuli interpretamentum est, quod licuit reciperare, refinxi *δήειν*, quod Hesych. *εὑρήσεις ὄψει μαθήσῃ* interpretatur: sed praeterea neque *τούτους* aptum neque asyndeton conveniens; utrumque correxi, quamquam nescio an distichis traiectis scribendum sit: *οἷσι δ' ἐπὶ γλώσσῃ* . . . *ἄγοι, οὐ τόσσους δήεις κτλ.* Olim v. 83—86 separavi a praegressis, scribens *οὐ τόσσους χ' εὕροις* vel *σπουδαίους χ' εὕροις*. Hoc enim dicit poeta: Homines probos vix invenias tot, quot navis una capiat, cf. Pittacus ap. Diog. L. I 77: *πρὸς τὸν Φωκαικὸν φάσκοντα δεῖν ζητεῖν ἄνθρωπον σπουδαῖον, ἂν λίαν, ἔφη, ζητῇς, οὐχ εὑρήσεις.* Hartung *τόσσους δ' οὐχ εὕροις* scripsit, idem in proximis versibus *ἐπείη* pro *ἔπεστι* et *ἄγοι* pro *ἄγει* requirit. — V. 84. *ναῦς*, Bekker in ed. I *νηῦς*, sed v. 856 omnes codd. *ναῦς*, idque ipsum v. 970 revocavi, ubi A tantum *νηυς*, at 1361 idem cod. *ναῦς*: omnem dubitationem eximit v. 680 *ναῦν*, at v. 12 epicum *νηυσί* consulto reliqui. Renner ubique praeter v. 680 ionicam formam requirit. — *μὴ*, om. bfm, in m. add. t, *τοὺς ἀνθρώπους οὓς ναῦς μία* q. Heimsoeth. *τοσσούτους χ' εὕροις* et *ὡς ναῦς*. — *ἄγοι* AO, *ἄγῃ* i, *ἄγει* ceteri. — V. 86. *ἔπι*, *ἐπὶ* O et plerique codd., *ἔπι* A. — V. 87—90 repetunt post v. 1082 AObdfhlmn. — V. 87. *ἄλλας* A infra, legebatur *ἄλλῃ*. — V. 89—92 coniunxi cum priore disticho. — V. 89. *ἀλλὰ* A infra, legebatur *ἤ με*. — V. 90. *ἀμφαδίην*, *ἐμφανεως* A infra. — V. 92. *δειλός* Bekker et quamvis dubitanter Brunck, codd. *δεινός*. — *Κύρνε*, O *κυρεῖ*. — V. 93—96 nescio an ex diversis eclogis coaluerint, certe v. 96 cum praegresso disticho non satis congruit. — V. 93. *εἴ τις*, AO *ἄν τις*,

νοσφισθεὶς δ' ἄλλῃ γλῶσσαν ἵῇσι κακήν,
τοιοῦτός τοι ἑταῖρος ἀνὴρ φίλος οὔτι μάλ' ἐσθλός,
ὅς κ' εἴπῃ γλώσσῃ λῷα, φρονῇ δ' ἕτερα.

Ἀλλ' εἴη τοιοῦτος ἐμοὶ φίλος, ὃς τὸν ἑταῖρον
γινώσκων ὀργὴν καὶ βαρὸν ὄντα φέρει
ἀντὶ κασιγνήτου, σὺ δέ μοι, φίλε, ταῦτ' ἐνὶ θυμῷ 491
φράζεο, καί ποτ' ἐμοῦ μνήσεαι ἐξοπίσω.

Μηδείς σ' ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι,
Κύρνε· τί δ' ἔστ' ὄφελος δειλὸς ἀνὴρ φίλος ὤν;
οὔτ' ἄν σ' ἐκ χαλεποῖο πόνου ῥύσαιτο καὶ ἄτης,
οὔτε κεν ἐσθλὸν ἔχων τοῦ μεταδοῦν ἐθέλοι.

Δειλοὺς εὖ ἕρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστίν·
ἶσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς.
οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λήϊον ἀμῷς,

Welcker ἦν τις. Hartung, qui haec cum prioribus iunxit, κῆν scripsit. — ἐπαινήσῃ, επαινήσῃ A, ἐπαινήσει Oelp, ἐπαινέσει bcdfhimqrt, ἐπαινεδει n, ἐπαινέσσει corr. g. Cobet ἐπαινῇσιν requirit. — τόσον, τόσσον i. — ὀρῴης, ὀρώιης A, ὀρώης O, ὀρῴῃ ceteri quod praeoptat Cobet, mihi secus videtur. — V. 94. ἄλλῃ, ἄλλην AO. — ἵῃσι, ἵῇσι Bekker, ἵησι Adeglnpq, ἵησι bcfhimt. — V. 95. ἑταῖρος, malim ἑταίρῳ. — V. 96. εἴπῃ, εἴπῃοι O. — γλώσσῃ, γλώσσα c. — λῷα restitui ex AO, qui λώια exhibent, ceteri λῷστα. confer v. 800. — φρονῇ Ai, ceteri φρονεῖ. — V. 97—100 separavi a prioribus. Hartung, qui necessitudinem tuetur, putat antea distichon intercidisse. Repetunt haec post v. 1164 AObdefhmn, ubi v. 97 ita legitur: Τοιοῦτός τοι (τις m, om. O) ἀνὴρ ἔστω φίλος κτλ. — ἐμοὶ, ἐμὸς O. — V. 98. γινώσκων A, ut solet, item O, γιγνώσκων ceteri. — φέρει, φέρειν O. fortasse φέροι legendum. — V. 99. ταῦτ', τοῦτ' AO infra (s. Bekk.) — ἐνὶ, ἐν O. — V. 100. ποτ' ἐμοῦ scripsi, ποταμου α corr. in ε a pr. m. A, ποτέ μου ceteri. — V. 101. σ' A ut Neander coniecit, om. ceteri. — V. 102. τί δ' ἔστ', malim τί δῆτ'. — δειλὸς A, om. O, κακὸς i, κεῖνος ceteri, quod fort. revocandum. — V. 103. οὔτ', ὅτ' bq, ὅττ' din. Leutsch. οὐδέ κεν (οὔτε κεν?) ἐκ χαλεποῖο πόνου desiderat, perperam. — πόνου, πόνοιο O. — V. 104. τοῦ μεταδοῦν ἐθέλοι Buttmann (optativum iam Brunck aliique restituerunt), errant qui μεταδοῦν' ἐθ. praeoptant, nam δοῦν ac similes formae non ex δοῦναι, sed ex δόμεν proficiscuntur. τοῦ μεταδοῦναι (τ a sec. m. corr. ex γ s. Jord., α erasum est) θέλοι A, τοῦ μέγα δοῦν' ἐθέλει bdefhlmn, τοῦ μεγάλου δοῦναι θέλει O, ἐθέλει etiam cgi — V. 105. εὖ A, ceteri δ' εὖ: nescis in his saepenumero, copula utrum addita sit ab iis, qui cum prioribus coniungere volebant, an abiecta ab iis, qui sententiam compage solutam ab omni, quod reliquum erat, vinculo liberare studebant; cf. 955. Hartung haec cum prioribus coniunxit. — ἕρδοντι, ἔρδοντι bcdefmn ut alibi quoque saepenumero. — χάρις, χάρι e. — V. 106. ἶσον, ἴσσον i. — V. 107. ἂν, τὸν O. — βαθὺ, βαθὺν O. — ἀμῷς, ἀμᾶς O. —

οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν εὖ πάλιν ἀντιλάβοις·
ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον· ἢν δ' ἓν ἁμάρτῃς,
τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης.
οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παθόντες,
μνῆμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν καὶ χάριν ἐξοπίσω.

Μήποτέ τοι κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσθαι ἑταῖρον,
ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν ὥστε κακὸν λιμένα.

Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι, 492
ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

Κιβδήλου δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδέν,
Κύρν' οὐδ' εὐλαβίης ἐστὶ [περὶ] πλέονος.

Χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου ἄνσχετος ἄτη,

V. 108. *εὖ* prius om. el, alterum i. — *ἀντιλάβοις*, fort. *ἄν τι λάβοις*. Lorey *ἀντιπάθοις*. — V. 109. Verba *ἄπληστον γ. ἔχ. κ. νόον* affert Teles Stob. XCVII 31. — V. 111. *ἐπαυρίσκουσι* insolens activa forma, nec sententiae, quae requiritur, convenit verbum: nam aut dixerat poeta: *boni quovis beneficio contenti sunt* (*ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον*), quam sententiam aegre ex corruptis verbis restituas, aut: *boni vel mala, quae ipsis illata sunt, non curant*. Itaque olim conieci *τὸ μέγιστον ἐλαφρίζουσι παθόντες*, nam *ἐλαφρίζειν* videtur idem esse, quod *ἐν ἐλαφρῷ ποιεῖσθαι*, *parvi ducere*, *haud gravate ferre*, uti est apud Herodot. I 118: *καὶ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ διαβεβλημένος οὐκ ἐν ἐλαφρῷ ἐποιεύμην*, adde III 154. Eodemque modo interpretor illud Archilochium apud Euseb. Praep. Ev. XV 4: *ἐν τῷ κάθημαι σὴν ἐλαφρίζων μάχην*. Ahrens *ἀμαυρίσκουσι* coniecit, Emperius *ἐπαμπίσχουσι*, Hartung *τὰ μέγιστ' εὖ παῦρ' ἴσκουσι*, Heimsoeth *ἀποφλαυρίζουσι*. — V. 112. *μνῆμα* satis insolenter dictum. — V. 113. *μήποτέ τοι* scripsi praeeunte Brunckio, cf. v. 155, legebatur *μή ποτε τον*. — *ἑταιρων* corr. in *ἑταῖρον* A. — V. 115. Cf v. 643, 4 et Pseudophocyl. v. 92. Fortasse hoc distichon *Phocylidis* est. Etiam v. 147 paradosis similiter fluctuat. Hartung, quoniam infra eadem fere leguntur, hoc distichon cancellis circumscripsit. — *βρώσιός εἰσιν*, O *βρώσιος εἰσὶν*. — V. 117. *δ'* om. O, hinc Leutsch *κιβδήλοι' ἀνδρὸς* coniecit. Praeterea O *χαλ. γνῶναι οὐδέν*. — V. 118. *εὐλαβίης*, *ἢ φροντίδος* margo bdfmn. — *πλέονος*, *πλείονος* i, *πλείονος* bdfhmn. Versus, quem interpretatur Camerarius: *οὐδὲ περὶ πλείονος ἐστὶν οὐδὲν ἢ εὐλαβεῖσθαι καὶ φροντίζειν*, corruptus: *περί*, quod corrector aliquis adiecit, ut versum suppleret, cancellis saepsi; nam *εὐλαβίης ἐστὶ* eodem modo dictum, quo Euen. I 6 *ῥάστης εἰσὶ διδασκαλίας*. Fortasse *βροτοῖς* olim fuit scriptum, nam Leutschii inventum *πύϊρ*. i. e. *πῦρ* haud placet. Heimsoeth *ἔσθ' ὅπερ ἢ πλέονος* commendavit, M. Schmidt *δεῖ περί τευ πλέονος*. Hartung hos duos versus adulterinos censet. — V. 119—24 affert Clemens Al. Str. VI p. 625 ed. Syl. recteque dicit Euripidem in Medea v. 516 haec imitatum esse. — V. 119. *ἄνσχετος* i, ceteri cum Clemente *ἄσχε-*

Κύρνε, καὶ ἐξευρεῖν ῥάδιον ἀνδρὶ σοφῷ.
εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λελήθῃ
ψυδρὸς ἐών, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχῃ,
τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσιν,
καὶ γνῶναι πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον.
οὐδὲ γὰρ εἰδείης ἀνδρὸς νόον οὐδὲ γυναικός,
πρὶν πειρηθείης ὥσπερ ὑποζυγίου·
οὐδέ κεν εἰκάσσαις ὥσπερ ποτ' ἐς ὥριον ἐλθών·
πολλάκι γὰρ γνώμην ἐξαπατῶσ' ἰδέαι.

Μήτ' ἀρετὴν εὔχου, Πολυπαΐδη, ἔξοχος εἶναι, 493
μήτ' ἄφενος· μοῦνον δ' ἀνδρὶ γένοιτο τύχη.

τος, in A supra scriptum: *difficilis.* — V. 120. ῥάδιον, prius ῥήδιον scripsi. — V. 121. στήθεσσι, στήθεσι n. — λελήθῃ, λελήθη A, λελήθει O, ceteri cum Clem. λέληθε. — V. 122. ψυδρὸς, quod Ruhnkenius coniecit, confirmat A, ψυδνὸς bdfhmn, ψεδνὸς cum Clemente cegl et corr. h, ψευδοὺς O. — ἔχηι A, ceteri ἔχει cum Clem. — V. 124. πάντων, πᾶν bfm, πάν dh. — ἀνιηρότατον, ἀνιηρότερον Clem. — V. 125—128 Leutsch seiungenda censet, quippe quae olim subiecta fuerint disticho v. 117. 18, atque ita sibi videtur duo integra elegidia Theognidea recuperavisse, utrumque sex versibus comprehensum, v. 117. 18. 125—28 et 119—124, argumentis ille quidem usus speciosis magis, quam veris, velut quod Euripidis loco hanc suspicionem firmari asserit, omnino fallitur: tragicus enim necessitudinem, quae inter v. 119—24 et 125—28 intercedit, luculenter testatur. — V. 125. 126 affert Aristoteles Eth. Eudem. VII 2: Δεῖ γὰρ πεῖραν λαβεῖν, ὥσπερ λέγει καὶ Θέογνις. Οὐ γὰρ ἂν εἰδείης κτλ. et Apost. XIII 15 k. — V. 125. ουδε γαρ ειδειης A, οὐδὲ γὰρ εἰδοίης O, οὐ καὶ εἰδείης c, οὐ γὰρ εἰδείης n et Ap., ceteri ut videtur omnes οὐ γὰρ ἂν εἰδείης, atque ita Aristoteles. Sed ἂν passim omittitur, ubi vel proximo priore inciso fuit additum, vel subsequitur, cf. v. 927. 1187. — οὐδὲ Aristot., οὔτε codd. — V. 126. πρὶν, Ap. πρὶν ἂν. — πειρηθείης A, πειρασθείης g, πειραθείης ceteri cum Arist. et Apost. Ahrens, nihil curans Aristotelis auctoritatem πρίν περ πειρηθεὶς. — V. 127. εἰκάσσαις, εἰκάσαις f. — ποτ' ἐς ὥριον A, Obdeflmnq ποτ' ἐσώριον, Camerarius et Turnebus ποτ' ἐς ὤνιον. Conieci πρὸς (ποτὶ) χωνίον (nisi aliud vocabulum latet, cf. Hesych. ἐπάσκιον ἡ χώνη· Σικελοί), ut Theognis imaginibus e re metallica petitis uti solet, vid. 417. 450. 500. 1105, adde Isocr. ad Demonic. 25, qui solet Theognidem imitari. Sed vocabuli species non satis stabilita, nam fortasse χωνεῖον potius, quam χωνίον scribendum, cf. Zonar. et Suid. Malim igitur ὥσπερ πρητήριον i. e. qui mancipia emturus examinat, quamquam etiam possis tentare ὥσπερ ποτὶ χωρίον ἐλθών, i. e. quemadmodum qui agrum adit et visitat; nam verisimile hanc quoque translationem a re rustica esse petitam. Heimsoeth novavit ποτ' ἐσόπτριον imagine incommoda et vocabuli forma inusitata usus. Hartung ποτ' ἐς ἔμπυρον, confidenter dictitans, si quis posthac aliam medelam circumspiciat, operam perditurum, at nec sententiae institutae convenit ista coniectura, nec Graeci τὸ ἔμπυρον, sed τὰ ἔμπυρα dixerunt. — V. 128. πολλάκι, πολλάκις bfm. — V. 130 poeta videtur scrip-

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι πατρὸς καὶ μητρὸς ἄμεινον
ἔπλεθ', ὅτοις ὁσίη, Κύρνε, μέμηλε δίκη.

Οὐδείς, Κύρν', ἄτης καὶ κέρδεος αἴτιος αὐτός,
ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων·
οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται, ἐν φρεσὶν εἰδὼς
ἐς τέλος εἴτ' ἀγαθὸν γίνεται εἴτε κακόν.
πολλάκι γὰρ δοκέων θήσειν κακόν, ἐσθλὸν ἔθηκεν·
καί τε δοκῶν θήσειν ἐσθλόν, ἔθηκε κακόν.
οὐδέ τῳ ἀνθρώπων παραγίνεται, ὅσσ' ἐθέλησιν·
ἴσχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ' ἀμηχανίης.
ἄνθρωποι δὲ μάταια νομίζομεν, εἰδότες οὐδέν·
θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον.

Οὐδείς πω ξεῖνον, Πολυπαΐδη, ἐξαπατήσας
οὐδ' ἱκέτην θνητῶν ἀθανάτους ἔλαθεν.

sisse *ἀνδρὶ γένοιτο τυχεῖν ὧν τις ἐρᾷ* (cf. v. 256), quam sententiam deinde explanavit pluribus; breviator non satis perite in arctum redegit. Neque prospere cessit Heimsoethis *τροφὴ* corrigenti. — V. 131—2. Stob. LXXIX 1. — V. 131: *ἀνθρώποισι*, *ἀνθρώποις* n (et Vind. ap. Stob.). quod fortasse aliquis praeferat. — V. 132. *ἔπλεθ', ὅτοις* scripsi, sive *ἔπλετ' ὅτοις* malis, A et ceteri *ἔπλετο οἷς*, edd. vulg. *ἔπλετο τοῖς*, apud Stob. *ἔπλεθ'* (sic A pro *ἔπλετ'*) *ὅσοις ὁσίης* (*ὁσίοις* A) *Κύρνε μέμηλε δίκης*. — V. 133. *κέρδεος*, *κέρδος* bmq. — V. 134. *δώτορες*, *δώτοτες* bmq. — V. 136. *γίνεται* AO, legebatur *γίγνεται*. — V. 137. *πολλάκι*, *πολλάκις* el. — V. 138. *δοκῶν*, Leutsch *δοκέων*. — V. 139. *ἀνθρώπων*, *ἀνθρώπῳ* corr. l. — *παραγίνεται* AO, legebatur *παραγίγνεται*. — *ὅσσ' ἐθέλησιν*, A *ὅσσα θέλησιν*, O *ὅσα θέλησιν*, bcdfhm *ὅσ' ἐθέλησιν*. — V. 141. 142, quos Schneidewin non recte separare voluit, affert Orion Anthol. V 12 *ἐκ τῶν Θεόγνιδος Ἐλεγείων*. — V. 141. *νομίζομεν*, Geel *σοφιζόμεθ'*, Leutsch *κομίζομεν*, conieci *μάταιʼ ἐλπίζομεν*, sed nunc malim *μάτην* (sive *μάταις*) *μοχθίζομεν*. — V. 142. *θεοί*, *οἵ* Orion, sed hunc quoque *θεοὶ* legisse, inde apparet, quod sub titulo *περὶ θεοῦ* hoc disticho utitur. — *δε κατα σφέτερον* A, *δὲ κασφέτερον* O, *δέκα σφέτερον* e, *δὲ κάσφέτερον* c, *δὲ κασφέτερον* lr, *δὲ κὰς σφέτερον* dh, *δὲ κασσφέτερον* fm, *δὲ καὶ σφέτερον* n, *δ' ἑκὰς σφέτερον* γρ. n, *δὲ κάσφετερον* s, *καδδὲ* margo h; unde colligas olim scriptum fuisse *θεοὶ γὰρ κασφέτερον*, quemadmodum Aeoles *κασπολέω*, *καστάθεις* dixerunt. Apud Or. *σφετέρον*. — V. 144. *ἱκέτην*, *ἱκέτιν* bfm. — *θνητῶν* quod cum *οὐδεὶς* iungendum foret, non caret offensione; corrigo *θηπέων*, similiter Schmidt *θήπων*, cf. Hesych. *θήπει· ψεύδεται*, item *θηπητής· ἀπατεών·* et *θήπων· ἐξαπατῶν*. Herwerden *ἀλιτὼν* probante Leutschio. — *ἔλαθεν* A, ceteri plerique *ἔλαθε*. — V. 145. 146 affert schol. Aristot. Eth. Nic. V 3 ex cod. Paris. editus ab Osanno in Wolfii Analectis IV 538: *βούλομαι εὖ μάλα σεμνὸς ὀλίγ. σ. χ. οἰκ. ἢ πλ. ἀδίκως.* et deinde v. 147 affertur; Rose in Herme V 79 idem scholion ex alio cod. Paris. edidit:

Βούλεο δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
ἢ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασάμενος.
ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στιν, 494
πᾶς δέ τ' ἀνὴρ ἀγαθός, Κύρνε, δίκαιος ἐών.

Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν,
Κύρν'· ἀρετῆς δ' ὀλίγοις ἀνδράσι μοῖρ' ἕπεται.

Ὕβριν, Κύρνε, θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπασεν ἀνδρί,
οὗ μέλλει χώρην μηδεμίαν θέμεναι.

τοῦτο Θεόγνιδος· εἴρηται δὲ οὕτως· βούλομαι δ' εὖ μάλα σεμνὸς ὀλ. . . ἀδίκως χρήματα κεκτημένος· ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσαν ἀρετὴν εἶναι. item ib. V 356 ex cod. Oxon. ubi βούλεο δ' εὐσεβέως . . . πασάμενος . . . πᾶσα ἀρετή. — V. 145. εὐσεβέων, εὐσεβέως g. — V. 146. πασάμενος Brunck, libri πασσάμενος. — V. 147. 148 coniunxi cum praegressis Brunckio praeeunte: illud enim praeceptum subsecutam esse iustitiae laudem praeter illud scholion Aristotelium confirmat etiam Isocr. ad Demonic. 38: .Μᾶλλον ἀποδέχου δικαίαν πενίαν ἢ πλοῦτον ἄδικον· τοσούτῳ γὰρ κρείσσων δικαιοσύνη χρημάτων, ὅσῳ τὰ μέν ζῶντας μόνον ὠφελεῖ, ἡ δὲ καὶ τελευτήσασι δόξαν παρασκευάζει κτλ. — V. 147 affert Aristotel. Eth. Nic. V 3: καὶ παροιμιαζόμενοί φαμεν· ἐν δὲ δικ. κτλ. Usus eodem versu ut videtur etiam Phocylides, vid. fr. 11. — ἀρετή 'στιν, ἀρετή ἐστι Abfgmn, ἀρέτ' ἐστι O (ap. Aristot. KblbOb ἔνι, ceteri ἐστί). — V. 150. Κύρν'· αρετῆς δ' ολιγοις ἀνδράσι μοῖρ' ἕπεται A, ceteri ἡ δ' ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι κύρν' ἕπεται. — V. 151. κακόν, κακῷ A et s (sed in marg. κακὸν). — V. 152. οὗ, οὐ e. — μέλλει, Heimsoeth μέμνευ coniecit. — χώρην, χώραν el. — μηδεμίαν, A μηδεμίην. — θέμεναι vulgo, quod perpauci ex deterioribus libris firmare videntur, A θέμενον, ον a sec. m. corr. in ω, ac θέμενον praeter O etiam bcdefhlmns. Χώρη similiter dictum infra v. 822 τούτων τοι χώρη Κύρν' ὀλίγη τελέθει visum est idem esse quod ὤρη, idque ipsum restituendum censuit Ahrens hoc loco, Corais infra, utque hiatus asperitas procul haberetur, alii γὲ inseruerunt, nec meliore successu Hartung ὃν μέλλει 'ν ὤρῃ μηδεμίᾳ θέμεναι refinxit. Herwerden aliquando Ϝώρη dictum esse censet, at gutturali potius littera orbatam esse vocem latinum vocabulum *curae* videtur arguere: itaque olim suspicatus sum Theognidem retinuisse principalem litteram, sed ambigua forma incommoda, et consentaneum litteram X, si olim adhaesit, dudum evanuisse; accedit, quod ὤρην θέσθαι potius quam θεῖναι dici oportebat. Itaque assentior Hermanno, qui usitatum χώρης vocabulum agnoscit, Theognidis versus componens cum Aeschyleo Ag. 78 Ἄρης δ' οὐκ ἐνὶ χώρᾳ, ut sit locus sive numerus, in quo quid habetur. Sane χώρα dici solet locus, quem cuique in acie vel choro praefectus attribuit, unde ἀχώριστος qui nullo est loco dicitur. Atque Aeschyleum ἐνὶ χώρᾳ idem fere significat, quod ἐν μοίρᾳ; sed ad Theognidea illustranda adhibeo Hesychii glossam: ἄχωρος· ἐν κατάρᾳ λέγεται ὁ μήτε τάξιν βίου μήτε κατάστασιν οἰκίας ἔχων. Videntur enim, cum quem diris devoverent et extorrem facerent, precati esse, ut scelerati hominis μηδεμία χώρα esset, quorsum etiam ἀΐδρυτος apud Cratinum et Aristophanem spectat. Atque Hesychii

Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται
ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτῳ μὴ νόος ἄρτιος ᾖ.

Μήποτέ τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χολωθείς,
μηδ' ἀχρημοσύνην οὐλομένην πρόφερε·
Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλως,
ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε μηδὲν ἔχειν.

Μήποτε, Κύρν', ἀγορᾶσθαι ἔπος μέγα· οἶδε γὰρ οὐδείς
ἀνθρώπων ὅ τι νὺξ χἠμέρη ἀνδρὶ τελεῖ.

Πολλοί τοι χρῶνται δειλαῖς φρεσί, δαίμονι δ' ἐσθλῷ,
οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίνεται εἰς ἀγαθόν.

testimonium plane confirmat devotio, quam edidit Kumanudes in sylloge titulorum sepulcr. 2585: *καὶ εἴ τι μέλλει ἐργάζεσθαι, ἀνόνητα αὐτῷ γίνοιτο καὶ ἄχωρα καὶ ἄμοιρα καὶ ἀφανῆ αὐτῷ ἅπαντα γένοιτο.* Etiam Hartel *χώρη* tuetur, cum antea h. v. *ῥώμην*, infra *μοίρη* coniecisset. — V. 153. Eandem sententiam Solon protulerat, vid. Clemens Al. Strom. VI p. 740: *Σόλωνος δὲ ποιήσαντος· τίκτει γὰρ κόρος ὕβριν, ὅτ' ἂν πολὺς ὄλβος ἕπηται, ἄντικρυς ὁ Θέογνις γράφει· τίκτει τοι κόρος ὕβριν ὅτ' ἂν κακῷ ὄλβος ἕπηται.* Affert etiam Schol. Pindari Ol. XIII v. 12 tanquam Homeri versum. Et fortasse antiquior utroque elegiographo epicus poeta usurpavit, quorsum fortasse referenda est ea forma, quam servavit Diogenian. Prov. VIII 22: *Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ἀνδρὶ παρείη*, ubi vid. interpretes. Hartung totum distichon *Soloni* vindicat (quod sic conformat *ὅταν πολὺς ὄλβος ἕπηται Ἀνθρώποισιν, ὅτῳ κτλ.*), eidemque etiam tribuit v. 155—8, quod parum est probabile. — V. 153. *ὅταν*, *ὅτ' ἂν* A. — V. 154. *ἀνθρώπῳ*, AO *ἀνθρώπων* (A *ανων̄* ut saepius). — *ᾖ*, *εἴη* n. — V. 155—158 affert Stob. XCVI 15, et his continuo sine lemmate adiungit v. 179. 180, sed Vind. praemittit versui 157 *τοῦ αὐτοῦ*, affert etiam Apost. VIII 28a v. 157. 158. — V. 155. *τοι*, *μοι* Stob. — *θυμοφθόρον*, s *θυμοφθόρῳ*. — *χολωθεὶς*, *χαλεφθεὶς* Stob. (sed Gesn. marg. *χολωθείς*). — V. 156. *μηδ' ἀχρημοσύνην*, Bekker praeoptavit *μηδὲ χρημοσύνην*. Heimsoeth Stobaei scripturas *μοι* et *χαλεφθείς* praefert, ac deinde eodem auctore abusus *Κύρν' ὀλοήν πρόφερε*. — *οὐλομένην*, *Κύρνε, κακὴν* Stob. (sed Vind. Trinc. om. *Κύρνε*, Voss. *κυκακὴν*). — V. 157. *γάρ τοι*, *μὲν γὰρ* el (ap. Stob. *μέν τοι*, sed AB Gesn. m. *γάρ τοι*, *μὲν* om. Voss. Trinc.). — *ἐπιρρέπει*, A *επιρρεπι*. — *ἄλλως* Stob. (*τ' ἄλλως* Vind. Voss., *ἄλλος* Trinc. *ἄλλῳ* Gesn. m.), *ἄλλῳ* Apost. et Theognidis libri praeter s, qui *ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῳ* probante Hartungo. — V. 158. *μηδὲν* A et Stob., *δ' οὐδὲν* ceteri et Apost. Firmat *ἄλλως* et *μηδὲν* Basilius M. II 177: *ἐν οἷς φησὶ (Θέογνις) τὸν θεὸν . . . τοῖς ἀνθρώποις τὸ τάλαντον ἐπιρρέπειν ἄλλοτε ἄλλως, ἄ. μ. πλ. ἄλλοτε δὲ μηδὲν ἔχειν.* — V. 159 et 60 affert Apostol. XI 38 a. Arsen. 355. — V. 160. *χ' ἡμέρη* A, *χ' ἡμέρα* vel *χἠμέρα* ceteri. — V. 161—168 Hartung *Solonis* esse existimat. — V. 161. 162 affert Apost. XIV 68a. — V. 162. *γίνεται* O et Apost., legebatur *γίγνεται* (etiam A).

εἰσὶν δ' οἳ βουλῇ τ' ἀγαθῇ καὶ δαίμονι δειλῷ
μοχθίζουσι, τέλος δ' ἔργμασιν οὐχ ἕπεται.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ὄλβιος οὔτε πενιχρὸς
οὔτε κακὸς νόσφιν δαίμονος οὔτ' ἀγαθός.

Ἄλλ' ἄλλῳ κακόν ἐστι, τὸ δ' ἀτρεκὲς ὄλβιος οὐδεὶς
ἀνθρώπων ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.

Ὃν δὲ θεοὶ τιμῶσ', ὃν καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ·
ἀνδρὸς δὲ σπουδὴ γίνεται οὐδεμία.

Θεοῖς εὔχου, θεοῖς ἐστιν ἔπι κράτος· οὔ τοι ἄτερ θεῶν 496
γίνεται ἀνθρώποις οὔτ' ἀγάθ' οὔτε κακά.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα
καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου,
ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον

V. 163. *εἰσὶν*, O *εἰσί*. — *δειλῶι* A, *κακῷ* O, *φαύλῳ* ceteri. — V. 167. Similiter Solon 14: *Οὐδὲ μάκαρ οὐδεὶς πέλεται βροτός, ἀλλὰ πονηροὶ Πάντες, ὅσους θνητοὺς ἠέλιος καθορᾷ.* — Post *ἀτρεκὲς* interpungunt bdfgmn. — V. 168. *ὁπόσους*, *ὁ τόσους* c. — V. 169. *ὃν δὲ*, O om. *δὲ*. — libri *τιμῶσιν ὁ*, nisi quod AO *ὃ*. K in ras. *τιμῶσ' ὃν* quam emendationem recepi. Ahrens *ὁ καὶ κοιμεύμενος* (*κοιμώμενος*) *ἄνει* (Schneidewin *ἀγρεῖ*, Hartung *αἱρεῖ*), sed cf. Sophoclis versum ex Thyeste I apud Orion. V 10: *Σοφὸς γὰρ οὐδεὶς πλὴν ὃν ἂν τιμᾷ θεός.* ubi non debebat Seyffert oratione inversa *ὃς ἂν τιμᾷ θεὸν* scribere; versus tres qui sequuntur sunt ex eadem scena illius tragoediae petiti, sed non continuo hunc v. excepisse videntur: *Ἀλλ' εἰς θεὸν σ' ὁρῶντα, κἂν ἔξω δίκης χωρεῖν κελεύῃ, κεῖσ' ὁδοιπορεῖν χρεών· αἰσχρὸν γὰρ οὐδὲν ὧν ὑφηγοῦνται θεοί.* ibi *εἰς θεόν σ'* scribendum esse, pro *εἰς θεοὺς*, ut dudum conieci, recte perspexit Seyffert. — V. 170. *ἀνδρὸς*, Hermann *ἀνδράσιν*, idemque, si recte intelligo, hoc distichon, omissis v. 171. 172 arcte coniungendum censet cum v. 173 seqq. — *γίνεται* AO; legebatur *γίγνεται*. — V. 171. *θεοῖς ἐστιν ἔπι κράτος* scripsi, nisi forte quis *τοῖς ἐστιν ἐ. κ.* praeferat, ne idem vocabulum ter repetatur. *θεοῖσιν ἐπικράτος* A, *οἷς ἐστι κράτος* O, *οἷς ἐστὶ μέγα κράτος* ceteri. Cf. Homer. Hymn. in Cer. 150: *Ἀνέρας οἷσιν ἔπεστι μέγα κράτος ἐνθάδε τιμῆς*, Bekker *θεοῖσιν γὰρ ἔπι κρ.*, Schmidt *θεοῖς εὔχου, θεοῖς, οἷσιν ἔπι κράτος* perperam. — *οὔτοι* A, *οὔ τι* ceteri. — V. 172. *γίνεται* AO, legebatur *γίγνεται*. — V. 173. *δάμνησι*, A *δάμνηισι*. — V. 174. *πολιοῦ*, Heimsoeth tacens *πλεῖον* substituit. — V. 175. 176 plurimi scriptores afferunt, Stob. XCVI 16. Clem. Strom. IV 483. Plut. de comm. not. 22, de Stoic. repugn. c. 14. Schol. Thucyd. II 43. Hermog. Progymn. T. I p. 24 ed. Walz et Aphthon. p. 68, adde Rhetor. ed. Walz T. II

ῥιπτεῖν, καὶ πετρέων, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.
καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν
οὔθ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δέ οἱ δέδεται.

Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης 497
δίζησθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης.

306 et 309 et Praef. p. XI, ibid. Theodoret. XI 153. Schol. Aristotel. T. IV 8 et 14. Cram. An. Par. IV 404, 30. Respicit Lucianus de merc. cond. c. 5: *καὶ ὑπέρ γε τοῦ τοιούτου καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον ἴσως ῥιπτεῖν ἔδει, ὦ Θέογνι, καὶ πετρῶν, ὡς φῄς, κατ' ἠλιβάτων*, idem Apol. de merc. cond. c. 10: *τὸ μὲν γὰρ τοῦ Θεόγνιδος κἂν ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ οἶδεν, οὐκ ἀπαξιοῦντος καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον σφᾶς αὐτοὺς ῥιπτεῖν καὶ κατὰ κρημνῶν γε ἠλιβάτων, εἰ μέλλοι τις οὕτως ἀποδράσεσθαι τὴν πενίαν.* adde Timon. c. 25, ubi Mercurius Plutum compellat: *ὥστε καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον φέροντες ἔρριψαν ἑαυτοὺς καὶ πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτιπερ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτούς.* Cf. etiam Boisson. Anecd. Nov. 181 et 394. Eust. Il. 998, 25, et Ammianus Marcell. XXIX p. 448: „Angustiis formidandae paupertatis attriti, cuius metu vel in mare nos ire praecipites suadet Theognis poeta vetus et prudens.“ — V. 175. *ἣν δὴ χρὴ*, ita Theognidis codices, quod profectum ab iis, qui haec cum proxime praegressis copulare voluerunt; nam omnes, qui his versibus utuntur, *χρὴ πενίην* afferunt. — *ἐς*, *εἰς* Clemens et unus Theodoreti cod. — *βαθυκήτεα* A, et apud Stob. (ubi vulgo *μεγακήτεα*) codd. AB Gesn. marg. sicut Clem. Plut. de Stoic. rep., sed ceteri Theognidis codd. *μεγακήτεα*, ut Plutarch. de comm. not. Schol. Thuc. Theodor. Eust. Rhetor. — V. 176. *ῥιπτεῖν*, A *ῥιπτειν*, *ῥίπτειν* g Schol. Thuc., sed *ῥιπτεῖν* Stob. Clem. Plut. utroque loco, Lucian. Hermog. plerique codd. (unus *ῥίπτειν*, alius *ῥίπτεσθαι*) Aphth. Theodoret. — *πετρέων* A, ceteri *πετρῶν*; sed *πετρέων* ap. Stob. AB (vulgo *πετρῶν*) et Clem.; *πετρῶν* Plut. utroque loco Sch. Thuc. Luc. Hermog. Aphthonius Theodor. — *κατ' ἠλιβάτων*, *καθήλιβάτων* A. — V. 177. 178 affert Stob. XCVI 14, ita ut coniunxerit cum v. 649—653, fortasse in collectione, qua utebatur, infra hoc distichum erat repetitum, sed propinquum fuisse priori disticho etiam Lucianus indicat de merc. cond. 5: *εἶτα ὁ Θέογνις πρόχειρος καὶ πολὺ τὸ πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος, καὶ ὅσα ἄλλα δείματα ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγεννέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξενηνόχασιν.* et deinde addit illa: *καὶ ὑπέρ γε τοῦ τοιούτου καὶ ἐς βαθυκήτεα κτλ.* Affert hoc distichon etiam Artemidor. Oneir. I 32. Plut. de poet. audiend. c. 4. Arsen. 149 et initium Aristot. Eth. Eudem. III 1. Respicit Liban. III 30 seq. — V. 177. *καί*, scriptores, qui utuntur hoc versu, *πᾶς* (ap. Artem. L *παρὰ*), haud dubie rectius. — *δεδμημένος*, *πεπεδημένος* Artemidorus (sed L *δεδμημένος*). — V. 178. *οὔθ' ἔρξαι* g (Stob. Plut.), *οὖθ' ερξαι* A, *οὔτ' ἔρξαι* ceteri codd., *οὐδ' ἔρξαι* V Artemidori. Theognis solemne carmen defixionis scite ad paupertatem rettulit, cf. plumbeam tabellam ap. Kumanudem Tit. Sepulcr. 2590: *καταδεδέσθω Πυθοτέλης πρὸς τὸν Ἑρμῆν τὸν χθόνιον καὶ τὴν Ἑκάτην τὴν χθονίαν καὶ γλῶτταν καὶ ἔπη καὶ ἔργα.* item *χώρης* vocabulum ex diris repetitum, vide quae ad v. 152 adnotavi. — V. 179. 180. Stob. XCVI 15, ita ut adiunxerit v. 155—158. — *χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπί*, *χρὴ δ' ἀεὶ κατὰ* Stob. (sed marg. Gesn. *χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπί*). — *τε* om. O. — V. 180. *δίζησθαι* A, ceteri *δίζεσθαι* cum

Τεθνάμεναι, φίλε Κύρνε, πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρί,
ἢ ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.

Stob. — *χαλεπῆς*, *χαλεπῆ* pr. A. — V. 181. *τεθνάμεναι* A, *τεθνάναι* bcfgm, *τεθνᾶναι* dehln, in O evan. — *βέλτι/* O. — V. 182. *ζώειν*, *ζώει* l. — V. 183—186 ipse Stobaeus affert LXX 9: *Θεόγνιδος*; idem vero ex Xenophonte affert v. 183—190 LXXXVIII 14: *Ξενοφῶντος ἐκ τοῦ περὶ Θεόγνιδος*. Xenophontis hic liber nusquam alibi commemoratur, Heiland existimat hunc locum ex integro etiam tunc *ἀπομνημονευμάτων* opere petitum esse, ego suspicor scriptum olim esse: *Ξενοφῶντος* * * * * *Ἀντισθένους ἐκ τοῦ περὶ Θεόγνιδος*, cuiusmodi errores frequentes in Stobaeo; confer Diog. Laert. VI 15, ubi Antisthenis libros recenset: *περὶ δικαιοσύνης καὶ ἀνδρείας προτρεπτικὸς πρῶτος, δεύτερος, τρίτος, περὶ Θεόγνιδος δ΄. ε΄*, potuitque Antisthenes nobilitatis contemtor haec scribere; nam continent nihil fere aliud, quam quod Antistheni placuisse Diogenes VI 11 dicit: *ἀπεδείκνυε τοὺς αὐτοὺς εὐγενεῖς τοὺς καὶ ἐναρέτους*. Utut est, a Socratico philosopho haec profecta esse apparet. Leguntur autem ibi haec: *Θεόγνιδός ἐστιν ἔπη τοῦ Μεγαρέως· Οὗτος δὲ ὁ ποιητὴς περὶ οὐδενὸς ἄλλου λόγον πεποίηται, ἢ περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας ἀνθρώπων καὶ ἔστιν ἡ ποίησις σύγγραμμα περὶ ἀνθρώπων, ὥσπερ εἴ τις ἱππικὸς ὢν συγγράψειεν περὶ ἱππικῆς. Ἡ οὖν ἀρχή μοι δοκεῖ τῆς ποιήσεως ὀρθῶς ἔχειν· ἄρχεται γὰρ πρῶτον ἀπὸ τοῦ εὖ γενέσθαι· ᾤετο γὰρ οὔτε ἄνθρωπον οὔτε τῶν ἄλλων οὐδὲν ἂν ἀγαθὸν εἶναι, εἰ μὴ τὰ γεννήσοντα ἀγαθὰ εἴη. Ἔδοξεν οὖν αὐτῷ παραδείγμασι τοῖς ἄλλοις ζώοις χρήσασθαι, ὅσα μὴ εἰκῇ τρέφεται, ἀλλὰ μετὰ τέχνης ἕκαστα θεραπεύεται, ὅπως γενναιότατα ἔσονται. Δηλοῖ δ' ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν· Κριοὺς . . . γένος. Ταῦτα τὰ ἔπη λέγει τοὺς ἀνθρώπους οὐκ ἐπίστασθαι* (adde *ὀρθῶς*) *γεννᾶν ἐξ ἀλλήλων, κἆτα γίγνεσθαι τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων κάκιον ἀεὶ μιγνύμενον τὸ χεῖρον τῷ βελτίονι* (scr. *μιγνυμένου τοῦ χείρονος τῷ β.*). *Οἱ δὲ πολλοὶ ἐκ τούτων τῶν ἐπῶν οἴονται τὸν ποιητὴν πολυπραγμοσύνην* (scr. *φιλοχρημοσύνην*) *τῶν ἀνθρώπων κατηγορεῖν, καὶ ἀντὶ χρημάτων ἀγένειαν καὶ κακίαν ἀντικαταλλάττεσθαι εἰδότας* (legendum videtur *ὡς ἀντὶ χρ. ἀ. κ. κ. ἀντικαταλλάττεσθαι εἰωθότων*), *ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἄγνοιαν κατηγορεῖν περὶ τὸν αὑτῶν βίον*. Itaque haec erat *prima* elegia, quae continuo excipiebat *prooemium* (unde est v. 19—26). — Haec olim scripsi. A Xenophonte haec aliena esse manifestum; neque ex subditicio aliquo libro petita esse credibile, siquidem qui eiusmodi fraude usi sunt, id fere egerunt, ut famam de simultate Xenophontis cum Platone exornarent. Sed quod Antistheni attribui, iam retracto, neque enim eius librorum eclogis usus est Stobaeus. Omnino inscriptio libri *περὶ Θεόγνιδος* de vitio suspecta, nomen *Θεόγνιδος*, cum aliud vocabulum intercidisset, perperam iteratum ex principio huius eclogae, itaque nihil superstes nisi *ἐκ τοῦ περὶ*, sed probabiliter redintegres (*Ἀριστοτέλους*) *ἐκ τοῦ περὶ* (*εὐγενείας*). Post Xenophontis eclogam, quae intercidit (fort. Agesil. c. 1, 2) inseruit Stobaeus locum ex hoc Aristotelio dialogo, quo usus est identidem, neque quidquam inest in hac ecloga, quod Aristotele sit indignum, praesertim si memineris dialogi scriptorem varias sermocinantium sententias exhibere. Quae Leutsch in Phil. 29, 519 seq. proposuit, improbanda sunt: nam quamvis et ipse hoc loco Aristotelis eclogam insertam fuisse suspicetur, tamen plurima, quae hic leguntur, Aristoteli abiudicat et novicio scriptori attribuit: neque recte *ἀρχὴν τῆς ποιήσεως* exordium elegiae alicuius interpretatur, id quod *ποιήματος* dici oportebat: nam *poesis*, ut Lucilius testificatur, est *opus totum, ut tota Ilias unast σύνθεσις aut* (*patris*)

Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους
εὐγενέας, καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
βήσεσθαι· γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει
ἐσθλὸς ἀνήρ, ἤν οἱ χρήματα πολλὰ διδῷ. 498
οὐδὲ γυνὴ κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
πλουσίου, ἀλλ' ἀφνεὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.
χρήματα γὰρ τιμῶσι· καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημεν,
καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ· πλοῦτος ἔμιξε γένος.
οὕτω μὴ θαύμαζε γένος, Πολυπαΐδη, ἀστῶν
μαυροῦσθαι· σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.

Αὐτός τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν
εἰς οἴκους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος,

***Annales Enni**, atque stuc unum est maius multo, quam quod dixi ante poema*. Recte igitur Aristoteles Theognidis *ὑποθήκας πρὸς Κύρνον* appellat *ποίησιν*, et *ἀρχὴ ποιήσεως* est, ut olim dixi, *prima* huius operis *elegia*, quae prooemium excepit: neque offendit, quod philosophus hanc *ποίησιν* censet *σύγγραμμα περὶ ἀνθρώπων* esse, commode totius operis institutum significans, nam *σύγγραμμα* nihil aliud est quam *liber*. — V. 183. *κριοὺς μὲν καὶ ὄνους, κύνας μὲν δὴ νῶϊ* Stob. Ceterum imitatus est haec Pseudophocyl. v. 201. — *διζήμεθα, διζοίμεθα* apud Xenoph. Stob. duo codd. (AB). — V. 184. *εὐγενέας, εὐγενείας* Xenoph. (sed A Trinc. *εὐγενίας*). — *τις, τοι* Xenoph. (sed *τις* A Voss. Ars. Trinc.). — *ἀγαθῶν, ἀγαθοῦ* Xenoph. (sed *ἀγαθῶν* Ars.). — V. 185. *βήσεσθαι, βήθεσθαι* bfmq, *βίνεσθαι* margo q, *κτήσασθαι* Xen., olim *βαίνεσθαι* conieci passive dictum, ut est ap. Lucian. dial. deor. 22; sed tueor *βήσεσθαι* (item Leutsch); est enim *ἐξ ἀγαθῶν*, quod Camerar. quoque censet, breviter dictum pro *ἐξ ἀγαθῶν ὄντας ἵππους*, prorsus ut est infra 189: *καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημεν καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ.* et 1112: *μνηστεύει δ' ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἀνήρ.* Confirmat Themistius XXI p. 302 ed. Dindf. qui haec respicit: *ἐγὼ μὲν γὰρ ὁρῶ τόν τε ἵππον ἐξετάζοντας τὸν βησόμενον, εἰ γαῦρός τε καὶ ὑψαύχην καὶ ἐλεύθερος.* Mey *γίγνεσθαι* requirit, poteratque adhibere Plat. Rep. V, 459, quem locum imitatus Ocellus Lucanus extr., sed iure hanc suspicionem repudiat Leutsch. — *κακήν*, ap. Xen. om. Voss. — V 186. *ἤν, ἦν* b, *ἵν'* el. — *οἱ, τις* Xenoph. non male. — *διδῷ, φέρῃ* Stob. — V. 187. *οὐδε γυνὴ* A cum Xenoph., *οὐδεμίη* O, *οὐδεμία* ceteri. — V. 188. *βούλεται, βούλετ'* Ocmn. — V. 189—192 coniunxi, quod Brunck quoque fecit, cum prioribus, firmatque hoc Xenoph. locus, quamquam sane apud ipsum Theognidem post v. 190 alia plura videntur interiecta fuisse. Ceterum ad eandem hanc elegiam etiam sequentes versus 193—196 sunt revocandi. — *γὰρ* Xenoph., *μὲν* male Theognidis codd. — *ἐκ κακοῦ*, pr. A *εκκοῦ*. — V. 190. *πλοῦτος* A et corr. g cum Xenoph., *πλούτου* ceteri. — *γένος, γένης* l, *ξένος* f. — V. 191. *οὕτω*, fort. *οὕτως* scrib. — *γένος* om. bfm. — V. 192. *συγγαρ* ut vid. A. — V. 193. *αὐτός τοι ταύτην, αὐτὸς τοιαύτην* O, Kayser *ἀστός τοι ταύτην*, Geel *οὗτος τοι ταύτην*, Heimsoeth *ἀστός τοι γαμετήν*. Ipse Theognis nomina duo propria posuisse videtur. Ita olim scripsi, quae perperam interpretatus est Hartung, qui collaudat me, quod hic nomina propria deli-

εὔδοξος κακόδοξον, ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη
ἐντύει, ἥ τ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.

Χρῆμα δ', ὃ μὲν Διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται
καὶ καθαρῶς, αἰεὶ παρμόνιμον τελέθει.
εἰ δ' ἀδίκως παρὰ καιρὸν ἀνὴρ φιλοκερδέϊ θυμῷ
κτήσεται, εἴθ' ὅρκῳ παρ τὸ δίκαιον ἑλών, 499
αὐτίκα μέν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς δὲ τελευτὴν
αὖθις ἔγεντο κακόν, θεῶν δ' ὑπερέσχε νόος.
ἀλλὰ τάδ' ἀνθρώπων ἀπατᾷ νόον· οὐ γὰρ ἐπ' αὐτοῦ
τίνονται μάκαρες πρήγματος ἀμπλακίας·
ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς τῖσε κακὸν χρέος οὐδὲ φίλοισιν
ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ὑπερκρέμασεν·
ἄλλον δ' οὐ κατέμαρψε δίκη· θάνατος γὰρ ἀναιδὴς
πρόσθεν ἐπὶ βλεφάροις ἕζετο κῆρα φέρων.

tescere intellexerim: at ego non librariorum errore, sed breviatoris opera haec nomina oblitterata esse putavi: irritus igitur erit labor, si quis haec nomina indagare velit, quemadmodum Hartung *Αὐτοκλῆς Αὔγην* coniecit, atque cum in his nominibus nescio quam irrisionem inesse crederet, propterea omnem locum Theognidi abiudicavit. *εἰδώς*, *ἰδὼν* — pr. n. — *ἐοῦσαν*, *οὖσαν* cg. — V. 195. *εὔδοξος* A, *ἔνδοξος* ceteri. — V. 196. *ἐντύει* Brunck, libri *ἐντύνει* (ex corr. in O). — V. 197—208 fortasse *Solonis* sunt, vide quae in Mus. Rh. III 230 dixi, ubi cum aliis composui. — V. 197. *χρῆμα δ', ὃ μὲν* scripsi, *χρῆμα δ' ὁ μὲν* A, *χρήμαθ' ᾧ* O, *χρήματα δ' ᾧ* ceteri, Lachmann *χρήμαθ' ὅτῳ*. — V. 198. *αἰεί*, *ἀεὶ* c. — *παρμόνιμον*, *πὰρ μόνιμον* hlmn et alii plerique, *γὰρ μόνιμον* cg. — V. 199. *παρὰ καιρὸν* est praeter ius, fere ut infra v. 401: *Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος Ἔργμασιν ἀνθρώπων* *modum* significat, et epigr. ap. Schol. Eurip. Hipp. 263: *Ταῦτ' ἔλεγεν Σώδαμος Ἐπηράτου, ὅς μ' ἀνέθηκεν· Μηδὲν ἄγαν· καιρῷ πάντα πρόσεστι καλά.* cf. Diog. Laert. I 41 (Anthol. Append. 206), ubi Hecker satis intempestive *μέτρῳ* restitui voluit, item Aeschylus in Prometheo v. 507 *καιροῦ πέρα* dixit. — V. 200. *παρ'* A. — V. 202. *αὖθις* libri, malim *αὖτις*. — V. 203. *οὐ*, *οὔτε* n. — *ἐπ'* cegl, *ἔτ'* ceteri, etiam A. — *αὐτοῦ* Iacobsius, *αὐτῶν* corr. l, *αὐτοὺς* ceteri. Brunck coni. *οὐ γὰρ ἐπ' αὐτοῖς . . . πρήγμασιν*, Kayser *οὐ γὰρ ἕκαστος* (vel *ἅπαντας*) ... *ἀμπλακίης*, Schneidewin *οὐ γὰρ ἔτ' αὔτως κτλ.*, O. Schneider *οὔτι γὰρ αὔτως*. — V. 204. *τίνονται*, *τίνονται* (σ supra) f, *γίνονται* cg. Sylburg scripturam *τίννυνται* memorat. — *μάκαρες*, *μάκαρος* e. — *πρήγματος*, *πράγματος* el, *πράκτορες* margo g. — *ἀμπλακίας*, quod Brunck coni. A, *ἀμπλακίης* ceteri. — V. 205. *αὐτὸς*, *αὐτοὺς* Obdefhlmn, *αὐτὸς γρ.* l. — *τῖσε* bcdfhlmn, *τίσε* Oel, *ετισε* A, quod Brunck coniectura assecutus est. — *οὐδὲ* AO, *ὃς δὲ* *, quae lectio fortasse vera, ut deinde v. 207, *αὐτὸν δ' οὐ κατέμαρψε δίκη* scribendum sit. — V. 206. *ὑπερκρέμασεν* scripsi, *ὑπεκρέμασεν* O, *ἐπεκρέμασεν* ceteri. Conf. Pind. Ol. I 57: *ἄταν ὑπέροπλον, ἅν οἱ πατὴρ ὑπερκρέμασε καρτερὸν αὐτῷ λίθον.* — V. 207. *κατέμαρψε*, A *κατάμαρψε* quod pr. m. corr.

Οὐκ ἔστιν φεύγοντι φίλος καὶ πιστὸς ἑταῖρος·
τῆς δὲ φυγῆς ἐστὶν τοῦτ' ἀνιηρότατον.

Οἰνόν τοι πίνειν πουλυν κακόν· ἢν δέ τις αὐτόν
πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακός, ἀλλ' ἀγαθός.

Κύρνε, φίλους κάτα πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος,
ὀργὴν συμμίσγων ἥντιν' ἕκαστος ἔχει.

V. 209. 210 repetit A post v. 332. — *οὐκ ἔστιν* scripsi ex A (*οὐκ ἔστι*), qui infra ut saepe germanam lectionem servavit, quam etiam Clemens Str. VI p. 620 commendat: *πάλιν Θεόγνιδος μὲν λέγοντος· οὐκ ἔστιν φ. φ. κ. π. ἑταῖρος, Εὐριπίδης πεποίηκεν· Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος.* Hic omnes codd. *οὐδείς τοι.* — V. 210. *εστι* hic A, *ἔστι* O. — *ανιηρότατον* A infra, hic omnes *ἀνιηρότερον.* — V. 211. 212 antea cancellis saepsi (Brunck plane segregavit), legitur enim infra v. 509. 10 distichon eiusdem argumenti, quod pristinam speciem retinuit, quae hic immutata est. — *πίνειν πουλὺν*, g *πουλὺν πίνειν*, AO *πολὺν.* — V. 212. *πίνει* O. — V. 213. 214 videntur sane ex eadem elegia petiti esse, ex qua proximi versus, confer infra v. 1071—4, non tamen continuo coniungendi. — V. 213. *Κύρνε, θυμὲ* A. — *κάτα* Bekker, libri ut videtur *κατὰ* (A *κατα*). — V. 214 numerosior fit versus vocabulis traiectis *συμμίσγων ὀργήν*, cf. v. 312 *γινώσκων ὀργὴν ἥντιν' ἕκαστος ἔχει*, v. 1072 *συμμίσγων' ὀργὴν οἷος ἕκαστος ἔφυ.* — V. 215. 216 affert Athen. VII p. 317 A: *ὡς καὶ ὁ Μεγαρεὺς Θέογνίς φησιν ἐν ταῖς ἐλεγείαις· Πουλύπου . . . ἐφάνη, ὁμοίως ἱστορεῖ καὶ Κλέαρχος ἐν δευτέρῳ περὶ παροιμιῶν παρατιθέμενος τάδε τὰ ἔπη, οὐ δηλῶν ὅτου ἐστί· Πουλύποδός μοι τέκνον ἔχων νόον Ἀμφίλοχ' ἥρως, τοῖσιν ἐφαρμόζου, τῶν κεν κατὰ δῆμον ἵκηαι,* et rursus initium adhibet XII p. 513 D: *καὶ ὁ Θέογνις πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου.* Affert porro Plut. de amicor. mult. c. 9: *καταγελᾶν τοῦ Θεόγνιδος παραινοῦντος· Πουλύποδος νόον ἴσχε πολύφρονος, ὃς ποτὶ πέτρῃ, τῇπερ ὁμιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.* et de solert. animal. c. 27: *καὶ Θέογνις ὁμοίως· Πουλύποδος νόον ἴσχε πολυχρόου ὃς π. π. τῇπερ ὁμιλήσῃ τ. ἰ. ἐ.* et plane eodem modo Quaest. natur. c. 19, nisi quod *προσομιλήσῃ* ibi legitur. Et cum Plutarchi altera lectione convenit quod est apud Diogenian. I 23 (Apostol. II 39): *Ὅμοιον· Πολύποδος πολυχρόου νόον ἔσχε.* Affert v. 215. 216 etiam sch. Luc. de saltat. 67 et respicit Iulian. Misopog. 349. Parodia legitur ap. Philostr. vit. Soph. I 5: *Πανσόφου ὀργὴν ἴσχε Φιλοστράτου, ὃς Κλεοπάτρῃ Νῦν προσομιλήσας τοῖος ἰδεῖν πέφαται.* Theognis hic quoque sua debet antiquioribus poetis: insigne enim hoc et Graecorum ingenio inprimis conveniens praeceptum Amphiaraus Thebas proficiscens filio dedit

Πουλύποδός μοι τέκνον ἔχον νόον, Ἀμφίλοχ' ἥρως,
τοῖσιν ἐφαρμόζειν, τῶν κεν κατὰ δῆμον ἵκηαι,
ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος τελέθειν καὶ χώρῃ ἕπεσθαι.

nam cum duobus hexametris apud Ath. VII p. 317 A coniungendus est tertius apud Zenob. I 24, Diogen. I 23 (quod est apud Antig. Caryst. 25: *ὅθεν δῆλον καὶ ὁ ποιητὴς τὸ θρυλλούμενον ἔγραψεν· Πουλύποδος ὥς τέκνον ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν Τοῖσιν ἐφαρμόζειν*, ab iis ortum, qui peculiare praeceptum unicuique accommodare studebant). Qui quidem versus sive ex Thebaide sive ex peculiari aliquo carmine didactico (vid. comment. de com. Att. p. 220) petiti sunt. Amphiarai

Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ, 500
τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.
νῦν μὲν τῇδ' ἐφέπου, τοτὲ δ' ἀλλοῖος χρόα γίνου.
κρέσσων τοι σοφίη γίνεται ἀτροπίης.

Μηδὲν ἄγαν ἄσχαλλε ταρασσομένων πολιητέων,
Κύρνε, μέσην δ' ἔρχευ τὴν ὁδόν, ὥσπερ ἐγώ.

Ὅστις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἴδμεναι οὐδέν,
ἀλλ' αὐτὸς μοῦνος ποικίλα δήνε' ἔχειν,
κεῖνός γ' ἄφρων ἐστί, νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ.
ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ' ἐπιστάμεθα, 501
ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐθέλει κακοκερδείῃσιν ἕπεσθαι,
τῷ δὲ δολοπλοκίαι μᾶλλον ἄπιστοι ἄδον.

autem illud cum Amphilocho colloquium praeter Pindarum et a tragicis poetis et ab artificibus expressum videtur, de qua re alias dicetur. Hoc ipsum praeceptum imitati sunt multi, non solum Pindarus, sed etiam Sophocles in Iphigenia, qui versus sic sunt corrigendi: *Νόει πρὸς ἀνδρὶ χρῶμα πουλύπους ὅπως Πέτρᾳ τραπέσθαι γνησίου φρονήματος.* et qui invertit Pseudophocyl. 49: *Μηδ' ὡς πετροφυὴς πολύπους κατὰ χῶρον ἀμείβου.* — In Theognideis versibus triplex scriptura tradita, *πολυπλόκου*, *πολυχρόου*, *πολύφρονος*. Teneo *πολυπλόκου* quod praeter Th. libros Athen. testatur, est enim convenientissimum, cf. Theogn. v. 67 *πολυπλοκίαι,* atque etiam Ion tragicus ap. Athen. VII 318 E commendat. Coloris varietas extrinsecus ascita proximis versibus notatur itaque posthabenda lectio *πολυχρόου*: denique *πολύφρονος* quod semel Plutarchus exhibet, memoria eum fefellit. Praeterea Plutarchum apparet hemistichinm *πουλόποδος νόον ἴσχε πολυχρόου* repperisse, quemadmodum corrector aliquis videtur immutasse, quem Hartung ut rerum novarum studiosus fuit, sequitur. Ceterae discrepantiae leviores sunt. — V. 215. *Πουλύπου*, *πολύπου* ap. Ath. utroque loco duo codd. (BP). — *ὀργὴν*, *ὁρμὴν* el. — *πολυπλόκου*, *πουλυπλόκου* ap. Ath. altero loco unus cod. (B). — *ποτὶ*, *ποτε* eh. — V. 216. *προσομιλήσῃ* g, *προσομιλήσει* ceteri et Schol. Luc., apud Ath. recte *προσομιλησῃ* (sed C *προσομιλήσει*). Ecdosis, qua Plut. usus est, *τῇπερ ὁμιλήσῃ* exhibuit. — V. 217. *ἐφέπου*, *ἐφ' ἔπου* c. — *τοτὲ*, *τότε* A, *ποτὲ* g. — *γίνου* AO, legebatur *γίγνου*. — V. 218. *κρεσσων* A, *κρεῖττον* *γρ.* l, *κραιπνόν* ceteri, Brunck aliique *κρεῖσσον* ediderunt, cf. infra v. 1073—4. — *τοι*, *τι* On. — *γίνεται* O, legebatur *γίγνεται* (ita A). — *ἀτροπίης*, *εὐτροπίης* cg et *γρ.* l. — V. 219. *Μηδὲν* A et Turnebus in calce, ceteri codd. *μηδ'* (O *μὴδ'*). — *πολιητέων* A, *πολιτάων* O, *πολιτῶν* ceteri. — V. 220. *ερχευ* A, *ἔργου* el, *ἔρχου* ceteri. — V. 221—226 affert Stobaeus IV 27. — V. 221. *τοι*, *σοι* c. — *ἴδμεναι οὐδέν*, *ἴδμεν καὶ οὐδὲν* bfm, *ἴδμεναι οὐδενὸς* O, *ἔμμεναι* Stob. (ap. Schow bc *ἴδμεναι*). — V. 222. *ἔχειν*, litt. *ν* in A vix conspici potest, neque tamen deleta est. — V. 223. *κεῖνός γ'*, O *κεῖνοσδ*, fortasse *κεῖνος δὴ ἄφρων* (*δἄφρων*). Hermann transponere vult *ἄφρων κεῖνός γ'*. — *βεβλαμμένος*, *βεβλαμμένου* Odhfmn. — V. 225. *κακοκερδείῃσι* proletarii libri tantum non omnes recte, quemadmodum *ἀκέρδεια* dicitur, *κακοκερδίῃσιν* AOm, et Stob. codd. (nisi quod Voss. *κακοκερδίοισιν*, Trinc. *κακοκερδίῃσιν*). — V. 226. *ἄδον*,

Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν.
  οἳ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖστον ἔχουσι βίον,
διπλάσιον σπεύδουσι· τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
  χρήματά τοι θνητοῖς γίνεται ἀφροσύνη·
ἄτη δ' ἐξ αὐτῆς ἀναφαίνεται, ἣν ὁπότε Ζεὺς
  πέμψῃ τειρομένοις, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

Ἀκρόπολις καὶ πύργος ἐὼν κενεόφρονι δήμῳ,
  Κύρν', ὀλίγης τιμῆς ἔμμορεν ἐσθλὸς ἀνήρ.

Οὐδὲν ἐπιπρέπει ὕμιν ἅτ' ἀνδράσι σῳζομένοισιν,
  ἀλλ' ὡς πάγχυ πόλει, Κύρνε, ἁλωσομένῃ.

Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα, σὺν οἷς ἐπ' ἀπείρονα πόντον

A αδον, O ἅδον. Stobaeus μᾶλλον ἔτ' εἰσὶ φίλαι, ex manifesta correctione. Poeta fortasse scripserat σοὶ δὲ δολοπλοκίαι μᾶλλον, ἄπιστε, ἅδον, quae de industria immutavit qui has eclogas concinnare instituit. — V. 227—32 *Solonis* sunt versus, leguntur El. IV 71—76, sed non sine diversitate. Videntur ab eo, qui Theognidea concinnavit, consulto pleraque immutata esse, velut v. 74: κέρδεά τοι θνητοῖς ὤπασαν ἀθάνατοι, ἄτη δ' ἐξ αὐτῶν ἀναφαίνεται, ἣν ὁπόταν Ζεὺς πέμψῃ τισομένην. — V. 228. πλεῖστον, O πιστὸν. — βίον AO et vulgo, Bekker νόον edidit, nihil omnino de librorum scriptura testatus. — V. 230. γίνεται, v. γίγνεται. — V. 232. πεμψη A, πέμψει ceteri. — ἄλλοτε, O ἄλλοτε τ'. — V. 235. οὐδὲν επιπρέπει ὕμιν scripsi, οὐδὲν επιτρέπει ἡμῖν A, οὐδέ τι πρέπει ὑμῖν O, οὐδέ τι πρέπει ἡμῖν el, οὐδ' ἔτι γε πρέπει ἡμῖν bcdefghmnq et om. γε r. Ut numero versus consulerent, Sylburg ἄμμιν, Brunck ἡμὶν scripsit, Bekker οὐδὲν ἐπιπρέπει ἧμιν, Ahrens et Hartung οὐδὲν ἔτι πρέπει ἧμιν. — σῳζομένοισιν scripsi, vid. ad v. 68, A σωιζομενοισι, * σωζομένοισι(ν). — V. 236 germanam scripturam unus servavit A ἀλλ' ὡς πάγχυ πόλει Κύρνε αλωσομενη, sed ἀλύειν κύρν' ὡς πόλε' ἁλωσομένη Obdefhlmnpqr (nisi quod e ἀλύειν), denique ex manifesta interpolatione λύειν ὡς πόλεως τοίχοι ἁλωσομένης c, et qui πόλεοςτ εἴχῃ, g. Brunck ἀλύειν πόλεως ὥσπερ ἁλωσομένης scripsit, ego olim οὐδὲν ἔτι πρέπει . . . αὐλὸς (sive αὐλεῖν) πάγχυ πόλει, Κύρν', ἐν ἁλωσομένῃ, et praep. ἐν addendam Hermann quoque censuit, Herwerden οὐδὲν ἔτι πρέπει . . . ἀλλ' ὅσα . . ., Heimsoeth ὅτ' ἀνδ. σ., ἀλλ' ὅσα τ' ἄγχι πόλει K. ἁλ., Hartel vero ἄλλως π. π. Κύρν' ἐν ἁλωσομένῃ, Ahrens coniecit ἀλλ' ἀλύειν πόλει ὡς Κύρνε ἁλωσομένῃ, Hartung ἀλλ' ἀλύει πόλις ὡς πάγχυ ἁλωσομένη, Cyrni nomine abiecto, ut Callino hoc distichon tribuere posset. — V. 237 seq. Hanc elegiam Theognidi abiudicat Bernhardy Hist. Graec. Litt. I 112 ed. 1 (148 ed. 3) et pluribus ea de re disserens II 2, 461. Hermann autem in plures particulas (237—46. 247—52. 253—4) disposuit. Hartung Hermannum sequitur, et praeterea v. 237—46 Theognidi abiudicat, rationibus usus, quas non intelligo. Mey criticorum calumniis faciles praebens aures poematium ruris et inficetiarum plenum esse censet, ac Herwerdeno quoque, quamvis has criminationes procul habeat, novicium videtur. Sed vid. quae de has elegia in Mus. Rhen. disputavi.

πωτήσῃ καὶ γῆν πᾶσαν ἀειράμενος 502
ῥηϊδίως· θοίνῃς δὲ καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσσῃ
ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν·
καί σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
ἐν κώμοις ἐρατοῖς καλά τε καὶ λιγέα
ᾄσονται· καὶ ὅταν δνοφερῆς ὑπὸ κεύθεσι γαίης
βῇς πολυκωκύτους εἰς Ἀΐδαο δόμους,
οὐδὲ τότ' οὐδὲ θανὼν ἀπολεῖς κλέος, ἀλλὰ μελήσεις
ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα,
Κύρνε, καθ' Ἑλλάδα γῆν στρωφώμενος ἠδ' ἀνὰ νήσους,
ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἐπ' ἀτρύγετον,
οὐχ ἵπποις θνητοῖσιν ἐφήμενος· ἀλλά σε πέμψει
ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ἰοστεφάνων·
πᾶσι γάρ, οἷσι μέμηλε, καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή

V. 238. *πωτήσῃ*, AO *πωτήσει*. — *καὶ* scripsi v. *κατὰ*. — *ἀειράμενος* O, rel. *ἀειρόμενος*. — V. 239. *θοίνῃς* A, *θοίνης* O, rel. *θοίναις*. — V. 241. *σὺν αὐλίσκοισι*, m *σὺν ἀλίσκοισι*, deinde Al *λιγυφθόγγοισι*, qua lectione abusus Schmidt *λιγυφθόγγοισι νεᾶνες* coniecit. — V. 242. *ἐν κώμοις ἐρατοῖς* scripsi. legebatur *εὐκόσμως ἐρατοί*, nisi quod t *εὐκόσμῳ*, cg *ἐν κόσμῳ*. Blackwall *ἐν κώμῳ*, Brunck *ἐν κώμοις* suaserunt. — V. 243. *δνοφερῆς* AO, rel. *δνοφεροῖς*. — *ὑπὸ*, h *ἐπὶ*, sed in m. *ὑπό*. — *κεύθεσι* ut Brunck scripsit A (*κευθεσι*), *κευθμῶσι* O, *κεύθμασι* rel. — V. 245. *οὐδὲ τότ'* scripsi, v. *οὐδέ ποτ'*. — *ἀλλα μελήσεις* A, *οὐδέ τε λήσεις* O, *οὐδέ γε λήσεις* rel. — V. 247. Antea existimavi post hunc v. pentametrum cum hexametro excidisse, cum hexametri exitus simillimus esset v. 247. . . . *οὐκ ἀνὰ νησσὶν Ἰχθυόεντα κτλ.*: nisi forte quis crediderit v. 249 detrimento isto affectum esse, cum poeta scripsisset *οὐχ ἵππων νώτοισιν ἐφήμενον, οὐδ' ἀνὰ νησσίν*, . . . pentametro una cum hexametri parte praetermisso. At non est verisimile poetam nimium hanc sententiam amplificasse; haud dubie v. 249 vitium iam antiquitus contraxit. — V. 248. *ἰχθυόεντα*, c *ἰχθυόεν*. — *περῶν*, fm *πτερῶν*. — V. 249. *οὐχ ἵπποις θνητοῖσιν ἐφήμενος* scripsi, legebatur *οὐχ ἵππων νώτοισιν* (K *θνατοῖσιν*) *ἐφήμενος*. Offensioni est, quod poeta antiqnus familiarem suum equo insidere, non curru vehi fecit; neque v. 257 *ἵππος ἀεθλίη* equus celer, sed curulis est, quemadmodum ap. Hom. Il. XXII 22 *ἵππος ἀεθλοφόρος*. Et hanc offensionem et difficultatem, quam v. 247 notavi, facili negotio removi. Verba, quemadmodum correxi, tam ad terrestria, quam ad maritima itinera sunt referenda, nam naves sunt *ἁλὸς ἵπποι*, itaque etiam *ἐφήμενος* satis est conveniens. Herwerden *οὐχ ἵπποις ἢ νησσὶν ἐφήμενος* dubitanter proposuit. — *ἀλλά σε*, O *ἀλλ' ἄγε*. — *πέμψει*, e et pr. l *πρέψει*. — V. 251. *πᾶσι γάρ*, A *πᾶσι διὸς*, O *πᾶσιν* om. *γὰρ*, hinc Lachmann *πᾶσι δ' ὅσοισι* coniecit, Heimsoeth *πᾶσι δ' ὅσοις τὰ μέμηλε*, praeter necessitatem, sed adsentior monenti *Μουσάων δῶρα* verbi *μέμηλε* esse subiectum, cum antea dixissem *ἀοιδὴ* (A *ἀοιδηῖ*) esse per brachylogiam explicandum, *πᾶσιν, οἷσι μέμηλεν ἀοιδή, ἔσσῃ ἀοιδή*. In ed. 1 scripseram *ᾄσῃ* (passive) pro *ἔσσῃ*.

ἔσσῃ ὁμῶς, ὄφρ' ἂν ᾖ γῆ τε καὶ ἠέλιος·
αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγης παρὰ σεῦ οὐ τυγχάνω αἰδοῦς,
ἀλλ' ὥσπερ μικρὸν παῖδα λόγοις μ' ἀπατᾷς.

Κάλλιστον τὸ δικαιότατον· λῷστον δ' ὑγιαίνειν· 503
πρῆγμα δὲ τερπνότατον, τοῦ τις ἐρᾷ, τὸ τυχεῖν.

Ἵππος ἐγὼ καλὴ καὶ ἀεθλίη, ἀλλὰ κάκιστον
ἄνδρα φέρω, καί μοι τοῦτ' ἀνιηρότατον·
πολλάκι δ' ἠμέλλησα διαρρήξασα χαλινὸν
φεύγεν, ἀπωσαμένη τὸν κακὸν ἡνίοχον.

Οὔ μοι πίνεται οἶνος, ἐπεὶ παρὰ παιδὶ τερείνῃ

V. 252. ὄφρ' ἂν ᾖ scripsi correpta vocula ὄφρα, ut v. 1143, quamquam in promptu correctio ὄφρ' ᾖ. v. ὄφρ' ἂν. Hermann ὄφρ' ἂν γῆν φλέγῃ. — V. 253. 54 Welcker, cui assensus est Herwerden, non recte separavit a praegressis. — ἐγὼν, g ἐγώ. — οὐ, quod om. cg, mihi videtur subditicium, poeta φίλε opinor scripserat: neque enim ἀλλὰ quod sequitur neganti semper enuntiato subiicitur, sed idem fere est, quod δέ, ut παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως. Cobet coniecit αὐτὰρ ἐγὼ οὐδ' ὀλίγης παρὰ σεῦ νῦν τυγχάνω αἰδοῦς. — V. 255. 256 neque Theognidis, neque alius elegiographi esse videntur: fuit hoc distichon antiquitus Deli in Apollinis templo vel in donario aliquo inscriptum, vid. Aristot Eth. Nic. I c. 8 ubi Δηλιακὸν ἐπίγραμμα dicitur, et v. 256 scribitur ἥδιστον δὲ πέφυχ', οὗ τις ἐρᾷ, τὸ τυχεῖν (sic Kb marg. Par. 2023, sed ἔραται vel ἐρᾶται τυχεῖν HaMbNb Par. 1471. 1835. 1856. 2051, ἐρᾷ τυχεῖν LbOb 1852. 2023. 2114), δὲ οὗ τις ἐρᾶται τυχεῖν Ox., δὲ τυχεῖν οὗ τις ἕκαστος ἐρᾷ 2113 marg. 2114. Adde Eth. Eudem. I 1, ubi πάντων δ' (δ' om. MbPb) ἥδιστον οὗ τις ἐρᾷ (ἔραται ZMB, ἐρᾶται Pb) τὸ (om. omnes) τυχεῖν. Stob. Flor. CIII 8 ubi ῥᾷστόν θ' ὑγιαίνειν (A Vind. ῥᾷστον δ' ἐσθ' ὑγ. B ῥᾷστον δ' ὑγ.) ἥδιστον δὲ τυχεῖν (B εὐτυχεῖν) ὧν τις ἕκαστος ἐρᾷ. Ceterum conf. Sophocl. ib. 15: Κάλλιστόν ἐστι τοὔνδικον πεφυκέναι, Λῷστον δὲ τὸ ζῆν ἄνοσον, ἥδιστον δ', ὅτῳ Πάρεστι λῆψις ὧν ἐρᾷ καθ' ἡμέραν. — V. 256. πρῆγμα, AObcdfglmn πρᾶγμα. — τοῦ AO, οὗ rel. — ἐρᾷ τὸ, A ερᾶτο, el ἐρᾶται, O ut vid. ἐρᾶτο vel ἐρᾶτὸ corr. in ἐρᾶποτε. Bekker et Meineke ἐρῷτο, ego antea ἔραιτο. — V. 257—60, item v. 261—66 Hartung *Cleobulo* vel filiae *Cleobulinae* tribuit. — V. 257. ἵππως O. — V. 258. ἀνιηρότατον, bcfgm ἀνιαρότατον. — V. 259. δ' ημέλλησα A, δ' ἠμέλησα O, δὴ μέλλησα bcdfghmn. — V. 260. φεύγεν, ἀπωσαμένη scripsi, legebatur φεύγειν, ὠσαμένη, sed AO ἀπωσαμένη. Hoerschelmann φευγέμεν ὠσαμένη. Cum dorica infinitivi forma φεύγεν componas εἶμεν (ἦμεν) v. 954, item δεικνύεν v. 769 a Schmidtio commendatum. Negat Herwerden doricam formam admittendam esse, quoniam v. 257 καλὴ producta priore syllaba sit adhibitum, quod a dorici sermonis lege recedat; at Alcman modo corripuit (καλὸν μελίσκον), modo produxit (καλλὰ μελισδόμεναι). — V. 261 seq. vix possunt restitui, cum ne id quidem, separandi an coniungendi sint hi versus, certum sit.

ἄλλος ἀνὴρ κατέχει πολλὸν ἐμοῦ κακίων·
ψυχρόν μοι παρὰ τῆδε φίλοι πίνουσι τοκῆες,
ὧσθ' ἅμα θ' ὑδρεύει, καὶ μογέουσα φέρει·
ἔνθα μέσην περὶ παῖδα βαλὼν ἀγκῶν' ἐφίλησα
δειρήν, ἡ δὲ τέρεν φθέγγετ' ἀπὸ στόματος.

Γνωτή τοι πενίη γε καὶ ἀλλοτρίη περ ἐοῦσα·
οὔτε γὰρ εἰς ἀγορὴν ἔρχεται οὔτε δίκας·
πάντῃ γὰρ τοὔλασσον ἔχει, πάντῃ δ' ἐπίμυκτος,
πάντῃ δ' ἐχθρὴ ὁμῶς γίνεται, ἔνθα περ ᾖ.

Ἴσως τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ θνητοῖς ἀνθρώποις
γῆράς τ' οὐλόμενον καὶ νεότητ' ἔδοσαν· 504
τῶν πάντων δὲ κάκιστον ἐν ἀνθρώποις, θανάτου τε
καὶ πασέων νούσων ἐστὶ πονηρότερον,
παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο καὶ ἄρμενα πάντα παράσχοις,
χρήματα δ' εἰ καταθῇς, πόλλ' ἀνιηρὰ παθών,

V. 262. *κατέχει*, Hermann *καταχεῖ*, Hertzberg et Emperius *κρατέει*. — *πολλὸν*, Hartung *κοῖτον*. — V. 263. *ψυχρόν*, Hermann *ψυχροί*. — *φίλοι πίνουσι*, Kayser *ἐπιχλευάζουσι*, Hartung *φίλοι προπίνουσι* vitiose. — V. 264. *ὧσθ' ἅμα θ'*, A *ὡσθαμα θ'*, bcdefmn *ὡς θαμά θ'*, O *ὡσθαμὰ*, l *ὡς θ' ἁμά θ'*, margo g *ἤδ'* pro *ὧσθ'*. — *μογέουσα* scripsi, libri *με γοῶσα* (A sine acc.), nam doricum *μογίωσα* non ausim commendare; praeterea videtur scribendum *οἷς θάμα θ'* i. e. *οἷς ἅμα τε*, qua forma Pindarus utitur (vid. T. I p. 93 sq.). Reliqua expedire nequeo. Deinde margo g *φιλεῖ* pro *φέρει*, quod Hermann in *θέρει*, Goeller in *φλέγει* mutavit. Sauppe coni. *ψυχρόν μοι πάρα· τῆς δὲ . . . οἷς ἅμα . . . γοῶσ' ἀφαρεῖ* coll. Hesych. *ἀφαρεῖ· ἱδροῖ, ἀνιμᾶται*, ubi *ὑδρεύει* corrigit, Hertzberg *οἷς θ' ἅμα* cum Schneidewino, Brunck *ἡ δέ θ' ἅμ' . . . γοῶσα καλεῖ*. Ahrens omnem locum sic conformavit: *ψυχρὸν τὸν παρὰ τῆδε φίλοι κλίνουσι τοκῆες, ὧσθ' . . . γοῶσ' ἀφορᾷ* (haec novissima probavit Hartung), O. Schneider: *ψυχρὸν γάρ μοι τῆσδε φίλοι πνείουσι τοκῆες, ὧσθ' . . . γοῶσα θροεῖ*. Heimsoeth plurima novavit: *συχνόν μοι π. τ. φ. 'πινοοῦσι τ. ἔσθ' ἅμα θ' ὑ. καί με γελῶσα θροεῖ*, idem proximo versu *φίλημι* novavit. — V. 265. *περι* A, *παρὰ* rel. — *βαλὼν* Hermann, v. *λαβών*. — V. 267. *γνωτή*, A *γνῶτ' εἶ*. — *γε* Bekker, *τε* A, om. rel. — *ἀλλοτρίη*, O *ἀλλοτρία*. Locus corruptus, quem Hartung ita conformavit: *Ἄγνωτος πενίη τε καὶ ἀλλοτρίη περίεισιν*. Heimsoeth *νωθής τοι πενίη*. — V. 269. *επιμυκτος* A, *ἐπίμικτον* O, *ἐπίμικτος* rel. — V. 270. *ἐχθρὴ* A, *ἐχθρὰ* rel. — *γίνεται* O, v. *γίγνεται*. — V. 271—8 Hartung *Mimnermo* tribuit. — V. 272. *καὶ*, pr. A *καν*. — V. 273. *δὲ κάκιστον*, Schneidewin *δ' ὃ κάκιστον*. — V. 274. *πονηρότερον* Hartung, *πονηρότατον* libri. — V. 275. *ἐπεὶ*, A *επι*. — *ἄρμενα*, O *ἁρμενα*, gm *ἅρμενα*. — *πάντα* om. pr. n. — *παράσχοις*, g *παρέσχοις*. — V. 276. *εἰ καταθῇς*, libri *ἐγκαταθῇς* (in A *γ* er.), Heimsoeth *χρήματ' ἐπὴν καταθῇς* scribere maluit. Poeta dicere videtur pecuniam in templo depositam,

τὸν πατέρ' ἐχθαίρουσι, καταρῶνται δ' ἀπολέσθαι,
καὶ στυγέουσ' ὥσπερ πτωχὸν ἐπερχόμενον.

Εἰκὸς τὸν κακὸν ἄνδρα κακῶς τὰ δίκαια νομίζειν,
μηδεμίαν κατόπισθ' ἀζόμενον νέμεσιν·
δειλῷ γάρ τ' ἀπάλαμνα βροτῷ πάρα πόλλ' ἀνελέσθαι
παρ ποδός, ἡγεῖσθαί θ' ὡς καλὰ πάντα τιθεῖ.

Ἀστῶν μηδενὶ πιστὸς ἐὼν πόδα τῶνδε πρόβαινε,
μήθ' ὅρκῳ πίσυνος μήτε φιλημοσύνῃ,
μηδ' εἰ Ζῆν' ἐθέλῃ παρέχειν βασιλῆα μέγιστον
ἔγγυον, ἀθανάτων πιστὰ τιθεῖν ἐθέλων.

Ἐν γάρ τοι πόλει ὧδε κακοψόγῳ ἀνδάνει οὐδέν·
ὡς δὲ τὸ σῶσαι οἱ πολλοὶ ἀνολβότεροι.

id quod filii, qui inhiabant paternis opibus, aegre ferebant; cf. titulum Tegeaticum in actis menstruis Acad. Berol. 1870 p. 51 sqq. Herwerden χρήματα δὴν καταθείς, non recte, ac quod ex antiqua scriptura non satis recte expedita corruptelam ortam esse existimat, fallitur, nam participium ΚΑΤΑΘΕΣ olim scribebatur. Hartung coniecit καὶ ἄρμενα πάντα παρασχὼν χρήματα κατθείης. — ἀνιηρὰ, cg ἀνιαρὰ. — V. 277. καταρῶνται, f καταρῶν. — V. 278. ἐπερχόμενον, A ἐσερχομενον. — V. 279. εἰκὸς τὸν, fort. εἰκός τοι (εἰκος τον etiam A: quod nunc ibi exstat τοι pro τον macula potius quam rasura ortum videtur). — V. 280. κατόπισθ' A, κατόπιν rel. — V. 281. ἀπάλαμνα, n ἀπ' ἄλαμνα. — βροτῷ, βροταὶ A. — πολλ' ἀνελέσθαι, Emperius πολλὰ μέλεσθαι. — V. 282. θ', n δ'. — V. 283. τῶνδε Hermann, v. τόνδε. Emperius permire ποδαπόνδε (*aliquo*). — V. 284. φιλημοσύνῃ, bfm φιλομοσύνῃ, cg συνημοσύνῃ. φιλημοσύνη legitur in titulo Attico Ross Arch. Aufs. II 672 μνῆμα τόδε Κύλλων παίδοι(ν) ἐπέθηκε θανόντοι(ν) μνῆμα φιλημοσύνης, sed haud scio an apud Theognidem συνημοσύνῃ ex duobus recentibus libris revocandum sit, id quod etiam Herwerdeno visum est. — V. 285. ἐθέλη A, ἐτέλει c, ἐθέλει rel., Iacobs ἐθέλοι, Heimsoeth Ζῆνά γε τλῇ, conieci Ζῆνα λίῃ vel λιῇ, sed nunc malim Ζῆνα θεῶν παρέχῃ, Brunck Ζῆν' αὐτὸς παρέχῃ proposuit. — V. 286. Post voc. ἔγγυον interpungunt bcdefhlmn. — ἐθέλων, Hartung ἔθελε requirit. — V. 287. κακοψόγῳ, Boissonade καλοψόγῳ, mihi φιλοψόγῳ scribendum videtur, Emperius ἓν μὲν γ. π. ὧδ' ἀκροψόγῳ. — V. 288. A ως δε τοσωσαι εἰ πολλοὶ ἀν. et O ἀναιβότεροι, Boissonade ἐς δὲ τὸ σῶσαι ἀεί, Kayser ὡς δέ καὶ ὀρθῶσαι π. ἀνολβοτέρῃ, Hermann ὡς δέ τις (ἀνδάνει), ὡς ἀΐει πολλὸν ἀνολβότερος, Hartung ἐς δὲ τὸ σῶσαι τοὶ πολλοὶ ἀνολβότεροι, Emperius ἐς δὲ τὸ σῶς εἶναι (vel σώσασθαι) πολλὸν ἀνολβοτέρῃ, Schoemann ὥστε δὲ σῶς εἶναι πολλῷ ἀνολβότερος, Welcker ὧσθ' οἱ σῶες ἀεὶ (Schneidewin σῶς αἰεὶ) π. ἀ., Orelli ἐς δὲ τὸ σῶν αἰεὶ, Ahrens οὐδ' ἔτος, ὡς αἰεὶ. Heimsoeth meis insistens vestigiis parum prospere ἐν δὲ τὸ νώσασθ' οἱ π. ἀ., Herwerden ἐς δὲ τὸ σῶσ' αἰεὶ, Hartel ὧς γε τὸ σῶσαι ἀεὶ πολλῷ ἀν. Olim suspicatus sum δὶς δὲ τόσως (cf. Eurip. Rhes. v. 159) αἰεὶ πολλοὶ ἀνολβότεροι, sed possunt

Νῦν δὲ τὰ τῶν ἀγαθῶν κακὰ γίνεται ἐσθλὰ κακοῖσιν
ἀνδρῶν· ἡγέονται δ' ἐκτραπέλοισι νόμοις·
αἰδὼς μὲν γὰρ ὄλωλεν· ἀναιδείη δὲ καὶ ὕβρις
νικήσασα δίκην γῆν κατὰ πᾶσαν ἔχει.

Οὐδὲ λέων αἰεὶ κρέα δαίνυται, ἀλλά μιν ἔμπης
καὶ κρατερόν περ ἐόντ' ἀγρεῖ ἀμηχανίη.

Κωτίλῳ ἀνθρώπῳ σιγᾶν χαλεπώτατον ἄχθος,
φθεγγόμενος δ' ἀδδής, οἷσι παρῇ, πέλεται,
ἐχθαίρουσι δὲ πάντες, ἀναγκαίη δ' ἐπίμιξις
ἀνδρὸς τοιούτου συμποσίῳ τελέθει.

Οὐδεὶς λῇ φίλος εἶναι, ἐπὴν κακὸν ἀνδρὶ γένηται,
οὐδ' ᾧ κ' ἐκ γαστρός, Κύρνε, μιῆς γεγόνῃ.

Πικρὸς καὶ γλυκὺς ἴσθι καὶ ἁρπαλέος καὶ ἀπηνής
λάτρισι καὶ δμωσὶν γείτοσί τ' ἀγχιθύροις.

alia coniici, velut *ὡς ἐτὰ νώσασθαι* (cf. Hesych. *ἐτά, ἀληθῆ, ἀγαθά,* et *ἐτεά, ἀγαθά, ἀληθῆ*) sive *ὡς νώσασθ' αἰεὶ πολλοὶ ἀνολβότεροι.* Certe *ἄνολβος* hic hominem stolidum significat, ut est apud Soph. Aiac. 1135. Antig. 1033. — V. 289. *γίνεται* AO, v. *γίγνεται.* — V. 290. *ἀνδρῶν· ἡγέονται* Bekker, *ανδρω̃ ηγεονται* A, *ἀνδρῶν γίνονται* rel. Sed locus nondum expeditus, inprimis displicet otiosum *ἀνδρῶν* praesertim insigni loco positum. Fortasse proprium nomen *Ἄνδρων* restituendum, similiter *Κύρνε* v. 102 eundem obtinet locum. — *ἐκτραπέλοισι*, l *ἐκτροπάλοισι.* Fort. *εὐτραπέλοισι.* — *νόμοις* A, *νόμος* rel. — V. 291. *ἀναιδείη*, c *ἀναιδίη.* — V. 292. *ἔχει*, O *ἔλει.* — V. 293. *δαίνυται*, Ocfm *δαίνννται.* — V. 294. *ἐόντ' ἀγρεῖ* scripsi, *ἐόντ' αἵρει* A, *ἐόνθ' αἱρεῖ* rel. Heimsoeth *ἔργει.* — V. 296. *ἀδδής* scripsi, legebatur *ἀδαής.* Cf. Hesych. *ἀδής· ἀτερπής* et *ἄδες· πόδες, ἔνιοι δὲ ἀηδές.* Neque vero ex trisyllabo *ἀηδής* repetendum, sed eiusdem stirpis, unde *ἄδδην* sive *ἄδην, ἀδδηκότες* alia descendunt, itaque et prosodia et scriptura variata. Hoeschel coniecit *ἀαδής*, Hartel *ἀδμής.* — *πέλεται* Camerarius et Turnebus, *μέλεται* libri. Emperius *φθεγγομένου δ', ἀλέης, οἷσι παρῇ, μέλεται* (*fuga cordi est, quibuscunque adest*), Hartung *ἀσαρὸς* (vel *ἀσαρὴς*) *τοῖσι*, quod interpretatur *nauseam* sive *fastidium movens,* Herwerden *φθεγγομένου δ' ἅμ' ἄση, τοῖσι παρῇ, πέλεται.* — V. 297. *πάντες*, A *πάντας.* — *ἀναγκαίη* est *cruciatus ac supplicium,* nil igitur opus coniecturis, velut Pierson *ἀνιηρή* suasit, ego deterius *ἐπίμυξις.* — V. 299. *οὐδεὶς λῇ* scripsi, idem Sauppe coniecit, A *ουδεις δη*, O *οὐδὲ θέλει*, rel. *οὐδ' ἐθέλει.* Hermann *οὐδεὶς δὴ φίλος ἐστίν*, Schneidewin *οὐδεὶς δὴ φίλος αἰεὶ.* — V. 300. *ᾧ κ'* scripsi quamvis dissuadente Bekkero, A *ὡκ'*, rel. *ἦν.* — *μιῆς* scripsi, v. *μιᾶς.* — *γεγόνῃ* A, rel. codd. *γεγόνει.* — V. 301. *πικρὸς*, m *μικρὸς.* — *ἁρπαλέος* A, v. *ἀργαλέος*, quod frustra tuetur Hecker deinde corrigens *ἐνηής.* — V. 302. *λάτρισι*, *λάτροις* corr. g,

Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν,
τὸν δὲ κακὸν κινεῖν, ἔστ' ἂν ἐς ὀρθὰ λάβῃς.

Τοὶ κακοὶ οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν,
ἀλλ' ἄνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην
ἔργα τε δείλ' ἔμαθον. καὶ ἔπη δύσφημα καὶ ὕβριν, 506
ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.

Ἐν μὲν συσσίτοισιν ἀνὴρ πεπνυμένος εἶναι·
πάντ' ἀλέγων λήθειν ὡς ἀπεόντα δόκει·
εἰς δὲ φέρειν τὰ γελοῖα, θύρηφι δὲ καρτερὸς εἴης,
γινώσκων ὀργὴν ἥν τιν' ἕκαστος ἔχει.

Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι, ἐν δὲ δικαίοις
πάντων ἀνθρώπων εἰμὶ δικαιότατος.

Πολλοί τοι πλουτοῦσι κακοί, ἀγαθοὶ δὲ πένονται·

λάτροισι Obcm et pr. g. — δμωσὶ O. — V. 303. κιγκλίζειν, O κιγχλίζειν. — V. 304. λάβῃς libri, .ά.ῃς A (duae litt. er.), βάλῃς scripsit Sylburg, ego ἀγάγῃς conieci, Emperius ὄρθ' ἐλάσῃς. — V. 305. τοι A, rel. οἱ. — πάντως, A πάντ.ς er. una litt. quae ε fuisse vid., h παντὸς. Heimsoeth intempestivam adhibuit curam οὐκ ἀρχὴν corrigens, cuius interpretamentum sit οὐ πάντως, quemadmodum etiam v. 425 ex ἀρχὴν primum πάντως (quod ibi nulla est auctoritate firmatum), deinde πάντων corruptela latius serpente ortum esse opinatur. In l omissi sunt v. 305—352, sed 305—328 (θνητοῖς) a rec. manu additi. — V. 306. ἄνδρεσσι, cf. ἄνδρεσι, e ἄνδρες. — V. 307. ἐργά A. — τε, gh δὲ, e τοι. — δεὶλ' O. — δίσφημα O. — V. 308. ἔτυμα, c ἔτοιμα. — V. 309. εἶναι A, rel. ἴσθι, Hermann εἴη. — V. 310. πάντ' ἀλέγων λήθειν scripsi, legebatur πάντα δέ μιν λήθειν (bcfm λήθην), nisi forte malis πάντ' ἀλέγειν, λήθειν δ', i. e. *observa omnia, sed simula te tanquam procul remota sint latere.* — δόκει libri recte (A δοκει), Bekker δοκεῖ, Geel δοκοῖ. — V. 311. εἰς δὲ, c εἰ δὲ, g corr. εἶδε, Kayser et Emperius εὖ δὲ. Consulto εἰς tuitus sum. — φέρειν τὰ cg, φέροι τὰ A, φέρει τὰ Obfm, φέροιται h. Hartung φέροιτο scripsit. — θύρηφι, A θύρηιφι. — δὲ om. A. — καρτερὸς, O κρατερὸν. — εἴης, εἴη AO. Ahrens εἰ δὲ φέροιτο γελοῖα, θύρηφί κε, O. Schneider πάντα τέ μιν . . . δοκεῖ, εἴς τε φέρει . . . εἴης. Hoc dicere videtur poeta: *si foris es, taceas, noli ridicula efferre.* Sed fortasse oratio imperfecta, nam proximus versus incommode subiicitur. Quod si pentameter cum hexametro interceptus, possis coniicere θύρηφι δὲ καρτερὸς εἴης γλώσσης . . . cf. v. 480. Sin minus placuerit, versus in hunc modum traiiciendi sunt: ἐν μὲν συσσίτοισιν ἀ. π. εἶναι, γινώσκων ὀ. ἣ. ἕ. ἔ. εἰς δὲ φέρειν τὰ γ. θ. δὲ κ. εἴης, πάντ' ἀλέγων λ. ὡς ἀ. δ. Heimsoeth, qui hanc transpositionem probavit, ἐν δὲ φέροι τὰ γελοῖα, θύρηφι δὲ κάρχαρος εἴης, πάντα . . . δοκοῖ scripsit. — V. 312. γινώσκων AO, v. γιγνώσκων. Si versum subiicias v. 309, malim συμμίσγων ὀργὴν, id quod etiam Herwerden suasit. — V. 313. μὲν, g γὰρ. — V. 315—8 *Solonis* sunt, vid. Eleg. fr. 15, ubi πολλοὶ γὰρ πλου-

ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις οὐ διαμειψόμεθα
τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεί,
χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

Κύρν', ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεί,
τολμᾷ δ' ἔν τε κακοῖς κείμενος ἔν τ' ἀγαθοῖς.
εἰ δὲ θεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίον καὶ πλοῦτον ὀπάσσῃ,
ἀφραίνων κακίην οὐ δύναται κατέχειν.

Μή ποτ' ἐπὶ σμικρᾷ προφάσει φίλον ἄνδρ' ἀπολέσσαι
πειθόμενος χαλεπῇ, Κύρνε, διαιβολίῃ.
εἴ τις ἁμαρτωλῇσι φίλων ἐπὶ παντὶ χολῷτο, 507
οὔ ποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄρθμιοι οὐδὲ φίλοι
εἶεν· ἁμαρτωλαὶ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἕπονται
θνητοῖς, Κύρνε· θεοὶ δ' οὐκ ἐθέλουσι φέρειν.

Καὶ βραδὺς εὔβουλος καθέλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων,
Κύρνε, σὺν ἰθείῃ θεῶν δίκῃ ἀθανάτων.

τεῦσι . . . αὐτοῖς οὐ διαμ. . . . ἔμπεδόν ἐστιν legitur. Ex Theognide affert Stob. I 16, ubi v. 316 vulgo *τούτων*. — Heimsoeth refinxit *κεδνοὶ δὲ π., ἀλλ' ἡμεῖς ἐπὶ τοῖσδ'*. — V. 318. *χρήματα δ'*, c *χρήματ'*. — *ἄλλοτε*, A *ἄλλοτε τ'*. — V. 319—22 affert Stob. XXXVII 3. — V. 319. *ἔχει* om. fm. — *ἔμπεδον*, f *ἔμπαιδον*. — *αἰεί*, n *ἀεί*. — V. 320. Inverso ordine bcdefghmn et Stob. *ἔν τ' ἀγαθοῖς κείμενος ἔν τε κακοῖς* recte: hoc enim ordine alias quoque utitur hic poeta. In O versus bis legitur hoc loco et post v. 317. — V. 321. *ὀπάσσῃ* A et Stob., *ὀπάσσει* rel. — V. 322, *κακίην*, Stob. *βίοτον*. — V. 323. *σμικρᾷ*, antea *σμικρῇ* edidi, *ἐπισμικρὰ* O. — *ἀπολέσσαι* A, *ἀπολέσῃς* c, *ἀπολέσσῃς* rel., Hecker *ἀποειπεῖν*, Hartung *ἀπολῦσαι*, fort. legendum *ἀποθέσθαι*, quod postea etiam Hecker proposuit. — V. 324. *διαιβολίῃ* scripsi, v. *διαβολίῃ*. — V. 325. *ἁμαρτωλῇσι*, O *ἁμαρτωλοῖσι*, quod antea probavi, quemadmodum praeter alios Hartung, qui praeterea *φίλοις* requirit. — V. 327. *ἕπονται*, Ruhnken *πέλονται*, ego antea conieci *ἐπ' ἀνθρώποισι*, similiter Emperius *ἅμ' ἀνθρ.* commendavit, sed poeta dicere videtur: *delicta in rerum natura* (*ἐν ἀνθρώποις*, *in der Welt*) *comitantur mortales*. *Κύρνε* etiam v. 102 novissimum locum obtinet. Heimsoeth *ἐπ' ἀν. πέλ. θεσμοῖς* proposuit. — V. 328. *θεοί*, Schneidewin *κακοί*, quod non magis conveniens quam quod Hartung suasit *ἄδικοι*: ego etiam nunc teneo quod olim proposui *θεοὶ δ' οὖν ἐθέλουσι φέρειν*. — V. 329. *καθέλεν* scripsi, libri *εἷλεν* (O *εἷλε*, n *ἕλεν*), ut versus numero consulerem, ante *εὔβουλός θ'* edidi, Hermann *εὔβουλος δ'*, Iacobs *ὢν εὔβουλος ἕλεν*, Hartung *ὢν δ' εὔβουλος ἕλεν*. Hartel *εὐβούλως*. — *ταχὺν*, m pr. *τραχὺν*. — V. 330. *εὐθείῃ* libri (*ἰθ.* e ras. K).

Ἥσυχος, ὥσπερ ἐγώ, μέσσην ὁδὸν ἔρχεο ποσσίν,
μηδ' ἑτέροισι δίδου, Κύρνε, τὰ τῶν ἑτέρων.

Μή ποτε φεύγοντ' ἄνδρα ἐπ' ἐλπίδι, Κύρνε, φιλήσῃς·
οὐδὲ γὰρ οἴκαδε βὰς γίνεται αὐτὸς ἔτι.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· πάντων μέσ' ἄριστα· καὶ οὕτως,
Κύρν', ἕξεις ἀρετήν, ἥντε λαβεῖν χαλεπόν.

Ζεύς μοι τῶν τε φίλων δοίη τίσιν, οἵ με φιλεῦσιν,
τῶν τ' ἐχθρῶν μεῖζον, Κύρνε, δυνησόμενον.
χοὔτως ἂν δοκέοιμι μετ' ἀνθρώπων θεὸς εἶναι,
εἴ μ' ἀποτισάμενον μοῖρα κίχοι θανάτου.

Ἀλλὰ Ζεῦ τέλεσόν μοι Ὀλύμπιε καίριον εὐχήν·
δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν καί τι παθεῖν ἀγαθόν.
τεθναίην δ', εἰ μή τι κακῶν ἄμπαυμα μεριμνέων 508
εὑροίμην, δοίην δ' ἀντ' ἀνιῶν ἀνίας·
αἶσα γὰρ οὕτως ἐστί· τίσις δ' οὐ φαίνεται ἡμῖν
ἀνδρῶν, οἳ τἀμὰ χρήματ' ἔχουσι βίῃ
συλήσαντες· ἐγὼ δὲ κύων ἐπέρησα χαράδρην,

V. 331. 332. Stob. XV 6 ubi ἥσυχος om. — ἑτέροισι, Og ἑτέροις, Hartung μηδετέροισι. — δίδου Stob., legebatur διδούς. — Post h. v. iterat A v. 209. 10. — V. 333. ἄνδρα, Hermann ἀνέρ', ego ἄνδρ' ἐπὶ ἐλπίδι, cf. Pind. Pyth. II 49 ἐπὶ ἐλπίδεσσιν, ἐπιέλπεσθαι epici frequentant, ἐπίελπτος Archilochus testatur, infra tamen v. 823 ἐπ' ἐλπίδι legitur. — φιλήσῃς, g φιλήσεις. — V. 334. γὰρ om. f. — γίνεται AO, v. γίγνεται. — αὐτὸς, fort. αὖ τὸς. — V. 336. Nescio quo errore in ed. 2 et 3, non in 1 ordine inverso ἕξεις Κύρν' editum. — χαλεπόν, nescio cur Heimsoeth ἄχολον. — V. 337. τε, e δὲ. — δοίη, O δώη, Iacobs θείη. — τίσιν, A τισὶν. — V. 338. μεῖζον, Κύρνε, e κύρνε μεῖζον (sicut K). — δυνησόμενον libri, locus impeditus, neque quidquam opis attulerunt critici, quamquam Heimsoeth suam coniecturam μείζω, Κύρν', ὀδύνην θέμεναι omnibus numeris absolutam esse censet, Sauppe δυνησαμένῳ, Hermann δυνησομένην, Boissonade δυνησομένων, Geel ὀδυνησομένων, Schaefer δυνησομένῳ. — ἀνθρώπων, Brunck ἀνθρώποις. — V. 340. εἴ μ' A, εἰ μὴ O, ἢν rel. — κίχοι Hermann, v. κίχῃ. — V. 341. Ζεῦ, Obcefgm Ζεὺς. — καίριον, Emperius κύριον. — V. 342. δὲ perperam sustulit Mey. — V. 343. κακῶν, h κακόν. — μεριμνέων A, μεριμνάων O, μεριμνῶν rel. — V. 344. δοίην δ' Ae, δοίην τ' Og, quod praetulit Hartung, δοίη τ' bcdfhmn, vulgo ex Turnebi coni. δοίης δ'. — V. 346. οἳ τἀμὰ, A οἵτ' ἅμα. — V. 347. κύων, g in m. κιών, Ahrens κακῶν. Heimsoeth audacter novavit ἐγὼ δ' ἀέκων ἐπέρησα χαράδρην χειμάρρου ποταμοῦ, Herwerden ἐγὼ κάνθων et deinde ἀπολουσαμένη corrigit, Hartel νέων i. e.

χειμάρρῳ ποταμῷ πάντ' ἀποσεισάμενος·
τῶν εἴη μέλαν αἷμα πιεῖν· ἐπί τ' ἐσθλὸς ὄροιτο
δαίμων, ὃς κατ' ἐμὸν νοῦν τελέσειε τάδε.

Ἀ δειλὴ πενίη, τί μένεις προλιποῦσα παρ' ἄλλον
ἄνδρ' ἰέναι; μὴ λῆ μ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖν·
ἀλλ' ἴθι καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεθ' ἡμέων
αἰεὶ δυστήνου τοῦδε βίου μέτεχε.

Τόλμα, Κύρνε, κακοῖσιν, ἐπεὶ κἀσθλοῖσιν ἔχαιρες,
εὖτέ σε καὶ τούτων μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν·
ὡς δέ περ ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακόν, ὣς δὲ καὶ αὖτις
ἐκδῦναι πειρῶ, θεοῖσιν ἐπευχόμενος.

Μηδὲ λίην ἐπίφαινε· κακὸν δέ τε, Κύρν', ἐπιφαίνων
παύρους κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις.

nando. Poeta fabulam respexit nobis non traditam, nam κύων κρέας φέρουσα huc non pertinet. — V. 348. χειμάρρῳ, cn χειμάρρω. — ἀποσεισάμενος, Hartung ἀποερσάμενος. — V. 349. ἐπί, O ἔπι, n ἐπεί. — ὄροιτο A, ἄρητο h (a pr. m. ἄρηται), rel. ἄροιτο. Permire Emperius ἐπεὶ ἐσθλὸς ὄροιτο δαίμων, ὃς κατ' ἐμὸν πᾶν τελέσειε τόδε. — V. 350. ὃς, c ὧς et g apposito in m. ὃς. — V. 351. ἅ, O ἁ, bcgm et f in m. (a pr. m. ἅ) ὦ. — Geel coni. τί μενεῖς; προλ. π. ἄλλον ἄνδρ' ἰέναι, Hartung et Meineke τί μ' ὀκνεῖς προλιποῦσα κτλ. — V. 352. μὴ λῆ μ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖν i. e. μὴ θέλε scripsi, A μ' ἠν δὴν, O τί δή μ', rel. τί δὲ δή μ', deinde A φιλει, rel. φιλεῖς. Antea correxeram μὴ λὴν (vel λήν μ') οὐκ ἐθέλοντα φίλει coll. Hesych. λήν· λίαν. Bekker μὴ δή μ' οὐκ ἐθ. φίλει, Ahrens δὴν δή μ' οὐκ ἐθέλοντι φιλῇ, quae Mey commentus est praeterire satius est, Herwerden τί βίῃ μ' οὐκ ἐθ. φιλεῖς; — V. 353. ημέων A, ἡμῶν rell. — τοῦδε, A τοῦ δὲ. — V. 355. κακοῖσιν, Heimsoeth novavit κάκωσιν. — κἀσθλοῖσιν, A κ' εσθλοῖσιν, O κ' ἐσθλοῖσιν, unde in ed. 1 κἠσθλοῖσι doricam formam restitui. — V. 356. ευτε, A οὖτε. Offensioni est insolens verbi ἐπιβάλλειν structura, malim εὖτέ γε σοὶ καὶ τῶν μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν. — V. 357. ὡς δέ περ, antea ut Ahrens quoque coniecit ὡς δὲ πρὶν scripsi, Hermann ὥσπερ δ'. — ἔλαβες, fort. ἔλαχες. — αὖτις, A αὖθις. — V. 358. θεοῖσιν, A θεοῖς. — Hartung his continuo subiunxit proximum distichon v. 359—60, quod ipse olim verisimile existimabam. — V. 359. λίην, O f pr. λίαν, Geel ἀνίην, Nauck δύην, Herwerden ἡδέα μοῦν', Heimsoeth μὴ τὸ λίην interpretatus abundantiam, res secundas. Equidem μηδὲν ἄγαν scribendum esse puto, olim conieci μὴ πενίην ἐπίφαινε, non dissimulans, etiam contrarium conveniens esse: *secundam fortunam prae te feras, mala vero occulta.* — δέ τε A, legebatur δέ τι, h δ' ἔτι. — ἐπιφαίνων παύρους Brunck, legebatur ἐπιφαίνειν· παύρους κτλ. Hartung vero scripsit μηδὲ λίην ἐπίφαινε κακόν· τί δὲ Κύρν' ἐπιφαίνοις; παύρους κτλ.

Ἀνδρός τοι κραδίη μινύθει μέγα πῆμα παθόντος, 509
Κύρν'· ἀποτινυμένου δ' αὔξεται ἐξοπίσω.

Εὖ κώτιλλε τὸν ἐχθρόν· ὅταν δ' ὑποχείριος ἔλθῃ,
τῖσαί νιν, πρόφασιν μηδεμίαν θέμενος.

Ἴσχε νόον, γλώσσῃ δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέσθω·
δειλῶν τοι τελέθει καρδίη ὀξυτέρη.

Ἀστῶν δ' οὐ δύναμαι γνῶναι νόον ὅν τιν' ἔχουσιν·
οὔτε γὰρ εὖ ἔρδων ἁνδάνω οὔτε κακῶς·
μωμεῦνται δέ με πολλοί, ὁμῶς κακοὶ ἠδὲ καὶ ἐσθλοί·
μιμεῖσθαι δ' οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται.

Μή μ' ἀέκοντα βίῃ κεντῶν ὑπ' ἅμαξαν ἔλαυνε,
εἰς φιλότητα λίην, Κύρνε, προσελκόμενος.

Ζεῦ φίλε, θαυμάζω σε· σὺ γὰρ πάντεσσιν ἀνάσσεις

V. 361. *τοι*, bcdeghmn *τι*. — V. 362. *ἀποτινυμένου*, d *ἀποτῖνυμένου*, Ocghln *ἀποτιννυμένου*, bfm *ἀποτινναμένου*, e *ἀποτινουμένου*. — *αὔξεται*, c *αὔξετ'*. — *ἐξοπίσω*, fort. *ἐξαπίνης*. — V. 363. *κώτιλλε*, O *κώτιλε*. — *δ'* om. A. — V. 364. *τῖσαί νιν*, A *τίσαί νιν*. — *μηδεμίαν*, O *μηδεμίην*. — V. 365. *ἴσχε*, A *ἴσχι*, m *ἔσχε*: Deinde A *νόῳ γλώσσης δε τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέστω*, unde Bekker *νόῳ* recepit, quem non sequor, poeta idem fere praecipit, quod Pseudophocyl. 20 *γλώσσῃ νοῦν ἐχέμεν κρυπτόν, λόγον ἐν φρεσὶν ἴσχειν*, item Hom. Od. *Τ* 42 *σίγα καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε μηδ' ἐρέεινε*. (Ahrens perperam *ἴσθε νόῳ* proposuit.) Sed novissimum hoc *ἐπέστω* fortasse aliquis praeferat, siquidem supra v. 85 legitur *οἷσιν ἐπὶ γλώσσῃ τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεστιν αἰδώς*, sed *ἐπέσθω* satis tuetur Aesch. Suppl. 194. *φθογγῇ δ' ἐπέσθω πρῶτα μὲν τὸ μὴ θρασύ*. Praeterea O *μειλίχιον*, l *ἐπέσθω*. Hartung *Ἰσχνὰ νόῳ κτλ.* scripsit. — V. 366 Hartung hunc versum tanquam insiticium cancellis circumscripsit. — *δειλῶν τοι*, h *δειλόν τι*. — *καρδίη*, AObcdfhmn *κραδίη*. Brunck transposuit *ὀξυτέρη κραδίη* numero pessumdato, germana forma ut videtur extat infra v. 1030 *δειλῶν τοι κραδίη γίνεται ὀξυτέρη*, quamquam semel admissa est forma *καρδίη* v. 1236. — V. 367. legebatur *οὐ δύναμαι γνῶναι νόον ἀστῶν*, sed *ἀστῶν δ' οὐ δύναμαι γνῶναι νόον* AO infra post 1182 (1184), ubi hoc distichon repetunt. — V. 368. *ἔρδων*, A *ερδων*, O *ἔργον*. — *ἁνδάνω*, A *ἀνδρανω*. — V. 369. 370 separavit Bekker, fm nihil nisi *μωμεῦνται δ' οὐδεὶς τῶν ἀσ. δύν.* — *δέ με*, h *δ' ἐμέ*. — *ἠδὲ*, h *οἱ δὲ*. — *καὶ* om. c. — V. 371. *αμαξαν* A, *ἅμαξαν* O. — V. 372. *λίην*, videtur sedes vocabulorum *βίῃ* et *λίην* immutanda, *λίην κεντῶν* et *βίῃ προσελκόμενος* conveniens; Hartel perperam *φιλότητ' ἀφίλην* coniecit, quod *ἄφιλον* dici oportebat, sed ista figura omnino ab hoc poesis genere aliena, vel *φιλότηθ' ἀλίην*, ubi *ἀλίως* dicendum fuit. — V. 373—92 fortasse *Solonis* sunt (vide quae dixi in Mus. Rhen.), sed in arctum non satis prudenter redacta.

τιμὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μεγάλην δύναμιν·
ἀνθρώπων δ' εὖ οἶσθα νόον καὶ θυμὸν ἑκάστου·
σὸν δὲ κράτος πάντων ἔσθ' ὕπατον, βασιλεῦ.
πῶς δή σευ, Κρονίδη, τολμᾷ νόος ἄνδρας ἀλιτροὺς 510
ἐν ταὐτῇ μοίρῃ τόν τε δίκαιον ἔχειν,
ἤν τ' ἐπὶ σωφροσύνην τρεφθῇ νόος, ἤν τε πρὸς ὕβριν
ἀνθρώπων ἀδίκοις ἔργμασι πειθομένων;

Οὐδέ τι κεκριμένον πρὸς δαίμονός ἐστι βροτοῖσιν,
οὐδ' ὁδὸν ἥν τις ἰὼν ἀθανάτοισιν ἅδοι.

Ἔμπης δ' ὄλβον ἔχουσιν ἀπήμονα· τοὶ δ' ἀπὸ δειλῶν
ἔργων ἴσχονται θυμόν, ὅμως πενίην
μητέρ' ἀμηχανίης ἔλαβον, τὰ δίκαια φιλεῦντος
ἤ τ' ἀνδρὸς παράγει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην,
βλάπτουσ' ἐν στήθεσσι φρένας κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης·
τολμᾷ δ' οὐκ ἐθέλων αἴσχεα πολλὰ φέρειν,
χρημοσύνῃ εἴκων, ἣ δὴ κακὰ πολλὰ διδάσκει,
ψεύδεά τ' ἐξαπάτας τ' οὐλομένας τ' ἔριδας,

V. 374. ἔχων, A εχῶν. — V. 375. .οῖσθα A. — V. 377. δή, cg δὲ. — σευ, Ocdefhlmn σεῦ, A σευ aut σε, Wassenberg Ζεῦ, Bekker σοι. — τολμᾷ, A τόλμα. — V. 378. ταὐτῇ, Ahn ταύτῃ. — τόν τε, A τὸν δε. Post hunc versum haud dubie plura intercepta sunt. — V. 379. τ' ἐπὶ, O τε πρὸς. — τρεφθῇ Neander et Brunck, libri τερφθῇ. — V. 380. ἔργμασι, O ἔργασι, eg ἕρμασι. — πειθομένων, Hermann πειθόμενος, et hoc distichon post v. 382 ponendum esse censet, quam transpositionem qui probavit Ahrens coniecit praeterea: ἄνθρωποι δ' ἀδ. ἕ. πειθόμενοι Ἔμπης ὄλβον κτλ. quem secutus est Hartung, qui quidem πειθομένων servavit. — V. 381. 382 Bekker et a praecedentibus et a subsequentibus separavit, Emperio hoc distichon insiticium videtur, itaque versui 380 statim subiungit v. 383 seqq. — V. 381. ἔστι, A ὅστις. — V. 382. ὁδὸν Abdfhmn, ὁδὸς vulgo. — τις quod Wopkens coniectura assecutus est, exhibet l, τιν' reliqui. — V. 384. ἴσχονται, bcfgm ἴσχωνται, fortasse recte, A ισχοντες, quod probavit Ahrens. — ὅμως, Ocdefglmn ὁμῶς. — πενιην A, quod Brunck coniecit, πενίης reliqui. — V. 385. ἀμηχανίης AO et ut videtur ceteri plerique, nam quod vulgo legebatur ἀμηχανίην ex solo g notatum. — φιλεῦντος ἤ τ' ἀνδρὸς correxi librorum scripturam φιλεῦντες ἤ τ' ἀνδρῶν. Ahrens φιλεύντων ἤ τ' ἀνδρῶν scripsit. — V. 386. παραγει A, quod Meineke coniecerat, προάγει reliqui. — V. 387—92 Hartung a prioribus separavit tanquam alienos. — V. 387. κρατερῆς, c κρατερῆς. — V. 389. ἣ δή, el ἤδη. — κακὰ πολλὰ διδάσκει, quamvis eadem infra legantur v. 633, corrigendum existimo κακὰ πάντα, nam αἴσχεα πολλὰ proximo priore versu vel Homeri auctoritas tuetur.

ἄνδρα καὶ οὐκ ἐθέλοντα· κακὸν δέ οἱ οὐδὲν ἔοικεν·
ἡ γὰρ καὶ χαλεπὴν τίκτει ἀμηχανίην.

Ἐν πενίῃ δ' ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὸν ἀμείνων
φαίνεται, εὖτ' ἂν δὴ χρημοσύνη κατέχῃ·
τοῦ μὲν γὰρ τὰ δίκαια φρονεῖ νόος, οὗ τέ περ αἰεὶ
ἰθεῖα γνώμη στήθεσιν ἐμπεφύῃ· 511
τοῦ δ' αὖτ' οὔτε κακοῖς ἕπεται νόος οὔτ' ἀγαθοῖσιν·
τὸν δ' ἀγαθὸν τολμᾶν χρὴ τά τε καὶ τὰ φέρειν.

Αἰδεῖσθαι δὲ φίλους, φεύγειν τ' ὀλεσήνορας ὅρκους
ἐντρέπευ, ἀθανάτων μῆνιν ἀλευάμενος.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος
ἔργμασιν ἀνθρώπων· πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν
σπεύδει ἀνήρ, κέρδος διζήμενος, ὅν τινα δαίμων
πρόφρων ἐς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει,
καί οἱ ἔθηκε δοκεῖν, ἃ μὲν ᾖ κακά, ταῦτ' ἀγάθ' εἶναι
εὐμαρέως, ἃ δ' ἂν ᾖ χρήσιμα, ταῦτα κακά.

V. 391 et 392 Ahrens alienos ab h. l. esse censet, Emperio v. 392 spurius videtur. — V. 392. ἡ, O ἦ. — V. 393. ὅ τε π., g ex corr. τότε π. — V. 394. εὖτ', cg ἔστ'. — κατέχῃ, el κατέχει. — V. 395. τὰ δικαια φρονεῖ A, τ' ἄδικα (τἄδικα O) φρονέει reliqui. — οὗ τε Bekker edidit, ουτε A, οὔτε O et plerique, ut vulgo. Emperius ἠδέ οἱ αἰεὶ coniecit, Ahrens τοῦ μὲν πὰρ τὰ δ. φρονῇ νόος, οὐδέ οἱ αἰεὶ. — V. 396. ἰθεῖα, O ἰθείη. — ἐμπεφύῃ, A ἐμπεφύιηι. — V. 397. τοῦδ', fort. τῷδ', ut sententia sit: *illi neque in adversis neque in secundis rebus est prudentia*, quemadmodum ἕπεσθαι dictum est v. 410 et 412. Omnino componas cum his aliam eclogam v. 441—46. — αὖτ' A, αὖ reliqui. — κακοῖς, l κακοῖσιν. — V. 398. τά τε, g τάδε. — V. 400. ἐντρέπευ scripsi, Brunck ἐντρέπου vel ἐντρέπε', legebatur ἔντρεπε δ', A ἐντράπελ', hinc Bekker scripsit Εὐτράπελ'. Locus nondum expeditus: hic quoque duo disticha videntur librariorum oscitantia coaluisse, ut pentameter exciderit, quem alia ecloga excepit, ubi haec fere legebantur . . . (ἔπη φεύγειν θύσφημα καὶ ἔργα) ἐντράπελ'. cf. Pindari Pyth. IV 104 οὔτε ἔργον οὔτ' ἔπος ἐντράπελον εἰπών, ita enim cum Mommseno ex librorum auctoritate scribendum, atque etiam Pyth. I 92 pars librorum ἐντράπελα κέρδεα pro εὐτράπελα suppeditat. — ἀλευάμενος, A ἀλευάμενον, O. Schneider ἀλευόμενος. — V. 401—448 om. l. — V. 401—406 fortasse *Phocylidis* sunt: *Soloni* tribuit Hertzberg. Clari alicuius poetae esse etiam id argumento est, quod Sophocles Antig. 620 hunc potissimum locum videtur respexisse. — V. 402. ἔργμασιν, g ἔργμασιν, c ἔρμασιν. — δ' εἰς ἀρετὴν, Ahrens δ' εἰς ἀάτην, Sauppe δὴ ἀνέδην, Iacobs δ' εἰς ἀπάτην. — V. 404. πρόφρων, olim πάρφορον conieci, sed conf. Hesiod. Op. 665. — ἐς b, εἰς *.

Φίλτατος ὢν ἥμαρτες· ἐγὼ δέ τοι αἴτιος οὐδέν,
ἀλλ' αὐτὸς γνώμης οὐκ ἀγαθῆς ἔτυχες.

Οὐδένα θησαυρὸν παισὶν καταθήσῃ ἀμείνω
αἰδοῦς, ἥ τ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρν', ἕπεται.

Οὐδενὸς ἀνθρώπων κακίων δοκεῖ εἶναι ἑταῖρος,
ᾧ γνώμη θ' ἕπεται, Κύρνε, καὶ ᾧ δύναμις.

Πίνων δ' οὐχ οὕτως θωρήξομαι, οὐδέ με οἶνος
ἐξάγει, ὥστ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπος περὶ σοῦ.

Οὐδέν' ὁμοῖον ἐμοὶ δύναμαι διζήμενος εὑρεῖν 512
πιστὸν ἑταῖρον, ὅτῳ μή τις ἔνεστι δόλος·
ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατρίβομαι ὥστε μολύβδῳ
χρυσός, ὑπερτερίης δ' ἄμμιν ἄπεστι νόος.

V. 407. *Φίλτατος ὢν ἥμαρτες* de vitio suspecta sunt; fort. legendum *Φῆλος ἐὼν ἥμαρτες*. Hesych. *φῆλον· ἀπατηλόν, ληθαργόν, κακοῦργον, ἐπίβουλον*. adde Schol. Arist. Pac. 1165. Corrector, cum *φίλος ὢν* reppererisset, videtur *φίλτατος ὢν* substituisse. — *τοι*, A *σοι*. — V. 408. *ἔτυχες*, A *ει αμείνω* (ex versu seq.). — V. 409. conf. ad v. 1161. — *παισὶν*, AO *παισὶ*. — *καταθήσῃ*, AO *καταθήσει*, Brunck *καταθήσεις παισὶν ἀμείνω*. — V. 411. *οὐδενὸς* et *δοκει* A, *μηδενὸς . . . δόκει* reliqui. — *κακίων*, g *κακίας*. — V. 413. *οὕτως* AObcdfghmn, vulgo *οὕτω*. — *θωρήξομαι*, bcdfhmn et pr. g *θωρύξομαι*. — *με*, A *μετ'*, O *μ^ε γ'*, fuit antiquitus *με Ϝοῖνος*, Hermann *οὐδ' ἐμέ γ'*. Item A v. 548 et 574 *εὐγεργεσίης* i. e. *εὐϜεργεσίης* exhibet, nam v. 440 ubi pro *ἴδιον* A *κἴδιον*, O *κἴδιον* suppeditat, germana lectio prorsus incerta. Doricae dialecti cum passim vestigia deprehendantur, litterae Bau usus quamvis infrequens non videtur Megarensi poetae abiudicandus, quamvis Flach negaverit his indiciis fidem habendam esse, cui Hartel assensus est. — V. 414. *ἐξάγει*, *ἐξαρεῖ* Ahrens et Emperius. — *δεινὸν*, malim *δειλὸν*. — V. 415—18 infra post v. 1164 repetunt AO. — V. 415. *οὐδέν'*, A *οὐδὲν'*, AO infra p. v. 1164 *οὔτιν'*. — *ὁμοιον* A, *ὁμοῖον* Obcdefgmn, *ὅμοιον* reliqui. — V. 416. *ὅτῳ*, h *ὅτι*. — V. 417. *παρατρίβομαι ὥστε*, AO infra *παρατριβόμενός τε* et deinde *δ'* post *ὑπερτερίης* omittunt. Pro *παρατρίβομαι* Hartung *παραβάλλομαι* desiderat. Heimsoeth scripsit *εἰ τρίβομαι . . . ὑπερτερίης ἄμμιν*. — *μολύβδῳ* Herwerden, legebatur *μολίβδῳ*, item infra v. 1105, nisi quod ibi novicius liber *ῡ* testificatur, quam scripturam grammatici non solum Atticis, sed etiam Ionibus vindicant, neque tituli Attici huic praecepto adversantur. A principio *ῡ* fuisse tam latinum vocabulum *plumbum* arguit (cuius eadem est ratio, quae inter *βλάξ* et *μαλακός* intercedit) quam graecae vocis species: nam quae in geminatione et prothesi observatur lex, ut *ō* et *ῡ* alternent, velut *μορμόρω, πορφύρα, κοσκυλμάτιον, ὀδύρομαι, ὀκρυόεις*, alia dicuntur, etiam ad epenthesin pertinet, quae arctissima necessitudine cum istis affectionibus est coniuncta. Quod si primigenia esset littera *ῑ*, *μέλιβδος* ad exemplum vocum *μέλι* (*βλίσσειν*) et *Μελιτίδης* (*Βλιτομάμμας*) non *μόλιβδος* dixissent. — V. 418. *ἄμμιν*, Dindorf *ἡμῖν* scribendum edixit

Πολλά με καὶ συνιέντα παρέρχεται· ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
σιγῶ, γινώσκων ἡμετέρην δύναμιν.

Πολλοῖς ἀνθρώπων γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται
ἁρμόδιαι, καί σφιν πόλλ' ἀμέλητα μέλει·
πολλάκι γὰρ τὸ κακὸν κατακείμενον ἔνδον ἄμεινον,
ἐσθλὸν δ' ἐξελθὸν λώϊον ἢ τὸ κακόν.

(praef. Iliad. p. XII), quoniam v. 235 *ἡμὶν* (*ἥμιν*) legitur. Qui aequabilitatem sectatur, poterit illic *ἄμμιν* restituere, nam iniuria Dindorf eiusmodi formas epicis poetis abiudicat; sed illo loco *ὔμιν* restitui. Aeolicae formae *ἄμμε* et *ὔμμε* leguntur Theog. 1273 et 1104, quibus cum Homerus sit usus, licuit etiam elegiacis poetis uti. In Theognide cum passim dorica deprehendantur, possis *ἆμιν*, *ἁμέ*, *ὑμέ* praeoptare: sed satius duxi librorum fidem sequi. — *ἄπεστι* scripsi, in libris est *ἔνεστι*, probabili opinor medela ascita, i. e. *animus mihi est alienus a superbia*, cf. Hesych. *ὑπερτερίησι· νεωτερισμοῖς, ὑπερηφανίαις*. Heimsoeth *ἔπεστι*. — *νόος*, A (et fort. d) *λόγος*, Heimsoeth *τόπος* scripsit. — V. 419. *ἀλλ'*, Heimsoeth *ἄλλ'* perperam: eiusmodi ambiguitatem sedulo evitant veteres. — V. 420. *γινώσκων* AO, v. *γιγνώσκων*. — *ἡμετέρην* librorum scripturam revocavi, Hermann *ὑμετέρην*, sed eclogae sententia quorum spectet, prorsus latet. — V. 421—4 affert Stob. XXXVI 1. — V. 421. *ἀνθρώπων* AO et Stob., *ἀνθρώποις* rel. Deinde Stob. *θύρα οὐκ ἐπίκειται ἁρμοδίη*. — V. 422. *σφιν*, c *σφι*. — A *πολ` αμελητα μελει*, e *μέλλει*, Stob. *ἀλάλητα* (B m. s. Trinc. *ἀλάληλα*) *πέλει*, Geel *πολλ' ἀλάλητα μέλει*. — V. 423. *τὸ*, bcdh *τὸν*, e *τε*. — *ἔνδον ἄμεινον*, Stob. *ἔνδοθεν ἦλθεν*. — V. 424. *ἐξελθὸν*, AOch *ἐξελθὼν*, Stob. *ἐξελθεῖν*. Versus corruptus. Poeta videtur dixisse: *bonum, quod divulgatum, plus nocuit, quam malum*; sed nequeo verba ad hunc modum refingere; alias conieci *ἐσθλὸν δ' ἐξελθὸν λῷον* (*ἀπὸ στόματος*) ut *ἢ τὸ κακόν* correctoris sit supplementum; articulo addito *τοὐσθλὸν* non est opus. Hartung *ἢ κρύφιον* pro *ἢ τὸ κακόν* proposuit, Herwerden *λώιον ἢ 'ποτεθέν*, cuius coniecturae cum ipsum merito poenituisset, non meliore successu *ἠὲ κρυφέν* suasit. Leutsch *ἐσθλοῦ δ'* (vel *πολλάκι δ'*) *ἐξελθὸν λωΐτερον τὸ κακόν* vel *ἐσθλοῦ δ' ἐξελθὸν λώϊον ἦν τὸ κακόν*. Hartel *ἔσθ' ὅτε δ' ἐξελθὸν λώϊον ἦν τὸ καλόν* vel *ἔσθ' ὅτε μὴ 'ξελθὸν λ. ἦν τὸ καλόν*. — V. 425—8 affert Sext. Emp. Hypot. III p. 175. Stob. CXX 4. Clem. Al. Str. III 432. Theodoret. V p. 71, 15. Suid. post v. *ἀρχὴν ἰᾶσθαι*. Cf. etiam Diogen. III 4. Macar. II 45. Apostol. III 85. Fuerunt antiqui versus, quos Midae Silenus ferebatur olim dixisse, *Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον, φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας Ἀΐδαο περῆσαι*, quos imitatur Theognis, conf. quae monui Anal. Alex. I p. 22. His fortiter adversatus est Leutsch Philol. 30, 202 seq., cuius argumenta singillatim refellere non est huius loci. Negat antiquitus traditos esse hexametros, quos Theognidem ascivissse dixi, quamquam largitur hunc poetam usum esse vetusta sententia sive decreto, quod numeris non fuerit astrictum: itaque si qui duobus illis hexametris utantur, adhibere Theognidis ipsius disticha in arctum redacta: quod ibi *ἀρχὴν* legatur non *πάντων*, ut apud Theognidem, Crantorem philosophum primum substituisse, quem ceteri testes huius scripturae ad unum omnes sequantur. At huic opinioni fides omnino deneganda. In Sileni versibus antiquitus tradita fuit scripturae varietas *πάντων* et *ἀρχήν*, hinc eandem diversitatem etiam qui Theognidis versibus utuntur, testifican-

Πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,
μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου·
φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας Ἀΐδαο περῆσαι,
καὶ κεῖσθαι πολλὴν γῆν ἐπαμησάμενον.

Φῦσαι καὶ θρέψαι ῥᾷον βροτόν, ἢ φρένας ἐσθλὰς
ἐνθέμεν· οὐδείς πω τοῦτό γ' ἐπεφράσατο, 513
ᾧ τις σώφρον' ἔθηκε τὸν ἄφρονα, κἀκ κακοῦ ἐσθλόν·
εἰ δ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γ' ἔδωκε θεός,
ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν,
πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον·

tur: sed potior testium auctoritas evincit Theognidem *πάντων* scripsisse, neque aliter legit Sophocles Oed. Col. 1225, qui non Megarensem poetam sequitur, sed vetustum carmen, quemadmodum Bacchylides fr. 2. *Ἀρχὴν* repperit non tantum Crantor, sed iam ante Aristoteles, qui in Eudemo utramque scripturam testatur Sileni sermonem amplificans: *ἀνθρώποις δὲ πάμπαν οὐκ ἔστι γενέσθαι τὸ πάντων ἄριστον οὐδὲ μετασχεῖν τῆς τοῦ βελτίστου φύσεως· ἄριστον ἄρα πᾶσι καὶ πάσαις τὸ μὴ γενέσθαι κτλ.*: nam *πάμπαν* nihil aliud est nisi vocabuli *ἀρχὴν* interpretatio, quod Atticis maxime usitatum etiam Herodotus usurpavit: atque certamen Homeri et Hesiodi, quod carmen Theognide est antiquius, in his ipsis Sileni versibus *ἀρχὴν* exhibet. — V. 425. *πάντων*, Sext. Stob. Suid. Paroemiogr. *ἀρχὴν*. — V. 426. *ἐσιδεῖν*, Clem. Theod. *ἐσορᾶν*, Sext. cod. Vrat. *ἰδέειν*, Macar. *ἐπιδεῖν*. — *αὐγὰς*, O *αὐγὰν* (*ν* e corr. ut vid.). — *ὀξέος*, Hecker *ὠκέος*. — V. 427. *Ἀΐδαο*, bdfmn *ἀΐδα*. Respicit Plut. consol. ad uxor. c. 10. — V. 428. *γῆν ἐπαμησάμενον*, insolenter dictum, nam alias de cognatis, qui mortuum sepeliunt, dici solet *ἀμᾶσθαι γῆν*, vid. Herod. VIII 24. Anth. Pal. VII 404 et 416: et diversum quoque est, quod dicit Antipater ib. VII 241: *πολλὰ τιθηνητὴρ ὀλοφύρωτο, χερσὶν ἀμήσας Ἀνδρομάχοις δνοφερὰν κρατὸς ὕπερθε κόνιν.* Quare placet Sexti lectio *γαῖαν ἐφεσσάμενον*, sive *γῆν ἐπιεσσάμενον* malis. Cf. Pind. Nem. XI 21. — V. 429. *φῦσαι*, A *φαῦσαι*. — V. 430. *πω* om. A. — V. 431. *ᾧ τις* scripsi, A *ὅτις*, rel. *ὅστις*. Hartung *ᾧτινι*. — *σώφρον'*, c *σώφρων*. — *κἀκ κακοῦ* O, *κἀκοῦ* A, *καὶ κακοῦ* bcdfhmn, *καὶ κακὸν* rel. — V. 432. *εἰ δ'*, O *οὐδ'*, et sic affert hunc versum Clearchus Athen. VI 256 C. Plut. Quaest. Plat. I 3. Dio Chrys. I p. 2. — *γ'* om. cg. — V. 433. *ἀτηρὰς*, AO *ἀτειρὰς*. — V. 434 affert Aristot. Eth. Nic. X 9. — V. 435—8 vulgo separant a praecedentibus, sed pertinere ad eandem elegiam, quamquam graviter immutata, docet Plato Menone p. 95 E: *ἐν ἄλλοις δέ γε ὀλίγον μεταβάς* (quod indicio est, hanc elegiam non ita longo intervallo separatam fuisse a v. 33 seqq.), *εἰ δ' ἦν ποιητόν τε* (*φησὶν*) *καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα, λέγει πως ὅτι πολλοὺς ἂν μ. κ. μ. ἔφερον οἱ δυνάμενοι τοῦτο ποιεῖν, καὶ οὔ ποτ' ἐξ ἀγαθοῦ ..... ἄνδρ' ἀγαθόν.* Itaque scripserat poeta:

οὐδ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γ' ἔδωκε θεὸς
ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν.
— — — — — — —
εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα,
πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον.
— — — — — — — —
κοὔποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ κτλ.

εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα,
οὔ ποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακός,
πειθόμενος μύθοισι σαόφροσιν· ἀλλὰ διδάσκων
οὔ ποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἄνδρ' ἀγαθόν.

Νήπιος, ὃς τὸν ἐμὸν μὲν ἔχει νόον ἐν φυλακῇσιν,
τῶν δ' αὐτοῦ ἰδίων οὐδὲν ἐπιστρέφεται.

Οὐδεὶς [γὰρ πάντ'] ἐστὶ πανόλβιος· ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλός
τολμᾷ ἔχων τὸ κακόν, κοὐκ ἐπίδηλος ὅμως·

quod firmat Aristotel. *εἰ μὲν οὖν ἦσαν οἱ λόγοι αὐτάρκεις πρὸς τὸ ποιῆσαι ἐπιεικεῖς, πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους δικαίως ἔφερον κατὰ τὸν Θέογνιν, καὶ ἔδει ἂν τούτοις πορίσασθαι.* Cf. Mus. Rhen. T. III p. 409. Eclogas has, quas coniunxi, rursus diremit Leutsch Phil. 30, 210 sq. per omnia mihi adversatus: censet enim duo esse elegidia, prius v. 429—34 novissima parte truncatum, alterum v. 435—8 integrum: ut enim tueretur, id quod proposuit, hac sylloge Theognideam poesin fere integram vel certe multo minus immutatam quam plerique existimant exhiberi, fingit Platonem pro arbitrio duo diversa carmina contaminavisse: at Aristoteles eandem carminis Theognidei speciem testificatur, quam Plato: neque ille Platonem descripsit, quippe qui Megarensis poetae carmina multis annis ante diligenter versaverit, quam Platonis Menonem evolverit. Quae idem Leutsch Phil. 29, 521 seq. de Platonis loco et Theognidis poesi disseruit, non licet hic examinare, sed quod dixit mea causa Platonicum *ὀλίγον μεταβὰς* quid momenti habeat explicare, dixi idem multis annis ante (vide supra), non solum in ed. 2 et 3, sed etiam in Mus. Rh. III 210 (nisi quod ibi Bekkerianum *καταβὰς* probaveram), et quod castigat interpretes, quos ad v. 432 Arctini versus adhibere decuisset, quos Theognis respexerit, vanum omnino est opprobrium, nam nulla hic necessitudo inter epicum et elegiographum intercedit. Heimsoeth quoque, quamquam eclogis coniungendis non adversatur, paradosin tuetur v. 432 fideque omnino dignum breviatorem existimat. — V. 435. *τε*, e *τι*. — V. 436. *ἔγεντο*, A *ἔγεντο*, f et Platon. codd. *ἐγένετο*. — V. 438. *ποιήσεις*, A *ποιήσει*. — V. 440. Sententia eclogae plana, nec audiendus Heimsoeth, qui *νήπιος ὅσθ' ἑτέρων μὲν* requirit. — *τῶν δ' αὐτοῦ ἰδίων* Jacobs, legebatur *τὸν δ' αὐτοῦ ἴδιον*, libri haec variant: *τὸν*, A *των*. — *αὐτοῦ*, bdfhmnq *'αὐτοῦ*. — *ἴδιον*, A *κϊδιον*, O *κἴδιον*. Fuit antiquitus *Ϝιδίων* scriptum. Cf. adn. ad Pind. Ol. XIII 49. Aeolicae litterae etiam aliis locis apud Theognidem vestigia deprehenduntur, quamquam Flach (Bezzenberger Beiträge II 54 seq.) his fidem abrogat, ac fortasse gravius vitium h. l. delitescit. Hermann *τῶν αὐτοῦ δ' ἰδίων*, alius *τῶν δ' αὖτ' οἰκιδίων*, Kayser *τῶν δ' αὖ κηδείων*, Orelli *τῶν δ' αὐτοῦ κλήδων*, Hartung *τῶν αὐτοῦ δ' ἴδιόν γ'*, ego olim conieci, quod iam ante Ahrens, *τῶν δ' αὐτοῦ κηδέων*. — V. 441—46 repetunt AO post v. 1162. — V. 441. *γὰρ πάντ'* cancellis saepsi, videntur haec a correctore inserta ad versum redintegrandum; poeta fortasse scripserat *οὐδεὶς ἀνδρῶν ἐστί*, nisi cum Hartungo *οὐδεὶς γὰρ Κύρν' ἐστὶ* scribere malis; *γὰρ* A, om. O, *τοι* rel., sed infra AO *γάρ*. Antea ut importunum *πάντα πανόλβιος* removerem *ἐστὶν ἀνόλβιος* scripsi. Heimsoeth *οὐδείς τοι πάντ' ἐστί ποτ' ὄλβιος* vitiato numero. — V. 442. *ἔχων* A,

δειλὸς δ' οὔτ' αγαθοῖσιν ἐπίσταται οὔτε κακοῖσιν 514
θυμὸν ὁμῶς μίσγειν· ἀθανάτων δὲ δόσεις
παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ', ἀλλ' ἐπιτολμᾶν
χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν, ἔχειν.

Εἴ μ' ἐθέλεις πλύνειν, κεφαλῆς ἀμίαντον ἀπ' ἄκρης
αἰεὶ λευκὸν ὕδωρ ῥεύσεται ἡμετέρης.
εὑρήσεις δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν ὥσπερ ἄπεφθον
χρυσόν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν τριβόμενον βασάνῳ,
τοῦ χροιῆς καθύπερθε μέλας οὐχ ἅπτεται ἰός
οὐδ' εὐρώς, αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχει καθαρόν.

Ὤνθρωπ', εἰ γνώμης ἔλαχες μέρος ὥσπερ ἀνοίης,
καὶ σώφρων οὕτως ὥσπερ ἄφρων ἐγένου,
πολλοῖς ἂν ζηλωτὸς ἐφαίνεο τῶνδε πολιτῶν,
οὕτως ὥσπερ νῦν οὐδενὸς ἄξιος εἶ.

Οὔ τοι σύμφορόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι·
οὐ γὰρ πηδαλίῳ πείθεται ὡς ἄκατος,
οὐδ' ἄγκυραι ἔχουσιν· ἀπορρήξασα δὲ δεσμά
πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα.

ἔχειν rel. — *κοὐκ*, infra O *οὐκ*. — *ἐπίδηλος*, AO infra *ἐπίδηλον*. — *ὅμως*, A *ὁμῶς*. Conieci *κοὐκέτι δειλὸν ὁμῶς*, Heimsoeth *ἐπίτλητον* requirit, Hartung scripsit *τολμᾷ ὁμῶς τὸ κακόν, κοὐκ ἐπίδηλον ἔχων*. — V. 443. *οὔτ' ἀγαθοῖσιν ἐπ. οὔτε κακοῖσιν* infra AO, A etiam hic, ubi ceteri *οὔτε κακοῖσιν ἐπ. οὔτ' ἀγαθοῖσιν*. — V. 444. *ὁμῶς μίσγειν* libri infra, hic *ἔχων μίμνειν*. Hartung coniecit *ὁμὸν μίσγειν*. — *δὲ*, Abdfmn et infra AO *τε*. — V. 445. *ἐπέρχοντ'*, O infra *ἐπέρχεται*. — V. 446. *ἔχειν*, Nauck et Hartung *φέρειν*, sed nihil mutandum, cf. 442 *τολμᾷ ἔχων τὸ κακόν*, ubi verbi tantum structura variatur; nisi forte sublata distinctione *οἷα διδοῦσιν ἔχειν* legere praestat, id quod etiam Heimsoeth suasit. — V. 447. 448 affert Apost. VI 70, 1, v. 449—50 idem VIII 7 d (ubi *χρυσὸν* om.). — V. 447. *εἴ μ^ε θέλεις* O. — V. 449. *δέ με*, A *δ' εμε*. — V. 451. *ἰὸς*, O *ἰὸν* (*ν* fort. e corr.). — V. 452. *αἰεὶ*, g *ἀεὶ*, — V. 453. *ωνθρωπ'* A, *ἄνθρωπ'* bcdeghlmn, primis litteris caret f, O ev. — *ἀνοίης*, cg *ἀνίης*. — V. 457—60 affert Athen. XIII 560 A. Stob. LXXI 2. Apost. XIII 39, 5. Eustath. Il. 1345, 56, prius distichum Clem. Alex. Str. VI 745. — V. 457. *οὔτοι*, h Eust. *οὐ*. — *σύμφορόν ἐστι*, g *σύμφερόν ἐστι*, Adehn *σύμφρον ἔνεστι*, bfn *σύμφρονον ἔνεστι*, c *σύμφρον ἐστι*, l *σύμφρων ἔνεστι*, in O ev., Eust. *σύμφορός ἐστι*, Clem. *χρήσιμόν ἐστι*. Possis *σύμφρων* coniicere, sed cf. Theophilum comicum ap. Athen. *οὐ συμφέρον νέα 'στὶ πρεσβύτῃ γυνή. ὥσπερ γὰρ ἄκατος οὐδὲ μικρὸν πείθεται ἑνὶ πηδαλίῳ, τὸ πεῖσμ' ἀπορρήξασα δὲ ἐκ νυκτὸς ἕτερον λιμέν' ἔχουσ' ἐξευρέθη*. — *γέροντι*, Eust. et epit. Ath. *γεραιῷ*. — V. 458. *οὐ*, ap. Ath. B *τί* et deinde *ἄκοτος*. — *ὡς*, in ed. 2 et 3, non in 1, nescio quo errore *ὥστ'* legitur, libri et testes ad unum omnes *ὡς*. — V. 459. *ἄγκυραι*, cg *ἄγκυραν* ut Athen. Eust. et vulgo

Μή ποτ' ἐπ' ἀπρήκτοισι νόον ἔχε, μηδὲ μενοίνα,
χρήμασι, τῶν ἄνυσις γίνεται οὐδεμία.

Εὐμαρέως τοι χρῆμα θεοὶ δόσαν οὔτε τι καλὸν
οὔτ' ἀγαθόν· χαλεπῷ δ' ἔργματι κῦδος ἔπι.

Stob. (sed A Vind. Trinc. *ἄγκυραι*), l *ἄγκυρας*. — *ἀπορρήξασα*, ap. Stob. Trinc. *ἀπορρήξασαι*. — V. 461. *ἐπ'*, l *ἐν*, om. cg. — *νόον ἔχε*, numero labanti ut subvenirent M. Schmidt et Heimsoeth *σχέθε* commendaverunt, quod occupavit dudum Hermann ad Orph. p. 765, iure repudians priorum commentum *νόον γ' ἔχε*. At *μὴ σχέθε* sermonis graeci consuetudini adversatur, nam *μὴ σχέθῃς* oportebat dici. Apollonius sane et Herodianus *σχέθω* agnoscunt, nostri grammatici dissident de verbi natura, alii veteres magistros sequuntur, plerisque est aoristus, id quod Euripidis versus apud Erotian. 119 *γυναῖκες ὁρμήθητε μηδ' ἀθυμίαν σχέθῃ τις ὑμῶν, ταῦτα γὰρ σκεθρῶς ὁρᾶν κτλ.* confirmat: nam Vulcanii emendatio *σχέθῃ* (libri prono errore *σκεθρήν*) nulli dubitationi est obnoxia. Attici igitur *ἔσχεθον* in aoristorum numerum rettulerunt; quibus si praesens *σχέθω* probatum fuisset, Euripides *μὴ σχεθέτω* dixisset, nam *μὴ σχέθῃ* non minus foedus barbarismus visus esset, quam si quis *μὴ λέγῃ* scripsisset. Iam si quis existimet *μὴ σχέθε* pro *μὴ σχέθῃς* admittendum esse, quandoquidem passim negans vocula etiam cum imperativo aoristi coniungatur, tenendum est aoristi I pleraque esse exempla, velut *μὴ ψεῦσον*, *μὴ νομισάτω*, alia, rara aoristi II praesertim apud Atticos, *μὴ ἔνθεο*, *μὴ καταδύσεο* apud Homerum, *μὴ ἰδέτω* apud Xenophontem. Sed horum exemplorum nullus hic est usus, siquidem imperativus *σχέθε* quod sciam nusquam legitur, sed *σχεθέτω* Homerus Od. Θ 437. 442 usurpavit. Possis *νόον σχὲς* substituere, sed equidem *σχεῖν* i. e. *ἐπισχεῖν* praeoptaverim. Nondum tamen locus expeditus, nam *χρήμασι* apparet coniungendum esse cum *ἀπρήκτοισι*, non cum proximo priore verbo *μενοίνα*: sed haec verborum traiectio in antiquo poeta offendit: Alexandrini quidem hanc licentiam frequentant, velut Theocr. XXVIII 6: *ὅπως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδών, κἀντιφιλήσομαι, Νικίαν χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν*, quae non debebat tentare Ahrens, XXIX 3: *κἠγὼ μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῷ*, ubi item Meineke emendationem periclitatus est, item Epigr. 19, 1: *Ἀρχίλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητάν*. Callimachus fr. 176: *τὸν οὐκ ἔπλησε φέρουσα μήτηρ, οὐδ' ὤδιν', ἐννέα μῆνας* (*ὅλους*). apud Schol. Il. Σ 399: *οἵ δ' ἕνεκ' Εὐρυνόμη Τιτηνιὰς εἶπον ἔτικτεν*. fr. 306: *Μή με τὸν ἐν Δωδῶνι λέγοι μόνον οὕνεκα χαλκὸν Ἤγειρον*. fr. 445: (*Νεῖλος, ὃν*) *οὐδ' ὅθεν οἶδεν ὁδεύει θνητὸς ἀνήρ*, eandemque licentiam imitati sunt latini poetae, velut Catullus 44, 8: *tussim, Non immerenti quam mihi meus venter, Dum sumptuosus appeto, dedit, cenas.* Quae ex antiquioribus affert Lobeck Ai. v. 476 (quibus addas Eurip. Phoeniss. 386) pleraque alius generis sunt, itaque nescio an hic locus gravius vitium contraxerit, scribendumque sit vel *μή ποτ' ἐπ' ἀπρήκτοισι νόον σχεῖν μήτε μενοινὴν χρήμασι*, vel *νόον σχεῖν, μηδὲ μενοίνα χρήματα, τῶν ἄνυσις γίνεται οὐδεμία.* Hartel nuper *ἐπ' ἀπρήκτοις σύγε νοῦν ἔχε*. — *γίνεται* AO, v. *γίγνεται*. — V. 463. *εὐμαρέως τοι*, A *ευμαρεωι στοι*. — *οὔτε*, g *οὐδέ*. — *τι*, Ofgn *τοι*. — *καλὸν* scripsi, libri *δειλὸν* ex manifesta interpolatione, Hecker coni. *οὔτ' ἐπίδηλον*, Hartung *δεινὸν* scripsit, Heimsoeth *κλεινόν*. — V. 464. *χαλεπῷ*, l *χαλεπόν*. — *ἔπι* A, *ἔχει* rel.

Ἀμφ' ἀρετῇ τρίβου, καί σοι τὰ δίκαια φίλ' ἔστω,
μηδέ σε νικάτω κέρδος, ὅ,τ' αἰσχρὸν ἔῃ.

V. 465. *σοι*, A *τοι*, quod restituit Hartung. — *ἔστω* om. cg. — V. 466. *ὅ,τ'* Hermann, v. *ὅτ'*. — *ἔῃ* A, *ἔθει* O, *ἔοι* rel. — V. 467—96 integra elegia videtur, quamquam fortasse hic quoque nonnulla in arctum sunt contracta: atque etiam editiones veteres haec omnia in unum coniungunt. Sane Bekker haud dubie codicibus suis obsecutus v. 467—68 separavit a sequentibus, cum quibus arcte cohaerent, conf. Pherecrates sive Nicomachus in Chirone ap. Athen. VIII 364 C: *ὁ δ' ἄχθεται αὐτὸς ὁ θύων τῷ κατακωλύοντι, καὶ εὐθὺς ἔλεξ' ἐλεγεῖα· Μηδένα μήτ' ἀέκοντα* (*ἄκοντα* BP) *μένειν κατέρυκε* (*κατερύκειν* B) *παρ' ἡμῖν μηθ' εὕδοντ' ἐπέγειρε Σιμωνίδη· οὐ γὰρ ἐπ' οἴνοις τοιαυτὶ λέγομεν δειπνίζοντες φίλον ἄνδρα.* Item ipse in ed. 1 v. 475—92 separavi, id quod etiam Hartung fecit, nam v. 492—6 iam Bekker segregaverat. Welcker, qui variis poetis haec attribuit, diremit v. 467—74, 475—6, 477—92, 493—6, sed idem v. 487—92 ab interpolatore aliquo profectos esse existimat. Non minor dubitatio est de carminis auctore. Ego cum v. 472 vel certe simillimus *Eueno* tribuatur (vide Eueni fr. 8), in ed. 1 hunc certe locum v. 467—74 Pario poetae tribui, id quod iam antea Bach erat suspicatus et postea Hartung probavit: nam Aristotelem, qui compluribus locis hunc versum Eueni nomine adhibuerit, non esse incertae memoriae errore ductum, apparet. Postea cum intellexi antiquioris alicuius et haud ignobilis poetae hanc elegiam esse, rursus eam suspicionem abieci: existimabam enim sophistam Euenum nobilem hunc versum ex antiquiore poeta in suum carmen transtulisse. Etenim vel Pherecratis ille locus, ubi haec elegia cum Hesiodeis versibus componitur, satis superque arguit, antiquum esse carmen neque a Pario sophista compositum: accedit gravissimum argumentum, quod is, qui hanc syllogen concinnavit, veterum tantum poetarum monumenta adhibuit, noviciis poetis, qui circa Peloponnesii belli tempora floruerunt, procul habitis. At rursus parum credibile est, si hic sophista versum istum ab antiquiore poeta haud ignobili mutuatus erat, id Aristotelem, qui graecae poesis monumenta diligentissime perscrutatus erat, fugisse: atque etiam si largiaris, eiusmodi errorem in Aristotelem cadere, tamen non est verisimile philosophum tam pervagatam sententiam sophistae alicuius auctoritate identidem tuitum esse: sed iure suo Aristoteles Eueni mentionem fecit, si ille unus e principibus gnomicae poesis fuit. Aristotelis igitur auctoritate confisus iam totam hanc elegiam Eueno tribuo, nec tamen sophistae, qui Socratis fuit aequalis, sed maiori, cuius aetas sane incerta est: sed cum hic Euenus Simonidem alloquatur, suspicor Amorginum iambographum, qui et ipse elegias composuisse fertur, dici: quae si vera est coniectura, falsi sunt quidam grammatici, qui iambographi nomen *Σημωνίδης* scribendum esse praecipiunt. Simonidis bis praeterea in hac sylloge fit mentio v. 667 et 1349: itaque hi quoque loci pariter ex Eueni elegiis videntur repetiti esse. Igitur Euenus ille Archilochi popularis sui exemplo excitatus videtur animum ad elegiacam poesin applicavisse. His elegiis integris usus est, qui hanc epitomen condidit, qua quidem epitome factum est, ut antiquorum poetarum elegiae magis magisque oblivione obruerentur: itaque iam Eratosthenis aetate Eueni carminum exempla penitus extincta fuerunt. — Improbavit haec omnia Leutsch Philol. 30, 662 seqq., qui v. 467—74 quovis pacto contendit Theognidis esse, sed post v. 474 quaedam intercepta esse: proverbium antiquitus traditum esse, quo et Theognis et postea Euenus usi sint, neque temere Aristotelem hunc quam illum testem adhibere

Μηδένα τῶνδ' ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ' ἡμῖν,
μηδὲ θύραζε κέλευ' οὐκ ἐθέλοντ' ἰέναι,
μηδ' εὕδοντ' ἐπέγειρε, Σιμωνίδη, ὅν τιν' ἂν ἡμῶν 516
θωρηχθέντ' οἴνῳ μαλθακὸς ὕπνος ἕλῃ,
μηδὲ τὸν ἀγρυπνέοντα κέλευ' ἀέκοντα καθεύδειν·

maluisse. De proverbio fortasse ille quidem recte, sed quod ad Platon. Phaedrum 240 C ablegat: *καὶ μὴν τό γε ἀναγκαῖον αὖ βαρὺ παντὶ περὶ πᾶν λέγεται*, nihil probat, nam Plato fortasse eundem Eueni versum respexit, quem Aristoteles adhibere solet. Et ab hac quidem ecloga omnino segregandas censet alteram v. 476—88, ac tertiam v. 489—92, quas quidem Theognidi abiudicat, Panyasidi attribuens, cui etiam quae sequuntur v. 493—510 vindicat: refert autem haec omnia ad *Ἰωνικῶν* opus, quod Ionicarum civitatum origines illustrabat, ut Suidas auctor est: *ἔστι δὲ τὰ περὶ Κόδρον καὶ Νηλέα καὶ τὰς Ἰωνικὰς ἀποικίας*, a quo proposito horum elegorum argumenta plane abhorrent: nam quod Panyasis in Heraclea epici carminis gravitatem festivitate quadam temperavit, ab herois, cuius res gestas celebravit, persona haud alienum. — V. 467. *τῶνδε* non satis commodum, fortasse scriptum olim fuit *τεῖνδε* i. e. *ἐνταῦθα*; Pherecrates *μήτ'*, quod ipsum Theognidi vindicant Schneidewin, Hartung, Leutsch: non recte, etenim comicus substituit *μήτε* ut Atticis inusitatum vocabulum *τεῖνδε* removeret, quod fortasse etiam infra v. 1045 restituendum: *εἴ τις τεῖνδε* (libri *τῶνδε* vel *τόνδε*) *καὶ ἐγκεκαλυμμένος εὕδει*. *Τεῖνδε* et *τεῖδε* Doriensibus usitata; Callimacho in Cerer. 26 vindicavit Hecker, *τεῖδε* restituendum Hesiodo Op. 634 *ὅς ποτε καὶ τεῖδ'* (vulgo *τῇδ'*) *ἦλθε* ut Proclus testatur *δηλοῖ γαρ αὐτὸ τοῦτο τὸ τῇδε* (scr. *τεῖδε*) *οὐκ ἄλλο τι ἢ τὸ τῇδε καὶ ἐνταῦθα· καὶ οἱ λεξιγράφοι Κρητῶν εἶναι τὴν φωνὴν ἀνέγραψαν. μέλει γὰρ οὐδὲν τοῖς ποιηταῖς τὴν πολλῶν συνήθειαν ἐκτρεπομένοις καὶ τοιαύταις διδόναι χώραν λέξεσιν.* Et Proclo etiam Schmidt *τεῖδε* vindicat, non item Hesiodo. Hesych. *τεῖδε· ἐνθάδε.* et *τεῖν· ζητεῖν, ἄλλοι δὲ σοί*, ubi fortasse legendum *τεῖν· τῇδε ἢ τεῖν*. Atque ad has glossas videtur *Κρῆτες* auctore Proclo referendum, quod nunc proximae glossae adhaeret. Principalis forma *τεῖν* (fort. rectius *τέϊν* scripseris) extat in duobus epigrammatis Thebanis ap. Herod. V 60 et 61 *ἀνέθηκε τεῖν περικαλλὲς ἄγαλμα*, quod auctore Suida perperam *σοὶ* interpretantur, ac gravius etiam critici errant quod hos titulos mala fraude ab Ismenii antistitibus confectos esse censent: inscriptiones tripodum sunt vetustae, sed heroum saeculis multo inferiores: neque enim Laodamas Eteoclis filius aut Scaeus unus ex Hippocoontidis, ut Herodotus quamvis de Scaeo ipse dubitans existimavit, hos tripodes Apollini dedicaverunt; ipsi qui fuerint aperte profitentur, Laodamas *μουναρχέων* i. e. magistratu vel sacerdotio functus, non rex, ut visum est Herodoto, Scaeus autem pugilatorem se esse profitetur, *πυγμαχέων*. Inter *τεῖν* (*τεῖν*) et *τεῖνδε* sive *τεῖδε* eadem necessitudo intercedit, quae inter Creticum *τυΐ* vel *τυὶ* et Aeolicum *τυΐδε*. Hac forma *τεῖνδε* antiquum aliquem elegiographum usum esse cur negemus, nihil est causae. — V. 469. *ἂν* add. A, om. rel. — V. 470. *θωρηχθέντ'*, bcdfhmn *θωρυχθέντ'*, el *θωριχθέντ'*, Hermann *θωμιχθέντ'*, non recte: verbum *θωρήσσειν* similiter adhibitum est in hac sylloge v. 413. 508. 840. 880, quae diversorum poetarum sunt, item usus est Anacreon fr. 147. — *ἕλῃι* A, *ἕλοι* rel. — V. 471. *μηδὲ*, A *μηδε*, O *μὴ δὲ*, et sic vel *μηδὲ* fere ceteri, Bekker *μήτε* scripsit. — *ἀγρυπνέοντα*, el *ἀγρυπνέυοντα*,

πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνιηρὸν ἔφυ·
τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι παρασταδὸν οἰνοχοείτω·
οὐ πάσας νύκτας γίνεται ἁβρὰ παθεῖν·
αὐτὰρ ἐγώ — μέτρον γὰρ ἔχω μελιηδέος οἴνου —
ὕπνου λυσικάκου μνήσομαι οἴκαδ' ἰών·
δείξω δ' ὡς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι,
οὔτ' ἔτι νήφων ὤν, οὔτε λίην μεθύων.
ὃς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον, οὐκέτι κεῖνος
τῆς αὐτοῦ γλώσσης καρτερὸς οὐδὲ νόου· 517
μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφοσι γίνεται αἰσχρά·
αἰδεῖται δ' ἔρδων οὐδέν, ὅταν μεθύῃ,
τὸ πρὶν ἐὼν σώφρων, τότε νήπιος· ἀλλὰ σὺ ταῦτα
γινώσκων, μὴ πῖν' οἶνον ὑπερβολάδην,
ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν ὑπανίστασο — μή σε βιάσθω

i. e. *ἀγρυπνεῦντα.* — V. 472. *ἀνιηρὸν*, cg *ἀνιαρὸν.* — V. 473. *οἰνοχοείτω*, l *οἰνοχόειτε.* — V. 474. *γίνεται* AO, v. *γίγνεται.* — V. 475. *γὰρ* om. O. — V. 476. *λυσικάκου*, n *λησικάκου* — A *οὔκαδ'.* — V. 477—87 affert Athen. X p. 428 D: *καὶ Θέογνις δέ φησιν*, neque tamen hoc testimonio abutendum, ut hi versus a reliquorum societate dirimantur et Theognidi adscribantur; nam Athenaeus, nisi ubi aliena descripsit, hac tantum sylloge, non integris Theognidis elegiis usus est. — *δείξω* cg, *ἥξω* AO cet., quod probat Leutsch, Athen. *ἥκω*, Ahrens *ἔξω*, Emperius *λήξω*, Heimsoeth et Schmidt *ἔξοιδ'*, *ὡς.* — *πεπόσθαι*, el *πεπύσθαι.* — V. 478. *οὔτ' ἔτι* (ita Ahrens, cf. v. 840) *νήφων ὤν*, *οὔτε λίην μεθύων* scripsi numero minus commodo, sed alias quoque obvio, legebatur *οὔτε τι γὰρ νήφω*, *οὔτε λίην μεθύω* quod possis tueri, una littera addita *νήφων*, ut verbum substantivum sit omissum, vid. v. 522. Libri nihil variant, nisi quod pro *τι* exhibent Obcdfhmn *τοι.* Athen. *οὔτε τι νήφων εἶμ' οὔτε λίαν μεθύων.* Ahrens *οὔτ' ἔτι δὴ νήφων ... μεθύων,* Hartung, qui Ahrensii inventum *ἔξω* probavit, *οὔτε λίην νήφων οὔτε λίην μεθύων*, Leutsch *οὔτε τι νηφαίνων οὔτε λίην μεθύων*, Heimsoeth *οὔτ' ἄρα νήφων εἶμ' οὔτε λ. μεθύων.* Mihi olim scribendum videbatur: *Ἔξω δ' ὡς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι Οὔτε τι νήφων εἶμ' οὔτε λίην μεθύων*, i. e. *foras ibo neque sobrius prorsus neque nimis ebrius, qui vini modus gratissimus est.* — V. 479—87 affert Stob. XVIII 14. — V. 479. *ἂν* om. g. — *ὑπερβάλλῃ*, ap. Athen. AP *ὑπερβάλῃ*, C *ὑπερβάλοι.* — *οὐκέτι κεῖνος*, Athen. et Stob. *οὐκ ἔτ' ἐκεῖνος.* — V. 480. *αὐτοῦ*, ap. Athen. *αὑτοῦ* (*αὐτῆς* PVL, *αὐτοῦ* C). — *γλώσσης*, m *γλώττης*, sed supra *σσ*, Athen. *γνώμης.* — V. 481. *ἀπάλαμνα, τὰ*, Leutsch *ἀπάλαμν', ἅτε* requirit. — *νήφοσι γίνεται* A, *νήφουσι γίνεται* O, *νήφουσ' εἴδεται* rel. Ap. Ath. *νήφουσι* (B *νήφοσι* P *νηφῶσιν*) *γίνεται* (sic B, *γίγνεται* A, *γίνετ'* PVL). Ap. Stob. *νήφοσι γίν.* Schowii bce Vind. Ab m. s., *νήφουσι γίν.* Voss. — V. 482. Ap. Ath. B *θ' ἔρδων.* — V. 483. *τότε* A et Stob., *οὔτε* cg, *ὅτε* rel., *τε καὶ* Ath. — *νήπιος* libri et Stob., *ἤπιος* Athen, et hanc scripturam *τε καὶ ἤπιος* commendat Leutsch. — V. 484. *γινώσκων* AO, v. *γιγνώσκων* (ap. Ath. *γινώσκων* PVL, *γιγν.* B). — V. 485. cf. Isocr.

γαστήρ, ὥστε κακὸν λάτριν ἐφημέριον —,
ἢ παρεὼν μὴ πῖνε· σὺ δ' ἔγχεε τοῦτο μάταιον
κωτίλλεις αἰεί· τοὔνεκά τοι μεθύεις·
ἡ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἡ δὲ πρόκειται,
τὴν δὲ θεοῖς σπένδεις, τὴν δ' ἐπὶ χειρὸς ἔχεις·
ἀρνεῖσθαι δ' οὐκ οἶδας· ἀνίκητος δέ τοι οὗτος,
ὃς πολλὰς πίνων μή τι μάταιον ἐρεῖ.
ὑμεῖς δ' εὖ μυθεῖσθε παρὰ κρητῆρι μένοντες,
ἀλλήλων ἔριδος δῆγμ' ἀπερυκόμενοι,
ἐς τὸ μέσον φωνεῦντες ὁμῶς ἑνὶ καὶ συνάπασιν·
χοὔτως συμπόσιον γίνεται οὐκ ἄχαρι.

Ἄφρονος ἀνδρὸς ὁμῶς καὶ σώφρονος οἶνος, ὅταν δὴ
πίνῃ ὑπὲρ μέτρον, κοῦφον ἔθηκε νόον.

ad Demonicum 32: *μάλιστα μὲν εὐλαβοῦ τὰς ἐν τοῖς πότοις συνουσίας· ἐὰν δέ ποτέ σοι συμπέσῃ καιρός, ἐξανίστασο πρὸ μέθης κτλ.* quem libellum veteres et recentiores magistri non recte Isocrati abiudicant, nam Cephisodorus Isocratius hoc opusculum ab Aristotelis reprehensione vindicare studuit, cf. Athen. III 122. — ap. Stob. A Vind. Trinc. *μεθύων*, Athen. *πρὶν μεθύειν* (*μεθύειν δ'* VL) *ἄρξῃ δ'* (ita ACP et ut vid. B, *ἄρξῃ γ'* VL) *ἀπανίστασο*. — *μή σε*, h *μηδὲ σὲ*, ap. Stob. A Vind. Trinc. *μὴ δὲ*. Hermann *μηδὲ βιάσθω γαστήρ σ'*, fortasse vere. — V. 487. *μὴ* om. l. — *δ' ἔγχεε* A, *δ' ἔχε* O, *δὲ ἔχε* bdehm et sine intervallo cfn, *δ' οἱ ἔχε* g. — V. 488. *κωτίλλεις*, O *κωτίλλοις*, n pr. *κωτύλλεις*, g corr. *κωτίλης*, c *κοτύλης*. — V. 489. *φιλοτήσιος*, bdfhmn *φιλετήσιος*, c *φηλοτήσιος*. — V. 490. *δὲ*, e *μὲν*. — *σπένδεις*, bcfm *σπεύδεις*. — *ἐπὶ χειρὸς ἔχεις*. Coniicio *ἐπὶ χεῖλος ἄγεις*, Hecker *τὴν δὲ πρόχειρον ἔχεις*, Hartung *ἐπὶ χείλεσ' ἔχεις*. — V. 491. *ἀρνεῖσθαι*, A *αἰνεῖσθαι*. Lectum vocabulum *αἰνεῖν* satis commendatur, sed mediae formae desidero aliud exemplum, nisi quod apud Hesych. *αἰνεῖται· συγκατατίθεται* legitur, sed ibi Alberti correctionem *αἰνεῖτε· συγκατατίθεσθε* Cyrilli auctoritate firmari asserit Schmidt. — *δ'* om. c. — *ἀνίκητος*, Hecker *ἀκίνητος*, Hartung *ἀνίχνευτος*. — *τοι οὗτος*, bchfmn *τοιοῦτος*, Nauck *τις οὗτος*. — V. 492. *πολλὰς*, A *πολλὸν*, O *πολλς*[α], cg *πολλοὺς*. — *μάταιον*, l *μάταιος*. — V. 493. *εὖ μυθεῖσθε*, Hecker *εὐθυμεῖσθε*. — V. 494. *εριδος* A, *ἔριδας* rel. — *δῆγμ'* scripsi, A *δῆν*, rel. *δὴν*: nam neque *δεῖλ'* neque *δεῖν'* commodum. Antea cum Schneidewin *δῆιν* in A legi falso rettulisset, *δῆριν ἐρυκόμενοι* commendavi, Schneidewin *λῆμ' ἀπ.* coniecit. Heimsoethii *δηλν ἐρ.* quid sibi velit, nescio. — V. 495. *ἐς*, Obdegln *εἰς*. — *φωνεῦντες*, O *φονεῦντες*. Heimsoeth *ἔς τε μέσον φίλ' ἱέντες*, sensu cassa esse tradita verba dictitans, immemor loci Herodotei VI 129. — *ὁμῶς* om. O. — *συνάπασιν* Bekker, *συνάπατι* A, *σὺν ἅπασιν* rel. — V. 496. *χοὔτως*, Hecker *οὕτως*. — *γίνεται* AO, v. *γίγνεται*. — V. 497—508. Stob. XVIII 15. (16. 17). — V. 497. *ὁμῶς*, Stob. *ἄγαν*. — *οἶνος* om. bdfmn, in m. posuit h. — V. 498. *πίνῃ* Stob., *πίνητ'* A, *πίνηθ'* Oel, *πίνεθ'* rel. — *ὑπὲρ* O Stob., *ὑπερ* A, *ὑπὲρ τὸ* rel. Cf. Panyasis Ath. Γ 37 B: *πινόμενος κατὰ μέτρον,*

Ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες 518
γινώσκουσ᾽, ἀνδρὸς δ᾽ οἶνος ἔδειξε νόον,
καὶ μάλα περ πιννυτοῦ, τὸν ὑπὲρ μέτρον ἤρατο πίνων,
ὥστε καταισχῦναι καὶ πρὶν ἐόντα σοφόν.

Οἰνοβαρέω κεφαλήν, Ὀνομάκριτε, καί με βιᾶται

ὑπὲρ μέτρον δὲ χερείων, ubi *Clem. Al. *ὑπέρμετρος*. — V. 499—503 quos Hecker *Soloni* vindicare voluit, affert Apost. VII 16 m, v. 500 *ἀνδρὸς δ᾽ κτλ.* Athen. I 37 E. *εμπυρὶ* A. — V. 500. *γινώσκουσ᾽* AO Apost., vulgo *γιγνώσκουσ᾽*, ut Stob. Post h. v. distichon interceptum esse suspicatur Hartung. — V. 501. *τὸν* om. l. — *ἤρατο*, Schneidewin *ἄσατο*, Ahrens *ἤσατο*, cum ante *ἤρατο πίνειν*, i. e. *concupivit* coniecisset, Hartung denique *βάλε* scripsit. Stobaeus longe aliud hemistichium exhibet: *κακότητα δὲ πᾶσαν ἐλέγχει.* Non inelegans Ahrensii coniectura *ἤσατο*, nec tamen apta huic loco: ceterae omnes pravae; nihil omnino mutandum: similiter infra v. 976: *Διωνύσου δῶρ᾽ ἐσαειράμενος* (scr. *δῶρον ἀειρόμενος*). Quod vulgo dici solebat *προσφέρεσθαι* (velut ap. Xenoph. Cyr. IV 2, 41: *τοιοῦτον σῖτον προσφέρεσθαι καὶ τοιοῦτο ποτόν*, comicus poeta ap. Athen. II 36 A: *ἐὰν δ᾽ ἴσον ἴσω προσφέρῃ*) lectiore vocabulo *αἴρεσθαι* dicebatur, cf. Gramm. (Phrynichus) Bekk. An. I 358, 2: *ἄρασθαι, προσενέγκασθαι. Κρατῖνος Τροφωνίῳ· Οὐ σῖτον ἄρασθ᾽, οὐδ᾽ ὕπνον λαχεῖν μέρος*, quae descripsit Suidas. Sophocles Phil. 701 eodem modo activam formam *αἴρειν* adhibuit, quod cum interpretes non intelligerent, varia commenti sunt. Sed dicebatur etiam *αἱρεῖσθαι σῖτον* alia id genus, ut nonnunquam ambigi possit, utrum *αἴρεσθαι* an *αἱρεῖσθαι* scriptores dicere maluerint, nam a librariis haec duo vocabula sexcenties confusa sunt (velut ap. Theophr. Char. 27: *κἂν που κληθῇ εἰς Ἡρακλεῖον, ῥίψας τὸ ἱμάτιον τὸν βοῦν αἱρεῖσθαι, ἵνα τραχηλίσῃ*, ubi debebat dudum *αἴρεσθαι* restitui, idque tituli epheborum Atticorum planissime confirmant), non solum poetae, ut Aeschylus in Palamede ap. Ath. I 11 A: *Ἄριστα, δεῖπνα δόρπα θ᾽ αἱρεῖσθαι τρίτα*, sed etiam pedestris orationis scriptores velut Thucyd. IV 26: *αἱ μὲν σῖτον ἐν τῇ γῇ ᾑροῦντο*, ubi facilis quidem correctio *ἤροντο*, sed idem II 75: *τοὺς δὲ ὕπνον καὶ σῖτον αἱρεῖσθαι*, quemadmodum III 49: *οἱ δ᾽ ὕπνον ᾑροῦντο κατὰ μέρος*, adde Herod. III 26. VII 120. Xen. Cyr. VIII 1, 38, plane quemadmodum apud Homerum est *δόρπον ἕλοντο* et *ὕπνου δῶρον ἕλοντο*. — V. 502. *καταισχῦναι*, Stob. *καταισχύνειν*. — *πρὶν*, Stob. *τὸν*. Heimsoeth tentavit *ὥστε καὶ αἰσχῦναι τὸν πρὶν κτλ.* — V. 503—8 afferunt Stobaeus XVIII 17 et Apostol. VII 16 m. Onomacritus non Atheniensis esse videtur, sed Locrensis, qui Thaletae amicus, Charondae et Zaleuci aequalis, pariterque legibus scriptis clarus fuit: vide Aristot. Pol. II 9, 5: *πειρῶνται δέ τινες καὶ συνάγειν, ὡς Ὀνομακρίτου μὲν γενομένου πρώτου δεινοῦ περὶ νομοθεσίαν, γυμνασθῆναι δὲ αὐτὸν ἐν Κρήτῃ Λοκρὸν ὄντα καὶ ἐπιδημοῦντα κατὰ τέχνην μαντικήν· τούτου δὲ γενέσθαι Θάλητα ἑταῖρον, Θάλητος δ᾽ ἀκροατὴν Λυκοῦργον καὶ Ζάλευκον, Ζαλεύκου δὲ Χαρώνδαν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν λέγουσιν ἀσκεπτότερον τῷ χρόνῳ λέγοντες*: non omnia haec fide indigna esse censet Aristoteles, sed temporum iustorum incuriam merito perstringit: possis suspicari Ephorum castigari, quem consentaneum est ampli operis partes seorsim deinceps edidisse, etenim is, id quod testantur Strabo et Plutarchus (qui in vita Lycurgi Ephorum potissimum sequitur), Lycurgum Thaletae institutione usum esse memoriae prodidit: sed hunc historia-

οἶνος, ἀτὰρ γλώσσης οὐκέτ' ἐγὼ ταμίης 519
ἡμετέρης, τὸ δὲ δῶμα περιτρέχει· ἀλλ' ἄγ' ἀναστάς
πειρηθῶ, μή πως καὶ πόδας οἶνος ἔχει
καὶ νόον ἐν στήθεσσι· δέδοικα δὲ μή τι μάταιον
ἕρξω θωρηχθεὶς καὶ μέγ' ὄνειδος ἔχω.

Οἶνος πινόμενος πουλὺς κακόν· ἢν δέ τις αὐτόν
πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακὸν ἀλλ' ἀγαθόν.

rum scriptorem etiam Zaleucum Thaletae discipulum (quod per temporis rationes licuit) eundemque Lycurgi aequalem perhibuisse, cum Locrorum Epizephyriorum civitas Ol. 17 vel non multum ante condita sit, fidem excedit: itaque fortasse in Heraclidem Ponticum haec dicta sunt, quem in libris περὶ νόμων talia temporum veritate adversante prodidisse non est incredibile. Onomacritum autem Thaletae amicum fuisse non est, cur improbemus: is vero, si popularibus suis leges scripsit, certe non ante Zaleucum hoc munere functus est, ut primus legum auctor in ipsa Graecia habendus sit: nam consentaneum omnino est, colonos prius rem publicam legibus ordinavisse, quam patrias urbes: verum Zaleuci exemplo excitatus videtur Onomacritus vel apud Opuntios vel apud Crissaeos Locros legum auctor extitisse: hoc tamen veri similius puto, si quidem Epizephyrii Crissaeorum fuerunt coloni: neque vero Locri Crissaei adeo humanitatis expertes fuerunt, quemadmodum plerique existimant: civitates eius regionis bene legibus temperatas fuisse argumento tabulae aheneae Oeanthiae repertae: priorem quidem titulum, qui pactum Oeanthiensium cum Chaliensibus exhibet, cum Ross nimis liberaliter saeculo septimo adscripsisset, Kirchhoff ad primordia belli Peloponnesii fere rettulit; alter autem titulus, qui exhibet legem colonis Naupactum deducendis, illo aliquanto vetustior est. Igitur si hic versibus Onomacritus Locrensis compellatur, elegidion fortasse *Thalëtae* vindicandum. Adversatur, ut assolet Leutsch, qui cum acriter castiget levitatem eorum, qui elegiarum reliquias a Theognide alienas aliis elegiographis nominatim attribuere conati sunt, ipse commentus est Onomacritum hunc referendum esse inter ἀρχηγέτας Ionicarum urbium, quandoquidem hoc quoque versus Panyasidi inscripsit. — οἰνοβαρέω A et Stob., οἰνοβαρῶ rel. — Ὀνομάκριτε, O ὄνομα κριταί. — βιᾶται, A βεβιᾶται, Ap. βιοῦται. — V. 504. γλώσσης scripsi, quod postea Hecker coniecit, legebatur γνώμης (ν et μ er. in A). — ταμίης, ap. Stob. Trinc. ταμὶν ὑμετέρης. — V. 505. ἀλλ' ἄγ' Stob., ap. Theogn. vulgo ἀλλά γ', atque ita bdn, ἀλλά γ' eg, ἀλάγ' O. — V. 506. πειρηθῶ, c πορηθῶ, g πωρηθῶ, sed in m. πειρήσω ut Stob. Ap. — ἔχει A, ἔχῃ rel. et Stob., ἔχει$^{\eta}$ O. — V. 507. καί, Schaefer ὡς. — μάταγον A. — V. 508. ἕρξω, O et plerique ἔρξω ut Stob. — θωρηχθεὶς, bcdghmn θωρυχθεὶς, el θωριχθεὶς. — V. 509—10. Simillimi versus 211—2 ex his aperte detorti. Afferunt hos versus Galen. I 345 ed. Bas. Stob. XVIII 12. Clem. Al. Strom. VI 742. Artemidor. Oneir. I 66. Aristotel. Probl. nuper ed. I 17. — πουλὺς, πολὺς n (et ap. Stob. Vind.), πολλοῖς O. — κακόν, κακός Stob. (Schowii abw κακόν) Clem. Artem. Arist. — αὐτόν, O αὐτῶν, c αὐτός. Clem. αὐτῷ χρῆται. — V. 510. κακὸν ἀλλ' ἀγαθόν, Stob. (Schowii abw consentiunt cum Theogn.) Artem. Arist. κακὸς ἀλλ' ἀγαθός et sic supra v. 212.

Ἦλθες δή, Κλεάριστε, βαθὺν διὰ πόντον ἀνύσσας,
ἐνθάδ' ἐπ' οὐδὲν ἔχοντ' ὦ τάλαν οὐδὲν ἔχων.
νηός τοι πλευρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ θήσομεν ἡμεῖς,
Κλεάρισθ', οἷ' ἔχομεν χοἷα διδοῦσι θεοί.
τῶν δ' ὄντων τἄριστα παρέξομεν· ἢν δέ τις ἔλθῃ

V. 511—522. De hac ecloga copiose commentati sunt duumviri Gottingenses, Schneidewin secundis curis, quae repetitae sunt in Philol. 29, 664 seq., et Leutsch ibid. Et ille quidem dicit se nova collatione cod. A eximie adiutum esse, sed nihil novi inde attulit nisi v. 515 *διης* pro *δέ τις*, quod ipse nulli usui esse largitur. Ut elegiam redintegraret post v. 522 addendos censuit v. 691—2. Leutsch, quamvis invitus mihi assensus monenti ad v. 513 haec in arctum redacta esse, post v. 512 distichon interceptum esse statuit, alioquin carmen integrum esse censet, ad Terpandrei nomi structuram carmen exigens, quam machinam auctore Westphalio nunc multi admovent elegiographis, Pindari epiniciis, tragicorum denique choricis carminibus: temere diversissima poesis lyricae genera ad eandem legem revocantes. Septenaria partitio, qua primus usus est Terpander, nomorum citharoedicorum propria, neque alio translata, nisi quod postea auloedi item septemplices nomos struxerunt, id quod arguit Callimachi hymnus, qui *Παλλάδος λουτρὰ* inscribitur; neque novavit haec Cyrenaeus poeta, sed ut solet antiquos auctores secutus est. Sed ut ad propositum revertar, quae de huius eclogae instituta sententia Gottingenses exposuerunt, non licet singillatim hic repetere: ipsi, quamvis passim inter se discrepent, sibi omnes difficultates feliciter expedivisse videntur; mihi secus visum: unum hoc addo, si Leutschio fides habenda (Phil. 29, 679) Theognidem exulem in Euboea hoc carmen condidisse atque ad eundem Clearistum etiam alias elegias misisse. — V. 511. *δή*, *δὲ* el. — *Κλεάριστε*, l *κλεάριστος*. — *ἀνύσσας*, Oel *ἀνύσας*. — V. 512. *ἔχοντ'*, m *ἔχωντ'*. — V. 513. *ὑπὸ ζυγὰ*, fm *ὑπόζυγα*, Hecker *ἐπὶ* vel *ἐνὶ ζυγὰ*. — V. 514. *Κλεάρισθ'*, O *κλεάριθ'*. Heimsoeth *κλῃτῖσθ'*, Hartung *τἄρισθ'* scripsit. Nomen repetitum indicio est, haec in arctum redacta esse. Neque enim is, qui hanc syllogen confecit, integrum inseruit carmen, sed ut solet potissima tantum selegit, ut, si passim hiet oratio, non sit mirum. Sed hoc loco non tam breviator culpandus, quam librariorum socordia: nam si verba, quemadmodum hoc disticho leguntur, inter se sunt connexa et apta, poeta amici decedentis navem copiis suis instructurum se esse promittit, id quod cum proximis versibus, ubi poeta amicum advenientem hospitaliter pro virium suarum modulo se excipere velle dicit, non bene convenit: neque enim licet importunum hoc *ὕστερον πρότερον* removere hoc disticho traiiciendo: omnino autem nimia haec liberalitas non cadit in hominem gravi paupertate oppressum. Hic quoque ut alias duo vel plura disticha temere in unum coaluere. Poeta explanans quae v. 512 quam brevissime dixerat *ἦλθες ἐπ' οὐδὲν ἔχοντα οὐδὲν ἔχων*, videtur scripsisse: *νηός τοι πλευρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ* (*νήματ' ἀράχναι νῶσιν*) solemni hoc penuriae simulacro usus, ut amici navem inanem esse significaret; tum suam paupertatem ingenue professus, vel sic hospitis officiis se pro virili parte functurum esse subiecit (*ἀλλὰ καὶ ὧς σοὶ δαῖτ' ἀγαθὴν παρα*)*θήσομεν ἡμεῖς κτλ.* Leutsch scripsit *νεὼς ποτί τοι πλευρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ θήσομεν*. — Cum iis, quae sequuntur, componas Hom. Od. *O* 280: *αὐτὰρ κεῖθι φιλήσεαι, οἷά κ' ἔχωμεν*. — *οἷ'*, *οἳ* O. — V. 515. Hartung haec a prioribus separavit. — *τἄριστα* Bekker,

σεῦ φίλος ὤν, κατάκεισ᾽ ὡς φιλότητος ἔχεις.
οὔτε τι τῶν ὄντων ἀποθήσομαι, οὔτε τι μεῖζον
σῆς ἕνεκα ξενίης ἄλλοθεν οἰσόμεθα.
ἢν δέ τις εἰρωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον, ὧδέ οἱ εἰπεῖν·
ὡς εὖ μὲν χαλεπῶς, ὡς χαλεπῶς δὲ μάλ᾽ εὖ,
ὥσθ᾽ ἕνα μὲν ξεῖνον πατρώϊον οὐκ ἀπολείπειν,
ξείνια δὲ πλεόνεσσ᾽ οὐ δυνατὸς παρέχειν.

Οὔ σε μάτην, ὦ Πλοῦτε, βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα·
ἦ γὰρ ῥηϊδίως τὴν κακότητα φέρεις.

Καὶ γάρ τοι πλοῦτον μὲν ἔχειν ἀγαθοῖσιν ἔοικεν,
ἡ πενίη δὲ κακῷ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν.

Ὤ μοι ἐγὼν ἥβης καὶ γήραος οὐλομένοιο,
τοῦ μὲν ἐπερχομένου, τῆς δ᾽ ἀπονισομένης.

codd. *τὰ ἄριστα.* — *δέ τις*, A *διης* (?). Hartung scripsit *ἔνδιος ἦλθες εὖ, φίλος ὤν.* — V. 516. *σεῦ φίλος*, g *ζεῦ φίλος*, el *ἄφιλος*, Leutsch *σοὶ φίλος* scripsit. — *φιλότητος*, A *φιλοτητο.* Locus haud dubie corruptus: teneo, quod olim in ed. 2 suasi, *κατάκεισ᾽ ὦ φιλότης, τότ᾽ ἐρῶ, κοὔτε,* quod Leutsch eatenus probavit, ut *τότ᾽ ἐρεῖς οὔτε* scriberet. Post in ed. 3 proposui: *ἢν δέ τις ἔλθῃ σεῦ φίλος ὢν κάκεισ᾽, ὡς φιλότητας ἔχῃ, οὔτε τι κτλ.* ratus poetam amicum non domi, sed in illius navi hospitaliter excipere velle quod iam retractavi: missa igitur hac interpretatione pro *κατάκεισ᾽* possis *Κλεάρισθ᾽* suspicari. *φιλότητας ἔχειν* similiter dictum infra v. 860. Heimsoeth *κατάγεσθ᾽, ὡς φίλον ἦτορ ἔχῃ.* Schneidewin *καὶ κεῖσ᾽, ὦ φίλ᾽, ἔπος τόδ᾽ ἐρεῖς· οὔτε κτλ.* — V. 517. *οὔτε τι,* O bis *οὔτ᾽ ἔτι.* — *τι μεῖζον*, h *τοι μεῖζον*, A *τι μείζω.* — V. 518. *ἕνεκα*, n *εἵνεκα*, Leutsch traiecit *εἵνεκα σῆς ξενίης*, postea retractavit. — V. 519. *εἰρωτᾷ*, *ἐρωτᾷ* eln. — V. 521. *ὥσθ᾽*, Ahrens divisim *ὥς θ᾽.* — *οὐκ*, g *οὔτ᾽.* — *ἀπολείπειν*, Epkema coni. *ἀποειπεῖν*, alii alia tentaverunt frustra illi quidem. — V. 522. *πλεόνεσσ᾽*, bcdegl *πλέον᾽ ἔστ᾽*, A *πλεον ἔστ᾽*, Ofhmn *πλέον ἔστ᾽.* — *δυνατός*, el *δυνατόν.* — V. 523—4 affert Stob. XCI 1 (ubi pro *βροτοὶ θεῶν*, sed AB Voss. Vind. marg. Gesn. *θεοί*, et *σὺ γὰρ ῥηϊδ.*) et Maxim. Conf. II 572. — V. 525—6 separavi a prioribus, affert Stob. XCI 2, ubi per errorem coniunguntur cum v. 699—702, ap. Stob. est *καὶ γάρ τοι* (*τοι* A, Trinc. *Ζεὺς* vulgo, om. Voss.) ... *ἀγαθοῖσιν ἔοικεν* ... *σοφῷ σύμφορον.* — V. 527—8 fortasse *Mimnermi* sunt: affert Stob. CXVI 11. Anth. Plan. 10 ubi inscribitur *Θεύγνιδος*, sed vett. edd. *Βησαντίνου*, ut est Anthol. Pal. IX 118 (*Βησαντίνου* corrector, antea fuit *Παλλαδᾶ*, cuius epigramma proxime sequitur 119 inscriptum *τοῦ αὐτοῦ*, corr. *Παλλαδᾶ*) et ap. Iriarte Catal. Bibl. Matrit. 106. — *ὦ μοι ἐγὼν*, A *ᾤμοι ἐγὼν*, cg *οἴμοι ἐγώ.* — V. 528. *ἀπονισομένης* A, in O apparet *απο*, *ἀπανισταμένης** (Stob. *ἀπονισσομένης*, B *...νεισσ.*, Anthol. Pal. *ἀπονισαμένης*, Plan. *ἀπονεισομένης* vel *ἀπονισσομένης*, Ir. *τοῦδ᾽ ἀπονεισομένου*).

Οὐδένα πω προὔδωκα φίλον καὶ πιστὸν ἑταῖρον,
οὐδ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ δούλιον οὐδὲν ἔνι.

Αἰεί μοι φίλον ἦτορ ἰαίνεται, ὁππότ' ἀκούσω 521
αὐλῶν φθεγγομένων ἱμερόεσσαν ὄπα.

Χαίρω δ' ἐμπίνων καὶ ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδων,
χαίρω δ' εὔφθογγον χερσὶ λύρην ὀχέων.

Οὔ ποτε δουλείη κεφαλὴ ἰθεῖα πέφυκεν,
ἀλλ' αἰεὶ σκολιή, καὐχένα λοξὸν ἔχει.

Οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται οὐδ' ὑάκινθος,
οὔτε ποτ' ἐκ δούλης τέκνον ἐλευθέριον.

V. 529. *οὐδένα πω* scripsi, A *οὐδένα*, O *οὐδέ τινα*, * *οὔτε τινά*. Aliis fort. *οὐδαμά πω* placuerit. — V. 530. *οὐδ' ἐν* A, *οὐδὲν* O, * *οὔτ' ἐν*. — *ἐμῇ*, *ἐμοὶ* h. — *δούλιον*, n *δόλιον*. Vocabulum fortasse vitii haud immune, sed perperam Heimsoeth *ποικίλον* scripsit Leutschiô probante. — V. 531. *ἰαίνεται*, *ἰένεται* bfm, *ἴναιται* c a manu pr., *ἀγάλλεται* g. — *ἀκούσω*, Emperius *ἀκούω*. — V. 533—4 separavi a praegressis. — *δ' ἐμπίνων* scripsi, nisi *δὴ πίνων* malis, libri *δ' εὖ πίνων*, Brunck *δ' αὖ π.* — *ἀείδων* Pierson, libri *ἀκούων*, emendatio necessaria, non quod praecessit proxime *ἀκούσω* (id quod corruptelae ansam dedit), nam non coniuncta olim fuerunt haec disticha, sed propter orationis concinnitatem, quae elegiacae poesis peculiaris est virtus; nam ut poeta citharam pulsat, ita idem etiam canit tibicine modos praeeunte, non auscultat: itaque iam reiicio, quod olim scripsi, quodque etiam O. Schneider commendavit *ὄπ' αὐλητῆρος ἀκούων*. Versus *Archilochi* esse puto, qui primus iure haec de se praedicare poterat: ceterum cf. Archil. fr. 122 *ᾄδων ὑπ' αὐλητῆρος*, ubi Schneidewin Diar. Antiq. 1842 p. 683 verbis traiectis scribere maluit *ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδων*, quae si vera esset coniectura, etiam locuples auctoritas hanc suspicionem firmaret. — V. 534. *ὀχέων*, Pierson *ἐλάων*, ego *δονέων* conieci, idque etiam nunc tueor, nam poetae animus laetatur, quod in convivio fidibus canit, non quod lyram tenet; *ὀχέων* correctoris est supplementum, cum novissimum vocabulum oblitteratum esset: sed quod in O evanidum est vocabulum, nullius momenti. Perperam Leutsch alii trimetrum ex Homerico Margite *φίλης ἔχων ἐν χερσὶν εὔφθογγον λύρην* adhibent ad librorum fidem stabiliendam, ubi rhapsodus Colophonem visens recte lyram manibus gestare dicitur. Omnino Leutsch, dum studiose undique conquirit antiqua exempla, quae Theognis imitatus sit, saepenumero modum excedit: neque enim hic poeta servo imitatorum generi accensendus, qui nihil sibi fidentes aliena ubique sequuntur vestigia. — V. 535—6 affert Stob. LXV 36 et Philo II 469. — *δουλείη*, *δουλίη* cehl, *δουλείη* (superscr. *ι*) O, *δολίη* g. — *ἰθεῖα* A, rel. et Stob. *εὐθεῖα*. — V. 537—8 separavi a praegressis, v. 537 affert Arsen. 397. Apostol. XIII 76. — *σκίλλης*, *σκύλλης* el. — *ῥόδα φύεται*, participium *φυόμενος* producitur v. 1134 et ap. Solon. 4 v. 36,

Οὗτος ἀνήρ, φίλε Κύρνε, πέδας χαλκεύεται αὐτῷ,
εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.

Δειμαίνω, μὴ τήνδε πόλιν, Πολυπαΐδη, ὕβρις,
ἥπερ Κενταύρους ὠμοφάγους ὄλεσεν.

Χρή με παρὰ στάθμην καὶ γνώμονα τήνδε δικάσσαι,
Κύρνε, δίκην, ἶσόν τ' ἀμφοτέροισι δόμεν.

. . . .

. . . .
μάντεσί τ' οἰωνοῖς τε καὶ αἰθομένοις ἱεροῖσιν, 522
ὄφρα μὴ ἀμπλακίης αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχω.

Μηδένα, παῖ, κακότητι βιάζεο· τῷ δὲ δικαίῳ
τῆς εὐεργεσίης οὐδὲν ἀρειότερον.

Ἄγγελος ἄφθογγος πόλεμον πολύδακρυν ἐγείρει,
Κύρν', ἀπὸ τηλαυγέος φαινόμενος σκοπιῆς.

hic possis *φύεται ῥόδον* coniicere. — *οὐδ'* Bekker, libri *οὔθ'*. — V. 538. *οὔτε* Bekker, libri *οὐδέ*. — *ἐλευθέριον*, *ἐλεύθερον* bfm. — V. 539. *οὗτος* A, *οὔτις* *. Deest protasis *ὅστις* . . ., si *οὗτος* recte est traditum. — *αὐτῷ*, *αὐτῷ* Adfhmn. — V. 540 cancellis sepsit Hartung. — V. 542. *ὠμοφάγους*, *ὠμοφόρους* f. — *ὄλεσεν* A, *ὄλεσε* O, *ὀλέσῃ* *, quod praeoptavit Hartung. Mey assentiente Leutschio censet eclogam mutilatam esse, si *ὄλεσεν* scribatur: at eadem brachylogia usus poeta infra v. 859 *ἦν δέ τί μοί ποθεν ἐσθλόν, ἃ πανράκι γίνεται ἀνδρί*, item alii passim, velut Euripides in Inone fr. 421: *κέκτησο δ' ὀρθῶς· ἂν δ' ἔχῃς* (ita corrigo, vulgo *κέκτ. δ' ὀρθῶς ἂν ἔχῃς*) *ἄνευ ψόγου, κἂν σμικρὰ σῶζου, τῇ δίκῃ ξυνοῦσ' ἀεί· μηδ' ὡς κακὸς ναύκληρος εὖ πράξας ποτὲ ζητῶν τὰ πλείον' εἶτα πάντ' ἀπώλεσεν*: nisi forte ibi scribendum *ὃ ς πράξας ποτ' εὖ*. Nam Homerus Il. IX 46 *εἰ δὲ καὶ αὐτοί, φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν* reticentia magis quam breviloquentia usus est. — V. 543. *γνώμονα* A, ut Valckenaer coniecerat, * *γνώμην*. — *δικάσσαι*, O *δικάσ*^{ε}. — V. 544. Post *δόμεν* plene interpunxi, nam sequens distichum prorsus alienum est. Manifestum duas eclogas male coaluisse, nam hic de lite diiudicanda agitur, deinde poeta dicit se antequam quidquam suscipiat divinatione uti, ne, si quid diis invitis agat, plectatur (cf. Xenoph. Cyr. I 6, 44). Intercidit autem praeter exordium proximae eclogae fortasse etiam distichon huic eclogae subiunctum. Hartung me secutus est. — V. 545—92 om. l. — V. 545. Lacunam notavi, vid. v. 544. — *μάντεσί τ'* A, *μάντεσσιν* e, *μάντεσιν* *. — *αἰθομένοις*, *αἰθομένοισιν* e, *αἰσθομένοις* O. — V. 547. *Μηδένα, παῖ*, scripsi, legebatur *μηδένα πω*, A *μηδενάπω*. Hartung *ἐχθοδοπὸν κακότητι β.* scripsit. — V. 548. *εὐεργεσίης*, O *εὐεργεσίας*, A *ευγεργεσίης*, id est *εὐϜεργεσίης*. — V. 549. *ἐγείρει*, c *ἀγείρει*. — V. 550. *τηλαυγέος*, e *τηλαυγοῦς*.

ἀλλ' ἵπποις ἔμβαλλε ταχυπτέρνοισι χαλινούς·
δήων γάρ σφ' ἀνδρῶν ἀντιάσειν δοκέω.
οὐ πολλὸν τὸ μεσηγύ· διαπρήξουσι κέλευθον,
εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.

Χρὴ τολμᾶν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα,
πρός τε θεῶν αἰτεῖν ἔκλυσιν ἀθανάτων.

Φράζεο· κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς·
ἄλλοτε πόλλ' ἕξεις, ἄλλοτε παυρότερα.

Λῷστά σε μήτε λίην ἀφνεὸν κτεάτεσσι γενέσθαι,
μήτε σέ γ' ἐς πολλὴν χρημοσύνην ἐλάσαι.

Εἴη μοι τὰ μὲν αὐτὸν ἔχειν, τὰ δὲ πόλλ' ἐπιδοῦναι
χρήματα τῶν ἐχθρῶν τοῖσι φίλοισιν ἔχειν.

Κεκλῆσθαι δ' ἐς δαῖτα, παρέζεσθαι δὲ παρ' ἐσθλόν 523
ἄνδρα χρεών, σοφίην πᾶσαν ἐπιστάμενον·
τοῦ συνιεῖν, ὁπόταν τι λέγῃ σοφόν, ὄφρα διδαχθῇς
καὶ τοῦτ' εἰς οἶκον κέρδος ἔχων ἀπίῃς.

V. 551. *ἵπποις*, A *ἵππους*. — *ταχυπτέρνοισι*, *τανυπτερυγεσσι* cg. — V. 552. *δήων*, AO *δηίων*. — *σφ'* om. e. — V. 553. *μεσσηγύ*, e *μεσηγύ*. Post hanc vocem distinxit Bekker, vulgo nulla distinctio, unde Brunck *πολλὴν*, Turnebus *κελεύθου*. — *διαπρήξουσι*, g *διαπρήσσουσι* probante Heckero, qui sprevit Bekkeri distinctionem, sicut Heimsoeth *οὐ πολλῷ τὸ μεσηγὺ διαπρήξουσι κελεύθου* scribens, at *τὸ μεσ. κελεύθου* rationi adversatur, *πολλῷ* quod sciam sermonis consuetudini, quamquam *πολύ* s. *πολλόν* de tempore dici solet. — V. 555—6 repetunt AO infra post v. 1178 non sine insigni varietate (nam *τολμᾶν χρὴ* AO, *ἐν αλγεσιν ἦτορ ἔχοντα* A, *ἐπ' ἄλγεσιν ἦπαρ ἔχοντα* O, cf. ad Simonid. Amorg. fr. 1 extr.; deinde A, qui hic *τε* praebet, infra (sec. Bekk.) *πρὸς δὲ θεῶν*, O *πρός τε θεῶν δ'*). — V. 557. *φράζεο*, A *φράζεο δ' ὁ*, unde eiecto *τοι* possis coniicere *φράζεο δή· κίνδυνος*, vel cum Hermanno *δ' ὡς κίνδυνος*. — *ξυροῦ*, *ξηροῦ* eh. — *ἀκμῆς*, *ἀκμῇ* e. Post hunc versum pentametrum excidisse statuit Hartung. — V. 559. *Λῷστά σε* Geel, libri *ὥστε σε* (O *ὥστέ σε*, A sec. Iord. *ὥστεσσε*): idem Geel hoc distichon a prioribus segregavit. — V. 561. *αὐτὸν*, A *αὐτῶν*, unde *αὐτῷ* possis suspicari. — Hartung post h. v. pentametrum cum hexametro intercidisse putat. – V. 562. *χρήματα*, *χρήμα* c. — V. 563. Nisi forte ante h. v. plura intercepta sunt, mendum latet; conieci *κέκλησαι δ' ἐς δαῖτα, παρέζεσθαί σε παρ' ἐσθλὸν κτλ.* h. e. si vocatus es ad cenam, oportet te adsidere, paratactica structura loco hypotacticae adhibita; attigit hunc dicendi usum Winkelmann ad Plat. Euthyd. p. XI seq., quamquam passim exempla vel aliena vel non satis certa collegit. In eandem sententiam refinxit Heimsoeth *εἰσκληθέντ'* (vel *ἢν κληθῇς*) *ἐς δαῖτα παρέζεσθαί τε* et *τοῦ συνέμεν θ', ὁπόταν*. — *ἐς*, *εἰς* Obdehn. — *παρέζεσθαι*, *παρέξεσθαι* A. — V. 565. *ὁπόταν*, *ὁπότ' ἄν* AObcdghn. — *λέγῃ*, *λεγει* corr. a pr. m. in *λεγηι* A, *λέγει* O. — *διδαχθῇς*, A *διδαχθηῖ*. — V. 566. *εἰς*, *ἐς* fm.

Ἥβῃ τερπόμενος παίζω· δηρὸν γὰρ ἔνερθεν
γῆς ὀλέσας ψυχὴν κείσομαι ὥστε λίθος
ἄφθογγος, λείψω δ' ἐρατὸν φάος ἠελίοιο,
ἔμπης δ' ἐσθλὸς ἐὼν ὄψομαι οὐδὲν ἔτι.

Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πεῖρα δ' ἄριστον·*
πολλοὶ ἀπείρητοι δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.

Εὖ ἔρδων εὖ πάσχε· τί κ' ἄγγελον ἄλλον ἰάλλοις;
τῆς εὐεργεσίης ῥηιδίη ἀγγελίη.

Οἵ με φίλοι προδιδοῦσιν, ἐπεὶ τόν γ' ἐχθρὸν ἀλεῦμαι
ὥστε κυβερνήτης χοιράδας εἰναλίας.

Ῥήιδιον ἐξ ἀγαθοῦ θεῖναι κακὸν ἢ 'κ κακοῦ ἐσθλόν,
μή με δίδασκ'· οὔ τοι τηλίκος εἰμὶ μαθεῖν.

Ἐχθαίρω κακὸν ἄνδρα, καλυψαμένη δὲ πάρειμι,
σμικρῆς ὄρνιθος κοῦφον ἔχουσα νόον.

V. 567—70 fort. *Mimnermi* sunt. — *παίζω*, Obdefhmn *παίζων*, unde *παίζοιν* aliquis coniiciat. — V. 568. *ὀλέσας*, *ὀλέξας* c. — V. 571—2 repetunt AO post v. 1104. — V. 572. *απειρητοι* A, * *ἀπείρητον* (O infra *ἀπείρητοι*). — *ἀγαθῶν*, A infra post v. 1104 *ἀγαθοί*, non male. Heimsoeth institutam sententiam non assecutus *ἄκακον* desiderat, vocabulum Atticis proprium neque antiquum, quod invito poetae etiam infra v. 1167 revocare conatus est. — V. 573. *ἔρδων*, A *ερδων*, g *ἔρδω*, c *ἔρδω*. — *πάσχε· τί* Bekker, A *πασχ' ἐτι*, * *πράττε τί*. Sed suspicor potius scribendum: *εὖ πάσχων εὖ ἔρδε· τί κ' κτλ.*, sive *εὖ ἔρδ' εὖ πάσχων· τί κεν* malis. Leutsch paradosin tuetur, frustra, nam inversione structurae, cuius non desunt exempla, poetam temere usum esse, non est credibile: principalis notio est verbi *ἔρδειν*, quo magis miror Heimsoethio tam traditam scripturam quam a me emendatam inexplicabilem visam esse; ipse hariolatur *εὖ ἔρδων τὰ περίσσ' ἔτι κ'*. — *τί κ'*, Brunck *τί δ'*, quoniam legebatur *ἰάλλεις*, item Hartung, quamvis *ἰάλλοις* recipiens. — *ιάλλοις* A, * *ἰάλλεις*. — V. 574. *εὐεργεσίης*, O *εὐεργεσίας*, A *εὐγεργεσιης* (*εὐϜεργεσίης*). — *ῥηδίη ἀγγελίη*, O *ῥηΐδίη ἀγγελίη*, A *ῥηϊδίαγγελιηι*, unde possis scribere *ῥηϊδίη ἀγγελίη*. — V. 575. *προδιδοῦσιν*, Hecker *προὔδωκαν* desiderat, Schmidt *οἵ μ' ὕφαλοι προδιδοῦσιν*, Heimsoeth *κεἴ με φίλοι προδιδοῦσ', ἔμπης κτλ.* — *ἐπεὶ τόν γ'* aperte corruptum, sed medicina incerta. Hartung edidit *μάτην ἐχθροὺς ἄρ' ἀλεῦμαι*, Herwerden *ἐγὼ δὲ τὸν* sufficere credit. — V. 576. *χοιράδας εἰναλίας*, O *χειράδας εἰναλίους*. — V. 577. *ῥήδιον*, A *ῥηΐδιον*, e *ῥάδιον*, Lachmann *ῥήτερον*, possis cum O. Schneidero *ῥήϊον*. — *θεῖναι*, A *θειραι*. — *'κ*, *ἐκ* cg, om. O. — *κακοῦ*, *κακοι* A. — In fine versus *ὑποστιγμὴν* posui, non *τελείαν στιγμήν*, nam suspensa haec sunt a verbo *δίδασκε*, itaque nil opus Hartungi coniectura, qui assentiente Leutschio existimat post h. v. nonnulla deesse. — V. 578. *τοι*, *τι* Oe. — *τηλίκος*, n *τηλικοῦτος*. — V. 580. *σμικρῆς* A, *μικρῆς* *. Leutsch hoc distichon proximo v. 581—2 adiungit, colloquii reliquias esse ratus, perperam ille quidem.

Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον ἄνδρα τε μάργον, 524
ὃς τὴν ἀλλοτρίην βούλετ' ἄρουραν ἀροῦν.

Ἀλλὰ τὰ μὲν προβέβηκεν, ἀμήχανόν ἐστι γενέσθαι
ἀεργά· τὰ δ' ἐξοπίσω, τῶν φυλακὴ μελέτω.

Πᾶσίν τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδεν,
πῇ σχήσειν μέλλει, πρήγματος ἀρχομένου.
ἀλλ' ὁ μὲν εὐδοκιμεῖν πειρώμενος, οὐ προνοήσας
ἐς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν·
τῷ δὲ κακῶς ποιεῦντι θεὸς περὶ πάντα τίθησιν
συντυχίην ἀγαθήν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.

Τολμᾶν χρή, τὰ διδοῦσι θεοὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν,
ῥηϊδίως δὲ φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχος.

Μηδὲ λίην χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα, μηδ' ἀγαθοῖσιν
τερφθῇς ἐξαπίνης, πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.

V. 581. ἀνδρά A. — V. 582. ἀλλοτρίην, A ἀλλοτρίαν. — βούλετ', O βούλεται. — V. 583. ἀμήχανόν ἐστι, cg ἀμήχαν' ἔνεστι. — V. 584. ἀεργά scripsi, Eldick ἀργά, libri ἔργα (A εργα). — ἐξοπίσω, A εξοστίσω. — των φυλακη A, τῇ φυλακῇ *. — μελέτω, e μελλέτω. — V. 585—90 *Solonis* sunt, vid. fr. XIII v. 65—70 ubi non sine varietate leguntur. Ex *Theognide* iidem versus afferuntur a Stob. CXI 16, adde Apostol. XIII 100 d. Boissonad. An. IV 455. — V. 585. πᾶσιν τοι, O πᾶσί τοι. — V. 586. πῇ Ae, ποῖ reliqui. — V. 588. εἰς libri (ἐς A sec. Bekk.). — V. 589. δὲ om. g. — κακῶς, libri omnes καλῶς, ποιεῦντι libri, nisi quod A ποιεύντι, item καλὸν ποιοῦντι Stob. Boiss. Apost. — περὶ, iidem καλὰ. — V. 590. Stob. ἀγαθῶν, ἔκλυσιν, sed Voss. δ' ἀγαθῶν, ἔκδυσιν ut Apost., Trinc. ἀγαθῶν, ἔκδυσιν δ', Boiss. ἀγαθῶν, ἔκδυσιν. — V. 591. τὰ om. bm. Hic quoque brachylogia notanda, nam τὰ non a τολμᾶν suspensum, sed a φέρειν, quod ex proximo versu repetendum. — V. 592. ἀμφοτέρων, A αμφοτερον ο corr. ex ω (ras. inter ο et ν), Brunck ἀμφότερον. — V. 593—4 separavi a praegressis. Hartung cancellis circumscripsit, versus subditicios existimans propter v. 657—8. — Μηδὲ λίην χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα, μηδ' ἀγαθοῖσιν τερφθῇς scripsi, legebatur μήτε κακοῖσι νοσῶν λυποῦ φρένα μήτ' ἀγαθοῖσιν τερφθῇς, sed A κακοισιν ασωντα λιην, O κακοῖσι νοσοῦντα λυποῦ, unde Bekker necessitudinem cum prioribus tnitus et libri primarii auctoritatem secutus lenem admodum adhibuit medelam, μήτε κακοῖσιν ἀσῶντα λίην φρένα μήτ' ἀγαθοῖσιν τερφθέντ', sed interpretamentum λυποῦ, quod se in ordinem verborum insinuayit, satis superque imperativum ἀσῶ testificatur. Iam cum nec ἀσῶ λίην producta ῑ admittendum videatur, nec ἀσῶ τι λίην, ut antea probantibus Hartungo et Zieglero scripsi, huic loco conveniat (nam v. 989 ὅταν δέ τι θυμὸν ἀσηθῇς alia est ratio), verba, quae graviter depravata esse apparet, conformavi ad exemplum v. 657: μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα μηδ' ἀγαθοῖσιν χαῖρε. — V. 594. τερφθῇς, A τερφθῆς δ'.

Ἄνθρωπ' ἀλλήλοισιν ἀπόπροθεν ὦμεν ἑταῖροι·
πλὴν πλούτου παντὸς χρήματός ἐστι κόρος.

Δὴν δή, παῖ, φίλοι ὦμεν· ἀτάρ τ' ἄλλοισιν ὁμίλει
ἀνδράσιν, οἳ τὸν σὸν μᾶλλον ἴσασι νόον.

Οὔ μ' ἔλαθες φοιτῶν κατ' ἀμαξιτόν, ἣν ἄρα καὶ πρίν
ἠλάστρεις, κλέπτων ἡμετέρην φιλίην.
ἔρρε, θεοῖσίν τ' ἐχθρὲ καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστε,
ψυχρὸν ὃς ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχες ὄφιν.

Τοιάδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα καὶ ὕβρις,
οἷα τὰ νῦν ἱερὴν τήνδε πόλιν κατέχει.

Πολλῷ τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὤλεσεν ἤδη
ἄνδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.

Ἀρχῇ ἔπι ψεύδους μικρὴ χάρις· ἐς δὲ τελευτήν
αἰσχρὸν δὴ κέρδος καὶ κακόν, ἀμφότερον,

V. 595—6 diremi a sequentibus, adversatur Mey, probavit Hartung, sed censet diversas sententias temere in unum coaluisse: igitur pentametrum cum hexametro intercidisse putat. — V. 596. *πλούτου* AO, * *τούτου*. — V. 597—8 separavi a prioribus, itaque iam licuit mendum inveteratum tollere scribendo *δὴν δή, παῖ*, libri enim *δὴν δὴ καὶ φίλοι ὦμεν*, quod quamvis tueri videatur repetitio v. 1243, manifesto vitium contraxit, nam *καὶ* ab hoc loco tam alienum, quam aptum proverbio *τἆλλα καὶ φιλώμεθα*, quod commode explanat Phrynichus Bekk. An. I 65: *παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις συγχωρούντων, ἃ βούλονταί τινες, ἐνὶ δέ τινι μηκέτι· σημαίνει δὲ οἷον· τἆλλα φίλοι ὦμεν, κατὰ δὲ τοῦτο διαφερώμεθα.* (Adde Diogen. VIII 50, Apost. XVI 3, Phot. et Suid.) Schneidewin coni. *δὴν δὴ καὶ φίλοι ὦμεν ἄτερθ'· ἄλλ.*, Hartung *πόρρωθεν φίλοι ὦμεν* scripsit, Schmidt *δὴν δὴ ἐφηλώθημεν* novavit. — *ἀτάρ, αὐτάρ* c et g a m pr. — *τ'*, quod mihi olim delendum videbatur, idem est quod *τοι*, Hermann *ταλαοῖσιν ὁμιλεῖν* scripsit, Heimsoeth *ἄφαρ δ'*, Ahrens *ἀτὰρ δ'* i. e. *ἀτὰρ δή*. — *ἄλλοισιν, ἀλλήλοισι* efl. — *ὁμίλει* A, * *ὁμιλεῖν*. — V. 598. *ἴσασι*, Heimsoeth *ἰσοῦσι*. — V. 601. *τ'* om. Ael. — V. 602. *ψυχρὸν*, Wopkens *ψυχρῷ*, sed utrumque epitheton convenit serpenti. In ed. 2 scripsi *ψυχρόν σ' ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχον ὄφιν* (quod probans Heimsoeth *καίόλον* praeoptat), ut poeta dicat se infidum amicum velut agricola, qui est in fabulis, sinu fovisse, similiter Sintenis *ψυχρὸν ὃν ... εἶχον ὄφιν*. — V. 603—4 Hartung *Callino* vindicat. — A *τοῖαδε* et deinde *ἱερῆν*, voluit opinor librarius proximum verbum *τῆνδε* hoc tenore insignire. — *ἀπώλεσεν*, e *ἀπώλεσαν*. — V. 605—6, quos *Soloni* tribuit Hartung, non sunt Theognidi abiudicandi, siquidem Teles ap. Stob. XCV 21 priorem eclogae versum huius poetae nomine adhibet, utrumque versum affert Stob. XVIII 10. Maxim. Conf. II 613. — *τοι, δή* g. — *πλέονας, πλείονας* c, *πλείους* Teles. — *λοιμοῦ* O 1 a m. pr. — *ἤδη ἄνδρας, ἄνδρας ἤδη* el, *ἄνδρας* omisso *ἤδη* Teles. — V. 606. *πλεῖον*, A *πλεον*, Stob. *πλεῦν' ἐθέλουσιν ἔχειν*. Fortasse *πλεῖν ἐθέλεσκον ἔχειν* scribendum. — V. 607—10

γίνεται· οὐδ' ἔπι καλόν, ὅτῳ ψεῦδος προσομαρτῇ
  ἀνδρὶ καὶ ἐξέλθῃ πρῶτον ἀπὸ στόματος.

Οὐ χαλπὸν ψέξαι τὸν πλησίον, οὐδὲ μὲν αὐτόν
  αἰνῆσαι· δειλοῖς ἀνδράσι ταῦτα μέλει·
σιγᾶν δ' οὐκ ἐθέλουσι κακοὶ κακὰ λεσχάζοντες·
  οἱ δ' ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχειν.

Οὐδένα παμπήδην ἀγαθὸν καὶ μέτριον ἄνδρα 526
  τῶν νῦν ἀνθρώπων ἠέλιος καθορᾷ.

Οὔτι μάλ' ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖται·
  πολλὸν γὰρ θνητῶν κρέσσονες ἀθάνατοι.

Πόλλ' ἐν ἀμηχανίῃσι κυλίνδομαι ἀχνύμενος κῆρ·
  ἄκρην γὰρ πενίης οὐχ ὑπερεδράμομεν.

Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν·
  πᾶσιν δ' ἀνθρώποις αὐτὸς ἔνεστι νόος.

Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἔασιν,
  παντοῖαι δ' ἀρεταὶ καὶ βιότου παλάμαι.

affert Stob. XI 17. — ἀρχῇ ἔπι, ἀρχὴ ἐπὶ Af Stob. (A επι, Schowii abg ἀρχῇ), ἀρχῆ ἐπὶ cg, ev. O. — μικρῇ, μικρὰ A Stob. — ἐς, εἰς AO Stob. — V. 608. δὴ, τοι el. — ἀμφότερον, ap. Stob. AB (a m. s.) marg. Ges. ἀμφότερα. Hartung interpungit κέρδος, καὶ κακὸν ἀμφότερον γίνεται. — V. 609. γίνεται A Stob., v. γίγνεται (et sic Schowii codd.), ev. O. — οὐδ' ἔπι καλόν scripsi, legebatur οὐδέ τι (A ουδε τι) καλόν. Heimsoeth tentavit γίνεται οὐδὲν ἔλασσον, ὅτῳ κτλ. — προσομαρτῇ Stob., προσα- (σο) μαρτηῖ A, προσομαρτει e, παρομαρτεῖ l, προσομαρτεῖ * (et ap. Stob. AB et Schowii codd. — V. 610. καὶ A et Stob. (Schowii bc κεἰ, aw κἄν), κἂν *. — V. 611. μὲν, με el, μιν Schneidewin. — αὐτὸν, αὑτὸν bdmn. — V. 612. αἰνῆσαι, ὠνῆσαι l. — V. 613. δ' om. g. — V. 615. ἀγαθὸν, καθαρὸν n. — V. 617—8 affert Stob. XCVIII 55. — πολλὸν, πολλῷ Stob., πολλῶν Oel (ap. Stob. B). — V. 619—22 affert Stob. XCVII 15, V. 619. 20 repetunt AOlmn post v. 1114. — V. 619. ἀμηχανίῃσι, l μηχανίησι, infra post v. 1114 libri πολλὰ δ' ἀμηχανίῃσι. — V. 620. ἄκρην γὰρ πενίης scripsi probante Schneidewino, libri hic et Stob. ἄκρην γὰρ πενίην, sed infra ἀρχὴν γὰρ πενίης, cf. Eurip. Archel. fr. 4: οὐ γὰρ ὑπερθεῖν κύματος ἄκραν Δυνάμεσθ'· ἔτι γὰρ θάλλει πενία, Κακὸν αἴσχιστον, φεύγει δ' ὄλβος et Aesch. Eum. 560. — V. 621 affertur s. poetae n. in Et. M. 758, 41 (om. πλούσιον) et ab Aelio Dionysio in Aldi Cornu C. I 4, quem locum Schneidewin adhibet, ubi τιᾷ, ἀτιεῖ. — ἀτίει, ap. Stob. A οὐ τίει, Hecker ἀτέει δὲ πενιχροῦ. — V. 622. πᾶσιν δ', O πᾶσι δ', πᾶσιν cg. — αὐτὸς, Brunck ωὑτός. — V. 623. ἔασιν, ἔασσι O.

Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν
καὶ σιγᾶν αἰεί· τοῦτο γὰρ οὐ δυνατόν.

Αἰσχρόν τοι μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφοσι μεῖναι,
αἰσχρὸν δ' εἰ νήφων παρ μεθύουσι μένοι.

Ἥβη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρός,
πολλῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.

Ὧιτ' ἔνι μὴ θυμοῦ κρέσσων νόος, αἰὲν ἐν ἄταις, 527
Κύρνε, καὶ ἐν μεγάλαις κεῖται ἀμηχανίαις.

Βουλεύου δὶς καὶ τρίς, ὅ τοί κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ·
ἀτηρὸς γάρ τοι λάβρος ἀνὴρ τελέθει.

Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη τε καὶ αἰδώς·
οἳ νῦν ἐν πολλοῖς ἀτρεκέως ὀλίγοι.

Ἐλπὶς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖοι·
οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφότεροι.

V. 525—6 affert Stob. XXXIV 13, v. 625 s. poetae n. Diogenian. II 90 (vid. ibi interpr.) et Suidas v. *ἀργαλέον*, ubi *Εὐριπίδου λόγος Βάκχαις* ab aliena manu additum censent, sed Suidas ipse videtur haec subiecisse, qui Theognideis nusquam est usus. — Male Herwerden *ῥῆϊτερον . . . ἢ σιγᾶν* et Heimsoeth *ἀργότερον* (i. e. *ἀεργ.*) . . *ἢ σιγᾶν* hariolati sunt. — V. 626. *αἰεί*, el ut videtur *ἀεί*. Hartung scripsit *καὶ σιγᾶν αἰεὶ τοῦτο μὲν οὐ δυνατόν*. — V. 627—8 affert Stob. XVIII 11 (ubi bis *ἐχθρὸν* pro *αἰσχρὸν* A Vind. Br. Voss. marg. Gesn. Schowii w). — *τοι*, *τι* O. — *νήφοσι μεῖναι* Leutsch, *νήφοσιν εἶναι* A (et sic ap. Stob. A Voss. Vind. a m. pr. Gesn. marg. et ex Schowii libris w.), * *νήφουσ' εἶναι*. — V. 628. *μένοι* f, *μένει* rel. (ap. Stob. *μένῃ* et sic Vind., sed A *μένει*, Schowii b *μένοι*, reliqui *μένει*), Hartung *μένῃ* scripsit. — V. 629—30 affert Stob. LII 12. Apost. VIII 41 f. Arsen. 271. — *ἀνδρός*, n a m. pr. *ἀνδρῶν* ut Apost. — V. 630. *πολλῶν*, malim *πολλάκι*. — V. 631. *ᾧτ' ἔνι* Emperius, *ὧ τινι* A, *ᾧπερ* Odeghln, *ὥσπερ* c a m. pr., *οὗπερ* m a m. s., *περ* bf et m a m. pr. — *κρέσσων*, O *κρείσσων*. — V. 632. *Κύρνε καὶ ἐν μεγάλαις κεῖται ἀμηχανίαις* scripsi, probante Zieglero, legebatur *Κύρνε καὶ* (sic Obhmn, *κυρν καὶ* A [post *κυρν* ras., *κυρναῖ καὶ* sec. Bekk.], *κύρνε· καὶ* d, *κύρνε τι καὶ* g, *κύρνε τοι καὶ* c et f ex corr. [a pr. m. *κύρνεται καὶ*], *κύρν' ὅγε καὶ* Brunckii codex unus non male, sed ex manifesta correctione) *μεγάλαις κεῖται ἐν ἀμπλακίαις*. Cf. v. 646. Baiter *Κύρν' ἦ καὶ μεγ. κ. ἐν ἀμπλακίαις*. — V. 633. *ὅ τοι κ'*, O *ὅτι κ'*, g *ὅ,τι κ'*, el *ὅττι κ'*. — *ἔλθῃ*, *ἔλθοι* bcdfghn. — V. 634. *ἀτηρὸς*, O *ἀτειρὸς*. — V. 635—6. Stob. XXXVII 17 affert. — V. 636. *οἳ* Stob., *οὐ* libri Theognidis. — *ἐν* A et Stob., *μὲν* *. Hartung *εἰσὶν δ' ἐν* coniecit. — *ὀλίγοι* A et Stob., *δ' ὀλίγοις* *. — V. 637—8 affert Stob. CX 11 et Apost. VII 1 b. — *ὁμοῖοι*, Stob. Ap. *ὁμοῖα*. Videtur *ὅμουροι* restituendum, Herwerden *ὄλοιντο* suasit. — V. 638. *οὗτοι*, *οὗτοι* O. Emperius *τοίγαρτοι*.

Πολλάκι παρ δόξαν τε καὶ ἐλπίδα γίνεται εὖ ῥεῖν
ἔργ' ἀνδρῶν, βουλαῖς δ' οὐκ ἐπέγεντο τέλος.

Οὔ τοί κ' εἰδείης οὔτ' εὔνουν οὔτε τὸν ἐχθρόν,
εἰ μὴ σπουδαίου πρήγματος ἀντιτύχοις.

Πολλοὶ παρ κρητῆρι φίλοι γίνονται ἑταῖροι,
ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

Παύρους κηδεμόνας πιστοὺς εὕροις κεν ἑταίρους
κείμενος ἐν μεγάλῃ θυμὸν ἀμηχανίῃ. 528

Ἤδη νῦν αἰδὼς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὄλωλεν,
αὐτὰρ ἀναιδείη γαῖαν ἐπιστρέφεται.

Ἆ δειλὴ πενίη, τί ἐμοῖς ἐπικειμένη ὤμοις
σῶμα καταισχύνεις καὶ νόον ἡμέτερον;
αἰσχρὰ δέ μ' οὐκ ἐθέλοντα βίῃ κακὰ πολλὰ διδάσκεις,
ἐσθλὰ μετ' ἀνθρώπων καὶ κάλ' ἐπιστάμενον.

V. 639—40 affert Stob. CXI 45. — *παρ*, h *γὰρ*. — *γίνεται* AO, legebatur *γίγνεται*. — *εὖ ῥεῖν* scripsi, coniecitque idem Ahrens cum Emperio, vulgo *εὑρεῖν*, A *ευρεῖν*. Mey *ἔρρειν* requirit. — V. 640. *βουλαῖς*, A *βουλαῖο*. — *οὐκ ἐπέγεντο*, Stob. *οὐκ ἔπεσεν τό*. — V. 641. *κ' ειδειης* A, *κυδιόης* el et h in m., *κήδει ὁ εἷς* *. Germana opinor scriptura fuit *οὔ τοί κ' εἰδήσεις*, de part. *ἄν* addita futuro vid. v. 877, quod cum esset offensioni, in A *εἰδείης* correctum, in reliquis libris corruptelae istae in loco plano satis mirae ortae sunt. — *εὔνουν*, *ἔννουν* bdhmn, fort. *εὔνοον* id quod etiam Wordsworth commendavit. — *οὔτε τὸν*, Emperius *οὔτε τοι*. — V. 642—89 om. l. — V. 642. *σπουδαίου*, *πουδαίου* A, *σπουδαίῳ* f. — *πρήγματος*, A *πραγματος*. — *ἀντιτύχοις*, O *ἀντιτύχῃς*, fm *ἀντιτύχοι*. — V. 643. *κρητῆρι*, O *κλήτορι*. — *γίνονται* AO, legebatur *γίγνονται*, c *γίγνοντ' ἑταῖροι*. — V. 644. *πρήγματι*, A *πράγματι*. — V. 645. *εὕροις κεν*, e *εὕρισκεν*. — V. 646. *κείμενος*, O *κείμενον*. — *θυμὸν* AO, *θυμοῦ* *. — V. 646—7 affert Stob. XXXII 4. — V. 647. *ἤδη νῦν*, malim *ἢ δὴ νῦν*. — V. 648. *αὐτὰρ*, A *οὔτὰρ*. — *ἀναιδείη*, O *ἀναιδίη*. — *γαῖαν ἐπιστρέφεται*, Stob. *γαῖαν ἐπέρχεθ' ὁμῶς*. — V. 649—52 affert Stob. XCVI 14, quibus subiungit v. 177—8. — V. 649. *ἆ*, O *ἁ*, bgm *ὦ* (etiam ap. Stob. AB *ὦ*), om. f. Ne quis cod. O scriptura *ἁ* utatur ut *αἲ* coniiciat, quod Simonidi Amorg. VII 76 restitui, moneo *ἆ δειλὲ* solenne esse graecis poetis. — *τί*, Hartel praeter necessitatem *τί δ'*, neque melius proximo versu *νόον ἀμφότερον*. — *ἐμοῖς ἐπικειμένη* A et Stob., *ἐμοῖσι καθημένη* *. — V. 651. *αἰσχρὰ δέ μ'*, Hartung *αἴσχεα δ'* scripsit, cum Emperius *αἰσχρὰ δὲ κοὐκ ἐθέλοντα ... ἐσθλά με τἀνθρώπων* coniecisset. — *κακὰ* Stob., *καὶ* libri, sed quod subsequitur *πολλὰ*, quamvis Theogn. et Stob. libri conspirent, haud dubie adulterinum, fortasse ex alia ecloga einsdem argumenti v. 398 inlatum; corrigas *κακά τ' ἔργα*, ita aequabilem orationis formam recuperamus. Ahrens *καὶ δειλὰ* coniecit

Εὐδαίμων εἴην κε θεοῖς φίλος ἀθανάτοισιν,
Κύρν'· ἀρετῆς δ' ἄλλης οὐδεμιῆς ἔραμαι.

Σὺν σοί, Κύρνε, παθόντι κακῶς ἀνιώμεθα πάντες·
ἀλλά τοι ἀλλότριον κῆδος ἐφημέριον.

Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα μηδ' ἀγαθοῖσιν
χαῖρ', ἐπεὶ ἔστ' ἀνδρὸς πάντα φέρειν ἀγαθοῦ.

Οὐδ' ὀμόσαι χρὴ τοῦτ'· οὐ μήποτε πρῆγμα τόδ' ἔσται·
θεοὶ γάρ τοι νεμεσῶσ', οἷσιν ἔπεστι τέλος·
καὶ πρῆξαι μέντοι τι· καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸν ἔγεντο,
καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ· καί τε πενιχρὸς ἀνὴρ
αἶψα μάλ' ἐπλούτησε· καὶ ὃς μάλα πολλὰ πέπαται,

quod commendat scripturae varietas v. 835. Herwerden *αἰσχρὰ γὰρ . . . καὶ πολλά*, v. proximo Emperium secutus*). — V. 652. *μετ'* A et Stob., *παρ'* *. — *κάλ'*, e *κάκ'*. — *ἐπιστάμενον*, O *ἐπιστάμενος*. — V. 653—4 affert Stob. CIII 12. Apost. VIII 6 f. — *κε* A, legebatur *καί*. — *φίλοις ἀθανάτοις* O. — V. 654. *ἀρετῆς*, Wecklein *ἀρῆς*. — *δ'* om. O. — *οὐδεμιῆς*, *οὐδεμιᾶς* O (et Vind. ap. Stob.). — V. 655. *σοί*, A *τοι* probante Bekkero. — V. 656 *τοι*, Brunck *τόγ'*, si quid mutandum, malim *σοί*. — V. 657. *μηδὲν ἄγαν*, fuit olim *μηδὲ λίην*, cf. v. 593. — *ἀσῶ*, *ἤγουν λυποῦ* margo bdmn. — V. 658. *ἀγαθοῦ*, aptius fuerit *μετρίου* vel *μετρίως*. — V. 659. *τοῦτ' οὐ* Ahrens, O *τοῦ^το*, A *τοῦτο τί*, rel. *τοῦτο τι*, unde Camerarius *τοῦθ' ὅτι* elicuit, Hermann; quod iure mireris, *τοῦτο τό· μήποτε κτλ.* Hartung *οὐδ' ὀμόσαι χρή· τοῦτ' οὐ μήποτε πρῆγμα γένηται.* — *πρῆγμα*, A *πρᾶγμα*, O *πράγμα*. — V. 660. *γάρ τοι* Hermann, *γάρ τε* AO, *καὶ γὰρ**. Lenius remedium foret *θεοὶ γάρ τ' ἐκνεμεσῶσ'*, sed verbum inusitatum, quamvis *ἐξοργίζεσθαι* in usu fuit. *Διαβολίῃ* v. 324 iam olim, *καταμάρψας* v. 944 nunc procuravi. — V. 661—4 (hoc etiam Bamberger suasit) pariterque v. 665—6 cum prioribus coniunxi. — *μέντοι*, A *μὲν τοι*. Ego olim *μελέτω* conieci, qua coniectura non magis opus quam Brunkiana *χρὴ πρῆξαι*, nam *χρὴ* ex v. 659 iterandum. Poeta, cum nimiam hominum confidentiam castigaverit, prudenter addit, simul sedulo cavendum esse, ne quis vicissim inertiae indulgeat. Sed breviator haec in artum redegit, ut alias, hoc brevitatis studio poetae sensa turbans et obscurans. Theognis post *καὶ πρῆξαι μέντοι τι* addiderat: quamvis rerum gerendarum eventus sit incertissimus; intercidit igitur distichon. Hartung *καὶ πρῆξαι μεμαῶτί τι κἀκ κακοῦ* male, nec melius Mey ad eundem modum *μέλλοντι καὶ ἐκ κ.*, aut Herwerden *κεἰ πρῆξαι μέλλοις τι*, sive *οἷσί τ' ἔπεστι τέλος καὶ πρῆξαι μέλλοντι.* Heimsoeth *καὶ πρῆξαν μέτοπιν τι.* — V. 663. *καί*, A *δὲ*. — *πέπαται* Brunck, *πέπατο* Schaefer, *πέπασται* libri (*πέπα.ται* A, *σ* ut vid. er.), *πέποσται* ut vid. ex corr. O.

---

*) Cum in ed. 3 operarum errore *κατὰ* legatur (ed. 1 et 2 recte *κακὰ*), Ziegler mihi hanc lectionem, Hartungo qui meam recensionem sequitur *κακὰ* adscripsit, nihil curans adnotationem, cuius auxilio error facile corrigi poterat.

ἐξαπίνης πάντ' οὖν ὤλεσε νυκτὶ μιῇ. 529
καὶ σώφρων ἥμαρτε, καὶ ἄφρονι πολλάκι δόξα
ἕσπετο, καὶ τιμῆς καὶ κακὸς ὢν ἔλαχεν.

Εἰ μὲν χρήματ' ἔχοιμι, Σιμωνίδη, οἷά περ ἤδη,
οὐκ ἂν ἀνιῴμην τοῖς ἀγαθοῖσι συνών·

V. 664. *ἐξαπίνης πάντ' οὖν*, A εξαπίνης αποτοῦν (unde Hermann ἄπο τ' οὖν id est ἄπο τοι οὖν, Ahrens ποτ' ἀπ' οὖν), O ἐξ ἀπίνης πάντα. Mihi *ἐξαπίνης ἀπὸ πάντ'* vel *ἐξαπίνης ὅγ' ἀπ' οὖν* poeta scripsisse videtur; illud in archetypo O rell. fuit πάντα, hoc (ἀπὸ supra) / ὅγ' ἀποῦν in exemplo, unde A descriptus. Hartung *ἀπὸ πᾶμ' ὤλεσε*. — μιῇ A, μι͡α/ O, * μιᾷ. — V. 665—6 affert Stob. CVI 9. — V. 666. τιμῆς A et Stob., τιμὴ O, τιμὴν *. — καί, τις Stob. (sed om. A Vind. Trinc.). — V. 667—82 integra est elegia, ut existimo *Eueni Parii maioris*, vid. ad v. 467 seqq, et assensus est Leutsch (Philol. 30, 233), quod mireris, siquidem v. 467 seq. Theognidis esse pro virili parte contendit. Eueno etiam Hartung tribuit, qui quidem *Μηλίου ἐκ πόντου* non recte ad insulam Melum refert, cum sinus Maliacus sit intelligendus, qui propter vada navigantibus satis erat importunus, vid. Paus. I 4, 3. Nam quod Herwerden Hartungo astipulatus arbitratur meae interpretationi formam *Μηλίου* adversari, cuius loco *Μηλιῶν* vel *Μηλιακοῦ* dicendum fuerit, errat: formam *Μήλιος* testatur Steph. Byz. p. 450: *οἱ δ' ἐν Θετταλίᾳ Μηλιεῖς· ἔστι καὶ κώμη τῆς Ἀκαρνανίας, ἧς τὸ ἐθνικὸν Μηλιεῖς καὶ διὰ τοῦ ᾱ δωρικῶς· λέγεται καὶ ἀπὸ τοῦ Μήλιος Μηλιεύς καὶ Μηλιακός καὶ Μηλίς ἡ χώρα.* Haec enim, quamvis breviator non satis scite munere suo sit functus, non ad Acarnaniae vicum, sed ad Thessalorum civitatem referenda, id quod vel *Μηλὶς ἡ χώρα* (apud Sophoclem est *Μηλὶς λίμνη*) testatur. Ceterum quamvis Euenus Parius fuerit, non tamen necesse est has rerum publicarum procellas, quas haec elegia significat, ad Pariorum civitatem spectare; nam potuit Euenus haec in aliena urbe commoratus scribere, fortasse in Euboea insula; quemadmodum etiam aliae reliquiae in hac sylloge ad Euboeenses referendae sunt. — V. 667. ἤδη, A ήδη, rel. ἤδειν, infra v. 853 ἤδεα legitur. Hermann *οὖν δή*, Hecker *ὅσσαπερ ἡδύ*, Ahrens *οἷα πρίν, ἤδη*, Wecklein *οἷα πάροιθεν* tentavit. — V. 668. ἂν om. O. — ἀνιῴμην, A ἀνοίμην. — τοῖς, O τοῖσιν. Quod olim proposui *οἷάπερ οἶδα, οὐκ ἂν ἀναινοίμην*, quodque probavit Herwerden, dudum abieci. Manifestum mendum priore pentametri parte continetur, verba *οἷάπερ ἤδη* cum de vitio non sint suspecta, v. 667 pro optativo indicativus praeteriti requiritur, nam secundarium enuntiatum *ἤδειν* ut solet ad primarii exemplum est conformatum. In proclivi est correctio *οὐκ ἂν ἀνιώμην* (i. e. *ἠνιώμην*), nam ῑ productum, quod offensioni fuit Herwerdeno, quoniam in his eclogis variorum poetarum corripi solet, non est calumniae obnoxium; at tunc praeterea proxima refingenda, velut *τοῖς ἀγαθοῖς ἐνέπων*, neque satis commodum *ἀνιᾶσθαι* Itaque alia medela adhibenda, suspicor legendum *οὐκ ἂν ὑπαινίγμην* agendi notione ascita, *ὑπηνίγμην* ut scribatur, non necesse, quamquam infra v. 681 *ἠνίχθω* traditum est. Quod in protasi est *εἰ ἔχοιμι*, non *εἶχον*, variatae structurae exempla apud Homerum et antiquiores non exstant, sed Atticis hoc genus dicendi haud inusitatum,

νῦν δέ με γινώσκοντα παρέρχεται, εἰμὶ δ' ἄφωνος
χρημοσύνῃ, πολλῶν γνούς περ ἄμεινον ἔτι,
οὕνεκα νῦν φερόμεσθα καθ' ἱστία λευκὰ βαλόντες
Μηλίου ἐκ πόντου νύκτα διὰ δνοφερήν·
ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν· ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα
ἀμφοτέρων τοίχων· ἦ μάλα τις χαλεπῶς
σῴζεται· οἱ δ' ἔρδουσι· κυβερνήτην μὲν ἔπαυσαν
ἐσθλόν, ὅ τις φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως·
χρήματα δ' ἁρπάζουσι βίῃ, κόσμος δ' ἀπόλωλεν,
δασμὸς δ' οὐκέτ' ἴσος γίνεται ἐς τὸ μέσον,
φορτηγοὶ δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθεν.
δειμαίνω, μή πως ναῦν κατὰ κῦμα πίῃ.
ταῦτά μοι ᾐνίχθω κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσιν·
γινώσκοι δ' ἄν τις καὶ κακός, ἢν σοφὸς ᾖ.

Πολλοὶ πλοῦτον ἔχουσιν ἄϊδριες· οἱ δὲ τὰ καλά

vid. Eurip. Orest. 1130 εἰ μεθεῖμεν, ἦν ἄν, Xenoph. Cyr. II 1, 9: ἐγὼ μὲν ἄν, εἰ ἔχοιμι, ὡς τάχιστα ὅπλα ἐποιούμην πᾶσι Πέρσαις. Videtur hic poeta in coetu optimatium de rerum publicarum statu verba fecisse, ambiguo usus sermone nec ausus aperte gravissimum discrimen, in quo salus civitatis versabatur, patefacere. Postea ad sodalem misit hoc carmen, in quo illius' contionis summam iteravit, ut etiam eos, qui diversas partes sequebantur (vid. v. 682), de imminente periculo commoneret, sed hic quoque translatis plurimum verbis usus, nec dilucide dicens, quid sentiat. Heimsoeth locum in hunc modum refinxit: οἱάπερ ἦτων, οὐκ ἂν σιγῴην . . . νῦν δ' οὐ μέν τι συνέντα παρέρχεται . . . πολλῶν γνούς περ ἀμεινότερον. — V. 669. δέ με, δέ γε με h. — γινώσκοντα AO, v. γιγνώσκοντα. Hecker νῦν δὲ γεγωνίσκοντα, Hartung νῦν δέ με πολλὰ συνέντα comparato v. 419. — V. 670. περ Og, ἂν A (γνοῦσαν) bdefhn, om. cm. Mendum, quo hic locus laborat, namque ἔτι plane incommodum, facili negotio sustuleris scribendo πολλῷ (sive πολλὸν) γνούς περ ἄμεινον ἑτῶν, poeta enim plus se sapere quam sodales profitetur. — V. 671. O οὕνεκα νῦν φερόμεθα καθίστια λ. βάλλοντες. — V. 672. Herwerden Μηλίῳ ἐν πόντῳ vel χειμερίῳ 'ν πόντῳ. — V. 674. ἤ, ἥ Omn. — μάλα, μάλιστα bm. — V. 675. σώιζεται A, legebatur σώζεται, nisi forte σῴξεται scribendum. — οἱ δ' ἔρδουσι, A οι δ' ερδουσι, O οἵδ' ἔρδουσι, reliqui οἱ δ' εὕδουσι. Conieci ἔργουσι (εἴργουσι) vel ἔρρουσι, sed verum vidisse puto Bekkerum σώζεται, οἱ' ἔρδουσι. — κυβερνήτην, O κυβερνήτα. — V. 676. ὅ τις, οτις A, δ' ὃς O, γ' ὡς f, γ' ὃς *. Fort. ὃ τέως. — εἶχεν ἐπισταμένως, O εἶ . . . . (evan.) — V. 677. 8 perperam Herwerden interpolatoris esse existimat. — V. 678. ἴσος, O ἴσος, ἴσως bcghm. Thiersch οὐκ ἴσως, Emperius οὐκέτι σῶς. — γίνεται AO, vulgo γίγνεται, Hecker τίνεται. — ἐς, εἰς cdefghmn, O evan. — V. 681. ᾐνίχθω, ἠνοίχθω n, Schaefer ᾐνίχθω οὐ. — V. 682. γινώσκοι A, γινώσκει O, v. γιγνώσκοι. — κακός Brunck, libri κακόν, quod tuetur Hartung νῦν κακὸν scribens, Emperius καλὸν desiderat, Ahrens κακόν, ἢν σαφὲς ᾖ. — ἢν Schneidewin, v. ἂν. — V. 683—6 affert Stob. XCII 9.

ζητοῦσιν χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ.
ἔρδειν δ' ἀμφοτέροισιν ἀμηχανίη παράκειται·
εἴργει γὰρ τοὺς μὲν χρήματα, τοὺς δὲ νόος.

Οὐκ ἔστι θνητοῖσι πρὸς ἀθανάτους μαχέσασθαι
οὐδὲ δίκην εἰπεῖν· οὐδενὶ τοῦτο θέμις.

Οὐ χρὴ πημαίνειν ὅ τι μὴ πημαντέον ἤῃ,
οὐδ' ἔρδειν ὅ τι μὴ λώϊον ᾖ τελέσαι.

V. 684. ζητοῦσι AO. — χαλεπῇ, A χαλεποί. — Hartel οἳ δὲ τ. κ. ζητοῦσιν, χαλεπῇ τ. π. ut participium in apodosi verbi τείρονται locum obtineat. — V. 685. δ', τ'. O. — παράκειται, malim περίκειται. — V. 686. εἴργει, εἶργει n. — γὰρ τοὺς μὲν, Stob. τοὺς μὲν δὴ, sed δὴ om. Voss. — V. 687. ἔστι AO, legebatur ἔστιν. — V. 688. εἰπεῖν, Heimsoethio αἰτεῖν corrigendum esse videtur. — V. 689. πημαίνειν, ποιμαίνειν cg, ποιμένην h, μὴ πημαίνειν f. — ὅ τι, ὅτε AObdefhm. — πημαντέον, ποιμαντέον cgh. Locus obscurus, conieci οὐ χρὴ δειμαίνειν ὅ τι μὴ δειμαντέον. Hartung οὐ χρὴ ποιμαίνειν ὅτε μὴ ποιμαντέον ᾖ τι scripsit. Herwerden σημαίνειν ὅ τι μὴ σημαντέον εἰη commendavit. — ἤῃ scripsi, libri εἴη, antea εἴῃ correxeram, quod etiam O. Schneider proposuit, eandem correctionem adhibueram infra v. 1179, ubi iam optativum tueor; sed hoc loco paradosin si quis defendere velit, scribendum ὅτε μὴ . . . εἴη, at in proximo versu coniunctivus ᾖ (A ἦ) certus, et quamvis ibi liceat ὅτε revocare, tamen inaequalitas ista (εἴη et deinceps ᾖ) in hoc poesis genere, quod aequabilitatem studiose sectatur, displicet. Item in vetere proverbio ap. Diogenianum VIII 22 τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ἀνδρὶ παρείη, qui versus epici poetae videtur esse (cf. supra ad v. 153), scribendum παρέῃ. Epicis enim elegiographi ἤῃ ut alia multa acceptum referunt. Hanc coniunctivi formam productam, quam veteres grammatici non videntur agnovisse, si recte memini primus Schaeferus indagavit, Homero pluribus locis restituendam censuit Hermannus Op. VI 32 nec tamen diiudicare ausus est, utrum εἴῃ an ἤῃ scribere praestet, quemadmodum etiam Bekkeri iudicium fluctuat, atque etiam alias de scriptura similium formarum ambigitur. Litem dirimit titulus Aegosthenitarum, quem Boeckh edidit in diario Acad. Berol. 1857, p. 484, ubi v. 14 haec leguntur ἐπί κα τὸ ψάφισμα κουρωθείει, qui titulus, cum Boeotorum sermonem prae se ferat, non εἴῃ, sed ἤῃ commendat, nam κουρωθείει secundum illius dialecti consuetudinem scriptum pro κουρωθήῃ i. e. quod vulgo κυρωθῇ dici solet: unde iam certum est in epicorum poetarum monumentis talia per ῃ esse scribenda (nisi quis forte apud Hesiodum Boeotum Op. 556 θείῃ tueri vel etiam θείει scribere malit pro θήῃ,) simul autem apparet productionem non ex poetarum arbitrio sed ex populari consuetudine esse repetendam. In prima persona veteres grammatici tuentur diphthongum εῖ, rectene an secus nunc in medio relinquo, velut μετείω non solum Il. Ψ 47 extat, sed etiam in varia scriptura Χ 388 delitescit: ὄφρ' ἂν ἔγωγε ζωὸς ἐν (corrigas ἔτ') Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετείω. Tertiae personae praeterea passim leguntur formae ἔῃσι et ᾗσι, quibus iota detrahendum, nam ex ΕΣΗΣΙ descendunt, ἔῃ et ᾖ, quae sibilante littera extrita retinent iota quamvis mutum, nisi quod antiquitus cum brevis littera Ε (ΕΣΕΣΙ) sufficeret, ἔει et εἶ non solum scriptum, sed etiam pronuntiatum esse

Χαίρων εὖ τελέσειας ὁδὸν μεγάλου διὰ πόντου,
  καί σε Ποσειδάων χάρμα φίλοις ἀνάγοι.

Πολλούς τοι κόρος ἄνδρας ἀπώλεσεν ἀφραίνοντας·
  γνῶναι γὰρ χαλεπὸν μέτρον, ὅτ' ἐσθλὰ παρῇ.

Οὐ δύναμαί σοι, θυμέ, παρασχεῖν ἄρμενα πάντα·
  τέτλαθι· τῶν δὲ καλῶν οὔτι σὺ μοῦνος ἐρᾷς.

Εὖ μὲν ἔχοντος ἐμοῦ πολλοὶ φίλοι· ἢν δέ τι δεινόν
  συγκύρσῃ, παῦροι πιστὸν ἔχουσι νόον.

Πλήθει δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίνεται ἥδε, 531
  πλουτεῖν· τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν ἄρ' ἦν ὄφελος,
οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθυος αὐτοῦ,
  πλείονα δ' εἰδείης Σισύφου Αἰολίδεω,
ὅστε καὶ ἐξ Ἀΐδεω πολυϊδρείῃσιν ἀνῆλθεν,
  πείσας Περσεφόνην αἱμυλίοισι λόγοις,

verisimile est. Item reprobanda est prava scriptura δῷσι et δώῃσι, nam δῶσι ex ΔΩΕΣΙ descendit (unde etiam δώει poterat olim proficisci), ex legitima autem forma δώῃσι decurtatum δώῃ. — V. 690. ὅ τι, ὅτε Obdefhlm. — τελέσαι, τελέσσαι el. — V. 691. εὖ τελέσειας, Hecker ἐκτελέσειας. — V. 692. ἀνάγοι, quod etiam Hecker suspicatus est, scripsi, v. ἀγάγοι (in A ἀγ cum ras., sec. Iord. corr. in ἀν), O ἀγάγῃ. — V. 693—94, quos *Soloni* adscribit Hartung, affert Stob. IV 45. — ἀφραίνοντας AO et Stob., ἀφρανέοντας e, ὀφρανέοντας l, ἀφρονέοντας*. — V. 694. γνῶναι, γνῶμαι c. — μέτρον, Stob. παῦρον (id est καιρὸν). — V. 695—6 affert Stob. XIX 11. Apost. XIII 77 a, v. 695. Maxim. Conf. II 595. — V. 695. σοι, O σε. — ἄρμενα, ἄρμενα bgmn. — V. 696. τῶν, O σῶν. — δὲ Mey perperam expunxit. — οὔτι, Stob. οὐχί, Ap. οὐ. — σὺ, σοι l. — μοῦνος, μόνος AOcl (ap. Stob. Voss. μόνον). — V. 697—8 fortasse coniungendi cum sequentibus, quod comprobat Hartung, sed omissa nonnulla esse censet, et suspicatur huc referendos esse v. 595—6. — εὖ, A οὐ. — ἢν, l εἰ. — δεινόν, fort. δειλόν legendum. — V. 698. συγκυρσῃ A, * ἐγκύρσῃ. — νόον, A νόου. — V. 699—702 (quos Leutsch *Soloni* vindicavit, sed postea hanc suspicionem missam fecit,) affert Stob. XCI 2 (per errorem deinde v. 525—26 adhaerent), ubi πᾶσιν δ' ἀνθρώποις pro πλήθει δ' ἀνθρώπων. — μία, O μίη. — γίνεται AO, rel. γίγνεται. — ἥδε, ἤδη h a m. pr. — V. 701. εἰ, el ut videtur ἢν, f εἰς. — ἔχοις, O ἔχεις, Stob. ἔχοι. — V. 702. εἰδείης, Stob. εἰδείη. — Σισύφου Αἰολίδεω A et Stob., αἰολίδου Σισύφου *. Sisyphi nomen a geminatione vocabuli σοφός repetunt, quod propter syllabam productam non est probabile, mihi θεόσοφος esse videtur. — V. 703. αἴδεω A, ἀΐδαο *. — πολυιδρείῃσιν Leutsch, legebatur πολυιδρίῃσιν (O πολυδρίῃσιν). Libri in hoc et cognatis vocabulis fere fluctuant, sed diphthongum praeter Eustathium tuetur Herodoteum VI 96 ἀϊδρηΐῃ. — Fallitur Leutsch, cum Welckerum dicit v. 703—14 interpolatori attribuisse, ille enim eiusmodi suspicionem procul habendam censet.

ἥτε βροτοῖς παρέχει λήθην, βλάπτουσα νόοιο —
ἄλλος δ' οὔπω τις τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
ὅντινα δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
ἔλθῃ δ' ἐς σκιερὸν χῶρον ἀποφθιμένων,
κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αἵτε θανόντων
ψυχὰς εἴργουσιν καίπερ ἀναινομένας·
ἀλλ' ἄρα καὶ κεῖθεν πάλιν ἤλυθε Σίσυφος ἥρως
ἐς φάος ἠελίου σφῇσι πολυφροσύναις· —
οὐδ' εἰ ψευδέα μὲν ποιοῖς ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν Νέστορος ἀντιθέου,
ὠκύτερος δ' εἴησθα πόδας ταχέων Ἁρπυιῶν

V. 705. βροτοῖς, perperam Heimsoeth νεκροῖς. — λήθην, c λήθειν. — νόοιο AO, νόημα*. — V. 706. ἐπεφράσατο, O ἐφράσατο, el ἐνεφράσατο. — V. 707. αμφικαλύψῃ A, ἀμφικαλύψει h a m. pr., sed supra ἀμφικαλύψοι ut*. — V. 708. ἐλθῃ A, ἔλθη O, ἔλθοι*. Malim sublata praepositione ἔλθῃ δὲ σκιερὸν. — σκιερὸν AOdefhln, κριερὸν bm, κρυερὸν vulgo. — ἀποφθιμένων, A αποφθιμένος. — V. 709. κυανέας, l κύαναιέ. — V. 710. εἴργουσιν, εἴργουσιν dfn, ειργουσι A, εἴργουσι O. — V. 711. καὶ κεῖθεν Bekker, κἀκεῖθεν libri. — παλιν ηλυθε Σισυφος ἥρως A (ut Iortinus coniecerat), πάλιν ηλθε σισύφος (superscr. ος) γ' ἥρως O, σίσυφος πάλιν ἤλυθεν ἥρως*. — V. 712. σφῇσι, el σῇσι. — V. 713. ψευδέα A (sec. Mey), quod recepi, legebatur ψεύδεα. Etiam ap. Hesiodum Th. 27 scribendum ἴδμεν ψευδέα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα, ἴδμεν δ' εὖτ' ἐθέλωμεν, ἀληθέα μυθήσασθαι, et apud Theocritum XII 23 ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αἰνέων ψευδέα, ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς σῦκ' ἀναφύσω, vetere vitio sublato. — ποιοῖς A, *ποιεῖς. — ἐτύμοισιν, c ἑτοίμοισιν. Haec laus non cadit in Nestorem, sed in Ulixem, itaque credo pentametrum cum hexametro intercidisse; poeta pariter Ulixis atque Nestoris eloquentiam, quoniam in dispari dicendi genere excelluerunt, memoraverat. Etiam Herwerden de lacuna cogitavit, sed clari alicuius poetae nomen oblitteratum esse statuit. — V. 714. ἀγαθὴν, fort. λιγυρὴν scribendum. Hecker ἀγανὴν, quod probat Leutsch, qui praeterea Ὀρφέος pro Νέστορος (O νέστωρος) scripsit. — V. 715. ταχέων O, ταχεων A, ταχεῶν rell. praeter f, qui ταχειῶν. Praeoptavi ταχέων, siquidem ad Homeri exemplum adiectivorum clausulam ῡς promiscue de utroque genere usurpant epici recentiores, a quorum societate elegiaci poetae non sunt segregandi, quamquam noviciorum tantum poetarum testimonia ad manum sunt, Antiphili Anth. P. IX 413 μεγάλαι τε καὶ εὐρέες (νῆσοι) et adesp. Anth. Plan. 35 πολέων εὐεργεσιάων. Cf. Naeke Choeril. 267 et Meincke Anal. Al. 208. Etiam apud Hom. Il. Λ 272 ὀξεῖς ὀδύναι videtur restituendum, nam adverbium ὀξεῖα, quod Buttmanno placuit, propter ambiguitatem reiiciendum. Byzantinus corrector ταχεῶν substituit quod pro ταχειῶν admissum esse statuit, quam correptionem Iones frequentant, atque Homerus quoque subinde admisit, velut πόδας ὠκέα Ἶρις, sed iure Aristarchus reprehendit Hellanicum θηλέας ἵππους in Homero Il. Ε 269 scribentem, quandoquidem correptio clausulae ᾰς aliena sit ab Homeri consuetudine: hoc enim spectat Aristarchi observatio, quem ὠκέα alia

καὶ παίδων Βορέω, τῶν ἄφαρ εἰσὶ πόδες.
ἀλλὰ χρὴ πάντας γνώμην ταύτῃ καταθέσθαι,
ὡς πλοῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν.

Ἰσόν τοι πλουτοῦσιν, ὅτῳ πολὺς ἄργυρός ἐστιν
καὶ χρυσὸς καὶ γῆς πυροφόρου πεδία 532
ἵπποι δ' ἡμίονοί τε, καὶ ᾧ τὰ δέοντα πάρεστιν,
γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν,
παιδός τ' ἠδὲ γυναικός· ὅταν δέ κε τῶν ἀφίκηται
ὥρη, σὺν δ' ἥβη γίνεται ἁρμοδία,
ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι· τὰ γὰρ περιώσια πάντα
χρήματ' ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς Ἀΐδεω,
οὐδ' ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρείας
νούσους οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.

id genus non fugerunt: ex schol. *οἱ περὶ Ἑλλάνικον ἀνεγίνωσκον θηλέας ὡς ταχέας, ὡς Δωρικῶς ἐκτιθεμένου τοῦ ποιητοῦ* sane colligas Hesiodum quodam loco *ταχέας* pro *ταχείας* dixisse, neque vero correpta ultima, nam tribrevis vocis nullus usus in heroico versu. Neque hoc exemplo utendum, ut *ταχεῶν* vindicemus Theognidi, nam etiam ap. Herodotum antiqua paradosis *των θηλέων* tuetur, ubi novicii tantum libri raro admodum *τῶν θηλεῶν* exhibent. In Epicuro nuper Usener (1880/81) p. V edidit *διὰ βραχεῶν φωνῶν*, ubi libri *βραχέων*, Schneider *βραχειῶν* correxit. Sane haec correptio posterioribus saeculis pervagata, itaque codd. quoque saepius ostentant. Sed nihil haec ad antiquos. — *Ἁρπυιῶν*, O *ἁρπυίων*. Conieci aliquando *Ἀρεπυιῶν* (vid. Et. M. 138, 21, ubi ex cod. Flor. inserendum *οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς περὶ παθῶν*) citra necessitatem. — V. 716. *Βορέω* A, *βορέου**. — *εἰσὶ* O, *εἰσι* Alm, *εἶσι* g, Brunck et Hermann *ἴσι*, quam formam agnovit Herodianus, sed nullum exemplum adhibuit. Ego olim conieci *ἀφαρεῦσι*, nam in Et. M. 175, 15 et 24 Sturz recte *ἀφαρεῖν* pro *ἀφαρεί* correxisse videtur. Hartung *τῶν ἀμαρυσσοπόδων* commendat — V. 717–8 affert Stob. XCI 10. — *ἀλλὰ χρὴ* AO Stob., *ἀλλά γε χρὴ* bdfghlmn, *ἀλλ' ἄγε χρὴ* ce. — *ταύτῃ* scripsi, quod postea etiam Hecker commendavit, libri *ταύτην* (in A *ν* er.), om. f, Stob. habet *ταύτην γνώμην πάντας* (B *πάντως*). — V. 719–28 *Solonis* sunt, vid. fr. 24, ubi non sine varietate leguntur v. 719 — 24. Affert omnes hos versus Theognidis nomine Stob. XCVII 7. — V. 719. *τοι*, *τι* bcdghmn. — *ὅτῳ*, Stob. *ὅσοις*. — V. 720. *πυροφόρου*, e *πυρφόρου*, l *πορφύρου*. — *πεδία*, h *παιδια*. — V. 722. *τὰ δέοντα*, A *τα λεοντα*, Stob. *τάδε πάντα*. — V. 723. *τ' ἠδὲ*, c *τε καὶ*, g *καί τε* (ap. Stob. Vind. *θ' ἠδὲ*). — *κε*, *καὶ* el et ap. Stob. Vind. — *τῶν*, Stob. *τῶνδ'*. — *ἀφίκηται*, *ἀμφίκηται* O, ap. Stob. B *ἐφίκηται*. — V. 724. *γίνεται* AO, v. *γίγνεται*. — *ἁρμοδία* A et Stob. (AB *ἁρμονία*), *ἁρμόδιος**. De difficili hoc loco vide quae ad Solon. fr. 24 adnotata sunt. — V. 725. *ἄφενος*, f *ἄφρενος*. — V. 726. *εἰς*, Om *ἐς*. — *Ἀΐδεω* AO, *ἀΐδην** ut Stob. — V. 727. *φύγοι*, O *φύγῃ*. — V. 729—30 om. cg (ac deest distichon in vett. edd.), solum v. 730 bm.

Φροντίδες ἀνθρώπων ἔλαχον πτερὰ ποικίλ' ἔχουσαι,
μυρόμεναι ψυχῆς εἵνεκα καὶ βιότου.

Ζεῦ πάτερ, εἴθε γένοιτο θεοῖς φίλα τοῖς μὲν ἀλιτροῖς
ὕβριν ἀδεῖν, καί σφιν τοῦτο γένοιτο φίλον,
θυμῷ σχέτλια ἔργα μετὰ φρεσί θ' ὅστις ἀθειρής
τεχνάζοιτο, θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενος,
αὐτὸν ἔπειτα πάλιν τῖσαι κακά, μηδ' ἔτ' ὀπίσσω

V. 729. *ἀνθρώπων*, *δ' ἀνθρώπων* el, *ἀνθρώπων δ'* bdefhln. Hartung *ἀνθρώπους* requirit, Heimsoeth *ἔλαθον*, neutrum satisfacit, fortasse *ἔχουσιν* scribendum i. e. divitibus, qui praeter ceteros curis agitantur. — V. 731 – 42 fortasse *Solonis* sunt, item v. 743 — 52. — V. 731. *εἴθε*, Bamberger *εἴγε*, quod in ed. 2 probavi. Sed nihil mutandum puto: videntur haec ex ampliore explicatione in brevius contracta: post *ὕβριν ἀδεῖν* plura sequebantur, quae illustrabant improborum vitam, ab eo qui haec in epitomen redegit omissa: poeta autem, cum deberet deinde pergere *σχέτλια δ' ἔργα ὅστις θυμῷ κτλ.*, maluit post longiorem intercapedinem repetere primarium enuntiatum, itaque adiecit: *καί σφιν τοῦτο γένοιτο φίλον*, unde altera sententiae pars suspensa est. — *ἀδεῖν*, O. Schneider *ἀτεῖν*, Hartung scripsit *τοῖς μὲν ἀλιτροῖς, ὕβρεις ὑβρίζειν ᾧ τε γένοιτο φίλον θυμῷ, σχέτλιά τ' ἔργα κτλ.* — V. 732. *καί*, Hermann *εἰ*, Ahrens *κεἰ*. — *σφιν*, el *σφι*. — V. 733. *μετὰ φρεσὶ θ'* O, *διατάφρεσι δ'* A, *μετὰ φρεσὶ δ'* *. Iungenda *θυμῷ μετὰ φρεσί τε*, ut recte O, itaque *στιγμήν*, ut par erat, in fine v. 732 posui, male olim vulgo post *ἔργα* interpungebatur propter *φρεσὶ δ'*, nec melius Camerarius *μετὰ φρεσὶν* scribens post *θυμῷ* inchoavit incisum, quem secutus Hermann *δὲ* quamvis quinto positum loco tuitus est. — *ἀθειρής* scripsi, Sauppe *ἀθηρής*, libri *ἀθήνης*, (A *αθ ης* ras. inter *θ* et *η*), Camerarius *ἀπηνής*, contra Heimsoeth *ἀθρήσας* requirit. Adiectivum *ἀθειρής* eiusdem stirpis est atque verba *ἀθερίζω* et Homericum *ἐθείρω*, quod prothesi auctum, quemadmodum *ἐθέλω* alia, neque enim obscura huius verbi origo ut visum est Curtio. Hesych. *ἀθειρής, ἤ τοι ἀτειρής ἢ ὁ ἄγαν θεριστικὸς ἢ ὑπέροπτος ἢ θαυμαστός.* Et. M. 24, 55: *ἀθηρής· ἀκριβής, θαυμαστός, ὑπερόπτης, αὐθάδης.* et *ἀθειρέως· ἀκριβῶς, καὶ ἀθειρὲς τὸ ἀκριβές· καὶ ἀθηρὴς ὁ ἄγαν θεριστικός, ἢ ὁ λαμπρὸς ἢ ὁ μὴ φροντίζων τινός, καὶ ὑβριστής, ἢ ὁ διὰ λαμπρότητα ἀθρούμενος.* Cf. Bekker An. I 353, 9. — V. 734. *τεχνάζοιτο* scripsi, legebatur *ἐργάζοιτο*, quod manifesto vitio laborat; librariis media verbi species *τεχνάζεσθαι* offensioni fuit, quam *τεχνᾶσθαι* satis tuetur, apud Aristoph. Ach. 387 *τεχνάζῃ(ει)* nunc ex librorum auctoritate correctum, sed tueri videtur scholiasta: *τεχνάζῃ ἀντὶ τοῦ μεταβάλλῃ καὶ μετὰ τέχνης καὶ ποικιλίας προσέρχῃ*, ita enim corrigendum, male vulgo legitur *ἀντὶ τοῦ τεχνάζῃ, μεταβ.* et ad *στρέφει* refertur. Item Hesych. *τεχνήσομαι* interpretatur *τεχνάσομαι*, et *τεχνάζω, τεχνάζομαι*, nisi forte inverso ordine scribendum *τεχνάζομαι· τεχνάζω.* Adde Herodian. p. Phryn. 477, qui *τεχνάσασθαι* interpretatur *κακουργῆσαι.* In novicio epigr. Romano CIGr. III 6233 legitur *ταῖσιν ἐμαῖς παλάμαισι τεχνασσάμενος κλυτὸν ἔργον*, ubi secundum Herodiani praeceptum *τεχνησάμενος* dici oportuit. — *μηδὲν*, Hermann *μηδέν'*. — *ὀπιζόμενος*, f *ὀπιζόμενον*. — V. 735. *τῖσαι*,

πατρὸς ἀτασθαλίαι παισὶ γένοιτο κακόν·
παῖδες δ', οἵτ' ἀδίκου πατρὸς τὰ δίκαια νοεῦντες 533
ποιῶσιν, Κρονίδη, σὸν χόλον ἁζόμενοι,
ἐξ ἀρχῆς τὰ δίκαια μετ' ἀστοῖσιν φιλέοντες,
μή τιν' ὑπερβασίην ἀντιτίνειν πατέρων.
ταῦτ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς φίλα· νῦν δ' ὁ μὲν ἔρδων
ἐκφεύγει, τὸ κακὸν δ' ἄλλος ἔπειτα φέρει.

Καὶ τοῦτ', ἀθανάτων βασιλεῦ, πῶς ἐστὶ δίκαιον,
ἔργων ὅστις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων,
μή τιν' ὑπερβασίην κατέχων μηδ' ὅρκον ἀλιτρόν,
ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν μὴ τὰ δίκαια πάθῃ;
τίς δή κεν βροτὸς ἄλλος, ὁρῶν πρὸς τοῦτον, ἔπειτα
ἅζοιτ' ἀθανάτους, καὶ τίνα θυμὸν ἔχων,
ὁππότ' ἀνὴρ ἄδικος καὶ ἀτάσθαλος, οὔτε τευ ἀνδρός
οὔτε τευ ἀθανάτων μῆνιν ἀλευόμενος,
ὑβρίζῃ πλούτῳ κεκορημένος, οἱ δὲ δίκαιοι
τρύχονται χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ;

AO *τίσαι*. — *μηδ' ἔτ'* Hermann, legebatur *μηδέ τ'*, A *μηδετ'*. — V. 736. *ατασθαλίαι* A, *ἀτασθαλίᾳ* O, *ἀτασθαλίη**. — *γένοιτο*, A *γενοιντο*, singularem numerum tueor, videtur corrector cod. A, qui aequabilitatis studiosus fuit, mutavisse. — V. 737. *παῖδες*, l *παῖδας*. — *δ'*, O *θ'*, A *παῖδές τ' οἰτ'*. — *τὰ δίκαια νοεῦντες*, Hartung audacter novavit *ἀδίκου πατρὸς φύντες τὰ δίκαια*. — V. 738. *ποιῶσιν*, *παιῶσιν* A, *ποιοῦσι* rel. — V. 739. *τὰ* om. A. — *δίκαια*, videtur poeta *θεμιστὰ* scripsisse, ita omnis offensio removetur, nam supra v. 737 *τὰ δίκαια* non est sollicitandum. Heimsoethio placuit *τά τε καλά*. — *ἀστοῖσιν*, AO *ἀστοῖσι*. Hecker *ἐσθλοῖσιν*. — V. 740. *ἀντιτίνειν*, *ἀντιτείνειν* el. — V. 741. *ἔρδων* A. — V. 743. *δίκαιον*, A *δικαιων* ras. corr. in *δικαιον*. — V. 745. *κατέχων* haud dubie vitium contraxit; sed medela incerta, neque enim *ὀχέων* placet, dispar Homericum *ἣν ἄτην ὀχέων*. — *μηδ'* Bekker, *μήθ'* libri, quod tuitus quamvis dubitanter conieci *μήθ' ὅρκον ἀλιτρών*, quemadmodum est ap. Apollon. Rh. IV 388 *μέγαν ἤλιτες ὅρκον*. Participium *ἀλιτρῶν* extat apud Aeschyl. Eumen. 312, ubi praeteritum requiritur, itaque Pape *ἀλιτρὼν* substituit, sed alii *ἀλιτὼν* correxere, cum neque praesens *ἀλιτρέω*, neque aoristus *ἤλιτρον* (quemadmodum *ἤμαρτον* dicitur) aliunde sit notum. — V. 747. *τίς*, g *τί*. — *κεν* A, *γὰρ* g, *καὶ**. — V. 748. *καὶ τίνα*, A *καί τινα*. — V. 749. *ἀνδρός*, O *ἀν*[δρ/], Brunck *ἀνδρῶν*. *Ἀνδρὸς* (sive *ἀνδρῶν*) et *θεῶν μῆνιν* aequiperari insolens, infra 1297 legitur *θεῶν δ' ἐποπίζεο μῆνιν βάξιν τ' ἀνθρώπων*. Nec tamen ausim quidquam novare. — V. 750. *τευ* A, *τι** et Moschopul. ad Hesiodi Op. 105. — V. 751. *ὑβρίζῃ* A, *ὑβρίζει**. — V. 752. *τρύχονται*, Bekker coni. *τρύχωνται*. — *τειρόμενοι*, *τειρόμενον* el.

Ταῦτα μαθών, φίλ' ἑταῖρε, δικαίως χρήματα ποιοῦ,
σώφρονα θυμὸν ἔχων ἐκτὸς ἀτασθαλίης,
αἰεὶ τῶνδ' ἐπέων μεμνημένος· ἐς δὲ τελευτὴν
αἰνήσεις μύθῳ σώφρονι πειθόμενος.

Ζεὺς μὲν τῆσδε πόληος ὑπειρέχοι, αἰθέρι ναίων,
αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνῃ,
ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων
ὀρθώσαι γλῶσσάν καὶ νόον ἡμέτερον.
φόρμιγξ δ' αὖ φθέγγοιθ' ἱερὸν μέλος ἠδὲ καὶ αὐλός·
ἡμεῖς δὲ σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι 534
πίνωμεν, χαρίεντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,
μηδὲν τὸν Μήδων δειδιότες πόλεμον.
ὧδ' εἴη κεν ἄμεινον· ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντας
νόσφι μεριμνάων εὐφροσύνως διάγειν
τερπομένους, τηλοῦ τε κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι,
γῆράς τ' οὐλόμενον καὶ θανάτοιο τέλος.

V. 753. *ποιοῦ*, in ed. 2 *ποιεῦ* scripsi. — V. 755. *αἰεί*, *ἀεὶ* A. — *τῶν δ'*, g *τῶ̈ν*. — *ἐς*, *εἰς* AO. — V. 757. *πόληος*, *πόληος* O, *πόλιος* g, *πόλεως* n a m. pr. — *ὑπειρέχοι* AO, *ὑπερέχοι**. — V. 760. *ορθῶσαι* A, *ἀρθρῶσαι* Ocgln, *ἀρθρώσαι* rel. Conieci *ἀρθμώσαι* i. e. *ἁρμόσαι*, *συναρθμοῦν* Hippocrates, *ἀρθμεῖν* Homerus et Apollonius Rh. usurpant. — V. 761—8 coniunxi cum prioribus praeeunte Camerario — *φόρμιγξ δ' αὖ* Brunck, *φόρμιγγ' δ' αυ* A, *φόρμιγγ' αὖ**. — *φθέγγοιθ'* Ocgn ut Brunck coniecit, *φθέγγοι ἐπὶ* l, *φθέγγοισθ'* A et rel. — *ἠδὲ*, *ἡ δὲ* g. — *αὐλος* A ut Brunck coni., *αὐλῷ**. — V. 762. *ἀρεσσάμενοι*, AO *ἀρεσσόμενοι* (in A ras. corr. ex -*άμενοι*). Sententiae institutae *ἀπαρξάμενοι* vel *ἐπαρξάμενοι* conveniat, sed tradita scriptura plane adversatur, videtur corrigendum *σπονδαῖς θεοὺς ἀπαρεσσάμενοι* (nam *ἀφιλασσάμενοι*, cf. Hesiod. Op. 338 *σπονδῇς θυέεσσι τε ἱλάσκεσθαι*, nimis recedit), haud dissimilem corruptelam ex casuum confusione ortam deprehendimus infra v. 779. Cf. de hoc verbo Hom. Il. *T* 182 *οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν βασιλῆα ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι, ὅ τε τις πρότερος χαλεπήνῃ* (nonulli libri *ἐπαρέσσασθαι*) quod Hesych. interpretatur: *ἀπαρέσσασθαι· εἰς ἀρέσκειαν ἀγαγεῖν*, schol. aliter explicant, sed Veneto interprete in hac parte caremus, quamqnam Bekker passim perperam notam A addiderit. In Theognidis versu alii alia hariolati sunt, Emperius *ἀρυσσόμενοι*, Hecker *ἀφυσσάμενοι*, Ahrens *σπονδαῖς θεοῖσιν ἀρησάμενοι*, Schmidt *σπονδαῖς Φοῖβον ἀρεσσάμενοι*. — V. 764. *τὸν*, A *τον* ras. corr. ex *των*, el *τῶν*. — *δειδιότες*, *δεδιότες* cg. — *πολεμον* ras. corr. ex *πολεμων* A. — V. 765. *ὧδ' εἴη κεν ἄμεινον· ὁμόφρονα* scripsi, idque etiam Ahrens proposuit, et *ὁμόφρονα* quidem iam Brunck emendavit. A *ὡδ' ειν καὶ ἀμεινον εὔφρονα*. **ὧδ' εἶναι καὶ ἀμείνονα εὔφρονα*. — V. 767 post *τερπομένους* videntur nonnulla omissa esse, nam deinceps ea enumerantur, quae poeta a diis petit. Heimsoeth sibi videtur expedivisse scribendo *ἀπὸ κῆρας ὁμόσσαι*.

Χρὴ Μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι περισσόν
εἰδείη, σοφίης μὴ φθονερὸν τελέθειν,
ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύναι, ἄλλα δὲ ποιεῖν·
τί σφιν χρήσηται μοῦνος ἐπιστάμενος;

Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην,
Ἀλκαθόῳ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος·
αὐτὸς δὲ στρατὸν ὑβριστὴν Μήδων ἀπέρυκε
τῆσδε πόλευς, ἵνα σοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ
ἦρος ἐπερχομένου κλειτὰς πέμπωσ' ἑκατόμβας,
τερπομένῳ κιθάρῃ τ' ἀμφ' ἐρατῇ θαλίῃ
παιᾶσίν τε χορῶν ἰαχῇσί τε σὸν περὶ βωμόν·
ἦ γὰρ ἔγωγε δέδοικ' ἀφραδίην ἐσορῶν
καὶ στάσιν Ἑλλήνων λαοφθόρον· ἀλλὰ σύ, Φοῖβε,
ἵλαος ἡμετέρην τήνδε φύλασσε πόλιν.

Ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ ἐς Σικελήν ποτε γαῖαν,
ἦλθον δ' Εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον
Σπάρτην τ' Εὐρώτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστυ·
καί μ' ἐφίλευν προφρόνως πάντες ἐπερχόμενον·

V. 770. *εἰδείη, σοφίης* interpunxi, vulgo post *σοφίης* distinguitur. — V. 771. *μῶσθαι*, A *μοῶσθαι*. — *δεικνύναι*, AO *δεικνύειν* (*ειν* er. in A), Ahrens *δεικνύμεν*, Schmidt *δεικνύεν*, fortasse vere, nam quamvis constet a librariis sexcenties *δεικνύναι* alia id genus in *δεικνύειν* corrupta esse, mirum accidit, grammaticum, cuius recensionem A exhibet, *δεικνύειν* si repperisset, toleravisse, cum in proclivi esset correctio, quam Byzantini adhibuerunt. — *δὲ*, *τε* el. — V. 772. *τί*, A *τίς* (*ς* er.). — *χρήσηται*, O *χρήσεται*, Hermann *χρησεῖται*, sed coniunctivus non sollicitandus. — V. 773. *Φοῖβε*, c *φοῖβ'*. — V. 774. *Ἀλκαθόῳ*, el *ἀλκιθόω*, O *ἀλκοθόω*. Fort. *πόλιν ἄκρην Ἀλκαθόου, Πέλοπος κτλ.* — V. 775. *ἀπέρυκε*, f *ἀπέκυρε*. — V. 778. *τερπομένῳ*, libri *τερπόμενοι*, quod correxi; mendum ex antiquae *σημασίας* ignorantia repetendum. — *κιθάρῃ τ' ἀμφ'* nunc Hartungio auctore, antea *κιθάρῃς ἠδ'* scripsi, *κιθάρῃ καὶ* libri (*καὶ* in A er.), Brunck *καὶ θαλίῃς ἐρατῇς*, Hermann *κιθάρῃ τ' ἠδ'*, Ahrens *κἀν ἐρατῇ θαλίῃ*. Heimsoeth *κιθάρῃς εἶν ἐρ. θ.* — V. 779. *παιᾶσίν τε χορῶν* scripsi sublato vetusto librorum mendo *παιάνων τε* (*σε* g) *χοροῖς*. Hecker *παιᾶσίν τε χοροῖς τ'*, sed postea *παιάνων τ' ἰαχῇσι χοροῖσί τε*. — *ἰαχῇσι* Bekker, *ἰαχοισί* A, *ἰαχαῖσι**. — *σὸν*, *τὸν* O. — Post hunc versum breviator plura resecuit; exordio enim elegiae statim epilogum subiecit, mediam carminis partem nobis invidit. — V. 780. *ἔγωγε δέδοικ'*, Mey perperam *ἐγὼ δείδοικ'*. — V. 783 affert Harpocrat. v. *Θέογνις*. — *ἐς* n, legebatur *εἰς* (etiam Harp.) — *Σικελήν*, bcm *σικελικήν*. — V. 785. *τ'*, AO *δ'*. — *δονακοτρόφου*, O *δονακοτρόφου* (*ἀγλαὸν* above), l *δονακοτρύφου*. — *ἱερὸν* O. *Ἀγλαὸν* Lacones in communis vitae consuetudine usurpabant, Bekk. An. III 1096. — V. 786. *μ' ἐφίλευν*,

ἀλλ' οὔτις μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων.
οὕτως οὐδὲν ἄρ' ἦν φίλτερον ἄλλο πάτρης.

Μή ποτέ μοι μελέδημα νεώτερον ἄλλο φανείη
ἀντ' ἐρατῆς σοφίης, ἀλλὰ τόδ' αἰὲν ἔχων
τερποίμην φόρμιγγι καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ,
καὶ μετὰ τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸν ἔχοιμι νόον.

Μήτε τινὰ ξείνων δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς
μήτε τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιος ἐών,
τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
ἄλλος τοί σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.

Τοὺς ἀγαθοὺς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἄλλος ἐπαινεῖ·
τῶν δὲ κακῶν μνήμη γίνεται οὐδεμία.

Ἀνθρώπων δ' ἄψεκτος ἐπὶ χθονὶ γίνεται οὐδείς·
ἀλλ' ὃς λώϊος, ὃς μὴ πλεόνεσσι μέλῃ.

A *με φίλευν.* — *ἐπερχόμενον*, Hecker *ἐπερχόμενοι.* — V. 787. *οὔτις*, f *οὗτως.* — V. 788. *οὕτως*, f *ὄντως.* — V. 789. *νεώτερον* om. O. Leutsch *μελέδημ' ἀγανώτερον*, Hartel maiore molimine *μή ποτε κεδνότερον μελέδημά μοι*, fuit olim opinor *μελέδημ' ἐλετώτερον* quemadmodum *ἀξιαπηγητότατον, μακαριστότατον*, alia dicuntur. — V. 790. *ἀντ' ἐρατῆς σοφίης* Vinetus, legebatur *ἀντ' ἀρετῆς σοφίης*, solus A *σοφίης τ'* copula manifesto a correctore addita, ut depravato loco subveniretur. Recte Vinetus, poeta non virtutis ac sapientiae se studiosum esse dicit, sed unam musicam artem sibi curae esse profitetur. — V. 792. *νόον* in A er., videtur *βίον* substituendum, quae vocabula alias quoque confusa sunt; non recte Hartel *μετὰ τῶνδ'*, referens *ἀγαθῶν* ad *νόον.* — V. 793—6 *Mimnermi* sunt, vid. fr. 7. Olim v. 793—4 seiunxi et cum prioribus copulavi. Ceterum v. 793—4 imitatur auctor iurisiur. med. p. 90 ed. Busemaker. — *ξεινων* A, *ξεῖνον**. — V. 795. *δὲ*, *τε* Oel. — V. 796. *τοί σε* scripsi, A *τοι σε*, * *τοῖσδε*, nisi quod h in m. *τίς σε*, quemadmodum Anth. Pal., vid. Mimn. fr. 7. Vocula *τοι* passim seiungitur a finitima particula, velut Soph. Trach. 320. — *ἄμεινον*, O *ἀμεῖνον.* — V. 798 et 799. *γίνεται* AO, v. *γίγνεται.* — V. 800. *ἀλλ' ὃς λώϊος, ὃς μὴ* K, O *ἀλλ' ὡς λώιον, ὃ μή.* Contra A *ἀλλ' ὡς ει λώϊον μη* cuius vestigia premens elicias *ἀλλ' ᾧ τ' ᾖ λῷον, μὴ πλεόνεσσι μέλοι.* Vulgo *ἀλλ' ᾧ* (ita cg, *ὡς* el, *ὡς* ut vid rel.) *λώιον, οὐ μή.* Brunck *ὡς*, Boissonade *ᾧ* praeoptavit. — *μέλῃ* scripsi, si quidem haec apodosis est, *μέλοι* AO, *μέλει* rel. Forma *λώιος*, quam testificatur Arcad. de acc. 41, legitur etiam v. 96 et 853 (ubi vid. adn.) et apud Theocritum 26, 32. Satis audacter Schneider *λώιον ὦδ' εἶναι· μὴ πλεόνεσσι μέλειν*, Hermann *ἄλλως λώϊον, εἰ μὴ πλεόνεσσι μέλοι*, Ahrens *ἀλλ' οἴσῃ λῷον μὴ π. μέλων*, Hartung *ἀλλ' οὐ δειλαίου μὴ πλεόνεσσι μέλοι*, Heimsoeth *ἀλλ' ὃς λώϊος, ὃς δὴ*

Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ἔσσεται οὔτε πέφυκεν, 536
ὅστις πᾶσιν ἁδὼν δύσεται εἰς Ἀΐδεω·
οὐδὲ γὰρ ὃς θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει,
Ζεὺς Κρονίδης, θνητοῖς πᾶσιν ἁδεῖν δύναται.

Τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρόν
εὐθύτερόν με χρή, Κύρνε, φυλασσέμεναι,
ὅττι κεν ἐν Πυθῶνι θεός, χρήσας ἱερείῃ
ὀμφήν, σημήνῃ πίονος ἐξ ἀδύτου·
οὔτε τι γὰρ προσθεὶς οὐδέν κ' ἔτι φάρμακον εὕροις,
οὔτ' ἀφελὼν πρὸς θεῶν ἀμπλακίην προφύγοις.

Χρῆμ' ἔπαθον θανάτου μὲν ἀεικέος οὔτι κάκιον,

πλεόνεσσιν ἅδοι. — V. 801. οὔτε, O οὐδὲ. — V. 802. πᾶσιν, O πᾶσαν. — δύσεται, l δύσσεται. — Ἀΐδεω A, ἀΐδου*. — V. 805. θεωρόν Vinetus, libri θεωρῶν. — V. 806. με χρή scripsi, libri χρὴ μὲν. Facili negotio expedivisse mihi videor difficultatem, qua laborabat hic locus ab aliis aliter tentatus; cf. v. 543 χρή με παρὰ στάθμην καὶ γνώμονα τήνδε δικάσσαι, Κύρνε, δίκην, neque obstat v. 809—10 εὕροις — προφύγοις, quae in universum dicta sunt (= εὕροι τις, προφύγοι τις). Cave enim ad Cyrnum referas et σε χρὴ hoc loco requiras: adolescentibus enim gravissimum θεωροῦ munus non solebant committere. — φυλασσέμεναι Camerarius et Turnebus, libri φυλασσόμενον, quod qui tuetur Ahrens non reputavit sermonis graeci consuetudinem φυλάσσοντα flagitare: neque quod Ahrens negat elegiacos poetas his infinitivi formis usos esse, verum: τεθνάμεναι extat apud Tyrt. 10, 1. Theogn. 191, item recte ap. Mimnermum 2, 10 restitutum est, nec minus certum θέμεναι Theog. 152, quamvis libri non addicant, ἔμμεναι Solon. 13, 29 nulli calumniae obnoxium; εἰπέμεναι legitur apud Solonem quamvis auctores diversa tradiderint, quemadmodum etiam in iambo Anacreontis 92, 2 τιθέμεναι, nam διδασκέμεναι, quod Phocyl. 13 commendavi, incertum, neque amplius tueor coniecturam apud Archiloch 4, 4. Nec magis breviores formae δόμεν, ἴμεν, θέμεν, ἐνθέμεν, πασχέμεν, ἐχέμεν, ἀειδέμεν addubitandae, cum omni ex parte auctoritate munitae sint, — Cum Turnebus χρή μιν correxisset, Geel χρὴ νοῦν, Sauppe χρῆ 'στιν, Kayser χρησμὸν (hoc vel χρῆσιν etiam Schneider), ut in prioribus, quae interierint, χρὴ fuerit, maluit Ahrens χρὴ ἔμεν K. φυλασσόμενον scribere, Hartung autem ex parte Geelium et me (qui θεωρεῖν . . . χρὴ μὴ . . . φυλασσόμενον conieceram) secutus θεωρεῖν εὐθύτερον χρὴ νοῦν K. φυλασσόμενον refinxit, Heimsoeth χρὴ πᾶν K. φυλασσέμεναι. — V. 807. ὅττι κεν ἐν Πυθῶνι θεός, χρήσας ἱερείῃ ὀμφήν, σημήνῃ scripsi, legebatur ᾧ (A ὧ) τινί κεν, deinde A θεοῦ χρήσας ἱερεῖα, g θεὸς χρήσας ἱερείᾳ, O rel. θεὸς χρήσας ἱερεῖα. Utrumque verbum et χρήσας et σημήνῃ ipsius dei consulentibus futuras res aperientis est; ἐν Πυθῶνι Pindarus saepius dixit, alias Πυθῶνι. Brunckii coniecturam θεοῦ χρήσασ' ἱέρεια plerique comprobaverunt, nisi quod Ahrens praeterea ὅττινά κεν vel ἥντινα κεν (hoc etiam Hecker) proposuit. — V. 808. πιονος A. — V. 809. κ' ἔτι, glm κέ τι, malim κ' ἐπὶ φάρμακον εὕροις. — V. 810. οὔτ', AO οὐδ'. — πρὸς θεῶν, scribendum videtur περὶ θεοὺς, nam περὶ θεὸν non ausim commendare. — V. 811. μὲν ἀεικέος, μενοεικέος A.

τῶν δ' ἄλλων πάντων, Κύρν', ἀνιηρότατον·
οἵ με φίλοι προὔδωκαν· ἐγὼ δ' ἐχθροῖσι πελασθείς
εἰδήσω καὶ τῶν ὅντιν' ἔχουσι νόον.

Βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσης κρατερῷ ποδὶ λὰξ ἐπιβαίνων
ἴσχει κωτίλλειν καίπερ ἐπιστάμενον.

Κύρν', ἔμπης ὅ τι μοῖρα παθεῖν, οὐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι·
ὅττι δὲ μοῖρα παθεῖν, οὔτι δέδοικα μαθεῖν.

Ἐς πολυάρητον κακὸν ἥκομεν, ἔνθα μάλιστα,
Κύρνε, συναμφοτέρους μοῖρα λάβοι θανάτου.

Οἳ δ' ἀπὸ γηράσκοντας ἀτιμάζουσι τοκῆας, 537
τούτων τοι χώρη, Κύρν', ὀλίγη τελέθει,

— V. 812. ἀνιηρότατον, bel(a m. s.)m ἀνιηρότερον. — V. 814. εἰδήσω, l εἰς δήσω. — τῶν, τὸν AO, unde τοὺς possis coniicere. Hartung scripsit εἰδήσω καιρόν, χὄντιν' ἔχ. ν. — V. 815. γλώσσης, A γλώσσῃ, quod repudiavi; dicitur sane βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ βέβηκεν (Aesch. Ag. 35. Pollux IX 61, adde Soph. Oed. Col. 1051), sed ἐπιβαίνειν ἐπὶ γλώσσῃ inusitata structura. Quod proverbium breviatum apud paroemiographos modo β. ἐπὶ γλώσσης modo ἐπὶ γλώσσῃ scribi solet, nullius est momenti. Sed fortasse librariorum socordia distichon intercidit, cui poeta haec subiecit: βοῦς μοι ἐπεὶ γλώσσης κτλ. — κρατερῷ, κρατερῶν f. — V. 816. ἴσχει, ἴσχει καὶ el. — V. 817. ἔμπης scripsi, vulgo ἔμπης δ'. — V. 818. δέδοικα μαθεῖν scripsi, legebatur δέδοικα παθεῖν. Emendationem meam munire neglexi, ratus homines recti iudicii nèque doctrinae expertes veritatis notas facile assecuturos esse, et probavit Leutsch, refragatur Hartel, me nihil egisse dictitans; at cf. Aeschyli Agamemn. v. 164 Ζῆνα ... τὸν φρονεῖν βροτοὺς ὁδώσαντα, τὸν πάθει μάθος θέντα κυρίως ἔχειν vel v. 235 Δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσιν μαθεῖν ἐπιρρέπει, et quae interpretes ibi adscripserunt; ipse scripsit ὅττι δὲ μοῖρα παθεῖν οὔ, τί δέδοικα μαθεῖν; sed subabsurda haec est sententia, forma orationis incomposita et a Theognidis arte plane aliena. — V. 819. πολυάρητον A, πολὺ ἄρρητον Obdeflmn, πολὺ ἄρρηκτον cgh, Ahrens οὐ παλινάγρετον ἐς, quae parum probabilis est medela: sane librorum paradosis haud dubie depravata: interpretantur πολ. κακόν *exorabile malum*, sed id ἀρητὸν dicendum, nam πολυάρητος (inde nomen Πολυάρατος) est *exoptatus, votis expetitus*, ac bonis, non malis rebus convenit, itaque nisi statuas poetam ὀξυμώρου figura usum esse, κακὸν vitium contraxerit. Heimsoeth paradosin tuetur, idem monet deliberantis esse ἔνθα μάλιστ' ἂν, optantis ἔνθα τάχιστα. — V. 820. συναμφοτέρους, gn σὺν ἀμφ., O ev. — V. 821. οἳ δ', A οι κ' (O quid habeat incertum), unde οἵ κ' ... ἀτιμάζωσι coniicas. — ἀπὸ γηράσκοντας scripsi, vulgo ἀπογηράσκοντας, Hartung οἳ καταγηράσκοντας. Cf. Hesiod. Op. 185 αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμάζουσι τοκῆας, item Hesiodium hemistichium ap. Et M. 230, 55 γηράντας τιμᾶν, vetus praeceptum, quod ad Χείρωνος ὑποθήκας refero. Verbo ἀπατιμάζειν Aeschylus utitur. — V. 822. τοι, g δή. —

Μήτε τιν' αὖξε τύραννον ἐπ' ἐλπίδι, κέρδεσιν εἴκων,
μήτε κτεῖνε θεῶν ὅρκια συνθέμενος.

Πῶς ὑμῖν τέτληκεν ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδειν
θυμός; γῆς δ' οὖρος φαίνεται ἐξ ἀγορῆς,
ἥτε τρέφει καρποῖσιν ἐν εἰλαπίναις φορέοντας
ξανθῇσίν τε κόμαις πορφυρέους στεφάνους.
ἀλλ' ἄγε δή, Σκύθα, κεῖρε κόμην, ἀπόπαυε δὲ κῶμον,
πένθει δ' εὐαλδῆ χῶρον ἀπολλύμενον.

Πίστει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα·
γνώμη δ' ἀργαλέη γίνεται ἀμφοτέρων.

Πάντα τάδ' ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθόρῳ· οὐδέ τις ἡμῖν
αἴτιος ἀθανάτων, Κύρνε, θεῶν μακάρων,
ἀλλ' ἀνδρῶν τε βίη καὶ κέρδεα δειλὰ καὶ ὕβρις
πολλῶν ἐξ ἀγαθῶν ἐς κακότητ' ἔβαλεν.

Δισσαί τοι πόσιος κῆρες δειλοῖσι βροτοῖσιν,

χώρη, Corais *ὥρη*, Hecker et Nauck *γ' ὥρη*, Hartung *τούτων θεοῖς ὥρη*, denique Hoerschelmann *τούτων γ' εὐχωλή* incassum, dixi de hoc versu supra v. 152. — V. 823. *ἐλπίδι* Bekker, codd. *ἐλπίσι*. — *κέρδεσιν εἴκων* A, *κέρδευς εἶναι* O, *κέρδεος εἶναι**. Videtur *εἵνεκα κέρδευς* scriptum fuisse, neque vero scriptura cod. A posthabenda. — V. 824. *κτεῖνε*, *κτεῖναι* Ogl. — V. 825—30 fortasse *Callini* sunt. — *ὑμῖν* A, **ἡμῖν*, quod tuetur Heimsoeth. — V. 827. *καρποῖσιν ἐν*, Emperius *καρποὺς μένος* coniecit, Hartung *ἥ τ' ἔτρεφεν καρποῖσιν*. Post *καρποῖσιν* plura exciderunt, nam hic quoque temere duo disticha in unum coniuncta; poeta videtur dixisse: *qui ager frugibus* (*hostes nunc alit: vos autem haec nihil curantes convivia agitis pectora et*) *capita sertis redimiti*, fuit igitur olim: (*περὶ στήθεσσιν*) *ἐν εἰλαπίναις φορέοντες*. — V. 828. *ξανθῇσί* O. Schneidewin coni. *ξανθαῖς ἀμφὶ κόμαις*, Ahrens *καρποὺς μὲν ἐν εἰλαπίναις παρεόντας* reliquis servatis, Hecker *ἧδε τρυφῆς κάρπωσις ἐν εἰλ. φορεόντων ξανθῆς ἀμφὶ κόμης π. στ.*, Heimsoeth *ξανθῆς εἰνὶ κόμαις*, quemadmodum alio loco *εἰν* intulit: neutra forma utuntur hi poetae. — V. 829 olim conieci *ἀλλ' ἄγε δὴ 'γκυτὶ κεῖρε*, quod probavit Heimsoeth. — *ἀπόπαυε*, A *ἀποπαυε* (ras. corr. in *ἀπόπαυε*). — V. 830. *εὐαλδῆ* scripsi, libri *εὐώδη*, antea *εὐανθῆ* conieci; nam quod fortasse aliquis praeferat *εὐρώδη*, suspectum vocabulum est. — *χῶρον*, A *χῶραν*. — V. 831 affert Apostol. XIV 30 b. — *ὄλεσσα*, O Apost. *ὤλεσα*, unde Hermann *ἀπώλεσ'*, contra Iacobs *πίστει ὄλεσσα*. — *ἀπιστίῃ*, *ἀπιστία* el Apost. — *δ' ἐσάωσα*, l *δὲ σάωσα*. — V. 832. *γνώμη*, Ahrens *μνήμη*. — *ἀργαλέη*, A *ἀνγαλέηι*. — *γίνεται* O, A *γείνεται*, v. *γίγνεται*. — V. 833. *φθόρῳ* A, *φθορᾷ**. — *ἡμῖν*, cg *ἡμῶν*. — V. 835. *βίη καί*, f *βίη*. — *δειλὰ* A, *πολλὰ**. — V. 836. *ἐς*, *εις* A. — *ἔβαλεν*, *ἔβαλε* Oel, *ἔβαλον* f. — V. 837 fortasse *Eueno Pario* aliquis attribuat. — *τοι*, e *τι*.

δίψα τε λυσιμελὴς καὶ μέθυσις χαλεπή·
τούτων δ' ἀν τὸ μέσον στρωφήσομαι, οὐδέ με πείσεις 538
οὔτ' ἔτι μὴ πίνειν οὔτε λίην μεθύειν.

Οἶνος ἐμοὶ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται, ἓν δ' ἀχαρίστως,
εὖτ' ἂν θωρήξας μ' ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγῃ.

Ἀλλ' ὁπόταν καθύπερθεν ἐὼν ὑπένερθε γένηται,
τουτάκις οἴκαδ' ἴμεν παυσάμενοι πόσιος.

Εὖ μὲν κείμενον [ἄνδρα] κακῶς θέμεν εὐμαρές ἐστιν,
εὖ δὲ θέμεν τὸ κακῶς κείμενον ἀργαλέον.

Λὰξ ἐπίβα δήμῳ κενεόφρονι, τύπτε δὲ κέντρῳ
ὀξέϊ, καὶ ζεύγλην δύσλοφον ἀμφιτίθει·
οὐ γὰρ ἔθ' εὑρήσεις δῆμον φιλοδέσποτον ὧδε
ἀνθρώπων, ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.

Ζεὺς ἄνδρ' ἐξολέσειεν Ὀλύμπιος, ὃς τὸν ἑταῖρον
μαλθακὰ κωτίλλων ἐξαπατᾶν ἐθέλει.

V. 838. *δίψά τε* A, *τε* om. cg. — V. 840. *οὔτ' ἔτι* Ahrens, A *οὔτέτι*, rel. *οὔτε τι*, (el *οὐδέ τι*) cf. v. 477. — *λίην*, *λύειν* f. — V. 841. *ἀχαρίστως* scripsi, A *ἀχάριστõ* i. e. *ἀχάριστον*, rel. *ἀχάριστος*. Traditae scripturae vitium animadvertit corrector cod. A, sed minus recte sustulit; cf. Isocr. ad Demonic. 31: *μηδὲ τὰς χάριτας ἀχαρίστως χαριζόμενος, ὅπερ πάσχουσιν οἱ πολλοί, ποιοῦντες μέν, ἀηδῶς δὲ τοῖς φίλοις ὑπουργοῦντες*. — V. 842. *θωρήξας*, *θωρύξας* bcdfhmn. — *ἄγῃ* AO, *ἄγει**. — V. 843. *ἐὼν*, Epkema *ἐόν*. In ed. 2 scripsi *τά γ' ὑπέρθεν ἐόνθ'* (ita etiam Hermann), sed fort. praestat *καθύπερθ' ἀνδρεών*, sive *ὀρόφωμ'* malis. Heimsoeth *ἄκρ' ὁπόταν . . . ἐόνθ'* suasit. — V. 844. *παυσάμενοι*, Camerarius *παυσάμενον* coniecit. — V. 845 [*ἄνδρα*] adpunxi, est enim correctoris additamentum, nec meliore successu Hermann et Hecker *ἀνδρί*, Heimsoeth *κείμενα φωτί*, quod prorsus otiosum. Conieci *εὖ μὲν κείμενον ἄστυ* quod etiam ap. Solon. 4, 21 *πόλιν* significat, ut poeta de publicis rebus praeceperit, cf. Pind Pyth. IV 272 *ῥᾴδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖσαι καὶ ἀφαυροτέροις, ἀλλ' ἐπὶ χώρας αὖτις ἕσσαι δυσπαλὲς δὴ γίνεται*. Sin universim haec edixit, ut ipsi sententiae nihil omnino desit, possis versum imperfectum supplere *εὖ μὲν κείμενα, Κύρνε*, vel *ἐστὶ κακῶς θέμεν εὐμαρὲς ἔργον*. — *κακῶς*, A *καλῶς*. — V. 847—50 *Soloni* vindicat Hartung. — *λὰξ*, n *δὰξ*. — *κενεόφρονι*, el *κενόφρονι*. — V. 852. *ἐθέλει*, fort. *ἐθέλοι* vel *ἐθέλῃ*.

Ἥιδεα μὲν καὶ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺ λώϊα δὴ νῦν,
οὕνεκα τοῖς δειλοῖς οὐδεμί' ἔστι χάρις.

Πολλάκι δὴ πόλις ἥδε δι' ἡγεμόνων κακότητα
ὥσπερ κεκλιμένη ναῦς παρὰ γῆν ἔδραμεν.

Τῶν δὲ φίλων εἰ μέν τις ὁρᾷ μέ τι δειλὸν ἔχοντα,
αὐχέν' ἀποστρέψας οὐδ' ἐσορᾶν ἐθέλει·
ἢν δέ τί μοί ποθεν ἐσθλόν, ἃ πανράκι γίνεται ἀνδρί, 539
πολλοὺς ἀσπασμοὺς καὶ φιλότητας ἔχω.

Οἵ με φίλοι προδιδοῦσι, καὶ οὐκ ἐθέλουσί τι δοῦναι
ἀνδρῶν φαινομένων· ἀλλ' ἐγὼ αὐτομάτη
ἑσπερίη τ' ἔξειμι καὶ ὀρθρίη αὖτις ἔσειμι,
ἦμος ἀλεκτρυόνων φθόγγος ἐγειρομένων.

Πολλοῖς ἀχρήστοισι θεὸς διδοῖ ἀνδράσιν ὄλβον
ἐσθλόν, ὃς οὔτ' αὐτῷ βέλτερος οὐδὲν ἐών

V. 853. ἤδεα Commelinus, libri ἠδέα et hic (in A spir. et acc. er.) et infra post v. 1038, ubi omnes hoc distichon repetunt (ἠδε αμεν A infra). — πολὺ, h πολλὰ. — λώϊα δὴ νῦν A (nisi malis ν ῦ ν δ ή), λώια ἢ νῦν O, λώονα ἢ νῦν*, λώιον ἤδη AO infra, Camerarius scripsit λῴονα δὴ νῦν. Λώιος, quod positivi habet formam, et *bonum et meliorem* significat, orta hinc etiam comparativi forma λωΐων, plane quemadmodum et χέρηες et χερείονες (χείρονες) dicitur; attigit hanc quaestionem etiam Lobeck Pathol. El. I 377. — V. 854. οὕνεκα, O οὔνεκα, sed τοὔνεκα Abcdefghlmn (in A τ er.). — δειλοῖς, δεινοῖς el. — οὐδεμί', AO οὐδὲ μί', f οὐ δὲ μή. — ἔστι Bekker, ἐστὶ O et vulgo. — V. 855. πολλάκι δὴ O. Schneider et Sintenis, v. πολλάκις (ς er. A) ἡ. — πόλις, ς er. A. — δι' ἡγεμόνων, δ' ἐκδαιμόνων el. — V. 856. κεκλιμένη, κεκλημένη f. — ναῦς, Schneidewin νηῦς. — ἔδραμεν A, ceteri fere ἔδραμε. — V. 857. μέ τι, A μ' ἔτι (μ' ετι a pr. m.) — δειλὸν A, δεινὸν*. — V. 859. μοί ποθεν, O μοι ποθὲν, fortasse recte. Camerarius μ' ἢ scripsit, sed poeta hic eadem brachylogia utitur qua supra v. 542, ex secundario enuntiato (γίνεται) repetendum γίνηται, neque opus correctione εἰ δέ τί μοι pro ἦν, quam fortasse aliquis commendaverit. — πανράκι A et fort. g, *πολλάκι. — γίνεται AO, v. γίγνεται. — V. 861—4 *Cleobulo* tribuit Hartung. — V. 861. καὶ οὐκ ἐθέλουσί τι (τοι h) δοῦναι, corrigendum videtur καὶ οὐκ ἐθέλουσ' ἐπιδοῦναι i. e. nolunt dotem dare ἀνδρῶν (i. e. μνηστήρων) φαινομένων, haec enim verba non sunt sollicitanda, sed speciosa priorum criticorum coniectura ἄστρων φ. inducti Herwerden ἔτι φοιτᾶν, Hartel ἔτι δῦναι (i. e. δόμον) tentaverunt. Permire Heimsoeth *Noctis* haec esse verba arbitratur, nihil tamen novavit, nisi quod scripsit δήμου ἀλεκτρυόνων φθόγγῳ ἐγειρομένου. — V. 862. ἀνδρῶν, bd in marg. ἤγουν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἡμέρας, hinc Hermann et Emperius ἄστρων, Ahrens δᾴδων. — V. 863. αὖτις bcdghmn, αὐτῆς O, αὖθις*. — V. 864. φθόγγος, φέγγος O. — V. 865—68 affert Stob. CVI 10. Fortasse *Tyrtaei* haec sunt. — V. 865. πολλοῖς, malim πολλάκις. — διδοῖ, m δίδοι. Deinde O ὄλβον ἀν-

οὔτε φίλοις· ἀρετῆς δὲ μέγα κλέος οὔποτ' ὀλεῖται·
αἰχμητὴς γὰρ ἀνὴρ γῆν τε καὶ ἄστυ σαοῖ.

Ἐν μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
χάλκεος, ἀνθρώπων δεῖμα χαμαιγενέων,
εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐπαρκέσω οἵ με φιλεῦσιν,
τοῖς δ' ἐχθροῖς ἀνίη καὶ μέγα πῆμ' ἔσομαι.

Οἶνε, τὰ μέν σ' αἰνῶ, τὰ δὲ μέμφομαι· οὐδέ σε πάμπαν
οὔτε ποτ' ἐχθαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαι.
ἐσθλὸν καὶ κακόν ἐσσι. τίς ἄν σέ γε μωμήσαιτο;
τίς δ' ἂν ἐπαινήσαι μέτρον ἔχων σοφίης;

Ἤβα μοι, φίλε θυμέ· τάχ' ἄν τινες ἄλλοι ἔσονται
ἄνδρες, ἐγὼ δὲ θανὼν γαῖα μέλαιν' ἔσομαι.

Πῖν' οἶνον, τὸν ἐμοὶ κορυφῆς ὕπο Τηϋγέτοιο

δράσιν. — V. 866. *οὔτ' αὐτῷ* A, *οὔθ' αὐτῷ* g, *οὔθ' αὐτῷ**, ap. Stob. *οὐδ' αὐτῷ*, sed *οὐδ'* om. A Vind. Trinc. Qui *αὐτῷ* scripserunt, pronomen ὃς non ad *ὄλβον*, sed ad *ἄνδρας ἀχρήστους* rettulerunt, sed tunc *ὅστις* dicendum, ut est apud Aristoph. Eq. 1275 *ἀλλὰ τιμὴ τοῖσι χρηστοῖς, ὅστις εὖ λογίζεται.* — *οὐδὲν ἐών*, Geel *οὐτιδανῷ*, coniicas *οὔτε πόλει*, cf. Pseudoxenoph. Apol. Socr. 31: *οὔτε τῇ ἑαυτοῦ πόλει, οὔτε τοῖς φίλοις, οὔτε αὐτῷ ἄξιος οὐδενὸς ἐγένετο.* — V. 867. *οὔτε*, Stob. *οὐδὲ*. — V. 868. *σαοῖ* O, h a m. pr. *σάει* (supra *οι*), **σάοι*. — V. 869. *ἔν*, in O apparet ″. — *ἔπειτα, ἔπεισα* bm. — *πέσοι*, O *πέσει*. — V. 870. *χαμαιγενέων* A, *παλαιγενέων**. Emperius *ἀθανάτων δώματ' ἀειγενέων*. — V. 871. *εἰ* in O ev. — V. 873. *σ'*, A *σε*. — *αἰνῶ, αἰνέω* n a m. pr. recte ut videtur. — V. 875. *ἐσθλὸν καὶ κακόν*, cg *ἐσθλὸς καὶ κακός*. — *γε, τε* AO, om. bm. — V. 876. *ἐπαινήσαι* Brunck, *ἐπαινήσει* On, *ἐπαινήσῃ* f, *ἐπαινήσῃ* rell. (*παινήσηι* A pr.) — V. 877—8 om. cg. Fort. ***Mimnermi*** sunt versus. — *Ἤβα μοι* scripsi, quod etiam Ahrens vidit, A *ηβανοι*. O *ἡβάοί*, bdehlmn *ἡβάοις*, f *βαΐς*, vulgo *ἡβώοις*. Infra post v. 1070, ubi hoc distichon repetitur, libri *τέρπεό μοι* ex interpretatione. — *φίλε*, f *φύλε*. — *ἄν τινες*, A *αὖ τινὲς*, O et ceteri *ἄν τινες*, quod revocavi: ut Homerus frequenter, Pindarus alii passim, ita etiam Theognis indicativo futuri adiunxit *ἂν* vel *κέ*, cf. v. 641, id quod offensioni fuit tam correctori cod. A, qui *αὖ* substituit, quam magistris Byzantinis, qui servata vocula *ἄν* optativum intulerunt, nam pro *ἔσονται* bdeflmn *ἔσοιντο* exhibent. — V. 879—85 si Theognidis sunt, hospitem aliquem Spartanum loquentem inducit, sed fortasse ex *Tyrtaei* elegiis deprompta sunt, quamquam etiam de Polymnesto aliis cogitari potest; Hartung Chiloni vindicat. — *ἐμοί*, Ocg *ἐμῆς*. — *κορυφῆς ὕπο* Hecker, libri *κορυφῆς ἄπο* (A *απο*, O *ἀπὸ*), nisi quod c *ἄπο* omisit, g eius loco *αἱ* exhibet. — *Τηϋγέτοιο, ταϋγέτοιο* cg, *τηλυγέτοιο* O, *τοῦ γέτοιο* e. — V. 882 *πλατανιστοῦντος*, videtur *Πλατανιστοῦντος* scribendum, ut hoc nomen rivi fuerit ex Taygeto oriundi. Idem etiam Osann coniecit Symbol. Litt. I 68, sed non recte cogitavit de loco

ἄμπελοι ἤνεγκαν, τὰς ἐφύτευσ' ὁ γέρων.
Οὔρεος ἐν βήσσῃσι, θεοῖσι φίλος Θεότιμος,
ἐκ πλατανιστοῦντος ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων.
τοῦ πίνων ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσεις μελεδώνας,
θωρηχθεὶς δ' ἔσεαι πολλὸν ἐλαφρότερος.

Εἰρήνη καὶ πλοῦτος ἔχοι πόλιν, ὄφρα μετ' ἄλλων
κωμάζοιμι· κακοῦ δ' οὐκ ἔραμαι πολέμου.

Μηδὲ λίην κήρυκος ἀν' οὖς ἔχε μακρὰ βοῶντος·
οὐ γὰρ πατρῴας γῆς πέρι μαρνάμεθα.

Ἀλλ' αἰσχρὸν παρεόντα καὶ ὠκυπόδων ἐπιβάντα
ἵππων μὴ πόλεμον δακρυόεντ' ἐσιδεῖν.

Οἴ μοι ἀναλκείης· ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλεν,
Ληλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον,
οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν δὲ κακοὶ διέπουσιν.
ὡς δὴ Κυψελιδέων Ζεὺς ὀλέσειε γένος.

Spartae urbis, qui *Πλατανιστᾶς* dictus est. Ad eundem modum *Πλατανιστὼν* vocitatus est rivus Arcadicus, item alius in Messeniae finibus. — V. 883. *μελεδώνας* scripsi, ut iam Camerarius, legebatur *μελεδῶνας*. — V. 884. *θωρηχθεὶς*, *θωρυχθεὶς* bcdfhmn. — *εσσεαι* et *ἐλαφρότερως* A (-*έρως* sec. Bekk., unde antea adverbium restitui). — V. 885. *ἔχοι*, *ἔχει* Ocghl. — *ἄλλων*, Ahrens *αὐλῶν*. — V. 887. *ἀν' οὖς*, A *ανιοῦσιν* (ι et ιν er.), *ἀνοῦς* e, *ἀνούς* l. — *μακρὰ*, *μακρὰν* O. — V. 888. *οὐ γὰρ*, Emperius *ἦ γὰρ* vel *νῦν γὰρ*. — V. 889. *ἀλλ'*, Heimsoeth *ἄνδρ'* nescio cur desiderat. — *ὠκυπόδων*, *ὠκυπόρων* l, *ὠκύπορον* f. — V. 891. *ἀναλκείης* Bekker, legebatur *ἀναλκίης*, n *ἀναλκίης*. — *Κήρινθος* A, *κήρυνθος**. — V. 892. *Ληλάντου* agrum memoravit etiam Antigon. Hist. Mir. 78 *καὶ ἐν Εὐβοίᾳ δὲ κατὰ τὴν Ἰταλικὴν τὴν συνορίζουσαν τῇ Χαλκίδι δύο ποταμοὶ Κέρων καὶ Νηλεύς*, ubi *τὴν Ληλαντικὴν* scribendum esse apparet; eosdem amnes Plinius H. N. XXXI 13 Hestiaeotidis esse dicit, quo nomine graecus auctor Hestiaeae agrum appellavisse videtur, nisi forte Plinius Euboeae civitatem cum Thessalica regione confudit. — V. 894. *ὡς δὴ Κυψελιδέων* scripsi (Hermann *ὡς δὴ Κυψελιδῶν*), *ὡς δὴ κυψελίζων* An, *ὡς κυψελίζον**, Hecker *τοὺς ὡς Κυψελιδῶν κτλ.* Ὡς *δὴ* barbarum dictitat Cobet, et *πῶς ἂν* coniecit, sed cf. Callim. fr. 463: *Ζεῦ πάτερ, ὡς Χαλύβων πᾶν ἀπόλοιτο γένος*. Batavi quod populari suo dicto non audiens fuerim, me castigant indignum; nam neque Theognis atticissat, neque Homerus barbarismi reus faciendus, quod dixit, *ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι*, vel *ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο*, vel *ὡς μὴ θάνοι, ὅστις ἔμοιγε ἐνθάδε ναιετάων φίλος εἴη καὶ φίλα ἔρδοι*. Pariter Latini *ut illum di perdant, ut te di omnes infelicent* alia dicunt, et nos *dass doch*. Sed *δὴ* grammatici videtur supplementum, possis alia coniectare, velut *ὡς πᾶν*. — Haec duo disticha a Theognide aliena: rectius enim, quam Hertzberg

Γνώμης δ' οὐδὲν ἄμεινον ἀνὴρ ἔχει αὐτὸς ἐν αὑτῷ, 541
οὐδ' ἀγνωμοσύνης, Κύρν', ὀδυνηρότερον.

Κύρνε, μὴ πάντ' ἄνδρεσσι καταθνητοῖς χαλεπαίνειν
γινώσκων καὶ νοῦν οἷον ἕκαστος ἔχει
ἐντὸς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἔργματα τῶν τε δικαίων
τῶν τ' ἀδίκων, μέγα κεν πῆμα βροτοῖσιν ἐπῆν.

et Duncker, hos versus ad Chalcidensium et Eretriensium bellum referunt C. Fr. Hermann Opusc. 187 seq. et Vischer (Goett. Anz. 1864 n. 35), neque tamen Cypselidarum mentio, ut Vischer existimat, necessario suadet, ut hoc bellum Periandro regnante sit gestum; nam bellum illud, quod Duncker Hist. Ant. III 468 seq. ed. 2 circa Ol. 35 maxime exarsisse censet, potius ad Cypseli ipsius aetatem referendum esse videtur. *Κυψελίδαι*, quamvis poterant omnes omnino, qui a Cypseli partibus stabant, nuncupari, tamen hic ad Cypselum ipsum eiusque filios referendum censeo: etenim poeta hic non sine acerbitate respexit epigramma inscriptum Iovis colossico aureo signo, quod Olympiae dedicaverat Cypselus: *Εἰ μὴ ἐγὼ χρυσοῦς σφυρήλατος εἰμὶ κολοσσός* (vel potius *εἰ μὴ ἐγὼν ὦναξ παγχρύσεος εἰμὶ κολοσσός*) *Ἐξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά,* de quo signo sane ambigebant, utrum ipse Cypselus an Periander dedicaverit: sed illud verum: nam aemulatus est Cypselus Myronem Sicyoniorum tyrannum. Atque circa illud ipsum tempus Chalcidenses eximio praeconio ornavit Delphicum Oraculum, cuius dictio Aegiensibus, non Megarensibus, non ante Ol. 29, sed haud ita multo post edita est:

Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον,
Ἵπποι Θεσσαλικαὶ (al. *Θρηίκιαι*), *Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες,*
Ἄνδρες δ', οἳ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης,
Δουριμάχοι (*κρατεροὶ μάργων τ' ἐπιβήτορες ἵππων*),
Ἀλλ' ἔτι καὶ τῶν εἰσιν ἀμείνονες, οἳ τὸ μεσηγὺ
Τίρυνθος ναίουσι καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλου
Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο·
Ὑμεῖς δ' Αἰγιέες οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι
Οὔτε δυωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

— V. 895. *αὐτὸς ἐν αὐτῶ* A, *ἔν γε ἑαυτῷ**, Orelli *αὐτὸς ἐν αὑτῷ*. — V. 896. *οδυνηρότερον* A, *ἀνιηρότερον**. — V. 897. *Κύρνε μὴ*, solus A *κύρν' εἰ*, numero non sententiae laboranti consulens. — *ἄνδρεσσι*, O *ἄνδρεσι*. — *καταθνητοῖς*, Oln *κατὰ θνητοῖς*, tum omnes *χαλεπαίνειν*. Quod si statuis *Κύρνε* temere ex versu proximo priore repetitum, ita erit versus refingendus *Ζεὺς εἰ πάντ' ἄνδρεσσι καταθνητοῖς χαλέπαινεν*, quamquam *πάντα* pro *παντὸς* (*πάντων*) vel *ἐπὶ παντὶ* insolentius dictum. Sin *Κύρνε* tuemur, duo disticha in unum coaluerunt, *Κύρν', ἐπὶ παντὶ* (*φίλοις* ..... *εἰ γὰρ ἄναξ Κρονίδης ἤθελε*) *πάντ' ἄνδρεσσι καταθνητοῖς χαλεπαίνειν κτλ.* cf. eclogam supra 323 seq. De aliorum periculis dicetur infra. — V. 898. *γινώσκων* O, vulgo *γιγνώσκων*, A *γινώσκειν*. — *καὶ* Hartungi correctionem recepi, libri *ὡς*. — *οἷον* om. l. — V. 899. *ἐντὸς* K, *αὐτὸς**. — *ἔργματα*, bm *εἴργματα*. — *τῶν τε δικαίων τῶν τ' ἀδίκων* Hermann, libri *τῷ τε δικαίῳ τῷ τ' ἀδίκῳ*, nisi quod v. 899 *τῷ δὲ* AOcdfghmn (A *τω*ʽ*δε*, O *τῶδε δικαίω*) et v. 900 *τῶδ' ἀδίκω* Ofg. Heimsoeth *καὶ ἄργματα τῶν τε δ. τῶν τ' ἀδ.* requirit, cum antea coniecisset *καὶ ἀρχὴν τοῦ τε δικαίου τοῦ τ' ἀδίκου*. — V. 900. *κεν*, A *κεμ*. — *βροτο ἴσιν*, O *βρο-*

Ἔστιν ὁ μὲν χείρων, ὁ δ' ἀμείνων ἔργον ἕκαστον·
οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.

Οστις ἀνάλωσιν τηρεῖ κατὰ χρήματα θηρῶν,
κυδίστην ἀρετὴν τοῖς συνιεῖσιν ἔχει. 542
εἰ μὲν γὰρ κατιδεῖν βιότου τέλος ἦν, ὁπόσον τις
ἤμελλ' ἐκτελέσας εἰς Ἀΐδαο περᾶν,

τοῖς (comp.). — *ἐπῆν, ἐπῇ* bcdfhlmn. Locum corruptum alii aliter conformant, Vinetus *Κύρνε, μὴ ἀνδράσι πάντα*, Brunck *μὴ πάντ' ἀνδράσι, Κύρνε*, O. Schneider *Κύρν' εἰ π. ἄ. κ. χαλέπαινες, μὴ γιγνώσκων νοῦν . . . τοῦ τε δικαίου τοῦ τ' ἀδίκου*, Hermann *Κύρν' εἰ π. ἄ. θεὸς θνητοῖς χαλέπαινεν, γιγνώσκων εὖ νοῦν . . . τῶν τε δικαίων τῶν τ' ἀδίκων*, Bamberger v. 897 probata Brunckii coniectura, *καὶ ἔργματα* (i. e. *τοιαῦτα καὶ ἔργματα*) *τῷ τε δικαίῳ τῷ τ' ἀδίκῳ, μέγα κῆν π. β. ἐκῇ.* — V. 901 emendatam lectionem exhibet A, nisi quod is quoque *εκαστον*, correxit Bekker *ἕκαστον*. Vitiose O et plerique *ἔστιν ὁ μὲν χεῖρον ὁ δ' ἄμεινόν γ' ἔργον ἑκάστου*, hanc paradosin Byzantinus aliquis magister refinxit *ἔστι τὸ μὲν χεῖρον* (ita bcdeg) *τὸ δ'* (ita haud dubie iidem libri, quamvis nihil notaverit Bekker) *ἄμεινόν γ' ἔ. ἑκ.* quemadmodum vulgo legebatur. Praeterea f *χείρων*, g *χεῖρων*, quae librariorum sunt pericula. — V. 902. *αὐτὸς*, *αἰστὸς* A, hinc Meineke *ἔσθ' ὃς* (Heimsoeth *ἐστὶν*) coniecit. — V. 903. —930 Bekker in duas eclogas disiunxit, v. 903—922 et 923—930, quem antea secutus sum, ratus eiusdem poetae eclogas diversas, sed eiusdem argumenti, ut solet continuo se excepisse. Veteres edd. has particulas coniungunt, haud dubie librorum qui quidem sententias singulas dirimunt auctoritate, id quod de n testatur Ziegler; hoc quod etiam Hartungo placuit nunc secutus sum. Nam v. 923—4 manifesto respiciunt argumentum elegiae v. 903 propositum, item v. 925—26 summatim repetuntur, quae v. 915—22 uberius sunt enarrata, ita ut appareat, haec omnia non solum ex eodem poeta, sed etiam ex eodem carmine deprompta esse, potestque altera pars v. 923 seq. haud incommode priori continuo subiungi, quamvis breviator fortasse hoc ipso loco dicendi ubertatem, qua hic poeta utitur, aliquantum coercuerit. Neque Theognidis est haec elegia, sed alius poetae, qui quidem antiquis illis et principibus elegiacae poesis non est aequiperandus, fortasse non ita magno temporis intervallo diremtus a noviciis poetis, quorum poemata auctor huius syllogae segregavit. Elegia inscripta est Demodi v. 923, itaque iam retracto, quod olim suspicatus sum in exordio v. 903 nomen *Θήρων* esse restituendum, ut poeta Theronem amicum alloquatur, atque ita etiam Orelli, sed quod ad Agrigentinum refert Theronem, omnino improbandum; nihil enim in his versibus inest, quod clarissimi principis personae conveniat: nullo autem pacto Theognidi, qui aetate Phalaridi suppar fuit, cum in Sicilia commoraretur, licuit Theronis familiaritate uti; de Theognidis aetate multo rectius indicant veteres grammatici, quam nostri homines: quae v. 766 et 775 leguntur, ad Harpagi expeditionem referenda sunt, sed dicetur alias de hac re, quam nec Schoemann, qui attigit hunc locum, expedivit. — V. 903. *θηρῶν* haud dubie corruptum, Camerarius *τηρῶν*, Heimsoeth *ἀφαιρῶν*, Sauppe *ἀθηρῶν*, fortasse *ῥυθμῶν* i. e. *ῥυθμίζων* scribendum. — V. 904. *συνιεῖσιν*, A *συνιει*. — V. 905. *βιότου*, A *βιό.του* (una litt. er., fort. *σ*). Notavi nescio cuius coniecturam *εἰ μ. γ. κατιδεῖν τέλος ἦν, βιότου* (vel *βιοτῆς*) *ὁπόσου τις*. — *τις*, A *τι*. — V. 906. *Ἀΐδαοι*, A *αϊδαω*. — *περᾶν*,

εἰκὸς ἂν ἦν, ὃς μὲν πλείω χρόνον αἶσαν ἔμιμνεν,
  φείδεσθαι μᾶλλον τοῦτον ὃν εἶχε βίον·
νῦν δ' οὐκ ἔστιν. ὃ δὴ καὶ ἐμοὶ μέγα πένθος ὄρωρεν,
  καὶ δάκνομαι ψυχήν, καὶ δίχα θυμὸν ἔχω,
ἐν τριόδῳ δ' ἕστηκα. δύ' εἰσὶ πρόσθεν ὁδοί μοι·
  φροντίζω τούτων ἥντιν' ἴω προτέρην·
ἢ μηδὲν δαπανῶν τρύχω βίον ἐν κακότητι,
  ἢ ζώω τερπνῶς ἔργα τελῶν ὀλίγα.
εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγ', ὃς ἐφείδετο, κοὔποτε γαστρὶ
  σῖτον ἐλευθέριον πλούσιος ὢν ἐδίδου·
ἀλλὰ πρὶν ἐκτελέσαι κατέβη δόμον Ἄϊδος εἴσω,
  χρήματα δ' ἀνθρώπων οὐπιτυχὼν ἔλαβεν,
ὥστ' ἐς ἄκαιρα πονεῖν καὶ μὴ δόμεν ᾧ κ' ἐθέλῃ τις.
εἶδον δ' ἄλλον, ὃς ᾗ γαστρὶ χαριζόμενος
χρήματα μὲν διέτριψεν, ἔφη δ' „ὑπάγω φρένα τέρψας·“
  πτωχεύει δὲ φίλους πάντας, ὅπου τιν' ἴδῃ.
οὕτω, Δημόκλεις, κατὰ χρήματ' ἄριστον ἁπάντων
  τὴν δαπάνην θέσθαι καὶ μελέτην ἐχέμεν.
οὔτε γὰρ ἂν προκαμὼν ἄλλῳ κάματον μεταδοίης,

O περῶν. — V. 907. πλείω, O πλεῖον, Hartung πλέονος χρόνου scripsit, ego in ed. 2 χρόνου. — V. 908. τοῦτον ὂν, A τοῦτονιν, unde Bekker τοῦτον ἵν' coni. — βίον, fort. cum Turnebo βίου. — V. 910. ψυχὴν, A τυχην. — ἔχω, el ἔχων. — V. 911. δ' om. cg. — ἕστηκα, O ἔστηκα. — εἰσὶ πρόσθεν O, legebatur εἰσὶν πρόσθεν, A εισι το πρόσθεν quod improbandum; fort. δύ' εἴσ' ἔμπροσθεν, Hartung δύω δ' ἔμπροσθεν ὁδοί μοι, Wernicke δύω τὸ πρόσθεν. — V. 912. ἴω, O ἴω. — V. 914. τερπνῶς, A τερπνῶν. — V. 916. ὢν, O ὂν. — V. 918 οὐπιτυχὼν, AO οὐπιτυχὼν. — V. 919. δόμεν, Sauppe θέμεν. — ᾧ κ' ἐθέλοι Bekker in ed. 1, A ω κε θελῃ, O ὦσκ[ε] θέλει, rel. ὧς κ' ἐθέλοι. Tueor optativum, coniunctivum corrector substituit. Quod antea conieci ᾧ κ' ἐθέλητι, iam retracto; nam et antiqua haec dorica forma ab hoc poeta aliena, neque de familia herciscunda agitur, sed de opum usu fructu, verba enim nihil aliud significant quam δοῦναι ψυχῇ, i. e. genio suo indulgere, itaque plane necessarium τίς, cf. Horatianum Od. IV 7, 19 *cuncta manus avidas fugient heredis, amico quae dederis animo.* Hartung, nisi forte plura hic interciderint, ὥστε πονῆσαι ἄκαιρα καὶ μὴ δόμεν οἷς ἐθέλησεν proposuit. — V. 920. ὃς ᾗ Turnebus, A οσῃ, rel. ὃς ἦν. — V. 922. ἴδῃ, ἴδοι g. — V. 924. τὴν δαπάνην, Hartung καὶ δαπάνην. — V. 925. ἂν om. f. — κάματον, καμάτου Camerarius, sed multo magis μεταδοίης de vitio suspectum, certe παραδοίης dicendum, sed mihi poeta videtur scripsisse προκαμὼν ἄλλων (quamquam dandi casum tueri possis) κάματον μετανώσαις, i. e. neque enim te poenituerit, quod pro aliis labores susceperis opesque coacervaveris. Cum μετανοοίης interpretandi gratia additum esset, inde orta corruptela μεταδοίης.

οὔτ' ἂν πτωχεύων δουλοσύνην τελέοις·
οὐδ' εἰ γῆρας ἵκοιο, τὰ χάρματα πάντ' ἀποδραίη. 543
ἐν δὲ τοιῷδε γένει χρῆματ' ἄριστον ἔχειν.
εἰ μὲν γὰρ πλουτεῖς, πολλοὶ φίλοι, ἢν δὲ πένηαι,
παῦροι, κοὐκέθ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθός.

Φείδεσθαι μὲν ἄμεινον, ἐπεὶ οὐδὲ θανόντ' ἀποκλαίει
οὐδείς, ἢν μὴ ὁρᾷ χρήματα λειπόμενα.

Παύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀπηδεῖ·
ὄλβιος, ὃς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχεν.
πάντες μιν τιμῶσιν· ὁμῶς νέοι οἵ τε κατ' αὐτόν
χώρης εἴκουσιν, τοί τε παλαιότεροι.
γηράσκων ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτόν
βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει.

Οὐ δύναμαι φωνῇ λίγ' ἀειδέμεν ὥσπερ ἀηδών·
καὶ γὰρ τὴν προτέρην νύκτ' ἐπὶ κῶμον ἔβην.

V. 926. *τελέοις* quo pacto explicari possit, non video; fortasse latet *ταλάσαις*. — V. 927. *οὐδ'*, *οὔτ'* g. — *ἵκοιο* AO, *ἵκοιτο**. — *τὰ χάρματα* sine ulla dubitatione scripsi, libri *τὰ χρήματα*. — V. 928. *γένει* insolenter dictum, ut idem sit quod *ἡλικία*, coniicio *πέλει*, ut *ἐν τοιῷδε* idem sit quod *ἐν τῷ τοιούτῳ*, *in hoc rerum statu*. — V. 929. *εἰ . . . πλουτεῖς*, An *ἢν . . . πλουτῇς* ex manifesta interpolatione, fuit enim corrector iste aequabilitatis nimium studiosus; Theognis similiter orationem variavit v. 857, ubi *εἰ* et *ἢν* alternant. — V. 930. *κοὐκέθ'* A et h ex corr., *οὐκέθ'**. — V. 932. *ὁρᾷ*, *ορaί* A. — V. 933—34 olim separavi a sequentibus, certe Tyrtaei non sunt, sed fortasse *Solonis*, v. fr. 44; verum potuit epitomae auctor etiam prorsus aliena conglutinare. Ceterum hoc distichon affert Floril. Monac. 114. Apost. XIV 13, 6. Arsen. 501. — *παύροις*, *παύροις δ'* Ap. — *κάλλος*, *κλέος* el, *κῦδος* Ars. id quod Epkema coniecit, cum Brunck *πλοῦτος* suasisset. — V. 934. O *ὄλβιος δ'*. — *ἀμφοτέρων*, A *αμφοτερον*. — V. 935—8. *Tyrtaei* sunt, sed male contracta ex distichis tribus. vid. fr. 12 v. 37—42. — *μιν*, *μὲν* el, om. O. — *ὁμως*, *ὅμως* l. — *νέοι* A, *ἴσοι* (*ἶσοι* O)*. — V. 936. *χωρης εικουσιν* A, *χώροις εἴκουσιν* O, *εἴκουσι χώροις* fl, *εἴκουσιν* (*εἴκουσι*) *χώρης**, *οἰκοῦσιν* b in m. Quod O praebet *χώροις εἴκουσιν* fortasse ortum ex antiqua lectione *χώρης οἱ* (*Ϝ*)*εἴκουσ'* (*οἱ* cum omissum et supra esset additum, inde *χώροις* originem duxit), quemadmodum Tyrtaeum scripsisse supra dixi; nam *τοί*, quod subsequitur, haud dubie corrector cod. A intulit, unde suspensi novicii libri si qui eandem praebent scripturam. — *τοί*, *οἱ* Odefghlmn. — V. 937—8 om. bcdefghlmn. — V. 939—42 *Mimnermi* videntur. — *λίγ'* A, *λιγύρ'**. — *ἀειδέμεν* Schneidewin, v. *ᾀδέμεν*, AO *ἀδέμεν*. — V. 940. *καὶ γὰρ τὴν*, Heimsoeth tentavit *οὐκ ἐπεὶ ἆρ πρ.* — *προτέρην*, *προτέραν*

οὐδὲ τὸν αὐλητὴν προφασίζομαι· ἀλλά μ' ἑταῖρος
ἐκλείπει, σοφίης οὐκ ἐπιδευόμενος.

Ἐγγύθεν αὐλητῆρος ἀείσομαι ὧδε καταστάς
δεξιός, ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπευχόμενος.

Εἶμι παρὰ στάθμην ὀρθὴν ὁδόν, οὐδετέρωσε
κλινόμενος· χρὴ γάρ μ' ἄρτια πάντα νοεῖν.

Πατρίδα κοσμήσω, λιπαρὴν πόλιν, οὔτ' ἐπὶ δήμῳ 544
τρέψας οὔτ' ἀδίκοις ἀνδράσι πειθόμενος.

Νεβρὸν ὑπὲξ ἐλάφοιο λέων ὣς ἀλκὶ πεποιθώς
ποσσὶ καταιμάρψας αἵματος οὐκ ἔπιον·
τειχέων δ' ὑψηλῶν ἐπιβὰς πόλιν οὐκ ἀλάπαξα·
ζευξάμενος δ' ἵππους ἅρματος οὐκ ἐπέβην·
πρήξας δ' οὐκ ἔπρηξα, καὶ οὐκ ἐτέλεσσα τελέσσας·
δρήσας δ' οὐκ ἔδρησ', ἤνυσα δ' οὐκ ἀνύσας.

Δειλοὺς εὖ ἕρδοντι δύω κακά· τῶν τε γὰρ αὐτοῦ
χηρώσει κτεάνων, καὶ χάρις οὐδεμία.

bcdghmn. — *νύκτα* O. — V. 941. *ἀλλά μ'*, coniicio *οὐδέ μ'*, Emperius *ἀλλά με γῆρυς ἐκλείπει, σοφίης οὐκ ἐπιδευόμενον*. — V. 942. *ἐπιδευόμενος*, bm *ἐπιτηδευόμενος*. — V. 943—4 Schneidewin a prioribus separavit. — V. 944. *ἀθανάτοις*, g *ἀθανάτοισι*. — *θεοῖσιν*, AOf *θεοῖς*. — *ἐπευχόμενος*, c *ἀπευχόμενος*, f *προσευχόμενος*. — V. 945—8 ex *Solonis* Elegiis petiti videntur, certe Schoemann non recte ad Theognidem refert. Bekker prudenter prius distichon a posteriore seiunxit, quae Hartung rursus copulavit: at sunt diversa decreta, quae propter argumenti similitudinem continuantur, et haud dubie ex eodem poeta petita sunt. — *οὐδετέρωσε*, AO *οὐδ' ἑτέρωσε* (*ετερ*. A), l *οὐδετέρωσα*, o *οὐδετέρωσθεν*. — V. 946. *νοεῖν*, supra v. 154 *νόος ἄρτιος* dicitur, sed hic malim *τιθεῖν*. — V. 947—8 affert Stob. XXXIX 15. Hartung perperam hoc distichon cum proximo priore coniunxit. — V. 948. *τρέψας*, m *τρίψας*, Stob. *πρέψας*. — V. 949—54 nimis arguti videntur, quam ut *Soloni* tribui possint, quod coniecit Hecker. — V. 949—50 repetit A infra post 1278. — V. 949. *ὑπὲξ ἐλάφοιο*, A infra *υπεξαφοῖο*. — *ὣς*, *ὃς* m. — V. 950. *καταιμάρψας* A infra (*ι* a m. sec.?), legebatur *καταμάρψας*. — *αἵματος*, *αἵμαθος* g. — V. 951. *ἀλάπαξα*, O *ελαπαξα*. — V. 952. *ἐπέβην*, *ἔβην* m. — V. 953. *καὶ οὐκ*, O *κοὐκ*. — V. 954. *οὖκ* Schneider, v. *οὐκ*. — V. 955—6 leguntur in Append. Stob. p. 31. — *δειλοὺς* A et Stob., *δειλοὺς δ'**. — *αὐτοῦ*, dgn *αὐτοῦ*. — V. 956. *χηρώσει*, Stob. *χήρωσις*, quod tuetur Heimsoeth; aut *σῶν τε γὰρ αὐτοῦ χηρώσῃ(εαι)* scribendum aut cum Brunckio *χηρεύσει*. Hartung *χηρεύσεις*, Ahrens *τῶν τε παρ' αὐτὰ χήρωσις*. — *κτεάνων* Stobaeus, libri

Εἴ τι παθὼν ἀπ' ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγα μὴ χάριν οἶδας,
χρήζων ἡμετέρους αὖτις ἵκοιο δόμους.

Ἔστε μὲν αὐτὸς ἔπινον ἀπὸ κρήνης μελανύδρου,
ἡδὺ τέως ἐδόκει καὶ καλὸν εἶμεν ὕδωρ·
νῦν δ' ἤδη τεθόλωται, ὕδωρ δ' ἀναμίσγεται ἰλυῖ,
ἄλλης δὴ κρήνης πίομαι ἢ ποταμοῦ.

Μή ποτ' ἐπαινήσῃς, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνέως,
ὀργὴν καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον ὅντιν' ἔχει.
πολλοί τοι κίβδηλοι ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες
κρύπτουσ', ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον.
τούτων δ' ἐκφαίνει πάντως χρόνος ἦθος ἑκάστου.
καὶ γὰρ ἐγὼν γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην·
ἔφθην σ' αἰνήσας πρίν σου κατὰ πάντα δαῆναι
ἤθεα· νῦν δ' ἤδη ναῦς ἅθ' ἑκὰς διέχω.

πολλῶν, pravum grammatici supplementum. — V. 957. ἀπ', Herwerden ὑπ', quem non sequor. — Iacobs ἐμεῦ γ', Hartung ἐμεῖ' elisione admissa, cuius desiderantur exempla, quamvis rationi non adversetur; apud Callimach. fr. 131 scribendum πολλάκι σῆς, ὦ μαῖα, φιλοξείνοιο καλιῆς μνησόμεθα. Heimsoeth hiatum removit κεδνὸν pro ἀγαθὸν scribendo, idem deinde μηκέτ' ἐμοὺς pro ἡμετέρους, Hartel audacter ἀγαθὸν παρ' ἐμεῦ. — V. 958. αὖτις, αὖθις AOel. — V. 959. ἔστε, ἕστε O, l ὥστε. — ἔπινον, ἔπιον bcdghmn. — V. 960. ἡδὺ τέως scribere malui, quam ἡδύ τ' ἐμίν, libri ἡδύ τε μοι. — εἶμεν, A ημεν, Hartel ἰέν' vel εἶμεν requirit. Hermann ἡδύ τί μοι δόκεεν καὶ καλὸν ἔμμεν ὕδωρ, Ahrens ἡδύ τε μοι τι δόκει, Hartung ἡδύ τί μοι τ' ἐδόκει. — V. 961. ἤδη, conieci ὅτε δή. — τεθόλωται, τεθύλωται el. — ἰλυῖ scripsi, ac sic etiam Ahrens coniecit, libri ὕδει, unde fortasse quis leniore molimine ὕλει eliciat, sed ὑλις, quod passim pro ἰλύς legitur, non satis habet auctoritatis: quae ratio inter ἰλὺς et ὑλίζειν intercedat, exposuit Lobeck Path. El. I 523. — V. 962. δή, δὲ bcgm. Iners additamentum ἢ ποταμοῦ, conieci ἡδυπότου, Heimsoethio placuit ἠὲ προτοῦ, Hartelio πίομ' ἐπηετανοῦ. — V. 963—8 affert Stob. III 28, v. 963 etiam Orion VIII 11 (μή ποτ' ἐπαινέσῃς πρὶν ἄνδρα ἴδῃς σώφρονα). — ἐπαινήσῃς, ἐπαινέσῃς bcdfhmn, ἐπαινέσσῃς Stob. — εἰδῇς, ἴδῃς O. — σαφηνέως Floril. Monac. 107, quemadmodum scripsit Schneidewin, libri σαφηνῶς, Stob. ἀνδρὸς ἀφανέως (B ἄνδρα σαφανέως, Trinc. ἄνδρας ἀφανέως). — V. 964. ῥυθμὸν, Stob. (praeter Schowii c.) θυμόν. — ὅντιν' ἔχει Stobaeus. ὅστις ἂν ᾖ Theognidis libri, pravum grammatici supplementum. Hecker ῥυσμὸν καὶ τρόπον οἷον ἂν ᾖ. — V. 965. κίβδηλοι Epkema, κίβδηλον libri, nisi quod el καὶ addunt. — ἐπίκλοπον, ἐπίκλοπος O. — V. 966. θυμὸν, poeta ῥυθμὸν videtur scripsisse, etiam v. 964 in libris haec vocabula permutata. Intempestiva Kayseri suspicio κῆδος scribentis, infelicius etiam Hartung ἐφιμέριον, denique Mey κρύπτουσιν θέμενοι θυμὸν suasit. — V. 967. ἐκφαίνει, ἐμφαίνει bcmn. — πάντως n; ut Epkema correxit, πάντων * Stob. — χρόνος om. el. — V. 968. ἐγὼν O, ἐγὼ rel. — V. 969. ἔφθην σ' scripsi, legebatur ἔφθην δ', A εφθην (ε del.). — V. 970. ναῦς, νηυς A. — ἅθ' ἑκὰς, A ατ εκας. Poeta

Τίς δ' ἀρετὴ πίνοντ' ἐπιοίνιον ἆθλον ἑλέσθαι;
πολλάκι τοι νικᾷ καὶ κακὸς ἄνδρ' ἀγαθόν.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν πότν' ἐπὶ γαῖα καλύψῃ
ἔς τ' Ἔρεβος καταβῇ, δώματα Περσεφόνης,
τέρπεται οὔτε λύρης οὔτ' αὐλητῆρος ἀκούων,
οὔτε Διωνύσου δῶρον ἀειρόμενος.
ταῦτ' ἐσορῶν κραδίῃ εὖ πείσομαι, ὄφρ' ἔτ' ἐλαφρὰ
γούνατα καὶ κεφαλὴν ἀτρεμέως προφέρω.

Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσσῃ φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ·
χερσίν τε σπεύδειν χρήμασί τ', ἀμφότερα.

quid dicere voluerit planum, nihilominus aegre verba in integrum restituas. Conieci *ναῦς ἄτ' ἔρας* (cf. Hesych. *ἔρας· γῆς*) vel *νῦν π έ τ ρ η ς ναῦς ἆθ' ἑκὰς διέχω*, Ahrens *νῦν δὴ γῆς*, sed idem etiam *ἄτ' ἄκρας* protulit, Hartung *νὺν δ' ἤδη νηῦν τε πέτρας διέχω*. Meineke distichon intercidisse suspicatur *διέχω πέτρης, ἥ τ' ἐνὶ πόντῳ ἀπειρίτῳ ἐστήρικται κτλ.* — V. 973. *ὃν πότν' ἐπὶ γαῖα* scripsi, O *ὃν ποτ' ἐπί*, A *ὃν πρωτ' επι*, rell. *ὃν ἐπεί ποτε*. Mendum antiquae paradosis, quod Byzantinus magister parum prospero successu tollere studuit, corrector cod. A scite admodum procuravit, sed una tantum littera inserta pristinum decorem poetae elegantissimi sermoni reddidisse videor; cf. poematium Homericum *πότνια γῆ, πάνδωρε, δότειρα μελίφρονος ὄλβου*, et hymn. 30, 6; adde Aeschyli Choeph. 707 *ὦ πότνια χθών, ὦ πότνι' ἀκτὴ χώματος.* — *καλύψῃ* Turnebus, libri *καλύψει*. — V. 974. *ἔς τ'* Om, *εἴς τ'* rel. — *δώματα* AO, *δῶμά τε**. — V. 975. *λυρης*, *λύρας* em. — V. 976. *Διωνύσου*, *διονύσου* Aehl, *διωνύσσου* cg. — *δῶρον ἀειρόμενος* scripsi, libri *δῶρ' ἐσαειράμενος* (A *δῶρ' εςαειρομενος*, sed inter *ο* et *μ* ras.) ex manifesta interpolatione (*δῶρ' ἀειράμενος* traditum fuit), nam neque alias hoc verbum compositum legitur, et hoc loco sermonis consuetudine plane adversatur, vid. ad v. 501. Praesens tempus requiri iam Schaefer vidit *ἐσαειρόμενος* corrigens, Herwerden *ἔτ' ἀειρόμενος*, Hartung *δῶρον ἐπαυρόμενος*. — V. 977. *κραδίῃ*, A *κραδιην*, quod non debebam in ordinem recipere, cf. Solon 24, 4 *γαστρί τε καὶ πλευρῇς καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν.* Herwerden *ταῦτ' ἐσορῶν, κραδίη, εὖ πείσομαι* commendat. — *ὄφρ' ἔτ'* Schneidewin, libri *ὄφρα τ'*, quod quamvis similitudine (velut *ὅτε τε, ὅτε περ τε, ἔστε* al.) tueri possis, tamen alterum quoque exemplum v. 1128 de vitio suspectum. — V. 978. *ἀτρεμέως* AO, *ἀτρομέω* g, *ἀτρομέων**. — *προφέρω* si vitii est expers, accomodatum est *γούνασι*, nam *ἀνὴρ γούνατα προφέρει*, ut Latini dicunt *pedem proferre*, *φέρει κεφαλήν*. Sed fortasse scribendum *ὄφρ' ἔτ' ἐ λ ά φ ρ' ᾖ γούνατα καὶ κεφαλὴν ἀτρεμέως φ ο ρ έ ω*, quemadmodum Attici *κρανία, σκέλη, ῥύγχος, γλῶτταν φορεῖν* dicunt. — V. 979—82, qui vulgo copulantur, diremi; nam utroque disticho idem decretum variato tantum sermone repetitur, quemadmodum solent in hac sylloge capitula eiusdem argumenti deinceps se excipere. Ac si v. 981—2 separantur, iam confirmatur scriptura *θέλγοις* et proximi versus emendatio, nam in peculiari ecloga tertiae personae nullus est locus. — V. 979 affert Floril. Monac. 147. — V. 980. *χερσί* O. — *σπεύδειν* scripsi, O *σπεύδει*, A *σπευδον*, rel. *σπεύδοι*. Antea

Μηδὲ παρὰ κρητῆρι λόγοισιν ἐμὴν φρένα θέλγοις,
ἀλλ' ἔρδων φαίνοι', εἴ τι δύναι', ἀγαθόν.

Ἡμεῖς δ' ἐν θαλίῃσι φίλον καταθώμεθα θυμόν,
ὄφρ' ἔτι τερπωλῆς ἔργ' ἐρατεινὰ φέρῃ.
αἶψα γὰρ ὥστε νόημα παρέρχεται ἀγλαὸς ἥβη·
οὐδ' ἵππων ὁρμὴ γίνεται ὠκυτέρη, 546
αἵτε ἄνακτα φέρουσι δορυσσόον ἐς πόνον ἀνδρῶν
λάβρως, πυροφόρῳ τερπόμεναι πεδίῳ.

Πῖν' ὁπόταν πίνωσιν· ὅταν δέ τι θυμὸν ἀσηθῇς,
μηδεὶς ἀνθρώπων γνῷ σε βαρυνόμενον.

Ἄλλοτέ τοι πάσχων ἀνιήσεαι, ἄλλοτε δ' ἔρδων
χαιρήσεις· δύναται δ' ἄλλοτε ἄλλος ἀνήρ.

σπεύδου recepi, nec desunt mediae formae exempla, sed non prorsus similia; hic enim addendum *φίλος εἶναι*, refinxit hoc corrector cod. A propter v. 981 secundam personam desiderans. Intempestiva Hartelii coniectura *ἀλλὰ καὶ ἔργῳ, χερσίν τε σπεύδων ῥήμασί τ' ἀμ.* scribentis. — *χρήμασι*, olim *ῥήμασι* conieci, itaque Meineke. — V. 981. *κρητῆρι* Bekker, *κλητῆρι* A, *κρατῆρσι* O, *κρητῆρσι**. — *θελγοις* A, *τέρπου* m, *τέρποι**, *θέλγοι* Bekker. — V. 982. *ερδων* A, *ἔρδων* O, *ἔργων* bm. — *φαίνοι'* scripsi, v. *φαίνοιτ'* (*τ* er. in A). — *δύναι'* scripsi, vulgo *δύναιτ'* (*τ* er. in A), bcm *δύνατ'*. — V. 983—8 fort. *Mimnermi* sunt. — *θαλίῃσι*, A *θαλίεσσι*, O *θαλίαισι*. — V. 985 et 6 om. A. — *ἀγλαὸς*, *ἀγλαὸν* el. — V. 986. *γίνεται* O, v. *γίγνεται*. — V. 987. *αἵτε ἄνακτα φ.* A, *αἵτ' ἀναφέρ.* O, *αἵ τε γὰρ ἄνδρα φ.* g, *αἵτε περ ἄνδρα φ.**. Hartel *αἵ ῥά τ' ἄνακτα* requirit. — *ἀνδρῶν*, O *ἀνδρὸς*. — V. 988. *πυροφόρῳ*, Hermann *εὐρυχόρῳ* vel *εὐρυπόρῳ*. — *τερπόμεναι*, Emperius *σπερχομεναι*. His inventis loci difficultas non expeditur, equidem tentavi *πυρσοφόρῳ τερπόμεναι σπιδίῳ*, equi gaudent belli indicio e longinquo per ignes accensos facto, cf. v. 549 *ἄγγελος ἄφθογγος πόλεμον πολύδακρυν ἐγείρει, Κύρν', ἀπὸ τηλαυγέος φαινόμενος σκοπιῆς, ἀλλ' ἵπποις ἔμβαλλε ταχυπτέρνοισι χαλινοὺς κτλ.* *πυρσοφόρος* hic non est *πυρφόρος*, sed signum, quod edit, quemadmodum *φρυκτωρός* non solum vigilem, sed etiam *φρυκτωρίαν* significat. Adiectivo *σπίδιος* Aeschylus, adverbio *σπιδόθεν* Antimachus utitur. Ahrens librorum scripturam tuetur. — V. 989. *πῖν' ὁπόταν*, *πῖνε ὅταν* el, *πῖν ὅταν* f. — *δέ τι* Brunck, *δ' ἔτι* A, *τοι* Ocdfghn. — V. 991—2. Hoc distichon Brunck et Ahrens prioribus adnectunt. — *ἀνιήσεαι*, *ἀνιάσεαι* el, *ἀνιήσεται* O. — *δ'* A, *θ'* Ocg, *τ'**. — V. 992. *χαιρήσεις· δύναται δ' ἄλλοτε ἄλλος ἀνήρ* scripsi, vulgo *χαιρήσειν δύνασαι, ἄλλοτέ τ' ἄλλος ἀνήρ*, sed *χαιρηῖσι δυναται· ἄλλοτε δαλλος ἀ.* A, *χαιρήσειν δύνασαι ἄλλοτε τ'* cg, *χαιρήσειν δύνααι ἄλλοτε τ'* Obdefhmn. Bekker *χαιρήσεις· δύναται ἄλλοτε*, Hartung *χαιρήσεις· ὀδυνᾶτ'*. Sane *δύναται* non satis conveniens huic loco, mihi in mentem venit *δυαᾷ δ' ἄλλοτε δ' ἄλλος ἀνήρ* i. e. miseria laborat alius alio tempore. Usus est hoc vocabulo Hom. Od. *Υ* 195 *ἀλλὰ θεοὶ δυόωσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους*, sed verbum quod ibi agentis est potuit etiam patiendi vim adsciscere, ac Lobeck Rhem. 186 haesitat,

Εἰ θείης, Ἀκάδημε, ἐφίμερον ὕμνον ἀείδειν,
ἆθλον δ' ἐν μέσσῳ παῖς καλὸν ἄνθος ἔχων
σοί τ' εἴη καὶ ἐμοὶ σοφίης πέρι θηρισάντοιν,
γνοίης χ' ὅσσον ὄνων κρέσσονες ἡμίονοι.

Τῆμος δ' ἠέλιος μὲν ἐν αἰθέρι μώνυχας ἵππους
ἄρτι παραγγέλλοι μέσσατον ἦμαρ ἔχων,
δείπνου δὴ λήγοιμεν, ὅπου τινὰ θυμὸς ἀνώγοι,
παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριζόμενοι. 547

utrum Homerus *δυόω* an *δυάω* dixerit. Epica forma *δυάᾳ* pro *δυᾷ* sane ab elegiographorum consuetudine abhorret, nisi quod varia scriptura *δηριόωσι* v. 995 apud Athenaeum legitur, et *ὁράᾳς* est in antiquo Attico epigrammate, vid. ad Solon. 12, 11; sed *εἰσορόων* Theogn. 1018 in O ex errore librarii profectum. Sin abiudicaveris huic poetae trisyllabum *δυάᾳ*, possis *χαιρήσεισθα· δυᾷ δ'* scribere. Neque vero existimandum in cod. A scriptura *χαιρήσῃ* delitescere, quod merito Atticistae improbant, nam Attici certe *χαιρήσεις* dixerunt, quamquam non ignoro passim quae novicii scriptores frequentant antiquitus esse propagata. — V. 993–6 affert Athen. VII 310 B, v. 996 Eustath. 1291, 54. — *εἰ θείης Ἀκάδημε*, Athen. *εἴ τ' εἴησα καλὴν μὲν*, Turnebus *εἴθ' εἴη σ' Ἀκάδημε*, Emperius *εἰ τλαίης, Ἀκάδημος*. Mihi olim Sacadae Argivi nomen videbatur delitescere, *Εἴθ' εἴη, Σακάδη, μετ' ἐφίμερον ὕμνον ἀείδειν*, vel potius *εἰ θείης, Σακάδη, δι' ἐφ. ὕ. ἀ.*, nam *εἰ θείης* i. e. *si canendi certamen institueris* germana est scriptura, *διᾴδειν* autem proprium est verbum de poetis inter se contendentibus, vid. Aristot. Poet. 27, 6 *ἔστι περιεργάζεσθαι τοῖς σημείοις καὶ ῥαψῳδοῦντα, ὅπερ ἐποίει Σωσίστρατος, καὶ διᾴδοντα, ὅπερ ἐποίει Μνασίθεος ὁ Ὀπούντιος*. Theocr. V 22 *ἀλλ' ἄγε τοι διαείσομαι, ἔστε κ' ἀπείπῃς*. Attici mediam formam praeoptaverunt, hinc Phrynichus Bekk. I 37 *διᾴσασθαι· τὸ διαμιλλήσασθαι* (sive *διαμιλλήσεσθαι*) *ἐν ᾠδῇ τινί*. In Theogn. possis etiam *εἰ θείης Σακάδη μοι* scribere, ut est ap. Theocr. VIII 6 *λῇς μοι ἀεῖσαι; φαμί τυ νικασεῖν ὅσσον θέλω* (corr. *σθένω*) *αὐτὸς ἀείδων*. Heimsoethio placuit *εἰ θείη τις ἅμιλλαν*. — *ἐφίμερον*, AO *ἐφήμερον*. — V. 994. *μέσσῳ*, O *μέσω*, f *μέσων*. — *καλὸν*, O *κακὸν*, *καλὸς* Athen. — V. 995. *τ'*, A *τι*. — *δηρισάντοιν*, (*περι*) *δηρισάντων* A, *δηρησάντοιν* cdefhln, *δηρησάντων* O, *δορησάντων* m (supra *οιν*), *δηριόωσι* Ath. — V. 996. *χ'*, A *τ'* (*οσσον*), O *θ'*. — *ὄνων*, O *ὄνου*. — *κρέσσονες*, f *γρέσσονες*, l *ἀρέσσονες*. — V. 997—1002. Athen. ib. (VII 310 A): *ἦν δὲ καὶ ὁ Θέογνις περὶ ἡδυπάθειαν, ὡς αὐτὸς περὶ αὐτοῦ φησὶ διὰ τούτων*. — *τῆμος* AO et Ath., *ἦμος* rel. libri, quod revocavit Hartung. — *μὲν ἐν αἰθέρι*, Emperius et Hartung *μέσῳ αἰθέρι*. — *παραγγέλλοι* Ath. dghn, *παραγγέλοι* AObcfm, *παραγγέλλων* el, *παραγγέλλει* vulgo, Emperius *παραστέλλοι* (*sistat*). — V. 999. *δείπνου*, ap. Ath. PV *δεῖπνα*, L *δειπνοῦ*. — *δὴ* Ath., *δὲ* AO, *τοι* g, *τε**. — *λήγοιμεν*, *ὅπου*, ap. Ath. A *λήγοι μένος οὗ*, PVL *λήγοι μένος, ὄν*, Schweighaeuser *λήγοιμεν ὅσου*, Brunck *μνησαίμεθ' ὅσον*, vir doctus ap. Schneidewinum *δῆτ' ἀλέγοιμεν*, contra Hermann, qui apodosin omnino deesse censet, *δείπνου δὲ λήγοιμεν, ὅτου κτλ.*, Heimsoeth *μὴ ληθοίμεθ'*, Emperius *δείπνου δὴ κηδοίμεθ'*, Meineke *δείπνου δῆτ' ἀλέγοιμεν, ὅτου κτλ.*, Hartung *δείπνου δειπνήσοιμεν, ὅσου*, mihi olim poeta scripsisse vide-

χέρνιβα δ' αἶψα θύραζε φέροι, στεφανώματα δ' εἴσω
εὐειδὴς ῥαδιναῖς χερσὶ Λάκ[illegible]να κόρη.

Ἤδ' ἀρετή, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον
κάλλιστόν τε φέρειν γίνεται ἀνδρὶ σοφῷ·
ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε παντί τε δήμῳ,
ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ.

batur *δείπνου ἄδην ἐλάοιμεν, ὅσον κτλ.* — *ἀνώγοι* A Athen, **ἀνώγει*. — V. 1001. *φέροι* A et Athen., ceteri codd. *φέρει* praeter cg, qui *φέροϊ* vel *φέριστε φανώμεθα*. — *δ' εἴσω* A Athen., *δήσοι**, unde suspicetur aliquis *δ' εἴσοι* vel *εἰσοῖ* scriptum fuisse, quemadmodum Syracusani *ἔξοι* vel *ἐξοῖ* dixerunt. — V. 1002. *εὐειδής*, A *ευειδηις* (ap. Ath. B *ἐνείδας*). — *ῥαδιναῖς*, Ath. *ῥαδινῇς*. Hoc loco ei, qui interpretis et critici munere fungitur, plurimae obiiciuntur difficultates. Menda, quibus haec ecloga obsita est, inveterata esse arguit consensus Athenaei, qui hac sylloge usus est, cum Theognideis libris, neque critici nostri in vitiis vel indagandis vel tollendis prospero successu usi sunt. Offensioni plerisque fuit v. 999 *δείπνου δὴ λήγοιμεν*, ac mihi quoque olim poeta videbatur sodales hortari, non ut desinant convivari, sed ut incipiant. At *λήγοιμεν* non est addubitandum, nam poeta non coenam, sed compotationem descripturus, id quod corollarum mentio v. 1001 testificatur, coenae quam maiorum more meridiano tempore obeunt iam finem faciendum esse monet. Breviator ex primori parte amplioris carminis tria tantum disticha descripsit quae componas cum Xenophanis eleg. 1, 1 seq. Ut quae iure offendunt summatim perstringam, Byzantinus magister *ἦμος* pro *τῆμος* corrigendo protasin restituit, quam apodosis v. 999 excipiat, sed non animadvertit *μὲν* importunum esse neque optativum convenire orationi ita conformatae. Rursus si antiquam sequimur paradosin *τῆμος δ' ἠέλιος μὲν*, non *δείπνου δή*, sed *δὲ* subsequi debebat, quod AO suppeditant, at haec scriptura numero versus adversatur, nam eiusmodi productio ab elegiacis poetis aliena. Hae et aliae offensiones tolluntur, ubi scripseris:

τῆμος δ', — ἠέλιος γὰρ ἐν αἰθέρι μώνυχας ἵππους
ἄρτι παραγγέλλει μέσσατον ἦμαρ ἐλῶν —
δείπνου δὴ λήγοιμεν, ὅσον τινα θυμὸς ἀνώγοι,
παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριξάμενοι.

Medelae quas adhibui et necessariae et lenes, nisi quod forsitan *ἔχων* quis tueatur (*Λ* et *X* saepius confusa, ut v. 292, ubi libri *ἔχει* et *ἔλει* praebent). Postquam in primo versu *μὲν* se insinuavit, oportebat indicativum cedere optativo. Corruptelae *ὅσον* vel *ὅπου* ortae, quod non intellectum, hoc incisum arctissima necessitudine cum pentametro iunctum esse. *Χαριξάμενοι*, non *χαρισσάμενοι* scripsi, quoniam illud corruptelae magis obnoxium: partic. praes. et aoristi in Theognidis libris saepius confunduntur, et nonnunquam non multum refert hoc an illud probaveris, velut 995 et *δηρισάντοιν* et *δηριόωσι* dici poterat, sed hoc loco aoristus necessarius. — V. 1003—6 petiti sunt ex *Tyrtaei* El. 12, v. 13—16 non sine varietate lectionis. — *ἦδ'*, *ἡ δ'* cg, *ἡδ'* l. — *τόδ'*, *τὸ δ'* bcghn. — V. 1004. *γίνεται* AO, legebatur *γίγνεται*. — V. 1005. *πόληϊ*, O *πολῖηϊ*, h *πολιῇ*. — *παντί τε* om. f. — *δήμῳ*, O *τῷ δήμω*. — V. 1006. *προμάχοισι*, O *προμάχαισιν*. — *μένῃ*, *μένει* A, *ἔνι**.

Ξυνὸν δ' ἀνθρώποις ὑποθήσομαι, ὄφρα τις ἥβᾳ
ἀγλαὸν ἄνθος ἔχων καὶ φρεσὶν ἐσθλὰ νοῇ,
τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν· οὐ γὰρ ἀνηβᾶν
δὶς πέλεται πρὸς θεῶν οὐδὲ λύσις θανάτου
θνητοῖς ἀνθρώποισι. καλὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἐλέγχει
οὐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἅπτεται ἀκροτάτης.

Ἆ μάκαρ εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὅστις ἄπειρος
ἄθλων εἰς Ἀΐδεω δῶμα μέλαν καταβῇ,
πρίν τ' ἐχθροὺς πτῆξαι καὶ ὑπερβῆναί περ ἀνάγκῃ,
ἐξετάσαι τε φίλους, ὅντιν' ἔχουσι νόον.

Αὐτίκα μοι κατὰ μὲν χροιὴν ῥέει ἄσπετος ἱδρώς,
πτοιῶμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης
τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν, ἐπεὶ πλέον ὤφελεν εἶναι· 548
ἀλλ' ὀλιγοχρόνιος γίνεται ὥσπερ ὄναρ

V. 1007—12 fort. *Mimnermi* sunt. — V. 1007. ἥβᾳ scripsi, legebatur ἥβης, nisi forte quis malit proximo versu ἔχῃ, nam alterutra correctio necessaria; sed verisimilius multo librarios ad ἥβης, quam ad ἔχων vocabulum aberravisse. — V. 1008. ἔχων, K in ras. ἔχη, atque ἔχῃ etiam Brunck scripsit. — V. 1009. αὐτοῦ, αὑτοῦ dhn. — πασχέμεν, παρεσχέμεν g. — ἀνηβᾶν, O ἂν ἡβᾶν. — V. 1011. καλὸν scripsi, libri κακὸν, verbum ἐπελέγχειν idem videtur esse quod κατελέγχειν i. e. pulcrum foedat senectus. Mimnermum quemadmodum alios elegiographos pro arbitrio modulum vocis καλὸς temperasse consentaneum est, nam θνητοῖς ἀνθρώποις· καλὸν δ' durissimum. Plerisque ἐλέγχει vitiosum visum, Pierson ἐπείγει, quod verbum a praepositionum societate abhorret, Hartung ἐλαύνει, Herwerden, qui varia pericula proposuit, tandem acquievit invento κακὸν δ' ἔπι γῆρας ἔλεγχος, quemadmodum iam antea Ahrens κακῷ δ' ἐπὶ γῆρας ἐλέγχει οὐλόμενον κεφαλῆς ἅπ. ἀκ. scripsit, Heimsoeth ἐνεγκὸν... ἅπτεται. — V. 1012. δ' om. O. — V. 1013. α A, ὡς*. — μάκαρ, μακρὰ f. — V. 1014. Ἀΐδεω Bekker, αιδου A, ἅδου c, ᾅδου*. — καταβῇ O, κατέβη*. — V. 1015. πρίν τ' libri, Bekker πρίν γ'. — ὑπερβῆναι, conieci ὑπερβλῆναι, i. e. *opprimi*, *occupari*, vel ὑποβλῆναι, de aoristo ἔβλην vid. Et. M. 199, 52. Emperius ὑπερμενέας, Ahrens πρίν τ' ἐχθρῶν πτῆξαι καὶ ὑπερβίην, Hartung ὑποδμηθῆναι ἀνάγκῃ scripsit, et hos quoque versus (1013—6) *Mimnermo* vindicat;. denique Herwerden hic quoque varia molitus audacter novavit ἐπευφρῆναι. — περ om. f. — V. 1016. τε, δε A. — V. 1017—22 *Mimnermi* sunt, vid. fr. 5 ubi non sine varietate leguntur. — χροιὴν, Spitzner χροιῆς probante Hartungo. — V. 1018. πτοιωμαι A, πτοιοῦμαι*. — ἐσορῶν, A εισορων, O εἰσορόων. — ὁμηλικίης, O ὁμιλίης. — V. 1019. ὁμῶς, perperam Heimsoeth ὅμως, cf. Mimn. fr. 5. — ἐπεὶ, ἐπὶ g. — ὤφελεν, AOc ὤφειλεν. — V. 1020. ὀλιγοχρόνιος O, reliqui ὀλιγοχρόνιον, quod posthabui, quamvis Stobaeus qui ex Mimnermo versus adscripsit, consentiat cum A et proletariis. — γίνεται AO. v. γίγνεται.

ἥβη τιμήεσσα· τὸ δ' οὐλόμενον καὶ ἄμορφον
αὐτίχ' ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται.

Οὔποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω
δύσλοφον, οὐδ' εἴ μοι Τμῶλος ἔπεστι κάρῃ.

Δειλοί τοι κακότητι ματαιότεροι νόον εἰσίν,
τῶν δ' ἀγαθῶν αἰεὶ πρήξιες ἰθύτεραι.

Ῥηΐδίη τοι πρῆξις ἐν ἀνθρώποις κακότητος·
τοῦ δ' ἀγαθοῦ χαλεπή, Κύρνε, πέλει παλάμη.

Τόλμα θυμὲ κακοῖσιν ὅμως ἄτλητα πεπονθώς·
δειλῶν τοι κραδίη γίνεται ὀξυτέρη·
μηδὲ σύ γ' ἀπρήκτοισιν ἐπ' ἔργμασιν ἄλγος ἀέξων
ὄχθει, μηδ' ἄχθου, μηδὲ φίλους ἀνία,
μηδ' ἐχθροὺς εὔφραινε. θεῶν δ' εἱμαρμένα δῶρα
οὐκ ἂν ῥηϊδίως θνητὸς ἀνὴρ προφύγοι,
οὔτ' ἂν πορφυρέης καταδὺς ἐς πυθμένα λίμνης,
οὔθ' ὅταν αὐτὸν ἔχῃ Τάρταρος ἠερόεις.

V. 1022. *ὑπερκρέμαται*, Hecker *ἐπικρέμαται*. — V. 1023—4 *Mimnermi* videntur. — *οὔποτε*, *οὔποτ' ἐν* cg. — *ὑπὸ ζυγὸν*, *ὑποζύγιον* A. — V. 1025. *δειλοί* A, *δειλοῖς**. — *νόον* A, *νόοι* O, *γόοι* bcdefghlmn. — V. 1027. *τοι*, *τε* bcgm. — V. 1028. *Κύρνε*, *πέλει*, O *πέλει κύρνε*. — V. 1029. *κακοῖσιν*, haec structura adeo offendit Heimsoethium, ut *κάκωσιν* rescripserit, intempestivam hanc medelam etiam v. 355 adhibens. — V. 1029—34 affert Stob. CXXIV 9. — *ομως* A, *ὁμῶς* Olmn. — V. 1030. *τοι*, *τι* h. — *γίνεται* AO, v. *γίγνεται* etiam ap. Stob. — V. 1031. *γ'*, *τ'* AO. — *ἐπ'*, ap. Stob. cod. Vind. *ἐφ'*. — V. 1032. *ὄχθει* scripsi, ut Emperius quoque coniecit, legebatur *ἔχθει μηδ' ἄχθου*, sed A *ἔχθει μηδ' εχθει*, O *ἔχθει μηδ' ἄχθει*. Emendatio incerta, sed *μόχθει* nimis ambiguum, *ἄχνυσο* a vestigiis litterarum recedit. Apud Stobaeum legitur *αὔχει μηδ' αἴσχεα*. Heimsoeth proxime opinor ad germanam speciem accessit scribens *ἄχθεο*, *μηδ' ἄχθει μήτε φίλους ἀνία*, *μήτ' ἐχθροὺς εὔφραινε*, structuram certe expedivit *μήτε* — *μήτε* corrigendo, priora, quae iam Geel eodem modo refinxerat, non satisfaciunt, nam si repetendum fuit idem vocabulum, verbi participium requiritur velut *ὄχθει*, *μηδ' ὀχθῶν*, sed iners haec verborum copia, itaque tentavi *ἔκζει*, *μηδ' ἄχθου μήτε* . . . *μήτε* i. e. *ne effervescas neve dolorem prodens taedium amicis*, *inimicis gaudium pares.* Ἔκζει inprimis v. 1030 commendat. Hermann *ἄγχεο* (*ὄκνει* vel *χώεο*) *μηδ' ἄχθου* vel *ἄχθεο μηδ' ἰσχνοῦ*, Ahrens *ἔκθει μηδ' ἄχθου*. — V. 1033. *εὔφραινε*, A *ευφρηνε*, O *ἔχθρηνε*. — *θεῶν*, A *θέλων*. — *δ'* om. g. — V. 1034. *ῥηϊδίως*, A *ρηϊδιος*. — V. 1035. *οὔτ' ἂν*, *ἃ οὐ* Stob. — V. 1036. *αὐτὸν*, Hermann *αὐτὸς*.

Ἄνδρα τοί ἐστ' ἀγαθὸν χαλεπώτατον ἐξαπατῆσαι,
ὡς ἐν ἐμοὶ γνώμη, Κύρνε, πάλαι κέκριται.

Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτινες οἶνον
μὴ πίνουσ' ἄστρου καὶ κυνὸς ἀρχομένου.

Δεῦρο σὺν αὐλητῆρι· παρὰ κλαίοντι γελῶντες 549
πίνωμεν, κείνου κήδεσι τερπόμενοι.

Εὕδωμεν· φυλακὴ δὲ πόλευς φυλάκεσσι μελήσει
ἀστυφέλης ἐρατῆς πατρίδος ἡμετέρης.

Ναὶ μὰ Δί', εἴ τις τῶνδε καὶ ἐγκεκαλυμμένος εὕδει,
ἡμέτερον κῶμον δέξεται ἀρπαλέως.

Νῦν μὲν πίνοντες τερπώμεθα, καλὰ λέγοντες·
ἅσσα δ' ἔπειτ' ἔσται, ταῦτα θεοῖσι μέλει.

Σοὶ δ' ἐγὼ οἷά τε παιδὶ πατὴρ ὑποθήσομαι αὐτός
ἐσθλά· σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλευ·
μή ποτ' ἐπειγόμενος πρήξῃς χρέος; ἀλλὰ βαθείῃ

V. 1038. *εμοι γνώμη* A, vulgo *ἐμῇ γνώμῃ*. Post hunc versum repetunt omnes codd. v. 853—4. — V. 1040. *πίνουσ'*, *πίνωσ'* el. fort. recte. — *κυνὸς*, *κενὸς* e. — *ἀρχομένου*, O *ἐρχομένου*. — V. 1041—2 Hartung *Archilocho* tribuit, id quod ego quoque aliquando conieci. — V. 1041. *σὺν αὐλητῆρι·* sic distinxi, vulgo coniungunt cum seqq. — V. 1043. *πόλευς*, A *πόλεως*, Renner *πόλεος* praeoptat. — V. 1044. *ἀστυφελης* A, O *ἀστυφελὴς*, bcm et dn a m. sec. *ἃ στυφελῆς*, efhl et dn a m. pr. *εὖ στυφελῆς*. Ahrens *ἂν στυφελῆς τις ἐρᾷ*, Emperius *εὐσταφύλης*, Hartung *μελήσει· ἄστυ φιλεῖς*, Meineke *ἀστυφίλης* i. e. *τοῖς φιλοῦσιν ἄστυ*, Schmidt *ἀστεμφὴς* a poeta profectum esse opinatur. — *ἐρατῆς*, O *ἐραστὴς*. — V. 1045. *εἴ*, m *ἤ*. — *τῶνδε*, AO *τόνδε*, conieci *τεῖνδε*, vid. adn. v. 467. — *εὕδει*, c *εὕδοι*, — V. 1046. *κῶμον*, g *μῶμον*. — *ἀρπαλέως*, c *ἀργαλέως*. — V. 1047. *τερπώμεθα*, h *τερπόμεθα*. — V. 1048. *ἅσσα*, g ex corr. *ὅσσα*. — *ἔπειτ'*, A *ἐπειθ'*. — *μέλει*, fort. *μέλοι*, ut etiam Nauck, vel potius *θεοῖς μελέτω*. — V. 1049. *σοὶ δ' ἐγὼ* scripsi, *σοι δε τω* A, *σοὶ δέ κεν* el, *σοὶ δὲ** (O *σὺ δὲ*), Bekker *σοὶ δέ τοι*. — *οἷά τε*, *οι ἅτε* A, *οἷά τι* b. — *πατὴρ* A, *φίλω** praeter O, qui om. — V. 1050. *βάλευ* A, *βάλλε* l, *βάλε**. — V. 1051—4 vulgo separantur. — *πρήξῃς*, *πρόξηις* A, *πράξῃς* O. — *χρέος* haud cunctanter scripsi, libri *κακόν*, quod omnino perversum; nam poeta amicum monet, ne quid festinanter agat; ex nimia sane festinatione mala multa et gravia proficiscuntur, cf. Herod. VII 10, 6: *ἐπειχθῆναι* (*ἐπειχθὲν* verissime Siesby restituit) *μὲν νυν πᾶν πρῆγμα τίκτει σφάλματα, ἐκ τῶν ζημίαι μεγάλαι φιλέουσι γίνεσθαι*, at *πράσσειν κακὸν* est facinus malum patrare, a quo honestum amicum qui deterret, gravi contumelia afficit. — *βαθείῃ*, *βαθείης* A.

σῇ φρενὶ βούλευσαι σῷ ἀγαθῷ τε νόῳ.
τῶν γὰρ μαινομένων πέτεται θυμός τε νόος τε,
βουλὴ δ' εἴς' ἀγαθὸν καὶ νόος ἐσθλὸν ἄγει.

Ἀλλὰ λόγον μὲν τοῦτον ἐάσομεν, αὐτὰρ ἐμοὶ σύ
αὔλει, καὶ Μουσῶν μνησόμεθ' ἀμφότεροι.
αὗται γὰρ τάδ' ἔδωκαν ἔχειν κεχαρισμένα δῶρα
σοὶ καὶ ἐμοὶ τιμὴν κἀμφιπερικτίοσιν.

Τιμαγόρα, πολλῶν ὀργὴν ἀπάτερθεν ὁρῶντι
γινωσκειν χαλεπόν, καίπερ ἐόντι σοφῷ.

V. 1052. *βούλευσαι*, O *βουλεῦσαι*, el *βεβούλευσαι*. — *σῷ ἀγαθῷ τε νόῳ* libri nisi quod A *σωτ* (fuit olim *σωι*, ut v. 498 *πίνηι*, ubi A *πίνητ'*), O *τέκνω*. Hiatus asperitas mitigatur, quod iota dativi nota olim non plane obmutuit, itaque huic generi hiatus non solum in Homericis carminibus, sed passim etiam in Pindaro venia parata; ad eundem modum Theognis supra v. 977 *κραδίῃ εὖ πείσομαι*. Haud scio an verba in hunc modum traiicienda sint *σῷ τε νόῳ ἀγαθῷ*, cum antea inverso ordine poeta sit usus *βαθείῃ σῇ φρενί*. Est enim Theognis orationis artificiose componendae inprimis peritus atque ob id ipsum Isocrati probatus, qui iure has elegias *τεχνικῶς πεποιημένας* arbitratur. Hiatum huius loci sustulit Ahrens scr. *σῷ τ' ἀγαθόν τι νόῳ* incommodo quidem institutae sententiae, nec magis audiendus Hartung qui *ἀλλὰ βαθείης ἐν φρεσὶ βούλευσαι σαῖς ἀγανῷ τε νόῳ* scr. — V. 1053. *γὰρ* om. f. — *μαινομενων πετεται* A, *μαρναμένων μάχεται**. *μάχεται* fortasse revocandum, cf. v. 631 *ᾧτ' ἔνι μὴ κρέσσων θυμοῦ νόος κτλ.* — *νόος*, *νόω* el. — V. 1054. *δ'*, *σ'* O. — *εἰς*, cg *ἐς*. — *νόος ἐσθλὸν* scripsi, libri *νόον ἐσθλὸν*, Hartung *νόος ἐσθλὸς* correxit, recte sane *νόος* restituens, sed *ἐσθλὸν* non erat mutandum, quem poeta dicit consilio et mente prospero successu uti, cum desipientium irrita sint consilia. — V. 1055. *ἐάσομεν*, *ἐάσομαι* O, *ἐάσωμεν* h. — V. 1056. *Μουσῶν*, in proecdosi *Μουσέων* scripsi. — V. 1057. *αὗται*, M. Schmidt *αὐτοῖς*. — V. 1058. *τιμὴν κἀμφιπερικτίοσιν* auctore Camerario timide refinxi adhibito non plane dissimili loco v. 1846 *σοί τι περισσὸν Ζεὺς τόδε τιμήσας δῶρον ἔδωκεν ἔχειν*. Ut hic *τιμὴν* subiunctum, ita ap. Hom. Il. Δ 197 *κλέος*. Quamquam alia quoque licet periclitari, velut cum Ahr. *μελέμεν δ' ἀμφ.* Satius fortasse emendationis periculo abstinere, cum quid antiquitus sit traditum ignoremus, nam testes prorsus dissentiunt, A *μεν δ'*, O *νῦν*, proletarii *μὴν* (cg *μὴν καὶ* haud dubie ex corr.), prava illa quidem pariter, nam neque sententiae neque numero versus laboranti subveniunt. Brunck scripsit *καὶ μὴν κἀμφ.*, Bekker *καὶ μὴν*, Heimsoeth *διὰ νῷν δ' ἀ.*, Ahrens *μελέμεν δ'*, Hartung *μέλπειν*, M. Schmidt *νωμᾶν δ'* vel *μεταδοῦν δ'*. Conieci olim *σοὶ καὶ ἐμοί*, *Ναννοῖ*, *κἀμφιπερικτίοσιν*: ut *Mimnermi* hi fuerint versus, id quod etiam nunc tueor. — *ἀμφιπερικτίοσιν*, *ἀμφιπερικατίοσι* O, *ἀμφὶ περιπτύουσι* f, *ἀμφὶ περικτίοσι* deln. — V. 1059. *Τιμαγόρα, πολλῶν* Camerarius, *τιμαγαρ απόλλων* A, *τιμᾶ γὰρ ἀπόλλων**. — V. 1060. *γινώσκειν* AO, v. *γιγνώσκειν*.

οἱ μὲν γὰρ κακότητα κατακρύψαντες ἔχουσιν
πλούτῳ, τοὶ δ' ἀρετὴν οὐλομένῃ πενίῃ.

Ἐν δ' ἥβῃ πάρα μὲν ξὺν ὁμήλικι καλ λῖθ' εὕδειν,
ἱμερτῶν ἔργων ἐξ ἔρον ἱέμενον,
ἔστι δὲ κωμάζοντα μετ' αὐλητῆρος ἀείδειν.
τούτων οὐδὲν ἄρ' ἦν ἄλλ' ἐπιτερπνότερον
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξί· τί μοι πλοῦτός τε καὶ αἰδώς;
τερπωλὴ νικᾷ πάντα σὺν εὐφροσύνῃ.

Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτε θανόντας
κλαίουσ', οὐδ' ἥβης ἄνθος ἀπολλύμενον.

Κύρνε, φίλους προς πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος

V. 1061—2 affert Stob. XCVII 9. — V. 1063—8 et versus 1069—70 *Mimnermi* videntur. — πάρα Bekker, libri παρὰ (A παρα). — ξυν ομηλικι A, ξυν ομήλικι O, ξυνομήλικι *. — καλλῖθ' scripsi i. e. κατὰ λῖτα, in linteo sive lodice involutum, O κάλλιστον (comp.), ceteri κάλλιον praeter A qui πάννυχον. Adversatur mihi Hartel, dictitans me nullius fidei auctores secutum esse, at O hic quoque antiquam paradosin quamvis vitiatam tuetur, πάννυχον satis audacter sed speciose diorthota vetus. Praeterea Hartel me castigat quod σπονδειάζοντα intulerim, qui artis legibus adversetur; scilicet castigator nescit καλλῖθ' εὕδειν vocabulo quattuor syllabarum aequiparabile esse, velut ἅδ' ἁ φωνά apud Theocritum, vel Homericum εἴασ' Ἕκτωρ, cui similis clausula Moschi φαίης κ' αὐλοῦ, ubi Meineke φαίό κεν scripsit, speciose sane, sed formae insolentia offensioni est. — V. 1064. ἐξ ἔρον ἱέμενον, O ἐξέρου ἱέμενος. Hoc loco breviatorem plura resecuisse manifestum est. — V. 1066. τούτων οὐδὲν ἄρ' ἦν ἄλλ' ἐπιτερπνότερον scripsi, ἄρ' ἦν fortasse breviator immutavit, quoniam versibus mediis omissis minus commodum videbatur, atque ipse aliquando τούτων οὐδὲν ἐτῇ i. e. ἐτεῇ sive ἀληθῶς (vid. ad Pind. p. 287) hiatu admisso (vid. ad v. 1052) scribendum suspicatus sum. Libri τούτων οὐδέν τοι (om. A, τι Oel.) ἄλλ' ἐπιτερπνότερον (ita AO et plerique, ἔπι τερ. m, ut Turnebus, ἐπιτερπόμενον efl.). Revocavi ἐπιτερπνότερον quamvis auctoritate destitutum, sed ἐπιτερπής et ἐπιτέρπειν usitata; nam verbum ἐπεῖναι ab hoc loco tam alienum, quam ἔτι, nec ἄλλο τι placet. Hermann οὐδὲν ὁμῶς ἄλλ' ἔτι, Epkema οὐδέν τοι τούτων ἄλλ' ἐπιτ., O. Schneider οὐδὲν ἔπεστ' ἄλλ' ἔτι, Hartung τούτων δ' οὐδεὶς οἶδ' ἄλλο τι τερπνότερον, Heimsoeth τούτων οὐδὲν τἄλλ' ἔσθ' ὅ τι τερπ., Hartel τ. οὐδέ τοι ἄλλ' ἔπλετο τερ., Gomperz tentavit τούτων οὐδὲ νοεῖν ἄλλ' ἔνι τερπνότερον. — V. 1067 nihil muto, quamquam exspectaveris τί μοι πλούτου τε καὶ αἰδοῦς, qua structura non solum Attici scriptores, sed etiam Hom. Il. Φ 360 et fort. Anacr. fr. 130 usi sunt. — V. 1068. πάντα, O πάντας. Poeta dicit: voluptas et animus laetitia gestiens summum bonum est, quod cum non animadvertisset Hartel temere coniecit νικᾷ πάντα σὺν ἀφροσύνῃ vel νίκα π. σ. ἀφροσύνῃ, quod νικάτω vel νικᾷς dici oportebat. — V. 1070. ἀπολλύμενον, O ἀπολλόμενον. Post hunc versum iterant codd. v. 887—8.

συμμίσγων ὀργὴν οἷος ἕκαστος ἔφυ.
νῦν μὲν τῷδ' ἐφέπου, τοτὲ δ' ἀλλοῖος πέλευ ὀργήν·
κρείσσων τοι σοφίη καὶ μεγάλης ἀρετῆς.

Πρήγματος ἀπρήκτου χαλεπώτατόν ἐστι τελευτὴν
γνῶναι, ὅπως μέλλει τοῦτο θεὸς τελέσαι·
ὄρφνη γὰρ τέταται· πρὸ δὲ τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι
οὐ ξυνετὰ θνητοῖς πείρατ' ἀμηχανίης.

Οὐδένα τῶν ἐχθρῶν μωμήσομαι ἐσθλὸν ἐόντα,
οὐδὲ μὲν αἰνήσω δειλὸν ἐόντα φίλον. 551

1081a Κύρνε, κύει πόλις ἥδε, δέδοικα δὲ μὴ τέκῃ ἄνδρα
b ὑβριστήν, χαλεπῆς ἡγεμόνα στάσιος·
1082a ἀστοὶ μὲν γὰρ ἔασι σαόφρονες, ἡγεμόνες δέ
b τετράφαται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν.

V 1071—4 contracti sunt ex v. 213—18. — V. 1073. τῷδ', τοδ' A. — τοτὲ, O τότε. — V. 1074. κρείσσων O, κρεῖσσόν rel. — V. 1076. τοι, τι emn. — V. 1077. ὄρφνη, O et plerique ὀρφνὴ. — V. 1078. θνητοῖς AO, θνητῆς bcdfhlmn. Conieci ὄρφνη γὰρ τέταται πρὸ τέλους μέλλοντος ἔσεσθαι, κοὐ ξυνετὰ κτλ. quod comprobavit Hartung, nunc malim πρό γε τοῦ (A προ δε τοῦ), non est vocula γὲ iners complementum; sed ipsum articulum temporis sive rerum notat, ut οἴμοι πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν. Heimsoethio placuit τέταται περὶ τοῦ μ. ἔσ. — V. 1081ab — 82ab. vid. v. 39 — 42, ubi haec quattuor versuum ecloga non sine varietate lectionis extat, nam v. 1081b ibi est εὐθυντῆρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης, item v. 1082a legitur ἀστοὶ μὲν γὰρ ἔθ' οἵδε σαόφρονες. Hoc quidem loco prius distichon om. cg, alterum ut videtur ceg. Bekker posterius distichon abiecit, non recte, nam integra ecloga aut retinenda aut segreganda. — V. 1081a. τέκῃ, τέκοι AObdelmn, utrumque h. Post v. 1082b repetunt AObdfhlmn v. 87—90. Libri Theognidei saepe easdem sententias diversis locis plerumque plus minusve variatas exhibent: animadversione autem inprimis dignum est, versus iteratos tantum non omnes in novissima parte libri prioris inde a v. 1038—1220 (vel 949—1220, vide infra) legi, nisi quod solus A v. 209—10 infra post v. 332 loco sane commodissimo iterat; item proximum distichon v. 211—2 infra v. 509—10 et apto loco et germana specie servata legitur; nam quod distichon v. 115—6 fere conspirat cum v. 643—4, non repetuntur iidem versus, sed sententia variatur, legiturque utrumque decretum commodo loco. Denique monendum in posteriore parte libri I semel repeti versus, qui in hac ipsa parte leguntur, vid. ad v. 1095—6. Praeterea autem quattuor eclogae et in hac extrema parte lib. I et in lib. II leguntur. Repetuntur enim in A v. 1101—2 et v. 949—50 etiam post v. 1278, v. 1107—8 post v. 1318, et v. 1151—2 post v. 1238. Equidem suspicor hos versus ex παιδικῶν sylloge in gnomologiae novissimam

Οὕτω χρὴ τόν γ' ἐσθλὸν ἐπιστρέψαντα νόημα
ἔμπεδον αἰὲν ἔχειν ἐς τέλος ἀνδρὶ φίλῳ.

Δημῶναξ, σοὶ πολλὰ φέρειν βαρύ· οὐ γὰρ ἐπίστῃ
τοῦθ' ἔρδειν, ὅ τι σοι μὴ καταθύμιον ᾖ.

Κάστορ καὶ Πολύδευκες, οἳ ἐν Λακεδαίμονι δίῃ
ναίετ' ἐπ' Εὐρώτᾳ καλλιρόῳ ποταμῷ,
εἴ ποτε βουλεύσαιμι φίλῳ κακόν, αὐτὸς ἔχοιμι·
εἰ δέ τι κεῖνος ἐμοί, δὶς τόσον αὐτὸς ἔχοι.

Ἀργαλέως μοι θυμὸς ἔχει περὶ σῆς φιλότητος·
οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαι,

partem translatos esse: nam harum eclogarum tres manifesto puerorum amorem spectant, (v. 949 seq. componas cum Cydiae fr. 1), quarta ecloga (v. 1107—8) quamvis non spiret amores, videtur ex amatorio carmine petita esse, cui subiecta est infra p. v. 1318. Ecloga 1151—2 infra disticho auctior extat, vicissim eclogae v. 949—54 infra primum tantum distichon servatum, reliqua librarii oscitantia praetermisit; denique dist. 1101—2 pariter utroque loco mutilatum. Puerorum amoris cum expers sit prior pars gnomologiae, (nam v. 253 et 371 parvi sunt momenti), in novissima parte satis multa leguntur, quorsum spectat censura apud Suidam *ἀλλ' ἐν μέσῳ τούτων παρεσπαρμέναι μιαρίαι καὶ παιδικοὶ ἔρωτες*, quam censuram non Suidas fecit, qui Theognidea non usurpavit, sed alius quis, cuius in manibus erat haec gnomologia, neque vero *παιδικῶν* volumen. Hoc ipso volumine etiam tunc integro (nam cod. A particulam tantum continet) usus est, qui novissimam gnomologiae partem adornavit, inde delibavit amatoria, velut v. 1095—6 qui diversis locis repetuntur. Et huius quidem hominis industriam inde a v. 949 usque ad umbilicum gnomologiae deprehendimus. Ego priores secutus repetitos versus, de quibus in adnotatione suis locis dictum est, praetermisi, nisi quod hoc loco 1081 seq. et infra 1239 seq. versus a Bekkero aliis segregatos non sine idonea ratione revocavi. Ziegler in appendice has repetitiones exhibet, sed culpandus quod hic quoque neglectis proletariis libris solos AKO antestatur. — V. 1083 poenitet iam suspicionis olim proditae, hoc distichon ex duabus eclogis temere contaminatum esse; *ἐπιστρέψαντα νόημα* est: ubi animum ad amicum applicavit. Heimsoeth *ὑποθρέψαντα* desiderat. Hartung scripsit *οὔτοι χρή . . . ἐπιστρέψαι τὸ νόημα, ἔμπεδον αἰὲν ἔχειν δ' ἐς τέλος.* — V. 1085. *Δημῶναξ, σοὶ πολλὰ φέρειν βαρύ* Welcker, quamquam *πολλὰ* displicet, fortasse *ἄελπτα* corrigendum, antea probantibus Hartungo et Zieglero *σὺ δὲ πολλὰ φέρεις βαρύ* scripsi, vulgo et codd. *δῆμον δ' ἀξιοῖ* (A *δημων αξιοι δε*) *πολλὰ φέρειν βαρὺς* (A *βαρυ*, e *βαρὺν*). Boissonade *Δημῶναξ, εἶ π. φ. βαρύς*, Emperius *βαρέ'* requirit. — V. 1086. cf. infra v. 1238. — V. 1087—90 Hartung *Chiloni* vindicat. — V. 1088. *ναίετ'*, l *ναίετον*. — *ἐπ'* om. bcdghn. — *Εὐρώτᾳ* Herwerden, legebatur *Εὐρώτα*. — V. 1090. *ἔχοι*, *ἔχει* Ofl. — V. 1092 malim *οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν σ', οὔτε φιλεῖν δύναμαι.*

γινώσκων χαλεπὸν μέν, ὅταν φίλος ἀνδρὶ γένηται,
ἐχθαίρειν, χαλεπὸν δ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖν.

Σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον, ἐμοί γε μὲν οὔτις ἀνάγκη
τοῦθ' ἔρδειν· τῶν μοι πρόσθε χάριν τίθεσο.

Ἤδη καὶ πτερύγεσσιν ἐπαίρομαι ὥστε πετεινόν
ἐκ λίμνης μεγάλης, ἄνδρα κακὸν προφυγών, 552
βρόκχον ἀπορρήξας· σὺ δ' ἐμῆς φιλότητος ἁμαρτών
ὕστερον ἡμετέρην γνώσῃ ἐπιφροσύνην.

V. 1093. *γινώσκων* O, sed A *γινωσκω*, g *γιγνώσκω*, vulgo *γιγνώσκων*. — *μὲν* usque ad *χαλεπὸν* om. g. — V. 1095—6 a praegressis separavi, Welcker cum seqq. coniungit, quod probavit Heimsoeth corrigens *αὖθ' ἔρδειν, τῶν μὴ π. χ. τ.* Hoc distichon infra post v. 1160 cum insigni lectionis varietate repetunt AObdefghlmn: *ὦ νέοι οἳ νῦν ἄνδρες* (A *ὦ νεοι· οἳ νῦν ανδρες*) *ἐμοί γε* (A *εμοι γε*, O *ἔμοιγε*) *μ. οὔ. ἀν. τοῦθ' ἔρδειν* (A *ταῦθ' ερδειν, τ. μ. πρόσθε* (O *πρόσθεν*) *χ. τίθεσο*. Manifestum est hic quoque diversas eclogas temere in unum coaluisse, nam

Ὦ νέοι, οἳ νῦν ἄνδρες . . .

novae sententiae est exordium (Heimsoeth librarii *παρεπιγραφὴν* esse *νέοι οἳ νῦν ἄνδρες* credit), reliqua intercepta sunt, cum librarius propter voculam *νῦν* deerraret in proximam eclogam; et huius quidem detrimentum resarcire licet, quoniam sedulus aliquis libro etiam tunc integro post v. 1160 usus alterum hoc distichon post v. 1094 inseruit, cum ab illius loci argumento non abhorrere animadvertisset: manifestum enim ex inferiore loco hanc eclogam in superiorem hunc translatum esse, non vicissim. — V. 1095. *σκέπτεο*, O *σκέπτε*. — *ἄλλον*, o corr. ex ω ut vid. A. — *ἐμοί*, *ἔμοι* A. — V. 1096. *τῶν*, O evan., sed infra *τῶν*. — *πρόσθε*, Ac *πρόσθεν*. — *χάριν*, *χάρι* cg. Hermann *σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον* (*ἐμοί . . . ἔρδειν*) *τῶν μου κτλ.* Ahrens *τοῦθ' ἔρδειν, τοῦ μοι*. Nihil novandum; poeta dicit: quaere alium amicum, qui tibi obsequatur; me nihil necesse tibi dicto audientem esse: priorum beneficiorum mihi gratiam refer. — V. 1098. *ἐκ λίμνης μεγάλης*, poeta scripsisse videtur *ἐκ λινέης νεφέλης*, quod Graefe proposuit. Hermann *ἐκ λόχμης μ.*, Orelli *ἐκ λύμης μ.* probante Herwerdeno, Mey *ἐκ Λιβύης μεγάλης*. — V. 1099. *βρόκχον* cum Scaligero scripsi, *βρόγχον* cefgl, *βρόχον**. Cf. Hesych. *βρόκχος· βρόχος*. Christ Metrik p. 24 ed. 2 tuetur *βρόχον*, quod prudentibus non mirum acciderit, cum vel Aristophanem *φιλόσōφον* paenultima producta extulisse opinetur, id quod artis metricae Graecorum legibus planissime adversatur. — *σὺ*, h *σή*. — V. 1100. *ἡμετέρην*, bm *ὑμετέρην*, quod probavit Hartung, qui veteres editiones secutus continuo subiunxit proximum distichon quemadmodum Emperius, qui *ἠλεμάτην*, et Boissonade qui v. 1101 *χὤστις* (*χὤστις*) scripsit probante Heimsoethio, perperam illi quidem. — V. 1101—2, quos recte a prioribus separavit Bekker, infra post v. 1278 repetit A, id quod argumento est novam esse eclogam, sed manifestum est apodosin deesse, intercidit igitur distichon post v. 1102. Cum non sit verisimile eclogam bis pariter detrimentum accepisse, is, qui hanc gnomologiae partem concinnavit,

Ὅστις σοι βούλευσεν ἐμεῦ πέρι, καί σ' ἐκέλευσεν
οἴχεσθαι προλιπόνθ' ἡμετέρην φιλίην.

Ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε καὶ Κολοφῶνα
καὶ Σμύρνην. πάντως, Κύρνε, καὶ ὔμμ' ἀπολεῖ.

Ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατριβόμενός τε μολύβδῳ
χρυσὸς ἄπεφθος ἐὼν καλὸς ἅπασιν ἔσῃ.

Ὤ μοι ἐγὼ δειλός· καὶ δὴ κατάχαρμα μὲν ἐχθροῖς,
τοῖς δὲ φίλοισι πόνος δεινὰ παθὼν γενόμην.

Κύρν', οἳ πρόσθ' ἀγαθοὶ νῦν αὖ κακοί, οἳ δὲ κακοὶ πρὶν
νῦν ἀγαθοί· τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν,
τοὺς ἀγαθοὺς μὲν ἀτιμοτέρους, κακίους δὲ λαχόντας
τιμῆς; μνηστεύει δ' ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἀνήρ.
ἀλλήλους δ' ἀπατῶντες ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν,
οὔτ' ἀγαθῶν μνήμην εἰδότες οὔτε κακῶν.

Χρήματ' ἔχων πενίην μοι ὀνείδισας· ἀλλὰ τὰ μέν μοι
ἔστι, τὰ δ' ἐργάσομαι θεοῖσιν ἐπευξάμενος.

sententiam quamvis mutilatam ex *παιδικῶν* volumine huc transtulisse censendus est. Ego olim suspicatus sum distichon adiungendum esse eclogae v. 1259—62 *δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος, εἴ τις σοι βούλευσεν κτλ.* — V. 1101. *καί*, m *κέ.* — V. 1102. *προλιπόνθ'*, A *προλιπόντ'.* — V. 1104. *ὔμμ' ἀπολεῖ*, A *υμμ' απολεῖ*, O *ὔμμας ὀλεῖ*, el *ὑμᾶς ὀλεῖ*, rel. *ὔμμας ὀλεῖ*, unde aliquis *ὕμας* (vel *ἥμας*) *ὀλεῖ* coniiciat, Welcker *ἄμμ' ἀπολεῖ.* — V. 1105 antea repetunt AObdefhlmn v. 571—2, et commode quidem hae eclogae, cum eiusdem sint argumenti, componuntur, neque vero licet utrumque distichon coniungere. — V. 1105. *ἐς*, legebatur *εἰς.* — *μολύβδῳ* g, *μολίβδῳ* rel. — V. 1106. *ἄπεφθος*, O *ἄπευθος.* Ahrens coni. *χρυσὸς ἄπεφθός τ' ὢν δῆλος*, Heimsoeth *ἐὼν δῆλος ἅπας ἔσομαι.* — *ἔσῃ, ἔστῃ* el. — V. 1107—8 repetit A infra post v. 1318. — *ὤ μοι*, Acg *οἴμοι*, sed infra A *ωἴμοι*, et ambigunt veteres magistri, utrum *ὤ μοι* an *ᾦ μοι* sit scribendum, vid. Herodian. II 1, 610 ed. Lentz. — V. 1108. *δεινὰ* Camerarii emendationem confirmat A infra, hic cum reliquis *δειλὰ.* In A h. l. legitur *φίλοις ὁ πόνος δειλα παθὼν γενοίμην*, unde aliquando *ὅτλος* conieci, sed infra *τοῖσι φιλοις δε πόνος δειναπαθῶν γενόμην*, ac *τοῖσι φίλοις δὲ* fortasse restituendum. — V. 1110. *ἀνέχοιτ', ἐνέχοιτ'* n. — V. 1113. *ἀπατῶντες*, f *ἀπαντῶντες.* — V. 1114. *μνήμην*, Hecker *γνώμην.* Post 1114 repetunt AOlmn v. 619—20. — V. 1115. *μοι ὀνείδισας* scripsi, quod etiam Emperius proposuit, vulgo *μ' ὠνείδισας*, sed poetam sine causa idonea elisione pronominis *μοι* usum esse, non est credibile, duplex autem accusativus hoc loco ferri nequit. — *τὰ μέν μοι*, A *τεμεμοι*, O *τὰ μέντοι*, f *ταῦτα μέν μοι*, Ahrens *τὰ μὲν τοι.* — V. 1116. *ἐπευξάμενος*, el *ἐπευχόμενος*

Πλοῦτε, θεῶν κάλλιστε καὶ ἱμεροέστατε πάντων, 553
σὺν σοὶ καὶ κακὸς ὢν γίνεται ἐσθλὸς ἀνήρ.

Ἥβης μέτρον ἔχοιμι, φιλοῖ δέ με Φοῖβος Ἀπόλλων
Λητοΐδης καὶ Ζεύς, ἀθανάτων βασιλεύς,
ὄφρα βίον ζώοιμι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων,
ἥβῃ καὶ πλούτῳ θυμὸν ἰαινόμενος.

Μή με κακῶν μίμνησκε· πέπονθά τοι οἷά τ' Ὀδυσσεύς,
ὅστ' Ἀΐδεω μέγα δῶμ' ἤλυθεν ἐξαναδύς,
ὃς δὴ καὶ μνηστῆρας ἀνείλετο νηλέϊ θυμῷ
Πηνελόπης ἔμφρων κουριδίης ἀλόχου,
ἥ μιν δήθ' ὑπέμεινε φίλῳ παρὰ παιδὶ μένουσα,
ὄφρα τε γῆς ἐπέβη δειμαλέους τε μυχούς.

Εἰ πίομαι, πενίης θυμοφθόρου οὐ μελεδαίνω,

quod v. 358 et 944 commendant, nolui tamen obtemperare, cf. Hom. Il. Z 475. Od. Ξ 436. — V. 1118. ὢν, n ἐὼν. — γίνεται AO, γίγνομαι*. — V. 1119. Φοῖβος, O φίλος. — V. 1120. Λητοίδης Ab, λητοΐδης *. Soluta forma epici nusquam, elegiaci poetae tantum in altera pentametri parte videntur usi esse, cf. Anth. P. VII 237, 2 καὶ μέσον ἀμφοτέρων μάρτυρα Λητοΐδην. Etiam Simonidi ep. 164, 2 Λητοίδης restitui. — V. 1121. βίον, δικηι A, quod probant Orelli et Hartung. Videtur germana scriptura oblitterata esse. Heimsoeth ἀσινὴς suasit. — V. 1123—28. Haec ecloga multis ac gravibus difficultatibus obsaepta, ut restituendi periculum fere irritum sit. — V. 1123. με, c τε. — μίμνησκε Turnebus, quod suppeditat A μίμνησκ' επεπονθα, ceteri μέμνησθε. — V. 1124. Ἀΐδεω, αιδεω A, ἀΐδου* ut vulgo. Prorsus insolens orationis conformatio, exspectes ἦλθε καὶ ἐξανέδυ, vel ὅστ' ἐλθὼν Ἀΐδεω δῶμα μέγ' ἐξανέδυ. — V. 1125. ἀνείλετο, A ανειλατο, fort. ἐνήρατο, et hoc ipsum vel ἀμύνατο Emperius commendavit. — θυμῷ A, χαλκῷ* et vulgo. — V. 1126. ἔμφρων, A εὐφρων, neutrum aptum, commodius σύμφρων, sed hoc diversam requirit rectionem, μνηστῆρας . . . Πηνελόπης, σύμφρων κουριδίῃ ἀλόχῳ, hiatu admisso, cui venia parata est. — V. 1127. ἥ μιν A, ἡ μὲν*. — δήθ', δῆθ' Obdefghlmn. — παρα A, πρὸς*. — V. 1128. δειμαλέους, g δειμολέους, A δειλαλεους. — τε, Obdhm γε. — Parum probabilia critici excogitaverunt, Hertzberg δειελινούς, Wassenbergh Ἰθάκης ἐ. δαιδαλέου τε μυχοῦ, Emperius Ἰθάκης ἐπέβη δαιδαλέοιο μυχοῦ vel ὄφρα τέγης ὑπέβη δαιδαλέοισι μυχοῖς, denique a vero prorsus aberrans nuper Paley ὄφρα τε γῆν ὑπέβη. Conieci ὄφρ' ἧς γῆς ἐπέβη δαιδαλέου τε λέχους, similiter novissima etiam Haupt. Cf. Hom. Od. Ψ 183 seqq. — V. 1129—32, qui vulgo dirimuntur in duas particulas, affert Stob. CXVI 10. Fortasse *Mimnermi* sunt. — V. 1129. εἰ πίομαι libri deteriores, A ἐμπίομαι, O ἐλπίομαι, Stob. οὐδέ γε μὴν, quae inscita est correctio scripturae mendosae vel non intellectae. — οὐ om. Stob. — μελεδαίνω cum Stobaeo libri praeter Ae, qui μελεδαίνων. Ahrens εὖ

οὐδ' ἀνδρῶν ἐχθρῶν, οἵ με λέγουσι κακῶς·
ἀλλ' ἥβην ἐρατὴν ὀλοφύρομαι, ἥ μ' ἐπιλείπει,
κλαίω δ' ἀργαλέον γῆρας ἐπερχόμενον.

Κύρνε, παροῦσι φίλοισι κακοῦ καταπαύσομεν ἀρχήν,
ζητῶμεν δ' ἕλκει φάρμακα φυομένῳ.

Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποις μούνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν,
ἄλλοι δ' Οὔλυμπόνδ' ἐκπρολιπόντες ἔβαν·
ᾤχετο μὲν πίστις, μεγάλη θεός, ᾤχετο δ' ἀνδρῶν 554
σωφροσύνη· χάριτές τ', ὦ φίλε, γῆν ἔλιπον·

πίομαι praeoptat, Heimsoeth *εἰ πέπομαι . . . μελεδαίνω*, M. Schmidt Stobaeo fidem habens *ἔμπα γε μὴν* sane modestius, sed non reputavit, omnem sententiae vim infringi, si poeta reticeat, cur hoc doleat vehementer, illud aequo animo ferat. Igitur verbum, in quo cardo omnis versatur, desideramus: neque vero *πίομαι* vitii expers: non tantopere offendit ῐ correpta aut praesentis notio, sed non intelligo, cur poeta, cum vinum omnium curarum sit remedium, dicat senectutis ingruentis sollicitudinem Bacchi munere non frangi. Equidem scripserim *εἰ πνέομαι, πενίης θυμοφθόρου οὐ μελεδαίνω*, i. e. amore flagrans neque paupertatem neque inimicorum convicia curo, sed iuventutis florem amissum doleo. *πνεῖν* idem est, quod *ἐρᾶν*, (vid. Theocr.) unde etiam *εἰσπνεῖν* (*εἴσπνηλος*) et *ἐμπνεῖν* (vid. Hesych.) dicuntur. Huius verbi media forma licuit poetae uti, quemadmodum *ἔραμαι* et *ἐρῶ* dicuntur. Omnino videntur Colophonii medias verborum formas frequentavisse, siquidem poetae illinc oriundi peculiaria quaedam usurpant, velut Antimachus *νωμήσαντο*, Hermesianax, de quo iam olim monui in comm. ad eiusdem eleg. v. 29, inprimis Nicander, velut *ἐνθρύπτεσθαι, καταρτίζεσθαι, καταψήχεσθαι, νομάζεσθαι, συμφύρεσθαι, φορύσσεσθαι* alia, sed *ἐντρέφεσθαι* (etium Hermesianax *τρέφεσθαι* dixit) segregandum, quo iam Hesiodus usus est, ac *τρέφεσθαι* etiam in Theognideis v. 276 legitur. — V. 1133. *παροῦσι* vitium contraxit, poeta scripsisset *Κύρνε φίλοις παρεοῦσι*, quod etiam versus numeri commendant, sed ipsum vocabulum ab hoc loco alienum; sed non suppetit probabilis medicina; nam *φίλοις πωροῦσι* (*πωρεῦσι*) non ausim commendare, quamquam obsoletum verbum *πωρεῖν* testantur Hesychius et Suidas, qui Eleis attribuit, auctoritate autem destitutum *παραῦθι*, quod Attici *παραυτὰ* vel *παραυτίκα* dicunt. Neque alii probabilia excogitaverunt: O. Schneider *πονοῦσι*, M. Schmidt *παθοῦσι*, Sauppe *Κύρν', ἀποροῦσι*, Herwerden *ἑτάροισι*. — *φίλοισι*, 1 *φίλοις*. — V. 1135 affert Stob. CX 12. Apost. VII l. c. — *ἀνθρώποις μούνη* Stob. Ap., *ἀνθρώποισι μόνη* vulgo et codd. — *ἔνεστιν*, Sintenis *ἔτ' ἐστίν*. — V. 1136. *Οὔλυμπόνδ'* Brunck, libri *Οὔλυμπον*, contra Leutsch *Οὔλυμπον γῆν προλιπόντες* requirit, cui suspicioni quod continuo subsequitur *γῆν ἔλιπον* adversatur. *ἐκπρολιπόντες* non est sollicitandum, repetas ex proximo priore v. *ἀνθρώπους*, cf. Hesiod. Op. 197 *καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθόνος . . . ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον προλιπόντ' ἀνθρώπους αἰδὼς καὶ νέμεσις*. — V. 1137. *πίστις* scripsi, et ad eundem modum deinde *σωφροσύνη* et *χάριτες*, vulgo *Πίστις, Σωφροσύνη, Χάριτες*. — V. 1138. *τ', δ'* 1.

ὅρκοι δ' οὐκέτι πιστοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
οὐδὲ θεοὺς οὐδεὶς ἅζεται ἀθανάτους·
εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιται, οὐδὲ θέμιστας
οὐκέτι γινώσκουσ' οὐδὲ μὲν εὐνομίας.
ἀλλ' ὄφρα τις ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
εὐσεβέων περὶ θεούς, ἐλπίδα προσμενέτω,
εὐχόμενός τε θεοῖσι, καὶ ἀγλαὰ μηρία καίων
ἐλπίδι τε πρώτῃ καὶ πυμάτῃ θυέτω.
φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεί,
οἳ θεῶν ἀθανάτων οὐδὲν ὀπιζόμενοι
αἰὲν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα,
ἐσθλὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι.

Μή ποτε τὸν παρεόντα μεθεὶς φίλον ἄλλον ἐρεύνα,
δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

Εἴη μοι πλουτεῦντι κακῶν ἀπάτερθε μεριμνέων
ζώειν ἀβλαβέως, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

V. 1139. *ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι*, Leutsch *ἐν ἀνθρώποις ἀδίκοισιν*, alius *βιαίοις*, at nullus hic epitheto locus. Mihi poeta videtur scripsisse: *ὅρκοι δ' οὐκέτι πιστὸν ἐν ἀνθρώποισι δικαίων*, i. e. iusiurandum non iam pignus pactorum inter homines est. — V. 1140. *θεοὺς*, *θεὸς* bm. — V. 1141. *εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν*, malim *δ'* oblitterare, asyndeton est convenientius polysyndeto, ac si quid addendum, *γὰρ* exspectaveris. — *ἔφθιται* Schaefer, vulgo *ἔφθιτο*. — V. 1142. *γινώσκουσ'* AO, v. *γιγνώσκουσ'*. — *εὐνομίας* Herwerdeni correctionem recepi, libri *εὐσεβίας* (O *εὐσεβίας* with εἰ above). — V. 1143. *τις* Hermann delet, Hartung scripsit: *ἀλλ' ὄφρα ζώῃ καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίου τις*, Leutsch *ὄφρα δέ τις ζώει*, deleta particula *ἀλλά*. — *ζώει* A, *ζώοι* O, *ζώῃ**. — *φάος*, *φῶς* A. — V. 1145. *εὐχόμενός τε* scripsi, legebatur *εὐχέσθω δὲ*, et *εὐχόμενος* iam Brunck proposuit. — *καὶ*, Schaefer *κατ'*. — V. 1146. *ἐλπίδι*, vulgo scribi solet *Ἐλπίδι*. — *τε*, g *δέ*. Voculam *τὲ* traiicere solent tam poetae, quam pedestres scriptores, maxime Attici, cf. Herod. VI 79: *καὶ ἀοιδήν τε ταύτην πρώτην καὶ μούνην σφίσι γενέσθαι*. — *θυέτω*, O *τιθέτω*. — V. 1147. *σκολιὸν*, Leutsch *δόλιον*. — V. 1148. *οὐδὲν* A, **μηδὲν*. In proecdosi *οὐδέν'* scripsi. — V. 1150. *ἐσθλὰ* Emperius, legebatur *αἰσχρὰ*, nisi forte *αἰσχροῖς κάλ' ἔργοις* vel *κάλ' αἰσχροῖς ἔργοις* legendum. — V. 1151—2 repetuntur in A infra post v. 1238 addito alio disticho, unde huc eclogae primores versus translati. Praeterea extat hoc distichon in Anth. Pal. X 40 (ubi *ἄδηλον* est et pro *φίλον ἄλλον* a pr. m. *φιλόδαμος*) et Cram. An. Par. IV 374, ubi *παρείς* pro *μεθείς*. — V. 1153—6 exhibet Stob. CIII 14 utrumque distichon coniungens, consentiente Leutschio, qui colloquii particulas hic quoque sibi deprehendere videtur. — V. 1153. *πλουτεῦντι* Brunck, *πλουτοῦντι* libri. — *μεριμνέων* A, O *μεριμν* with ων above, *μεριμνῶν**. — V. 1154. *ἀβλαβέως* si est sine *noxa*, prorsus otiosum, sin est *innocentem* vel *insontem* vivere

Οὐκ ἔραμαι πλουτεῖν οὐδ' εὔχομαι, ἀλλά μοι εἴη
ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

(Πλοῦτος καὶ σοφίη θνητοῖς ἀμαχώτατον αἰεί·
οὔτε γὰρ ἂν πλούτου θυμὸν ὑπερκορέσαις·)
ὡς δ' αὔτως σοφίην ὁ σοφώτατος οὐκ ἀποφεύγει,
ἀλλ' ἔραται, θυμὸν δ' οὐ δύναται τελέσαι.

Οὐδένα θησαυρὸν καταθήσειν παισὶν ἄμεινον·
αἰτοῦσιν δ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρνε, δίδου.

(cf. Hom. H. in Merc. 393 *ἐπ' ἀβλαβίῃσι νόοιο*), convenit sane institutae sententiae, cf. supra v. 1121 *ὄφρα δίκῃ ζώοιμι κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων* quemadmodum in A scriptum, sed laborat versus ambiguitate, id quod vitare studiose potius quam ultro sectari poetam decebat. Fortasse *ἀρπαλέως* corrigendum; nam obscura Hesychii glossa *ἀβλαδέως· ἡδέως* procul habenda, nec placet *ζαβλεμέως*, quod lexicographus liberius *μεγάλως πεποιθὼς* interpretatur, quod restituo in Panyasidis fr. ap. Ath. II 38 *πίνων ζαβλεμέως* (male vulgo *ἀβλεμέως*, ibidem v. 1 *πρώτην*, vulgo *πρῶται*, corrigas et v. 5 *εἴ τις τήν γε πίοι*, vulgo *μὲν πίνοι*). In Homeri H. in Merc. 83 traditum *ἀβλαβέως* certa ut opinor emendatione *ἀβλαύτοις ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο σάνδαλα κοῦφα* removi. Heimsoeth hoc distichon refinxit *εἴη μοι πλουτεῖν πασῶν τ' ἀπάτερθε μεριμνέων κτλ.* — *κακόν*, f *κακῶν*. — V. 1155—6 om. cg. Extant in Anth. Pal. X 113 (ubi *ἄδηλον* est), ap. Maxim. conf. II 572 et ap. Basilium de leg. gentil. II 183. Adde Schol. Luc. de merc. cond. c. 10: *οὐκ εὔχομαι πλοῦτον οὐδὲ ἔραμαι, ἀ. μ. εἴη μὲν ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων*. Boisson. An. I 67: *οὐκ εὔχομαι πλ. οὐδὲ ἐρῶμαι, ἀλλά μοι ἦν ζεῖν κτλ.* cf. etiam Orac. Sibyll. II 110. Hartung hoc distichon *Soloni* vindicat. — *οὐκ, οὔτ'* c. — *ἔραμαι, ἐθέλω* Anth. — *οὐδ', οὐκ* h Anth., *οὔτ'* c Basil. — V. 1156. Anth. *ἐκ τῶν ὀλίγων μ. ἔχοντα κ.* — V. 1157—60 affert Stob. XCI 26, Theognidis codd. v. 1157—8 *prorsus omittunt*, quos primus Turnebus hic inseruit. Quod omnium ordinum libri conspirant, inveteratum esse vitium argumento est, itaque non mirum aliis quoque locis passim eclogas per librariorum oscitantiam detrimenta cepisse, praesertim in hac postrema gnomologiae parte, quae quam male sit habita arguit ecloga v. 1095—6, ut alia exempla praetermittam. — V. 1160 om. e. — *τελέσαι*, Stob. *κορέσαι*, probavit Hartung, non animadvertens hoc germani vocabuli interpretamentum esse. Heimsoeth *κατὰ νοῦν δ' οὐ δύναται τελέσαι* legendum censet. — Post h. v. repetunt AObdefghlmn v. 1095—6. — V. 1161—2. Libri nihil variant nisi quod A *παισὶν καταθήσειν* pro *καταθήσειν παισίν*, v. 1062 O *αἰτοῦσι* ut solet. Vera scriptura supra v. 409 — 10 servata ubi haec ipsa ecloga extat:

Οὐδένα θησαυρὸν παισὶν καταθήσῃ ἀμείνω
αἰδοῦς, ἥτ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρν', ἕπεται.

i. e. qui suae existimationi consulat, multo melius liberis prospicere, quam qui opes congerat. Hoc praeceptum hic in aliam longe partem detortum: satius esse petentibus bene facere, quam liberis amplum patrimonium relinquere. Immutavit haec corrector, non ut pro arbitrio poetae sententiam variaret, sed ut pro captu suo restitueret verba

Ὀφθαλμοὶ καὶ γλῶσσα καὶ οὔατα καὶ νόος ἀνδρῶν
ἐν μέσσῳ στηθέων ἐν συνετοῖς φύεται.

Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε, κακοῖσι δὲ μή ποθ' ὁμάρτει,
εὖτ' ἂν ὁδοῦ στέλλῃ τέρματ' ἐπ' ἐμπορίην.

vitiata ac sensu cassa, id quod planissime *καθατήσειν* arguit; etenim repperit *καταθήσει παισὶν ἀμείνω* (vel *παισὶ καταθήσει ἀμείνω*, ut supra AO exhibent); haec, quae vitii immunia sunt, cum refingeret *ἄμεινον* scribens, retinuit inepte futurum, non ausus *καταθεῖναι* vel *καταθέσθαι* scribere ut oportebat. Si quid video novissimum tantum verbum pentametri vitium contraxerat, ubi non *ἕπεται*, sed *ΔΙΔΟΥ* vel *ΔΙΔΩΣ* scriptum; scilicet in archetypo huic disticho subiuncta fuit alia ecloga, quae iam non extat, cuius hexameter verbo *ΑΙΔΟΥ* vel *ΑΙΔΩΣ* terminabatur (probabiliter suspicaris hic repetitos esse v. 635—6 *ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη τε καὶ αἰδὼς κτλ.*), quod verbum cum se insinuavisset in locum verbi *ἕπεται* v. prioris (similiter erratum in A v. 408 ubi pro *ἔτυχες* scriptum *ειαμεινω* librario ad v. proximum deerrante), visum est *δίδου* vel *δίδως* esse. Inde corrector satis inscite officio suo functus scripsit:

οὐδένα θησαυρὸν καταθήσειν παισὶν ἄμεινον·
αἰτοῦσιν δ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρνε, δίδου.

Hanc correctionem, quam omnium ordinum libri tuentur, alte repetendam esse apparet. Aliam recensionem sequitur Stobaeus, qui XXXI 16 eclogam exhibet in hunc modum concinnatam:

οὐδένα θησαυρὸν καταθήσεαι ἔνδον ἀμείνω
αἰδοῦς, ἣν ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρνε, δίδως.

Hic quidem corrector aliquanto melius rem administravit; cum *καταθήσεαι παισὶν* repperisset, ut versus numero prospiceret, perperam *ἔνδον* substituit, sed *αἰδοῦς*, quod alter corrector temere oblitteravit, prudenter retinuit; hinc Stobaeus, vel potius eclogarius, cuius ille copiis usus est, eclogam inseruit capiti *περὶ αἰδοῦς*. Sed quae sequuntur inepta sunt, neque enim graece dicitur *αἰδῶ διδόναι*, sed *νέμειν*, quod quidem ab hoc loco alienum (Nietzschii nugas nihil moror), neque credibile imperite correctorem *αἰδῶ* interpretatum esse beneficium, quod tribuitur hominibus *αἰδοίοις*, quod a sermonis usu prorsus abhorret. Scripserat ille *ἣν ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρνε, δίδῳς* (unde librarii proclivi errore *ἣν . . δίδως*), h. e. si bonis viris bene feceris, tuae existimationi melius consules, quam si opes maximas collegeris. Igitur hic quoque corrector liberalitatem erga alienos commendat, qui consensus non est offensioni, cum uterque veteris paradosis corruptelae *δίδου* (*δίδως*) fidem habentes locum refinxerint. Irritus M. Schmidtii labor, qui vestigiis interpolationis ap. Stob. insistens in hunc modum Theognidea interpolavit: *μηδεμίαν πᾶσιν* (i. e. *κτῆσιν*) *καταθ. ἔνδον ἀμείνω αἰδοῦς, ἣν . . . δίδως*, nihil curans germanos versus 409—10, cum *παισὶν* omnino ineptum esse contendat. — Post v. 1162 repetunt codd. v. 441—6. — V. 1163—4 affert Stob. III 19. — *γλῶσσα*, O fort. *γλῶσσαι*. — *ἀνδρῶν*, Stob. *ἀνδρὸς*. — V. 1164. *μέσσῳ*, *μέσω* lm. — *στηθέων* A Stob., * *στηθῶν*. — *ἐν* (m *οὐ*) *συνετοῖς*, Stob. *εὐξύνετος*, unde possis *εὐξυνέτοις* coniicere quod recepit Hartung. — Post v. 1164 repetunt AObdefhmn v. 97—100, AO 415—18. — V. 1165. *σύμμισγε*, A *συμμιγε*. — V. 1166. *ὁδοῦ στέλλῃ* scripsi, idem postea commendavit Heimsoeth, A *ὁδους τελεῆι*, rel. *ὁδοῦ τελέῃ* (O *τελέοις*). Futilis Renneri coniectura *τρέψῃς*. — *τέρματ' ἐπ' ἐμπορίην* Bekker, A

Τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὴ μὲν ἀπόκρισις, ἐσθλα δὲ ἔργα·
τῶν δὲ κακῶν ἄνεμοι δειλὰ φέρουσιν ἔπη.

Ἐκ καχεταιρείης κακὰ γίνεται· εὖ δὲ καὶ αὐτός
γνώσῃ, ἐπεὶ μεγάλους ἤλιτες ἀθανάτους.

Γνώμην, Κύρνε, θεοὶ θνητοῖσι διδοῦσιν ἄριστον·
ἀνθρώποις γνώμη πείρατα παντὸς ἔχει.
ὦ μάκαρ, ὅστις δή μιν ἔχει φρεσίν· ἦ πολὺ κρείσσων 556
ὕβριος οὐλομένης λευγαλέου τε κόρου
ἔστι· κακὸν δὲ βροτοῖσι κόρος, τῶν οὔτι κάκιον·
πᾶσα γὰρ ἐκ τούτων, Κύρνε, πέλει κακότης.

Εἴ κ' εἴης ἔργων αἰσχρῶν ἀπαθὴς καὶ ἀεργός,
Κύρνε, μεγίστην κεν πεῖραν ἔχοις ἀρετῆς.

τέρματ' ἐπεμπορίην, Obcdghmn *τέρματά τ' ἐμπορίης* ut vulgo, f *τέρματά τ' ἐμπαρίης*, el *τέρματ' ἐμπορίης*. — V. 1167. *ἀπόκρισις*, Herwerden *ὑπόκρισις*. — *ἐσθλὰ δὲ*, O *ἐσθλά δ'*. — V. 1168. *δειλὰ*, el *ἐσθλὰ*. — V. 1169. *καχεταιρείης* libri praeter A, qui *καχ'ετεριης*, Bekker *καχεταιρίης*. — *γίνεται* AO, v. *γίγνεται*. — *δέ*, *τε* m. — V. 1170. *μεγάλους*, Camerarius *μεγάλως*, ego olim *μέγα θεοὺς*, sed potius *ἐπεί με προδοὺς* vel tale quid requiritur. — *ἤλιτες*, egl *ἤλυθες*. — V. 1171. *ἄριστον* Bekker, vulgo *ἀρίστην*. — V. 1172. *ἀνθρώποις γνώμη* scripsi, libri deteriores *ἀνθρώπου*, AO *ἄνθρωπος*, nam hanc ipsam scripturam revocare non ausim, quamvis Eustath. Il. p. 1339, 7 nescio unde simile exemplum *ἄνθρωπον ἦθος* attulerit. In proecdosi verba distinxi *θνητοῖσι διδοῦσιν ἄριστον ἀνθρώποις· γνώμη κτλ.*, sed ita otiosum vocabulum obtineret locum insignem; neque alia praeterea moliri par est, velut *γνώμη Κύρνε θεοὶ πάντων τὰ διδοῦσιν ἄριστον ἀνθρώποις*. — V. 1173. *ὦ* O, *ὠ* A et rel., *ἆ* Naeke fortasse recte. — *μάκαρ ὅστις δή μιν* vulgo, et *δή μιν* hl in marg., sed A *δὴμῖν*, O *μάκαρος· τίς δ' ἡμῖν*, bdefmn *δ' ἡμῖν*, c *δ' ἦμιν*, l *δ' εἶμεν*. — *ἡ* margo hl, *ῃ* A, *ἐπεὶ* Obdefmn, Hermann *ἦ*. — *κρείσσων*, *κρείσσω* g, *κρεῖσσο* h a. m. pr., fort. *κρέσσων*. — V. 1174. *οὐλομένης*, O *οὐλόμενος*. — V. 1175. *ἔστι· κακὸν δὲ* distinxit Bekker, vulgo *κόρου· ἔστι κακὸν δέ*. — *κακὸν δὲ*, O *κακῶνδε*, sed superscr. *όν*. Locus manifesto vitio laborat, nam aut utrumque malum aut neutrum fuit memorandum, sed omnis iteratio h. l. otiosa, itaque *κόρος* vel alienum additamentum vel vitium contraxit. Non poenitet prius facti periculi *κακὸν δε(ιλοῖσι) βροτοῖς τῶν οὔτι κάκιον*, sed possis etiam scribere *κακῶν δὲ βροτοῖσι κυρεῖ τῶνδ' οὔτι κάκιον*. Verbum *κυρεῖ* Atticis usitatum fortasse breviatoris est, qui in artum redegit, quae poeta pluribus versibus exposuit: certe a Theognidea elegantia abest hoc distichon, itaque Herwerden tanquam subditicium expungendum censet. Hermann suasit *ἀρχέκακον*. Ahrens *εἴ τι κακὸν δὲ βροτοῖσι, κόρος τῶν*. Hartung *κόρου· ἔστι γὰρ ὕβριος οὔτι βροτοῖσι κόρου τε κάκιον*. Heimsoeth *κακῶν δὲ βροτοῖσιν ἄρος* i. e. *ὄφελος*. — V. 1176. *τούτων*, Camerarius *τούτου* probante Ahrensio. — V. 1177. *εἴ κ'* AObdefhlmn, vulgo *εἴθ'*,

Κύρνε, θεοὺς αἰδοῦ καὶ δείδιθι· τοῦτο γὰρ ἄνδρα
εἴργει μήθ' ἔρδειν μήτε λέγειν ἀσεβῆ.

Δημοφάγον δὲ τύραννον, ὅπως ἐθέλεις, κατακλῖναι
οὐ νέμεσις πρὸς θεῶν γίνεται οὐδεμία.

Οὐδένα, Κύρν', αὐγαὶ φαεσιμβρότου ἠελίοιο
ἄνδρ' ἐφορῶσ', ᾧ μὴ μῶμος ἐπικρέμαται.

Νοῦς ἀγαθὸν καὶ γλῶσσα· τὰ δ' ἐν παύροισι πέφυκεν
ἀνδράσιν, οἳ τούτων ἀμφοτέρων ταμίαι.

Οὔτις ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρεῖαν
δυστυχίην, εἰ μὴ μοῖρ' ἐπὶ τέρμα βάλοι.
οὐδ' ἂν δυσφροσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμποι,
θνητὸς ἀνὴρ δώροις βουλόμενος προφύγοι.

Hartung *εἰ δ'*. — *εἴης*, antea scripsi *εἴῃς* (*ᾔῃς* oportebat scribi) vel *εἴ κεν ἕῃς* (in ed. 1), sed optativum tuentur Homerica exempla, cf. Baeumlein Modi 334 seq. — *ἀπαθὴς*, inscite Mey *ἀδαὴς*. — V. 1178. *μεγίστην*, Geel *μεγίστης*, Hecker *μεγίστης κεν πεῖρατ' ἔχοις ἀρετῆς*, ac sane *πεῖραν ἔχειν* huic loco non conveniens, quod *διδόναι* potius dicendum, sed fortasse poeta scripsit *πεῖραν ἑλῷς* i. e. *εἰς πεῖραν ἔλθοις*, nam *ἕλοις* i. e. *λάβοις* minus commodum. — *ἔχοις*, O *ἔχῃς*, sed superscr. *ει* — Post v. 1178 repetunt AO v. 555—6. — V. 1179—80 affert Orion III 5. — V. 1180. *εἴργει*, f *εἴργειν*. — *μήθ' ἔρδειν*, Orion *μήτε παθεῖν*. — V. 1181. *δὲ*, f *τε*, om. O. — *τύραννον*, A *τυρραννον*. — *ἐθέλεις*, O (comp.) *ἐθελῃς* (*ῃς*), fortasse recte. — *κατακλῖναι* haud dubie mendosum, sed cura difficilis, possis *καταγλῆναι* coniicere, Hesych. *καταγλῆναι* (quemadmodum Schmidt correxit)· *καταναλῶσαι*; item *διαγλαίνειν· διαλυμαίνεσθαι*, nam *ἀπαλῖναι* i. e. *ἐξαλεῖψαι*, exstinguere, magis recedit a litterarum vestigiis, nec auctoritate firmatum, quamquam *ἀλίνειν*, *ἀλῖναι*, *ἐπαλεῖναι*, *καταλεῖναι* testatur Hesychius. — V. 1182. *γίνεται* AO, vulgo *γίγνεται*. — Post v. 1182 exhibent AO distichon *Οὐδένα . . . ἐπικρέμαται*, quod omittunt bcdefghlmn, itaque non legitur suo loco in editt. ante Bekkerum, sed extremae syllogae est subiectum. Post hoc distichon repetunt AO v. 367—8, tum subsequitur distichon *Νοῦς ἀγ. . . . ταμίαι*. Hunc eclogarum ordinem, quem libri testificantur, restitui, Bekker eclogam priorem *οὐδένα κτλ.* collocavit post *νοῦς ἀγαθ. κτλ.* deceptus iis, quae de libris AO notaverat. — V. 1183—4 Brunck censuit coniungendos esse cum v. 367—68, qui post v. 1284 repetuntur, sed sunt diversae eclogae, quamvis similis argumenti. — V. 1185. *αγαθον* A, *ἀγαθὸς* cett. — *τὰ δ'* scripsi, probante Hartungo, nescius id iam Crispinum correxisse, Oc *ταῦτ'*, rel. *τά τ'*. Heimsoeth singulariter *τὸ δ'* dicendum fuisse censet, vel *ἀτὰρ ἐν παύροις τὸ πέφυκεν* scribendum. — V. 1187. *οὔτις*, citra necessitatem Hermann *οὐκ ἂν* correxit, multo deterius Herwerden *ἄποιν' ἂν δούς*. — *φύγοι*, O *φύγῃ*. — V. 1188. *δυστυχιην* A, * *δυστυχίαν*. — V. 1189. *πέμποι* scripsi, vulgo *πέμπει*, A *πέμπῃ* (fort. *ῃ*). — V. 1190. *βουλόμενος*, in

Οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιληΐῳ ἐγκατακεῖσθαι 557
τεθνεώς, ἀλλά τί μοι ζῶντι γένοιτ' ἀγαθόν.
ἀσπάλαθοι δὲ τάπησιν ὁμοῖον στρῶμα θανόντι·
τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίνεται, ἢ μαλακόν.

Μήτι θεοὺς ἐπίορκον ἐπόμνυθι· οὐ γὰρ ἀνυστόν
ἀθανάτους κρύψαι χρεῖος ὀφειλόμενον.

A β er., O *βούλομαι*. Mendum non sustulit Matthiae *οὐλομένας* scribens, ego, cum antea *ἱλάμενας* (i. e. *θεὸν*) coniecissem, nunc suspicor poetam scripsisse *δώροις οὐνάμενος* h. e. munerum ope, eadem structura, qua Aristophanes utitur *ὠφελεῖν λόγοις, τελεταῖς* dicens. *Ὄναμαι* passiva forma verbi primigenii *ὄνημι* (*ὀνίνημι*) cum a verbo *ὄνομαι* non admodum discrepet, veteres Homericorum carminum interpretes, singulis locis fere ambigunt, nec magis certa scriptura. Quae grammaticorum princeps ea de re dixit, non satisfaciunt; nam quod Buttmann Hom. Il. Ω 241 *οὔνεσθε* ad *ὄνομαι* rettulit, mihi quidem non probatur: rectius nonnulli interpretes *ὄνησιν ἔχετε*, nam loci instituto plane convenit quod Latini dicunt: *an vos iuvat*. Triplex ibi scripturae varietas tradita *οὔνεσθε* (ita libri), *οὔνασθε* (Hesych. nisi quod vitiose scriptum *οὐλιᾶσθε*) et *οὔνοσθε* (item Hesych.), nam quod Aristarcheae editiones exhibuerunt, manifesta est correctio. Antiquitus traditum *οὔνεσθε* quamvis a ratione plane recedens germanae scripturae haud fallax indicium suppeditat: scriptum fuit antiquitus *ΟΝΕΣΘΕ* i. e. *οὔνησθε* producta vocali servata, quam etiam *ὀνήμενος, ὠνήμην* alia tuentur; itaque *οὔνησθε* an *οὔνασθε* scribatur, nihil interest. Sed qui ad *ὄνομαι* rettulerunt, *οὔνοσθε* scripserunt, quod comprobavit Buttmann. Simillimus locus Od. *P* 378 *ἦ ὄνοσαι*, ubi veteres interpretes haesitant, nostri Buttmannum sequuntur, ego haud cunctanter *ἦ ὄνασαι* (*an te iuvat*) restituo. Vicissim Il. *P* 25 *ἧς ἥβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤνατο* Bekkero *ὤνοτο* (*me contempsit*) corrigenti obtemperandum; poeta hoc loco de industria verba diversae stirpis ac notionis, sed specie similia copulavit. Denique Od. *E* 379 *ἀλλ' οὐδ' ὧς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος*, ubi etiam *ὀνήσεσθαι* traditum, neutrum vocabulum admittendum censeo, lenem adhibens mendo vetusto curam *ἀνοίσεσθαι*, quemadmodum *ἀναφέρειν* vel *ἐξαναφέρειν ἐκ νόσου, ἐκ πονηρῶν πραγμάτων* dici solet. Easdem turbas testantur glossae Hesychii *ὄναται· ἀτιμάζεται* (scr. *ἀτιμάζει*), *μέμφεται* et vicissim *ὀνόσεται· ὀφελήσει* (scr. *ὠφελήσει*), quae spectant carminum perditorum versus, quorum interpretatio incerta: cave igitur corrigas *ὄνοται* et *ὀνήσεται*, id quod ausus est Musurus homo et ingenio et doctrina si quis alius insignis: Schmidt nihil expedivit, neque Lobeck, qui Rhem. 162 haec attigit, probabiliter disputavit. — *προφύγοι* Camerarius, *προφύγηι* A, *προφυγεῖν* rel. — V. 1193. *ἀσπάλαθοι*, h *ἀσπάλατοι*. — *δε* A, *γε* e, om. Obcdfghmn ut vulgo. Fortasse poeta scripsit *ἀσπαλάθοισι τάπητες*. — *ομοιον* A, *ὅμοιον* O. — V. 1194. A *τὸ ξύλον· ἡ σκληρον*. — *γίνεται* AO, legebatur *γίγνεται*. — Post hunc versum vel post proximum priorem olim conieci duos versus intercidisse, ut poeta dixerit: si quis mortuus est, nihil refert *τὸ ξύλον* (sive *τὸ ζυγὸν*) *εἰ σκληρὸν γίνεται ἢ μαλακόν*. Verum non est probabile poetam hoc argumentum pluribus exornavisse. Itaque fortasse *οὐ ξυνιεῖ* vel *ἀξυνετεῖ σκληρὸν γ. ἢ μ.* legendum. Hermann *τῷ ξύλον οὐ σκλ. γ. οὐ μαλακόν*, Hartung *τί ξύλον εἰ σκληρόν μοι μέλει ἢ μαλακόν*, Heimsoeth *τὸ ζῶντι σκλ.*, Herwerden *τῷ δ' οὐδὲν σκλ.* — V. 1195. *μητι* A, *μήτε* *. Ahrens *μή τοι*. — *ἐπίορκον*, O *ἐπὶ'*

Ὄρνιθος φωνήν, Πολυπαΐδη, ὀξὺ βοώσης
ἤκουσ', ἥτε βροτοῖς ἄγγελος ἦλθ' ἀρότου
ὡραίου· καί μοι κραδίην ἐπάταξε μέλαιναν,
ὅττι μοι εὐανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀγρούς,
οὐδέ μοι ἡμίονοι κύφων' ἕλκουσιν ἀρότρου,
τῆς ἄλλης μνηστῆς εἵνεκα ναυτιλίης.

Οὐκ εἰμ', οὐδ' ὑπ' ἐμοῦ κεκλήσεται, οὐδ' ἐπὶ τύμβῳ
οἰμωχθεὶς ὑπὸ γῆν εἶσι τύραννος ἀνήρ.
οὐδ' ἂν ἐκεῖνος ἐμοῦ τεθνηότος οὔτ' ἀνιῷτο,
οὔτε κατὰ βλεφάρων δάκρυα θερμὰ βάλοι.

Οὔτε σε κωμάζειν ἀπερύκομεν οὔτε καλοῦμεν·
ἁρπαλέος παρεών, καὶ φίλος, εὖτ' ἂν ἀπῇς.

Αἴθων μὲν γένος εἰμί, πόλιν δ' εὐτείχεα Θήβην
οἰκῶ, πατρῴας γῆς ἀπερυκόμενος. 558

ὅρκον, A επιορκος. — ἀνυστὸν Emperius, legebatur ἀνεκτόν. — V. 1196. κρύψαι, f κλύψαι. — V. 1198. ἀρότου Camerarii emendationem firmavit A, ἀρότρου *. — V. 1200. εὐανθεῖς, Hecker εὐαλδεῖς. — V. 1201. ἡμίονοι, el ἡμίονος, A ἡνίοχοι. — κύφων' . . . ἀρότρου, AO κυφὸν . . . ἄροτρον. — ἕλκουσι, ἕλκουσ' el. — V. 1202. ἄλλης, l ἄλης. — μνηστῆς, μνησθῆς c. Welcker τῆς ἀειμνηστῆς, Hermann τῆς πουλυμνηστῆς vel τῆς ἀμῆς μνηστῆς, Hertzberg τῆς μάλα μισητῆς. Ahrens τῆς ἄμ' ἀνηνύστης, Orelli τῆς ἄλλως λιστῆς, O. Schneider τῆς μὲν ἄλης ἡστῆς, Hartung τῆς ἀλιοκμήτης. Quae Herwerden excogitavit τῆς ἄλλης ἐπὶ γῆς vel αἰὲν ἀλάστης τῆσδ', ipsi probabilia, mihi plane improbanda videntur, Heimsoeth ludens opinor iecit τῆς ἀπὸ γῆς κτητῆς. Emendatio prorsus incerta, ac fortasse hoc distichon a reliquis disiungendum est. — εἵνεκα A. — V. 1203. κεκλήσεται (quod iam Camerarius correxerat) A, κικλήσεται Obcdfghmn, κεκλαύσεται Brunck. Ego aliquando suspicatus sum pro οὐκ εἶμ' (O οὐκ εἶμ') scribendum esse Θουκλέες, οὐδ' ὑπ' ἐμοῦ κληΐζεται, neque vero ad Theoclem Eretriensem rettuli, qui Naxum in Sicilia condidit, quem Schneidewin in Philol. I 363 levi vel potius nullo usus argumento ab Archilocho memoratum esse arbitratur. Sed acquiescendum in tradita scriptura: poeta asserit, se tyranni convictu uti nolle, breviloquentia usus οὐκ εἶμι i. e. κληθεὶς ὑπὸ τυράννου. Heimsoeth commendavit οὐκ ἔμπνους ὑπ' ἐμοῦ κεκλήσεται. — V. 1204. ὑπὸ A hic quoque Camerarii correctionem firmans, ἐπὶ rel. — V. 1205. τεθνηότος, AO τεθνειότος, g τεθνηκότος, el τεθνειῶτος. — οὔτ', οὔτι bdfhn. — V. 1206. δάκρυα θερμὰ βάλοι Passow, v. θερμὰ βάλοι δάκρυα. — V. 1207. ἀπερύκομεν . . . καλουμεν A, ἀπερύκομαι . . . καλοῦμαι *. — V. 1208. ἁρπαλέος scripsi, vulgo ἀργαλέος, g ἀργαλέως. — παρεών Camerarius, libri γὰρ (O γαρ) ἐὼν. — V. 1209. Hecker coni. Ἀλκαθόου γένος εἰμί, Emperius Αἵμων μὲν, Hartung, qui hoc distichon cum sequentibus copulavit, Αἰολικὸν γένος scripsit. Poeta, cuius hi sunt versus, fortasse Euboea fuit oriundus, in qua insula Nonnus XIII 164 ὠγυγίης πέδον Αἴθης recenset. Antea suspicatus eram Αἰθῶν vel Αἰθέων scribendum esse, referens ad *Clonam*, qui Tegeates fuit, sed

Μή μ' ἀφελῶς παίζουσα φίλους δένναζε τοκῆας,
Ἀργυρί· σοὶ μὲν γὰρ δούλιον ἦμαρ ἔπι,
ἡμῖν δ' ἄλλα μέν ἐστι, γύναι, κακὰ πόλλ', ἐπεὶ ἐκ γῆς
φεύγομεν, ἀργαλέη δ' οὐκ ἔπι δουλοσύνη,
οὐδ' ἡμᾶς περνᾶσι· πόλις γε μέν ἐστι καὶ ἡμῖν
καλή, Ληθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ.

Μή ποτε παρ κλαίοντα καθεζόμενοι γελάσωμεν,
τοῖς αὐτῶν ἀγαθοῖς, Κύρν', ἐπιτερπόμενοι.

Ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν καὶ δυσμενεῖ ἐξαπατῆσαι,
Κύρνε· φίλον δὲ φίλῳ ῥάδιον ἐξαπατᾶν.

(Πολλὰ φέρειν εἴωθε δέος θνητοῖσι βροτοῖσιν
πταίσματα, τῆς γνώμης, Κύρνε, ταρασσομένης.)

(Οὐδέν, Κύρν', ὀργῆς ἀδικώτερον, ἣ τὸν ἔχοντα
πημαίνει, θυμῷ δειλὰ χαριζομένη.)

Thebis domicilium collocavit; at Tegeatarum pagus *Ἐχευηθεῖς* alienus, hoc enim nomen ad *ἔχειν ἦθος* (*ἤθη*) referendum: plane incertum, quorsum spectet Cram. An. Par. IV 97, 13: *Αἴθες καὶ Ἄϊνες, ἐθνικά.* — *μὲν*, g *γάρ*. — *εὐτείχεα*, O *εὐτυχέα*, c *εὐτύχεα*. — *Θύβην* O. — V. 1210. *γῆς*, m *δὲ γῆς*. — V. 1211—6. Olim suspicatus sum hos versus *Anacreontis* esse quem aliquamdiu Magnesiae ad Lethaeum commoratum esse colligas ex Anacr. fr. 1, ut *πόλις* v. 1215 non sit Teos, quam relinquere coactus fuit, sed Magnesia: neque poenitet huius coniecturae: nam retracto iam, quod attribui *Thaletae* Gortynio (Pausan. I 14, 4), quem elegiaco numero passim sicut alios usum esse, sane est verisimile; sed urbs, quae v. 1215 poetae domicilium vocatur, a patria, qua carebat, haud dubie diversa. Leutsch ad *Epimenidem* refert, ludens an serio nescio. — *ἀφελῶς*, fortasse *ἀφίλως* poeta scripsit, Orelli ap. Casp. Orelli ad Aen. Tact. 9 *μὴ ζαφελῶς παῖς οὖσα.* — *παίζουσα*, A *παίζους*. — *δενναζε* A, O *διέναζε*, h a m. pr. *δ' ἔνναζε*, cg *δ' εὔναζε*. — V. 1212. *Ἀργυρί* scripsi, v. *Ἄργυρι*, A *αργυρι*, f *ἄργυροι*. — *σοί*, AO *σὺ*. — *γὰρ* om. efl. — V. 1213. *δ' αλλὰ* A. — V. 1215. *οὐδ'* Bekker, libri *οὔθ'*. — *γε* A, * *δὲ*. — V. 1216. *Ληθαίῳ*, *λιθαίω* O (?) atque ita plerique libri Ptolem. III 15, *ι* superscr. A m. sec. — *κεκλιμένη*, O *κεκρυμμένη*. — *πεδίῳ*, Brunck *ποταμῷ*. — V. 1217. *κλαίοντα* A, *κλαίοντι* O, *κλαίουσι* bcdeghmn, *κλέουσι* f. — V. 1218. *αὐτῶν*, *αὑτῶν* bdhmn. — V. 1219. *δυσμενεῖ* scripsi, vulgo *δυσμενῆ*. — V. 1220. *ῥάδιον*, fort. *ῥῄδιον*. — V. 1221—30 desunt in codicibus, additi ab editoribus ex Stobaeo et Athenaeo. — V. 1221—2 servavit Stob. VIII 9. — *δέος* scripsi, legebatur *λόγος*, Heimsoeth *φόβος* scripsit: affert Stobaeus distichon sententias *περὶ δειλίας* suppeditans. — V. 1223—4 ibidem leguntur XX 1, sed *ἀδικώτερον* poetae instituto non satis conveniens, exspectaveram *δικαιότερον*, quemadmodum dici solet *δίκαιός ἐστιν ὁ φθόνος, τὸν γὰρ φθονοῦντα δάκνει.* Adiectivorum clausula *αιος* passim corripitur, quemadmodum ap. Tyrt. 10, 20 *γεραιούς*, si tradita scriptura vitii expers, et *δίκαον* Aeolenses

(*Οὐδέν, Κύρν', ἀγαθῆς γλυκερώτερόν ἐστι γυναικός.*
μάρτυς ἐγώ, σὺ δ' ἐμοὶ γίνου ἀληθοσύνης.)

[*Ἀληθείη δὲ παρέστω* 559
σοὶ καὶ ἐμοί, πάντων χρῆμα δικαιότατον.]

(*Ἤδη γάρ με κέκληκε θαλάσσιος οἴκαδε νεκρός,*
τεθνηκὼς ζωῷ φθεγγόμενος στόματι.)

(ΕΛΕΓΕΙΩΝ Β')

Σχέτλι' Ἔρως, μανίαι σε τιθηνήσαντο λαβοῦσαι·
ἐκ σέθεν ὤλετο μὲν Ἰλίου ἀκρόπολις,
ὤλετο δ' Αἰγείδης Θησεὺς μέγας, ὤλετο δ' Αἴας
ἐσθλὸς Ὀϊλιάδης σῇσιν ἀτασθαλίαις.

Ὦ παῖ, ἄκουσον ἐμεῦ, δαμάσας φρένας· οὔ τοι ἀπειθῆ
μῦθον ἐρῶ τῇ σῇ καρδίῃ οὐδ' ἄχαριν·
ἀλλὰ τλῆθι νόῳ συνιεῖν ἔπος· οὔ τοι ἀνάγκη
τοῦθ' ἔρδειν, ὅ τι σοι μὴ καταθύμιον ᾖ.

Μή ποτε τὸν παρεόντα μεθεὶς φίλον ἄλλον ἐρεύνα,
δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος·
πολλάκι τοι παρ' ἐμοὶ κατὰ σοῦ λέξουσι μάταια
καὶ παρὰ σοὶ κατ' ἐμοῦ· τῶν δὲ σὺ μὴ ξυνίει.

dixerunt, quod licuit Theognidi hoc loco admittere, nam in comparativis et superlativis fingendis maior fuit licentia, velut *κακχότερον* dictum est pro *κακώτερον*, vid. Hesych. Etiam Heimsoethio suspecta fuit tradita scriptura, neque vero *ἀλαώτερον* probabiliter substituit. — V. 1225—6 ib. LXVII 4. — V. 1226. *δ' ἐμοὶ* Brunck, vulgo *δέ μου*, AB *δέ μοι*. — *γίνου*, v. *γίγνου*. — V. 1227—8 non recte Theognidi tribuuntur auctore Grotio, nam ap. Stob. XI 1 leguntur praemisso lemmate *Μενάνδρου Ναννοῦς*, ubi *Μιμνέρμου* corrigendum esse apparet, vid. Mimn. fr. 8. — V. 1229—30 affert Athen. X 457 B: *τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ Θεόγνιδος τοῦ ποιητοῦ· Ἤδη κτλ. σημαίνει γὰρ κόχλον.* — V. 1230. *τεθνηκὼς*, in proecdosi scripsi *τεθνηώς*. — V. 1231 et qui sequuntur solus servavit A, ubi inscripti sunt *ελεγειων B*. — *μανίαι*, Welcker *Μανίαι*, A *μανίαι σ' ετιθ.*, scripsi *μανίαι σε τιθ.* -- V. 1234. *σῇσιν*, fort. *σφῇσιν*. — V. 1235. *ἀπειθῆ*, Meineke *ἀπεχθῆ* legendum proposuit. — V. 1236. *καρδίῃ* Bekker, *κραδίηι* A. — V. 1237. *ἀλλὰ τλῆθι*, A *αλλ' ατλῆθι*, fort. *ἀλλ' εὖ τλῆθι*, quandoquidem *ᾱ* et *ευ* in libris saepe permutantur. — *συνιεῖν* Lachmann, quam formam Lobeck Rhemat. 144 addubitat, iniuria ille quidem, A *συνιδεῖν*. — V. 1239ab 1240ab quemadmodum A suppeditat, exhibui. Bekker prius distichon expunxit, quoniam supra v. 1151—2 legitur; at manifestum est haec duo disticha arctissima necessitudine

Χαιρήσεις τῇ πρόσθε παροιχομένῃ φιλότητι,
 τῆς γὰρ ἐπερχομένης οὐκέτ' ἔσῃ ταμίης.

Δὴν δή, παῖ, φίλοι ὦμεν· ἔπειτ' ἄλλοισιν ὁμίλει,
 ἦθος ἔχων δόλιον, πίστιος ἀντίτυπον.

Οὔποθ' ὕδωρ καὶ πῦρ συμμίξεται· οὐδέ ποθ' ἡμεῖς
 πιστοὶ ἐπ' ἀλλήλοις καὶ φίλοι ἐσσόμεθα.

Φρόντισον ἔχθος ἐμὸν καὶ ὑπέρβασιν, ἴσθι δὲ θυμῷ,
 ὥς σ' ἐφ' ἁμαρτωλῇ τίσομαι ὡς δύναμαι.

Παῖ, σὺ μὲν αὔτως ἵππος, ἐπεὶ κριθῶν ἐκορέσθης,
 * * *
 αὖθις ἐπὶ σταθμοὺς ἤλυθες ἡμετέρους,
ἡνίοχόν τε ποθῶν ἀγαθὸν λειμῶνά τε καλόν
 κρήνην τε ψυχρὴν ἄλσεά τε σκιερά.

Ὄλβιος, ᾧ παῖδές τε φίλοι καὶ μώνυχες ἵπποι
 θηρευταί τε κύνες καὶ ξένοι ἀλλοδαποί.

Ὅστις μὴ παῖδάς τε φιλεῖ καὶ μώνυχας ἵππους
 καὶ κύνας, οὔποτέ οἱ θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ.

Ὦ παῖ, ὃς ἰκτίνοισι πολυπλάγκτοισιν ὁμοῖος
 ὀργήν, ἄλλοτε τοῖς, ἄλλοτε τοῖσι φιλέαι.

iuncta esse, nam λέξουσι ad δειλοὺς ἀνθρώπους est referendum. Itaque ecloga cum hic integra extet, suum obtinet locum, unde male sedulus homo prius distichon libro I inseruit. — V. 1240b. ξυνίει Buttmann, legebatur ξύνιε. — V. 1242. τῆς γὰρ ἐπερχομένης scripsi, A της δε παρερχομενης, poteram leniorem medelam adhibere τῆς δὲ προσερχομένης, sed ἐπέρχεσθαι res futurae proprie dicuntur, non προσέρχεσθαι, si recte memini, quamquam mala imminentia προσέρπειν dici solent. Heimsoeth τῆς δέ ποτ' ἐρχομένης particula prorsus incommoda illata. — V. 1243. vide ad v. 597. — δὴν δή, παῖ, scripsi, A δην δη καὶ. — V. 1244. πίστιος Renner, A πιστεως (ω ras. corr. in ο), Bekker πίστεος. — V. 1246. ἐπ', Bekker ἔτ', fort. ἐν. — V. 1247. ἔχθος Bekker, A εχθρος (ρ er.). — καὶ ὑπέρβασιν, Herwerden δι' ὑπ. desiderat. — V. 1249. ἵππος, coniicio ἵππῳ, cf. Anacr. fr. 19 v. 14 γυναιξὶν αὔτως. Hermann αὐτός, ἅθ' ἵππος, Ahrens οὐχ ὡς ἵππος, Emperius αὖθ', ὡς, Hartung παῖ, σὺ λιπών μ' ὡς, Schmidt ὡς στατὸς ἵπ. Post indicavi lacunam, nam haec fuit sententia: ubi satiatus es, abrumpis vincula et aufugis: post, ubi fames te premit, redis ad pristinum dominum. Heimsoeth σκιρτῶν ἐκορ. nihil desiderari arbitratus, item Hartel αὐτὸς ἄρ' ἵππος vel αὐτός γ' ἵππος correxit. — V. 1252. ἄλσεα, A άλσεα. — V. 1253—4 *Solonis* sunt, vid. fr. 23, sed cum varietate lect. Fortasse *Soloni* etiam distichum proximum tribuendum est. — V. 1253. ᾧ, A ὤ. — V. 1257. ὃς ἰκτίνοισι scripsi, A κινδύνοισι, item v. 1258

Ὦ παῖ, τὴν μορφὴν μὲν ἔφυς καλός, ἀλλ' ἐπίκειται
καρτερὸς ἀγνώμων σῇ κεφαλῇ στέφανος·
ἰκτίνου γὰρ ἔχεις ἀγχιστρόφου ἐν φρεσὶν ἦθος,
ἄλλων ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

Ὦ παῖ, ὃς εὖ ἔρδοντι κακὴν ἀπέδωκας ἀμοιβήν, 561
οὐδέ τις ἀντ' ἀγαθῶν ἐστὶ χάρις παρὰ σοί·
οὐδέν πώ μ' ὤνησας· ἐγὼ δὲ σὲ πολλάκις ἤδη
εὖ ἔρδων αἰδοῦς οὐδεμιῆς ἔτυχον.

Παῖς τε καὶ ἵππος ὁμοῖον ἔχει νόον· οὔτε γὰρ ἵππος
ἡνίοχον κλαίει κείμενον ἐν κονίῃ,
ἀλλὰ τὸν ὕστερον ἄνδρα φέρει κριθαῖσι κορεσθείς·
ὡς δ' αὔτως καὶ παῖς τὸν παρεόντα φιλεῖ.

Ὦ παῖ, μαργοσύνης ἀπὸ μὲν νόον ὤλεσας ἐσθλόν,
αἰσχύνη δὲ φίλοις ἡμετέροις ἐγένου,
ἄμμε δ' ἀνέψυξας μικρὸν χρόνον· ἐκ δὲ θυελλῶν
ἦκά γ' ἐνωρμίσθην νυκτὸς ἐπειγόμενος.

Ὡραῖος καὶ Ἔρως ἐπιτέλλεται, ἡνίκα περ γῆ
ἄνθεσιν εἰαρινοῖς θάλλει ἀεξομένη,

φιλέαι correxi, legebatur φιλεῖν, sententia ut passim in his eclogis imperfecta, ac Meineke quoque distichon intercidisse censuit. Participium praeteriti πεφιλημένος frequenter dativum asciscit, velut ἐμοί, Μοίσαις, Ποσιδάωνι, παγαῖς apud Theocritum et Moschum, quemadmodum πέπρακται, εἴργασται, δεδήλωται, λέλεκται alia cum dandi casu iunguntur, sed non tam arctis finibus circumscriptam esse structuram arguit Homericum δάμεν Ἕκτορι δίῳ. Antea tentavi τοῖς φίλος εἶ (sed τοῖς displicet, quoniam talia variantur) vel τοῖσι φίλ' εἶ (sed attractio duriuscula). In ed. 2 κίγκλοις εἶ σὺ . . . φίλην proposui. Welcker ὦ παῖ, ἰκτίνοισι, Herwerden ὦ παῖ, κιλλούροισι. Hermann παῖ σὺ μὲν ἰκτίνοισι π. ὁμοιοῖς . . . φίλην, Ahrens κιναίδοισιν π. ὁμοῖος . . φίλην, M. Schmidt κυανέαισι πολυπλάγκτοισιν ὁμοῖος vel κινυμέναισι πάλαι πλάγκτῃσι, postea βεμβίκεσσι vel ὦ παῖ παῖ δίνοισι, idem τοῖσι πελᾶν scripsit, Mey τοῖς ἐφέπειν. Solus Hartel κινδύνοισι tuetur corrigens ὁμοίως . . τοῖς ἐφιεῖν. — V. 1260 haud dubie corruptus, A κάρτερος αγνωμων. Conieci κάμμορος (vel κάσμορος, quae primigenia est species, vid. Hesych.) ἀμμωνῶν i. e. ἀνεμωνῶν, cf. Hesych. ἀμώνας· ἀνεμώνας· Αἰολεῖς. Contra Heimsoeth σοὶ κεφαλῆφι νόος suasit. — — V. 1262. ἄλλων, Bekker coni. δειλῶν ut v. 1152, sed fortasse ἀλλῶν scribendum est i. e. Aeolensium sermone ἡλῶν, quo vocabulo etiam Theocritus (Bion) XXVII 1 videtur usus esse: τὰν πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βουκόλος ἄλλος (ἀλλός). — V. 1271. μαργοσύνης ἀπὸ μὲν Bekker, μαργοσυνης ἀπο μεν A. — V. 1273. θυελλῶν, A θελλῶν. — V. 1274. ἦκά γ', scribendum videtur νηῦς ἄτ', antea conieci οἴκαδ', Hartung ἐς λιμέν', Herwerden ἦκ' ἐγὼ ὡρμ., Heimsoeth ἦκα καθωρμίσθην. — ἐπειγόμενος, malim ἐπειγομένη, antea Passovio auctore νυκτὸς ἐπειγομένης scripsi, Herwerden ἐπειγομένων. — V. 1276. ἀεξο-

τῆμος Ἔρως προλιπὼν Κύπρον, περικαλλέα νῆσον,
εἶσιν ἐπ' ἀνθρώπους σπέρμα φέρων κατὰ γῆς.

Οὐκ ἐθέλω σε κακῶς ἔρδειν, οὐδ' εἴ μοι ἄμεινον
πρὸς θεῶν ἀθανάτων ἔσσεται, ὦ καλὲ παῖ·
οὐ γὰρ ἁμαρτωλαῖσιν ἐπὶ σμικραῖσι κάθημαι,
τῶν δὲ καλῶν παίδων οὐ τίσις οὐδ' ἀδίκων.

Ὦ παῖ, μή μ' ἀδίκει, ἔτι σοι καταθύμιος εἶναι
βούλομαι, εὐφροσύνῃ τοῦτο συνεὶς ἀγαθῇ·
οὐ γάρ τοί με δόλῳ παρελεύσεαι οὐδ' ἀπατήσεις·
νικήσας γὰρ ἔχεις τὸ πλέον ἐξοπίσω.
ἀλλά σ' ἐγὼ τρώσω φεύγοντά περ, ὥς ποτέ φασιν 562
Ἰασίου κούρην, παρθένον Ἰασίην,
ὡραίην περ ἐοῦσαν, ἀναινομένην γάμον ἀνδρῶν
φεύγειν· ζωσαμένη δ' ἔργ' ἀτέλεστα τέλει,
πατρὸς νοσφισθεῖσα δόμων, ξανθὴ Ἀταλάντη·
ᾤχετο δ' ὑψηλὰς ἐς κορυφὰς ὀρέων,
φεύγουσ' ἱμερόεντα γάμον, χρυσῆς Ἀφροδίτης
δῶρα· τέλος δ' ἔγνω καὶ μάλ' ἀναινομένη.

Ὦ παῖ, μή με κακοῖσιν ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς,

μένη, haud dubie ἀεξομένοις poeta scripsit. — V. 1278. κατὰ γῆς, Herwerden καλὲ παῖ. — Post V. 1278 repetit A v. 1101—2, neque tamen illi versus cum hoc disticho apte coniungi possunt. quamquam illud fragmentum olim huic lib. II insertum fuisse consentaneum est: praeterea hic iterantur v. 949—50, exordium amplioris eclogae. — V. 1279. ἔρδειν, A ἔρδειν, idem aliis locis ερδειν. — V. 1281. σμικραῖσι κάθημαι, Emperius σμικρῆς ἀκάχημαι. — V. 1282. οὐ τίσις οὐδ' ἀδίκων Boissonade, ουτο σ ετουτ' αδικων A, Hermann οὔτις ὁ τοῦτ' ἀδικῶν, Welcker οὔτις ἔτ' οὐκ ἀδικῶν, Schneidewin οὐ τίσις οὔτε δίκαι, Orelli οὔτις ἔτ' ἀντίδικος, Emperius οὐ κότος οὐδ' ἀδίκων. — V. 1283. A καθύμιος. — V. 1284. βούλομαι, εὐφροσύνῃ, conieci βούλομ', ἐπιφροσύνῃ, Ahrens εὖ φρενὶ σῇ, Emperius ὄφρα σὺ μὴ τοῦτο δαεὶς ἀπατῇ vel εὖ φρεσὶ μὴ τοὔπος ἐνεὶς ἀπατῇ. — V. 1285. ου γάρ τοί με δόλῳ manus rec. in A supplevit. — ἀπατήσεις Bekker, απατήσης (comp.) A. — V. 1286 non expedio, Emperius οὐ πλέον vel τί πλέον correxit, Hartung novavit οὐδ' ἀπάτῃσι νικήσας ποτ' ἔχεις, quem secutus Heimsoeth οὐδ' ἀπάτῃσι νικήσας πρήξεις vel ἕξεις refinxit. — V. 1287. φεύγοντά περ Bekker, φεύγοντά με A, Lachmann μὲν coniecit. — V. 1288. παρθένον Ἰασίην haud dubie corruptum, conieci Παρθένιον κατ' ὄρος, Heimsoeth παρθένον Ἀρκαδικήν praeoptat. — V. 1290. ζωσαμένη Bekker, ζωσαμενην A. — V. 1292. ὑψηλὰς, fort. ὑψηλῶν. — V. 1295. ὀρίνῃς Bekker, A ὀρίναις, unde etiam ὀρῖναι coniicias, sed cf. Hom. Il. Ω 568: τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς, μή

μηδέ με σὴ φιλότης δώματα Περσεφόνης
οἴχηται προφέρουσα· θεῶν δ' ἐποπίζεο μῆνιν
βάξιν τ' ἀνθρώπων, ἤπια νωσάμενος.

Ὦ παῖ, μέχρι τίνος με προφεύξεαι; ὥς σε διώκων
δίζημ'· ἀλλά τί μοι τέρμα γένοιτο κιχεῖν
σῆς ὀργῆς· σὺ δὲ μάργον ἔχων καὶ ἀγήνορα θυμόν
φεύγεις, ἰκτίνου σχέτλιον ἦθος ἔχων.
ἀλλ' ἐπίμεινον, ἐμοὶ δὲ δίδου χάριν· οὐκέτι δηρόν
ἕξεις Κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστεφάνου.

Θυμῷ γνούς, ὅτι παιδείας πολυηράτου ἄνθος
ὠκύτερον σταδίου, τοῦτο συνεὶς χάλασον
δεσμοῦ, μή ποτε καὶ σὺ βιήσεαι, ὄβριμε παίδων,
Κυπρογενοῦς δ' ἔργων ἀντιάσεις χαλεπῶν,
ὥσπερ ἐγὼ νῦν οἶδ' ἐπὶ σοί· σὺ δὲ ταῦτα φύλαξαι,
μηδέ σε νικήσῃ παῖδ' ἀδαῆ κακότης.

Οὐκ ἔλαθες κλέψας, ὦ παῖ· καὶ γάρ σε διῶμμαι·
τούτοις, οἷσπερ νῦν ἄρθμιος ἠδὲ φίλος
ἔπλευ, ἐμὴν δὲ μεθῆκας ἀτίμητον φιλότητα, 563
οὐ μὲν δὴ τούτοις γ' ἦσθα φίλος πρότερον.

σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω καὶ ἱκέτην περ ἐόντα, Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς, unde Hermann hic quoque μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι correxit. — V. 1296. δώματα, Passow δώματι vel δώμασι. — V. 1297. οἴχηται, conieci οἰχέσθω, sed fortasse legendum μὴ δὴ σὴ φιλότης . . . οἴχηται, qui coniunctivus aoristi potius quam praesentis (vel utriusque temporis) videtur fuisse. Contos μή τί με scripsit. — V. 1301. σῆς ὀργῆς Hermann, σησοιγη A. — V. 1302. φεύγεις Bekker, φεύγοις A. — V. 1309. οἶδ' scripsi, id est *expertus sum* (quemadmodum etiam εἶδον passim dicitur, vid. Eubul. ap. Athen. I 25 C πικρὰν στρατείαν δ' εἶδον). A νυν· οἶδ', Bekker ὡδ'. — V. 1310. παῖδ' ἀδαῆ dubitanter scripsi, A παιδαΐδη, in quo aliud latet, neque tamen παῖ πάϊ σὴ quod fortasse aliquis harioletur placet, quamquam hoc ipsum παῖ πάϊ ex poeta nescio quo adscribunt grammatici. Heimsoeth παιπαλίμη κακότης novavit, vocabulum Theognosti auctoritate (Cramer An. Ox. II 10) firmans, παιδὸς ἴση Hermann, παῖδ' ἄϊδρις κ. Ahrens, παῖδα ἴση Hartung. — V. 1311. διῶμμαι scripsi auctore Hermanno et deinde plene interpungendum, A διωμαι τούτοις κτλ., Seidler καὶ γὰρ δίομαί σε et deinde τούτους probante Hermanno, ego in proecdosi διῶσμαι, Emperius συνίημι τούτους, Hartung δίωμαι· τούτοις δ', at coniunctivo nullus est locus, debebat aut Seidlerum sequi, nam διοῦμαι vel διεῦμαι grammatici quidem testantur, sed opinabilis tantum forma (vide ad Ibyci fr. 4); hinc Hom. Il. *P* 110 ambigebant, utrum διῶνται an δίωνται legendum esset, cf. Et. M. 280, 37. — V. 1312. φίλος, A φίλοις. — V. 1314. οὐ Hermann, σu A. — γ' Hermann, τ' A.

ἀλλ' ἐγὼ ἐκ πάντων σ' ἐδόκουν ἔσσεσθαι ἑταῖρον
πιστόν· καὶ δὴ νῦν ἄλλον ἔχεισθα φίλον.
ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἔρδων κεῖμαι· σὲ δὲ μήτις ἁπάντων
ἀνθρώπων ἐσορῶν παιδοφιλεῖν ἐθέλοι.

Ὦ παῖ, ἐπεί τοι δῶκε θεὰ χάριν ἱμερόεσσαν
Κύπρις, σὸν δ' εἶδος πᾶσι νέοισι μέλει,
τῶνδ' ἐπάκουσον ἐπῶν καὶ ἐμὴν χάριν ἔνθεο θυμῷ,
γνοὺς ἔρος ὡς χαλεπὸν γίνεται ἀνδρὶ φέρειν.

Κυπρογένη, παῦσόν με πόνων, σκέδασον δὲ μερίμνας
θυμοβόρους, τρέψον δ' αὖθις ἐς εὐφροσύνας,
μερμήρας δ' ἀπόπαυε κακάς, δὸς δ' εὔφρονι θυμῷ
μέτρ' ἥβης τελέσαντ' ἔργματα σωφροσύνης.

Ὦ παῖ, ἕως ἂν ἔχῃς λείαν γένυν, οὔποτε σαίνων
παύσομαι, οὐδ' εἴ μοι μόρσιμόν ἐστι θανεῖν.

Σοί τε διδοῦν ἔπι καλόν, ἐμοί τ' οὐκ αἰσχρὸν ἐρῶντι
αἰτεῖν· ἀλλὰ γονέων λίσσομαι ἡμετέρων·
αἰδέο μ', ὦ παῖ (καλέ), διδοὺς χάριν, εἴ ποτε καὶ σύ
ἕξεις Κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστεφάνου,

V. 1315. *ἔσσεσθαι* (*ἐσσεῖσθαι*) scripsi, nisi forte deleto *σ*, quod praecedit, *σ' ἔσσεσθαι* legendum, A *σήσεσθαι*, unde Seidler *θήσεσθαι* sed eius loco praeteritum requiro, neque *θήσασθαι* scribere ausim, quamvis Hesychius formam *θιῆσαι* i. e. *ποιῆσαι* testificetur. Cavendum autem est, ne quis Savelsbergii commentis in Symbol. Philol. Bonn. p. 505 seq. decipiatur. — V. 1316. *ἔχεισθα* Bekker, *εχοισθα* A, vide ad Sapphus fr. 22. — V. 1317. *κεῖμαι* Bekker, *κειμι* A. — V. 1318. *παιδοφιλεῖν* Bekker, *παιδα φιλειν* A. — V. 1319. *τοι*, Passow *σοι*. — V. 1320. *πᾶσι νέοισι* Bekker, *παισινεοῖσι* A. — V. 1322. Malim *γνοὺς ἔρον ὡς χαλεπὸς*, et *ἔρον* Herwerden quoque requirit. — *γινεται* A, v. *γίγνεται*. — V. 1323. *Κυπρογένη* servavi, quod *Ἰφιγένη* tuetur, Passow *Κυπρογόνη*, Bekker *Κυπρογενές*. — V. 1324. *τρέψον* Mey, legebatur *στρέψον*. — V. 1325. *εὔφρονι* Bekker, A *ευφρόσυν*. — V. 1326. *τελέσαντ'*, Hermann *τελέσαι τ' ἔργματ' ἐϋφροσύνης*, Heimsoeth *τελέσαι κἔργ' ἄπο δυσφροσύνας*, i. e. *καὶ ἀπόεργε*. — V. 1327. *λείαν* Bekker, *λιαν* A, *λείην* ut scribatur, non est necesse. Simili vitio laborat Theopompi versus ap. Schol. Pind. Pyth. II 75, ubi *τὰ λεῖα* (codd. *λίαν*) *μειράκια* scribendum. — *σαίνων*, Orelli *σ' αἰνῶν* vel *αἰτῶν*. Hartung hoc distichon cum sequentibus coniunxit. — V. 1329. *διδοῦν ἔπι καλόν* scripsi; nam verbum compositum hic satis commodum (in proecdosi *διδοῦν καλόν ἐστιν* dedi), *διδόντ' ετι καλον* A, *διδοῦν' ἔτι καλόν* Hermann. — V. 1330. Ahrens *ἀλλὰ γόνων λίσσομαι ἠδὲ χερῶν*. — V. 1331. *καλέ* inserui, ut versum redintegrarem, Passow *ὦ παῖ, ἐμοὶ δὲ δίδου χάριν* scripsit.

χρηΐζων καὶ ἐπ' ἄλλον ἐλεύσεαι, ἀλλά σε δαίμων
δοίη τῶν αὐτῶν ἀντιτυχεῖν ἐπέων.

Ὄλβιος ὅστις ἐρῶν γυμνάζεται, οἴκαδε δ' ἐλθών
εὕδει σὺν καλῷ παιδὶ πανημέριος. 564

Οὐκέτ' ἐρῶ παιδός, χαλεπὰς δ' ἀπελάκτισ' ἀνίας,
μόχθους τ' ἀργαλέους ἄσμενος ἐξέφυγον,
ἐκλέλυμαι δὲ πόθου πρὸς ἐϋστεφάνου Κυθερείης·
σοὶ δ', ὦ παῖ, χάρις ἔστ' οὐδεμία πρὸς ἐμοῦ.

Αἰαῖ, παιδὸς ἐρῶ ἁπαλόχροος, ὅς με φίλοισιν
πᾶσι μάλ' ἐκφαίνει, κοὐκ ἐθέλοντος ἐμοῦ·
τλήσομαι οὐ κρύψας ἀεκούσια πολλὰ βίαια·
οὐ γὰρ ἐπ' αἰκελίῳ παιδὶ δαμεὶς ἐφάνην.

Παιδοφιλεῖν δέ τι τερπνόν, ἐπεί ποτε καὶ Γανυμήδους
ἤρατο καὶ Κρονίδης, ἀθανάτων βασιλεύς,
ἁρπάξας δ' ἐς Ὄλυμπον ἀνήγαγε, καί μιν ἔθηκεν
δαίμονα, παιδείης ἄνθος ἔχοντ' ἐρατόν.
οὕτω μὴ θαύμαζε, Σιμωνίδη, οὕνεκα κἀγώ
ἐξεδάμην καλοῦ παιδὸς ἔρωτι δαμείς.

Ὦ παῖ, μὴ κώμαζε, γέροντι δὲ πείθεο ἀνδρί·
οὔ τοι κωμάζειν σύμφορον ἀνδρὶ νέῳ.

V. 1333—4 coniunxi cum praegressis, neque vero vitii immune est hoc distichon: videtur scribendum *χρηΐζων μὴ ἐπ' ἄλλον ἐλεύσεαι, ἀλλά σε δαίμων δώῃ*, i. e. *δαίμων δέ σε*. Me auctore haec fragmenta composuerunt Hartung, *χρυσῆς* pro *ἕξεις* corrigens, et Heimsoeth multa molitus: *αἰδέο μ', ὦ παῖ, παῖ, καὶ δὸς χάριν, εἴ ποτι καὶ σὺ ἕξῃς . . . ἰοστεφάνου χρηΐζων τιν' ἐπ' ἄλλον ἐλεύσεαι, αὐτέ σε δ. . . . . ἀντιτυχεῖν χαρίτων*. — V. 1335. *δ'* Bekker addidit. — V. 1336. *εὕδει* Bekker, *ευδειν* A. — V. 1341. *Αἰαῖ* scripsi, *αἰαί* A. — V. 1343. *ἀεκούσια* Welcker et Boissonade, A *αεκουσι*. — V. 1344. *οὐ γὰρ ἐπ' αἰκελίῳ*, Mey et Renner *οὐ γὰρ ἀεικελίῳ*, contra Herwerden *ἐπ'* tuetur, *μανεὶς* pro *δαμεὶς* corrigens. Hartel *ὑπ'* corrigit — V. 1345—50 *Eueni Parii maioris* esse videntur. — V. 1345. *δέ τι* Bekker, A *δ' ετι*. — Geminatum *καὶ* de vitio suspectum, conieci *ἐπεὶ χαροποῦ Γανυμήδους*, cf. Theocr. XII 35. Heimsoeth *ἠράσατο Κρονίδης*, cui iam assentior. — V. 1349. *οὕνεκα*, *συνεκαι* A pr. — V. 1350. *ἐξεδάμην*, Orelli *ἐξεμάνην*, Sauppe *ἐξεδάην* (i. e. *uror*), olim *ἐξεφάνην* scripsi, quod etiam Baiter et Ahrens coniecerunt, Herwerden *ἐξεμάνην*. — V. 1351. *πείθεο ἀνδρί* hianti sermoni venia parata, quandoquidem poetae gravantur hanc imperativi clausulam elidere, itaque vel *παῦε* hiatum admittit, vid. Meineke ad Theocr. XV 32. Ahrens *πείθεο δ'* i. e. *δή*, ego olim *γέρ. δέ μοι πιθεῦ*, Hermann *φωτί*. — V. 1352. *σύμφρον* A (o add. m. sec.). — *ἀνδρὶ* suspectum, malim *σύμφορόν ἐστι*.

Πικρὸς καὶ γλυκύς ἐστι καὶ ἁρπαλέος καὶ ἀπηνής,
ὄφρα τέλειος ἔῃ, Κύρνε, νέοισιν ἔρως·
ἢν μὲν γὰρ τελέσῃ, γλυκὺ γίνεται· ἢν δὲ διώκων
μὴ τελέσῃ, πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον.

Αἰεὶ παιδοφίλῃσιν ἐπὶ ζυγὸν αὐχένι κεῖται
δύσμορον, ἀργαλέης μνῆμα φιλοξενίης.

Χρὴ γάρ τοι περὶ παῖδα πονούμενον εἰς φιλότητα
ὥσπερ κληματίνῳ χεῖρα πυρὶ προσάγειν.

Ναῦς πέτρῃ προσέκυρσας ἐμῆς φιλότητος ἁμαρτών,
ὦ παῖ, καὶ σαπροῦ πείσματος ἀντελάβου.

Οὐδαμά σ' οὐδ' ἀπεὼν δηλήσομαι· οὐδέ με πείσει
οὐδεὶς ἀνθρώπων ὥστε με μή σε φιλεῖν.

Ὦ παίδων κάλλιστε καὶ ἱμεροέστατε πάντων,
στῆθ' αὐτοῦ καί μου παῦρ' ἐπάκουσον ἔπη.

Παιδός τοι χάρις ἐστί, γυναικὶ δὲ πιστὸς ἑταῖρος
οὐδείς, ἀλλ' αἰεὶ τὸν παρεόντα φιλεῖ.

Παιδὸς ἔρως καλὸς μὲν ἔχειν, καλὸς δ' ἀποθέσθαι·
πολλὸν δ' εὑρέσθαι ῥήτερον ἢ τελέσαι.
μυρία δ' ἐξ αὐτοῦ κρέμαται κακά, μυρία δ' ἐσθλά·
ἀλλ' ἔν τοι ταύτῃ καί τις ἔνεστι χάρις.

V. 1354. *τέλειον ἔῃ* Bekker, A *τελεος ἔῃι.* — *νεοίσιν* A pr. — V. 1355. *γίνεται* A, v. *γίγνεται.* — Pro *τελέσῃ* conieci bis *τελέσῃς* scribendum esse. — V. 1358. *δύσμορον*, Ahrens *δύσλοφον.* — *ἀργαλέης* scripsi, A *αργαλεον*, sed praeterea *φιλοξενίης* vix aptum, fort. *φιλημοσύνης*, de quo vocabulo vide ad v. 284, vel *μνήματα δουλοσύνης*, Emperius *μνῆμ' ἀλιτοξενίης*, Hartung *μνῆμα φιλοφροσύνης*; idem sequens distichon cum hoc coniunxit, Heimsoeth *φιλοζυγίης* vocabulum omni auctoritate destitutum commendavit. — V. 1363. *οὐδαμά σ' οὐδ'* Boissonade, A *ουδάμασουδ'*, Bekker *οὐδαμὰ σοῦ δ'.* — *ἀπεὼν*, fort. *ἀέκων* cum Orellio, Hermann *οὐδαμὰ δ' οὐδ' ἀπεών σεο λήσομαι.* — V. 1364. *ὥστε με*, videtur *ὥστ' ἐμὲ* scribendum, i. e. *μή σε φιλεῖν ὥστε ἐμαυτόν*, Herwerden *ὥστ' ἔτι.* — V. 1367. Herwerden tentavit *γυναικὶ δὲ πίστις ἑταίρῳ* (*ἑταίροις*) *οὐδέμι'*, vel *οὕνεκ' ἀεὶ τὸν π. φ.* — V. 1369. *καλὸς*, utroque loco *χαλεπὸς* scribendum esse suspicatus sum. — V. 1372. *ἀλλ' ἔν τοι ταύτῃ* corruptum, scribendum videtur *ἀλλὰ δοιῇ ταύτῃ*, antea conieci *ἀλλ' ἐν τῇδ' ἄτῃ* (vel *ἀνάτῃ*), Ahrens *λύπῃ*, Emperius *ταὐτῷ*, Orelli *παύλῃ*, Nauck *ἀλλ' ἔν τοι γ' ἄτῃ*, Mey *ἀλλὰ ταλαντείῃ.*

Οὐδαμά πω κατέμεινας ἐμὴν χάριν, ἀλλ' ὑπὸ πᾶσαν
αἰεὶ σπουδαίην ἔρχεαι ἀγγελίην.

Ὄλβιος ὅστις παιδὸς ἐρῶν οὐκ οἶδε θάλασσαν,
οὐδέ οἱ ἐν πόντῳ νὺξ ἐπιοῦσα μέλει.

Καλὸς ἐὼν κακότητι φρενῶν δειλοῖσιν ὁμιλεῖς
ἀνδράσι, καὶ διὰ τοῦτ' αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχεις,
ὦ παῖ· ἐγὼ δ' ἀέκων τῆς σῆς φιλότητος ἁμαρτών,
ὠνήμην ἔρδων οἷά τ' ἐλεύθερος ὤν.

Ἄνθρωποί σ' ἐδόκουν χρυσῆς παρὰ δῶρον ἔχοντα
ἐλθεῖν Κυπρογενοῦς.

(Κυπρογενοῦς) δῶρον ἰοστεφάνου 566
γίνεται ἀνθρώποισιν ἔχειν χαλεπώτατον ἄχθος,
ἢν μὴ Κυπρογενὴς δῷ λύσιν ἐκ χαλεπῶν.

Κυπρογενὲς Κυθέρεια δολοπλόκε, σοί τι περισσόν

V. 1373. *οὐδαμά πω*, fort. *οὐδαμά, παῖ* leg. — V. 1374. Poeta *ὑπέρχεσθαι* videtur ad eundem modum adhibuisse, quo *ὑπιέναι* pro *ὑπεξιέναι* dicitur, ut corruptelae suspicio procul sit habenda. Herwerden *σπουδάζων* vel *σπουδαίων* desiderat et praeterea *οἴχεαι*, quod olim commendaveram. Contra Heimsoeth *ὑπὸ πᾶσαν καὶ μὴ σπουδαίην οἴχεαι ἀγγ.* — Post v. 1375 sive breviator sive librarius aliquot versus videtur praetermisisse, quibus poeta felicitatem amatoris a maritimi itineris periculis procul remoti planius descripserat. Incommodam esse paradosin recte animadvertit Heimsoeth, sed nihil profecit corrigendo *ὄλβιός ἐστιν ὁ παιδὸς ἐρῶν· οὐκ οἶδμα θαλάσσης, οὐδέ κτλ.* — V. 1377. *φρενῶν* Haupt, *φιμον* A; Bekker *φίλων*, mihi proprium nomen *Φίλων* vel potius *Σίμων* delitescere videbatur neque poenitet coniecturae, neque vero abutar v. 1349 ad eam commendandam, quamquam ista nomina promiscue usurpantur; familiaris *Σιμωνίδην* breviandi causa poterat *Σίμωνα* compellare, vid. Eustath. Od. 1653, 35; vicissim *Σίμων* sutor amplas opes adeptus *Σιμωνίδης* nuncupari gestit. Nauck *κακότητα φιλῶν* scripsit. — V. 1381. *ἄνθρωποί σ'*, A *ἀνθρώποις*. — V. 1382. A *ελθειν κυπρογενους δῶρον ιοστεφανου*, vidit Bekker duo disticha temere coaluisse et *Κυπρογενοῦς* iteravit, Hartung *δῶρον ἰοστεφάνου* delevit, quem secutus Heimsoeth improbata Bekkeri ratione supplet (*τῆσδε δὲ τοι ζυγὸν ἄρ*) *γίνεται*, quod poeta hoc prorsus indignum, deinde *ὀχεῖν* pro *ἔχειν* et *ἢν μὴ αὐτὴ δαίμων* pro *Κυπρογενὴς* corrigit. — V. 1384. *γινεται* A, Bekker *γίγνεται*. — V. 1385. *ἢν* Schneidewin, A *αν*. — V. 1386. *Κυπρογενὲς* Bekker, *κυπρόγενες* A. Acui solent haec epitheta deorum, etiam ubi proprii nominis vice funguntur, sed consentaneum est, alios grammaticos his locis praeoptavisse tonosim, quam prae se ferunt propria nomina composita, quorum clausula *ης* est, quamquam vel in his variatum est. — *Κυθέρεια* Bekker, A *κύθειρα*. — *δολόπλοκε* A.

Ζεὺς τόδε τιμήσας δῶρον ἔδωκεν ἔχειν·
δάμνασαι ἀνθρώπων πυκινὰς φρένας, οὐδέ τίς ἐστιν
οὕτως ἴφθιμος καὶ σοφὸς ὥστε φυγεῖν.

Exordium eclogae perditae:

Ὦ νέοι· οἱ νῦν ἄνδρες . . .

extat in codicibus post v. 1160, vid. ad v. 1095, qui quidem versus utrum Theognidis an alius sit poetae, non liquet. — Ad perditum aliquem locum refero Hesych. *Πολυπαίδης· παρῴδηται ἐκ τῶν Θεόγνιδος βόμβων ἐπαινήσω.* ubi scribendum videtur *Βολβὸν ἐπαινήσω, Πολυπαΐδη*, quod sive comici sive parodi alicuius, velut Cratetis, est. — Sed quod Clem. Alex. Strom. VII 901 Theognidi tribuit versus oraculi, de quo vid. Phot. 618. Zenob. I 48 (ibique interpretes):

Ὑμεῖς δ' ὦ Μεγαρεῖς οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι
οὔτε δυωδέκατοι οὔτ' ἐν λόγῳ οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

error manifestus est.

Mirum omnino est praeter pauca disticha a Stobaeo et Athenaeo servata, quae supra (1221—30) in ordinem recepta sunt, nihil ex Theognidis elegiis afferri, quod non in hac ipsa sylloge reperiatur: ac Stobaeus quoque nihil nisi hanc collectionem novit, codice tantum usus magis integro; nec Athenaeus ipsa Theognidis carmina usurpasse videtur. Equidem censeo admodum antiquam esse hanc syllogen, quae cum in omnium esset manibus, effecit, ut mature germana Theognidis carmina oblivione obruerentur. Isocrates quidem cum scripsit ad Nicoclem § 43: *Σημεῖον δ' ἄν τις ποιήσαιτο τὴν Ἡσιόδου καὶ Θεόγνιδος καὶ Φωκυλίδου ποίησιν. καὶ γὰρ τούτους φασὶ μὲν ἀρίστους γεγενῆσθαι συμβούλους τῷ βίῳ τῷ τῶν ἀνθρώπων, ταῦτα δὲ λέγοντες αἱροῦνται συνδιατρίβειν ταῖς ἀλλήλων ἀνοίαις μᾶλλον ἢ ταῖς ἐκείνων ὑποθήκαις. Ἔτι δ' εἴ*

V. 1388. *δάμνασαι* scripsi, media verbi forma satis conveniens, A *δαμνας δ'*, unde Bekker *δαμνᾷς δ'*, Hecker *δαμνᾶν*, ut suspensum sit a praegressis, Hartung *δαμνᾷς* deleta *δὲ* particula. Apud Hom. Il. Ξ 199 *ᾧ τε σὺ πάντας δαμνᾷ ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους*, de cuius versus scriptura ambigunt veteres (cf. Lobeck Elem. II 123. 308) mirum est lectionis *δάμνασαι* quam iure commendavit Voss, qui ad eundem modum in h. in Cer. 115 *πίλνασαι* pro *πιλνᾷ* scripsit, nullum vestigium comparere. Vossio adversatus est Hermann, debili admodum argumento usus, praesertim cum Homerus in quarta versus sede *ὑποδάμνασαι* adhibuerit, quae quidem forma nulli dubitationi fuit obnoxia.

τις ἐκλέξειε τῶν προεχόντων ποιητῶν τὰς καλουμένας γνώμας, ἐφ' αἷς ἐκεῖνοι μάλιστ' ἐσπούδασαν, ὁμοίως ἂν καὶ πρὸς ταύτας διατεθεῖεν. ἥδιον γὰρ ἂν κωμῳδίας τῆς φαυλοτάτης ἢ τῶν οὕτω τεχνικῶς πεποιημένων ἀκούσαιεν. nondum talis sylloge extabat. Sed nihil prohibet, quominus existimemus non ita multo post has eclogas ex poetis elegiacis factas esse. Erant autem 567
illo ipso tempore qui non ut priore aetate moris fuerat unius alicuius poetae carmina praeter cetera pueris ediscenda commendarent, sed potius selecta ex principibus poetis capita proponerent: vid. Plato de Leg. VII 810 E: *λέγω μὴν ὅτι ποιηταί τε ἡμῖν εἰσί τινες ἐπῶν ἑξαμέτρων πάμπολλοι, καὶ τριμέτρων καὶ πάντων δὴ τῶν λεγομένων μέτρων, οἱ μὲν ἐπὶ σπουδήν, οἱ δ' ἐπὶ γέλωτα ὡρμηκότες. ἐν οἷς φασι δεῖν οἱ πολλάκις μύριοι τοὺς ὀρθῶς παιδευομένους τῶν νέων τρέφειν καὶ διακορεῖς ποιεῖν, πολυηκόους τ' ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι ποιοῦντας καὶ πολυμαθεῖς, ὅλους ποιητὰς ἐκμανθάνοντας· οἱ δὲ ἐκ πάντων κεφάλαια ἐκλέξαντες καί τινας ὅλας ῥήσεις εἰς ταὐτὸ ξυναγαγόντες ἐκμανθάνειν φασὶ δεῖν εἰς μνήμην τιθεμένους, εἰ μέλλει τις ἀγαθὸς ἡμῖν καὶ σοφὸς ἐκ πολυπειρίας καὶ πολυμαθίας γενέσθαι.* Hinc repetenda origo harum eclogarum, quae non solum ad conformandos regendosque iuventutis mores plurimum conferebant, sed etiam in vita communi varium praebebant usum, velut in conviviis, si quando a singulis deinceps canebantur scolia[1]) vel sententiae sive decreta poetarum (*γνῶμαι, κεφάλαια*) recitabantur[2]), commode poterant uti hac sylloge, quae amplam satis materiam apteque ut plurimum digestam[3]) suppeditabat: namque id egit eclogarum auctor, ut potissimum sententias eiusdem argumenti componeret, quibus passim disparia vel contraria decreta subiunxit[4]). Usus autem

1) Elegiaca carmina cum iam a principio convivantibus vel maxime grata et accepta fuerint, etiam postea in scoliorum, qui vulgo cani solebant, numerum disticha recepta sunt, vid. scol. 27.

2) Clearchus ap. Athen. X 457 E ludicra convivantium certamina recensens: *ἀλλὰ μᾶλλον τὰς τοιαύτας τῷ πρώτῳ ἔπος (ἢ) ἰαμβεῖον εἰπόντι τὸ ἐχόμενον ἕκαστον λέγειν, καὶ τῷ κεφάλαιον εἰπόντι ἀντειπεῖν ἑτέρου ποιητοῦ τινος, (ὃ) εἰς τὴν αὐτὴν εἶπε γνώμην.* Adde huc griphos, quorum exemplum ex Theognide adscripsit Athen. X 457 A.

3) Cum haec sylloge postea varias subierit vicissitudines, consentaneum est multis locis ordinem, qui a principio fuit, turbatum esse.

4) Sensorum, non verborum respexerunt Graeci similitudinem; graviter errant nostri homines, velut Welcker Prol. Theogn. CVI seq. et Lehrs Quaest. Ep. p. 213; nuper exornavit vanum hoc commentum Nietzsche de Theognide disputans in Mus. Rh. XXII 161 seq. minatus hoc modo pristinum ordinem Theognideorum se restituisse, cui non debebat aures praebere Th. Fritzsche Philol. XXIX 526 ff. (*Das Stich-*

est ad has eclogas concinnandas praeter Theognidem etiam alio- [illegible]- rum veterum poetarum elegiacis carminibus, sed plurima e[illegible]x Theognide depromsit, non solum quod eius poemata varietat[illegible]e et copia sententiarum insignia erant, sed etiam quod Megaren- [illegible]n- sis decreta praesertim de publicis rebus breviatori isti maxim[illegible]e probabilia visa sunt: nam planissime apparet etiam eum, qu[illegible]ui has eclogas composuit pariter atque Theognidem populari im[illegible]n- perio admodum infestum fuisse, unde certo coniicias eo saeculo[illegible]lo, cui haec sylloge destinata est, partium studia in Graecia etia[illegible]m tunc vehementer agitata esse, quae cum Macedonibus domina[illegible]n- tibus magis magisque deferbuissent, denique plane obsopita sun[illegible]t, postquam Graecia Romanorum imperio subiecta est[5]).

wort als Ordnungsprincip der Theogn. Fragm.) ubi frustra retractare [illegible] et corrigere conatur hoc inventum.

5) Nihilominus ausus est Nietzsche contendere hanc syllog[illegible]en conditam esse post Iulianum apostatam: rationes, quibus vanissimu[illegible]m commentum firmare conatus est, qui velit cognoscere, inspiciat [illegible]M. Rhen. p. 180 seq. Usu iam venit, quod olim Iosephus Scaliger iec[illegible]it, *non Libyam, sed Germaniam aliquid novi quotidie parere.*

XIV.

HIPPARCHUS.

1.

Μνῆμα τόδ' Ἱππάρχου· στεῖχε δίκαια φρονῶν.

2.

Μνῆμα τόδ' Ἱππάρχου· μὴ φίλον ἐξαπάτα.

Hipparchus. Fr. 1. 2. Plato Hipparcho 228 C: ἐπειδὴ δὲ αὐτῷ (Ἱππάρχῳ) οἱ περὶ τὸ ἄστυ τῶν πολιτῶν πεπαιδευμένοι ἦσαν καὶ ἐθαύμαζον αὐτὸν ἐπὶ σοφίᾳ, ἐπιβουλεύων αὖ τοὺς ἐν τοῖς ἀγροῖς παιδεῦσαι ἔστησεν αὐτοῖς Ἑρμᾶς κατὰ τὰς ὁδοὺς ἐν μέσῳ τοῦ ἄστεος καὶ τῶν δήμων ἑκάστων, κἄπειτα τῆς σοφίας αὑτοῦ ἥν τ' ἔμαθε καὶ ἣν αὐτὸς ἐξεῦρεν, ἐκλεξάμενος ἃ ἡγεῖτο σοφώτατα εἶναι, ταῦτα αὐτὸς ἐντείνας εἰς ἐλεγεῖον, αὐτοῦ ποιήματα καὶ ἐπιδείγματα τῆς σοφίας ἐπέγραψεν, ἵνα πρῶτον μὲν τὰ ἐν Δελφοῖς γράμματα τὰ σοφὰ ταῦτα μὴ θαυμάζοιεν οἱ πολῖται αὐτοῦ, τό τε Γνῶθι σαυτόν, καὶ τὸ Μηδὲν ἄγαν καὶ τἄλλα τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ τὰ Ἱππάρχου ῥήματα μᾶλλον σοφὰ ἡγοῖντο, ἔπειτα παριόντες ἄνω καὶ κάτω καὶ ἀναγιγνώσκοντες καὶ γεῦμα λαβόντες αὐτοῦ τῆς σοφίας φοιτῷεν ἐκ τῶν ἀγρῶν καὶ ἐπὶ τὰ λοιπὰ παιδευθησόμενοι· ἐστὸν δὲ δύω τὠπιγράμματε· ἐν μὲν τοῖς ἐπ' ἀριστερὰ τοῦ Ἑρμοῦ ἑκάστου ἐπιγέγραπται λέγων ὁ Ἑρμῆς, ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ ἄστεος καὶ τοῦ δήμου ἕστηκεν, ἐν δὲ τοῖς ἐπὶ δεξιά· Μνῆμα τόδ' Ἱππάρχου· στεῖχε δίκαια φρονῶν φησίν· ἔστι δὲ τῶν ποιημάτων καὶ ἄλλα ἐν ἄλλοις Ἑρμαῖς πολλὰ καὶ καλὰ ἐπιγεγραμμένα· ἔστι δὲ δὴ καὶ τοῦτο ἐπὶ τῇ Στειριακῇ ὁδῷ, ἐν ᾧ λέγει· Μν. τ. Ἱππ. μὴ φίλον ἐξαπάτα. — Ex *Hipparcheo* aliquo epigrammate haud dubie servatus est versus in titulo Attico in Corp. Inscr. Vol. I 12 cuius nondum certa emendatio reperta: Boeckh scripsit:

Ἐν μέσσῳ γε Θρίης τε καὶ ἄστεος, ἄνερ, ὅδ' Ἑρμῆς.

Franz ἐν μέσῳ εἰμὶ Θ. τε καὶ ἄ. ἄ. ὅδ' Ἑ. Froelich τῇδ' ἕστηκε Θρίης τε καὶ ἄστεος ἐν μέσῳ Ἑρμῆς, similiter Sauppe, nisi quod ἕστηκα. Sed pagus Thriasius procul remotus ab eo loco, quo titulus a Fourmontio repertus esse perhibetur, vid. Ross Koenigsreisen II 73, qui ad eundem hunc terminum pertinere arbitratur fragmentum tituli, quod eodem loco reperit:

(οὕ)νεκα πιστὸς ἔφυς.

Θρίης igitur cum non satisfaciat, Kirchhoff *Κεφαλῆς* commendavit. — Fortasse Hipparchei termini titulus servatus est CIGr. I 525: in arce Athenarum repertus:

(Ἡ πόλις) ἔστεισ(έν με β)ροτ(οῖς) μνημεῖον ἀληθές
(πᾶσιν) σημαίνε(ιν μ)έτρ(ον) ὁδοιπορίας·
(ἔστιν γὰρ τ)ὸ μεταχσὺ θεῶμ πρὸς δώδεκα βωμόν
(πέντ' ἐπὶ) τεσσαράκοντ' ἐγ λιμένος στάδιοι.

sive *ἕπτ' ἐπὶ*. Litteratura lapidem post Euclidis annum inscriptum esse testatur, sed *ἔστεισεν* v. 1 (quemadmodum in Attico titulo Sigeensi est *ἐπόεισεν*,) et *μεταχσὺ* v. 3 satis superque arguunt antiquum exemplum denuo instauratum esse, quod ad Pisistratidarum saeculum referre licet.

Titulum a Fourmontio descriptum nuper investigavit Lolling (v. Mittheil. des Arch. Inst. z. Athen V 244 seq.), leguntur in latere lapidis hae litterae rudes illae quidem et antiquitate insignes:

ΘΙΕ ΑΙΕΙΣΠΕΥΔΙ

extat autem in alio latere eiusdem lapidis titulus item antiquus editus CIA. I 492:

Ἐνθάδ' ἀνὴρ ὅμοσε(ν κά)τα ὅρκια παιδὸς ἐρασθείς
Νείκεα συμμείσ(γειν) πόλεμόν θ' ἅμα δακρυόεντα.

ita enim legendum, in lapide fuit *ΕΡΑΣΘΕΣ*, nunc littera paenultima detrita ex parte *ΙΣ* comparet, et ad eundem modum fuit *ΣΥΝΜΕΙΣΓΕΝ* scriptum. Reliqua numeris ut videtur non adstricta nequeo expedire. Est igitur monumentum sodalitii, quod vir conciliaverat cum puero et iure iurando firmaverat hoc ipso loco, quemadmodum Plutarchus Thes. 30 Thesea et Pirithoum auctor est *ποιήσασθαι τὴν φιλίαν ἔνορκον*; adde Sophoclis Oed. Col. 1593, ubi pro *τοῦ τε Θορικίου πέτρου* olim conieci *τοῦ τ' ἐφορκίου πέτρου*, quemadmodum *Ζεὺς* dictus est *ἐφόρκιος*. Versiculus in latere adscriptus, quo sane praeceptum aliquod inclusum fuisse videtur (*αἰεὶ σπεῦδε*), vel propter litterarum disparem speciem a titulo isto segregandus, nisi forte hic versus a principio solus lapidi incisus ad sodalitii memoriam servandam, postea titulus adiectus, in quo cum Lolling nomen sibi deprehendisse videtur *Γναθίου* . . . . . *ἱερός εἰμι*, possis suspicari (*ὦ Γνα)θί' αἰεὶ σπεῦδε*. Illud certum, privatum fuisse hoc monumentum, neque Hipparcheum terminum. Kirchhoffii et Kaibelii pericula praetermitto.

XV.

PIGRES.

Μῆνιν ἄειδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Μοῦσα, σὺ γὰρ πάσης πείρατ' ἔχεις σοφίης.

XVI.

EPICHARMUS.

Εἰμὶ νεκρός, νεκρὸς δὲ κόπρος, γῆ δ' ἡ κόπρος ἐστίν·
εἰ δέ τε γῆ νεκρός ἐστ', οὐ νεκρός, ἀλλὰ θεός.

Pigres. Suid. v. *Πίγρης* . . . *ὃς τῇ Ἰλιάδι παρενέβαλε κατὰ στίχον ἐλεγεῖον, οὕτω γράψας· μῆνιν κτλ.* Cf. Eudoc. 358. — V. 1 post *Ἀχιλῆος* add. ABm *οὐλομένην*. — V. 2. *σὺ γάρ*, Eud. *γὰρ σύ*.

Epicharmus. Schol. Il. *X* 414: *κατὰ κόπρον. ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ* (scr. *τὸν*) *συρφετὸν τῆς γῆς· ἔστι δὲ καὶ ἐπίγραμμα, ὃ εἰς Ἐπίχαρμον ἀναφέρεται· εἰμὶ κτλ.* — V. 2. *εἰ δέ τε* Leid., *ἡ δὲ* BV, sed videtur scribendum *εἰ δ' ἡ γῆ θεός, εἴμ' οὐ νεκρός, ἀλλὰ θεός*, Hartung *εἰ δ' ἡ γῆ κόπρος, εἴμ'*. Hoc *παίγνιον* utrum ab ipso Epicharmo an ab alio quo sit compositum, ambigas: poterat enim huic poetae tribui, quoniam ille in comoediis ad eundem modum accumulatione uti solebat. Non recte Haupt, qui de hoc epigr. disputavit in Lect. Berol. prooem. 1861, in sepulcro inscriptum fuisse existimat, quod ab antiqui temporis consuetudine abhorret, quamquam saeculis novissimis eiusmodi lusus tralaticio more monumento addi poterat.

AESCHYLUS.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΝ ΜΑΡΑΘΩΝΙ ΤΕΘΝΗΚΟΤΑΣ.

Plut. Quaest. Symp. I 10, 3: *Γλαυκίας δὲ ὁ ῥήτωρ καὶ τὸ δεξιὸν κέρας Αἰαντίδαις τῆς ἐν Μαραθῶνι παρατάξεως ἀποδοθῆναι, ταῖς Αἰσχύλου εἰς τὴν μεθορίαν ἐλεγείαις πιστούμενος, ἠγωνισμένου τὴν μάχην ἐκείνην ἐπιφανῶς*, ubi scribendum videtur *εἰς τὴν Μαραθωνίαν (μάχην)*, Xylander *τοῖς Αἰσχύλου μετὰ τὴν ἐξορίαν ἐλεγείοις* scribere voluit, Hecker II 52 *τοῖς Αἰσχύλου εἰς τὸ μεθόριον* (vel *ἐν τῷ μεσορίῳ*) *ἐλεγείοις*, interpretatus in epigrammate quod inscriptum fuit termino, quo Aeantidarum tribus a tribu contermina seiungebatur, Welcker Syll. 144 nihil vitii subesse censet, Schneidewin tria haec verba *εἰς τὴν μεθορίαν* plane de medio tollenda arbitratur. Goettling in comm. academ. (1859) *μεθορίαν* interpretatur *peregrinationem*, atque ita putat carmen elegiacum inscriptum fuisse, unde omnes hae reliquiae, etiam epigr. 4, sint petitae. Ad hanc elegiam spectat scriptor vit. Aesch. p. 119 ed. Westerm.: *κατὰ δ' ἐνίους ἐν τῷ εἰς τοὺς Μαραθῶνι τεθνηκότας ἐλεγείῳ ἡσσηθεὶς Σιμωνίδῃ· τὸ γὰρ ἐλεγεῖον πολὺ τῆς περὶ τὸ συμπαθὲς λεπτότητος μετέχειν θέλει, ὃ τοῦ Αἰσχύλου, ὡς ἔφαμεν, ἐστὶν ἀλλότριον.* Welcker et Hecker epigramma, non elegiam fuisse hoc carmen existimant; ita etiam Goettling, neque vero ad monumentum Marathonium refert, sed ad tabulam pictam in porticu *ποικίλῃ*, huic autem picturae fuisse subscriptum Simonidis epigr. 91, cui posthabitus sit Aeschylus, cuius epigramma fuerit: *Ἄνδρες Ἀθηναῖοί τε Πλαταιῆς τ' ἐν Μαραθῶνι Χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν.*

2.

Τυρσηνῶν γενεάν, φαρμακοποιὸν ἔθνος.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ. 571

3.

Κυανέη καὶ τούσδε μενεγχέας ὤλεσεν ἄνδρας
μοῖρα, πολύρρηνον πατρίδα ῥυομένους.
ζωὸν δὲ φθιμένων πέλεται κλέος, οἵ ποτε γυίοις
τλήμονες Ὀσσαίαν ἀμφιέσαντο κόνιν.

4.

Αἰσχύλον Εὐφορίωνος Ἀθηναῖον τόδε κεύθει
μνῆμα καταφθίμενον πυροφόροιο Γέλας·
ἀλκὴν δ' εὐδόκιμον Μαραθώνιον ἄλσος ἂν εἴποι
καὶ βαθυχαιτήεις Μῆδος ἐπιστάμενος.

Aeschylus. Fr. 2. Theophrast. Histor. Plant. IX 15: *καὶ γὰρ Αἰσχύλος ἐν ταῖς ἐλεγείαις ὡς πολυφάρμακον λέγει τὴν Τυρρηνίαν, Τυρρηνὸν γεν. κτλ.* Scripsi *Τυρσηνῶν*, Schneidewin *Τυρσηνὸν*. Cf. Plin. Hist. Nat. XXVI 11: „ut Aeschylus e vetustissimis in poetica refertam Italiam herbarum potentia proderet."

Fr. 3. Anthol. Pal. VII 255: corr. addidit *Αἰσχύλου*, alia manus lemma *εἰς ἑταίρους προμαθεσσαλῶν**) (χ supra α scriptum). Schneidewin videtur Aeschylo abrogare. — V. 1. *μενεγχέας* Pal. recte, legebatur *μενέγχεας*. — V. 3. *ζωὸν*, corr. *ζωοί*. — *Ὀσσαίαν* Pal., legebatur *Ὀσσείαν*. Callim. in Dian. 52 *πρηόσιν Ὀσσαίοισιν* recte restituit Meineke pro *Ὀσσείοισιν*.

Fr. 4. Athen. XIV 627 C: *ὁμοίως δὲ καὶ Αἰσχύλος, τηλικαύτην δόξαν ἔχων διὰ τὴν ποιητικήν, οὐδὲν ἧττον ἐπὶ τοῦ τάφου ἐπιγραφῆναι ἠξίωσε μᾶλλον τὴν ἀνδρείαν, ποιήσας· ἀλκὴν δ' εὐδόκιμον κτλ.* Integrum extat epigramma ap. auct. vit. Aesch. p. 120 ed. West. qui dicit Geloos inscripsisse, et v. 1. 2 ap. Plut. de exil. c. 13: *ἀκήκοας δι' ἐπῶν καὶ τουτὶ τὸ ἐπιγραμμάτιον· Αἰσχύλον κτλ.* et ap. Eustrat. ad Aristot. Eth. Nicom. III 2 (ubi est *τόδε σῆμα κεύθη ἀπ. πυροφόρον* om. *Γέλας*). Respicit Pausan. I 14, 5: *ὁ δὲ τό τε ὄνομα πατρόθεν καὶ τὴν πόλιν ἔγραψεν καὶ ὡς τῆς ἀνδρείας μάρτυρας ἔχοι τὸ Μαραθῶνι ἄλσος καὶ Μήδων τοὺς ἐς αὐτὸ ἀποβάντας.* — V. 2. *καταφθίμενον*, r *καταφθάμενον*. — *πυροφόροιο*, LN *πυροφόρον*. — *Γέλας*, BCDGar *πέλας*, LN *σέλας*. *μνῆμα Γέλας*, quamvis publica impensa a Gelois fuerit conditum, insolentius dictum, sed testimoniorum consensus dissuadet emendandi periculum, velut *πέδῳ φθίμενον*. — V. 3. *εἴποι*, DLNA *εἴπη*. — V. 4. *καὶ βαθυχαιτήεις Μῆδος ἐπιστάμενος* vita Aesch. (nisi

*) Finsleri comitas suppeditavit novam collationem Anthologiae, in titulis notat A scriptorem cod. Palatini, C eum qui lemmata addidit, Corr. eum qui Michaelis libro usus recognovit.

5.

Βριθὺς ὁπλιτοπάλας, δάϊος ἀντιπάλοις.

quod G *βαθυχαιείης*, Oa *δῆμος*, G *ἐπιστάμενον*) et sic ap. Athen. VL, sed ABP *καὶ βαθυχαίται κεν* (P *βαθυχαῖται* om. *κεν*) *Μῆδοι ἐπιστάμενοι*. Ceterum non deerunt, qui ab ipso poeta hoc epigramma profectum esse negent.

Fr. 5. Plut. de fort. Alex. c. 1: *καὶ κατὰ τὸν Αἰσχύλον· βριθὺς κτλ.* Initium affert etiam Sympos. Quaest. II 5, integrum versum sine poetae n. de fortit. Rom. c. 3 et Compar. Cic. et Demosth. c. 3, denique Eust. Il. 513, 33 (ubi *ἀντιμάχοισιν*). Ad epigrammata revocavi propter doricam dialectum. — Quod Servius dicit Virg. Aen. X 737: „Tamen Paeana carmen esse victoriae Aeschylus docet, quod ideo Apollini dicatum est, quia malorum avertendorum potens est.“ ne quis referat ad Aeschyli *Paeanem* (de quo vid. ad Tynnichi fr. 1), monendum est, locum aliquem ex tragoedia, fort. Sept. 635 respici.

SOPHOCLES.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

Ἀρχέλεως· ἦν γὰρ σύμμετρον ὧδε λέγειν.

2.

Harpocratio 36, 15: *Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι, Δημοσθένης προοιμίοις δημηγορικοῖς· Σοφοκλῆς μὲν οὖν ἐν ταῖς ἐλεγείαις Σόλωνός φησιν αὐτὸ εἶναι ἀπόφθεγμα, Θεόφραστος δ' ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν καὶ Ἀριστοτέλης Βίαντος* (E pro his exhibet: *Σόλωνος δὲ εἶναί φασιν αὐτὸ ἀπόφθεγμα*). De hoc proverbio cf. Diogen. II 94 ibique interpr. Apostol. IV 1. XVIII 32 et Leutsch T. II

Sophocles. Fr. 1. Hephaest. 8: *τὸ τοῦ Ἀρχελάου ὄνομα Σοφοκλῆς ἐν ταῖς ἐλεγείαις οὐκ ᾤετο ἐγχωρεῖν οὔτε εἰς ἔπος οὔτε εἰς ἐλεγείαν* (E pr. *ἐλεγεῖον*)· *φησὶ γοῦν* (E Turn. add. *ὁ Σοφοκλῆς*)· *Ἀρχέλεως· ἦν γὰρ* (C *γὰρ τὸ*) *κτλ.* Miro errore Eust. Il. 264, 20: *Πηνέλεως Ἀττικῶς, οὗ τὸ κοινὸν ἄχρηστον ἡρωικῷ μέτρῳ, ἤγουν τὸ Πηνέλαος. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ Ἀρχέλεως ἐν Τραχινίαις.* Ea autem verba, quibus Hephaestio utitur, si non Sophoclis sunt, certe ex alius poetae elegia adscita: *ἐγχωρεῖν οὔτ' εἰς ἔπος οὔτ' ἐλεγεῖον.* Vulgo et hoc fr. et similiter fr. 2 et 3 referunt ad *Sophoclem minorem*, quem elegias composuisse auctor est Suidas: *Σοφοκλῆς Ἀρίστωνος, υἱωνὸς δὲ τοῦ προτέρου Σοφοκλέους· . . . ἔγραψε καὶ ἐλεγείας.* Sed ignobilem hunc poetam a grammaticis diligentibus testem adhiberi praesertim non addito *ὁ νεώτερος* parum est verisimile, nec fide caret, Sophoclem tragicorum principem elegias scripsisse; ipse testatur Suidas: *καὶ ἔγραψεν ἐλεγείαν τε καὶ παιᾶνας*, qui quod singulari numero usus *ἐλεγείαν* dixit, eo non est abutendum, ut complura carmina elegiaca tragicum clarissimum reliquisse negemus, siquidem idem Suidas Simonidem Amorginum dicit scripsisse *ἐλεγείαν ἐν βιβλίοις β'*, ita enim scripsisse censendus est, quamquam fortasse a vero aberrans: hic autem etiam librariorum negligentia *ἐλεγείαν* pro *ἐλεγείας* potuit substituere. Parum recte Leutsch Sophoclem maiorem unam tantam elegiam, minorem complures scripsisse existimat, itaque fr. 3, ubi *ἐν ἐλεγείᾳ* legitur, maiori, contra fr. 1 et 2 minori vindicare vult.

p. 101. Ceterum Leutsch olim Harpocrationis locum non integrum esse existimavit: *Δημοσθένης προοιμίοις δημηγορικοῖς, Σοφοκλῆς* (*Ἀντιγόνῃ*) . . , . . *μὲν οὖν ἐν ταῖς ἐλεγείαις* scribens, ut grammaticus Sophoclis versus ex Antigone 175 seq. respexerit et 573 deinde alius poetae nomen exciderit, qui hoc apophthegma Soloni tribuerit: postea videtur ipse hanc coniecturam, quam Ascherson probavit, retractare, cf. Philol. XXI 77. 225. 681.

3.

Erotian. 390: *Χάριτες, αἱ χαραί, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν ἐλεγείᾳ.* cod. Vindob. *ἐν ἐλ*$^{\Gamma}$*έ*, unde M. Schmidt coniecit *ἐν Ἑλένῃ*. Idem vero voluit Elegiis aliud fragmentum vindicare: schol. Pindari ed. Mommsen p. 9: *διὸ καὶ σοφός τις ἔλεγε· ψυχῆς γὰρ ἀγαλλομένης θάλλει πρόσωπον·* ubi coniecit *Σοφοκλῆς* (*ἐν*) *ταῖς ἐλεγείαις· . . . πρόσωπον . . . ψυχῆς θάλλει ἀγαλλομένης.* At haec Byzantini hominis sunt, qui expressit Proverb. Salomonis XV 13: *καρδίας εὐφραινομένης πρόσωπον θάλλει, ἐν δὲ λύπαις οὔσης σκυθρωπάζει.* animadvertit hoc etiam Nauck, si recte memini.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

4.

Ἥλιος ἦν, οὐ παῖς, Εὐριπίδη, ὅς με χλιαίνων
γυμνὸν ἐποίησεν· σοὶ δὲ φιλοῦνθ' ἑτέραν
Βορρᾶς ὡμίλησε· σὺ δ' οὐ σοφός, ὃς τὸν Ἔρωτα,
ἀλλοτρίαν σπείρων, λωποδύτην ἀπάγεις.

Fr. 4. Athen. XIII 604 D: *Καὶ Ἱερώνυμος δ' ὁ Ῥόδιος ἐν τοῖς ἱστορικοῖς ὑπομνήμασί φησιν, ὅτι Σοφοκλῆς εὐπρεπῆ παῖδα ἔξω τείχους ἀπήγαγε, χρησόμενος αὐτῷ· ὁ μὲν οὖν παῖς τὸ ἴδιον ἱμάτιον ἐπὶ τῇ πόᾳ ὑπέστρωσε, τὴν δὲ τοῦ Σοφοκλέους χλανίδα περιεβάλοντο· μετ' οὖν τὴν ὁμιλίαν ὁ παῖς ἁρπάσας τὸ τοῦ Σοφοκλέους χλανίδιον ᾤχετο, καταλιπὼν τῷ Σοφοκλεῖ τὸ ἑαυτοῦ παιδικὸν ἱμάτιον· οἷα δὲ εἰκὸς διαλαληθέντος τοῦ συμβεβηκότος, Εὐριπίδης πυθόμενος καὶ ἐπιτωθάζων τὸ γεγονός, καὶ αὐτός ποτε ἔφη τούτῳ κεχρῆσθαι τῷ παιδί, ἀλλὰ μηδὲν προσθεῖναι· τὸν δὲ Σοφοκλέα διὰ τὴν ἀκολασίαν καταφρονηθῆναι. Καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἀκούσας ἐποίησεν εἰς αὐτὸν τοιοῦτον ἐπίγραμμα, χρησάμενος τῷ περὶ τοῦ Ἡλίου καὶ Βορέου λόγῳ, καὶ τὸ πρὸς μοιχείαν αὐτοῦ παραινιττόμενος· Ἥλιος κτλ.* — V. 2 P *φιλοῦντι ἑτέραν*, B *φιλοῦντι ἑταῖραν.* Haec verba mendosa esse iure censuit Meineke. — V. 3. *Βορρᾶς*, B *βορᾶς*. — V. 4. *σπείρων*, Hecker *πειρῶν*. — Hieronymus peripateticus, ex quo Athenaeus haec descripsit, non videtur satis locuples auctor esse, quare si quis et narratiunculam fictam et epigramma hoc subditicium censeat, haud adversabor.

5.

Ὠιδὴν Ἡροδότῳ τεῦξεν Σοφοκλῆς ἐτέων ὢν
πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα . . . . .

ΠΑΙΑΝ ΕΙΣ ΑΣΚΛΗΠΙΟΝ. 574

6.

Philostr. Iun. Imag. 13, ubi Sophoclis describit imaginem apibus circumvolitantibus: *Ἀσκληπιὸς δὲ οἶμαι οὗτος ἐγγὺς παιᾶνά που παρεγγυῶν γράφειν καὶ Κλυτομήτης* (Ο *κλυτομῆτις*) *οὐκ ἀπαξιῶν παρὰ σοῦ ἀκοῦσαι βλέμμα τε αὐτοῦ πρὸς σὲ φαιδρότητι μεμιγμένον τὰς παρὰ μικρὸν ὕστερον ἐπιξενώσεις αἰνίττεται.* ubi scribendum *κλυτόμητις*, ut est in Hymno Homerico XX 1: *Ἥφαιστον κλυτόμητιν ἀείσω.* adde Anthol. Plan. IV 43, 1 et epigramma Megaricum C. Inscr. I 1066. Aperte igitur Philostratus indicat hoc nomine Aesculapium a Sophocle in paeane ornatum esse. Comparandus titulus, qui extat Romae in aedibus Vaticanis (Corp. Inscr. III 5973 c):

Νουσολύτα, κλυτόμητι, φερέσ(βιε, δέσποτα Παιάν),
σὴ δύναμις κακόεργον ἀνακρο(ύει παράνοιαν)
ἀνθρώπων, τρομέει τε παλίν(τροπος οὐλεμένη κήρ)
Ἄιδης τ' εὐρυθέμεθλος, ὅταν ζωα(ρκὲς ἄκεσμα)
ἀντανύσῃς, βιοδῶτα, φερεσσιπό(νοισι βροτοῖσιν.)

Fr. 5. Plut. an seni sit resp. ger. c. 3: *τουτὶ δὲ ὁμολογουμένως Σοφοκλέους ἐστὶ τὸ ἐπιγραμμάτιον· Ὠιδὴν κτλ.* Elegia fuisse videtur, *ᾠδήν* poeta dicit (cf. Solon. fr. 1), sed breviuscula, hinc Plutarchus *ἐπιγραμμάτιον* appellat. Poeta cum ipse quot annos tunc fuerit natus, testificetur, fortasse etiam Herodoti amici aetatem indicaverat, ac possis versum in hunc modum redintegrare *πέντ' ἐπὶ πεντήκοντ' ὄντι δὶς εἴκοσ' ἐτῶν* (etiam in Homericis carminibus *εἴκοσι* elisionem admittit), ut Herodotus natus fuerit Ol. 74, 4: neque obstat Pamphilae testimonium, quae historici natales Ol. 74, 1 adscripsit; cum Ol. 74 natum esse fide dignos auctores tradere repperisset, tralaticio more ad primum annum rettulit. Misit autem Sophocles elegidium ad Herodotum eo tempore, quo ab Atheniensibus praetor creatus Samio bello interfuit, cuius belli tempora cum poetae natalibus commode possunt conciliari. Videtur tragicus dixisse, se annos quinquaginta quinque natum nunc primum ad rem publicam accedere; poematium cum satis esset notum, Plutarchus tantum principium adscripsit; poterat autem commode hoc exemplo uti, ut ostenderet etiam aetate provectiores idoneos esse ad rem publicam gerendam, quamvis Sophocles tunc nondum senex fuerit.

νῦν οὖν πάντα δόμον, γενέτα(ς τε καὶ ἀγλαὰ τέκνα)
σῶζε, μάκαρ Παιάν, ἀκεσώδυν(ε, δῶτορ ὑγείας.)

Kaibel Epigr. 1026 detrimenta passim aliter refecit quod cum sero animadverterem, non licuit singillatim hic percensere. V. 1 supplevit Welcker Syll. epigr. 135. V. 2 refinxi Franzii supplementum *ἀνακρούει τ' ἐπίνοιαν*. V. 3 scripsi *παλίντροπος οὐλομένη κήρ*, Welcker *παλίνστροφος αἶσ' ὀλοή σε*, Franz *πάλιν καὶ τάρταρος εὐρύς*. V. 4 scripsi *ζωαρκὲς ἄκεσμα* (sive *ζωαρκέ' ἴασιν* malis) *ἀντανύσῃς*, quod verbum ab *ἀνύω*, non *τανύω* descendit. Welcker *ζωάγρια κύρσας*, Franz *ζωάγρια νούσων*. V. 5 supplevit Franz, Welcker *φερεσσιπόνου νόσου ἄλκαρ*. V. 6 *γενέτας* scripsi, ubi Franz *γενέταν τε καὶ ἀγλαὰ τ.*, Welcker *γενετῆρα καὶ ὄλβια τ.* V. 7 de mea coniectura redintegravi (nisi malis *δ. ἐάων*), ubi scribunt *ἀκεσώδυνε, σῶζε, Πατρώνου*. At quod in lapide legitur versu 8 *ΠΑΤΡΩΙΝΟΥ* non ad v. 7 est referendum, sed nomen est dedicantis (*Πατρωῖνος* vel *Πατροῖνος*, vid. ib. n. 6649, latine *Patruinus*). Carmen novicii poetae esse manifestum, itaque non offendit *φερεσσίπονος*, ubi sibilans littera praeter rationem et usum antiquorum geminata est. Quod Aesculapius *κλυτόμητις* vocatur non est ex Sophoclis paeane repetendum, videtur enim hoc solenne dei indigitamentum fuisse. Neque Patruinus hos versus fecit aut faciendos curavit, sed adhibuit hymnum aliquem in Aesculapium, cuius generis carmina plura illis saeculis ferebantur, velut extat talis hymnus ap. Origen. adv. Haeret. p. 68. Alius hymnus legitur in titulo Attico (Corp. Inscr. I 510, adde nunc CIA. III 171):

Ἔγρεο, Παιήων Ἀσκλήπιε, κοίρανε λαῶν,
Λητοΐδου σεμνῆς τε Κορωνίδος ἠπιόφρων παῖ·
ὕπνον ἀπὸ βλεφάρων σκεδάσας εὐχῶν ἐπάκουε
σῶν μερόπων, οἳ πολλὰ γεγηθότες ἱλάσκονται
σὸν σθένος, ἠπιόφρων Ἀσκλήπιε, πρῶτον, Ὑγείαν.
ἔγρεο καὶ τεὸν ὕμνον ἰήϊε, κέκλυθι, χαῖρε.

Clausulae v. 5 et 6 mendosae, culpa ut videtur lapidarii, nam v. 5 *δῶτορ ὑγείας* cum Hermanno scribendum (lenior, sed non satis apta Seidleri correctio *πέμψον ὑγείαν*), v. 6 *κέκλυθι χαίρων* requiritur, quod vidit Boeckh. Etiam hoc carmen novicium, id quod maxime arguit v. 4: *σῶν μερόπων* (quocum componas Lucian. Tragodopod. v. 193: *Κλύε σῶν ἱερῶν μερόπων ἐνοπάς, μεγὰ σὸν κράτος, ὀλβιόφρον ποδάγρα*) et v. 5 *Ὑγείαν*. Fortasse hi sex versus ex *Isodemi* hymno petiti sunt, de quo conf. Lucian. Encom.

Demosth. c. 27, ex quo loco nequaquam conficias in antiquorum poetarum numerum referendum esse Isodemum*).

Hunc Sophoclis Paeanem in *Aesculapium* non solum Philostr. vit. Apollon. III 17: *οἱ δὲ ᾖδον ᾠδήν, ὁποῖος ὁ παιὰν ὁ τοῦ Σοφοκλέους, ὃν Ἀθήνησι τῷ Ἀσκληπιῷ ᾄδουσιν* memorat (cf. etiam Suid. v. *Σοφοκλῆς*: *καὶ ἔγραψεν ἐλεγείαν τε καὶ παιᾶνας καὶ λόγον καταλογάδην περὶ τοῦ χοροῦ*), sed eundem respicit etiam Lucian. Encom. Demosth. c. 27: *οὐδὲ γὰρ Ἀσκληπιῷ μεῖόν τι γίνεται τῆς τιμῆς, εἰ μὴ τῶν προσιόντων αὐτῶν ποιησάντων ᾄσματα, τὰ Ἀλισοδήμου τοῦ Τροιζηνίου καὶ Σοφοκλέους ᾄδεται.* qui locus mire corruptus (vid. var. lect. ap. Iacobitzium) sic videtur corrigendus: *εἰ μὴ προσιόντων τῶν εἰς αὐτὸν ποιησάντων παιᾶνα, τὰ Ἰσοδήμου τοῦ Τροιζηνίου καὶ Σοφοκλέους ᾄδεται*, vel etiam *ᾄσματα τὰ Ἰσοδ.* Nam hoc dicit Lucianus: non minuitur Aesculapii honor si quando desunt poetae, qui novos paeanes in illum composuerint, et antiqua Isodemi et Sophoclis carmina repetuntur: quod firmant ea quae sequuntur, quae ita sunt scribenda: *καὶ τῷ Διονύσῳ τὸ μὲν ποίησιν καινὴν ποιεῖν ἐκλέλειπται, τὰ δὲ προτέροις συντεθέντα τοῖς νῦν εἰς μέσον ἐν καιρῷ κομίζουσι χάριν οὐκ ἐλάττω φέρει τῷ τὸν θεὸν δοκεῖν τετιμηκέναι.* atque Philostratus quoque testatur hunc paeanem etiam tum cani Athenis solitum esse. Fortasse autem Sophocles tum composuit, cum Athenae pestifero morbo laborarent, cf. Oed. Reg. v. 187: *Παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος.* Et hinc orta fabula de Aesculapio poetam visente et hospitaliter excepto, vid. Plut. Num. c. 4. Et. M. 256, 5 et quae dixi in vita Sophoclis p. XX. — Cum Suidas plures Sophoclis paeanes commemoret, huc fortasse spectat, quod dicit Philostr. vit. Apoll. VIII 8: *ἐννοήσας δὲ Σοφοκλέα τὸν Ἀθηναῖον, ὃς λέγεται καὶ ἀνέμους θέλξαι τῆς ὥρας ὑπερπνεύσαντας.* ut is paeanem ad placandos ventos composuerit: cf. quae dixi in commentatione de vita Soph. p. XXI n. 88.

Ex Sophoclis aliquo carmine petiti sunt versus ap. Clem. Al. Str. V 726.

Οὐδὲ θεοῖς αὐθαίρετα πάντα πέλονται
Νόσφι Διός· κεῖνος γὰρ ἔχει τέλος ἠδὲ καὶ ἀρχήν.

---

*) Hunc Paeanem excipit in lapide hymnus Ariphronis *εἰς Ὑγίειαν*, denique additur carmen in Telesphorum: ubi anapaesti cyclii cum heroicis versibus consociantur. Hoc carmen satis illud quidem verbosum et mediocre alius poeta, sed aetate fortasse suppar ei, cuius paean in Aesculapium praecedit, videtur composuisse: emendavit maximam partem Hermann Op. V 171 seq.

nam quod Clemens dicit: *Σοφοκλῆς δὲ ὁ τραγῳδοποιὸς λέγει*, inde non sequitur haec ex tragoedia petita esse. Nauck subditicios censet hos versus, sed nihil inest, quod antiquo poeta sit indignum. — Ceterum de *Hymno* aliquo in *Τύχην* fortasse est 576
accipiendum, quod dicit Menander de encom. Rhet. Gr. IX 156: *ὥσπερ καὶ τὴν Τύχην Σοφοκλῆς ὕμνησε διαπορῶν γένει.* Ex hoc hymno conieci aliquando petitum esse anonymum fragmentum (vide infra Fragm. adespot.) ap. Stob. Ecl. Phys. I 5, 12, ubi lemma *Σοφοκλέους ἐκ Φαίδρας* et praecedit et subsequitur, ut facile hoc loco *Σοφοκλέους* intercidere potuerit. Atque Parcae poterant commode invocari in hymno, qui Fortunae erat destinatus. Exstant apud eundem Stobaeum ib. I 6, 13 versus in Fortunae honorem lyricis numeris compositi, qui *Aeschyli* nomen prae se ferunt, a cuius ingenio plane abhorrent, itaque olim Aristoteli dedi, nunc inter fr. adespota recepi. — Plane aliena sunt versus heroici, quos Athen. XIII 592 A Sophocli tribuit: *Σοφοκλῆς δ' ὁ τραγῳδοποιὸς ἤδη γέρων ὢν ἠράσθη Θεωρίδος τῆς ἑταίρας· ἱκετεύων οὖν τὴν Ἀφροδίτην φησί·*

Κλῦθί μευ εὐχομένου, κουροτρόφε, δὸς δὲ γυναῖκα
τήνδε νέων μὲν ἀναίνεσθαι φιλότητα καὶ εὐνήν,
ἡ δ' ἐπιτερπέσθω πολιοκροτάφοισι γέρουσιν,
ὧν ἰσχὺς μὲν ἀπήμβλυνται, θυμὸς δὲ μενοινᾷ.

nam vetusta haec est cantilena, quae vulgo ad Homerum refertur (vit. Hom. p. 15), quam secundum illam fabularem narrationem Sophocles in suum usum vertisse dicitur*).

*7.

(*Ἵλαθί μοι*) *κούρα περιώνυμε, μᾶτερ ἀλεξιπό*(*νου θεοῖο,*)
(*Φοῖβο*)*ς ἀκειρεκόμα*(*ς σ' ἐ*)*ναρίθμι*(*ον ἡρωΐναις*)
(*θῆκ*)*ε·* (*σὺν*) *εὐεπ*(*ίαις δὲ* . . .

Fr. 7. Lapis nuper Athenis prope Asclepieum repertus tituli fragmentum exhibet quod edidit Cumanudes (*Ἀθήναιον* V 340):

Σοφοκλέους
. . . . *κούρα περιώνυμε μᾶτερ ἀλεξιπό*[*νου* . .
. . . *ς ἀκειρεκόμα*[*ς* . . .]*ναριθμι* . . . . .
. . . *ε* . . . *ευεπ* . . . . .

*) In vita Hom. v. 4 legitur: *ὧν ὥρη μὲν*, Eustath. autem Od. 1968, 41: *τὸ αἰδοῖον . . . καὶ οὐρά· . . . δηλοῖ δ' αὐτὸ καὶ ὁ εἰπὼν ὡς τῶν γερόντων οὐραὶ μὲν ἀπ. θ. δὲ μενοινᾷ.* neque tamen huc retulerim quod Photius dicit 361, 16: *οὐράν· αἰδοῖον· Σοφοκλῆς*, sed puto hoc ex dramate satyrico petitum esse.

Carmen Sophocleum, cuius exordium recuperavimus, quemadmodum Ariphronis legimus *εἰς ὑγίειαν*, posteriore aetate in lapide inscriptum ornabat fanum Aesculapii, sed ambigo, utrum nobilis ille paean fuerit, id quod Cumanudes censet, an peculiare carmen in honorem matris Coronidis, siquidem Sophocles plures paeanes condidisse fertur. Supersunt tres versus, ut *εἴσθεσις*, qua usus est lapidarius, arguit, magnitudine dispares, v. 1 quemadmodum supplevi, duobus colis pedum quaternorum dactylico et logaoedico constat, v. 2 hexameter, v. 3 tetrameter dactylicus, ut videtur, fuit. Versus probabiliter mihi videor redintegravisse; Bücheler v. 1 *ὦ Φλεγύα κούρα* scripsit, v. 2 *Φοῖβος ἀκειρεκόμας ἂν ἐναρίθμιον*. Aesculapius *ἀλεξίπονος μερόπεσσιν* dicitur etiam in paeane eodem loco reperto; *σὺν εὐεπίαις*, sive quis singularem numerum praeoptet, est *bonis ominibus*, vocabulo *εὐέπεια* utitur Soph. Oed. R. 932. — Edidit iterum secundum novum apographum Dittenberger CIA III add. n. 171 g, unde repetiit Kaibel Mus. Rh. XXXIV 207. V. 2 novum exemplum post *ἀκειρεκόμας* exhibet ƆII *εναριθμι*, v. 3 *εσι* | *ευεπ*. Dittenberger poetarum principi versus abiudicat, *Σοφοκλέους* nomen esse dedicantis, id quod parum est credibile, quandoquidem neque patris neque tribus nomen additum. Sane inter hos versus et novitias cantilenas, quarum reliquiae in Aesculapii fano Athenis repertae sunt, similitudo quaedam intercedit, quandoquidem novellos poetas Sophoclis carmina imitatos esse consentaneum est. Kaibel quoque Dittenbergero adversatur. Quod si integrum esset carmen servatum, omnis dubitatio procul foret: nunc propter tenues reliquias non licet veritatem ad liquidum explorare. — Spes, quam Cumanudes conceperat, fore ut aliae reliquiae Sophoclei carminis in lucem prodirent, irrita fuit, sed praeter fragmenta alius hymni in Aesculapium, quae promisit se alio tempore editurum esse (*Ἀθήν.* VI 145) eodem loco repertus est paean *Macedonis* sive *Macedonii* (*Ἀθήν.* VI 143) quem infra Carm. Popul. 47 proponam, et carmen a Diophanto Sphettio dedicatum (*Ἀθήν.* VI 141), quod hic subiicio:

Διοφάντου Σφητ(τίου)

Τάδε σοὶ ζάκορος φίλιος λέγω,
Ἀσκληπιὲ Λητοΐδου παῖ·
πῶς χρύσεον ἐς δόμον ἵξομαι
τὸν σόν, μάκαρ ὦ πεποθημένε,
θεία κεφαλά, πόδας οὐκ ἔχων,
οἷς τὸ πρὶν ἐς ἱερὸν ἤλυθον,
εἰ μὴ σὺ πρόφρων ἐθέλοις ἐμέ
ἰασάμενος [π]άλιν εἰσάγειν,
ὅπως σ' ἐσίδω τὸν ἐμὸν θεόν,
τὸν φαιδρότερον χθονὸς εἰαρινᾶς.

*

τάδε σοὶ Διόφαντος ἐπεύχομαι
σῶσόν με μάκαρ σθεναρώτατε,
ἰασάμενος ποδάγραν κακήν,
πρὸς σοῦ πατρός, ᾧ μεγάλ' εὔχομαι.
ου γάρ τις ἐπιχθονίων βροτῶν
τοιῶνδε πόροι λύσιν ἀλγέων.
μόνος εἶ σύ, μάκαρ θεῖε, σθένων.
σὲ γὰρ θεοὶ οἱ πανυπείροχοι
δῶρον μέγα τὸν φιλελήμονα
θνητοῖς ἔπορον λύσιν ἀλγέων.

*

[Σῆς] μάκαρ ὦ Παιὰν Ἀσκληπιέ, σῆς ὑπὸ τέχνης
[ἰα]θεὶς Διόφαντος ἀνίατον κακὸν ἕλκος,
οὐκέτι καρκινόπους ἐσφρῶ μένος, οὐδ' ἐπ' ἀκάνθας
24 *ὡς ἀγρίας βαίνων, ἀλλ' ἀρτίπος, ὥσπερ ὑπέστης.*

Ties partes carminis in lapide asteriscis diremtae sunt. Iterum edidit Drttenberger CIA. III add. n. 171 a, repetiit Kaibel Mus. Rhen. XXXIV 120. — V. 2. *παῖ*, Dittenberger *πάϊ* requirit, sed syncope admissa nihil habet offensionis, neque anapaestus v. 10 extremo loco iambi ascitus tentandus, eadem varietate numerorum Philostratus usus in hymno in Thetidem, vide infra III p. 1321 ed. 3. Perperam Kaibel logaoedicos hos versiculos clodos anapaestos appellat et Wilamowitzio auctore inventionis laudem ad Lucianum refert. — V. 8. *πάλιν* Cumanudes, in lapide est *ΒΙΑΛΙΝ*. — V. 21. *σῆς* supplevi, *ὦ* Cumanudes. Dittenberger *τρίσμακαρ* scripsit, Kaibel *σὸν μάκαρ*, referens ad *ἐσορῶ μένος* v. 23. — V. 23. *ἐσφρῶ μένος* scripsi, Cumanudes *ἐσορώμενος*, sed desideramus in novissimo carmine verbum, cum in fine carminis nihil deesse videatur; animadvertit hoc Cumanudes, sed quod *ἐσορῶ μένος* divisim scripsit, non satisfacit. Formam contractam *ἐσφρῶ* pro *εἰσφρέω* satis tuetur *καὶ τούτους πάντας καταδῶ* CIGr. I 539 i. e. *καταδέω*, alia id generis, de quibus dixit Cobet Var. Lect. II 529.

ΙΟΝ.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

. . Θυρσοφόροις μέγα πρεσβεύων Διόνυσος·
αὕτη γὰρ πρόφασις παντοδαπῶν λογίων,
αἵ τε Πανελλήνων ἀγοραὶ θαλίαι τε ἀνάκτων,
ἐξ οὗ βοτρυόεσσ' οἰνὰς ὑποχθόνιον
πτόρθον ἀνασχομένη θαλερῷ ἐπτύξατο πήχει
αἰθέρος. ὀφθαλμῶν δ' ἐξέθορον πυκινοί
παῖδες φωνήεντες, ὅταν πέσῃ ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ,
πρὶν δὲ σιωπῶσιν· παυσάμενοι δὲ βοῆς

Ion. Fr. 1. Athenaeus X p. 447 D: *Τῷ δ' ἡμετέρῳ χορῷ* (sic Dindorf, libri *χρόνῳ*) *οἶνος φίλος ὢν θυρσοφόροις* (sic Casaubonus, libri *θυρσοφόρος*) *μέγα πρεσβεύων Διόνυσος, φησὶν Ἴων ὁ Χῖος ἐν τοῖς ἐλεγείοις, αὕτη γὰρ κτλ.* Dixit de his Ionis elegiarum fragmentis Osann Beiträge zur Litteratur I 68 seqq. — V. 1. *θυρσοφόροις* recte Casaubonus, verum non recte cum *φίλος* iunxit, hunc poetae versum fuisse ratus: *Θυρσοφόροισι φίλος, μέγα πρ. Διόν.*, sed potius *θυρσοφόροις* ad *πρεσβεύων* referendum, cf. Soph. Inach. fr. 1: *Ἴναχε . . . μέγα πρεσβεύων Ἄργους τε γύαις Ἥρας τε πάγοις καὶ Τυρσηνοῖσι Πελασγοῖς.* Leutsch versum supplevit *Ὦ ἄνα, θυρσοφόροις κτλ.* Meineke etiam quae praecedunt Ioni tribuit . . . *χορῷ δ' ἡμετέρῳ φίλος ὢν Οἶνος, θυρσοφόροις κτλ.* — V. 2. *αὕτη* Dindorf, vulgo *αὐτὴ*, Leutsch *ἐκ σοῦ* coniecit. — *λογίων, λόγων* C, haud dubie corruptum, olim conieci *λογιῶν*, ut *λογία* idem significet quod *σύλλογος*, sed non satisfacit, fortasse scribendum: *αὕτη γὰρ πρόφασις παντοδαπὴ λογίῳ.* Heckero ea quae sequuntur vitium contraxisse videntur, itaque scripsit: *λογίων ἔν τε Πανελλήνων ἀγοραῖς θαλίαις τε ἀνάκτων*, Hartung vero *σοφιῶν, αἳ δὲ Παν. κτλ.* Meineke, qui *λογίων* tuetur, *ἄν* (i. e. *ἀνά*) *τε Πανελλήνων ἀγορὰς θαλίας τε* suspicatur. — V. 4. *βοτρυόεσσ'*, B *βοτρυόευσ'*. — V. 5. *ἐπτύξατο* Casaubonus, *ἐπτήξατο* BVL, *ἐπήξατο* C, *ἐπορέξατο* Lobeck, *'πωρέξατο* Hartung. — V. 6. *αἰθέρος* haud dubie corruptum, conieci *αἰγέρου* i. e. *αἰγείρου*, quam formam tuetur Et. M. 28, 40 allato hoc versu *Κἀτ' αἰγέρων ἔφυσαν εὐγενέστεραι.* Osann post *πήχει* interpungens legit *ἄνθεος ὀφθαλμῶν δ'*. — V. 8. *σιωπῶσιν* B. *σιωπῶσι* PVL.

νέκταρ ἀμέλγονται μόνον ὄλβιον ἀνθρώποισιν,
ξυνὸν τοῦ χαίρειν φάρμακον αὐτοφυές·
τοῦ θαλίαι φίλα τέκνα φιλοφροσύναι τε χοροί τε·
τῶν δ' ἀγαθῶν βασιλεὺς οἶνος ἔδειξε φύσιν. 578
τῷ σύ, πάτερ Διόνυσε, φιλοστεφάνοισιν ἀρέσκων
ἀνδράσιν, εὐθύμων συμποσίων πρύτανι,
χαῖρε· δίδου δ' αἰῶνα, καλῶν ἐπιήρανε ἔργων,
πίνειν καὶ παίζειν καὶ τὰ δίκαια φρονεῖν.

2.

Χαιρέτω ἡμέτερος βασιλεὺς σωτήρ τε πατήρ τε·
ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραπες
κιρνάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις· ὁ δὲ χρυσός

V. 9. *μόνον*, Iacobs *ποτὸν*, Meineke *πόνον*, fort. *μένος*. — V. 10. *ξυνὸν*, P *ξυνὸς*. — V. 12. *τῶν δ'* Hartung, vulgo *τῶν*, Hermann coni. *ἔνθ'*, quod non satis facit Meinekio, qui distichon omissum esse putat. — V. 13. *τῷ* scripsi, vulgo *τοῦ*. — V. 14. *εὐθύμων*, B *εὐθύνων*. — *πρύτανι*, B *πρύτανε*. — V. 15 distinguebatur *αἰῶνα καλῶν*, *ἐπιήρανε*, *ἔργων* quod correxit Osann, contra Schneidewin *ἐπιήρανον* coni., Hecker scripsit *δίδου δ' ἄρ' Ἴωνα*. — V. 16. *πίνειν*, P *πίνει*.

Fr. 2. Athen. X 463 B: *καὶ Ἴων δ' ὁ Χῖος φησίν· χαιρέτω κτλ.* — V. 2 et ex parte v. 3 etiam affert XI 496 C: *Προχύτης· εἶδος ἐκπώματος . . . Ἴων δ' ὁ Χῖος ἐν ἐλεγείοις· Ἡμῖν . . . κιρνάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις.* — V. 2. *κρητῆρ'* posteriore loco VL, *κρητῆρι* APC, *κρητήρ* libri priore l. — *οἰνοχόοι*, altero l. PVL *οἰνοχόαι*. — *θέραπες*, priore l. P *ἔροτες*, altero C *θεράποντες*. — V. 3. *προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις*, priore loco *προχοαῖσιν ἐν ἀργυρέαις*. Deinde Iacobs coni. *κιρνάντων· προχύταισι δ' ἐν ἀργυρέοισιν ἕκαστος οἶνον ἔχων διερόν*, cui coniecturae vel alter Athenaei locus adversatur, quamquam sane vel sic locus difficultate aliqua laborat: nam solebant aquam ex hydria, vinum ex amphora craterae infundere: hic vero epichysi utuntur ad vinum temperandum. Aperte depravata sunt, quae sequuntur. Bentley coniecit *ὁ δ' ἕκαστος . . . χειροῖν ἰζέτω κτλ.*, Lobeck *ὁ δὲ κρήσας . . . χειροῖν νιζέτω κτλ.*, Toup *ὁ δὲ Χρύσης . . . χειροῖν*, ego olim proposui *ὁ δὲ Χρυσὸς . . . χειροῖν νιζέτω εἰς ἔδαφος* (vel *ἐκ δέπαος*) ac similiter Ossan. *Χρυσὸς* autem, quamvis non tantum servorum fuerit nomen (Aristoph. Vesp. 1251), sed etiam ingenuorum hominum (cf. *λόγος πρεσβευτικός*, qui Thessalo Hippocratis filio tribui solet, ubi de Chryso, Nebri Coi filio, qui in Crissae urbis expugnatione primus murum conscendit, valde memorabilia leguntur), tamen non est verisimile hic unum aliquem sive ex ministris sive ex convivis nominatim appellari. Stoll *ὁ δὲ Χρυσὸς νίτρον ἔχων κτλ.*, Hartung *κιρνάντων προχύταισι δ' ἐν ἀργυρέοισιν ὁ Χρυσὸς οἰνόν τ' ἐγχείτω νιζέτω εὖ τ' ἔδαφος.* Denique Haupt, qui in prooemio lect. Berol. 1862—3 de his versibus copiose disputavit, multa molitus scripsit *ὁ δὲ χρυσοῦ οἶνον ἔχων χειροῖν ἰζέτω εἰς ἕδρανον*, de Lacedaemoniorum rege Ionis hospite interpretatus. Mihi scribendum videtur: *ὁ δὲ χρυσὸς οἶνον ἔχων χερσὸν νιζέτω ἠκ' ἔδαφος.* Aurea enim phiala sive poculo ad libandum utuntur, quemadmodum etiam in sacris aquam lustralem aureo vasculo

οἶνον ἔχων χειρῶν νιζέτω εἰς ἔδαφος.
σπένδοντες δ' ἁγνῶς Ἡρακλέϊ τ' Ἀλκμήνῃ τε
Προκλέϊ Περσείδαις τ' ἐκ Διὸς ἀρχόμενοι 579
πίνωμεν, παίζωμεν· ἴτω διὰ νυκτὸς ἀοιδή,
ὀρχείσθω τις· ἑκὼν δ' ἄρχε φιλοφροσύνης.
ὅντινα δ' εὐειδὴς μίμνει θήλεια πάρευνος,
κεῖνος τῶν ἄλλων κυδρότερον πίεται.

3.

Ἑνδεκάχορδε λύρα, δεκαβάμονα τάξιν ἔχουσα,
τὰς συμφωνούσας ἁρμονίας τριόδους·
πρὶν μέν σ' ἑπτάτονον ψάλλον διὰ τέσσαρα πάντες
Ἕλληνες σπανίαν μοῦσαν ἀειράμενοι.

4.

Ὣς ὁ μὲν ἠνορέῃ τε κεκασμένος ἠδὲ καὶ αἰδοῖ
καὶ φθίμενος ψυχῇ τερπνὸν ἔχει βίοτον,

infundere solebant, vid. Andocid. in Alcib. 29. Hesych.: *Χρυσορανὶς ἡ χέρνιψ ἀπὸ τοῦ χρυσὸν ἔχειν.* — V. 5. *σπένδοντες*, omnino *σπείσαντες* requiritur: nonnullorum verborum praesens tempus vice aoristi usurpari solet, sed non memini, me aliud verbi *σπένδειν* exemplum legere: atque si quemadmodum hic prioris enuntiati sententia repetitur, plane aoristus requiritur. — V. 5. *Ἡρακλέϊ* scripsi, v. *Ἡρακλεῖ*, B *Ἡρακλῆ*, nisi forte quis credat poetam cum libationem sollennem describat consulto versum ex meris spondeis panxisse. — V. 9. *μίμνει*, fort. *μίμνῃ*. — V. 10. *κυδρότερον*, B *ἀνδρότερον*, unde Dindorf coni. *ἁδρότερον*, poterat *ἁβρότερον*, sed lectio cod. B nullius est momenti. — *πίεται*, Meineke P. Com. III 516. coni. *πιέτω*.

Fr. 3. Euclides Introd. Harmon. p. 19. Meibom.: *Ἐπὶ μὲν οὖν τοῦ φθόγγου χρῶνται τῷ ὀνόματι* (*τόνος*) *οἱ λέγοντες ἑπτάτονον τὴν φόρμιγγα, καθάπερ Τέρπανδρος καὶ Ἴων. ὁ μὲν γάρ φησιν· . . . ὁ δὲ ἐν δεκαχόρδῳ λύρᾳ·* (*λύρᾳ* vulgo om., add. Bryenn.) *τὴν δεκαβάμονα κτλ.* Eadem Pappi nomine leguntur in Cram. An. Par. I 56, 10. — V. 1. *ἑνδεκάχορδε λύρα* scripsi, ut sint Ionis verba: nam Timotheum respicit, cuius lyra undecim chordis instructa tribus constabat tetrachordis, ita ut essent decem intervalla, *δεκαβάμων τάξις*. Hermann *ἐν δεκαχόρδῳ δ' αὖ* scripsit, sed recte deinde articulum *τὴν* delevit. — *ἔχουσα* Meibom., *ἔχεις ἀεί* Pappus et Pena, *ἔχεις ἂν* cod. Cor., *ἔχειν ἀεί* Bryenn. — V. 2. *τριόδους*, *τριώδους* Papp. Bryenn. — V. 3. *μέν σ'* Pappus et Bryennius, codd. *πρὶν μὲν οὖν* vel *πρὸς μὲν ἄρ.* — *διὰ τέσσαρα*, in proecdosi scripsi *δὶς τέσσαρα*. — V. 4. *σπανίαν*, Schneidewin *σπανίην*, tunc etiam v. 1 *λύρα*, v. 2 *ἁρμονίας* ad eundem modum corrigenda; et sane fr. 4, 1 *ἠνορέῃ*, 4, 3 *Πυθαγόρης* libri firmant. — *ἀειράμενοι* de vitio suspectum, fort. *ἀθυρόμενοι*.

Fr. 4. Diog. Laert. I 120: *Ἴων δ' ὁ Χῖος περὶ αὐτοῦ* (*Φερεκύδου*) *φησίν· Ὣς ὁ μὲν κτλ.* — V. 1. *ὥς* Nieberding, v. *ὡς*. — V. 2. *ψυχῇ*, vitium aliquod hic delitescere videtur.

εἴπερ Πυθαγόρης ἐτύμως ὁ σοφὸς περὶ πάντων
ἀνθρώπων γνώμας εἶδε καὶ ἐξέμαθεν.

5.

Αὐτὰρ ὅγ' ἐμμαπέως τὸν ὀρίγανον ἐν χερὶ κεύθει.

6.

Τήν ποτε Θησείδης ἔκτισεν Οἰνοπίων.

7.

Athen. X 436 F: *καὶ αὐτὸς δὲ (Ἴων) ἐν τοῖς ἐλεγείοις ἐρᾶν μὲν ὁμολογεῖ Χρυσίλλης τῆς Κορινθίας, Τελέου δὲ θυγατρός.*

8.

Χαῖρε μελαμπετάλοις, Εὐριπίδη, ἐν γυάλοισιν
Πιερίας τὸν ἀεὶ νυκτὸς ἔχων θάλαμον·
ἴσθι δ' ὑπὸ χθονὸς ὤν, ὅτι σοι κλέος ἄφθιτον ἔσται
ἶσον Ὁμηρείαις ἀενάοις χάρισιν.

V. 3. *Πυθαγόρης*, cod. Mon. *Πυθαγόρας*. — *ἐτύμως*, Hartung *ἐτύμους*. Ceterum Goettling (in script. acad. 1851) putat Ionem respexisse his versibus ipsius Pherecydis quod fertur epigramma apud Diog. L., quo carmine ille Pythagorae praeclaram virtutem vaticinatus esse dicitur: *Τῆς σοφίης πάσης ἐν ἐμοὶ τέλος· ἢν δέ τι πλεῖον* (Cobet *πάσχω*), *Πυθαγόρῃ τὠμῷ λέγε ταῦθ', ὅτι πρῶτος ἁπάντων Ἔστιν* (scr. *ἔσται*) *ἀν' Ἑλλάδα γῆν· οὐ ψεύδομαι ὧδ' ἀγορεύων.*

Fr. 5. Athen. II 68 B: *ὅτι εἴρηται ἀρρενικῶς . . . ὁ ὀρίγανος . . . Ἴων· αὐτὰρ ὅγ' κτλ.* — *χερί*, CD *χειρί*. Huc videtur referendum Et. M. v. *ὀρίγανος* 630, 48 ubi scribendum: *καὶ θηλυκῶς μὲν εὕρηται παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ἐκκλησιαζούσαις, ἀρσενικῶς δὲ παρὰ Ἀναξανδρίδῃ ἐν Φαρμακομάντει (καὶ παρὰ Ἴωνι) ἐν ἐλεγείοις, οὐδετέρως δὲ παρὰ Ἀμειψίᾳ καὶ παρὰ Ἐπιχάρμῳ ἐν Ἀταλάντῃ.*

Fr. 6. Plut. vit. Thes. 20: *ἔνιοι δὲ καὶ τεκεῖν ἐκ Θησέως Ἀριάδνην Οἰνοπίωνα καὶ Στάφυλον, ὧν καὶ Ἴων ὁ Χῖός ἐστι περὶ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος λέγων· τήν ποτε κτλ.*

Fr. 8. Anth. Pal. VII 43: A *εἰς Εὐριπι ἴωνος* (ita etiam ap. Iriarte 96 et 161); sed cum epigramma in Euripidem mortuum ab Ione Chio non potuerit scribi, Bentley *Βίωνος* vel *Δίωνος* coniecit. Sed videtur epigramma ad *Ionem Ephesium rhapsodum* referendum, quem maxime consentaneum est, Euripidem Homero aequiperare ausum esse. — V. 1. *μελαμπετάλοις* Lobeck, *μελαμπέπλοις* vulgo, Hartung *μελαμπεδίοις*, possis *μελαμφύλλοις*. sed Lobeckii emendatio potior est. Eodem mendo laborat Anth. P. VII, 321 *καὶ γὰρ ἀεὶ πέπλον σοι ἀνεστήριξεν ἐλαίης*, ubi corrector *γρ. πρέμνον* quae prava est coniectura; scribendum *ἀειπέταλόν σοι ἀν. ἐλαίην.* — *γυάλοισιν* P a m. pr. Plan., *γυάλοισι* P corr. — V. 2. *ἀεί*, P *αἰεί*.

ΜΕΛΗ.

9.

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

. . . . ⏑ ⏑ ⏓
⏑́ ⏑ – – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑́ ⏑ ⏑ –
⏑ –́ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏒ – –́ ⏑ ⏑ – . . . .

. . . . Ἄδαμον 581
παῖδα, ταυρωπόν, νέον οὐ νέον, ἥδιστον πρόπολον
βαρυγδούπων ἐρώτων, οἶνον ἀερσίνοον,
ἀνθρώπων πρύτανιν.

10.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑

Ἀώιον ἀεροφοίταν
ἀστέρα μείναμεν ἀελίου λευκοπτέρυγα πρόδρομον.

11.

Schol. Apoll. Rh. I 1165: *Καὶ Ἴων ἐν διθυράμβῳ ἐκ μὲν τοῦ πελάγους αὐτὸν* (*Αἰγαίωνα*) *φησὶ παρακληθέντα* (*ὑπὸ Θέτιδος*) *ἀναχθῆναι, φυλάξοντα τὸν Δία· Θαλάσσης δὲ παῖδα.* Cf. Eudoc. 29 et 91.

12.

Argum. Soph. Antig.: *Στασιάζεται δὲ τὰ περὶ τὴν ἡρωΐδα ἱστορούμενα καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Ἰσμήνην, ἃς ὁ μὲν Ἴων ἐν τοῖς*

Fr. 9. Athen. II 35 E: *Ἴων δ' ὁ Χῖός φησιν· Ἄδαμον κτλ.* Haud dubie locus ex dithyrambis petitus, non tamen integer, ut videtur, servatus. — V. 1. *ἄδαμον*, fort. *ἄδαμνον*. — V. 3. *βαρυγδούπων*, Hartung *παννυγρωπῶν*, cum potuisset multo probabilius *ἡδίστων* (*ἀδίστων*) *πρόπολον βαρύγδουπον ἐρώτων* coniicere, neque vero haec correctio videtur necessaria. — *ἀερσίνοον* Casaubonus, B *ἀερσίπνοον*, vulgo *ἀερσίπνουν*, M. Schmidt *ἀερσίφρονα*.

Fr. 10. Schol. Arist. Pac. 835: *Ἴων ὁ Χῖος διθυράμβων καὶ τραγῳδίας καὶ μελῶν ποιητής. ἐποίησεν δὲ ᾠδήν, ἧς ἡ ἀρχή· Ἀοῖον κτλ. φαίνεται δὲ τετελευτηκὼς ἐκ τούτων. Παίζων οὖν ὁ Ἀριστοφάνης ἀοῖον αὐτόν φησιν ἀστέρα κληθῆναι.* Eadem Suid. v. *διθυραμβοδιδάσκαλοι.* — V. 1. *Ἀώιον* scripsi, legebatur *ἀοῖον*. — *ἀεροφοίταν*, *ἠεροφοίταν* Rav. Suid., *ἀμεροφοίταν* Bentley. — V. 2. *μείναμεν* Bentley, *μῆνα μὲν* Rav. Suid., *μείνωμεν* Ven. Ald. — *λευκοπτέρυγα*, ap. Suid. BVE *λεπτῇ πτέρυγι.* Dithyrambi esse hoc initium ex Aristophane coniicias.

διθυράμβοις καταπρησθῆναί φησιν ἀμφοτέρας ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἥρας ὑπὸ Λαοδάμαντος τοῦ Ἐτεοκλέους.

13.

Schol. Eurip. Andr. 631: *ἄμεινον ᾠκονόμηται ταῦτα παρὰ Ἰβύκῳ· εἰς γὰρ Ἀφροδίτης ναὸν καταφεύγει ἡ Ἑλένη κἀκεῖθεν διαλέγεται τῷ Μενελάῳ· ὁ δ' ὑπ' ἔρωτος ἀφίησι τὸ ξίφος* (ad hunc modum restituendus locus, vid. Ibyci fr. 35)· *τὰ παρὰ π . . . δ . . . κ . . . καδ . . . ιχῖνος ἐν διθυράμβῳ φησίν.* Novissima haec non expedio (Dindorfii coniectura *τὰ παρὰ Πινδάρῳ* parum verisimilis), nisi quod (*Ἴων*) *ὁ Χῖος* scribendum suspicor, qui poeta videtur in dithyrambo eandem famam narravisse.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΚΑΙΡΟΝ.

14.

Pausan. V 14, 9: *Ἴωνι δὲ οἶδα τῷ Χίῳ καὶ ὕμνον πεποιημένον Καιροῦ· γενεαλογεῖ δὲ ἐν τῷ ὕμνῳ νεώτατον παίδων Διὸς Καιρὸν εἶναι.*

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΣΚΥΘΙΑΔΗΝ.

15.

Paroemiogr. ap. Miller Misc. 364: *Αἰγιέες οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι· . . . ὅ τι γὰρ τούτοις ἐχρήσθη καὶ οὐ Μεγαρεῦσιν, καὶ Ἴων μέμνηται ἐν τῷ εἰς Σκυθιάδην ἐγκωμίῳ.*

16. 582

´ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
´ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ´ ⏑ –
⏑ ⏑ ´ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑

Οὐδέ γε σῶμα τυπείς
διφυεῖς τε κόρας ἐπιλάθεται ἀλκᾶς,

Fr. 16. Philo Iud. 885 C (ed. Francof. 1691): *Τοῦ δὲ περὶ τοὺς ὄρνιθας ἐναγωνίου μέμνηται καὶ ὁ τραγικὸς Ἴων διὰ τούτων· Οὐδ' ὅγε κτλ.* V. 1. *οὐδέ γε* scripsi, legebatur *οὐδ' ὅγε*, sed geminatum *ὅγε* v. 1 et 4 non ferendum. V. 1 et 2, quos antea coniunxi, ut hepta-

ἀλλ' ὀλιγοδρανέων φθογγάζεται·
θάνατον δ' ὄγε δουλοσύνας προβέβουλεν.

metrum dactylicum esset, nunc malui dirimere. Ceterum fortasse hic locus ex tragoedia aliqua petitus, quod etiam Philo significare videtur. Meineke ad tragoediam, quae *Phoenix* inscripta fuit, retulit, in fragmento, quod Schol. Aristoph. Ran. 706 servavit, heptametrum dactylicum ad huius loci similitudinem restituens:

Εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος (ἢ τρόπον), ὦ πολιῆται.

— Ex lyrico carmine potest petitum esse quod legitur ap. Plut. Qu. Symp. VI prooem.: *Τιμόθεον τὸν Κόνωνος . . . ὡς ἐκ τῶν πολυτελῶν καὶ στρατηγικῶν δείπνων ἀναλαβὼν ὁ Πλάτων ἐδείπνισεν ἐν Ἀκαδημίᾳ, μουσικῶς καὶ ἀφελῶς ταῖς ἀφλεγμάντοις, ὥς φησιν ὁ Ἴων, τραπέζαις.* Minus constat quo pertineant alia, velut quod Phot. 92, 10 (Zonar. 1045) exhibet: *Θίασος· τὸ ἀθροιζόμενον πλῆθος ἐπὶ τέλει καὶ τιμῇ θεοῦ· οὕτως Δημοσθένης καὶ Ξενοφῶν. Ἴων δὲ ἐπὶ παντὸς ἀθροίσματος τάττει τοὔνομα.* — Ioni vindicare studuit Kirchhoff tria epigrammata pilis in Cimonis et Atheniensium honorem inscripta de quibus dictum est ad Simonidem p. 1190 ed. 3.

XX.

MELANTHIUS.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

Αὐτοῦ γὰρ δαπάναισι θεῶν ναοὺς ἀγοράν τε
Κεκροπίαν κόσμησ' ἡμιθέων ἀρεταῖς.

2.

Plut. vit. Cim. c. 4: *Κίμων ὁ Μιλτιάδου μητρὸς ἦν Ἡγησιπύλης, γένος Θρᾴττης, θυγατρὸς Ὀλόρου τοῦ βασιλέως, ὡς ἐν τοῖς Ἀρχελάου καὶ Μελανθίου ποιήμασιν εἰς αὐτὸν Κίμωνα γεγραμμένοις ἱστόρηται.*

3.

Plut. vit. Cim. c. 4: *οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὅλως φαίνεται τοῖς περὶ τὰς γυναῖκας ἐρωτικοῖς ὁ Κίμων ἔνοχος γενέσθαι· καὶ γὰρ Ἀστερίας τῷ γένει Σαλαμινίας καὶ πάλιν Μνήστρας τινὸς ὁ ποιητὴς Μελάνθιος μνημονεύει πρὸς τὸν Κίμωνα παίζων δι' ἐλεγείας σπουδαζομένων ὑπ' αὐτοῦ.*

Melanthius. Fr. 1. Plut. vit. Cim. c. 4: *Ὁ δὲ Πολύγνωτος οὐκ ἦν τῶν βαναύσων οὐδ' ἀπ' ἐργολαβίας ἔγραφε τὴν στοάν, ἀλλὰ προῖκα, φιλοτιμούμενος πρὸς τὴν πόλιν, ὡς οἵ τε συγγραφεῖς ἱστοροῦσι καὶ Μελάνθιος ὁ ποιητὴς λέγει τὸν τρόπον τοῦτον· Αὐτοῦ κτλ.* Goettling suspicatus est hoc distichon inscriptum fuisse in porticu *ποικίλῃ*, atque epigrammatis huius etiam alias reliquias superesse. sed vide Keil Mus. Rhen. XVIII 53 seqq. — V. 2. *κόσμησ'* libri, *κόσμησε καὶ* Steph. — *ἀρεταῖς* Reiske, libri *ἀγοραῖσι(ν)*, nisi quod cod. Med. *γραφαῖσιν*. Neque tamen Reiskii correctio satisfacit, requiro *ἔργμασιν ἡμιθέων* vel tale quid.

XXI. 584

ARCHELAUS.

1.

Plut. vit. Cim. c. 4: *Δῆλος δ' ἐστὶ καὶ πρὸς Ἰσοδίκην τὴν Εὐρυπτολέμου μὲν θυγατέρα τοῦ Μεγακλέους, κατὰ νόμους δ' αὐτῷ συμβιώσασαν ὁ Κίμων ἐμπαθέστερον διατεθεὶς καὶ δυσφορήσας ἀποθανούσης, εἴ τι δεῖ τεκμαίρεσθαι ταῖς γεγραμμέναις ἐπὶ παρηγορίᾳ τοῦ πένθους ἐλεγείαις πρὸς αὐτόν, ὧν Παναίτιος ὁ φιλόσοφος οἴεται ποιητὴν γεγονέναι τὸν φυσικὸν Ἀρχέλαον, οὐκ ἀπὸ τρόπου τοῖς χρόνοις εἰκάζων.*

2.

Plut. vit. Cim. c. 4: *Κίμων ὁ Μιλτιάδου μητρὸς ἦν Ἡγησιπύλης, γένος Θρᾴττης, θυγατρὸς Ὀλόρου τοῦ βασιλέως, ὡς ἐν τοῖς Ἀρχελάου καὶ Μελανθίου ποιήμασιν εἰς αὐτὸν Κίμωνα γεγραμμένοις ἱστόρηται.*

XXII.

HIPPO.

Ἵππωνος τόδε σῆμα, τὸν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
ἶσον ἐποίησεν Μοῖρα καταφθίμενον.

Hippo. Epigramma legitur ap. Clem. Alex. Protrept. 48: *οὐ νέμεσις τοίνυν οὐδὲ Ἵππωνι ἀπαθανατίζοντι τὸν θάνατον τὸν ἑαυτοῦ· ὁ Ἵππων γὰρ οὗτος ἐπιγραφῆναι ἐκέλευσε τῷ μνήματι τῷ ἑαυτοῦ τόδε ἐλεγεῖον· Ἵππωνος κτλ.* Item Alex. Aphrod. in Aristot. Met. I 3 (T. IV 534 ed. Bekk.). Apparet hoc epigramma non ab ipso Hippone compositum, sed ab alio quo ad ridendum philosophum factum. — Ex epigrammate in eundem Hipponem fortasse petitus est versus:

Πουλυμαθημοσύνης, τῆς οὐ κενεώτερον οὐδέν.

ap. Athen. XIII 610 B: *Ἵππων ἔφη ὁ ἄθεος*, quem versum leviter immutatum Timon Sillis suis inseruit. Nam quod olim existimavi, Hipponem opus suum *de rerum natura* versibus conscripsisse, non iam verisimile arbitror.

EMPEDOCLES.

1.

Ἄκρον ἰητρὸν Ἄκρων', Ἀκραγαντῖνον πατρὸς ἄκρου,
κρύπτει κρημνὸς ἄκρος πατρίδος ἀκροτάτης.

2.

Παυσανίαν ἰατρὸν ἐπώνυμον, Ἀγχίτου υἱόν,
τόνδ' Ἀσκληπιάδην πατρὶς ἔθαψε Γέλα·

Empedocles. Ep. 1. Diog. Laert. VIII 65: *Πάλιν δ' Ἄκρωνος τοῦ ἰατροῦ τόπον αἰτοῦντος παρὰ τῆς βουλῆς εἰς κατασκευὴν πατρῴου μνήματος διὰ τὴν ἐν τοῖς ἰατροῖς ἀκρότητα, παρελθὼν ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἐκώλυσε, τά τε ἄλλα περὶ ἰσότητος διαλεχθεὶς καί τι καὶ τοιοῦτον ἐρωτήσας· τί δὲ ἐπιγράψομεν ἐλεγεῖον; ἢ τοῦτο· Ἄκρον κτλ. τινὲς δὲ τὸν δεύτερον στίχον οὕτω προφέρονται· ἀκροτάτης κορυφῆς τύμβος ἄκρος κατέχει. τοῦτό τινες Σιμωνίδου φασὶν εἶναι.* Adde Hesych. Miles. 24 (ubi *ἰατρόν*), Walz Rhet. III 641 (ubi *Ἀκραγαντίνου* et v. 2 *κρημνὸς ἀήρ*) et Suid. v. *Ἄκρων*. Sine auct. nom. affert Eust. Od. 1634, 12 *ἄκρων' ἰατρὸν ἄκρον ἀκραγαντίνων*. Respicit huc fort. Plin. Hist. Nat. XXIX 5. Quae narrantur de huius epigrammatis origine, utrum ficta sint an reapse acciderint, ambigi potest: sed quamvis hoc incertum sit, ipsum tamen *παίγνιον* haud dubie antiquum, quod aequalis aliquis in Acronem iecit. Simonidi videtur attributum, quoniam huius poetae celebres erant nugae. — V. 1. *ἄκρον*, Benndorf ex Diltheyi coniectura *Ἄκρον* scripsit, at neque alias hoc nomen legitur, et Acronis pater *Xenon* vocabatur, vid. Suidas v. *Ἄκρων* (Eudoc. p. 49).

Ep. 2. Diog. Laert. VIII 60: *ἦν δὲ ὁ Παυσανίας . . . ἐρώμενος αὐτοῦ, ᾧ δὴ καὶ τὰ περὶ φύσεως προσπεφώνηκεν* (Ἐμπεδοκλῆς) . . . *ἀλλὰ καὶ ἐπίγραμμα εἰς αὐτὸν* (*Παυσανίαν*) *ἐποίησεν· Παυσανίαν κτλ.* Legitur hoc ep. etiam Anth. Pal. VII 508 (ubi *Σιμωνίδου* [hoc m. sec. reliqua m. pr.] *εἰς Παυσανίαν τὸν ἰατρὸν* inscribitur) cum insigni scripturae varietate. Sequor iam Anthologiam, cuius lectiones magis commendabiles videntur. — V. 1. *Παυσανίαν ἰατρὸν* Anth., Plan. *ἰητρὸν*, Diog. *Παυσανίην ἰητρὸν*. — *Ἀγχίτου* Diog., *Ἀγχίτεω* Anth. — V. 2. *τόνδ'* Anth., *φῶτ'* Diog. Fort. *τᾷδ' Ἀσκληπιάδαν*. — *ἔθαψε Γέλα*, *ἔθαψε πέλας* Anth., *ἔθαψε κόνις* Plan., *ἔθρεψε Γέλα* Diog., Iacobs *πατρὶς . . . Γέλας* coniecit. Si *ἔθαψε* germana lectio, quae mihi videtur, abiudicandum epigramma tam Empedocli quam Simonidi, nam utrique superstes fuit Pausanias; Karsten reiecit hanc scripturam, quo-

ὃς πλείστους κρυεραῖσι μαραινομένους ὑπὸ νούσοις 586
φῶτας ἀπέστρεψεν Περσεφόνας θαλάμων.

niam hominem divitem publico sumtu elatum esse non sit credibile; at fuit hic insignis honor, quo medicum meritissimum a civibus suis ornatum fuisse satis est verisimile, cf. Westermann de publ. hon. p. 56 seq. Sin ἔθρεψε probamus, hoc epigramma subscriptum fuit statuae, quam mortuo demum Pausaniae cives dedicaverunt: itaque sive hanc sive illam lectionem sequimur, epigramma ab Empedocle alienum. Ac mihi quidem videtur ἔθρεψε correctio esse vel ipsius Diogenis vel biographi, quem exscripsit, qui cum animadverteret, Pausaniam mortuum non potuisse ab Empedocle carmine ornari, pro arbitrio importunum ἔθαψε removit, quemadmodum etiam φῶτα correctoris manum planissime prodit. Quod in Anthologia Simonidi adscribitur, fortasse Cei poetae nomen ex ep. 1 in Acronem, ubi haec diversitas memoriae prodita est, temere huc translatum. Ceterum antiquum videtur carmen esse, quod mystagogorum credula natio et ad levissimas coniecturas propensa sive Empedocli sive Simonidi videtur tribuisse. — V. 3. πλείστους κρυεραῖσι μαρ. ὑπὸ νούσοις Anth., πολλοὺς μογεροῖσι μ. καμάτοισιν Diog. — V. 4. Περσεφόνας Plan., Φερσεφόνης cod. Pal., Περσεφόνης Diog. — θαλάμων Anth., ἀδύτων Diog.

DIONYSIUS CHALCUS.

1.

Ὦ Θεόδωρε δέχου τήνδε προπινομένην
τὴν ἀπ' ἐμοῦ ποίησιν· ἐγὼ δ' ἐπιδέξια πέμπω
σοὶ πρώτῳ χαρίτων ἐγκεράσας χάριτας.
καὶ σὺ λαβὼν τόδε δῶρον ἀοιδὰς ἀντιπρόπιθι,
συμπόσιον κοσμῶν καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος.

2.

Ἀγγελίας ἀγαθῆς δεῦρ' ἴτε πευσόμενοι,
καὶ κυλίκων ἔριδας διαλύσατε καὶ κατάθεσθε
τὴν ξύνεσιν παρ' ἐμοί, καὶ τάδε μανθάνετε.

Dionysius. De his elegiarum reliquiis disputavit Osann Beiträge zur Litteratur I 76 seqq. — Fr. 1. Athen. XV 669 D: *Καὶ ὁ Δημόκριτος, Ἀλλ' ἵνα κἀγώ, φησί, μνημονεύσω τῶν τοῦ Χαλκοῦ ποιητοῦ καὶ ῥήτορος Διονυσίου, . . . λέξω τι καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν ἐλεγείων. σὺ δέ, ὦ Θεόδωρε, τοῦτο γάρ σου τὸ κύριον ὄνομα, δέχου κτλ.* Vidit Schweighaeuser etiam verba *ὦ Θεόδωρε* Dionysii esse. Est autem hoc non solum exordium elegiae (pentametro enim exorsus est Dionysius elegias, qui multa novavit, vid. Athen. XIII 602 C: *προτάξας* (*Ἀπόλλων*) *τοῦ ἑξαμέτρου τὸ πεντάμετρον, καθάπερ ὕστερον καὶ Διονύσιος ὁ Ἀθηναῖος ἐποίησε ὁ ἐπικληθεὶς Χαλκοῦς ἐν τοῖς ἐλεγείοις*), sed etiam prima haec fuisse videtur elegia, quod v. 3 *πρώτῳ* indicat. — V. 3. Conieci *σοὶ πρώτῳ, Χαρίτων ἐγκεράσας κέραμον* vel *φιάλην*, olim existimavi *χάριτας χαρίτων* ut *τὰ καλὰ τῶν καλῶν, ἐχθροὶ ἐχθρῶν* dictum, Schneidewin *Χαρίτων* de Gratiis accepit, Osann *προτέρῳ Χαρίτων*, Hartung *προπόλῳ Χαρίτων* coniecit, Lehrs *χαρίτων ἐγκεράσας κύλικας*. — V. 4. *τόδε* Spanheim, v. *τότε*. — *δῶρον*, B *δώροσ'*. Welcker Opusc. II 222 *δῶρον ἀοιδᾶς* scribendum censet. — V. 5. *συμπόσιον κοσμῶν*, Lehrs *συμποσίου κόσμον*, quam correctionem necessariam dicit, mihi secus videtur.

Fr. 2. Athen. XV 669 B: *Καὶ αὐτὸς δ' ἐκ τούτων τῶν ἐπῶν* (*Διονυσίου*) *μεμνημένος τινῶν ἐρῶ, ἵνα μὴ ὁ Οὐλπιανὸς βρενθύηται ὡς ἐκ τῶν ἀποθέτων τοῖς Ὁμηρίδαις μόνος ἀνασπάσας τὰ κοττάβια, ἀγγελίας κτλ.* — V. 1. *πευσόμενοι* ed. Bas. L., *πεσσόμενοι* BPV. — V. 2. *διαλύσατε*, P *διαλύετε*. — *κατάθεσθε*, B *καταθέσθαι*. — V. 3. Hartung *καὶ ξύνεσιν* fort. casu.

3.

Κότταβον ἐνθάδε σοὶ τρίτον ἱστάναι οἱ δυσέρωτες
ἡμεῖς προστίθεμεν γυμνασίῳ Βρομίου 588
κώρυκον· οἱ δὲ παρόντες ἐνείρετε χεῖρας ἅπαντες
ἐς σφαίρας κυλίκων· καὶ πρὶν ἐκεῖνον ἰδεῖν,
ὄμματι βηματίσαισθε τὸν ἀέρα τὸν κατὰ κλίνην,
εἰς ὅσον αἱ λάταγες χωρίον ἐκτατέαι.

4.

Ὕμνους οἰνοχοεῖν ἐπιδέξια σοί τε καὶ ἡμῖν
τόνδε τὸν ἀρχαῖον τηλεδαπόν τε φίλον
εἰρεσίῃ γλώσσης ἀποπέμψομεν εἰς μέγαν αἶνον
τοῦδ' ἐπὶ συμποσίου· δεξιότης τε λόγου
Φαίακος Μουσῶν ἐρέτας ἐπὶ σέλματα πέμπει.

5.

Καί τινες οἶνον ἄγοντες ἐν εἰρεσίῃ Διονύσου,

Fr. 3. Athen. XV 668 E: *Μνημονεύει τῶν λατάγων καὶ τῶν κοττάβων καὶ ὁ Χαλκοῦς καλούμενος Διονύσιος ἐν τοῖς Ἐλεγείοις διὰ τούτων· Κότταβον κτλ.* — V. 1. *ἱστάναι* ed. Bas. L., *ἑστάναι* BPV, *εσταναι* A. — *σοὶ* scripsi, legebatur *σοι*. Hartung *ἱστάναι· οἱ* interpunxit, Bernhardy coni. *κότταβος ἐν. σοι τρίτος ἑ. ὃν δυσέρ.*, Emperius *πρέπον* vel *τρίποδ' ἑστάναι . . . προυτίθεμεν*. — V. 4. *ἐς*, fortasse *εἰς* scribendum. — *ἰδεῖν*, Dalecampius *ἱεῖν*, fortasse *καὶ πρὶν ἀπ' οἶνον ἱεῖν* legendum. — V. 5. *βηματίσαισθε* AB, *βηματίσασθε* PVL. — *ἀέρα* B, reliqui *αἰθέρα*. — *κατὰ κλίνην* P, *κατακλείνην* AB, *κατακλινῇ* VL. — V. 6. *ἐκτατέαι* Bücheler, qui difficiles has nugas expedire studuit in Iahnii Annal. 1875, legebatur *ἐκτέταται*, *ἐκτέτανται* B. Hermann coni. *ἐκτέαται*, Hartung *εἰς ὅσον οἱ λάταγος*.

Fr. 4. Athen. XV 668 F: *Ἐπὶ τούτοις ὁ Οὐλπιανὸς ᾔτει πιεῖν μεγάλῃ κύλικι ἐπιλέγων ἐκ τῶν αὐτῶν ἐλεγείων καὶ τόδε· Ὕμνους κτλ.* — V. 1. *ὕμνους οἰνοχοεῖν*, Emperius *ὕθλους οἰνοχοοῦντ'*. — *ἐπιδέξια*, rectius *ἐπὶ δεξιά* et hic et alibi scripseris, nam ex ipso hoc adverbio ortum est adiectivum *ἐπιδέξιος*, neque vero ab hoc descendit adverbium *ἐπιδέξια*. Sed nolui contra libros quidquam novare. — *σοί τε καί*, *σοὶ καὶ* BP. — V. 2. *τηλεδαπόν τε* L, libri *τηλέπαδόν τε* vel *τηλεπαδόν τε*. — V. 4. Conieci olim: *τοῦδ' ἀπὸ* (ita etiam Emperius) *συμποσίου· δεξιότης δὲ λόγου . . . πέμψει.* De Phaeace vid. Comment. de Com. Att. Ant. 338 sq. — *συμποσίου* AB, *ξυμποσίου* PVL. — V. 5. *Φαίακος*, Emperius *Φαίακας*, quod probat Welcker.

Fr. 5. Athen. X 443 C: *Ὁ Ποντιανὸς ἔφη πάντων τούτων εἶναι τῶν δεινῶν μητρόπολιν τὸν οἶνον, δι' ὃν καὶ τὰς μέθας καὶ τὰς μανίας, ἔτι δὲ καὶ τὰς παροινίας γίγνεσθαι· οὐ τοὺς ἐκπαθῶς μεταλαμβάνοντας οὐ κακῶς ὁ Χαλκοῦς ἐπικαλούμενος Διονύσιος ἐν τοῖς ἐλεγείοις κυλίκων ἐρέτας ἔφη· Καί τινες κτλ.* — V. 1. *καί τινες* P,

συμποσίου ναῦται καὶ κυλίκων ἐρέται
* * *περὶ τοῦδε· τὸ γὰρ φίλον οὐκ ἀπόλωλεν.*

6. 589

Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν
ἢ καταπαυομένοις ἢ τὸ ποθεινότατον;

7.

Κραυγὴν Καλλιόπης.

καὶ τίνες B, sed VL *κἂν τινες*, Dindf. coni. *καὶ πίον.* — V. 3 coniecit Hermann *μάρνανται περὶ τοῦδε· τὸ γὰρ φ. ὤκ' ἀπόλωλε*, Hartung *εἴρονται περὶ κτλ.* Dindorf plura excidisse existimat.

Fr. 6. Athen. XV 702 C: *Κατὰ γὰρ τὸν Χαλκοῦν Διονύσιον· Τί κτλ.* Vide Pind. fr. 89. — V. 1. *ἀρχομένοισιν* L, *ἀρχομένοις* ABCPVL et Eust. Il. 1164, 24. — V. 2. *ποθεινότατον* Eust. epit. Hoesch. CL, *πιθανότατον* MPV. Conieci olim *ἤ τι ποθεινότερον*, sed potius imperfecta est haec elegiae particula, id quod Pindari locus arguere videtur. Existimo autem haec apud Athenaeum non suo loco legi, quae commodius post Ariphronis hymnum collocanda esse censeo.

Fr. 7. Aristot. Rhetor. III 2: *οἷον Διονύσιος προσαγορεύει ὁ Χαλκοῦς ἐν τοῖς ἐλεγείοις κραυγὴν* (AC *κραυγὴν καὶ*) *Κ. τὴν ποίησιν, ὅτι ἄμφω φωναί.* Ineptit de his schol. Aristot. Cram. An. Par. I 303 confundens hunc poetam cum Dionysio Syracusarum tyranno.

EURIPIDES.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

1.

Οἵδε Συρακοσίους ὀκτὼ νίκας ἐκράτησαν
ἄνδρες, ὅτ' ἦν τὰ θεῶν ἐξ ἴσου ἀμφοτέροις.

2.

Ὦ τὸν ἀγήραντον πόλον αἰθέρος, Ἥλιε, τέμνων,
ἆρ' εἶδες τοιόνδ' ὄμμασι πρόσθε πάθος,
μητέρα παρθενικήν τε κόρην δισσούς τε συναίμους
ἐν ταὐτῷ φέγγει μοιραδίῳ φθιμένους;

Euripides. Fr. 1. Plut. vit. Nic. 17: *ὁ μὲν γὰρ Εὐριπίδης μετὰ τὴν ἧτταν αὐτῶν καὶ τὸν ὄλεθρον γράφων ἐπικήδειον ἐποίησεν· οἵδε Συρ. κτλ.* Haud dubie exordium est epitaphii in Ceramico, quod condidit Euripides, ad quem honoris causa hoc officium delatum. Antea existimabam hoc distichon longioris elegiaci carminis esse particulam, sed verba ipsa arguunt haec ex epigrammate ampliore esse petita, atque epigramma etiam Hecker esse censet, sed integrum ut videtur, comparans de usu vocis *ἐπικήδειον* alium Plutarchi locum, quem adscripsi Platon. ep. 6. — V. 1. *Συρακοσίους*, ia *Συρακουσίους*. — *ἐκράτησαν*, C *ἐνίκησαν*.

Fr. 2. Athen. II 61 B: *Ἐπαρχίδης Εὐριπίδην φησὶ τὸν ποιητὴν ἐπιδημῆσαι τῇ Ἰκάρῳ, καὶ γυναικός τινος μετὰ τῶν τέκνων κατὰ τοὺς ἀγρούς, δύο μὲν ἀρρένων τελείων, μιᾶς δὲ παρθένου φαγούσης θανασίμους μύκητας καὶ ἀποπνιγείσης μετὰ τῶν τέκνων, ποιῆσαι τουτὶ τὸ ἐπίγραμμα· Ὦ τὸν κτλ.* — Apparet sola coniectura ductum Eparchidem Euripidi hoc epigramma tribuisse, quoniam similitudinem quandam cum tragici oratione sibi deprehendere videbatur. — V. 1. *ἀγήραντον* VL, *ἀγήρατον* BCD. — V. 2. *ὄμμασι* scripsi iam in proecdosi, legebatur *ὄμματι*. — V. 4. *μοιραδίῳ* BCD, ut Soph. Oed. Col. 229, *μοιριδίῳ* VL.

3.

ΕΠΙΝΙΚΙΟΝ ΑΛΚΙΒΙΑΔΗι.

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Σὲ δ' ἀείσομαι, ὦ Κλεινίου παῖ·
καλὸν ἁ νίκα· (τὸ) κάλλιστον (δ') ὃ μηδεὶς ἄλλος Ἑλλάνων (ἔλαχες),
ἅρματι πρῶτα δραμεῖν καὶ δεύτερα καὶ τρίτατα,
βῆναί τ' ἀπονητί, Διὸς στεφθέντα τ' ἐλαίᾳ
κάρυκι βοᾶν παραδοῦναι.

4.

Plut. Demosth. c. 1: *ὁ μὲν γράψας τὸ ἐπὶ τῇ νίκῃ τῆς Ὀλυμπίασι ἱπποδρομίας εἰς Ἀλκιβιάδην ἐγκώμιον, εἴτ' Εὐριπίδης, ὡς ὁ πολὺς κρατεῖ λόγος, εἴθ' ἕτερός τις ἦν, Σόσσιε, φησὶ χρῆναι τῷ εὐδαίμονι πρῶτον ὑπάρξαι τὰν* (sic EFPaMo, vulgo *τὴν*) *πόλιν εὐδόκιμον.* (Steph. var. l. *εὐδαίμονα* memorat.) Cf. ib. c. 2.

Fr. 3. Plut. vit. Alc. c. 11: *αἱ δ' ἱπποτροφίαι περιβόητοι μὲν ἐγένοντο καὶ τῷ πλήθει τῶν ἁρμάτων· ἑπτὰ γὰρ ἄλλος οὐδεὶς καθῆκεν Ὀλυμπίασιν ἰδιώτης οὐδὲ βασιλεύς, μόνος δὲ ἐκεῖνος· καὶ τὸ νικῆσαι δὲ καὶ δεύτερον γενέσθαι καὶ τέταρτον ὡς Θουκυδίδης φησίν, ὁ δ' Εὐριπίδης τρίτον, ὑπερβάλλει λαμπρότητι καὶ δόξῃ πᾶσαν τὴν ἐν τούτοις φιλοτιμίαν· λέγει δ' ὁ Εὐριπίδης ἐν τῷ ᾄσματι ταῦτα· Σὲ δ' κτλ.* Respicit huc Athen. I 3 E: *Ἀλκιβιάδης δὲ Ὀλύμπια νικήσας ἅρματι πρῶτος καὶ δεύτερος καὶ τέταρτος, εἰς ἃς νίκας καὶ Εὐριπίδης ἔγραψεν ἐπινίκιον κτλ.* — V. 2. *ἁ νίκα*, ut Xylander ABCDEF, vulgo *ἄνικα*. — *τὸ κάλλιστον* scripsi, vulgo *κάλλιστον*. — *δ'* adiecit Reiske. — *ἔλαχες* addidi, antea *λάχεν* scripsi, similiter Hermann *ἔλαχεν*. — V. 3. *τρίτατα* scripsi, legebatur *τρίτα*. — V. 4. *βῆναί τ'* ABCDE, vulgo *βῆναι δ'*, Hartung *φάμαν τ'*. — *ἀπονητί*, nescio an poetae *ἀκονητί* sit reddendum, quod vulgo *ἀκονιτὶ* scribi solet, perperam, vid. Spengel Philol. XXXII 365, nec debebam in Pindaro Nem. III 36 *ἐγκονητὶ* tentare. — *Διὸς* Hermann, libri *δὶς*, Reiske alii *τρὶς*, at eos, qui secundum vel tertium locum obtinuerunt, item oleaginea corona ornatos fuisse non constat nec verisimile est. — *στεφθέντα τ'* scripsi, libri *στεφθέντα*, nam *στεφθείς τ'* propter structurae insolentiam displicet. — V. 5. *βοᾶν*, cave *βοὰν* scribas, similiter Herodotus dixit *νικῶν παρεδίδου ἀνακηρυχθῆναι.*

XXVI.

THUCYDIDES.

Μνῆμα μὲν Ἑλλὰς ἅπασ' Εὐριπίδου, ὀστέα δ' ἴσχει
γῆ Μακεδών, τῇ γὰρ δέξατο τέρμα βίου.
πατρὶς δ' Ἑλλάδος Ἑλλάς, Ἀθῆναι· πλεῖστα δὲ μούσαις
τέρψας, ἐκ πολλῶν καὶ τὸν ἔπαινον ἔχει.

Thucydides. Anthol. VII 45: A *εἰς τὸν αὐτὸν* (*Εὐριπίδην*), C *Θουκυδίδου τοῦ ἱστορικοῦ* (Plan. *ἀδέσποτον*). Auctor vit. Eurip. p. 135 ed. Westerm.: *κενοτάφιον δὲ αὐτοῦ Ἀθήνησι ἐγένετο, ἐφ' οὗ ἐπεγέγραπτο Θουκυδίδου τοῦ ἱστοριογράφου ποιήσαντος ἢ Τιμοθέου τοῦ μελοποιοῦ· Μνῆμα κτλ.* Eadem Thom. Mag. vit. Eur. p. 140. Thucydidi etiam Athen. V 187 D tribuit: *τὴν Ἀθηναίων πόλιν, ἣν ὁ μὲν Πίνδαρος Ἑλλάδος ἔρεισμα ἔφη, Θουκυδίδης δ' ἐν τῷ εἰς Εὐριπίδην ἐπιγράμματι Ἑλλάδος Ἑλλάδα*, unde profecit Eust. Il. 284, 6. Coniicio autem non ab historico, sed ab Acherdusio Thucydide profectum esse, qui Olymp. 89 quaestor fuit Athenis (vid. Boeckh. Oecon. II 149), postea ad Archelaum se contulisse videtur, cf. Marcellin. vit. Thuc. p. 192: *τέταρτος ἄλλος Θουκυδίδης ποιητής, τῶν δήμων Ἀχερδούσιος, οὗ μέμνηται Ἀνδροτίων ἐν τῇ Ἀτθίδι, λέγων εἶναι υἱὸν Ἀρίστωνος κτλ.* — V. 1. *μνῆμα*, Anth. *μνᾶμα*. — V. 2. *Μακεδών*, libri vitt. Eur. *Μακεδόνων*. — *τῇ γὰρ* ego et Meineke, *ἡ γὰρ* Thom. Mag. (sed M. *ἥ περ δ. τέρμα γε β.*) Plan., *ἣ γὰρ* Pal., *ἣ γὰρ* ed. princ. Anth. et vit. Eur. (sed A *ἥπερ ἐδέξατο τὸ τ. τοῦ β.*, P *ἡ πούπερ δ. τ. τοῦ β.*, H *ὅ περ δ.*, V *ἥ περ δ.*) — V. 3. *πατρὶς*, in vit. Eur. A *πατέρες*, P *πάτρη*, H *πάτρα*, ap. Thom. M. *πάτρη*. — *μούσαις* cod. Pal., *μούσας* Plan. Thom. Mag. et vit. Eurip. (P *μούσαις*, Biographorum codd. etiam alia leviora variant).

XXVII.

ALCIBIADES.

Βάπτε μὲν ἐν θυμέλησί μ', ἐγὼ δέ σε κύμασι πόντου
βαπτίζων ὀλέσω νάμασι πικροτάτοις.

XXVIII.

AGATHON.

Ὤφελεν, ὡς ἀφανής, οὕτω φανερώτατος εἶναι
καιρός, ὃς αὐξάνεται πλεῖστον ἀπ' εὐλαβίης.

Alcibiades. Schol. Aristid. III 444: *ἐκωμῴδουν ὀνομαστὶ τοὺς ἄνδρας μέχρις Εὐπόλιδος· περιεῖλε δὲ τοῦτο Ἀλκιβιάδης ὁ στρατηγὸς καὶ ῥήτωρ, κωμῳδηθεὶς γὰρ παρὰ Εὐπόλιδος ἔρριψεν αὐτὸν ἐν τῇ θαλάττῃ ἐν Σικελίᾳ συστρατευόμενον εἰπών· βάπτε με ἐν κτλ.* Adde Cram. An. Par. I 540: *Βάπτε με σὺ θυμέλαις, ἐγὼ δέ σε ἁλμυροῖς ὕδασι κατακλύσω.* Scripsi *βάπτε μὲν ἐν θυμέλησί μ'*, Meineke *βάπτες μ' ἐν θυμέλησιν.* Commenticiam esse famam de poeta in mare praecipitato iam Eratosthenes docuit, vid. Cic. ad Att. VI 1, 14, cf. Meineke Poet. Com. I p. 119. Epigramma haud dubie subditicium.

Agathon. Stob. Ecl. Phys. I 8, 16 *Ἀγάθωνος.* ita VAE, vulgo adhaeret Simonidis epigrammati. — V. 1. *ὤφελεν*, A *ὤφελον.* — V. 2. *εὐλαβίης*, VA *εὐλαβείης.*

XXIX.

EUENUS.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

Πολλοῖς ἀντιλέγειν μὲν ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως,
ὀρθῶς δ' ἀντιλέγειν, οὐκέτι τοῦτ' ἐν ἔθει·
καὶ πρὸς μὲν τούτους ἀρκεῖ λόγος εἷς ὁ παλαιός,
„σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἔστω, ἐμοὶ δὲ τάδε.“
τοὺς ξυνετοὺς δ' ἄν τις πείσειε τάχιστα λέγων εὖ,
οἵπερ καὶ ῥᾷστης εἰσὶ διδασκαλίας.

2.

Βάκχου μέτρον ἄριστον, ὃ μὴ πολὺ μηδ' ἐλάχιστον·
ἔστι γὰρ ἢ λύπης αἴτιος ἢ μανίης.
χαίρει κιρνάμενος δὲ τρισὶν Νύμφαισι τέταρτος·
τῆμος καὶ θαλάμοις ἐστὶν ἑτοιμότατος·
εἰ δὲ πολὺς πνεύσειεν, ἀπέστραπται μὲν ἔρωτας,
βαπτίζει δ' ὕπνῳ γείτονι τοῦ θανάτου.

Euenus. 1. Athen. IX 367 E: *Σιωπῶντος οὖν τοῦ Οὐλπιανοῦ, Ἀλλ' ἐγώ, φησὶν ὁ Λεωνίδης, εἰπεῖν εἰμὶ δίκαιος, πολλὰ ἤδη σιωπήσας· Πολλοῖς δ' ἀντιλέγειν, κατὰ τὸν Πάριον Εὔηνον, ἔθος κτλ.* et v. 1—4 Stob. LXXXII 3 affert. — V. 1. *μὲν* Stob., om. Ath. qui *δ'* ipse addidit. — V. 2. *ἐν ἔθει* Stob., *ἐθέλει* Ath. — V. 3. *τούτους* Stob., *τούτοις* Ath. — *εἷς ὁ παλαιός* Ath., *ὡς ὁ παλαιός* Stob. (A *ὡς ἀπαλαιος*). — V. 4. *ταῦτα* Stob. et Ath. X p. 429 F, ubi hic v. affertur: pr. loco *τοιαῦτα* legitur. — *δοκοῦντ' ἔστω* cod. A Ath. pr. loco (B *δοκοῦντες τω*, P *δ. τως*), altero loco *δοκοῦντ' ἔστ'* AP, *δοκοῦντες τ'* B, *δοκοῦντι* C, Stob. *δοκοῦντ' ἐστίν*. — V. 6. *εἰσὶ* VL, *εἰς* ABP. Cf. Herod. post Lobeckii Phryn. p. 469.

2. Anth. Pal. XI 49 *Εὐίνου*. Plan. *ἄδηλον*. — V. 2. *μανίης*, fort. *μανίας*. — V. 3. Plan.: *χαίρει κιρνάμενος τρισὶ Νύμφαις τέτρατος αὐτός.* Iacobs *χαίρει δὲ τρισὶ κιρνάμενος Ν. τ.* — V. 5. *ἀπέστραπται* Plan., *ἀπέστρα* Pal. — V. 6. *βαπτίζει, βαπτίζεται* Plan. — *τοῦ* Plan., *τῷ* Pal.

3.

Ἡγοῦμαι σοφίας εἶναι μέρος οὐκ ἐλάχιστον
ὀρθῶς γιγνώσκειν οἷος ἕκαστος ἀνήρ.

4.

Πρὸς σοφίᾳ μὲν ἔχειν τόλμαν μάλα σύμφορόν ἐστιν,
χωρὶς δὲ βλαβερὴ καὶ κακότητα φέρει.

5.

Πολλάκις ἀνθρώπων ὀργὴ νόον ἐξεκάλυψεν
κρυπτόμενον, μανίας πουλὺ χερειότερον.

6.

Ἢ δέος ἢ λύπη παῖς πατρὶ πάντα χρόνον.

7.

. . . . . (Ὕβρις,)
ἥτις κερδαίνουσ' οὐδέν, ὅμως ἀδικεῖ.

3. Stob. App. T. IV p. 10: *ηνου*, corr. *Ζήνου· ἡγοῦμαι κτλ. Εὐηνοῦ* Bach, Gaisford *Ζηνοδότου*. — V. 2. *γιγνώσκειν*, v. *γινώσκειν*.

4. Stob. LI 17: *Εὐήνου* (om. distichon B). — V. 1. *σοφίᾳ*, A Trinc. Vind. *σοφίαν*.

5. Stob. XX 2: *Εὐήνου*. et Maxim. Conf. II 594. — V. 2. *πουλὺ χερειότερον* B m. s., v. *πολὺ χειρότερον*. Maxim. *πολὺ χεῖρον*.

6. Plut. de amore prol. c. 4: *ὥστε ἐπαινεῖσθαι καὶ μνημονεύεσθαι τοῦ Εὐήνου τοῦτο μόνον, ὡς ἐπέγραψεν· ἴδε, ὅση λύπη κτλ.* ubi Doehner *τοῦτο τὸ μονόστιχον ἐπίγραμμα* coniecit, fortasse (nam non vidi commentationes Doehneri) obsecutus Heckero, qui Comm. de Anthol. II 23 húnc versum inscriptionis sepulcralis esse dicit, qui unus Plutarcho innotuerit, itaque hunc pentametrum maiori Eueno tribuendum censet, in Plutarcho nihil mutans. Eueni versum emendatum exhibet Artemid. Oneir. I 15 om. nom: *ἢ* (Ven. 267, *ἡ* V, *η* L) *δέος ἢ λύπη παῖς* (*λύπηται* L) *πατρὶ* (om. Lpr., *περὶ* L2) *κτλ.*, vulgo *ὡς υἱοὺς ἡ λύπη*. et Macar. Walz Arsen. 273 (nisi quod *πατέρι*). Adde Hermiam in Plat. Phaedrum 191: *θαυμαστὸς δὲ ἐγένετο Εὔηνος· καὶ ἀλλαχοῦ αὐτὸν ἐπαινεῖ, ὃς καὶ τὸν ἴαμβον τοῦτον εἶπε· φόβος ἢ λύπη παῖς πατρὶ πάντα βίον.* Froehlich legendum putat *αἰδὼς ἢ λύπη* comparans Rutil. Lup. I 10: „Nam maiorem partem ex illis (filiis) doloris et contumeliae capimus."

7. Aristoteles *περὶ ἀρετῶν καὶ κακιῶν* p. 1251 A et ap. Stob. I 18: . . . *Ἀδικίας δέ ἐστιν εἴδη τρία, ἀσέβεια, πλεονεξία, ὕβρις . . . ὕβρις δέ, καθ' ἣν τὰς ἡδονὰς αὐτοῖς παρασκευάζουσιν εἰς ὄνειδο[s] ἄγοντες* (*ἀγαγόντες* Ar.) *ἑτέρους· ὅθεν καὶ* (om. Ar.) *Εὔηνος πε[ρὶ] αὐτῆς λέγει· Ἥτις κτλ.* (ubi Bar. *οὐθὲν*).

8.

Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον πρᾶγμ' ἀνιαρὸν ἔφυ.

ΕΠΗ. 596

9.

Φημὶ πολυχρονίην μελέτην ἔμεναι, φίλε, καὶ δὴ
ταύτην ἀνθρώποισι τελευτῶσαν φύσιν εἶναι.

10.

Plut. Quaest. Platon. X 3: *Ἔγωγε φήσαιμ' ἂν ὥσπερ ἅλας συμβάλλεσθαι πρὸς ὄψον, ὕδωρ δὲ πρὸς μᾶζαν. Εὔηνος δὲ καὶ τὸ πῦρ ἔφασκεν ἡδυσμάτων εἶναι ἄριστον.*

Quae hic unius Eueni nomine fragmenta comprehendi, rectius duobus attribui videntur, sed nihil novandum duxi: est enim quaestio de Eueno et cognominibus poetis difficillima, de qua varie disputaverunt G. Wagner de Euenis poetis Vratisl. 1838, Fr. Schreiber Gottingae 1839, I. Caesar in Antiq. Annal. 1838 n. 145, Benndorf de Anth. Gr. epigr. quae ad artes spectant p. 16 seq. Cum enim nomen Eueni haud raro commemoretur, tamen testimoniorum de poetis huius nominis tanta est penuria, ut non sit mirum si dissentiant inter se qui suum cuique vindicare studuerunt. Mihi quidem, quotiescunque accessi ad hanc quaestionem, semper nova dubitandi materia obiecta est. Ordiendum est a loco Harpocrat.: *Εὔηνος· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους· δύο ἀναγράφουσιν Εὐήνους ἐλεγείων ποιητὰς ὁμωνύμους ἀλλήλοις, καθ-*

8. Arist. Metaph. IV 5: *τὸ γὰρ βίαιον ἀναγκαῖον λέγεται, διὸ καὶ λυπηρόν, ὥσπερ καὶ Εὔηνός φησι· Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον κτλ.* Cf. ibi Schol. T. IV p. 695—6 et Alex. Aphrodis. p. 319 ed. Bonitz. Eidem Eueno tribuit Eth. Eud. II 7 et Plut. non posse suav. viv. sec. Epic. c. 21, ubi *ἀνιηρόν*. Om. poetae nom. Aristot. Rhet. I 11. Sed vide quae dixi de hoc versu ad Theognidea, ubi simillimus versus extat v. 472: *Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνιηρὸν ἔφυ.*

9. Arist. Eth. Nic. VII 11: *Διὰ γὰρ τοῦτο καὶ τὸ ἔθος χαλεπόν, ὅτι τῇ φύσει ἔοικεν, ὥσπερ καὶ Εὔηνος λέγει· Φημὶ κτλ.* (Eth. Eud. VI 10). — V. 1. *ἔμεναι*, KbLbNb *ἔμμεναι*, Mb *ἔμμεν*. — ib. Schneidewin *φίλε παίδων, ταύτην δ'*. Insolens sane interpunctio post pedem quintum, nec minus offendit sextus pes duobus monosyllabis vocabulis constans, neque tamen in poeta, cuius hexametri duo tantum supersunt, quidquam novandum. De incisione in fine pedis quinti post alios disseruit Friedlaender Nican. p. 128 seq., et latini quidem poetae si ea utuntur, dedita opera hexametrum geminato monosyllabo claudunt.

ἅπερ Ἐρατοσθένης ἐν τῷ περὶ χρονογραφιῶν, ἀμφοτέρους λέγ[illegible] *Παρίους εἶναι, γνωρίζεσθαι δέ φησι τὸν νεώτερον μόνον· μέμνη*[illegible] *δὲ θατέρου αὐτῶν καὶ Πλάτων.* Eratosthenes *γνωρίζεσθαι* iuni[illegible]i rem dicit, quoniam tunc unius huius supererant carmina, alteri[illegible]u memoria prope oblivione obruta, cum nullae superessent elegi[illegible]e Hyperides utrum memoraverit, incertum. Harpocration Plato[illegible]ni testimonium utrum ad maiorem an ad minorem retulerit, nes[illegible] ci- mus: ambigua enim utitur oratione, consulto opinor, quoni[illegible]m ipse fluctuabat. Illud certum est hunc Euenum Socratis f[illegible]re aequalem fuisse. Iam quod Syncellus I 484 circa Ol. 80 ad[illegible]o- tavit *Εὔηνος ἐλεγείας ποιητὴς ἐγνωρίζετο*, si componimus cum H[illegible]r- pocrationis loco, haud dubie spectat iuniorem Euenum: ne[illegible]ue tamen credibile eum, quem Plato dicit, iam circa Ol. 80 no[illegible]i- nis celebritatem aliquam consecutum esse: hic quoque, ut sa[illegible]pe in his excerptis, error subest: videtur minor Euenus circa il[illegible]ud tempus natus esse, ut circa Ol. 90 floruerit; qnocum conve[illegible]it, quod Suid. v. *Φίλιστος* hunc historicum Eueni elegiographi [illegible]is- cipulum vocat. Sane constat Graecos et poetas et philosop[illegible]os longaevos fuisse, sed Euenum qui quo tempore Socrates mort[illegible]us est, Ol. 95, 2 vivebat atque valebat, per sexaginta annos vel et[illegible]m ultra artem suam professum esse parum est verisimile: ne[illegible]ue enim Plato quae in Phaedone p. 60 de Eueno narrat, quem [illegible]o- crates se aemulari negat*), finxisse censendus est; atque Eue[illegible]m non ita multo post Socratem mortem obiisse videntur Soc[illegible]tis verba apud Platonem p. 61 B indicare: *ταῦτα οὖν Εὐήνῳ φ*[illegible]*ε, καὶ ἐρρῶσθαι καὶ ἂν σωφρονῇ, ἐμὲ διώκειν ὡς τάχιστα· ἄπειμ*[illegible] *δέ, ὡς ἔοικε, τήμερον.* De hoc Pario sophista quae apud Plato[illegible]em leguntur, suadent, ut florem Eueni ad illud ipsum tempus (Ol. [illegible]0) referamus, eumque *ἐπιδευτέροις* sophistarum accenseamus, c[illegible]nf. praeter Apol. p. 20 Phaedrum p. 261 A: *Τί μήν; καὶ ἔλε*[illegible]*όν γε καὶ ἐπεξέλεγχον ὡς ποιητέον ἐν κατηγορίᾳ τε καὶ ἀπολογίᾳ·* [illegible]*ὸν δὲ κάλλιστον Πάριον Εὔηνον εἰς μέσον οὐκ ἄγομεν; ὃς ὑποδήλ*[illegible]*σίν τε πρῶτος εὗρε καὶ παρεπαίνους; οἱ δ' αὐτὸν καὶ παραψόγους φα*[illegible]*σὶν ἐν μέτρῳ λέγειν μνήμης χάριν.*

Aristoteles quoque saepius Eueni mentionem fecit ac p[illegible]s- sim versus ex elegiis vel heroicis carminibus adhibuit: hunc v[illegible]ro ab illo sophista omnino segregandum censeo: neque enim v[illegible]ri- simile est, philosophum usum esse admodum recentis poetae au[illegible]to-

*) Socrates de suis carminibus loquitur, quae in carcere pa[illegible]it, de quibus Euenns Cebetem sciscitatus erat, *ὅτι οὐκ ἐκείνῳ βουλόμ*[illegible] *οὐδὲ τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ ἀντίτεχνος εἶναι ἐποίησα ταῦτα.*

ritate, cuius saeculo eiusmodi sententiae, quas Aristoteles Eueni nomine adhibet, iam erant pervagatae: potius consentaneum est, huius poetae aetatem a primordiis artis haud ita procul abesse. Hunc igitur credo maiorem esse Euenum, cuius elegias non solum Aristoteles usurpavit, sed etiam is, qui epitomen ex antiquorum elegiographorum carminibus concinnavit, vide ad Theogn. v. 467 seqq. Sed haud ita multo post haec Eueni carmina, quorum exempla iam tunc perpauca videntur fuisse, penitus interierunt. Hunc eundem inc. auctor post Censorinum p. 86 dicit, ubi principes elegiacae poesis auctores recenset: *Callinus, Mimnermus, Euenus,* siquidem recte id nomen restitutum est, nam in libris legitur *eunectus.*

Menander utrum maiorem an minorem Euenum propter sapientiam laudaverit, non audeo decernere: vid. Auson. Cento Nupt.: „*Quid Euenum quem Menander sapientem vocavit*" quo loco haud dubie error aliquis delitescit. Ex Ausonio colligas eundem Euenum etiam amatoria carmina, quae lascivia erant insignia, composuisse, quorsum pertinet Artemid. Oneir. I 4: *ἐτύμως κεκλημένος κάμηλος οἱονεὶ κάμμηρος, ὥς φησιν Εὔηνος ἐν τοῖς εἰς Εὔνομον Ἐρωτικοῖς**), hinc Eueni scripta cum Aristidis fabulis Milesiis componit Epictet. IV 9, 6. Euenum maiorem amatoria poemata scripsisse non est improbabile, cf. Theogn. v. 1345 seq., verum ista Erotica, quae Artemidorus, Epictetus, Ausonius dicunt, illis saeculis studiose ut videtur lectitabantur, cum maioris Eueni carmina iamdudum intercepta essent. Neque vero minor Euenus videtur horum eroticorum auctor esse, certe nihil memoriae est proditum, quod ostendat eum eiusmodi argumenta tractavisse. Igitur Eroticorum auctor a Pariis poetis plane erit segregandus: Ausonius Menandri laudem, quae pertinebat ad alterutrum Pariorum elegiographorum, temere transtulit ad alium Euenum Eroticorum auctorem, qui post Menandri aetatem vixit; sed quae necessitudo inter hunc et epigrammatographos, de quibus postea 598
dicetur, intercedat, incompertum.

Haec si recte disputata sunt, *minori* Eueno tribuenda sunt fr. 1—5: has enim reliquias neque antiqui admodum neque novicii poetae esse apparet: itaque non dubito ea sophistae, Socratis aequali, vindicare. Ad *maiorem* Euenum refero fr. 6—9: nam hos versus praeter fr. 6 Aristoteli acceptos referimus; fr. 6 praeter Plutarchum Artemidorus et Hermias adhibent: versum satis

*) Hercher *πρὸς Εὔνομον* commendat, Reiske permire *Ἐρωτηματικοῖς*.

notum fuisse apparet, atque illi repetunt tantum sententiam ab antiquioribus auctoribus traditam, non ipsius Eueni libris usi sunt. De fr. 10 fluctuo, sed cum Plutarchus nusquam minoris Eueni versus adscripserit, sane verisimile est, hoc quoque maioris Eueni esse. Praeterea insignes reliquiae elegiarum huius poetae servatae sunt in Theognideis v. 467 seqq. 667 seqq. 1345 seqq., de quibus suo loco dixi.

Posteriore aetate plures extitisse poetas eiusdem nominis docet Anthologia: ibi enim non solum Euenus simpliciter memoratur, sed praeterea *Ascalonita, Siceliota, Atheniensis, Grammaticus,* contra Pariorum nusquam fit mentio, neque videntur eorum epigrammata extitisse. Ex iis epigrammatis, quae simpliciter Eueni dicuntur, unum tamen certissime Eueni Parii est XI 49; verum hoc non epigramma fuit, sed pars elegiae, estque ut alia, quae illic leguntur, velut Anacreontea 47. 48, fortasse etiam Automedontis epigr. 50, a Constantino Cephala ex poetico aliquo florilegio adiectum, quod non sola epigrammata continebat. Reliqua epigrammata, quorum auctor simpliciter Euenus dicitur, ita sunt comparata, ut ad Parium poetam prorsus non possint referri (IX 122. 717. 718. XII 172. Plan. 165. 166), ne illud quidem, quod in Stratonis Musa paedica legitur (XII 172). Et quatuor quidem ex his (IX 717. 718. Plan. 165. 166) aperte eiusdem sunt poetae, sed etiam duo, quae supersunt, quominus ad eundem referamus nihil prohibet. Hunc igitur Euenum, cuius sex extant epigrammata, satis illa quidem mediocria, consentaneum est eum esse, cuius carmina recepit Philippus, vid. Prooem. v. 13:

Εὐήνῳ δάφνην συνεπίπλεκε)· τοὺς δὲ περισσούς*
εἴκασον ὡς ἐθέλεις ἄνθεσιν ἀρτιφύτοις.

Fieri potest ut hic Euenus prorsus diversus sit a quatuor illis, qui cognomento aliquo ornantur, sed verisimile non est. *Siceliotae* nomen mihi omnino suspectum, coniicioque *'Ασκαλωνίτου* scribendum, quod Iacobs quoque suspicatus est. Ac mihi quidem Ascalonita visus est ille Euenus fuisse, cuius epigrammata recepit Philippus: nam unum epigramma, quod Ascalonitae tribuitur, IX 75 eo loco legitur, ubi pleraque ex Philippo sunt descripta, deinde illud epigramma poetae haud obscuri illa aetate fuit, quippe quod in Domitianum sit inflexum**). Neque vero hoc

---

*) Hecker *Εὐήνῳ δάφνην· συνεπιπλεκτοὺς δὲ* coniecit.
**) Nuper Pompeiis pictura reperta, cui hoc epigramma subscriptum, vide infra.

obiiciendum est, hoc epigramma satis ingeniosum esse, illa partim frigido aliquo acumine laborare; nam inventionis laude hoc ipsum epigramma est fraudandum, si quidem poeta apologum Aesopium enarrat (vid. fab. Aes. 404 ed. Halm. paraphr. Bodlei. 133 ed. Knoell.), quem Babrius clodis versibus astrinxit, vid. syll. II 5, ubi v. 6 et 7 in hunc modum restituendi videntur:

κἂν γάρ με κείρων καταφάγῃς ἐπὶ ῥίζαν,
ἀλλ' οὖν γε λοιβὴν θυομένῳ σε πορσύνω.

(legitur *κείρων σὺ φάγῃς* et *θυομένῳ σοι παρέξω.*) Fortasse incertus auctor *Μυθικῶν*, qui Babrii vestigia legere solet, hunc apologum elegiaco numero enarravit, ut hunc potius quam Babrium Euenus Ascalonita secutus sit*): ad Eueni exemplum rursus compositum Leonidae poematium, quod quidem Tarentino adscribitur, sed ego confidenter Alexandrino Neroniani saeculi poetae attribuo. — *Atheniensis* quo tempore vixerit prorsus incertum, cum 599
vix liceat indagare, unde Constantinus Cephalas hoc epigramma petiverit. Ac fieri potest ut patriae nomen hic quoque ut aliis locis a librario sit additum, quare si quis hoc epigramma Philippi coronae velit vindicare, non admodum refragabor. Superest denique *grammaticus*: olim fidem habui lemmati, sed quae Eueni nomini subiecta sunt in cod. Pal., manifestum est librarii *αὐτοσχεδίασμα* esse. Quamvis nondum hoc epigramma in integrum restitutum sit, summa tamen argumenti plana est ac perspicua. Invehitur hic Euenus in grammaticos invidos et iniquos poetarum aestimatores, itaque lepide istos cum tineis componit, quoniam hoc Musis infestum animal libros rodit et pessumdat**). Librarius igitur, quoniam intellexit de grammaticae artis studiis verba fieri, ipsum Euenum grammaticum appellavit; at apparet hunc poetam, qui grammaticos vehementissimo odio persequatur, ab ea professione prorsus alienum esse. Verum quis fuerit poematis auctor incertum. Legitur sane eo loco, qui ex Philippi corona est petitus, sed hoc quoque indicium non raro fallax, nam etiam

*) Eueni epigramma imperfectum: sed unum tantum distichon videtur interceptum esse: vitis enim verba integra servata, poeta argumentum in arctum redegit.

**) Lepidum errorem admisit Benndorf, qui criminatur me non perspexisse huius poematis sententiam, quippe qui ad grammaticos retulerim, atque ut meliora edoceret, dicit hic increpitari *φωλάδα σελιδηφάγον*. Apparet igitur illum ne legisse quidem hoc epigramma totum, qui non viderit *σίλφην* compellari. Sed alias quoque luculenta et levitatis et inscitiae sermonis graeci documenta edidit. Ceterum Thudichum Mus. Rh. XII 294 hoc epigramma omni ex parte integrum ac planum esse arbitratur.

his locis passim vel antiquiora carmina vel recentiora sunt inserta. Ipsum autem dicendi genus plane est singulare neque cum ceteris epigrammatis, quae Eueni nomen prae se ferunt, comparandum: Iacobsius calamistratum appellat: nescimus autem utrum auctori sit proprium ac peculiare, an aliunde asciverit, sive quod homines sibi infestos tenebricosaeque dictionis studiosos perstringere volebat, sive quod alienum carmen alienamque orationem imitatus est.

Iam ne quid desideretur, haec quoque Euenorum epigrammata subiungo.

I. Euenus Philippi.

1.

Ἀτθὶ κόρα, μελίθρεπτε, λάλος λάλον ἁρπάξασα,
τέττιγα πτανοῖς δαῖτα φέρεις τέκεσιν,
τὸν λάλον ἁ λαλόεσσα, τὸν εὔπτερον ἁ πτερόεσσα,
τὸν ξένον ἁ ξεῖνα, τὸν θερινὸν θερινά·
κοὐχὶ τάχος ῥίψεις; οὐ γὰρ θέμις οὐδὲ δίκαιον
ὄλλυσθ' ὑμνοπόλους ὑμνοπόλοις στόμασιν.

2.

Ἦ τὸ δέρας χάλκειον ὅλον βοΐ τᾷδ' ἐπίκειται
ἐκτόθεν, ἢ ψυχὴν ἔνδον ὁ χαλκὸς ἔχει.

3.

Αὐτὸς ἐρεῖ τάχα τοῦτο Μύρων· οὐκ ἔπλασα ταύταν
τὰν δάμαλιν, ταύτας δ' εἰκόν' ἀνεπλασάμην.

4.

Εἰ μισεῖν πόνος ἐστί, φιλεῖν πόνος· ἐκ δύο λυγρῶν
αἱροῦμαι χρηστῆς ἕλκος ἔχειν ὀδύνης.

5.

Παλλὰς καὶ Κρονίδαο συνευνέτις εἶπον ἰδοῦσαι
τὴν Κνιδίην· ἀδίκως τὸν Φρύγα μεμφόμεθα.

6.

Πρόσθε μὲν Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσιν αὐτὸς ὁ βούτας
δέρξατο τὰν κάλλευς πρῶτ' ἀπενεγκαμέναν.
Πραξιτέλης Κνιδίοις δὲ πανωπήεσσαν ἔθηκεν,
μάρτυρα τῆς τέχνης ψῆφον ἔχων Πάριδος.

II. Euenus Ascalonita.

7.

Κῆν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω,
ὅσσον ἐπισπεῖσαι σοί, τράγε, θυομένῳ.

8.

Ξεῖνοι, τὴν περίβωτον ἐμὲ πτόλιν, Ἴλιον ἱρήν,
τὴν πάρος εὐπύργοις τείχεσι κληζομένην,
αἰῶνος τέφρη κατεδήδοκεν· ἀλλ' ἐν Ὁμήρῳ
κεῖμαι, χαλκείων ἕρκος ἔχουσα πυλῶν.
οὐκέτι με σκάψει Τρωοφθόρα δούρατ' Ἀχαιῶν,
πάντων δ' Ἑλλήνων κείσομαι ἐν στόματι.

III. Euenus Atheniensis.

9.

Ἅ ποτε παρθενικαῖσιν ἱλασκομένα παλάμῃσιν
Κύπριδα σὺν πεύκαις καὶ γάμον εὐξαμένα,
κουριδίους ἤδη θαλάμῳ λύσασα χιτῶνας
ἀνδρὸς ἄφαρ μηρῶν ἐξελόχευσα τύπους.
νυμφίος ἐκ νύμφης δὲ κικλήσκομαι, ἐκ δ' Ἀφροδίτης
Ἄρεα, καὶ βωμοὺς ἔστεφον Ἡρακλέους.
Θῆβαι Τειρεσίην ἔλεγόν ποτε, νῦν δ' ἐμὲ Χαλκίς
τὴν πάρος ἐν μίτραις ἠσπάσατ' ἐν χλαμύδι.

IV. Euenus Grammaticus. 601

10.

Ἐχθίστη Μούσαις σελιδηφάγε, λωβήτειρα,
φωλάς, ἀεὶ σοφίης κλέμματα φερβομένη,
τίπτε κελαινόχρως ἱεραῖς ψήφοισι λοχάζῃ,
σίλφη, τὴν φθονερὴν εἰκόνα πλαττομένη;
φεῦγ' ἀπὸ Μουσάων, ἴθι τηλόσε, μηδ' ὅσον ὄψει
βάσκανον ἐν ψήφῳ δόξαν ἐπεισαγάγῃ.

1. Anth. Pal. IX 122: corr. *ἀδέσποτον*, C *εἰς χελιδόνα τέττιγα καταπιοῦσαν:* ˜ *τὸν μουσικὸν μέμψις.* Iteratur infra post IX 339 corr. *Εὐήνου εἰς χελιδόνα τέττιγα κατεσθίουσαν.*
2. Anth. Pal. IX 717: *Εὐϊνου.*
3. Anth. Pal. IX 718: *τοῦ αὐτοῦ.*
4. Anth. Pal. XII 172: *Εὐήνου.* Plan. *ἄδηλον.*

5. Anth. Plan. 165: *Εὐήνου.*

6. Anth. Plan. 166: *τοῦ αὐτοῦ.*

7. Anth. Pal. IX 75: corr. *Εὐήνου Ἀσκαλωνίτου εἰς* (deinde C) *ἄμπελον, ἣν τράγος κατέφαγεν.* Suid. v. *ἀσκὸς Κτησ.* Sueton. vit. Domit. c. 14. Schol. Arist. Plut. 1128. Denique picturae Pompeianae subscriptum legitur, vid. Bulletino 1876 p. 32. (cf. Kaibel Ep. Gr. 1106 Diltheyi comment. Turici 1876 memorans, quam non vidi.) Euenum imitatur Leonidas IX 99: *Ἴξαλος εὐπώγων αἰγὸς πόσις ἔν ποθ' ἀλωῇ Οἴνης τοὺς ἀπαλοὺς πάντας ἔδαψε κλάδους· Τῷ δ' ἔπος ἐκ γαίης τόσον ἄπνε· κεῖρε κάκιστε Γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα τὸ καρποφόρον. Ῥίζα γὰρ ἔμπεδος οὖσα πάλιν γλυκυ νέκταρ ἀνήσει, Ὅσσον ἐπισπεῖσαι σοὶ τράγε θυομένῳ.* quod *Λεωνίδου Ταραντίνου* in cod. Pal. inscribitur, sed perperam, nam iunioris esse testificantur epigrammata quae praecedunt et quae subsequuntur. Ovidius, qui in Fastis I 351 hanc chriam tractavit (cf. etiam Metamorph. XV 114 seq.), Babrii apologum ob oculos habuisse videtur, nam Eueni istius aetas incerta, qui fortasse Ovidio iam defuncto poeticam artem professus est.

8. Anth. Pal. IX 62: corr. *Εὐήνου Σικελιώτου,* C *εἰς ἴλιον τὴν πόλιν κτλ.* (cod. Par. *εὐαύνου εἰς τὸν Ἴλιον*). Euenus Siceliota non solum uno tantum hoc loco commemoratur, sed ipsa haec appellatio insolens est, nam si natione Siculus erat, *Σικελός* dicendus, sin aliunde migraverat in Siciliam, ab antiqua patria nomen traxisse consentaneum est, itaque coniicio *Ἀσκαλωνίτου.*

9. Anth. Pal. IX 602: *Εὐΐνου ἀθηναΐ.*

10. Anth. Pal. IX 251: corr. *Εὐήνου γραμματιξ εἰς τοὺς σκώληκας τοὺς τὰς βίβλους βιβρωσκούσας* (ita cod.) *ἤγουν σῆτας.*

CRITIAS.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

(ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ.)

1. [1.]*)

Κότταβος ἐκ Σικελῆς ἐστι χθονός, ἐκπρεπὲς ἔργον,
ὃν σκοπὸν ἐς λατάγων τόξα καθιστάμεθα·
εἶτα δ' ὄχος Σικελός, κάλλει δαπάνῃ τε κράτιστος.
* * * * *
Θεσσαλικὸς δὲ θρόνος, γυίων τρυφερωτάτη ἕδρα·
εὐναίου δὲ λέχους ἔξοχα κάλλος ἔχει
Μίλητός τε Χίος τ', ἔναλος πόλις Οἰνοπίωνος·
Τυρσηνὴ δὲ κρατεῖ χρυσότυπος φιάλη,
καὶ πᾶς χαλκός, ὅτις κοσμεῖ δόμον ἔν τινι χρείᾳ·
Φοίνικες δ' εὗρον γράμματ' ἀλεξίλογα·

Critias. 1. Athen. I 28 B: *Κριτίας δὲ οὕτως (τὰ ἐξ ἑκάστης πόλεως ἰδιώματα καταλέγει)· Κότταβος κτλ.* — V. 1—2 ib. XV 666 B: *μάθε παρ' ἐμοῦ, ὅτι πρῶτον μὲν ἡ τῶν κοττάβων παιδιὰ Σικελική ἐστιν εὕρεσις, ταύτην πρῶτον εὑρόντων Σικελῶν, ὡς Κριτίας φησὶν ὁ Καλλαίσχρου ἐν τοῖς ἐλεγείοις διὰ τούτων· Κότταβος κτλ.* et v. 1 etiam Sch. Arist. Pac. 1244. — V. 1. *Κότταβος*, Meineke *κόσσαβος*, sed vide fr. 7, 10. — *ἐστι χθονός, ἐκπρεπὲς*, Ath. pr. loco *χθονὸς ἐκπρεπὲς εἰς*. — V. 2. *ὃν σκοπὸν* om. B pr. l. — *ἐς λατάγων*, pr. l. B *ἐς λατάμων*, post. l. BPV *ἐκ λαταγῶν*. — V. 3. *Σικελός*, B *Σικελικός*. — *κάλλει δαπάνῃ τε* Casaub.. VL *καλλιδαπάνη τε*. — *κράτιστος* C, *κράτιστε* D, *κρατίστη* VL. Post h. v. fort. plures omissi sunt. — V. 4. *γυίων*, B *γυω*. — V. 5. *εὐναίου* V, *εὐναῖον* L. — *ἔξοχα* om. BCD. — V. 6. *Οἰνοπίωνος*, B *οἰνοποίωνος*. — V. 7. *Τυρσηνὴ* BCD, *Τυρσηνὴν* VL. — V. 8. *ὅτις*, B *ὅστις*. — V. 9. *γράμματ' ἀλεξίλογα* codd. et Eust. Od. p. 1771,

*) Numeri adiecti sunt editionis Bachianae.

Θήβη δ' ἁρματόεντα δίφρον συνεπήξατο πρώτη·
  φορτηγοὺς δ' ἀκάτους Κᾶρες, ἁλὸς ταμίαι·
τὸν δὲ τροχοῦ γαίης τε καμίνου τ' ἔκγονον εὗρεν, 603
  κλεινότατον κέραμον, χρήσιμον οἰκονόμον,
ἡ τὸ καλὸν Μαραθῶνι καταστήσασα τρόπαιον.

2. [2.]

Καὶ τόδ' ἔθος Σπάρτῃ μελέτημά τε κείμενόν ἐστιν
  πίνειν τὴν αὐτὴν οἰνοφόρον κύλικα,
μηδ' ἀποδωρεῖσθαι προπόσεις ὀνομαστὶ λέγοντα,
  μηδ' ἐπὶ δεξιτερὰν χεῖρα κύκλῳ θιάσου
ἄγγεα * * * * *
  * * Λυδὴ χεὶρ εὗρ' Ἀσιατογενής,
καὶ προπόσεις ὀρέγειν ἐπιδέξια, καὶ προκαλεῖσθαι
  ἐξονομακλήδην, ᾧ προπιεῖν ἐθέλῃ·
εἶτ' ἀπὸ τοιούτων πόσεων γλώσσας τε λύουσιν
  εἰς αἰσχροὺς μύθους, σῶμά τ' ἀμαυρότερον

46, qui v. 9 et 11 affert; adde Gramm. Bekk. An. I 382, 19: ἀλεξίλογα· οὕτω τὰ γράμματα κέκληκε Κριτίας ὁ τύραννος. Revocavi librorum lectionem, cuius in locum Schweighaeuser λεξίλογα, Dobree δεξίλογα, Meineke ἀεξίλογα substituit. Critias γρ. ἀλεξίλογα dixit litteras sermoni opitulantes, i. e. elementa, quae vocis humanae varios sonos tanquam ad amussim reddant. — V. 11. B ἀκάτας ἁλὸς om. Κᾶρες. — V. 12. τροχοῦ Casaub., libri τροχόν. — γαίης, BCD γαίας vix recte. — τ' ἔκγονον, B τέ γόνον. — V. 14. Μαραθῶνι, CD Μαραθῶνος.

2. Athen. X p. 432 D: Προπόσεις δὲ τὰς γινομένας ἐν τοῖς συμποσίοις Λακεδαιμονίοις οὐκ ἦν ἔθος ποιεῖν οὐδὲ φιλοτησίας διὰ τούτων πρὸς ἀλλήλους ποιεῖσθαι· δηλοῖ δὲ ταῦτα Κριτίας ἐν τοῖς Ἐλεγείοις· Καὶ τόδ' κτλ. — V. 4 usque ad 8 (ἐξονομακλήδην) om. C. — κύκλῳ A, κύκλον BP, κυκλοῦν VL. — θιάσου, Casaub. θίασον, Porson Θασίου. — V. 5. ἄγγεα . . . Λυδὴ χεὶρ εὗρ' Ἀσιατογενής scripsi, ut hexametri primum tantum verbum supersit, pentametri initium interceptum: hexametrum integrum intercidisse ratus Dobree scripsit Ἄγγε', ἃ Λυδὴ χεὶρ εὗρ' Ἀσιατογενής, cum iam antea Porson vidisset legendum Λυδὴ χεὶρ Ἀσιατογενής, A λυδῆ χειρευνασίατο γενης, B λυδηχειυευρασιατογενὴς, P λυδῆ χειρενασίατο γένης καὶ, sed καὶ delet., VL λυδῆ χειρενασίατο (L χειρενασίατο) γένης καί, et deinde in PVL lacunae indicium, quo carent AB. Boeckh vero (Archaeol. Zeit. IV 371) pentametrum desiderari censens scripsit χεῖρα κυκλοῦν Θασίου Ἄγγε', ἃ Λυδή χεὶρ Ἀσιατογενὴς (ἐτόρευσεν), Lydia enim pocula sive ᾠὰ a Critia commemorata esse existimat. Possis etiam Λύδι', ἃ δὴ ταχύχειρ εὗρ' Ἀσιατογενής coniicere coll. Polluce II 148: εὔχειρ, ταχύχειρ, Κριτίας. — V. 8. προπιεῖν BC, A προπολεῖν, P προποτεῖν, V προπιτεῖν, L προπίνειν. — ἐθέλῃ Hartung, legebatur ἐθέλει. — V. 9. τε λύουσι PVL, τελέουσιν ABC.

τεύχουσιν· πρὸς δ' ὄμματ' ἀχλὺς ἀμβλωπὸς ἐφίζει·
λῆστις δ' ἐκτήκει μνημοσύνην πραπίδων·
νοῦς δὲ παρέσφαλται· δμῶες δ' ἀκόλαστον ἔχουσιν
ἦθος· ἐπεισπίπτει δ' οἰκοτριβὴς δαπάνη·
οἱ Λακεδαιμονίων δὲ κόροι πίνουσι τοσοῦτον,
ὥστε φρέν' εἰς ἱλαρὰν ἐλπίδα πάντας ἄγειν,
εἴς τε φιλοφροσύνην γλῶσσαν μέτριόν τε γέλωτα·
τοιαύτη δὲ πόσις σώματί τ' ὠφέλιμος
γνώμῃ τε κτήσει τε· καλῶς δ' εἰς ἔργ' Ἀφροδίτης, 604
πρός θ' ὕπνον ἥρμοσται, τὸν καμάτων λιμένα,
πρὸς τὴν τερπνοτάτην τε θεῶν θνητοῖς Ὑγίειαν,
καὶ τὴν Εὐσεβίης γείτονα Σωφροσύνην.

* * *

αἱ γὰρ ὑπὲρ τὸ μέτρον κυλίκων προπόσεις παραχρῆμα
τέρψασαι λυποῦσ' εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον·
ἡ Λακεδαιμονίων δὲ δίαιθ' ὁμαλῶς διάκειται,
ἔσθειν καὶ πίνειν σύμμετρα πρὸς τὸ φρονεῖν
καὶ τὸ πονεῖν εἶναι δυνατούς· οὐκ ἔστ' ἀπότακτος
ἡμέρα οἰνῶσαι σῶμ' ἀμέτροισι πότοις.

V. 11. *τεύχουσιν*, Bach. *τρύχουσιν*. — *ὄμματ'* Hermann et Meineke, v. *ὄμμ'*. — V. 12. *λῆστις* C2L, ABPVC1 *λῆσις*. — V. 16. *ἐλπίδα πάντας ἄγειν* scripsi, quod recepit Meineke, atque *ἐλπίδα* etiam Emperius coniecit, Hartung *ἐλπίδα πάντας ἀνεῖν*, legebatur *ἀσπίδα πάντ' ἀπάγειν*. — V. 17. *γλῶσσαν* B, *γλῶτταν* v. — V. 18. *τοιαύτη*, B *τοιαῦτα*. — V. 19. *δ'* ABC, om. PVL. — V. 21. *ὑγίειαν* PVL, *ὑγείαν* ABC. — V. 22. *Εὐσεβίης*, B *εὐσεβείης*. — V. 23. Plura deesse apparet, dicit enim Athenaeus: *ἑξῆς τε πάλιν φησίν· Αἱ γὰρ κτλ.* Epit. om. v. 23—27 (*δυνατούς*). — V. 24. *ἅπαντα*, Schneidewin *ἔπειτα*. —V. 26. *ἔσθειν*, AP *ἐσθίειν*. — *φρονεῖν* Bach, v. *φανέν*. — V. 27. *οὐκ*, fort. *κοὐκ* vel *οὐδ'*. — *ἀπότακτος*, C *ἀποτακτὸς*, PVL *ἀπότακτον*. — V: 28. *ἡμέρα* C, *ἡμέραι* BP, *ἡμέρᾳ* VL. — *πότοις* C, *ποτοῖς* PVL. — Quod. Io. Philop. ad Aristot. de an. C p. 8 dicit: *φασὶ δὲ καὶ Κριτίαν γεγονέναι σοφιστήν, οὗ καὶ τὰ φερόμενα συγγράμματα εἶναι, ὡς Ἀλέξανδρος λέγει· τὸν γὰρ τῶν τριάκοντα μηδὲ γεγραφέναι ἄλλο τι, πλὴν πολιτείας ἐμμέτρους· οὗτος οὖν τὴν ψυχὴν ἔλεγεν αἷμα εἶναι·*

Αἷμα γὰρ (φησὶν) ἀνθρώποις περικάρδιόν ἐστι νόημα.

cf. ib. A p. 4, videtur error subesse, nam hic Empedoclis est versus (v. 317), quamquam placitum ipsum Critiae non abiudicandum. Cf. Galen. de Hippocr. et Plat. plac. II T. I p. 264: *αἷμά φησιν εἶναι τὴν ψυχήν, ὡς Ἐμπεδοκλῆς καὶ Κριτίας ὑπέλαβον.* adde Hermiam adv. Gentil. c. 1.

ΕΙΣ ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΝ.

3. [3.]

Καὶ νῦν Κλεινίου υἱὸν Ἀθηναῖον στεφανώσω
Ἀλκιβιάδην νέοισιν ὑμνήσας τρόποις·
οὐ γάρ πως ἦν τοὔνομ' ἐφαρμόζειν ἐλεγείῳ·
νῦν δ' ἐν ἰαμβείῳ κείσεται οὐκ ἀμέτρως.

4. [3.]

Γνώμη δ'· ἥ σε κατήγαγ', ἐγὼ ταύτην ἐν ἅπασιν
εἶπον καὶ γράψας τοὔργον ἔδρασα τόδε·
σφραγὶς δ' ἡμετέρης γλώσσης ἐπὶ τοῖσδεσι κεῖται.

---

5. [4.]

Πλοῦτον μὲν Σκοπαδῶν, μεγαλοφροσύνην δὲ Κίμωνος,
νίκας δ' Ἀρκεσίλα τοῦ Λακεδαιμονίου.

6. [5.]

Ἐκ μελέτης πλείους ἢ φύσεως ἀγαθοί.

3. Hephaest. p. 22: *ὥσπερ Κριτίας ἐν τῇ εἰς Ἀλκιβιάδην ἐλεγείᾳ οὐκ ᾤετο ἐγχωρεῖν τὸ* (om. A) *τοῦ Ἀλκιβιάδου ὄνομα· φησὶ γὰρ ἐν ἐκείνῃ οὕτως* (haec tria vocabula om. A)· *Καὶ νῦν κτλ.* Eadem excusatione utitur auctor epigr. Bullettino d. Instit. Arch. 1831 p. 74: *Καὶ δὴ καλεύμην Ταξιάρχης ἐν βροτοῖς. Οὐ γὰρ ἐν ἑξαμέτροις ἥρμοσε τοὔνομ' ἐμόν.* — V. 1. *Ἀθηναῖον* BP, *Ἀθηναίου* Turn. ES, utrumque A.

4. Plut. Alcib. c. 33: *Τὸ μὲν οὖν ψήφισμα τῆς καθόδου πρότερον ἐκεκύρωτο, Κριτίου τοῦ Καλλαίσχρου γράψαντος, ὡς αὐτὸς ἐν ταῖς ἐλεγείαις πεποίηκεν ὑπομιμνήσκων τὸν Ἀλκιβιάδην τῆς χάριτος ἐν τούτοις· Γνώμη κτλ.* — V. 1. *γνώμη*, Valckenaer *γνώμην*. — V. 2. *ἔδρασα* codd., v. *ἔγραψα*. — V. 3. *γλώσσης* Schaefer, v. *γλώττης*. — *τοῖσδεσι*, Fia *τοῖς δέ σοι*, E *τοῖς δέ σοι* sed corr. *σι*. — *κεῖται*, fort. *κείσθω*.

5. Plut. Cimon. c. 10: *Ἔτι τοίνυν Γοργίας μὲν ὁ Λεοντῖνός φησι τὸν Κίμωνα τὰ χρήματα κτᾶσθαι μέν, ὡς χρῷτο, χρῆσθαι δέ, ὡς τιμῷτο. Κριτίας δὲ τῶν τριάκοντα γενόμενος ἐν ταῖς ἐλεγείαις εὔχεται· Πλοῦτον κτλ.* — V. 1. *Σκοπαδῶν* Coraes, v. *Σκοπάδων*. — V. 2. *Ἀρκεσίλα* scripsi, cf. Paus. VI 2, 1, idemque Westermann coniecit, vulgo *Ἀγεσιλάου*, AFa *Ἀγησίλα*, Hartung *νίκας Τισαμένου* (*Τισαμενοῦ*), quod cum displiceat aliis nominibus, tum propter asyndeton hic ferri nequit.

6. Stob. Floril. XXIX 10: *Κριτίου.* — *ἢ φύσεως*, fort. *ἢ 'κ φύσεως* scribendum.

ΕΠΗ.

7. [7.]

Τὸν δὲ γυναικείων μελέων πλέξαντά ποτ' ᾠδάς
ἡδὺν Ἀνακρείοντα Τέως εἰς Ἑλλάδ' ἀνῆγεν,
συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠπερόπευμα,
αὐλῶν ἀντίπαλον, φιλοβάρβιτον, ἡδύν, ἄλυπον·
. . . .
οὔ ποτέ σου φιλότης γηράσεται οὐδὲ θανεῖται,
ἔστ' ἂν ὕδωρ οἴνῳ συμμιγνύμενον κυλίκεσσιν
παῖς διαπομπεύῃ, προπόσεις ἐπιδέξια νωμῶν,
παννυχίδας θ' ἱερὰς θήλεις χοροὶ ἀμφιέπωσιν, 606
πλάστιγξ θ' ἡ χαλκοῦ θυγάτηρ ἐπ' ἄκραισι καθίζῃ
κοττάβου ὑψηλαῖς κορυφαῖς Βρομίου ψακάδεσσιν.

7. Athen. XIII 600 E: ὃ (Ἔρωτα) ὁ σοφὸς ὑμνῶν ἀεί ποτε Ἀνακρέων πᾶσίν ἐστι διὰ στόματος· λέγει οὖν περὶ αὐτοῦ καὶ ὁ κράτιστος Κριτίας τάδε· Τὸν κτλ. — V. 1. ἠπερόπευμα, P ὑπερόπευμα. — V. 4. φιλοβάρβιτον, P φιλοβάρβυτον, B φιλοβάρετον. — ἡδύν, fort. ἡβῶν. — Deinde interstitium feci, quemadmodum etiam Meineke et Hartung: nam ipse Athenaeus aliquot versus praetermisisse videtur, itaque non opus est Hermanni correctione v. 5, qui τοῦ voluit scribere, ubi libri omnes σου exhibent, vel quod postea Meineke commendavit v. 1 τὸν σὲ pro τὸν δὲ. — V. 7. διαπομπεύῃ ABC, διαπομπεύσῃ PVL, Osann διαποιπνύῃ, Hartung διαπορθμεύσῃ. — προπόσεις PVL, προπόσις A, πρόποσις B, προπόσιν C. — ἐπιδέξια νωμῶν AC epit. Hoesch., ἐπὶ δεξιὰν ὦμον B, ἐπὶ δεξιὸν ὦμον PVL. — V. 8. θ' om. P. — V. 9. πλάστιγξ CL, πλάστιξ APV. — θ' PVL, τε A, δ' C. — ἄκραισι ABC, ἄκροισι PVL. — καθίζῃ B, καθίζει AC, καθίξει libri Casaub., καθίζοι PVL. — V. 10. ψακάδεσσιν AC, ψακάδεσιν B, ψεκάδεσσιν PVL. — Iniuria Hertzberg hoc fr. in suspicionem vocavit, cf. quae dixi Comment. Crit. III p. 7, ubi conieci particulam hanc fuisse maioris alicuius carminis, in quo vitas poetarum descripserit, ut huc referendum sit (fr. 33) Mall. Theodor. p. 537: „*Metrum dactylicum hexametrum inventum primitus ab Orpheo Critias asserit.*“ Porro (fr. 34) Philostr. vit. Soph. Praef. *Οἶδα γὰρ δὴ καὶ Κριτίαν τὸν σοφιστὴν οὐκ ἐκ πατέρων, ἀλλὰ Ὁμήρου δὴ μόνου σὺν τῷ πατρὶ ἐπιμνησθέντα, ἐπειδὴ θαῦμα δηλώσειν ἔμελλε πατέρα Ὁμήρῳ ποταμὸν εἶναι.* (cf. Tzetz. Exeg. Il. p. 8 et 131) et fort. etiam (fr. 36) Schol. Eurip. Hipp. 263: *τὸ δὲ μηδὲν ἄγαν οἱ μὲν Χίλωνι τῷ Λακεδαιμονίῳ ἀνατιθέασιν, ὡς Κριτίας.* — Ex carminibus fort. petita sunt, quae exhibet Poll. II 122: *παρὰ δὲ Κριτίᾳ καὶ λογεὺς ὁ ῥήτωρ*, et II 148: *εὔχειρ, ταχύχειρ, ὡς Κριτίας.* — *Critiae* vindicare voluit Schleiermacher versum, quem Plato de Rep. II 367 E adhibuit: *Καὶ ἐγὼ ἀκούσας ἀεὶ μὲν δὴ τὴν φύσιν τοῦ τε Γλαύκωνος καὶ τοῦ Ἀδειμάντου ἠγάμην, ἀτὰρ οὖν καὶ τότε πάνυ γε ἥσθην καὶ εἶπον· οὐ κακῶς εἰς ὑμᾶς, ὦ παῖδες ἐκείνου τοῦ ἀνδρός, τὴν ἀρχὴν τῶν ἐλεγείων ἐποίησεν ὁ Γλαύκωνος ἐραστής, εὐδοκιμήσαντας περὶ τὴν Μεγαροῖ μάχην εἰπών·*

Παῖδες Ἀρίστωνος, κλεινοῦ θεῖον γένος ἀνδρός.

ut haec prima fuerit Critiae elegia. Nihil iuvat Aristides II 98, qui dicit: *ταῦτα λέγει Πλάτων, ὁ τοῦ ἐπιγράμματος μετέχων, καὶ δι' ὃν τὸ Ἀρίστωνος γένος θεῖον ὡς ἀληθῶς.* nam nihil nisi hunc ipsum Platonis locum novit, eodemque loco utitur schol. Aristid. III 420: *ἐπίγραμμα γάρ ἦν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ Ἀρίστωνος λέγων* (scr. *λέγον*) *οὕτως· ὦ παῖδες Ἀρίστωνος κλεινοῦ θεῖον γένος.* qui versum ex Platone petiit, ea quae deinceps addit, suo periculo nugatur; quod *ἐπίγραμμα Ἀρίστωνος* dicit, non tam ipsi Aristoni tribuit, sed epigramma in Aristonem compositum significat. Omnino haec Schleiermacheri coniectura incertissima, nam neque constat, quam pugnam Megarensem Plato dicat, neque Aristo eiusque filii qui sint*), sed hanc quaestionem expedire non est huius loci, cf. Susemihl Philos. Plat. II 76 seqq. et in Philologo Suppl. II 114 seq.

*) Equidem Aristonem Platonis philosophi patrem dici existimo, sed poematii quis sit auctor plane incertum.

IOPHON.

Κρύπτω τῷδε τάφῳ Σοφοκλῆ πρωτεῖα λαβόντα,
τῆς τραγικῆς τέχνης σχῆμα τὸ σεμνότατον.

Iophon. Epigramma legitur in vita Sophocl. 131 ed. Westerm.: *φασὶ δ' ἐπιγεγράφθαι τῷ αὐτοῦ τάφῳ τάδε· κρύπτω κτλ.* sed PI *λαβὼν δέ φησιν ἐπέγραψε τῷ τάφῳ αὐτοῦ* (om. I) *τάδε.* Secundum Iahnium ed. Soph. Electrae p. 11 codices omnes *λαβὼν* exhibent; *φησὶ* antiquiores, *φασὶ* recentes, denique *ἐπιγέγραπται* F, *ἐπιγράψαι* GR, *ἐπέγραψε* CI, ceteri ut videtur *ἐπιγεγράφθαι* tuentur. Ego olim conieci scribendum esse *Λόβων δέ φησιν ἐπιγεγράφθαι*, de Lobone Argivo cogitans, quem *περὶ ποιητῶν* scripsisse in Epimenidis vita testatur Diog. L. I 112, eodemque auctore utitur I 34 in Thaletis vita: *τὰ δὲ γεγραμμένα ὑπ' αὐτοῦ φησι Λόβων ὁ Ἀργεῖος εἰς ἔπη τείνειν διακόσια· ἐπιγεγράφθαι δ' αὐτοῦ ἐπὶ τῆς εἰκόνος τάδε· Τόνδε Θαλῆν Μίλητος Ἰὰς θρέψασ' ἀνέδειξεν Ἀστρολόγον πάντων πρεσβύτατον σοφίῃ,* quae ex eodem libro de poetis petita esse apparet. Leguntur alia epigrammata passim in libro I, quae Diogenes dicit vel in statuis vel in monumentis philosophorum inscripta esse, quae probabiliter Schneidewin (Philol. I 21) suspicatur ex eodem Lobonis opere petita esse; nam omnes illi pariter musicae artis atque sapientiae laude inclaruerunt, itaque Lobon illos haud dubie in libro de poetis recensuerat: epigrammata autem ista, quae Diogenes libro I recenset (nam quod legitur II 15 in Anaxagoram philosophum ab hac societate segregandum censeo), non solum ab aetate virorum, in quorum honorem et memoriam composita sunt, aliena esse apparet, sed etiam singula tantam similitudinem prae se ferunt, ut omnia ab eodem auctore profecta esse videantur. Lobon autem si haec omnia in libro suo de poetis exhibuit, etiam ipse ista epigrammata condidisse censendus est, quemadmodum etiam epistolas sapientum, quas Diogenes l. I adscripsit, Argivus literator videtur condidisse: certe omnes ab eodem homine fraudulento fictae sunt. cf. quae de Lobonis fallaciis nuperrime Hiller in Mus. Rh. XXXIII 518 seq. probabiliter et docte commentatus est. — Igitur si recte olim Lobonis nomen in vita Sophoclis restitui, et comprobaverunt hanc meam coniecturam O. Iahn et Benndorf, hoc quoque epigramma, quod sane illis non magnopere dispar est, in eundem numerum referendum, neque omnino inscriptum fuit in tragici monumento. Sed tamen dubitationem iniicit Valerii Maximi testimonium, qui epigramma ab Iophonte in patris memoriam sepulcro insculptum esse narrat VIII 7, 12: „Sophocles quoque gloriosum cum rerum natura certamen habuit, tam benigne illa mirifica opera sua

exhibendo, quam illa operibus eius tempora liberaliter subministrando. Prope enim centesimum annum attigit, sub ipsum transitum ad mortem Oedipode Coloneo scripto; qua sola fabula omnium eiusdem studii poetarum praeripere gloriam potuit: idque ignotum esse posteris filius Sophoclis Iophon (ita Pighius, libri *Sophon*) noluit, *sepulcro patris quae retuli insculpendo.*" Haec Valerium vel alium quem commentum esse,
non est credibile: sane ea quae ille refert, non insunt in hoc disticho, 608
sed videtur tantum primordium superesse, reliqua interciderunt. Igitur eiusmodi epigrammate si revera sepulcrum tragici ornatum erat, audax admodum facinus fuit, aliud plane comminisci. Quare postea probavi, quod Westermann coniecit *Ἰοφῶν δέ, φασίν, ἐπέγραψε*, sive Leutsch (Philol. I 131) *Ἰοφῶν δέ, ὥς φησιν . . ., ἐπέγραψε.* Sed de hac ambigua re apud alios sit iudicium. — V. 1. *Σοφοκλῆ* S ut videtur et fortasse alii ap. Iahn., vulgo *Σοφοκλῆν.* — V. 2. *λαβόντα, τῆς τραγικῆς τέχνης σχῆμα* scripsi, legebatur *λαβόντα τῇ τραγικῇ τέχνῃ, σχῆμα,* nisi quod PI *ἐν τῇ*, I *καὶ σχῆμα.* Sane genetivus quo sit referendus ambigi potest: *πρωτεῖα* simpliciter dici poterat, non item *σχῆμα.* Sed si epigrammatis hoc est exordium, fortasse continuabatur *σχῆμα τὸ σ. πατρίδος ἀρχαίης.*

SOCRATES.

1.

Αἴσωπός ποτ' ἔλεξε Κορίνθιον ἄστυ νέμουσιν,
μὴ κρίνειν ἀρετὴν λαοδίκῳ σοφίῃ.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

2.

Δῆλι' Ἄπολλον χαῖρε καὶ Ἄρτεμι, παῖδε κλεεινώ.

3.

Οἳ δὲ χοροῖς κάλλιστα θεοὺς τιμῶσιν, ἄριστοι
ἐν πολέμῳ.

Socrates. 1. Diog. Laert. II 42: *ἐποίησε δὲ (Σωκράτης) καὶ μῦθον Αἰσώπειον οὐ πάνυ ἐπιτετευγμένως, οὗ ἡ ἀρχή· Αἴσωπος κτλ.* Cf. Plato Phaed. 60 D. Plut. de aud. poet. c. 2. Augustin. de cons. Evangel. I 7.

2. Diversis nominibus appellatur hoc carmen, nec tamen de diversis carminibus cogitandum, ut Wyttenbach vult. *Prooemium* dicit Plato Phaed. p. 60 D: *περὶ γάρ τοι τῶν ποιημάτων, ὧν πεποίηκας, ἐντείνας τοὺς τοῦ Αἰσώπου λόγους, καὶ τὸ εἰς τὸν Ἀπόλλω προοίμιον.* et Themist. II p. 32: *καὶ ἔστι Σωκράτει προοίμιον πεποιημένον ἐν τόνῳ ἑξαμέτρῳ εἰς τὸν θεόν. paeanem* praeter Diogenem (vide infra) minus recte appellat Dio Chrys. or. 43 T. II 580: *καὶ παιᾶνα ἐποίησεν εἰς τὸν Ἀπόλλω καὶ τὴν Ἄρτεμιν.* Cf. Epict. II 6, 26. IV 4, 23. Denique Suidas v. *Σωκράτης* (Eudoc. 390) *ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν καὶ μῦθον Αἰσώπειον δι' ἐπῶν.* — Diog. Laert. II 42: *Ἀλλὰ καὶ παιᾶνα κατά τινας ἐποίησεν (Σωκράτης), οὗ ἡ ἀρχή· Δῆλι' Ἄπ. κτλ. Διονυσόδωρος δέ φησι μὴ εἶναι αὐτοῦ τὸν παιᾶνα.* — *Ἄπολλον*, Cod. Mon. *ἄπολλων* (o superscr.). — *κλεεινώ*, Cod. Cant. Ar. Mon. *κλεινώ*, Vind. *κλεινά*.

3. Athen. XIV p. 628 F: *ὅθεν καὶ Σωκράτης ἐν τοῖς ποιήμασι τοὺς κάλλιστα χορεύοντας ἀρίστους φησὶν εἶναι τὰ πολέμια, λέγων οὕτως· Οἳ δὲ κτλ.* Fort. ex prooemio in Apollinem.

Socrati etiam tribuendos censeo versus, quos ex Herodico Crateteo descripsit Athenaeus V 219 C:

„Σώκρατες, οὐκ ἔλαθές με πόθῳ δηχθεὶς φρένα τὴν σήν
παιδὸς Δεινομάχης καὶ Κλεινίου· ἀλλ' ὑπάκουσον,
εἰ βούλει σοι ἔχειν εὖ παιδικά, μηδ' ἀπιθήσῃς
ἀγγέλῳ, ἀλλὰ πιθοῦ· καί σοι πολὺ βέλτιον ἔσται."
Κἀγὼ ὅπως ἤκουσα χαρᾶς ὕπο σῶμα λιπαίνω
ἱδρῶτι, βλεφάρων δὲ γόος πέσεν οὐκ ἀθελήτως.
„Στέλλου, πλησάμενος θυμὸν Μούσης κατόχοιο,
ᾗ τόνδ' αἱρήσεις ᾠδῶν δεινοῖσι πόθοισιν.
ἀμφοῖν γὰρ φιλίης ἥδ' ἀρχή· τῇδε καθέξεις
αὐτόν, προσβάλλων ἀκοαῖς ὀπτήρια θυμοῦ."

et deinde:

„Τίπτε δεδάκρυσαι, φίλε Σώκρατες; ἦ σ' ἀνακινεῖ
στέρνοις ἐνναίων σκηπτὸς πόθος ὄμμασι θραυσθείς
παιδὸς ἀνικήτου; τὸν ἐγὼ τιθασόν σοι ὑπέστην
ποιῆσαι."

Aspasiae hos versus tribuit Athenaeus: *Ἀσπασία μέντοι, ἡ σοφὴ τ*[illegible]*οῦ Σωκράτους διδάσκαλος τῶν ῥητορικῶν λόγων, ἐν τοῖς φερομένο*[illegible]*οις ὡς αὐτῆς ἔπεσιν, ἅπερ Ἡρόδικος ὁ Κρατήτειος παρέθετο, φησ*[illegible]*σίν οὕτως.* Apparet Socratem et Aspasiam sermones serere de Alcibia[illegible]dis amore conciliando: atqui Socrates refert, quid Aspasia sibi praeceper[illegible]it, v. 5—6. Igitur non Aspasia, sed Socrates illud colloquium versib[illegible]us heroicis exposuerat: videtur autem Athenaeus ambigua oratione, q[illegible]ua Herodicus usus erat, in errorem inductus esse, neque enim Athen[illegible]aei verba corruptelam contraxisse puto. Ceterum illud carmen neq[illegible]ue ab Aspasia neque a Socrate profectum, sed mala fraude aliquis su[illegible]b-iecit: neque antiqua videtur fraus esse, id quod inprimis usus singula[illegible]ris verbi *κάτοχος*, qui recens admodum est, arguere videtur: etiam *γ*[illegible]*ος* v. 6 satis insolenter lacrimae dicuntur: nisi forte vocabulum corrupt[illegible]m, Meineke *ῥόος* coniecit, idem cum Dobraeo *οὐκ ἐθελήτως* scripsit. — V[illegible]. 8 nondum in integrum restitutus, nam *ᾠδῶν* (Meineke mavult *ᾠδῆς*) n[illegible]ul-lam videtur fidem habere, poeta videtur comparatione usus esse [illegible] *ἢ τόνδ' αἱρήσεις ὡσεὶ* δεινὴ πόθοισιν*, nam reliqua nequeo probabil[illegible]ter emendare, tentavi *ὡσεί τε λίνοισι πόθοιο*, sed hoc displicet prop[illegible]ter clausulae similitudinem (*Μούσης κατόχοιο*). — V. 10 probabiliter M[illegible]ei-neke *ἀκοαῖς θελκτήρια θυμοῦ*. Versu antepaenultimo *σκηπτὸς πό*[illegible]*ος* singulare est, nec tamen coniecturis tentandum, sed pro *θραυσ*[illegible]*εὶς* videtur poeta *θραχθεὶς* scripsisse. Meineke librorum scripturam t[illegible]e-tur, sed deinde *παιδὸς ἀκινήτου* proposuit. — Denique monend[illegible]um est Socrati distichon tribuere Maxim. Conf. II 649, sed est *Palla*[illegible]*dae*, vid. Anthol. Pal. X 34.

ANTIMACHUS.

ΛΥΔΗ.

1.

Φεύγοντας γαίης ἔκτοθι Δωτιάδος.

2.

Γενεᾷ Καβάρνους θῆκεν ἀγακλέας ὀργειῶνας.

3.

Εἶπε δὲ φωνήσας· Πόλυβε, θρεπτήρια τάσδε
ἵππους τοι δώσω δυσμενέων ἑλάσας.

*4.

. . . . . Τότε δὴ χρυσέῳ ἐν δέπαϊ
Ἠέλιον πόμπευεν ἀγακλυμένη Ἐρύθεια.

*5. 612

Οἵ (σοι) τῶν μεγάλων ἕρκτορές εἰσι κακῶν.

Antimachus. Fr. 1. Steph. Byz. v. *Δώτιον . . . καὶ Δωτιὰς ὡς Ἰλιὰς τοῦ Ἰλιεύς . . . καὶ Ἀντίμαχος ἐν δευτέρῳ Λύδης· φεύγοντας κτλ.*

Fr. 2. Phot. 344, 7: *Ὀργεῶνες . . . ὁ γοῦν Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λύδῃ γενεαὶ Καβάρνους θῆκεν ἀγακλέας ὀργίωνας*, ita cod. sed supra *ἀβακλέας*. Eadem Suidas s. v. *Ὀργεῶνες· ὁ γοῦν Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λύδῃ γενεᾷ Καβάρνους θῆκεν ἀβακλέας* (*ἀβλακέας* C) *ὀργεῶνας*. Respicit Harpocr. p. 139, 3: *οἱ μέντοι ποιηταὶ ἔταττον τοὔνομα ἁπλῶς ἐπὶ τῶν ἱερέων, ὡς Ἀντίμαχός τέ που καὶ Αἰσχύλος ἐν Μυσοῖς*. Valesius *γένναν Καβάρνου θῆκεν* scripsit (rectius dedisset *γένναν θῆκε Καβάρνου*), Gaisford et Friedemann *ἐν τῇ Λύδῃ γ΄· Ἔνθα* (Hermann *ἐν δὲ*) *Καβάρνους*. Videtur grammaticus non integrum locum adhibuisse, fort. *γενεὰν Καβάρνου, φησίν, θῆκεν κτλ.* — *Ἀβακλέας* fuerunt qui defenderent, tamquam Lydorum lingua sacerdotes dicti essent, vide praeter Iablonskium G. Hupfeld Exerc. Herodot. III 9.

Fr. 3. Schol. Eurip. Phoen. 44: *ὅτι δὲ Πολύβῳ ἔδωκε* (*Οἰδίπους*) *τοὺς ἵππους, καὶ Ἀντίμαχός φησιν* (M *Αὐτόμαχος*, C *Λυσίμαχος*) *ἐν Λύδῃ· εἶπε κτλ.* — V. 1. *τάσδε* scripsi, vulgo *τάδε*, Barnesius *ταῦτα*, Dübner *τούσδε*.

Fr. 4. Athen. XI 469 D: *ὅτι δὲ καὶ ὁ Ἥλιος ἐπὶ ποτηρίου διεκομίζετο ἐπὶ τὴν δύσιν, Στησίχορος μὲν οὕτως φησίν . . . καὶ Ἀντίμαχος δ' οὑτωσὶ λέγει· τότε δὴ κτλ.* — V. 1. *χρυσέῳ* scripsi, vulgo *εὔχρεῳ*. — V. 2. *πόμπευεν* Schweighaeuser, *πομπεῖ* A, *πόμπει* B, *πέμπει* P, *πέμπεσκεν* VL, *πέμπησιν* Stoll.

Fr. 5. Etym. M. 375, 40: *ἕρκτωρ, ὁ πρακτικός, Ἀντίμαχος· τῶν κτλ.* V *οἱ τῶν*, unde Valckenaer *ὅσσοι* scripsit, ego *οἵ σοι τῶν*.

*6.

. . . . Ἠΰτε καύηξ
(ἔνδιος) δύπτης ἁλμυρὸν εἰς πέλαγος.

*7.

Schol. Apoll. Rh. I 211: *Ζήτης καὶ Κάλαϊς· τούτους ἐκ διαφόρων τόπων συμπλεῦσαι τοῖς Ἀργοναύταις φασίν· οἱ μὲν γὰρ ἐκ Θράκης, ὡς Ἀπολλώνιος, Ἡρόδωρος δὲ ἐκ Δαυλίδος, Δοῦρις δὲ ἐξ Ὑπερβορέων· καταλέγει δὲ τούτους καὶ Ἀντίμαχος.*

8.

Schol. Apoll. Rh. I 1289: *Ἀντίμαχος δὲ ἐν τῇ Λύδῃ φησὶν ἐκβιβασθέντα τὸν Ἡρακλέα διὰ τὸ καταβαρεῖσθαι τὴν Ἀργὼ ὑπὸ τοῦ ἥρωος.*

9.

Schol. Apoll. Rh. III 409: *Καὶ Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λύδῃ Ἡφαιστοτεύκτους* (cod. Par. *χαλκόποδας*) *τοὺς ταύρους ἀπεφήνατο.* Adde Schol. Pind. Pyth. IV 398: *τοὺς πυρίπνους ταύρους Ἀντίμαχος ἐν Λύδῃ ἡφαιστοτεύκτους λέγει.* Fortasse huc pertinet quod ex Antimacho profert Schol. Nic. Ther. 472: *ἐκαλεῖτο δὲ Σάος ἡ ὅλη Θρακικὴ Σάμος· Μόσυχλος δὲ ὄρος τῆς Λήμνου, ὡς Ἀντίμαχος· Ἡφαίστου* (KPR *ἡφαίστοιο*) *πυρὶ εἴκελον* (om. KVR), *ἥν ῥα τιτύσκει δαίμων* (ita A, *σάμον* VR, *σάμ* K) *ἀκροτάτης ὄρεος* (GKV *ἀκροτάτου*, KPVR *ὄρους*) *κορυφῇσι Μοσύχλου.* Dixerat igitur fortasse poeta, tauros illos exhalasse spiritum similem igni, quem Vulcanus in Mosychlo edit:

(ἔπνεον) Ἡφαίστου πυρὶ εἴκελον, ὅρρα τιτύσκει 613
δαίμων ἀκροτάτης ἐν κορυφῇς Μοσύχλου.

Fr. 6. Schol. Apoll. Rh. I 1008: *Δύπτοντες κεφαλάς . . . Δύπτειν δέ ἐστι τὸ δύνειν ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· Δύπται δ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι. πρότερος δὲ Ἀντίμαχος· ἠΰτε τις καύηξ δύνῃ ἐς ἁλμυρὸν πέλαγος,* sic cod. L, ut vulgo, sed Par. Vind. 81 om. *τις* et deinde exhibent *δύπτει εἰς* (Vind. *ἐς*) *ἁλμυρὸν ὕδωρ*, unde Wolf hexametrum restituit *δύπτων εἰς ἁλμυρὸν ὕδωρ*, cum iam antea Rutgersius *δύπτῃσιν ἐς ἁλμυρὸν οἶδμα* coniecisset. Hermann transposuit *δύπτει καύηξ*, contra Meineke *καύηξ δύπτης εἰς* coniecit, ac sane Antimachus non verbo *δύπτειν*, sed nomine *δύπτης* videtur usus esse; scholiastae verba hunc in modum sunt redintegranda: *δύπτειν δέ ἐστι τὸ δύνειν, δύπται δὲ αἴθυιαι, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ.* cf. Etym. M. 291, 19: *Δύπτης· δύπται λέγονται αἱ αἴθυιαι, καὶ ὁ δύπτης. Καλλίμαχος· δύπται τ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι ἔνδιοι καύηκες.* itaque inde *ἔνδιος* petii ad Antimacheum locum restituendum *ἠΰτε καύηξ* (*ἔνδιος*) *δύπτης ἁλμυρὸν εἰς πέλαγος.* Ex Lyde autem petitus videtur versus, quoniam Apollonii scholiasta hoc solum carmen in manibus habuit.

Hartung Ἡφαίστου Σαμίῳ πυρὶ εἴκελον, ἥν ῥα κτλ., quod nullo modo ferri potest, nam Mosychlus Lemni mons fuit.

*10.

Schol. Apoll. Rh. IV 156: Ἐν τούτοις καὶ τοῖς ἐφεξῆς φησὶ τὴν Μήδειαν ἐπιρραίνουσαν ἀρκεύθῳ τὸ (hoc om. cod. L) φάρμακον κοιμίσαι τὸν δράκοντα ἐπᾴδουσαν καὶ οὕτω τὸ κῶας ἀνελέσθαι, καὶ χωρισθῆναι ἀμφοτέρους ἐπὶ τὴν ναῦν κοιμωμένου τοῦ θηρίου, συμφώνως τῷ Ἀντιμάχῳ.

11.

Schol. Apoll. Rh. IV 1153: Τιμαίου λέγοντος ἐν Κερκύρᾳ τοὺς γάμους ἀχθῆναι Διονύσιος ὁ Μιλήσιος ἐν δευτέρῳ τῶν Ἀργοναυτικῶν ἐν Βυζαντίῳ φησίν, Ἀντίμαχος ἐν Λύδῃ ἐν Κόλχοις πλησίον τοῦ ποταμοῦ μιγῆναι (τῇ Μηδείᾳ τὸν Ἰάσονα).

12.

Schol. Apoll. Rh. IV 259: Ἡσίοδος δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν Πυθιονίκαις καὶ Ἀντίμαχος ἐν Λύδῃ διὰ τοῦ Ὠκεανοῦ φασιν ἐλθεῖν αὐτοὺς (τοὺς Ἀργοναύτας) εἰς Λιβύην, καὶ βαστάσαντας τὴν Ἀργὼ εἰς τὸ ἡμέτερον πέλαγος γενέσθαι.

13.

Schol. Apoll. Rh. II 296: Στροφάδας φησὶ κεκλῆσθαι διὰ τὸ τοὺς Βορεάδας αὐτόθεν ὑποστρέψαι, στραφέντας εἰς τοὐπίσω, λαβὼν παρὰ Ἀντιμάχου· (οὕτω γὰρ ἐκεῖνος ἐν τῇ Λύδῃ περὶ αὐτῶν μέμνηται) [haec omissa in cod. L]. Οἱ δὲ Στροφάδας φασὶν αὐτὰς κεκλῆσθαι, καθὸ ἐπιστραφέντες αὐτόθι ηὔξαντο τῷ Διὶ καταλαβεῖν τὰς Ἁρπυίας. Κατὰ δὲ Ἡσίοδον καὶ Ἀντίμαχον καὶ Ἀπολλώνιον οὐ κτείνονται. Cf. ib. ad v. 297: Αἱ Πλωταὶ νῆσοι μετωνομάσθησαν Στροφάδες· μέμνηται αὐτῶν καὶ Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λύδῃ.

*14.

Schol. Apoll. Rh. II 178: Ἀγηνορίδης· Ἀγήνορος γὰρ παῖς ἐστι (Φινεύς), ὡς Ἑλλάνικος· ὡς δὲ Ἡσίοδός φησιν, Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος καὶ Κασσιεπείας· ὁμοίως δὲ καὶ Ἀσκληπιάδης καὶ Ἀντίμαχος καὶ Φερεκύδης φασίν.

*15.

Etym. Flor. ap. Miller Mélanges p. 265: Σήσαμοι καὶ Ἐρυθῖνοι, χωρία Παφλαγονίας· οὓς Ἐρυθίνους φησὶν Ἀντίμαχος διὰ τὴν ἐρυθρότητα καὶ τὴν τοιαύτην χροιάν. Petita haec sunt ex commentario magis integro Apoll. Rhod. II 941, ubi nunc legitur: Ἐρυθῖνοι δὲ οὕτω λεγόμενοι λόφοι περὶ Παφλαγονίαν· οὕτω δὲ λέ-

γονται διὰ τὴν ἐρυθρότητα τοῦ χρώματος· εἰσὶ γὰρ τοιοῦτοι. Neque enim probabile Ἀντίμαχος pro Ἀπολλώνιος scriptum esse, et poetae nomen positum pro interpretum labore: nam Apollonius ipse ea de re nihil prodidit.

(Scholia in Apollonium etiam aliis locis ope Et. Flor. supplere licet, cf. p. 107. 246. 248. 261, al., quemadmodum cod. Flor. etiam confirmat emendationes Apolloniani carminis, velut I 883 ἐνδυκὲς a Rutgersio restitutum, I 372 κατὰ πρώειραν plane testatur, quod ego divinando eram assecutus.)

16.

Schol. Hom. Il. ζ 200: Ἀντίμαχος δὲ ἐν τῇ Λύδῃ, ὅτι τοὺς Σολύμους ἀνεῖλε (Βελλεροφόντης) θεοῖς ὄντας προσφιλεῖς, διὰ τοῦτο μισηθῆναι αὐτόν φησιν ὑπὸ τῶν θεῶν. Adde Schol. Od. ε 283: ἐκ Σολύμων] τῆς Κιλικίας εἰσίν. ὅθεν καὶ οἱ Σόλυμοι ὠνομάσθησαν ἀπὸ Σολύμου τοῦ Διὸς καὶ Καλχηδονίας, ὡς Ἀντίμαχος λέγει.

Ad Lyden praeterea retulit Stoll, quod Et. Gud. 353, 7 ex 614
Antimacho profert: Κυθώνυμον Οἰδίπουν, sed his commodus in Thebaide locus fuit. — Elegiaca Antimachi carmina an praeter Lyden fuerint, non constat; sed fortasse liber Δέλτοι inscriptus, unde Athen. VII 300 D hunc versum affert:

Ἐλθὼν Εὐλεῖος πηγὰς ἔπι δινήεντος.

elegiaco numero adstrictus fuit. Maior etiam dubitatio de Καταχήνῃ, quo nomine Antimachi carmen inscriptum fuisse olim coniecі: sed illius certe loci Et. M. 4, 6: Ἀντίμαχος Ἰαχίνῃ· τοὶ δ' ἄρ' οἱ ἀβολήτορες ἄνδρες ἔασιν, ubi hoc nomen delitescere suspicatus sum, emendatio satis incerta: Hartung hic quoque ea proposuit, quae omnino non sunt ferenda. Schmidt coniecit Ἀχαίῃ τοὶ δ' ἄρα οἱ πιστοὶ ἀβ. ἄ. ἔασιν, ut Ἀχαίῃ paenultima syllaba correpta pronuntietur. Ad hoc carmen olim conieci referendum esse versum ap. Herodian. Philet. p. 439 ed. Piers.: Ἐννεάμυκλος ὄνος παρὰ Ἀντιμάχῳ., qui integer legitur ap. Tzetz. ad Lycophr. 771 et in Et. M. 594, 21:

Ἔστιν μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος.

sed apud utrumque *Callimacho* tribuitur, ut hoc nomen in antiquis commentariis Lycophronis lectum esse appareat: atque ita schol. vet. nuper a Kinkelio editus. Cf. etiam Schneider Callim. II p. 437. — Sunt etiam alia, quae cum probabilitatis aliqua specie ad Antimachi Elegias referas, velut quod Pausan. IX 35, 5 dicit: Ἀντίμαχος δὲ οὔτε ἀριθμὸν Χαρίτων οὔτε ὀνόματα εἰπὼν Αἴγλης εἶναι θυγατέρας καὶ Ἡλίου φησὶν αὐτάς. — Item apud

Herodian. *π. μον. λέξ.* p. 36, 23: *ἀλλὰ καὶ παρὰ Ἀντιμάχῳ· ἀεὶ φάρεος χατεύουσιν ἔχων*, conieci:

. . *ἀεὶ φάρεος γῆν χατέουσαν ἔχων.*

Ex Elegiis (fort. ex Lyde, vid. fr. 16) petiti videntur versus duo de Pyde, Pisidiae fluvio, ap. Choerobosc. I 139, 17:

Καδδὲ Πύδην τε ῥέοντα.
Πύδητος κούρη τηλεκλείτου ποταμοῖο.

sic enim ex cod. Marciano (vid. Gaisford Praef. Et. M. VII) hi versus sunt corrigendi: in priore versu Koechly coniecit *κελαδεινὰ Πύδην ῥείοντα*. — Huc adde Hesychianum illud: *Εἰσκονιανοί· οἱ Ἐφέσιοι, ὡς Ἀντίμαχος.* ubi Duebner coniecit *εἴσκον Ἰαόνιοι.* — Fortasse etiam huc pertinet, quod habet Probus ad Virg. Ecl. X 18: „Adonis, ut Hesiodus ait, Phoenicis et Alphesiboeae, Agenoris ..... Thiantis, qui Histriam (Syriam?) Arabiamque tenuit. imperio, ut Antimachus ait.“ (Cf. Lydae fr. 14). — Antimacho Düntzer vindicare voluit versum ap. Schol. Il. *π* 234: *Δωδώνης δυσχειμέρου· οἱ περὶ Ζηνόδοτον πολυπίδακος διὰ τὸ Καλλιμάχου· Κρηνέων τ' Εὐρώπῃ* (O. Schneider coni. *Ἐλλοπίῃ*) *μισγομένων ἑκατόν.* sed potuerunt Zenodotei ad magistri lectionem probandam uti Callimachi versu, ut ostenderent, hunc quoque Zenodoti lectionem secutum esse, nec *Εὐρώπη* tentaverim, nam fortasse lacus ad Tomari montis radices (cf. Plin. Hist. Nat. IV 2) sic vocabatur. Vide quae de hoc Callimachi versu, qui videtur ex libro II *Αἰτίων* petitus esse, et de his fabulis disputavi in Iahnii Annal. LXXXI 316 seqq. Adde Schneider Callim. II p. 641. — Sauppe (Philol. XIX 147) Antimachi nomen restituere voluit apud Schol. Thucyd. I 11, acute corrigens *ὧν ἡγεῖτο Ἀκάμας κατ' Ἀντίμαχον*, ubi legitur *καὶ Ἀντίμαχος*: suspicatur autem Antimachum in Lyde de 615
Acamantis Chersonesiaca expeditione dixisse, itaque si haec respexerit Thucydides, etiam certum esse, quo tempore Antimachus Lyden ediderit. At etiamsi largiar eo tempore, quo Thucydides prooemium scripsit, Antimachum iam edidisse Lyden atque illud carmen Thucydidi innotuisse (quamquam haec prorsus incerta), tamen historicum isto auctore ibi usum esse prorsus est incredibile: quod dicit *ἀλλὰ πρὸς γεωργίαν τῆς Χερσονήσου τραπόμενοι καὶ λῃστείαν τῆς τροφῆς ἀπορίᾳ*, petitum est ex Homero, h. e. ex cyclico aliquo carmine, atque eodem referenda est scholiastae adnotatio, ubi fortasse scribendum *ὧν ἡγοῦντο Ἀκάμας καὶ Ἀμφίμαχος.* Ad Cypria carmina refert Welcker Cycl. II 104, et ap. schol. Thuc. *Ἀντίλοχος* legendum esse suspicatur. — Quod

Phot. Bibl. 171. 1 refert *Agatharchiden* in epitomen redegisse Antimachi Lyden, nihil nos iuvat in amplificandis carminis reliquiis, nescioque an paraphrasis potius quam epitome fuerit. Hecker vero ἐπιτομὴν τῆς Ἀντιμάχου ὕλης legendum edixit, ut Antimachus historicus intelligendus sit, vel τῆς Καλλιμάχου ὕλης. — Antimachi nomen videtur oblitteratum apud Philodemum περὶ εὐσεβ. p. 13 ed. Gomperz:

ΟΙϹ ΝΑΥΤΙΝ
ΝЄΞ ΑΛΛΩΝ
ΦΙΛΕΙΝ ΜΑΚΑ
ΜΑΧΟϹ

ac ni fallor elegiaci poetae versus praecedit:

. . (ὅ)ν ἐξ ἄλλων (φασὶ) φιλεῖν μάκα(ρας.)

fortasse ipsius Antimachi, quem Philodemus potuit suae orationi inserere ita ut φησὶ pro φασὶ substitueret.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

17.

Τίπτε μόθων ἄτλατος, ἐνυαλίοιο λέλογχας,
Κύπρι; τίς ὁ ψεύστας στυγνὰ καθᾶψε μάταν
ἔντεα; σοὶ γὰρ ἔρωτες ἐφίμεροι, ἅ τε κατ' εὐνάν
τέρψις, καὶ κροτάλων θηλυμανεῖς ὄτοβοι.
δούρατα δ' αἱματόεντα πάρες Τριτωνίδι δίᾳ
ταῦτα· σὺ δ' εὐχαίταν εἰς Ὑμέναιον ἴθι.

Epigramma. Anthol. Pal. IX 321: A Ἀντιμάχου corr. εἰς Ἀφροδίτην ὁπλοφοροῦσαν. Ruhnken, cui assensus est Stoll, *Callimacho* tribuit, quoniam Antimachi epigrammata nulla neque in Anthologia neque alibi extant, sed recte Meinekius observavit hoc poematium a Callimachi ingenio prorsus abhorrere, nec tamen Antimachum huiuscemodi epigramma confecisse verisimile: est haud dubie iunioris alicuius poetae, *Antipatro* probabiliter tribuit Benndorf. — V. 1. ἄτλατος O. Schneider, legebatur ἄτλητος. — ἐνυαλίοιο cod. Pal. (vulgo Ἐνυαλίοιο), atque ita Meineke, gladium interpretatus, sed est potius *hasta*, hinc v. 5 δούρατα αἱματόεντα (cf. etiam tabulam pictam in Mus. Borbon. VIII 6) vel omnino Martia arma, i. e. *scutum et hasta*. Armata Venus (Ἀρεία) passim in fanis graecorum visitata, velut Spartae, Corinthi; hoc epigramma videtur referendum esse ad nobile aliquod artis opus, cuius auctor ignoratur, quemadmodum etiam Apollonius Arg. I 742 seq. aliam Veneris armatae speciem respexit. Adde Anthol. Plan. IV 171—177. — V. 2. ψεύστας, O. Schneider ψεύσας scripsit, non recte. — μάταν Plan., μάτην cod. Pal. Deinde distinctionem μάτην; ἔντεα σοὶ γὰρ correxit Iacobs. — V. 3. ἅ τε (ἅ τεκα τευνὰν) . . . τέρψις cod. Pal., αἶτε . . . τέρψεις Plan. — V. 5. πάρες Meineke, μέθες Plan., κάθες cod. Pal., qui praeterea a pr. m. τρωνιδι δίαι exhibet. — V. 6. ταῦτα, Meineke πότνα. cod. Pal. ταῦτα· δ' sed δ erasum. — εὐχαίταν vulgo, cod. Pal. εὔχεται ἄν.

XXXIV.

PLATO.

De epigrammatis, quae vulgo Platoni tribuuntur*), difficilis quaestio est: C. Fr. Hermannus quidem Histor. Philos. Plat. I 100 praeeunte Sochero omnia in suspicionem vocat, atque in eandem sententiam disputat Steinhart Platos Leben p. 76 seq. et 295. Praeter unum omnia in Anthologia servata sunt, ubi propter varias causas plurima turbata sunt, ac saepius in ipsa Anthologia fluctuat paradosis. Augetur difficultas, quod fuerunt alii eiusdem nominis viri. Philosophi epigrammata Meleager coronae suae inseruit, ut ipse in prooemio testatur v. 47: *Ναὶ μὴν καὶ χρύσειον ἀεὶ θείοιο Πλάτωνος Κλῶνα, τὸν ἐξ ἀρετῆς παντόθε λαμπόμενον.* Ac passim etiam in lemmate Plato dicitur *ὁ φιλόσοφος*, velut ep. 7. 14. (15), vel *μέγας* velut 18, vel denique oblique significatur velut 1. (2. 3). Sed praeterea semel comparet *Platonis comici* nomen, vid. IX 359: *Ποσειδίππου, οἱ δὲ Πλάτωνος τοῦ κωμικοῦ*, verum hoc epigramma, cuius auctor satis incertus (nam Planudes *Cratcti* tribuit) a comico poeta prorsus alienum, qui nulla omnino videtur epigrammata scripsisse: fortasse *κωμικοῦ* a librario ex coniectura est additum, ut saepe haec lemmata sunt amplificata. Sed fuit etiam *Plato iunior* (*ὁ νεώτερος*), cuius epigrammata fortasse Philippus in ordinem recepit: huic dilucide tribuitur IX 13 A *Πλάτωνος νεωτέρου*, C *εἰς τὸ αὐτὸ καὶ ὅτι ὁ τυφλὸς τὸν χωλὸν ἐπώμων ἐβάσταζεν*, IX 748 *εἰς Διόνυσον γεγλυμμένον ἐν ἀμεθύστῳ* (etiam Iriarte p. 93 *Πλάτωνος τοῦ νεωτέρου*, s. poet. n. Schol. Eurip. Or. 583), IX 751 *εἰς Ἀπόλλωνα ἐν δακτυλίῳ* (cf. Iriart. ib. Cram. An. Par. IV 370, ubi *ἁ ψηφίς*). Fuit illi, quantum quidem ex tribus his poematiis licet colligere, summa ingenii mediocritas: quod iudicium ne cui iniquius videatur, adscribo haec epigrammata.

I.

Ἀνέρα τις λιπόγυιον ὑπὲρ νώτοιο λιπαυγὴς
ἦγε, πόδας χρήσας, ὄμματα χρησάμενος.

---

*) Wernikii commentatione de his epigrammatis Thoruni 1834 edita non licuit uti.

ἄμφω μὲν πηροὶ καὶ ἀλήμονες, ἀλλ' ὁ μὲν ὄψεις,
ὃς δὲ βάσεις· ἄλλου δ' ἄλλος ὑπηρεσίη.
τυφλὸς γὰρ χωλοῖο κατωμάδιον βάρος αἴρων
ἀτραπὸν ὀθνείοις ὄμμασιν ἀκροβάτει.
ἡ μία δ' ἀμφοτέροις ἤρκει φύσις· ἐν γὰρ ἑκάστῳ
τοὐλλιπὲς ἀλλήλοις εἰς ὅλον ἠράνισαν.

Tractavit autem hic chriam a multis decantatam, a quibus plurima mutuatus est. 617

II.

Ἁ λίθος ἐστ' ἀμέθυστος, ἐγὼ δ' ὁ πότας Διόνυσος·
ἢ νήφειν πείσει μ' ἢ μαθέτω μεθύειν.

III.

Ἁ σφραγὶς ὑάκινθος, Ἀπόλλων δ' ἐστὶν ἐν αὐτῇ
καὶ Δάφνη· ποτέρου μᾶλλον ὁ Λητοΐδας;

Eiusdem Platonis iunioris fortasse est ep. *ἀδέσποτον* IX 759.

Εἷς λίθος, ἅρμ', ἐλατήρ, ἵπποι, ζυγόν, ἡνία, μάστιξ,

quod Plan. et cod. Iri. p. 92 *Platoni* tribuunt. Huic versui simillimus est qui sequitur adespotos (760) *Εἷς δίφρος, ἅρμ', ἐλατήρ, πῶλοι, ζυγός, ἡνία, νίκη.* Uter utrum descripserit ambiguum.

Et antiqua certe ea epigrammata sunt, quae Diogenes affert auctore Aristippo usus (qui scripsit *περὶ παλαιᾶς τρυφῆς*, recentioris Academiae assecla, ut mihi videtur, neque enim Luzacio assentior, qui hunc librum Cyrenaico mala fraude subiectum esse censet)*). Neque enim Aristippus haec elegidia suo periculo panxit, sed tradita ab aliis propagavit: Dioscorides certe, aetate Aristippo vel suppar vel maior, respicit epigr. 8, vid. quae ibi notavi. Apuleius, Gellius ad philosophum referunt 1. 2. 3. 7. 8. 10. 14. 15. 17. 30. 31. Praeterea possis in eundem numerum referre 9, quod cum proximo ep. 10 arcta necessitudine coniunctum, et 18, cuius par est ratio (cf. ep. 17), nam eum, qui primus Platonicas nugas congregavit, non aspernatum esse lusus idem argumentum variantes ostendit ep. 3 adiunctum ep. 2. Atque haec quidem etiam Meleager videtur recepisse, si non omnia, at certe pleraque: incertum sane, Cephalas quid Meleagro, quid Diogeni Laertio acceptum referat: nam ep. 7 et 8 leguntur in Anthol. VII 99 et 100, quo loco Cephalas ut res ipsa docet et codicis lem-

*) Etiam Steinhardt Platos Leben p. 266 fraudulentum aliquem hominem Aristippi nomine abusum esse censet.

mata testantur, descripsit Diogenis Pammetrum cui fortasse etiam Platonis carmina inserta fuerunt: at ep. 7 et 8 in Meleagri quoque corona fuisse verisimile; ac Meleager fortasse alia quoque Platonis epigrammata recepit velut 11, 12, 13, quae leguntur loco, qui ex illo florilegio descriptus videtur. quamquam haec tria carmina a Platone plane aliena.

Dixi antiqua esse haec epigrammata, quae suae coronae inseruerit Meleager, sed nequaquam contendo ea esse priora Alexandrinorum saeculo, nedum Platonem omnia haec vel ludentem vel serio composuisse: nam illud tantum constat, facta esse ante annum fere C ante Chr. n. Velut 3, si fuit a Meleagro receptum, non potest *Philodemo* attribui, neque tamen ad Platonis saeculum referendum, nam antiquum poetam bis idem argumentum tractavisse, ut tamquam rhetor ostenderet, quemadmodum apte variari posset, non est verisimile. Item dubia sunt ep. 9 et 10, quae Eretriensium memoriae dedicata sunt: neque enim cenotaphiis haec inscripta fuerunt, sed ad demonstrativi generis similitudinem prope accedunt, atque idem argumentum variant. Libere tamen fatendum est, nos quae hoc saeculo graecae poesis indoles fuerit parum compertum habere, ac verisimile esse, eorum, quae Alexandrini postea studiose celebraverunt, primordia iam tum enituisse; itaque non mirum si quis mortui memoriam honorifico elogio decoravit, quod non fuit sepulcro insculptum, quemadmodum iam dudum ludibrii causa eiusmodi titulos condiderunt. Plato si Susa et Ecbatana visitavisset (dicitur enim ad Magos proficisci voluisse sed propter bellum Asiaticum hoc consilium abiecisse), potuit memor calamitatis, quae populares suos in extremas partes orbis terrarum avexit, quorum posteri etiam tunc videntur suis institutis usi esse (vid. Herod. VI 119), haec poematia condere. 618
Haud cunctanter segrego tria epigrammata 11. 12. 13, quae iam plane demonstrativi generis speciem prae se ferunt: ep. 11 et 13 in eodem plane argumento versantur, ac si praeterea nihil magnopere offendit, tenendum est brevissima esse: amplius autem poematium 12 iam a dicendi genere illius saeculi recedit, id quod inprimis ἐνδύσαιτο arguit, de quo monuit Cobet Var. Lect. II 789. Ex duobus epigrammatis 17 et 18 fortasse alterumutrum a Platone compositum esse existimes, mihi neutrum videtur; nam acumen inest omnino indignum philosopho. Restant 30 et 31, utriusque epigrammatis incerta est paradosis in Anthologia, nec tamen huic rei multum tribuendum: sed ep. 30 quamvis Athenaei auctoritas tueatur, haud dubie commenticium est, alterum

autem vel dorica dialecto a reliquorum societate segrega r. Sex tantum supersunt poematia, 1. 2. 7. 8. 14. 15, quae in amatorio fere genere versantur, quae si quis ob id ipsum sum no philosopho indigna censeat, equidem assensum sustineo. Sed si n-gillatim si quis ea examinaverit, pleraque aliquid offensionis habe re sentiet; velut 1 et 8 propter Agathonis et Phaedri nomina S o-crati potius quam Platoni conveniunt, itaque si haec germa na sunt, concedendum, discipulum ludentem magistri sui persona m induisse. Ep. 7 in Dionis memoriam scriptum multo magis offe n-dit: Gellius et Apuleius Platonem adolescentulum talia lusis se dicunt, at epigramma hoc post Dionis mortem Ol. 106, 3 Pla to senex scripsisse fingitur, neque adolescens, sed aetate iam pr o-vectus familiari Dione usus est: praeterea carmen est crasso fil lo, longeque abhorret a nativa simplicitate, qua Platonis poesin i n-signem fuisse consentaneum est. Ep. 14 et 15 lepore faci ile superant reliqua; sane astronomiae Plato una cum discipu lis potissimum operam dedit gravis iam annis, cum Eudoxus At e-nas domicilium contulisset: sed quod scriptores, qui hos versi u-los tradiderunt, de astronomiae studiis fabulantur, leviuscul m est: potuit haec adolescentulus ludere, si sumas haec sola e le-gidia flammarum vim subterfugisse. Nam ep. 2 ceteris prot er-vius nimis vulgare est et levidense.

Quod olim existimabam, fortasse alia in eorum locum q ae Platoni abroganda sunt, substitui posse, non iam tueor. S ne non invenusta sunt 24 et 32, neque quod hic quandam c m bucolicis carminibus deprehendimus similitudinem offendit, sed 24 videtur Platoni tributum esse, quoniam describitur locus in y-metto, quem *Πλάτωνος νάπην* vocabant, (vid. ad ep. 25, ubi id iterum usu venit), item 32 Platonis nomen prae se fert, quod q ae hic de apum examine et Amore narrantur, fabularem histori m de infante Platone in memoriam revocabant. Praeconium Ari o-phanis comici 29, quamvis testium auctoritas non admodum a-vis, cum philosophi ingenio sit dignissimum, non ausim erip re. Sed Pindari elogium ep. 6 antequam natus fuit Plato fact m, vide quae ibi adnotavi.

Reliqua non dubitamus quin a Platone philosopho om no aliena sint: huc referenda sunt omnia, quae in artis operibu et donariis describendis versantur, quae non solum propter id ip m institutum, sed etiam plerumque propter orationis proprieta em non solum a Platone, sed omnino ab hoc saeculo prorsus ab or-rent, velut 4. 5. 21. 22. 23. 26. 27. 28, adde praeterea 25. Ex

his fortasse *Platonis minoris* sunt 21. 26. 28, *Ammonii* 23, reliquorum auctores incerti. Denique novicia haud dubie poematia sunt 16, quod fortasse *Antipatri* est, 19, quod item *Platoni iuniori* possis tribuere, et 20. Platoni minori si recte tribui ep. 21, iam apparet vanam esse Benndorfii coniecturam, qui existimat esse Sardianum, philosophum Epicureum, qui Ciceronis fuit aequalis, 619
si quidem Polemonis regis tempore vel etiam postea scripsit: Polemonem autem alterum poesi operam dedisse credo: atque etiam si epigrammata ad priorem retuleris, aegre id cum Benndorfii ratione conciliari potest*).

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

1.

Τὴν ψυχήν, Ἀγάθωνα φιλῶν, ἐπὶ χείλεσιν ἔσχον·
ἦλθε γὰρ ἡ τλήμων ὡς διαβησομένη.

2.

Τῷ μήλῳ βάλλω σε· σὺ δ' εἰ μὲν ἑκοῦσα φιλεῖς με,
δεξαμένη τῆς σῆς παρθενίης μετάδος·
εἰ δ' ἄρ', ὃ μὴ γίγνοιτο, νοεῖς, τοῦτ'. αὐτὸ λαβοῦσα
σκέψαι τὴν ὥρην ὡς ὀλιγοχρόνιος.

3.

Μῆλον ἐγώ· βάλλει με φιλῶν σέ τις· ἀλλ' ἐπίνευσον,
Ξανθίππη· κἀγὼ καὶ σὺ μαραινόμεθα.

Plato. 1. Anthol. Pal. V 78: A *Πλάτωνος*, C *εἰς Ἀγάθωνα τὸν μαθητὴν αὐτοῦ.* Adde Gell. N. A. XIX 11. Macrob. Sat. II 2. Diog. Laert. III 32, qui v. 1 *εἶχον* exhibet, et v. 2 cod. Cant. *διαβλ.*, Cram. An. Par. IV 384, ubi *ἦλθε γὰρ ἡδὺς ἔρως ὡς διαβησομέναν*, leg. *ἡ δυσέρως* atque haec germana lectio videtur. M. Schmidt *ἥ μιν ἀμευσομένη* scribendum censuit, idemque permire hoc epigramma Anacreonti tribuit, ut idem sit Agathon, qui memoratur Anacr. fr. 100.

2. Ib. V 79: A *τοῦ αὐτοῦ*, C *εἰς ἑταῖραν τινα δυσκιθῆ.* et Diog. L. III 32 ubi v. 2 cod. Cant. *εὐξαμένη*, Vind. *παρθενίας*, v. 3 idem *ὃ μοι γίνοιτο.* — V. 3. *νοεῖς*, Pal. a m. s. *μισεῖς*, sed videtur *νοεῖς* ante fuisse (sec. Finslerum *ισ* restituit corrector in ras.), Hecker *ἔχθεις*, Geel *ὄνοσαι*, M. Schmidt *ὀκνεῖς*, Hartung *ἀνανεύεις*, *αὐτὸ.*

3. Ib. V 80: A *τοῦ αὐτοῦ.* et Diog. L. III 32 ubi male iungitur cum priore ut in cod. Matrit. ap. Iriarte p. 104. Non est eiusdem poetae, qui prius poematium condidit, sed apparet hunc illius vestigia legisse: ap. Plan. *Philodemo* tribuitur.

---

*) De Platonis epigrammatis disputavit Schneidewin *Progymn. in Anthol. Graec.* Gott. 1855 passim, usus duobus codicibus Parisino et Florentino, qui partem horum epigrammatum exhibent. Parisino libro postea usus est etiam Duebner in editione Parisina Anthologiae.

4.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἡ πρὶν ἐραστῶν
  ἑσμὸν ἐπὶ προθύροις Λαῒς ἔχουσα νέων,
τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον· ἐπεὶ τοίη μὲν ὁρᾶσθαι
  οὐκ ἐθέλω· οἵη δ' ἦν πάρος οὐ δύναμαι.

5.

Τὸν Νυμφῶν θεράποντα, φιλόμβριον, ὑγρὸν ἀοιδόν,
  τὸν λιβάσιν κούφαις τερπόμενον βάτραχον
χαλκῷ μορφώσας τις ὁδοιπόρος εὖχος ἔθηκεν,
  καύματος ἐχθροτάτην δίψαν ἀκεσσάμενος.
πλαζομένῳ γὰρ ἔδειξεν ὕδωρ, εὔκαιρον ἀείσας
  κοιλάδος ἐκ δροσερῆς ἀμφιβίῳ στόματι.
φωνὴν δ' ἡγήτειραν ὁδοιπόρος οὐκ ἀπολείπων
  [εὗρε πόσιν γλυκερῶν ὧν ἐπόθει ναμάτων.]

4. Ib. VI 1: A *Πλάτωνος*, C *ἐπὶ κατόπτρῳ ἀνατεθέντι παρὰ Λαΐδος*. legitur etiam in cod. Paris. *Πλάτωνος*. Vertit Auson. Ep. 55. Affert v. 3 et 4 Olympiod. in Alcib. I p. 31 ubi *ἐθέλει* et *δύναται*. — V. 1. *πρὶν ἐραστῶν* scripsi, quod etiam Schneidewin suspicatus est, cum antea *νέα* pro *νέων* legendum esse coniecissem. *τῶν ἐραστῶν* Pal., *τῶν ἐρώτων* vulgo, *τὸν ἐρώντων* Stephan., *ποτ' ἐραστῶν* coniecit Cobet, comparans IX 102, 3. — V. 2. *ἑσμὸν ἐπὶ* scripsi, legebatur *ἑσμὸν ἐνὶ*, sed cf. IX 621, 5: *ἡ δὲ φέρουσα πόρους ἀπὸ σώματος ἑσμὸν ἐραστῶν ἕξει ἐπὶ προθύροις*. — Carmen hoc novicium, quod vel *τῇ Παφίῃ* v. 3 arguit, neque tamen minoris Platonis esse credo.

5. Ib. VI 43: A *εἰς βάτραχον χαλκοῦν ἀνατεθέντα ταῖς Νύμφαις παρὰ ὁδοιπόρου, Πλάτωνος*. In Planud. *ἀδέσποτον*. -- V. 2. *λιβάσιν* Pal., om. Pl., *σταγόσιν* ed. Asc. — *κούφαις*, Hecker *κωφαῖς* fort. *δροσεραῖς* legendum. — V. 3. *μορφώσας*, Pal. *τυπώσας τις*, corr. *γρ. μορφώσας τις*, Plan. ex manifesta correctione *στηλώσας*. Geel *τορνεύσας*, Hecker *χαλκοτυπησάμενος*. Possis *χαλκοῦν χωνώσας* scribere, sed germanum haud dubie *μορφώσας* sive coniectura assecutus est corrector, sive in antiquiore repperit exemplo. — *εὖχος ἔθηκεν* Pal. a m. pr. ut vid. in rasura. — V. 4. *ἀκεσσάμενος* Pal., *ἀκεσσάμενον* Pl. — V. 7. *ἀπολείπων*, Pal. *ἀπὸ λειπών*. — V. 8. Hunc versum, qui deest in Plan., in Pal. est margini additus, librarii supplementum esse apparet. — *γλυκερῶν*, Pal. *γρ(γλυκερ)ήν*. — *ἐπόθει* Brunck, Pal. *ἐπόθη*. — *ναμάτων*, Brunck *λιβάδων*, quod multum praestat reliquorum coniecturis, velut Iacobs *ὧν ἐπόθει νασμῶν εὗρε πόσιν γλυκερήν*, Hecker *εὗρε πόσιν γλυκερῶν ὧν ἐπόθησ' ἀμαρῶν*. Hoc quoque epigramma, quamvis non invenustum, quoniam in artis opere describendo versatur, recentioris est aetatis, sed auctor prorsus incertus. Platonis nomen fortasse huic quoque carmini ex errore aliquo inscriptum, neque tamen quidquam tribuendum Planudi, qui nomen ignorat: Planudis ea in re exigua est auctoritas, quamvis secus visum sit Finslero gr. Anth. 128.

6.

Ἄρμενος ἦν ξείνοισιν ἀνὴρ ὅδε καὶ φίλος ἀστοῖς,
Πίνδαρος, εὐφώνων Πιερίδων πρόπολος.

7.

Δάκρυα μὲν Ἑκάβῃ τε καὶ Ἰλιάδεσσι γυναιξίν
Μοῖραι ἐπέκλωσαν δή ποτε γεινομέναις· 621
σοὶ δέ, Δίων, ῥέξαντι καλῶν ἐπινίκιον ἔργων
δαίμονες εὐρείας ἐλπίδας ἐξέχεαν·
κεῖσαι δ' εὐρυχόρῳ ἐν πατρίδι τίμιος ἀστοῖς,
ὦ ἐμὸν ἐκμήνας θυμὸν ἔρωτι Δίων.

6. Anth. VII 35: A *εἰς τὸν αὐτὸν Λεωνίδου* (et sic Plan.), sed infra post VII 316, ubi repetitur in cod., corr. praemisit *Πλάτωνος*, C *εἰς Πίνδαρον τὸν μελῶν ποιητήν*. — V. 1. *ἄρμενος*, priore l. cod. Pal. pr. m. *ἤτιος*, sed m. s. correxit *ἄρμενος*, ut l. altero legitur. Plan. ed. pr. *ἤπιος*, sed *ἄρμενις* satis tuetur Plut. de anim. procr. c. 33: *ὁ δὲ τῷ Πινδάρῳ ποιήσας τὸ ἐπικήδειον· ἄρμενος ἦν . . . ἀστοῖς εὐαρμοστίαν δῆλός ἐστι τὴν ἀρετὴν ἡγούμενος*. Epigramma, quod in Anth. pr. l. insertum Pindari elogiis altero l. inter Simonidea et Callimachea carmina legitur, nullo ingenii lumine insigne, neque Platonis, neque Leonidae, sed incerti auctoris, ut Plut. quoque testatur. Mores mortui laudantur, ars, quam professus erat, sine ullo praeconio indicatur, haec tenuitas antiquum esse elogium arguit, cf. titulum Thisbae repertum et vetustis litteris inscriptum *Ἀστοῖ(ς κ)αὶ ξείνοισι φανεὶς φίλο(ς ἐνθάδε κεῖται) ὅς ποτ' ἀριστεύων ἐν προμάχοι(σι πέσεν)*, ubi Keil Inscr. Boeot. p. 171 alia comparavit; atque ipse Pindarus Nem. VIII 38 suae mortis memor quodammodo significavit, hoc solenne praeconium sibi gratum acceptumque fore. Itaque verisimile distichon hoc inscriptum fuisse monumento poetae, quod Thebis vidit Pausan. IX 23, 2, in quo si Pindari simulacrum fuit sculptum, convenit iam *ἀνὴρ ὅδε*. Plutarchus cum *ἐπικήδειον* vocat non elegiam lugubrem, sed titulum sepulcri dicit. — Mordtmann Mitth. des Arch. Inst. z. Ath. V 83 edidit hoc epigr. (litt. formae saec. II a. Chr.):

Ἡρώνδας Ἀλκιάδα Ἡρακλεώτ(ης
ἄρμενος ἦν ξείνοισιν ἀνὴρ ὅδε καὶ φίλ(ος ἀστοῖς
πλείστην τε εὐφροσύνῃ δόξα(ν ἀειράμενος.

7. Ib. VII 99: A *εἰς Δίωνα τὸν Συρακούσιον·* corr. *Πλάτωνος φιλοσόφου. οὗτος ὁ Δίων ἑταῖρος ἦν Πλάτωνος τοῦ μεγάλου.* Diog. L. III 30, qui addit *τοῦτο καὶ ἐπιγεγράφθαι φασὶν ἐν Συρακούσαις ἐπὶ τῷ τάφῳ*. Extat etiam in cod. Matr. Iriarte p. 104 et in Vindob. n. 311. — V. 1. *μὲν*, Iacobs *μὴν*, Hartung *μέν θ' Ἑκάβῃ καὶ Ἰλ.*, malim *δάκρυ' ἄδην*. — V. 2. *δή ποτε* Diog., *δὴ τότε* Pal. et Suid. v. *γειναμέναις*, sic enim ille et cod. Vind. pro *γεινομέναις* (sed A *γεινομένοις*, ib. codd. *ἐπεκλώσαντο*, unde aliquando *ἐπεκλώσαντ' εἴποτε* conieci. — V. 4. *εὐρείας*, Herwerden *εὐροίας*. — V. 5—6 Apulei. de Magia c. 10 una cum interpr. latina, sed cod. Flor. tantum v. 6 exhibet. Ap. Diog. cod. Mon. *εὐρυχώρῳ* et *ἀστός*.

8.

Νῦν ὅτε μηδὲν Ἄλεξις ὅσον μόνον εἶφ', ὅτι καλός,
ὦπται καὶ πάντῃ πᾶσι περιβλέπεται.
θυμέ, τί μηνύεις κυσὶν ὀστέον; εἶτ' ἀνιήσει
ὕστερον· οὐχ οὕτω Φαῖδρον ἀπωλέσαμεν;

9.

Οἵδε ποτ' Αἰγαίοιο βαρύβρομον οἶδμα λιπόντες
Ἐκβατάνων πεδίῳ κείμεθ' ἐνὶ μεσάτῳ.
χαῖρε κλυτή ποτε πατρὶς Ἐρέτρια, χαίρετ' Ἀθῆναι,
γείτονες Εὐβοίης, χαῖρε θάλασσα φίλη.

10.

Εὐβοίης γένος ἐσμὲν Ἐρετρικόν, ἄγχι δὲ Σούσων
κείμεθα· φεῦ, γαίης ὅσσον ἀφ' ἡμετέρης.

8. Ib. VII 100: A *εἰς Ἄλεξιν καὶ Φαῖδρον. Πλάτωνος.* C *οὗτοι εἰσὶν οἱ βεβηλοῦντες τὸν πλάτωνος βίον.* Diog. L. III 31 et Apul. de Mag. c. 10 cum interpr. lat., ubi variae corruptelae in libris et edd. leguntur. — V. 1. correxi interpunctionem, legebatur *Ἄλεξις, ὅσον μ. εἶφ' ὅτι καλὸς ὦπται, καὶ π.* — *ὅτε μηδὲν*, Brunck *ὁ τὸ μηδὲν.* — *εἶφ'*, Pal. pr. *ἑιφ'.* Lennep et Iacobs *εἶφ'* i. e. *εἰπέ*, non recte; hoc dicit poeta: *nunc, ubi nihil dixi, nisi pulcer est Alexis*, nisi forte *Ἄλεξιν* est refingendum. — V. 2. *ὦπται*, cod. Flor. Apul. *ὦΠΑΙ*, Stephanus *ὦ παῖ.* — *πάντῃ*, v. *πάντη.* — *πᾶσι περιβλέπεται* Anth. corr. (nam A *πᾶς*) et cod. Flor. Apul., *πᾶς τις ἐπιστρέφεται* Diog. et Apul. vulgo. — V. 3 manifesto imitatur Dioscorides Anth. P. V 56 v. 7 *ἀλλὰ τί μηνύω κυσὶν ὀστέα; μάρτυρές εἰσι κτλ.* unde apparet hoc epigramma haud ignobile fuisse. — *ἀνιήσει* Stephan. et Brunck atque ita cod. Flor., v. *ἀνιήσεις.*

9. Ib. VII 256: corr. *Πλάτωνος εἰς τοὺς Ἐρετριεῖς τοὺς ἐν Ἐκβατάνοις κειμένους.* deinde erasa sunt haec verba lemmatis (C) *εἰς τοὺς ἐρετριεῖς καὶ αχ τοὺς ἐν ἐκβαταν̄ τελευτ* ...., in horum locum substituit corr. *ἄδηλον εἰς τοὺς ἀθη^{σ}νς προμάχους.**) Om. poetae nom. Philostr. vit. Apoll. I 24, qui tradit Apollonium Tyanensem repperisse *γεγραμμένον ἐπὶ ναυτῶν τε καὶ ναυκλήρων σήματι* eo ipso loco, ubi captivis Eretriensibus agri a Persis olim assignati, quae sophista utrum ex Damidis pseudepigrapho libro an ex epistola Apollonii ad Scopelianum data (cf. Suid. v. *Σκοπελ.*) petiverit, incertum. — V. 1. *βαθύβρομον*, Phil. *βαθύρροον.* — V. 2. *κείμεθ' ἐνὶ* Phil. Plan., *κείμεθα ἐν* Pal., Iacobs *κείμεθα μεσσατίῳ.*

10. Anth. VII 259: corr. *Πλάτωνος*, C *εἰς τοὺς Εὐβοεῖς τοὺς ἐν Σούσοις τελε^{τ}υ.* Plan. *ἄδηλον.* Diog. L. III 33: *φασὶ δὲ καὶ τὸ εἰς τοὺς Ἐρετριέας τοὺς σαγηνευθέντας αὐτοῦ εἶναι· Εὐβοίης κτλ.* Cram. An. Ox. IV 154, 10 et Suidas v. *Ἱππίας.* — V. 1. *Εὐβοίης*, Cram. Suidas

*) Lemma erasum suum obtinet locum, perperam corrector substituit lemma proximi epigrammatis 257, quod in Anth. est *ἄδηλον*. (Cf. Simonid. ep. 101.)

11.

Ναυηγοῦ τάφος εἰμ'· ὁ δ' ἐναντίον ἐστὶ γεωργοῦ· 622
ὡς ἁλὶ καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπεστ' Ἀΐδης.

12.

Ναυηγόν με δέδορκας· ὃν ἡ κτείνασα θάλασσα
γυμνῶσαι πυμάτου φάρεος ᾐδέσατο,
ἄνθρωπος παλάμῃσιν ἀταρβήτοις μ' ἀπέδυσεν,
τόσσον ἄγος τόσσου κέρδεος ἀράμενος·
κεῖνο καὶ ἐνδύσαιτο καὶ εἰς Ἀΐδαο φέροιτο,
καί μιν ἴδοι Μίνως τοὐμὸν ἔχοντα ῥάκος.

13.

Πλωτῆρες σώζοισθε καὶ εἰν ἁλὶ καὶ κατὰ γαῖαν·
ἴστε δὲ ναυηγοῦ σῆμα παρερχόμενοι.

14.

Ἀστέρας εἰσαθρεῖς ἀστὴρ ἐμός· εἴθε γενοίμην
οὐρανός, ὡς πολλοῖς ὄμμασιν εἰς σὲ βλέπω.

Εὐβοέων. — *ἐσμέν*, Diog. *ἦμεν.* — V. 2. *γαίης*, Cram. *ἀΐης* vel *αἶον.* -- *ὅσσον*, Diog. *τόσσον*, Cram. *τόσον.*

11. Ib. VII 265: corr. *Πλάτωνος·* C *εἰς ἕτερον ναυηγόν.* — V. 1. *εἰμ'· ὁ δ' ἐναντίον* Iacobs, legebatur *εἰμί· ὁ δ' ἀντίον.* — V. 2. *ὕπεστ'*, Pal. corr. *ὑπ' ἐστ'.*

12. Ib. VII 268: C *Εἰς ναυηγόν, ὃν εὑρών τις ἐξέδυσεν τῶν ἱματίων.* corr. *Πλάτωνος.* cod. Par. *Πλάτωνος.* — V. 1. *ἡ κτείνασα* Plan. Par., *οἰκτείρασα* Pal. — *θάλασσα, θάλαττα* Plan. — V. 3. *ἀταρβήτοις*, cod. Par. *ἀταρβήταις.* Deinde *μ'* fort. delendum. — V. 4. *τόσσου*, cod. Par. *τόσσον*, Scaliger *τοσίχου.* — V. 5. *κεῖνο καὶ* Schneidewin, *κεῖνό κεν* Pal. cod. Par., *κεῖνο μὲν* codd. Plan. ap. Br. — *εἰς*, quod iam antea conieci, praebuit cod. Par., legebatur *εἰν*, Cobet coniecit *καὶ εἰν Ἀΐδαο φοροίη.* — V. 6. *Μίνως*, corr. *ν* add. — *ῥάκος*, Pal. corr. in m. *γρ. φάρος* et sic Plan. et cod. Par.

13. Ib. VII 269: corr. *τοῦ αὐτοῦ Πλάτωνος·* C *εἰς ἕτερον ναυηγόν*, cod. Par. *ἐπιτύμβιον εἰς ναυηγόν.* — V. 2. *σῆμα*, cod. Par. *σῶμα.* — *παρερχόμενοι*, Pal. *παρ' ἐρχόμενοι.*

14. Ib. VII 669: *Πλάτωνος φιλοσόφου*, sed. cod. Pal. C *εἰς Ἀστέρα τὸν μαθητὴν*, corr. in ras. *Πλάτωνος φιλοσόφου· τοῦ αὐτοῦ Πλάτωνος.* Adde Apulei. de Mag. c. 10 (om. cod. Flor.) ubi iungitur cum ep. 15 (et sic cod. Iriart. p. 103, ubi sine poetae nom. legitur, et Plan.) item cod. Vind. n. 311 et Diog. L. III 29: *Ἀρίστιππος δ' ἐν τῷ τετάρτῳ περὶ παλαιᾶς τρυφῆς φησιν αὐτὸν Ἀστέρος μειρακίου τινὸς ἀστρολογεῖν συνασκουμένου ἐρασθῆναι, ἀλλὰ καὶ Δίωνος τοῦ προειρημένου. ἔνιοι καὶ Φαίδρου φασί· δηλοῦν δὲ τὸν ἔρωτα αὐτοῦ τάδε τὰ ἐπιγράμματα, ἃ καὶ πρὸς αὐτοῦ γενέσθαι εἰς αὐτούς· Ἀστέρας κτλ.* Apostol. IV 12 a. — V. 1. *εἰσαθρεῖς*, cod. Vind. n. 311, in quo hoc ep. legitur, *ἐσαθρεῖς*, Plan. et vett. edd. Apul. *εἰσάθρει*, Pal. corr. *εἰσάθρει* (ς supra). — V. 2. *βλέπω.* Fort. *βλέποιν*, itaque Nauck.

15. 6

Ἀστὴρ πρὶν μὲν ἔλαμπες ἐνὶ ζωοῖσιν Ἑῷος,
νῦν δὲ θανὼν λάμπεις Ἕσπερος ἐν φθιμένοις.

16.

Εἰνοδίην καρύην με παρερχομένοις ἐφύτευσαν
παισὶ λιθοβλήτου παίγνιον εὐστοχίης·
πάντας δ' ἀκρεμόνας τε καὶ εὐθαλέας ὀροδάμνους
κέκλασμαι, πυκιναῖς χερμάσι βαλλομένη·
δένδρεσιν εὐκάρποις οὐδὲν πλέον· ἦ γὰρ ἔγωγε
δυσδαίμων ἐς ἐμὴν ὕβριν ἐκαρποφόρουν.

17.

Χρυσὸν ἀνὴρ εὑρὼν ἔλιπεν βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσόν
ὃν λίπεν οὐχ εὑρὼν ἧψεν ὃν εὗρε βρόχον.

18.

Χρυσὸν ἀνὴρ ὁ μὲν εὗρεν, ὁ δ' ὤλεσεν· ὧν ὁ μὲν εὑρα
ῥῖψεν, ὁ δ' οὐχ εὑρὼν λυγρὸν ἔδησε βρόχον.

15. Ib. VII 670: corr. *τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτόν.* C *Ἀστέρα τὸ* corr. *μαθητήν.* Cf. Apulei. Diog. Apostol. supra ep. 14 (ap. Diog. Cc Mon. v. 1 *ἐν ζ. ἑῷος* et sic etiam Pal. corr. et Cod. Vind. 311). Ver Auson. ep. 144. Ad hoc exemplum compositum elogium CIGr. III 624 *ἥτις ἐνὶ ζωοῖσιν ὅκως ἀνέτελλεν Ἑῷος, νῦν δύνει δ' ὑπὸ γῆν Ἕσπες ἐν φθιμένοις.*

16. Ib. IX 3: *Ἀντιπάτρου, οἱ δὲ Πλάτωνος* (haec A, reliqua ad dit C) *εἰς καρύην πεφυτευμένην ἐν ὁδῷ.* Non dubito, quin *Antipa maioris* i. e. Sidonii sit poemation, quod alii perperam ad Platon- rettulerunt. In eodem argumento versatur Aesopius apologus 188 Ha (Bodl. 60), fortasse hanc chriam etiam Babrius tractaverat, qui pas epigrammatographos aemulatur. — V. 3 et init. 4 affert Schol. Theo VII 138 s. poet. n. — *εὐθαλέας*, Hecker *εὐθηλέας* requirit, recte videtur, nam *εὐθαλλέας* non satis habet auctoritatis (vid. Anth. I IX 247 et ad Pindari Pyth. IX 74), quamvis *ἀθαλλής* sit usitatum. V. 4. *χερμάσι* Plan. et c. Athous, v. *χέρμασι.* — V. 5. *ἦ γὰρ* Plan. *γὰρ* P. — V. 6. *ἐς ἐμὴν* P, *ἐπ' ἐμὴν* vulgo.

17. 18. Diog. Laert. III 33 ep. 17 *Platoni* tribuit (Iriarte p. s. poet. n.), at in Anthol. IX 44 idem hoc epigramma legitur inscript *Στατυλλίου Φλάκκου* (ita etiam Planud.) et ib. 45 sequitur ep. 18: *Π τωνος τοῦ μεγάλου*, quod Plan. *Antipatro* tribuit. Secundum Holde et Finslerum pr. m. (A) adscripsit in marg. sinist. *στατυλλίου τοῦ* (deletum) *φλάκκου*, tum sec. m. (C) addidit *ὅτι ὁ τὸν χρυσὸν κτλ.*, sed marg. sup. m. sec. (corr.) scripsit *πλάτωνος τοῦ μεγάλου*, tum ead manus repetit v. 1 ep. 17. In marg. inf. m. sec. (corr.) *στατυλ φλάκκου*, tum m. pr. (C) *τοῦτο εἰς ἄνθρωπον διὰ πενίαν μέλλοντα* Item variant alia apographa, nam cod. Par. (Schneidew.) prius tan ep. (17) exhibet *Πλάτωνος* inscriptum, rursus alterum ep. 18 etiam Stobaeo Schowii 280 legitur: *Πλάτωνος* (sed adhaeret ep. aliud, q

19. 624

Αἰὼν πάντα φέρει· δολιχὸς χρόνος οἶδεν ἀμείβειν
οὔνομα καὶ μορφὴν καὶ φύσιν ἠδὲ τύχην.

20.

Ἐννέα τὰς Μούσας φασίν τινες· ὡς ὀλιγώρως·
ἠνίδε καὶ Σαπφὼ Λεσβόθεν ἡ δεκάτη.

21.

Εἰκόνα πέντε βοῶν μικρὰ λίθος εἶχεν ἴασπις,
ὡς ἤδη πάσας ἔμπνοα βοσκομένας·
καὶ τάχα κἂν ἀπέφευγε τὰ βοίδια· νῦν δὲ κρατεῖται
τῇ χρυσῇ μάνδρῃ τὸ βραχὺ βουκόλιον.

in Anth. Pal. XI 170 *Nicarcho* tribuitur) ubi defg *Ἀντιπάτρου*. Schneidewin contendit prius Platoni, alterum Statyllio tribuendum esse, correctoris cod. Pal. fidem secutus: verum haec satis incerta, quoniam omnino ille locus Anthol. Pal. valde turbatus; nam in codice quatuor subsequuntur epigrammata adespota 46. 47. 48. 49, ex quibus primum idem ille corrector *ἀντιπάτρου μακεδόνος* inscripsit (Planud. *Καλλινίου*), cuius Antipatri nomen modo vidimus etiam eidem epigrammati, quod Statyllio vindicat Schneidewin, adhaerescere. Statyllii autem esse minime credo, quoniam videntur haec epigrammata iam in Meleagri corona continuo se excepisse, quemadmodum etiam Ausonius utrumque distichon latinis versibus expressit ep. 21 et 22. — Ep. 17. 1. *εὑρὼν* om. Pal., sed corrector *ἑυρ'*, idem in margine *εὑρὼν*. — Ep. 18, 2 *ῥῖψεν*, Pal. *ῥίψεν*.

19. Anthol. IX 51: corr. *Πλάτωνος*. repetit cod. Pal. infra, ubi v. 2 recte *ἠδὲ*, hic *ἤδε*. Par. *Πλάτωνος εἰς τὸν βίον*, ibi v. 2. *τέχνην* legitur. Epigramma omni lepore destitutum quin Platoni iuniori tribuatur, non intercedam: ac firmatur haec suspicio, quod in cod. Pal. infra repetitur una cum epigrammate IX 748, quod *Πλάτωνος νεωτέρου* inscribitur.

20. Ib. IX 506: *Πλάτωνος εἰς τὰς Μούσας*. ita A. Plan. *εἰς Σαπφώ*. Cod. Vind. 311 v. 2 *ἐνίδε*. Quicumque primus Sapphonem novem Musis adnumeravit, ingenii laude non est fraudandus, sed postea multi tralaticium hoc acumen usurpaverunt. Hoc quidem novicium esse poematium arguunt verba *τινές* et *καί*, quae satis otiosa sunt. Sed vel sic superat Platonis minoris mediocritatem, nisi forte is aliunde descripsit.

21. Ib. IX 747: *Πλάτωνος ἐπὶ ε̄ βοῶν ἄλλως*. — V. 3. *ἀπέφευγε* Plan., *ἀπέφυγε* Pal. Huic epigrammati simillimum est quod praecedit 746 *Πολέμωνος βασιλέως εἰς δακτύλιον*·

Ἑπτὰ βοῶν σφραγῖδα βραχὺς λίθος εἶχεν ἴασπις,
ὡς μίαν, ὡς πάσας ἔμπνοα δερκομένας·
καὶ τάχα κἂν ἀπέθρεξε τὰ βοίδια· νῦν δὲ κέκλειται
τῇ χρυσῇ μάνδρῃ τὸ βραχὺ βουκόλιον.

ubi v. 3. *ἀπέθρεξε* scripsi, in codice est *ἀπέρεψε*, v. 2 Herwerden *ὡς*

22.

Τὸν Βρομίου Σάτυρον τεχνήσατο δαιδαλέη χείρ,
  μούνη θεσπεσίως πνεῦμα βαλοῦσα λίθῳ·
εἰμὶ δὲ ταῖς Νύμφαισιν ὁμέψιος· ἀντὶ δὲ τοῦ πρὶν
  πορφυρέου μέθυος λαρὸν ὕδωρ προχέω.
εὔκηλον δ' ἴθυνε φέρων πόδα, μὴ τάχα κοῦρον
  κινήσῃς ἁπαλῷ κώματι θελγόμενον.

23.

Εἰμὶ μὲν εὐκεράοιο φίλος θεράπων Διονύσου,
  λείβω δ' ἀργυρέων ὕδατα Ναϊάδων·
θέλγω δ' ἠρεμέοντα νέον περὶ κώματι παῖδα.
. . . .

24.

Σιγάτω λάσιον Δρυάδων λέπας οἵ τ' ἀπὸ πέτρας
  κρουνοὶ καὶ βληχὴ πουλυμιγὴς τοκάδων,
αὐτὸς ἐπεὶ σύριγγι μελίζεται εὐκελάδῳ Πάν,
  ὑγρὸν ἱεὶς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων·

ἅμα δὴ πάσας ἔμπνοα φερβομένας ad huius ep. similitudinem proposuit. Uter utrum imitatus sit, mihi non videtur dubium esse. Grammaticus ut potuit regiam infantiam mundare instituit. Est autem Platonis minoris, nam quod subsequens epigramma *Πλάτωνος νεωτέρου* (748), hoc autem simpliciter inscriptum est *Πλάτωνος*, multo magis firmat quam evertit hanc suspicionem.

22. Ib. IX 826: *ἄλλο· εἰς Σάτυρον κρήνῃ ἐφεστῶτα καὶ Ἔρωτα καθεύδοντα.* ita etiam cod. Par. *Platoni* adespoton hoc epigramma tribuit Planudes: neque tamen iuniori Platoni tribuerim, cuius mediocritatem longe superat. — V. 1. *τεχνήσατο*, Plan. *τεχνάσατο* et deinde *δαιδαλέα*, Benndorf *με τεχνήσατο*. — V. 2. *μούνη*, Brunck *κωφῷ*, Benndorf *μούνῃ*, quod certe post *θεσπεσίως* erat collocandum, ex uno saxo utrumque, ut videtur, signum factum esse ratus, mihi poeta *θεσπεσίως μόνον οὐ* scripsisse videtur. — V. 3. *Νύμφαισιν* Plan., *νύμφαις* cod. P et Paris. — *ὁμέψιος* cod. P et Paris., *ὁμέστιος* Plan., Schneidewin *Νύμφαις συνομέψιος*. — V. 4 cod. Par. *προχέων* et v. 6 *καύματι*.

23. Ib. IX 827: *Ἀμμωνίου εἰς τοὺς αὐτούς.* (ἀμμ^{ω} εἰς^{τ} αυ^{τ} cod. P, i. e. *τὸ αὐτὸ*, ut cod. Par.) *Platoni* tribuit Planudes. Carmen satis exile alius atque praecedens est poetae, ac fortasse Ammonii nomen germanum est. Post v. 3 intercidit unus versus vel etiam complures, ut fieri solet in libro novissimo. Haud dubie hic quoque cavebatur, ne quis puerum obsopitum somno excitaret.

24. Ib. IX 823: *Πλάτωνος εἰς τὸν Πᾶνα.* similiter cod. Paris. — V. 2. *βληχὴ* P cod. Par., *βληχὰ* Plan. — V. 3. *ἐπεὶ* Plan., *ἐπὶ* Pal. cod. Par. — *μελίζεται* cod. Par., *μελίσδεται* Pal. Plan. — V. 4. *ὑγρὸν*,

αἵ δὲ πέριξ θαλεροῖσι χορὸν ποσὶν ἐστήσαντο
Ὑδριάδες νύμφαι, νύμφαι Ἀμαδρυάδες.

25. 626

Ὑψίκομον παρὰ τάνδε καθίζεο φωνήεσσαν
φρίσσουσαν πυκνοῖς κῶνον ὑπὸ ζεφύροις,

Ruhnken *γυρὸν*, Heinrich *κυρτὸν*. — V. 5. *ἐστήσαντο* huic loco non convenit, exspectaveram *ἀρτίζονται* vel potius *εὖ στήσαιντο*. — V. 6. *Ἀμαδρυάδας* ex antiquioribus poetis qui usurpaverit, novi neminem. Legebatur olim in Myrus epigr. Anth. VI 189, sed ibi Unger verissime *Νύμφαι Ἀνιγριάδες ποταμοῦ κόραι* restituit. Pherenicus epicus poeta, qui adhibuit et explanavit hoc nomen (Athen. III 78), cuius saeculi fuerit, ignoro, nisi quod ex illo ipso loco colligo ante Tryphonis grammatici aetatem vixisse, nam ex Tryphone haec descripsit Athenaeus. Poematium venustissimum in memoriam revocat fabularem historiam, quam de infante Platone refert Olympiodorus in vita Plat. 382 = *καὶ γεννηθέντα τὸν Πλάτωνα λαβόντες οἱ γονεῖς βρέφος ὄντα τεθείκασιν ἐν τῷ Ὑμηττῷ, βουλόμενοι ὑπὲρ αὐτοῦ τοῖς ἐκεῖ θεοῖς Πανὶ καὶ Νύμφαις καὶ Ἀπόλλωνι Νομίῳ θῦσαι, καὶ κειμένου αὐτοῦ μέλιτται προσελθοῦσαι πεπληρώκασιν αὐτοῦ τὸ στόμα κηρίων μέλιτος.* eadem vita anon. p. 390. Aelian. breviter perstringit Var. Hist. X 21 et XII 45, adde Cic. de div. I 36 et Val. Max. I 6, 3. Ac verisimile est Platonem Nymphaeum in monte Hymetto, quod etiam nunc integrum est servatum (vide Rossii Koenigsreisen II 74 seq.) loci amoenitate delenitum frequenter visisse, quemadmodum in Phaedro Nympharum numen ac vim identidem collaudat. Ceterum miraculum, quod ipsi Platoni contigisse infanti ferebatur, infra in ep. 32 de Amore narratur.

25. Anth. Plan. 13: *Πλάτωνος*. Legitur etiam Cramer An. Par. IV 373 et in cod. Paris. (ap. Schneidew.) ubi inscriptum *Πλάτωνος εἰς αὐτὸ* (praecedit epigramma, quod est Plan. 12.), item in cod. Flor. et Iriarte 103 (ubi v. 4 deest). Pan deus fingitur praetereuntem invitans ut sub pinu ad fontem considat; eiusdem argumenti est epigramma praecedens Plan. 12 *ἄδηλον* (sed cod. 1713 ap. Dübn. *Πλάτω*) *ὡς ἀπὸ Πανὸς* (vel *ἀπὸ Πανὸς εἰς ὁδοιπόρους*, vel *εἰς ἄγαλμα Πανὸς ἐπὶ πηγῆς ἱστάμενον*). Item Plan. 11 in simili argumento versatur, sed cum haec duo in Panem poematia demonstrativi sint generis, potest hoc Mercurii signo commode subscribi:

Ἷζευ ὑπὸ σκιερὰν πλάτανον, ξένε, τάνδε παρέρπων,
ἇς ἁπαλῷ Ζέφυρος πνεύματι φύλλα δονεῖ,
ἔνθα με Νικαγόρας κλυτὸν εἵσατο Μαιάδος Ἑρμᾶν
ἀγροῦ καρποτόκου ῥύτορα καὶ κτεάνων.

Inscribitur apud Iacobsium *Ἑρμοκρέοντος*, sed edd. vett. *Τιμοκρέοντος* (quae Dübner refert, inter se dissident). Credo hoc epigramma cum duobus quae subsequuntur olim subiectum fuisse ep. Anth. P. IX 327 *Νύμφαι ἐφυδριάδες, ταῖς Ἑρμοκρέων τάδε δῶρα εἵσατο κτλ.* ubi lemma *Ἑρμοκρέοντος* ex ipso epigrammate repetitum esse apparet, nam fuit *ἀδέσποτον*: deinde *Ἑρμοκρέοντος* temere propagatum ad Plan. 11, quod propter argumenti similitudinem adiunctum, hoc quoque *ἀδέσποτον*, sed poterat librarius *Nicagorae* tribuere. Schneidewin vindicat Platoni, quoniam in cod. Par. lemma praemissum *ἀπὸ ἀγάλματος Πανὸς* (Dübner ex RS profert *Ἑρμοῦ*, estque RS ut apparet ex nota VII 268 Parisinus Schneidewini) *ἑστῶτος ἐν νάπῃ Πλάτωνος*, sed irrita haec coniectura: vallis Platonis est haud dubie Nymphaeum in monte Hy-

καί σοι καχλάζουσιν ἐμοῖς παρὰ νάμασι σύριγξ
θελγομένῳ στάξει κῶμα κατὰ βλεφάρων.

26.

Ἡ Παφίη Κυθέρεια δι' οἴδματος ἐς Κνίδον ἦλθεν,
βουλομένη κατιδεῖν εἰκόνα τὴν ἰδίην·
πάντῃ δ' ἀθρήσασα περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ
φθέγξατο· ποῦ γυμνὴν εἶδέ με Πραξιτέλης;
Πραξιτέλης οὐκ εἶδεν ἃ μὴ θέμις, ἀλλ' ὁ σίδηρος
ἔξεσ', Ἄρης οἵαν ἤθελε τὴν Παφίην.

metto, de quo dixi ad Platonis ep. 24, lemma autem referendum ad proximum epigr. Plan. 12, atque inde proclivi errore Platonis nomen additum in uno libro (cod. 1773) et propagatum ad proximum Plan. 12 sive Platonis 25. Platonis igitur nomen hic auctoritate plane destitutum. — V. 2. *πυκνοῖς*, Brunck *πυκινοῖς*, fort. *μαλακοῖς*. — *κῶνον* Scaliger, v. *κῶμον*. — V. 3. *ἐμοῖς*, videtur *ἐμὰ* scribendum. — V. 4. *θελγομένῳ*, *θελγομένων* An. Par. et Brunck. — *στάξει* scripsi, quod etiam Emperius coni., vulgo *ἄξει*, An. Par. *ἄζει*, cod. Par. *ἴζει* vel *ἕξει*, Flor. *ἕξει*.

26. Ib. 160: *Πλάτωνος*. Legitur etiam in primis paginis cod. Pal. (*Πλάτωνος εἰς τὸ αὐτό*), in cod. Vind. 311 et ap. Iri. 105. — V. 2. *ἰδίην*, cod. Vind. *ἰδίαν*. — V. 3. *πάντῃ*, v. *πάντη*. — V. 5. *εἶδεν*, cod. Vind. *ἴδεν*. — *σίδηρος*, cod. P. *σίδαρος*. — V. 6. *ἔξεσ', Ἄρης οἵαν* Stephanus, v. *ἔξεσεν οἵαν Ἄρης*, Iacobs *οἵα γ' Ἄρης*, Passow et Meineke *οἷ' ἂν Ἄρης*. Ultimum distichon Iacobs in Delectu tacitus seclusit, additamentum alienum ratus, ut videtur, et assensus est Benndorf. At haec ipse poeta adiecit, ut Deae miranti et indignanti responderet; inest sane frigidum acumen, atque ob id ipsum alius poeta, cuius est epigramma 27, emendare studuit: sed id ipsum argumento est, germanum esse distichon. Agnoscit hoc distichon etiam latinus interpres Ausonius ep. 57:

Vera Venus Cnidiam cum vidit Cyprida, dixit:
Vidisti nudam me, puto, Praxitele.
Non vidi, nec fas: sed ferro opus omne polimus,
Ferrum Gradivi Martis in arbitrio.
Qualem igitur domino scierant placuisse Cytheren,
Talem fecerunt ferrea caela deam.

Nec dissimile est epigramma adespoton Anth. Plan. 159:

Τίς λίθον ἐψύχωσε; τίς ἐν χθονὶ Κύπριν ἐσεῖδεν;
ἵμερον ἐν πέτρῃ τίς τόσον εἰργάσατο;
Πραξιτέλους χειρῶν ὅδε που πόνος, ἢ τάχ' Ὄλυμπος
χηρεύει, Παφίης ἐς Κνίδον ἐρχομένης.

Ingeniosus aliquis iecit quod Plinius dicit XXXVI 19, Cnidiam Venerem a Praxitele *dea favente ipsa* factam esse, hinc plurimi poetae certatim id variaverunt, ut docent epigrammata Anth. Plan. 159 seq. Ceterum et ipsum argumentum et sermo satis arguunt tam hoc epigramma, quam sequens novicia esse: neque tamen eiusdem sunt poetae: poterat sane aliquis bis vel etiam saepius in hoc argumento versari, quemadmodum Lucianus et Euenus fecerunt, sed hic manifestum est, alterum

27. 627

῾Α Κύπρις τὰν Κύπριν ἐνὶ Κνίδῳ εἶπεν ἰδοῦσα·
φεῦ φεῦ, ποῦ γυμνὴν εἶδέ με Πραξιτέλης;
οὔτε σε Πραξιτέλης τεχνάσατο, οὔθ' ὁ σίδαρος·
ἀλλ' οὕτως ἔστης, ὥς ποτε κρινομένη.

28.

Τὸν Σάτυρον Διόδωρος ἐκοίμισεν, οὐκ ἐτόρευσεν·
ἢν νύξῃς, ἐγερεῖς· ἄργυρος ὕπνον ἔχει.

alteri aemulatum esse. Fortasse prius epigramma Platonis iunioris est, cuius nomini deinde etiam alterum adhaesit.

27. Anthol. Plan. 161: *τοῦ αὐτοῦ. (Πλάτωνος) Οὔτε σε Πραξιτέλης κτλ.* et 162 *῎Αδηλον· ῾Α Κύπρις κτλ.* Ordinem inverti et in unum coniunxi, quae arctissime cohaerent: est enim epigramma ad corrigendum ep. 26 compositum. Et firmat cod. Iri. p. 105, ubi primum sine titulo *῾Α Κύπρις . . .* deinde *τοῦ αὐτοῦ (Πλάτωνος) Οὔτε σε Πραξ.* — V. 2. *γυμνὴν*, fort. *γυμνάν*, similiterque v. 4 *ἔστας* et *κρινομένα*. — V. 3 et 4 etiam in primis paginis cod. Pal. (*τοῦ αὐτοῦ* inscriptum), Cram. An. IV 367 (ubi v. 4 *ἔστης, ὡς πάλαι*) et cod. Vind. 311 (ubi *τεχνάσατ' οὔτε σιδηρός*). Haec scripsi in editione II:. nihil igitur dicit Benndorf, cum scripsit, me fugisse hoc epigramma nihil nisi prioris esse imitationem; idem dicit me omnia miscere, quippe qui haec duo disticha in unum coniunxerim, itaque rursus dirimenda censet. Potest sane prius distichon *῾Α Κύπρις κτλ.* integrum poema videri; non plane dissimile est Eueni poematium Anth. Plan. 165, quamquam id ipsum adeo displicuit Benndorfio, ut cum proximo epigrammate (166) conglutinandum esse censuerit; at hic poeta si nihil aliud, quam duos hos versus proposuisset, impudentissime prioris opes sibi vindicasse censendus foret: debebat aliquid de suo addere: itaque ut emendaret alterius poema, subiecit v. 3 et 4. Hi autem versus ita sunt comparati, ut nullo pacto pro integro epigrammate haberi possint: nam ne id quidem planum, de Venere esse sermonem, poterant hi versus etiam de Iunone vel Minerva dici, periitque omnis lepor, nisi v. 1 et 2 praecesserint, ut plane appareat hunc poetam prius epigramma imitatum esse, ut corrigeret.

28. Anthol. Plan. 248: *Πλάτωνος*. Quemadmodum Diodorus artifex tantum Stratonici caelatoris opus aemulatus esse videtur, ita verisimile est, huius epigrammatis auctorem imitatum esse carmen antiquius, quo Stratonici Satyrus dormiens eximia laude ornabatur, vide Plin. XXXIII 156: „Post hos celebratus est Calamis, Antipater, quique Satyrum in phiala gravatum somno conlocavisse verius quam caelasse dictus est, Stratonicus, mox Cyzicenus Tauriscus". ita enim multo verius exhibent veteres editiones, quam nuper adornatae: nomen gentilicium praecedit, ut XXXIV 50. Stratonicus autem Pergami Attalo vel Eumene I regnantibus vixit. Est igitur novicium epigramma, neque dubito iuniori Platoni tribuere. Benndorf Antipatro vindicat; quandoquidem Plinius in numerum nobilium caelatorum refert Antipatrum, qui alibi non memoratur, iste criticus suspicatur in indice huius epigrammatis *εἰς Σάτυρον ᾽Αντιπάτρου* reperisse ac temere poetae nomen de artifice interpretatum esse; in hunc errorem potuit is demum incidere, qui indicem solum, non epigramma legit, quod aperte Diodorum

29.

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται
ζητοῦσαι, ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνους.

30. 628

Ἀρχεάνασσαν ἔχω τὴν ἐκ Κολοφῶνος ἑταίρην,
ἧς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων πικρὸς ἔπεστιν ἔρως·
ἆ δειλοὶ νεότητος ἀπαντήσαντες ἐκείνης
πρωτοπλόου, δι' ὅσης ἤλθετε πυρκαϊῆς.

operis auctorem perhibet: atque Plinius argute dictum de satyro Benndorfio videtur ex hoc ipso disticho delibavisse, itaque legit versiculos. Sobrii cavebunt, ne ab hoc critico potius, quam a Plinio errorum laqueis irretiantur. Hactenus tamen Benndorfio obsequitur Overbeck (Schriftquellen z. Gesch. der bild. K. p. 417), ut apud Plinium Diodori nomen in locum Antipatri restituendum censeat: atqui Diodorus toreuta pariter ignotus nobis est atque Antipater. Quae notavi ad hunc locum, quemadmodum alia, fugerunt Overbeckii diligentiam. — V. 2. Nauck tentavit ἣν γρύξῃς, ἐγερεῖς· ἄγρυπνον ὕπνον ἔχει, Benndorf ἐγερεῖς ὀργίλον· ὕπνον ἔχει. Sed frigidum hunc poetam corrigere non decet, nisi quod ἄργυρος scribendum videtur.

29. Thomas Mag. vit. Aristophan. p. 160 West. Olympiod. vit. Platonis p. 384: *καὶ ἐπίγραμμα δὲ τοιοῦτον εἰς Ἀριστοφάνην αὐτὸς πεποίηκεν*, ubi libri v. 2 *ζηλοῦσαι*, et vit. Plat. II ib. 391 ubi legitur: *ὅπερ ἤθελον εὑρεῖν*, *Διζόμεναι ψυχὴν κτλ.* Cf. Iriarte 98. Dignum praeconium non minus eo qui laudatur quam qui edixit.

30. Athen. XIII p. 589 C: *ὁ δὲ καλὸς ἡμῶν Πλάτων οὐκ Ἀρχεάνασσαν τὴν Κολοφωνίαν ἑταίραν ἠγάπα, ὡς καὶ ᾄδειν εἰς αὐτὴν τάδε· Ἀρχεάνασσαν κτλ.* Adde Diog. Laert. III 31. At in Anthol. VII 217 a m. sec. *Asclepiadi* tribuitur. Cf. Iriarte 104. Epigramma haudquaquam amorem ac propensum animum prodit, neque inde fama est orta, Platonem Archeanassae consuetudine usum esse, sed fictum a maligno homine, fortasse peripatetico philosopho, ad commenticiam illam famam stabiliendam; nam quod Athenaeus acerrimus Platonis adversarius huic philosopho tribuit, hanc suspicionem plane confirmat. — V. 1. *Ἀρχεάνασσαν* Anth., ceteri *Ἀρχαιάνασσαν*. — *τὴν*, cod. Pal. *τὰν*. — *ἑταίρην*, Anth. P. *ἑταί^{η}ραν*, cod. Mon. Diog. Pal. pr. *ἑταῖραν*. — V. 2. *ἧς*, *ἇς* Anth. et Suid. codd. 4 v. *ῥυτίς*. — *καὶ ἐπὶ ῥυτίδων*, ap. Ath. AB *καὶ ἀπορρυτίδων*, P *καὶ ἀπὸ ῥυτίδων*, C *κἀπὶ ῥυτίδων*. — *πικρὸς ἔπεστιν ἔρως* Athen., quamquam *δριμὺς* paulo aptius, Diog. *ἕζετο δριμὺς ἔρως*, Anth. Suid. *ὁ γλυκὺς ἕζετ' ἔρως*. — V. 3. *ἆ*, ap. Diog. cod. Cant. Vind. *εὖ*. — Anth. cod. P. post v. 2 epigr. 218, v. 3. 4 inserit, tum longe aliter h. v. exhibet: *ἃς νέον ἥβης ἄνθος ἀπὸ δρέψαντες ἐρασταί, πρωτοβόλου δισσας* (m. sec. *δι' ὅσης*) *ἦλ. πυρκ.*, sed iuxta in marg. *πρωτοπλόου διόσης ἦλ. πυρκ.*, ac praeterea m. sec. in superiore marg. v. 3 et 4 repetit quemadmodum apud Diog. leguntur. Cf. Finsler de Anthol. p. 76. — V. 4. *πρωτοπλόου* Diog. et cod Pal. m. sec. in m. Anthol., ubi vulgo *πρωτοβόλου*, Ath. *πρωτοπόρου*. Dilthey *πυρσοβόλου* coniecit. — *ἤλθετε*, ap. Ath. PVL *ἥκετε*, om. B.

31.

Ἁ Κύπρις Μούσαισι· κοράσια, τὰν Ἀφροδίταν
τιμᾶτ', ἢ τὸν Ἔρωτ' ὔμμιν ἐφοπλίσομαι.
χαὶ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν· Ἄρει τὰ στωμύλα ταῦτα·
ἡμῖν δ' οὐ πέτεται τοῦτο τὸ παιδάριον.

ΕΠΗ.

32.

Ἄλσος δ' ὡς ἱκόμεσθα βαθύσκιον, εὕρομεν ἔνδον
πορφυρέοις μήλοισιν ἐοικότα παῖδα Κυθήρης·
οὐδ' ἔχεν ἰοδόκον φαρέτρην, οὐ καμπύλα τόξα· 629
ἀλλὰ τὰ μὲν δένδρεσσιν ὑπ' εὐπετάλοισι κρέμαντο·
αὐτὸς δ' ἐν καλύκεσσι ῥόδων πεπεδημένος ὕπνῳ
εὗδεν μειδιόων· ξουθαὶ δ' ἐφύπερθε μέλισσαι
κηροχύτης ἑσμὸς λαροῖς ἐπὶ χείλεσι βαῖνον.

31. Diog. Laert. III 33 *Platoni* tribuit. At in Anth. IX 39 m. sec. *Μουσικίου*, sed Plan. *Μουσικίου οἱ δὲ Πλάτωνος*. Iriart. 104 *Μουνικίου, οἱ δὲ Πλάτωνος*. Nomen Romanum quomodo emendandum sit, incertum, fort. *Μουκίου* vel *Μουσιδίου*. Dübner dicit in cod. Athoo hoc epigramma adhaerere ep. IX 108 (*ἄδηλον*), quod sane ad huius similitudinem prope accedit. Codex Athous passim in editione Parisina memoratur, sed diu frustra eam pervestigavi, quis esset liber quaerens, tandem reperi ad IX 3 adnotatum esse excerpta Anthologiae Planudeae, quae Miller ex monte Atho attulerit. — V. 1. *Μούσαισι*, Brunck *Μοίσαισι* et similiter v. 3 *Μοῖσαι*. — V. 2. *Ἔρωτ'*, cod. Pal. *ἔρων*, Plan. *ἔρον*. — *ὔμμιν*, cod. Pal. *υμμιν*, Plan. *ὔμμι.*, Cod. Vind. 311 *ὑμῖν ἐφ' ὁπλήσομαι*. — V. 3. *χαὶ*, cod. Pal. *χ' ἁ*, Diog. *αἱ*. — *Κύπριν*, cod. Pal. *Κυπρι*. — V. 4. *ἡμῖν δ'*, Diog. om. *δ'*, Brunck *ἀμῖν*. — *πέτεται* cod. Monac. (Diog.), vulgo *πέταται*. Videtur scribendum *ἄμμε δ' ἔπ'* (vel *ἄμμ' ἔπι δ'*) *οὐ ποτάγει*, nisi forte *πέτεται* tueri malis. Sitzler coniecit *ἡμῖν δ' οὐ μέλεται*.

32. Anthol. Plan. 210: *Πλάτωνος*. In cod. Pal. in primis paginis s. poet. n. additur: *εὑρέθη δὲ ὑπὸ ὑδάτων*, Brunck *ὁδιτῶν* coniecit, quam coniecturam confirmarunt cod. Par. et Flor., in quibus legitur: *Πλάτωνος εἰς Ἔρωτα εὑρεθὲν* (*εὑρεθέντα* Schneidewin) *ὑπὸ ὁδιτῶν ἐν ἄλσει*. In cod. Flor. iterum legitur, ubi *Πλάτωνος νεωτέρου* inscribitur, cui lemmati Schneidewin fidem habet: at ab illius poetae ingenio haec elegantia plane abhorret, nisi forte illum aliunde haec descripsisse putes, id quod sane non est plane incredibile. Sed nolui huic codici, cuius auctoritas mihi parum explorata est, obtemperare. Ceterum apparet particulam amplioris carminis esse. — V. 3. *ἰοδόκον* Pl. cod. Flor. primo l., *ἰοβόλον* Pal. Par. Flor. l. altero. — V. 7. *κηροχύτης ἑσμὸς λαροῖς* scripsi, legebatur *κηροχύτοις ἐντὸς λαγαροῖς*, ut exhibent Pl. Pal. Flor. l. pr., sed Par. Flor. l. altero *κηροχύτοις δ' ἐντὸς λάροις* (iidem deinde *βαίνον*), itaque *λαροῖς*, quod iam Salmasius assecutus erat, confirmant. Sed haud scio an praestet *λιπαροῖς*, quod olim conieci, quandoquidem hic poeta, numerorum mollitudinem sectatus, continuatos spondeos non videtur admisisse. *Κηροχύτης* alias non legi-

tur, sed est recte novatum, neque vero idem significat, quod *κηρόχυτος*, quemadmodum Eurip. Iph. Taur. 1115 *κάλαμος κηροδέτας* dixit, qui alias *κηρόδετος* dicitur, sed agendi habet notionem ut *προχύτης*. Ac video iam Iacobsium ex parte idem assecutum esse, qui olim proposuit *ἑσμὸς κηρόχυτος*, postea vero cum Orellio *κηροχυτοῦσ'* i. e. *κηροχυτοῦσαι* scripsit, quae elisio non est ferenda; epigramma enim, quod Pindari vita exhibet: *Ἡ μάλα Πρωτομάχη τε καὶ Εὔμητις λιγύφωνοι* .... *Ἀργόθεν ἦμος ἵκοντο, κομίζουσ' ἔνδοθι κρωσσοῦ* certa emendatione restituo *κομίζοντε* scribens. Meineke *κηροχύτευν ἐντός, λαροῖς δ' ἐπὶ κτλ.*, quod ego prius proposui *κηροχύτου στόματος λιπαροῖς* partim recepit Hartung, sed *λαροῖς τ' ἐπὶ* scripsit. Schneidewin speciosius quam verius *κηροχύτου μέλιτος λαροῖς ἐ. χ. β.* (*ἐργάτιδες*) correxit, nam supplementum hoc novum versum inchoat, ita ut plura praeterea intercidisse statuendum esset, cum versus dimidiatos non admiserint eclogarum conditores. Thudichum *ἔντος κηρόχυτον λαροῖς*, quod omnino improbandum. Cum his versibus componas Antipatri distichon (Plan. 305) *οὐδὲ μάτην ἀπαλοῖς ξουθὸς περὶ χείλεσιν ἑσμὸς ἔπλασε κηρόδετον, Πίνδαρε, σεῖο μέλι.*

XXXV. 630

SIMMIAS THEBANUS.

1.

Τὸν σὲ χοροῖς μέλψαντα Σοφοκλέα, παῖδα Σοφίλλου,
τὸν τραγικῆς Μούσης ἀστέρα Κεκρόπιον,

Simmias Thebanus. 1. Anth. Pal. VII 21: A *εἰς τὸν αυτὸν*, corr. *Σοφοκλέα*, A *Σιμμίου*, corr. *Θηβαίου*. C *εἰς τὸν αὐτὸν Σοφοκλέα*. Ap. Pl. est *ἀδέσποτον*. Simmiae Thebano hoc et proximum epigramma tribuitur in Anthologia Palatina, sed hunc philosophum poesi operam dedisse aliunde non constat, neque verisimile, si attigit poesin, eiusmodi scripsisse epigrammata, quae demonstrativi generis naturam plane ostentant; prorsus autem incredibile est, eum bis in eodem argumento esse versatum, quod ab illius saeculi ingenio plane abhorret: itaque si utrumque epigramma eiusdem est poetae, scriptorum non ante Alexandrinorum saeculum vixisse consentaneum est, neque est, quod hoc in dubitationem vocemus, nam haec duo carmina ut venustate aequiparant, ita omnino simillima sunt, neque tamen alter alterum aemulatus esse, sed ingeniosus poeta idem argumentum variasse videtur. Quapropter utrumque epigramma potius *Simmiae Rhodio* vindicavi, id quod etiam Meineke et Hartung suaserunt: nam quod in Anth. Pal. poeta *Θηβαῖος* vocatur, eiusmodi additamentis, quae plerumque a librariis profecta sunt, exigua fides est habenda, id quod nova codicis collatio quam Holder instituit planissime confirmat. Nec tamen omnis de auctore carminum dubitatio exempta, praesertim quum Simmiae Rhodii pauca admodum supersint epigrammata. Fortasse aliud nomen poetae, velut *Ἀντιπάτρου ΣΙΔΩΝΙΟΥ* delitescit, nam poetarum indices in Anthologia gravissimis erroribus fuere obnoxia. Extat in Anth. Pal. ibidem (VII 20) aliud epigramma in Sophoclem mortuum, quod *Simonidi* falso tribuitur, fortasse hoc quoque eiusdem Simmiae fuit, nisi Leonidae tribuere malis, vid. Simonid. fr. 180. Reliqua epigrammata, quae in Anthologia Simmiae nomine vel simpliciter vel *γραμματικοῦ* vocabulo addito leguntur, item Rhodii poetae videntur esse, quamquam fateor aliquantum abhorrere a reliquiis epicorum et lyricorum carminum, quae Simmias composuit: nam haec epigrammata simplicitate commendantur, et a doctrinae ostentatione aliena sunt: at Alexandrini poetae in disparibus carminum generibus versatile ingenium expromere solent. Unum tamen epigramma Rhodio poetae abrogandum censeo, quod legitur Anthol. Pal. VII 60 *εἰς Πλάτωνα*, m. sec. *τὸν φιλόσοφον*, *σιμμίου*. sed *τὸν φιλοσο* in rasura, fuit a m. pr. *τοῦ αὐτοῦ* (praecedunt Iuliani epigrammata), quod etiam Diog. Laert. III 43 sine poetae nomine affert, qui dicit Platonis sepulcro inscriptum fuisse:

πολλάκις ὃν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῆσι τεθηλὼς 631
βλαισὸς Ἀχαρνίτης κισσὸς ἔρεψε κόμην,
τύμβος ἔχει, καὶ γῆς ὀλίγον μέρος· ἀλλ' ὁ περισσός
αἰὼν ἀθανάτοις δέρκεται ἐν σελίσιν.

2.

Ἠρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα, κισσέ,
ἑρπύζοις χλοεροὺς ἐκπροχέων πλοκάμους,
καὶ πέταλον πάντῃ θάλλοι ῥόδου, ἥ τε φιλορρὼξ
ἄμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη,

Σωφροσύνῃ προφέρων θνητῶν ἤθει τε δικαίῳ
ἐνθάδε κεῖται ἀνὴρ θεῖος Ἀριστοκλέης·
εἰ δέ τις ἐκ πάντων σοφίης μέγαν ἔσχεν ἔπαινον,
οὗτος ἔχει πλεῖστον (P *πουλὺν*), *καὶ φθόνον οὐ φέρεται.*

apud Diog. L. v. 2 *ἐνθάδε δὴ κεῖται δῖος* et v. 4 *τοῦτον ἔχει πλ. καὶ φθόνος οὐχ ἕπεται* legitur (nam Cobet ad exemplum Anthologiae mutavisse videtur). Simmiae nomen ex errore correctoris ortum existimo, qui cum in Michaelis libro CM vel CHM adscriptum esset, h. e. *σημείωσαι* (hac enim nota epigramma in Platonem commode insignitum), putavit poetae nomen additum esse et *ἄδηλον*, quod Cephalas praemiserat poematio, delevit. Errorem hunc facile condonabimus, siquidem etiam Simonidis nomen in Cod. Pal. scriptum Cῖμ, vid. Iacobs T. III p. 5. Neque enim de Simmia philosopho cogitandum, quem consentaneum est vita iam dudum defunctum, quum Plato mortem obiit. Ipsum carmen post Platonis mortem a discipulo aliquo in memoriam magistri conditum videtur. Osann Symbol. Litt. I 307 seq. Speusippo vindicat, cuius epigramma in Platonem extat, vid. infra XLIV. — V. 1. *Σοφίλλου* P, *Σοφίλου* Pl. — V. 2. affert Suid. v. *Κέκροψ*. — V. 3 et 4 affert s. poet. u. Suid. v. *Ἀχαρνείτης*, *Βλαισός*, *Θυμέλη*. — *πολλάκις ὃν* scripsi, quod etiam Hecker proposuit, legebatur *πολλάκις ἐν*. Olim duorum epigrammatum reliquias temere coaluisse existimabam, prioris novissimo disticho, subsequentis exordio intercepto, id quod firmare videbatur cod. P, in cuius m. in novae paginae exordio ad v. 5 a m. sec. additum *εἰς τὸν αὐτὸν Σοφοκλέα*. — *σκηνῆσι*, Plan. edd. aliquot *σκανῆσι*. — V. 4. *βλαισὸς*, Küster *βλαστός*. — *Ἀχαρνίτης* P et Suid. tertio l., *Ἀχαρνείτης* Pl. Suid. prioribus locis, illud Stephanus Byz. testatur, hoc simillimum exemplum *Ἀταρνείτης* commendat, ac nescio an sit revocandum, nam apud Stephanum quod *Ἀχαρνίτης* legitur, videtur librariorum error esse. — V. 5. *ἀλλ' ὁ περισσὸς αἰὼν ἀθανάτοις δέρκεται ἐν σελίσιν* vix integrum est, sed vitium non sustulit Hecker, qui *ἀλλ' ὁ περισσὸς αἰῶν' ἀθ. δέρκεαι ἐν σελίσιν*, postea *ἀλλὰ περισσὸν αἰῶν' . . . δέρκεαι* scripsit, quod recepit Hartung, nisi quod *δέρκεται* servavit. Dübner *τέρπεται* coniecit, ego *ἐνδέδεται σελίσιν*.

2. Anth. Pal. VII 22: A *Τοῦ αὐτοῦ*, C *εἰς τὸν αὐτὸν Σοφοκλέα, τὸν Σοφίλλου, τὸν Ἀθηναῖον, τὸν συγχρονίσαντα Εὐριπίδῃ*. Sed ap. Iriarte Cat. Matr. 95 et in cod. Vind. 301 hoc epigr. subiungitur Simonidis ep. Anth. VII 20: *Ἐσβέσθης γηραιὲ Σοφοκλέες, ἄνθος ἀοιδῶν, Οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος*. — V. 1. *τύμβοιο Σοφοκλέος* Pl. Vind., *τύμβου σοφοκλέους* P. — V. 3. *πάντῃ*, v. *πάντη*. — *φιλορρὼξ*, non *φιλόρρωξ* P. — V. 4. *κλήματα*, P *κλίματα*. — *χευαμένη* P, lege-

εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρός
ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

batur *χενομένη*. — V. 5 et 6 affert Suid. s. poet. n. s. v. *Ἄμμιγα* et *Πινυτός*. — *εἵνεκεν*, P *εἵνεκεν*. — *εὐμαθίης* P pr. Pl. Vind. Suid., *εὐεπίης* corr. cod. P, cf. Finsler gr. Anth. 74. — *μελιχρὸς* P corr., *μελίχρους* P pr. Pl. Vind. Suid. (sed Bernhardy *μελιχρός*). — V. 6. *Μουσῶν*, Iacobs *Μουσέων*, Hecker *Μουσῶν ἄμμιγα κἀκ χαρίτων* vel *ἤσκησ' ἐκ Μουσῶν ἄμμιγα κἀκ Χ.* requirit, quem secuti Hartung et O. Iahn *ἤσκησ' ἐκ Μουσῶν* (*Μουσέων*) *ἄμμιγα καὶ Χ.* scripserunt: quod vix satis recte dictum: in eandem sententiam Crinagoras IX 513: *ὅσσα Μένανδρος ἔγραφεν ἢ Μουσέων σὺν μιῇ ἢ Χαρίτων*, neque tamen ad eundem modum hunc locum correxerim.

XXXVI. 632

ZEUXIS.

De hoc Zeuxidis epigrammate et de Parrhasii versibus, qui subsequuntur, dixit O. Iahn in actis soc. Saxon. 1856 p. 284 seq., cuius sententiam postea suo more exornavit Benndorf de Anthol. Gr. epigr. p. 26 seq. Negat Iahn haec ab ipsis artificibus tabulis suis subscribi potuisse, sed censet haec *Nicomachi* esse, qui in elegia clarissimos pictores loquentes et de arte sua gloriantes induxerit; Nicomachum autem hunc poetam non diversum esse a Nicomacho pictore, qui fere usque ad Ol. CV aetatem egerit. Speciosa est haec coniectura, sed mihi omnia huic suspicioni videntur adversari.

Illius elegiae tenuis extat memoria apud Hephaest. p. 27 (cf. Eustath. p. 984, 10) *Νικομάχου τοῦ τὴν περὶ ζωγράφων ἐλεγείαν πεποιηκότος·*

> *Οὗτος δή σοι ὁ κλεινος ἀν' Ἑλλάδα πᾶσαν Ἀπολλό-*
> *δωρος· γιγνώσκεις τοὔνομα τοῦτο κλύων.*

Hephaestio non dilucide dicit ex hac ipsa elegia petitum esse distichon, ut etiam peculiare epigramma esse possit, sed tamen illud satis probabile; nam haud dubie hi versus ad Apollodorum pictorem clarissimum referendi sunt: verum nequaquam certum est ipsum Apollodorum loquentem induci, potius verisimile est, Nicomachum haec de Apollodoro praedicare: itaque vel hoc nomine distichon a Zeuxidis et Parhasii epigrammatis discrepat. Equidem olim existimabam Nicomachum poetam, cuius aetas etiam nunc incerta mihi videtur (sed Alexandrinorum saeculo vixisse maxime verisimile est), imagines clarorum pictorum exhibuisse, et singulas elegiacis explanavisse versibus, ut carmen Varronis Imaginibus fuerit simillimum. Verum haec incerta fateor.

Iahn perpetui carminis reliquias sibi deprehendisse visus est; at adversatur auctoritas Plinii, Aristidis, Athenaei, qui soli haec commemorant; nam Aelianum, qui descripsit Athenaeum, mitto.

Plinius (vid. ad Parrh. ep. 3) dilucide significat, ea, quae Par-
rhasius de se gloriatus sit, non in uno eodemque poematio in-
esse. Athenaeus Parrhasii tria carmina planissime distinguit, Ari-
stides Parrhasii fr. 2 *ἐπίγραμμα* vocat et integrum carmen esse
significat, idem postquam Zeuxidis poematium adscripsit, addit:
*καὶ τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα οὔτ' ἐκεῖνος ἀπώκνησεν ὡς θρασὺ οὔτε
τις αὐτῷ τῶν ἑταίρων ἀπαλεῖψαι συνεβούλευσεν, ἐπειδή γε ἐποί-* 633
ησεν, ac deinde dicit eundem pictorem Helenae imagini versus
Homericos *Οὐ νέμεσις κτλ.* subscripsisse. Hunc consensum fortasse
aliquis elevare conetur, contendens omnes eodem auctore usos
esse; ac sane potuerunt illi haec petere ex libro, qui pingendi
artis historiam illustrabat; at vero Athenaeus non solum eius-
modi libro usus est, sed praeterea Clearchi opere *περὶ βίων*, qui
Clearchus tantum de Parrhasii vita delicata, neque vero de picto-
ris superbia verba fecit: verum Clearchus quoque testatur, Par-
rhasium de vita sua professum esse in versibus, quos tabulis suis
subscribere sit solitus: id non solum prior locus Athenaei arguit,
quem adscripsi ep. 1, sed etiam alter XV 687 B: *Παρράσιος δ'
ὁ ζωγράφος καίπερ παρὰ μέλος· ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ τέχνην τρυφήσας,
καὶ τὸ λεγόμενον ἐλευθέριον ἐκ ῥαβδίων τινῶν ποτηρίων ἑλκύσας,
λόγῳ γοῦν ἀντελάβετο τῆς ἀρετῆς ἐπιγραψάμενος τοῖς ἐν Λίνδῳ
πᾶσιν αὑτοῦ ἔργοις· Ἁβροδίαιτος .... ἔγραψε Παρράσιος.
ᾧ κομψός τις, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ὑπεραλγήσας ῥυπαίνοντι τὸ τῆς ἀρε-
τῆς ἁβρὸν καὶ καλόν, ἅτε φορτικῶς μετακαλεσαμένῳ εἰς τρυφὴν τὴν
δοθεῖσαν ὑπὸ τῆς τύχης χορηγίαν, παρέγραφε τὸ Ῥαβδοδίαιτος ἀνήρ·
ἀλλ' ὅμως διὰ τὸ τὴν ἀρετὴν φῆσαι τιμᾶν ἀνεκτέον· ταῦτα μὲν ὁ
Κλέαρχος.* Adde Aeliani V. H. IX 11: *Παρράσιος ὁ ζωγράφος ὅτι
μὲν πορφυρίδα ἐφόρει καὶ χρυσοῦν στέφανον περιέκειτο, μαρτυροῦσι
καὶ ἄλλοι καὶ τὰ ἐπίγραμματα δὲ ἐπὶ πολλῶν εἰκόνων αὐτοῦ.*

Deinde Iahnii coniectura evertitur ipsis illis versibus: nam quod legitur Parrh. 1: *τάδ' ἔγραψεν*, sive semel, sive singulis deinceps tabulis subscripsit pictor, apparet unam aliquam tabulam spectare, nullo autem modo Nicomachus, si Parrhasium de sua arte gloriantem induxit, ita potuit scribere. Porro Parrhasius ep. 1 Euenoris filium germanum se appellat, sed idem alias ludibundus ut videtur Apollinis se radice ortum iactaverat, quemadmodum Plinius dicit: haec quae adversa fronte inter se pugnant, non poterant in perpetuo carmine dici, in diversis poematis non offendunt.

Omnino haec Zeuxidis et Parrhasii si quae alia genuina sunt: inest insignis sui fiducia, quam in magnis viris facile ferimus,

quemadmodum etiam Graeci poetae non minus magnifice de suis operibus praedicaverunt: at ineptum prorsus et importunum foret, si quis praeter veritatem summos pictores de arte sua impense gloriantes induxisset: quod si exagitare et irridere hanc superbiam voluisset, oportebat aperte ac plane id fieri. Nicomachus si eo modo, quo Iahnius vult, artis antistites descripsisset, certe illos non honore ornavisse, sed summa affecisse iniuria censendus foret.

Neque vero illi haec et talia publicis operibus subscripserunt, sed tabulis, quae in ipsorum officinis prostabant, vel commissionis causa publice propositae fuerunt: nam his certaminibus artificum aemulationem inprimis excitatam et auctam esse consentaneum est. Pictorum certamen et victoris honorificum carmen plane testificatur Plinius XXXV 58 (vid. not. ad Zeux ep.). Neque enim assentiendum est Iahnio, qui huic et aliis omnibus eiusdem modi testimoniis fidem abrogat: sunt sane etiam hic nonnulla ficta aut fabulis ut fieri solet exornata, at non potuissent talia fingi, nisi reapse Graeci artificum commissiones instituissent. — Testificatur hoc, quod olim contendi planissime titulus Victoriae nuper Olympiae repertae, ubi Paeonius Mendaeus ipse de se praedicat: *καὶ τἀκρωτήρια ποιῶν ἐπὶ τὸν ναὸν ἐνίκα.* Cf. Urlichs über d. Ol. Tempel p. 14 seq. Igitur in certamine Paeonius primum, Alcamenes secundum obtinuit locum: tulerunt autem iudices suffragia de exemplis signorum, quae postea fastigia templi Olympici ornaverunt. Vicit autem Paeonius ut opinor argumento, Alcamenes artis gratia.

Ἡράκλεια πατρίς, Ζεῦξις δ' ὄνομ'· εἰ δέ τις ἀνδρῶν 634
ἡμετέρης τέχνης πείρατά φησιν ἔχειν,
δείξας νικάτω. . . . . . .
. . *δοκῶ δ' ἡμᾶς οὐχὶ τὰ δεύτερ' ἔχειν.*

Zeuxis. Aristid. II 521: *ἄκουε δὴ καὶ ἑτέρου ζωγράφου, ὡς μὲν σὺ φαίης ἄν, ἀλαζονευομένου, ὡς δὲ οἱ ταῦτα δεινοὶ λέγουσιν, οὐ μεῖζον ἢ προσῆκον φρονήσαντος· λέγει δὲ τί; Ἡράκλεια . . . νικάτω· δοκῶ δέ, φησίν, ἡμᾶς κτλ.* Zeuxis his versibus aperte carpit Parrhasii ep. 2. De Zeuxidis superbia conf. Plin. H. N. XXXV 9, 62: „Fecit et . . . athletam, adeoque in illo sibi complacuit, ut versum subscriberet celebrem ex eo, *invisurum aliquem facilius, quam imitaturum.*" (*μωμήσεταί τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται*, alii Apollodoro tribuunt, vid. Plut. de glor. Ath. c. 2. Hesychius v. *σκιαγραφίαν*, quamquam Zeuxis sive Apollodorus hunc versum non ipse fecisse, sed aliunde ascivisse videtur, fuit autem fortasse germana species *βουλήσεταί τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται*, vid. var. lect. Diogeniani VI 74). Quod Plinius ib. dicit: „In eum *Apollodorus* supra scriptus versus fecit, *Artem ipsis* (id est Ne-

seae et Demophilo, nisi praestat *ipsi* h. e. Apollodoro) *ablatam Zeuxin ferre secum*", fortasse item ex epigrammate petitum, in quo etiam illa imagine potuit uti, quam Plinius adhibet: „Ab hoc (Apollodoro) artis foris apertas Zeuxis Heracleotes intravit", quemadmodum Plinius saepius epigrammatis eiusmodi usus est. Graecum epigramma Romae in Cereris aede idem Plinius memorat XXXV 12, 154: „Plastae laudatissimi fuere Damophilus et Gorgasus, iidem pictores, qui Cereris aedem Romae ad Circum maximum utroque genere artis suae excoluerant, versibus inscriptis Graece, quibus significarent, ab dextra Damophili esse, ad laeva Gorgasi". Epigramma tale videtur fuisse:

Δαμόφιλος εἰσιόντι τὴν μὲν δεξιὰν
ἔγραψε, Γόργασος δὲ τὴν ἀριστεράν.

ab ipsis artificibus haud dubie profectum. *Timagorae* carmen dilucide memoratur ib. XXXV 9, 58: „Quin immo certamen etiam picturae florente eo (Panaeno) institutum est Corinthi ac Delphis, primusque omnium certavit cum *Timagora* Chalcidense, superatus ab eo Pythiis, quod ipsius *Timagorae* carmine vetusto adparet, chronicorum errore non dubio". Item ad *Bupali* et *Athenidis* epigramma referendum est, quod legitur XXXVI 5, 11: „complura enim in finitimis insulis simulacra postea fecere, sicut in Delo, quibus subiecerunt carmen, *non vitibus tantum censeri Chion, sed et operibus Archenni filiorum*." quamquam largior hos artifices etiam aliena opera uti potuisse. Item de Onata sculptore Aegineta haesito, qui duobus operibus, Hieronis monumento Olympiae et Thasiorum donario ibidem subscripsit hos versiculos:

Υἱὸς μέν με Μίκωνος Ὀνάτας ἐξετέλεσσεν
νάσῳ ἐν Αἰγίνᾳ δώματα ναιετάων.

vid. Paus. VIII 42 et V 25, sed in Achaeorum monumento Olympiae legebantur hi versus:

Πολλὰ μὲν ἄλλα σοφοῦ ποιήματα καὶ τόδ' Ὀνάτα
ἔργον, ὃν Αἰγίνᾳ γείνατο παῖδα Μίκων.

Paus. V 25.

XXXVII.

PARRHASIUS.

1.

Ἀβροδίαιτος ἀνήρ, ἀρετὴν δὲ σέβων τάδ' ἔγραψεν
Παῤῥάσιος, κλεινῆς πατρίδος ἐξ Ἐφέσου.
οὐδὲ πατρὸς λαθόμην Εὐήνορος, ὅς ῥά μ' ἔφυσε
γνήσιον, Ἑλλήνων πρῶτα φέροντα τέχνης.

Parrhasius. Ep. 1. Athen. XII 543 C ex Clearcho: *οὗτος (Παῤῥάσιος) γὰρ παρὰ μέλος ὑπὲρ τὴν γραφικὴν τρυφήσας λόγῳ τῆς ἀρετῆς ἀντελαμβάνετο καὶ ἐπέγραφε τοῖς ὑπ' αὐτοῦ ἐπιτελουμένοις ἔργοις· ἀβροδίαιτος ἀνὴρ ἀρετήν τε σέβων τόδ' ἔγραψε· καί τις ὑπεραλγήσας ἐπὶ τούτῳ παρέγραψε, Ῥαβδοδίαιτος ἀνήρ. ἐπέγραψε δὲ ἐπὶ πολλῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ τάδε· Ἀβροδ. κτλ.* O. Iahn cum his quatuor versibus continuo consociandum esse censet proximum epigramma 2, longius progressus Benndorf his subiungit etiam ep. 3, nisi quod aliquot versus intercidisse largitur. Has coniecturas a vero aberrare vel Plinius indicat, cuius locum ad ep. 3 adscripsi, qui cum dicat *aliis versibus* (in graeco libro, quo usus est Plinius, haud dubie scriptum fuit *καὶ ἐν ἄλλοις*), ostendit haec diversa esse epigrammata. — V. 1. om. PV. — *δὲ* scripsi, legebatur *τε*. Videntur Parrhasio exprobravisse, quod delicatam ageret vitam et quod spurius esset, itaque his regerit, se delicate quidem vivere, sed virtutem colere, item Euenoris germanum filium esse. — *τάδ' ἔγραψεν* (vel *ψε*) AB, et sic infra XV p. 687 B, ubi *Ἀβρ. . . . Παῤῥάσιος* affert, *τάδε γράψε* L, sed antea *τόδ' ἔγραψε* omnes. O. Iahn *ἔγραψα* requirit, poteratque hoc a librariis facile mutari, quandoquidem apud Athenaeum *ἐπέγραφε* et *ἐπέγραψε* antecedit, itaque ipse quoque hoc suspicatus sum, sed silentio praetermittere satius duxi: solent enim Graeci haec variare, velut est apud Thucyd. I 128: *Παυσανίας ὁ ἡγεμὼν Σπάρτης τούσδε τέ σοι χαρίζεσθαι βουλόμενος ἀποπέμπει δορὶ ἑλὼν καὶ γνώμην ποιοῦμαι.* cui plane geminum exemplum extat apud Xenoph. Hellen. V 1, 31: *Ἀρταξέρξης βασιλεὺς νομίζει δίκαιον . . . τούτοις ἐγὼ πολεμήσω.* Non satis caute de his iudicat Cobet Lect. Nov. 197 seq. 221, ubi vel Aristophanium versum Acharn. 406: *Δικαιόπολις καλεῖ σε Χολλείδης ἐγώ*, qui integerrimus est, tentavit. — V. 3. *λαθόμην*, O. Iahn *λιπόμην*. — *ὅς ῥά μ' ἔφυσε* Meineke, *ὃς ἀνέφυσε* AB, *ὅς γ' ἀνέφυσε* PVL, Iacobs *ὅς νιν ἔφυσεν*. Consulto *ν* ephelc. non adieci. — V. 4. *πρῶτα*, B *πρὸς τά*.

2. 636

Εἰ καὶ ἄπιστα κλύουσι, λέγω τάδε· φημὶ γὰρ ἤδη
τέχνης εὑρῆσθαι τέρματα τῆσδε σαφῆ
χειρὸς ὑφ' ἡμετέρης· ἀνυπέρβλητος δὲ πέπηγεν
οὖρος· ἀμώμητον δ' οὐδὲν ἔγεντο βροτοῖς.

3.

Οἷος δ' ἐννύχιον φαντάζετο πολλάκι φοιτῶν
Παρρασίῳ δι' ὕπνου, τοῖος ὅδ' ἐστὶν ὁρᾶν.

Ep. 2. Athen. ib.: *ηὔχησε δ' ἀνεμεσήτως ἐν τούτοις· εἰ καὶ κτλ.* ita Schweigh., *ἐν τούτοισι καὶ* ABPV, *ἐπὶ τούτοισι καὶ* Bas. L. — Aristid. II 520: *Ἀλλ' ἐμὲ πρῴην ἀνὴρ ἑταῖρος . . . ζωγράφου τι ἐπίγραμμα ἐξεδίδασκε τοιοῦτον· εἰ καὶ κτλ.* sic Reiske, *τοιουτονὶ καὶ Γ* Iunt., *τοιουτονὶ εἰ καὶ Θ.* — V. 1. *κλύουσι*, ap. Arist. *Γ* Iunt. *κλύος εἰ*, *Θ κλύοις ἅ.* — *λέγω*, ap. Ath. Basil. *λέγων.* — *τάδε* om. Ath. — V. 2. *τέχνης*, ap. Ar. codd. praeter *Θ τῆς τέχνης.* — V. 3. *ἡμετέρης*, ap. Ath. A *ἡμετέρας.* — V. 4. *ἔγεντο*, ap. Ath. B *ἐγένετο*, P *ἐγίνετο*, ap. Ar. praeter *Θ ἐγένετο.*

Ep. 3. Athen. XII 543 F: *τερατευόμενος δὲ ἔλεγεν* (*ὁ Παρράσιος*), *ὅτε τὸν ἐν Λίνδῳ Ἡρακλέα ἔγραψεν, ὡς ὄναρ αὐτῷ ἐπιφαινόμενος ὁ θεὸς σχηματίζοι αὐτὸν πρὸς τὴν τῆς γραφῆς ἐπιτηδειότητα. ὅθεν καὶ ἐπέγραψεν τῷ πίνακι· Οἷος κτλ.* Apparet exordium epigrammatis ab Athenaeo praetermissum esse. — V. 1. *ἐννύχιον*, Cobet *ἐννύχιος*, quod non magis tentandum, quam *μεσονύκτιον*, *μεσαμέριον*, *δειλινόν* apud Theocritum. — *πολλάκι*, B *πολλάκις.* — V. 2. *τοῖος*, B *δ' οἷος.* Respicit hoc et priora epigrammata Plinius H. N. XXXV 71: „Namque et cognomina usurpavit, Habrodiaetum se appellando, aliisque versibus principem artis, et eam ab se consummatam: super omnia Apollinis se radice ortum [*hoc ex perdito aliquo epigrammate petitum videtur*] et Herculem, qui est Lindi, talem a se pictum, qualem saepe in quiete vidisset". — Etiam tabulae, in qua Mercurium pinxit, videtur epigramma subiecisse, vid. Themist. or. II p. 34: *φασὶ τὸν Παρράσιον, ὅτι γράφειν τὸν Ἑρμῆν ἐγχειρήσας τὴν ἑαυτοῦ μορφὴν τῷ πίνακι ἐγκατέθετο, καὶ ἐξαπατᾷ τοὺς ἀνθρώπους τὸ ἐπίγραμμα τῆς εἰκόνος· οἴονται γὰρ ὅτι Παρράσιος ἑαυτὸν ἐτίμησε καὶ ἐκύδηνε τῷ ἀναθήματι, πόρρω ὄντες τῆς τοῦ ζωγράφου σοφίας, ὃς ἵνα φύγῃ ἀπειροκαλίαν τε καὶ φιλαυτίαν, ἀλλοτρίῳ ὀνόματι εἰς τὴν γραφὴν κατεχρήσατο.* — Parrhasio fortasse aliquis tribuat epigr. ap. Athen. XI 782 B:

Γράμμα Πηρασίοιο, τέχνα Μυός· ἐμμὶ δὲ ἔργον
Ἰλίου αἰπεινᾶς, ἂν ἕλον Αἰακίδαι.

ubi Iacobs *γράμματα Παρρασίοιο* coni., quod firmare videtur Pausan. I 28, 2: *τῷ δὲ Μυῒ ταῦτά τε καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἔργων Παρράσιον καταγράψαι τὸν Εὐήνορος*, sed recte Meineke tuetur Athenaei scripturam, ut antiquior aliquis artifex *Perasius* vel *Pirasius* intelligendus sit. Perasius et Mys Phidiae suppares aetate fuerunt, eorumque opera usus est summus artifex in Minervae *Προμάχου* clypeo ornando, caelavit

Mys, catagrapham fecit Perasius, quemadmodum Panaenus, quem Plinius XXXV 54 dicit Elide Minervae clypeum intus pinxisse: graecum vocabulum *γράφειν* non satis recte interpretatus, nisi forte Panaenus usus est ea artis specie, quam *Email* vocant. Pausanias, cum legisset Perasio socio laboris fere usum esse *Μῦν*, nominis similitudine deceptus Parrhasium substituit, quemadmodum alias quoque passim erravit, quibus erratis confidere solent, qui chronica graecorum artificum concinnant. Itaque illud epigramma omnino alienum a Parrhasio, neque is unquam doricam dialectum adhibuisse videtur; scribendum autem cum Meinekio *Γραμμὰ* (vel potius *γραμμαὶ*) *Πηρασίοιο* . . . *ἐμμὶ δὲ εἰκών*, sed quod idem nunc scripsit ex Heckeri coniectura *ἕλεν Αἰακίδας* vel *Αἰολίδας* i. e. Ulixes, non videntur hae correctiones necessariae esse.

XXXVIII.

PRAXITELES.

Πραξιτέλης ὃν ἔπασχε διηκρίβωσεν ἔρωτα,
ἐξ ἰδίης ἕλκων ἀρχέτυπον κραδίης,
Φρύνῃ μισθὸν ἐμεῖο διδοὺς ἐμέ· φίλτρα δὲ βάλλω
οὐκέτ' ὀϊστεύων, ἀλλ' ἀτενιζόμενος.

Praxiteles. Athen. XIII 591 A: *Καὶ Πραξιτέλης δὲ ὁ ἀγαλματοποιὸς ἐρῶν αὐτῆς τὴν Κνιδίαν Ἀφροδίτην ἀπ' αὐτῆς (Φρύνης) ἐπλάσατο, καὶ ἐν τῇ τοῦ Ἔρωτος βάσει τῇ ὑπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου ἐπέγραψε· Πραξιτέλης κτλ.* Legitur etiam Anth. Plan. 204, ubi male *Σιμωνίδου* inscribitur. Epigramma hoc haud dubie statuae subscriptum erat, sed erravit Athenaeus sive is, quem ille sequitur, ipsius Praxitelis hos versus esse ratus, quos ab alio postero tempore additos esse apparet. Imitati sunt hoc epigramma Leonidas, Tullius Geminus, Iulianus (vid. Anthol. Plan. ib.). — V. 1. *διηκρίβωσεν*, P *διηρίβου τὸν*. — V. 3. *ἐμεῖο*, PVL *ἐμοῖο*. — *βάλλω*, Plan. *τίκτω*. — V. 4. *ὀϊστεύων*, Plan. *τοξεύων*.

XXXIX.

DIONYSIUS MINOR.

1.

Δωρίδος ἐκ μητρὸς Φοίβου κοινώμασι βλαστών.

2.

Χαῖρε, καὶ ἡδόμενον βίοτον διάσωζε τυράννου.

Dionysius minor. Ep. 1. Plut. de Alex. virt. II 5: *Διονύσιος δὲ [ὁ νεώτερος] Ἀπόλλωνος υἱὸν αὐτὸν ὠνόμασεν ἐπιγράψας Δωρίδος κτλ.* Resp. Epist. Socr. auctor 35: *ἀπόπεμψον δέ μοι μίαν . . . . Μοίριδος καὶ Ἐχεκράτους πυθόμενος τὰς περὶ Διονυσίου συνουσίας· πάνυ γὰρ ἀξιηκόους αὐτὰς οἴομαι εἶναι ἀνδρὸς φόβου (Φοίβου) κοινώμασι βλαστόντος* et ib. 36: *ἀνδρὸς Κέκροπος κοινώμασι βλαστόντος.* et memini alibi me integrum epigramma legere.

Ep. 2. Plato Epist. III ad Dionysium: *σὺ μὲν γὰρ δὴ καὶ τὸν θεόν, ὡς ἤγγειλαν οἱ τότε θεωροῦντες, προσεῖπες ἐν Δελφοῖς αὐτῷ τούτῳ θωπεύσας τῷ ῥήματι (χαῖρε) καὶ γέγραφας, ὥς φασί· χαῖρε κτλ.* — *βίοτον*, n *βίον*. Versus est fort. ex eodem epigrammate (sive elegia) ex quo fr. 1. — Dionysii *Paeanem* in *Aesculapium* commemorat Athen. VI 250 C: *λήξαντος δὲ τῆς ὀργῆς τοῦ Διονυσίου πάλιν ὁ Δημοκλῆς ἔφη, χαρίσαιο δ' ἄν μοί τι, Διονύσιε, κελεύσας τινὶ τῶν ἐπισταμένων διδάξαι με τὸν πεποιημένον εἰς τὸν Ἀσκληπιὸν παιᾶνα· ἀκούω γάρ σε πεπραγματεῦσθαι περὶ τοῦτον.* — Nugae sunt, quae leguntur in commento Aristot. Rhet. apud Cramer. Anecd. Par. I 303, qui interpres Dionysium *τὸν χαλκοῦν* et tyrannum Syracusarum temere confundit.

XL.

MAMERCUS.

Τάσδ' ὀστρειογραφεῖς καὶ χρυσελεφαντηλέκτρους
ἀσπίδας ἀσπιδίοις εἵλομεν εὐτελέσιν.

Mamercus. Plut. Timol. 31: *Καὶ γὰρ ὁ Μάμερκος ἐπὶ τῷ ποιήματα γράφειν καὶ τραγῳδίας μέγα φρονῶν ἐκόμπαζε νικήσας τοὺς μισθοφόρους, καὶ τὰς ἀσπίδας ἀναθεὶς τοῖς θεοῖς ἐλεγεῖον ὑβριστικὸν ἐπέγραψε· τάσδ' κτλ.* Mamercum Italica stirpe oriundum fuisse nomen arguit; etiam Syracusanus poeta, quem memorat Aristoteles Probl. XXX 1: *Μαρακὸς* (unus liber *μαλακὸς*) *δὲ ὁ Συρακούσιος καὶ ἀμείνων ἦν ποιητής, ὅτ' ἐκσταίη.* non Graecus, sed Siculus natione opinor fuit: nomen fortasse non aliud quam cognomen *μαλακός*, quod Aristodemo Cumanorum tyranno inditum, non graecum opinor vocabulum, sed Oscum, ac legitur in Osco titulo *malaks*, sed significatus incompertus; olim in Aristotele mihi *Μάαρκος* scribendum videbatur. — V. 1. *τάσδ' ὀστρειογραφεῖς* C et Stephanus, *τάς τε ὀστριαγραφεῖς* P, *τάς τε ὀστριογραφεῖς* Fa, *τάσδε τὰς ὀστρειογραφεῖς* BM, *τάσδε τὰς ὀστριογραφεῖς* ADia. — *χρυσελεφαντηλέκτρους* C et Xylander, *χρυσελεφαντεπηλέκτρους* Bia, *χρυσελεφαντεπιλέκτρους* ADBM, *χρυσελεφαντεπιλέκτους* Fa. — V. 2. *ἀσπίδας* om. P. — *ἀσπιδίοις* om. Fa.

XLI.

ASTYDAMAS.

Εἴθ' ἐγὼ 'ν κείνοις γενόμην ἢ κεῖνοι ἅμ' ἡμῖν,
οἳ γλώσσης τερπνῆς πρῶτα δοκοῦσι φέρειν,
ὡς ἐπ' ἀληθείας ἐκρίθην ἀφεθεὶς παράμιλλος·
νῦν δὲ χρόνῳ προέχουσ', οἷς φθόνος οὐχ ἕπεται.

A s t y d a m a s. Photius 502, 21: *Σαυτὴν ἐπαινεῖς, ὥσπερ Ἀστυδάμας ποτέ· Ἀστυδάμᾳ τῷ Μορσίμου εὐημερήσαντι ἐπὶ τραγῳδίας διδασκαλίᾳ Παρθενοπαίου δοθῆναι ὑπ' Ἀθηναίων εἰκόνος ἀνάθεσιν ἐν θεάτρῳ. τὸν δὲ εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα ποιῆσαι ἀλαζονικὸν τοῦτο· Εἴθ' ἐγὼ κτλ.* Add. Suidas s. v. *Σαυτὴν ἐπαινεῖς*, Apostol. XV 36. De proverbio cf. etiam Zenob. V 100. Arsen. 427. Parthenopaeum una cum Lycaone docuit Astydamas Ol. 109, 4 victorque est renuntiatus, ut testificatur didascalia nuper Athenis reperta, quam edidit Koehler Mittheil. des Archaeol. Instit. III, neque vero propter hanc victoriam, ut paroemiographi tradunt, Athenienses videntur statuae honorem decrevisse, sed ut insignem poetae industriam decorarent, qui per sexaginta fere annos tragicae arti operam navavit; nam primam fabulam docuit Ol. 95, 2, itaque Diodori verba XIV, 43 *ἔζησε ἔτη ἑξήκοντα* manifesto vitio laborant, corrigas *ἐ ν ε ν ή κ ο ν τ α*. Quem grandaevum obiisse diem supremum etiam permagnus fabularum numerus (240) argumento est: neque enim audiendus Koehler, didascaliam istam ad Astydamantem minorem referens, ut paroemiographi temere Parthenopaeum maiori attribuerint. Honor Astydamanti impertitus videtur Lycurgum permovisse ut legem ferret de Aeschyli, Sophoclis, Euripidis statuis fingendis: principes enim artis tragicae etiam tunc honoris huius immunes erant, vid. Diog. L. II 43: *καὶ γὰρ Ὅμηρον, (ὃ ν) καθά φησιν Ἡρακλείδης πεντήκοντα δραχμαῖς ὡς μαινόμενον ἐζημίωσαν, καὶ Τυρταῖον, (ὃ ν) παρακόπτειν ἔλεγον, καὶ Ἀστυδάμαντα πρότερον τῶν περὶ Αἰσχύλον ἐτίμησαν εἰκόνι χαλκῇ.* Ita enim redintegrandus locus. Homerus, Tyrtaeus, Astydamas olim contumelia affecti, post statuae honore decorati sunt ab Atheniensibus: Astydamas enim diu neglectus Ol. 101, 4 primum victoriam reportavit, id quod vel Diogenis vel librarii socordia praetermissum est. — V. 1. *γενόμην*, Phot. et ap. Suid. V *γενοίμην*. — V. 2. *γλώσσης τερπνῆς* non caret offensione, exspectaveram *σ ε μ ν ῆ ς* vel *τ ρ α γ ι κ ῆ ς τ έ χ ν η ς*. — V. 3. *ἐπ' ἀληθείας* Phot. et ap. Suid. A, ceteri *ἐπ' ἀληθείης*. — *ἐκρίθην*, Phot. *ἐκρίθη*. — V. 4. *προέχουσ', οἷς, παρέχουσ' οἷς* Suid., *προσεχούσαις, οἷς* Phot., *προσέχουσ' οἷς* Apost., sed R *προέχουσ'*. Bentley scripsit *προέχουσ' ᾧ*, quem antea secutus sum.

XLII.

PHILISCUS.

(Νῦν) ὦ Καλλιόπης θύγατερ, πολυηγόρε Φρόντι,
δείξεις, εἴ τι φρονεῖς καί τι περισσὸν ἔχεις·
τὸν γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντα καὶ ἄλλοις

Philiscus. Plutarch. vit. dec. oratt. vit. Lysiae 3: *ἐποίησε δὲ καὶ ἐς αὐτὸν (Λυσίαν) ἐπίγραμμα Φιλίσκος, ὁ Ἰσοκράτους μὲν γνώριμος, ἑταῖρος δὲ Λυσίου, δι' οὗ φανερόν, ὡς προέλαβε τοῖς ἔτεσιν, ὡς καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ Πλάτωνος εἰρημένων ἀποδείκνυται. ἔχει δὲ οὕτως· ὦ Καλλίππης κτλ.* — V. 1. *Νῦν ὦ* Iacobs, *Καλλιόπης* Wyttenbach, vulgo *ὦ Καλλίππης* (P *καλλίππη*). — *Φρόντι* Wyttenbach, vulgo *φροντίδι*. — V. 3. *τὸν . . . μεθαρμοσθέντα* libri, Salmasius *τῷ . . . μεθαρμοσθέντι*, quae coniectura, quamvis plerique probaverint, ferri nequit. Omnino incredibile est Philiscum, qui Isocratem summum dicendi artificem secutus est, adeo inertem fuisse, ut in una eademque verborum comprehensione ter eadem repeteret: nam Lysias v. 3. 6. 8 mortem obiisse dicitur. Itaque post v. 4 plura intercepta esse arbitror: hoc ipso loco videtur Philiscus defuncti amici aetatem provectam significavisse, unde biographus Lysiam aetate maiorem Isocrate fuisse confecit. Sed mihi iste vel potius auctor, quem sequitur, omnino falsa specie deceptus esse videtur, ad Lysiam oratorem hoc poematium referens. Etenim Philiscum, qui Lycurgi oratoris vitam scripsit Ol. 113, 4 defuncti (vid. Olympiod. ad Platonis Gorgiam 515 D), non est verisimile quinquaginta plus annis ante praeconio ornavisse Lysiam oratorem recens vita defunctum: eo tempore praesertim si Suidas vere tradidit Philiscum antea tibicinem fuisse, nondum ad artis rhetoricae studium animum adpulerat. Denique apparet studiorum communione amicitiam inter poetam et defunctum esse contractam; et Philiscus quidem etiam in Lycurgi vita non dissimulavit, quanti Platonis fecerit institutionem: sed Lysias orator ab his studiis abhorrebat. Itaque existimo hoc poematium ad alium quem Lysiam Platonicum sive Pythagoricum esse referendum: viri grandis natu memoriam pietatis atque amicitiae ergo recoluit Philiscus. Proclivi errore rettulit biographus ad oratorem, Wyttenbach coniecit *Λύσιδι*, biographum traditam scripturam perperam interpretatum esse ratus, cuiusmodi errores saepius commissi sunt, sed quod Pythagoreum celebrem Epaminondae magistrum esse credidit, quominus probetur temporum rationes obstant, nisi censeas illum centesimum annum vitae aliquantum supergressum esse. Cum verborum structura *μεθαρμοσθέντα ἐς ἄλλο σχῆμα* conferas Eratosthenis epigr. ap. Eutocium ad Archimed. p. 146 ed. Torelli: *στερεὴν πᾶσαν ἐς ἄλλο φύσιν εὖ μεταμορφῶσαι*, alias accusativus solus adhibetur, ut est apud Eurip. Alc.

ἐν κόσμοισι βίου σῶμα λαβόνθ' ἕτερον,
* * * * * * * *
* * * * * *
δεῖ σ' ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λυσίᾳ ὕμνον,
δόντα καταφθιμένων καὶ σοφῷ ἀθάνατον,
ὅς τό τ' ἐμῆς ψυχῆς δείξει φιλέταιρον ἅπασιν, 641
καὶ τὴν τοῦ φθιμένου πᾶσι βροτοῖς ἀρετήν.

1190: *Νῦν γὰρ μεθηρμόσμεσθα βελτίω βίον τοῦ πρόσθεν.* Aeschyl. Prom. 309: *Καὶ μεθάρμοσαι τρόπους νέους.* Componas cum his Eurip. Med. 1038 *ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.* et Ion. 1066 *πάθεσι πάθεα δ' ἐξανύτουσ' εἰς ἄλλας βιότου μορφὰς κάτεισιν.* Hecker coniecit *τῷ γὰρ ἐς ἄλλο τι σῶμα μεθαρμοσθέντι . . . βίου σχῆμα λαχόνθ'.* — V. 4. *κόσμοισι*, P *κόσμησι.* — *λαβόνθ'*, malim quod etiam Hecker coniecit *λαχόνθ'.* — V. 5. *Λυσίᾳ ὕμνον* Salmasius, legebatur *λυσιδάιμνον.* — V. 6. *δόντα*, Iacobs (et ut videtur A) *δύντα*, Markland *δύντι*, Wyttenbach *ζῶντι.* — *καταφθιμένων* HP, *κατὰ φθιμένων* A, ut Markland coniecit, Hecker *δῶμα κατὰ φθιμένων καὶ ζόφον ἀθανάτῳ*, vulgo *καταφθίμενος.* — *σοφῷ*, Wyttenbach *στέφος*, Sintenis *ζόφῳ* vel *ζόφον.* Nulla harum coniecturarum vitium tollitur: *δῦναι κατὰ γῆς* graece dicitur, *δῦναι κατὰ φθιμένων* vix recte: neque Philiscus, qui mortui amici memoriam pio animo recolit, poterat dicere illum ad Orcum tenebricosum pervenisse, nam v. 3 et 4 satis docent Philiscum pervagatas opiniones de vita post mortem futura contemsisse: secutus haud dubie est Platonicorum vel Pythagoricorum placita. Locum difficilem nequeo expedire, fortasse poeta dixerat hunc poesis honorem etiam viro sapienti defuncto haud ingratum esse munus. — V. 7. *τό τ'* Wyttenbach, vulgo *τότ'.* — *δείξει* Brunck, vulgo *δεῖξαι.* — Ceterum apparet non epigramma esse, quod Plutarchus dicit, sed amplioris carminis exordium. — Philiscus videtur etiam tragoedias scripsisse, nam hunc esse credo tragoediarum scriptorem, quem meditantem pinxit Protogenes (Plin. XXXV, 105), non Alexandrinum, quem docti homines intelligunt, qui cum Ptolemaeo II regnante floruerit, non potuit Protogenes eius imaginem facere. Quem senem Protogenes, eundem adolescentem videtur Parrhasius pinxisse, Plin. XXXV 70, ubi de comoediarum poeta cogitant, qui ab Isocratis discipulo dirimendus videtur, nam eundem et tragoediis et comoediis operam dedisse non est verisimile; sed fabula Themistocles, quam comico attribuit Suidas, videtur Isocratei tragoedia esse.

XLIII.

APHAREUS.

Ἰσοκράτους Ἀφαρεὺς πατρὸς εἰκόνα τήνδ' ἀνέθηκεν
Ζηνί, θεούς τε σέβων καὶ γονέων ἀρετήν.

Aphareus. Plutarch. vit. dec. oratt. vit. Isocr.: *ἔπειτα Πλαθάνην τὴν Ἱππίου τοῦ ῥήτορος γυναῖκα ἠγάγετο, τρεῖς παῖδας ἔχουσαν, ὧν τὸν Ἀφαρέα ὡς προείρηται ἐποίησατο* (*Ἰσοκράτης*), *ὃς καὶ εἰκόνα αὐτοῦ χαλκῆν ἀνέθηκε πρὸς τῷ Ὀλυμπιείῳ ἐπὶ κίονος, καὶ ἐπέγραψεν· Ἰσοκράτους κτλ.* Cf. Phot. Bibl. 260.

XLIV. 642

SPEUSIPPUS.

Σῶμα μὲν ἐν κόλποις κατέχει τόδε γαῖα Πλάτωνος,
ψυχὴ δ' ἰσόθεος τάξιν ἔχει μακάρων.

Speusippus. Anthol. Plan. 31. *Σπευσίππου.* — V. 1. *κόλποις*, cod. Par. *κόλπῳ.* — *κατέχει*, praestat quod alii testificantur, *κρύπτει.* — V. 2. *ἰσόθεος* scripsi, legebatur *ἰσοθέων*, cod. Par. *ἰσόθεον*, ut coniecit Iacobs. Huc referenda Hesychii glossa: *ἰσόθεος· ψυχὴ ἀθάνατος* (potius *ἰσόθεος ψυχή· ἀθ.*) quae meam emendationem satis firmat: atque iam constat *ψυχὴ δ' ἀθάνατος* quod Lennep recte restituit ap. Diog. L. sive Anth. Pal. germani vocabuli interpretamentum esse. Fortasse alii structura variata legebant *ψυχὴν δ' ἰσόθεον* (*ἀθάνατον*) *τάξις ἔχει μακάρων.* Videtur non diversum ab eo epigrammate, quod duobus versibus auctum servavit et praeter duo alia Platonis monumento inscriptum fuisse dicit Diog. L. III 44:

Γαῖα μὲν ἐν κόλπῳ κρύπτει τόδε σῶμα Πλάτωνος,
ψυχὴ δ' ἀθανάτων τάξιν ἔχει μακάρων,
υἱοῦ Ἀρίστωνος, τόν τις καὶ τηλόθι ναίων
τιμᾷ ἀνὴρ ἀγαθός, θεῖον ἰδόντα βίον.

ubi V. 2 Iacobs *ἀθάνατον*, Lennep *ἀθάνατος*. Idem legitur etiam in Anthol. Pal. VII 61 tanquam adespoton (ubi P v. 1 a m. sec. *κόλποις*.

v. 2. ἀθάνατον in rasura), una cum reliquis duobus, quorum prius *Simmiae* tribuitur (VII 60), vide supra XXXV 1 et conferas praeterea Osann Symbol. Litterar. I p. 307. Idem hoc epigramma videtur extare in cod. Scorial. ap. Miller Catal. Bibl. Scor. p. 491, qui ex quatuor versibus primum tantum attulit. Speusippi esse hoc poematium sane est verisimile, sed duo versus, qui subsequuntur, manifesto ab alio adiecti, id quod etiam Osann censuit. Inprimis verba novissima ἰδεῖν θεῖον βίον recentioris aetatis indolem produnt, nisi forte scribendum sit θεῖον ἰδὼν βίοτον. Cum Speusippi epigrammate componas titulum Atticum nuper repertum (Ephem. Attica nova p. 298) Σῶμα μὲν ἐνθάδε σόν, Διονύσιε, γαῖα καλύπτει, ψυχὴν δ' ἀθάνατον κοινὸς ἔχει ταμίας. quod fortasse aliquis adhibeat ad Lennepii coniecturam stabiliendam, sed potius in hoc titulo ἀθανάτων refingendum, quamquam ψυχὴ ἀθάνατος in sepulcralibus titulis identidem legitur, cf. inprimis Corcyraeam inscriptionem CIGr. II 19076 b. Speusippum etiam alia carmina composuisse docet Philostr. V. Apoll. I 35: Σπεύσιππον τὸν Ἀθηναῖον οὕτω τι ἐρασιχρήματον γενέσθαι φασίν, ὡς ἐπὶ τὸν Κασάνδρου γάμον ἐς Μακεδονίαν κωμάσαι ποιήματα ψυχρὰ συνθέντα καὶ δημοσίᾳ ταῦθ' ὑπὲρ χρημάτων ᾆσαι. — Denique moneo alius epigrammatis in Platonem reliquias servatas esse in lapide prope Lyceum reperto, de quo vid. Ephemeris Arch. n. 264, ubi extant duorum epigrammatum reliquiae: ... κετο μ' ἔρνος ... (Κε)κροπίης ... Ἀθηνέων ... ι πειθόμενος ... ις εὐρύοπα Ζεύς ... ν υμνοπολω, deinde vero μα Πλάτωνος ... μενος ... φορελευσολς ... ιος τεμένει. quas reliquias neglexit Kaibel, qui nuper epigrammata monumentis incisa sedulo collegit.

XLV.

DEMOSTHENES.

Εἴπερ ἴσην γνώμῃ ῥώμην, Δημόσθενες, εἶχες,
οὔ ποτ' ἂν Ἑλλήνων ἦρξεν Ἄρης Μακεδών.

Demosthenes. Pseudoplut. vit. X or. (Demosth.): *αἰτήσας τε γραμματεῖον ἔγραψεν, ὡς μὲν Δημήτριος ὁ Μάγνης φησί, τὸ ἐπὶ τῆς εἰκόνος αὐτοῦ ἐλεγεῖον ἐπιγεγραμμένον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὕστερον· εἴπερ κτλ.* et Plut. vit. Dem. c. 30, qui quidem addit: *οἱ γὰρ αὐτὸν τὸν Δημοσθένην τοῦτο ποιῆσαι λέγοντες ἐν Καλαυρίᾳ μέλλοντα τὸ φάρμακον προσφέρεσθαι κομιδῇ φλυαροῦσι.* Adde Zosim. et Anon. vit. Dem. Phot. Bibl. 265 p. 494 B. Schol. Demosth. 57. et Suidas v. *Δημοσθ.*, denique Aristid. II 517: *δοκεῖ δέ μοι καὶ τὸ ἐπίγραμμα οὐκ ἔξω τῆς Δημοσθένους γνώμης ἔχειν τὴν ἐπιγραφήν, ὃ νῦν* (l. *καὶ νῦν*) *ἀναγιγνώσκομεν ἐν Κεραμεικῷ.* qui non Demosthenis esse epigramma dicit, sed fiduciam ac spiritum, quem versus prae se ferant, viro summo haud indignum. Sane ipsum Demosthenem hoc elogium sibi fecisse tralaticia, nec tamen verax fuit fama: subscriptum fuit epigramma statuae, qua Athenienses Ol. 125, 1 auctore Demochare Demosthenis memoriam ornaverunt: rogaverat enim ille *εἰκόνα χαλκῆν ἐν ἀγορᾷ* (*στῆσαι*), ut arguit populiscitum, cuius epitome legitur ap. Plut. vit. X orat., de qua statua, quae fuit prope Martis templum, vid. Pausan. I 8, 3. Illo igitur tempore videtur etiam epigramma conditum, cuius auctor, si coniecturam periclitari licet, fortasse Demochares fuit. — V. 1. *γνώμῃ ῥώμην* Schol. Dem., Phot. (sed A *ῥώμην γνώμῃ*) Zos. An., *ῥώμην γνώμῃ* Plut. Suid. — *εἶχες, ἔσχες* Pseudoplut. Zos. An. Schol. Dem. — V. 2. *Ἄρης*, ap. Pl. BC ap. Zos. V. ap. An. V *ἀνὴρ* (An. GX utrumque). — *Μακεδών*, ap. Pl. M *Μακεδόνων*, sed corr. in m. Ceterum cf. etiam Phot. Bibl. c. 266: *ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπίγραμμα, ὃ τινες ἐγγράφουσι τῇ τοῦ Δημοσθένους στήλῃ, εἰς ἐκεῖνον* (Hyperiden) *μεταφέρουσιν, τὸ ὄνομα μόνον ἀμειψάμενοι· γράφουσι γάρ· εἴπερ ἴσην γνώμῃ ῥώμην Ὑπερείδης εἶχεν, κτλ.*

Goettling (Gesammelte Abh. I) Demostheni vindicare studuit epigramma in honorem Atheniensium qui in Chaeronensi proelio occubuerunt ap. Demosth. de Coron. § 289:

Οἵδε πάτρας ἕνεκα σφετέρας εἰς δῆριν ἔθεντο
ὅπλα, καὶ ἀντιπάλων ὕβριν ἀπεσκέδασαν·
μαρνάμενοι δ' ἀρετῆς καὶ δείματος οὐκ ἐσάωσαν
ψυχάς, ἀλλ' Ἀΐδην κοινὸν ἔθεντο βραβῆ,
οὕνεκεν Ἑλλήνων, ὡς μὴ ζυγὸν αὐχένι θέντες
δουλοσύνης στυγερὰν ἀμφὶς ἔχωσιν ὕβριν.

γαῖα δὲ πατρὶς ἔχει κόλποις τῶν πλεῖστα καμόντων
σώματ᾽, ἐπεὶ θνητοῖς ἐκ Διὸς ἥδε κρίσις·
μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστι θεῶν καὶ πάντα κατορθοῦν,
ἐν βιοτῇ μοῖραν δ᾽ οὔτι φυγεῖν ἔπορεν.

Huic Goettlingii coniecturae patrocinatur Aristidis locus II 517, quem supra adscripsi, huic enim rhetori videtur carmen *οὐκ ἔξω τῆς Δημοσθένους γνώμης ἔχειν τὴν ἐπιστροφήν* (ita enim corrigendum) h. e. *exitum*, novissimum distichon, in quo cardo totius poematii versatur. Fortasse Demosthenes consilio iuvit poetam, vel cum orator in oratione funebri eandem sententiam illustrasset, eius vestigia legit epigrammatis scriptor. Nam quo minus Demostheni tribuatur epigramma, ipsius oratoris verba quae sequuntur prohibent: *οὐ τῷ συμβούλῳ τὴν τοῦ κατορθοῦν τοὺς ἀγωνιζομένους ἀνέθηκε δύναμιν, ἀλλὰ τοῖς θεοῖς· τί* 644 *οὖν, ὦ κατάρατ᾽, ἐμοὶ περὶ τούτων λοιδορῇ καὶ λέγεις ἃ σοὶ καὶ τοῖς σοῖς οἱ θεοὶ τρέψειαν εἰς κεφαλήν;* In hoc epigrammate, quod Karsten (vid. Philol. XIV 413) iniuria maxima ex parte subditicium censuit, sane multa obscura et de vitio suspecta sunt, quibus difficultatibus expediendis cum iam priores operam dedissent, tum nuper disputaverunt de hoc poematio certatim homines docti, Funckhaenel in Philol. VI 565 seq. Froehlich in Act. Soc. Monac. 1845 p. 78 seqq. Osann in Comment. Semin. Philol. Giss. VI 10 seq. Düntzer Epitheta der Götter p. 48. Bernays in Mus. Rhen. XIV 321. Ribbeck in Helveticum Mus. Philol. 1862, denique Voemel in adnotationibus ad Demosthenis orationem et in excursu peculiari ed. novissimae. Expedita omnia existimat Thudichum Mus. Rhen. XII 297. Sed neque aliis neque Kaibelio persuasit, qui (vid. comment. de monumentorum aliquot carminibus Bonnae 1871) Karstenii vestigia secutus non solum epigramma mala fraude fictum censet, sed etiam germanum monumenti illius titulum sibi visus est recuperavisse. In Anth. Pal. VII 245 post Gaetulici epigramma legitur: *τοῦ αὐτοῦ·*

Ὦ χρόνε, παντοίων θνητοῖς πανεπίσκοπε δαῖμον,
ἄγγελος ἡμετέρων πᾶσι γενοῦ παθέων
ὡς ἱερὰν σώζειν πειρώμενοι Ἑλλάδα χώρην
Βοιωτῶν κλεινοῖς θνήσκομεν ἐν δαπέδοις.

ubi corrigendum *πανεπίσκοπ᾽ ἀέθλων*, nam *δαῖμον* plane otiosum. Iure Gaetulico abiudicat Kaibel hoc epigramma, negatque demonstrativi generis esse poematium, adhibito fragmento tituli, quem Pittakis prope Olympieum indagavit et in Ephem. Arch. 545 edidit

ΕΠΑΝΤΟΙΩΝΘΝΙΤC
ΟΣΗΜΕΤΕΡΩΝΠΑΣ

quem titulum inter Ol. CVII et CXX scriptum esse Kaibel testatur. Hos igitur quattuor versus in monumento eorum, qui Chaeroneae mortem pro patria fortiter pugnantes obierunt, inscriptos fuisse coniecit. Assensi sunt Kaibelio cum alii tum Kirchhoff (Herm. VI 487); adversantur Spengel (Berichte der bayer. Ac. 1875 p. 287 seq.) et H. Weil (Revue de Philologie 1877 p. 25 seq.) iure meritoque. Nam Olympieum, ubi ille lapis repertus, longo intervallo diremtum a Ceramico, in quo more patrio hoc monumentum erectum, vid. Pausan. I 29, 13 et Themist. or. 22 p. 335 (*ἐν τῷ τάφῳ τῷ δημοσίῳ*).*) Kaibel huc animum omnino non advertit, neque vidit lugu-

*) Themistium verisimile est etiam Athenas adiisse ibique memorem Demosthenicae orationis etiam monumentum illud in Ceramico visitavisse titulumque oculis usurpavisse.

brem istam lamentationem*) Demostheni adversariorum calumnias refellenti nulli plane usui fuisse, itaque cum conatur, suum inventum cum Demosthenis verbis conciliare, interpretis officio fungens id unum agit ut difficultates argutando et cavillando eludat; nam Demosthenes, postquam scriba epigramma recitavit, continuo in adversarium invehitur: *ἀκούεις, Αἰσχίνη, καὶ ἐν αὐτῷ τούτῳ τὸ Μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστι θεῶν καὶ πάντα κατορθοῦν οὐ τῷ συμβούλῳ τὴν τοῦ κατορθοῦν τοὺς ἀγωνιζομένους ἀνέθηκε δύναμιν, ἀλλὰ τοῖς θεοῖς.* Planissime apparet versum, quem adhibet orator, repetitum esse ex epigrammate, quod modo in concione recitatum.**) Nihilominus Kaibel eo temeritatis progressus est, ut confidenter affirmaret, scribam recitavisse *Ὦ χρόνε, παντοίων κτλ.*, insimulans virum honestissimum simul malae fraudis et stultitiae: nam Demosthenes si usus epigrammate isto alienum versum, qui non incisus erat in lapide, clanculum substituit, poenas huius calumniae statim daturus fuisset, namque fraus neminem poterat latere. Laboranti Kaibelio visus est Kirchhoff subvenire, docuit enim scholio inedito Gregorii Naz. usus versum *μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστὶ θεῶν* (*θεοῦ*) *καὶ πάντα κατορθοῦν* ex Simonidis elegia *εἰς τὴν Μαραθῶνι μάχην* repetitum esse, itaque existimavit Demosthenem pervagato hoc versu, cuius auctor non ignotus erat, ad suam causam agendam usum esse. At apertum est, oratorem non Simonidem vel alium veterem poetam testem adhibere, sed epigrammatis scriptorem. Itaque Kirchhoff, ut suam obtineret causam, clavo clavum tundens versum hunc ab aliena manu Demosthenis verbis insertum esse arbitratur (vid. Kaibel Epigr. n. 27), subditicium scilicet epigramma, quo carent Σ aliique libri, interpolationi ansam dedisse, quae ad omnes libros Demosthenicos pariter sit propagata. Sed hoc quoque vanum commentum: nam etiam si auctore Kirchhoffio Demosthenis verba in hunc modum circumcideris: *ἀκούεις Αἰσχίνη, οὐ τῷ συμβούλῳ τὴν τοῦ κατορθοῦν τοὺς ἀγωνιζομένους ἀνέθηκε δύναμιν, ἀλλὰ τοῖς θεοῖς*, perspicuum est, oratorem clausulam poematii, quod Demosthenis libri exhibent, non illud elogium, quod Kaibel substituit, respexisse.***) Igitur si cui epigramma in libris Demosthenicis propagatum subditicium videtur, eum oportet concedere, unum hunc versum esse liberum a frau-

---

*) Carmen permolle et querulum (ludentis est *παντοίων . . . πανεπίσκοπε*, item *πᾶσι . . . παθέων*) non publico sed privato monumento videtur subscriptum fuisse, fortasse statuis virorum fortium, qui Lamiaco bello apud Plataeas occiderunt: necessariorum pietas hoc monumentum erexit, quemadmodum Aphareus Isocratis patris statuam ad Olympieum dedicavit.

**) Neque infirmatur gravissimum hoc argumentum, si quis cum Reiskio et Spengelio verba *καὶ ἐν αὐτῷ τούτῳ* tanquam otiosa expunxerit. Orator ipse proxima paragrapho 288 manifesto praemunit hanc adversarii refutationem: *ᾧ γὰρ ἐκείνους σωθῆναι καὶ κατορθῶσαι μάλιστα διέφερεν, οὗτος καὶ παθόντων ἃ μή ποτ' ὤφελον τῆς ὑπὲρ ἁπάντων λύπης πλεῖστον μετεῖχεν.* quibus verbis epigrammatis clausulam respici apparet. Huc adde Themist. *τάχα δὴ τὸ ἐπίγραμμα ἀληθέστερον, ὃ Ἀθήνησιν ἐπιγέγραπται ἐν τῷ τάφῳ τῷ δημοσίῳ· καὶ γὰρ τοῖς θεοῖς μόνοις τὸ πάντα κατορθοῦν ἀπονέμει.* qui locus certe ostentat, quemadmodum olim docti homines interpretati sint Demosthenem.

***) Ex his angustiis si quis Kirchhoffium expedire conetur, necesse est statuat, aut universum hunc locum orationis Demosthenicae (§ 289. 290) ab interpolatore esse insertum, aut epigramma istud, quod in Anth. Pal. legitur, clausula esse orbatam, quam Demosthenes et scriptor subditicii epigrammatis servaverint.

dis suspicione, quippe quem interpolator, ut par erat, ex Demosthene depromserit, id quod Karsten censet. Ego vero censeo illam suspicionem omnino vanam esse: namque Byzantini grammatici hebes ingenium non poterat eiusmodi epitaphium fingere: sin prioribus saeculis adscripseris, fraus continuo esset deprehensa, nam Athenis, ubi oratores attici studiosissime legebantur, etiam tunc superstes fuit monumentum, ut Pausanias et Themistius testantur. Kaibelio epigramma propterea adulterinum videtur, quod in optimis oratoris codicibus non legitur. Hoc argumentum quam infirmum sit, norunt qui gnari sunt artis criticae in oratoribus Atticis factitandae. Non subditicius est titulus, sed interpolatus, non fraudis, sed inscitiae deprehenduntur indicia. Inseruit epigramma grammaticus vel rhetor Athenis artem exercens, qui non ex libro aliquo petiit versiculos, sed ad monumentum accessit atque titulum descripsit, quem cum temporis iniuria multa iam evanida essent pro virium suarum modulo redintegrare studuit. Itaque cum nequeamus germana ab adulteratis, antiqua a noviciis plane et evidenter secernere, satius est coniecturis posthac fere abstinere; quod si lapis quamvis male mulcatus etiam nunc superstes esset, carminis restituendi periculum non irritum foret.

V. 1. Weilii emendatio *οἵδε πάτρας μὲν ἑκὰς σφετέρας* omnes habet veritatis numeros, atque ita simul stabilitur tradita scriptura v. 3 *μαρνάμενοι*, quae mihi aliisque vitium contraxisse visa est. Consentaneum est poetam dixisse: pugnantes *fortissime* mortem obierunt; sed verba non expedio, neque Weilii inventum *ἄρεως καὶ δείματος οὐκ ἐσάωσαν* satisfacit. — Idem v. 5, ubi Voemel *θεῖσαν*, Spengel *θέντων* suaserat, plura molitus *ζυγῷ αὐχένα δόντες δουλοσύνης* parum probabiliter scripsit, mihi *ζυγὸν αὐχένι δύντες δουλοσύνης* refingendum videtur, quemadmodum est apud Aeschylum *ἐπεὶ δ' ἀνάγκας ἔδυ λέπαδνον*. — V. 8. *σώματα* ineptum est supplementum, nam corpora mortuorum Chaeroneae erant condita, ossa Philippus rex concessit Atheniensibus, vid. Polyb. V 10 *κηδεύσας τοὺς τετελευτηκότας, ἔτι δὲ συνθεὶς τῷ Αντιπάτρῳ τὰ τούτων ὀστᾶ*. Itaque confidenter *λείψανα* restituo. — Superest clausula carminis v. 11. 12, ubi ambigitur, verba *ἐν βιοτῇ* utrum cum praegressis verbis an cum sequentibus sint copulanda.*) Weilio prior ratio placuit, sed praeterea novavit *αἰχμητὴν* pro *ἐν βιοτῇ*, quod non erat tentandum, nam idem est ac si dixeris *ἄνθρωπον ὄντα*.**) Versum integrum *μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστι θεῶν καὶ πάντα κατορθοῦν* auctor elogii ascivit ex elegia Simonidis, quem versum Lysias (ap. Rutil. Lup. II 8) interpretatur: „*sed nos aequum est voluntatem dispicere: consilio valuit, fortuna lapsus est, homo fuit, fatetur; concedendum non omnia posse (hominem), hoc enim deorum est proprium.*“ Fortasse Simonides ad eundem modum hominum infirmitatem cum divina potentia composuit. Epigrammatographus additamento (*τῇ βιοτῇ*) inflexit hoc decretum rebus humanis accomodans, itaque Demosthenes explanans hanc elogii clausulam dicit deos mortalibus prosperi successus auctores esse.***) Quod *omnia* succedere ho-

*) Hoc si praetuleris, collocatio voculae *δὲ* haudquaquam offensioni est, nam vel antiqui poetae passim tertium vel quartum locum particulae attribuunt, velut Hesiodus Op. 46 et 112, Pindarus Ol. VI 105 *ἐμῶν ὕμνων δὲ*, quemadmodum restitui, Aeschylus Pers. 718. 729. 748.

**) Cf. Aristid. T. II p. 331 Dind. *πῶς ἀξιώσει συλλήβδην πάντα κατορθοῦν καὶ πάντων κρατεῖν ὄντα ἄνθρωπον*; ubi rhetori hoc ipsum elogium obversatum esse apparet.

***) Adversari videtur Themistius or. 22, 335 *ἐπεὶ δὲ τὸ μηδὲν ἁμαρτάνειν ἔξω τῆς φύσεως κεῖται τῆς ἀνθρωπίνης·* (quae sequuntur,

minibus dicuntur, quibus dii sint propitii, poterat sane confidentius quam verius dictum videri, sed non desunt, qui elegio huic suffragentur.*) — Cum Simonidis *θεοῦ* scripsisset (vid. quae ad fr. 82 adnotavi), epigrammatis auctor commode substituit *θεῶν*,**) quandoquidem *Διὸς κρίσις* praecessit. — Novissima verba *μοῖραν δ' οὔτι φυγεῖν ἔπορεν*, quae vitii sunt immunia, nisi quod *ἔπορον* scribendum, iniuria sollicitavit Weil *φυγὼν ἔπορεν* corrigendo, quod interpretatur: „*en ne fuyant point. il a contribué sa part.*“ At *μοῖραν* idem esse quod *μόρσιμον ἦμαρ* manifestum, apteque instituta sententia absolvitur his verbis: diem fatalem ne dii quidem avertere valent. Demosthenem autem consentaneum est in concione funebri ad eundem modum peroravisse: fortium virorum officio strenue functos esse; consiliis optimis prosperum defuisse eventum, quandoquidem diis sit aliter visum, cf. quae leguntur in or. de corona § 208.

---

adversus Stoicos disputata sunt) *ἀλλὰ τάχα δὴ τὸ ἐπίγραμμα ἀληθέστερον . . . καὶ γὰρ τοῖς θεοῖς μόνοις τὸ πάντα κατορθοῦν ἀπονέμει.* qui quidem non curavit additum *ἐν βιοτῇ*.

*) Prorsus ad eundem modum Bion in Bucolicis ap. Orion. 5, 11 *πάντα θεοῦ γ' ἐθέλοντος ἀνύσιμα* (corrigo *ἀμεύσιμα* i. e. *pervia*) *πάντα βροτοῖσιν· ἐκ μακάρων γὰρ ῥᾷστα καὶ οὐκ ἀτέλεστα* (scr. *ἐπίελπτα*) *γένοιτο* (vel *γένοντο*) quam sententiam alii modestius effati sunt velut Aeschylus Sept. 625 *θεοῦ δὲ δῶρόν ἐστιν εὐτυχεῖν βροτούς.* Aristides, qui or. 31 (T. 1 592) prudenter ea de re disputat, elogium haud dubie respexit quamvis non nominaverit. Adde incertum auctorem apud Suid. v. *συγγνώμονα* (ubi *κολούει* corrigendum, v. *κωλύει*) *τὸ μὲν μηδὲν ἁμαρτεῖν θεοῦ ἐστι καὶ πάντα κατορθοῦν· ἄνθρωπος δὲ οὐκ ἂν εἴποι ἐπ' οὐδενί, ὅτι μὴ πείσεται τόδε τι. μυρίαι γὰρ κῆρες ἡμῖν ἐφεστᾶσιν οὐ μόνον θανάτου, ἀλλὰ καὶ κακῶν ἄλλων.* cui quidem Simonideum carmen potius, quam illud elogium videtur obversatum esse.

**) *θεῶν* in epigrammate libri omnes, qui quidem elogium exhibent, infra 290 complures (velut K 5 Aug. 1 Vind. 1, qui omittunt elogium) *θεοῦ*, sed Σ 1 *θεον*, corr. *θεῶν*, item Liban. ep. 1554 *θεοῦ*, quae videtur correctio propter *ἔπορεν* facta esse, sed rectius *ἔπορον* alii librarii emendaverunt: duriusculum enim singularem numerum tueri alienis exemplis.

ARISTOTELES.

ΕΠΗ.

1.

Ἁγνὲ θεῶν πρέσβισθ' ἑκατηβόλε.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

2.

Καλλιτέκνου μητρὸς θύγατερ.

3.

ΠΡΟΣ ΕΥΔΗΜΟΝ.

Ἐλθὼν δ' ἐς κλεινὸν Κεκροπίης δάπεδον

Aristoteles. Fr. 1. Diog. Laert. V 27 (eadem Hesychii index editus a Menagio): ἔπη, ὧν ἀρχή· ἁγνὲ κτλ. — πρέσβισθ' Stephanus, edd. πρέσβυσθ', πρέσβευθ', πρέσβας θ', cod. M πρέσβις θ', Ar. πρέσβις, C πρεσβυθες, Rosii libri πρέσβις θ' (vel δ') ἑκατιβόλε (ἑκαταβόλε, ἑκαταβόλε, ἑκαταβόλε). — Quae Eustratius ad Eth. Nic. I 3 adscripsit: φασὶ τὸν Ἀριστοτέλην ἔπη τινὰ ἐκθέσθαι ἐπίτηδες κατά τινα ἀριθμὸν συμποσούμενα ἐν ἑτέρᾳ καὶ ἑτέρᾳ θέσει καὶ τάξει, ὧν ἑκάστη ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ τε ἤρχετο καὶ εἰς τὸ αὐτὸ κατέληγε· διὸ καὶ ἐγκύκλια ταῦτα ὠνόμασεν· οἷς ἡμεῖς μὲν οὐκ ἐνετύχομεν· εἰσὶ δ' οἳ περὶ τούτων ἱστόρησαν, iis nulla fides habenda: videntur enim haec detorta ex iis, quae Philoponus in Anal. Post I 12 (Schol. p. 217 A) commentatus est: κύκλον δέ φησι τὰ ἔπη ἤτοι τὰ ἐπιγράμματα τὰ οὕτω καλούμενα, οὐχ ὡς τῇ κατὰ τὸ τέλος τοῦ πρώτου στίχου λέξει ἀκολουθούσης τῆς ἀρχῆς τοῦ δευτέρου, καὶ τούτῳ τοῦ τρίτου καὶ ἐφεξῆς, ἀλλ' ὡς δύνασθαι τὸν αὐτὸν στίχον καὶ ἀρχὴν καὶ τέλος ποιεῖσθαι, οἷόν ἐστι καὶ τοῦτο· χαλκῆ παρθένος εἰμί, Μίδου δ' ἐπὶ σήματι κεῖμαι, de quo epigrammate dixi hist. litt. Gr. I 779.

Fr. 2. Diog. Laert. V 27 (eadem Hesychius): ἐλεγεῖα, ὧν ἀρχή· Καλλιτέκνου κτλ. — καλλιτέκνου ed Frob. cod. M et Rosii libri, vulgo καλλιτέχνου.

Fr. 3. Olympiodorus in Plat. Gorg. ed. ab Alb. Iahnio ex cod.

εὐσεβέως σεμνῆς φιλίης ἱδρύσατο βωμόν
ἀνδρός, ὃν οὐδ' αἰνεῖν τοῖσι κακοῖσι θέμις· 646
ὃς μόνος ἢ πρῶτος θνητῶν κατέδειξεν ἐναργῶς
οἰκείῳ τε βίῳ καὶ μεθόδοισι λόγων,
ὡς ἀγαθός τε καὶ εὐδαίμων ἅμα γίνεται ἀνήρ·
οὐ νῦν δ' ἔστι λαβεῖν οὐδενὶ ταῦτα ποτέ.

Basileensi in Klotzii Archiv XIV 395 (cf. Menag. ad Diog. Laert. V 27 et Letronn. Journal des Savans 1832 p. 745): *οὐ μόνον δὲ ἐγκώμιον ποιήσας* (Aristoteles) *αὐτοῦ* (*Πλάτωνος*) *ἐπαινεῖ αὐτόν, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἐλεγείοις τοῖς πρὸς Εὔδημον αὐτὸν ἐπαινῶν Πλάτωνα ἐγκωμιάζει, γράφων οὕτως· ἐλθὼν δ' ἐς κτλ.* Hinc detorta sunt, quae extant ap. Amm. vit. Arist. 399: *ὅτι πολλὴν εὔνοιαν ἔσχε πρὸς τὸν Πλάτωνα ὁ Ἀριστοτέλης δῆλον ἐκ τοῦ καὶ βωμὸν ἀνιερῶσαι τῷ Πλάτωνι, ἐν ᾧ ἐπέγραψεν οὕτω· Βωμὸν Ἀριστοτέλης ἐνιδρύσατο τόνδε Πλάτωνος, ἀνδρὸς ὃν οὔτ' αἰνεῖν τοῖσι κακοῖσι θέμις.* cod. Flor. apud Rose Arist. Pseud. 368: *ἀνδρὸς ὃν οὐ θέμις ἐν τοῖσι χαλεποῖσιν ἀκούειν.* Adde Philopon. in Schol. Aristot. IV 11: *ὡς δηλοῖ εἰς τὸν τάφον Πλάτωνος Ἀριστοτέλους ἐπίγραμμα· Σηκὸν Ἀριστοτέλης ἱδρύσατο . . . θέμις.* Similia ibid. 20 ubi *βωμόν*. Vita Arist. adespotos p. 6 ed. Robbe: *εἰ γάρ τις ἄλλος φαίνεται ὁ Ἀριστοτέλης καταπεπληγμένος* (sec. Rosium cod. Marc. *ἀποπλ . . . ύς*)· *ἐπιγράφει γὰρ εἰς αὐτόν· βωμὸν Ἀρ. ἱδρ. τ. Πλάτωνι, καὶ ἀλλαχοῦ περὶ αὐτοῦ φησίν· ἀνδρὸς . . . θέμις.* — Buhle omnes hos versus Aristoteli abiudicat, cui assensus est praeter Steinhartum vit. Plat. p. 326 Robbe, qui solum v. 3 summi philosophi ingenio non indignum esse censet; sobrio iudicio usus Zeller Hist. Phil. II 2, 9 tuetur hoc carmen, quod nec Rose in suspicionem vocavit. — V. 1. *ἐς*, cod. Bas. *εἰ*. — V. 2. *ἱδρύσατο*, coniicio *ἱδρύσαο*, ut Aristoteles ipsum Eudemum alloquatur, siquidem elegia *πρὸς Εὔδημον* scripta perhibetur, quamquam non adversabor, si quis traditam scripturam tuetur: nam Aristoteles defuncto amico (mortuus est Eudemus Ol. 106, 3 in Sicilia) videtur carmen composuisse, idque inseruit, ut opinor, dialogo, quem *Εὔδημον* inscripsit. Commode autem non solum familiarem suum, sed etiam senem magistrum egregio ornavit praeconio. Ne quis erret, addo *φιλίης βωμὸν* translate dictum, nam nihil aliud in his versibus inest, quam arctissima amicitia Eudemum cum Platone coniunctum fuisse. — V. 3. *οὐδ'*, Ammon. Philop. *οὔτ'*. — *αἰνεῖν*, cod. Bas. *αἱμεῖν*. — V. 4. *ἐναργῶς*, Menage *ἐνεργῶς*. Hecker totum versum sic conformavit: *μοῦνος καὶ πρῶτος θνητῶν ὅδ' ἔδειξεν ἐναργῶς*. — V. 5. *μεθόδοισι*, cod. Bas. *μεθόδοις*. — V. 7 non temere Zellero vitium contraxisse videtur, scribendum arbitror *τῶν νῦν δ' ἔστι*, ut Aristoteles dixerit, ex aequalibus nullum consummatam hanc virtutem et felicitatem consecutum esse vel consequi posse, eximio hoc praeconio magistrum ornans. Sed fortasse etiam novissima verba vitii non sunt immunia, certe *ποτέ* admodum iners additamentum, itaque tentavi *τῶν νῦν δ' ἔστι λαβεῖν οὐδένι ταὐτὸ πόθῳ*, *nobis ne votis quidem expetere licet idem*, i. e. hanc consummatam felicitatem et virtutem; cf. Soph. Oed. Col. 1679 *ὡς μάλιστ' ἂν εἰ πόθῳ λάβοις*, ubi Canter *ἐν πόθῳ* scripsit. Bernaysio *μουνὰξ δ' ἔστι λαβεῖν* corrigere placuit, (vid. Mus. Rh. XXXIII 231 seq.); idem negat haec Platonem spectare, et ad Socratem refert, quae quamvis argute disputaverit, mihi certe non persuasit. Gomperz (Wiener Stud. II p. 1) assensus Bernaysio aliquanto probabilius *οὐ δίχα δ' ἔστι λαβεῖν* proposuit, sed nego ac pernego Aristotelem haec de Socrate verba fecisse.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

4.

Τόνδε ποτ' οὐχ ὁσίως παραβὰς μακάρων θέμιν ἁγνὴν
ἔκτεινεν Περσῶν τοξοφόρων βασιλεύς,
οὐ φανερῶς λόγχῃ φονίοις ἐν ἀγῶσι κρατήσας,
ἀλλ' ἀνδρὸς πίστει χρησάμενος δολίου.

5.

(ΕΚ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΙΚΟΥ ΠΕΠΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΗΡΩΑΣ ΕΠΙΤΑΦΙΑ.)*)

Aristotelis nomine ferebatur opus, cui nomen *Πέπλος*, quod fabularem Graecorum memoriam complectebatur, itaque commendat iis, qui deorum amores cognoscere velint, Socrates Hist. Eccles. III 23: *ἀρκέσει δὲ τοῖς ταῦτα γνῶναι ἐθέλουσιν ὁ Ἀριστοτέλους πέπλος καὶ ὁ Διονυσίου στέφανος καὶ Ῥηγίνου ὁ πολυμνήμων καὶ τῶν ποιητῶν τὸ πλῆθος.* conf. Nicephorus Callistus Hist. Eccles. X 36. Et memoratur hoc opus in indice librorum Aristoteliorum, quem Menagius edidit, bis: *περὶ μουσικῆς α'*, *Πέπλον*, *ἀπορημάτων Ὁμηρικῶν ζ'*. et deinde: *συμμίκτων ζητημάτων οβ'*, *ὥς φησιν*

Fr. 4. Diog. Laert. V 5: *ὁ δ' οὖν Ἀριστοτέλης ὑπεξῆλθεν εἰς Χαλκίδα, Εὐρυμέδοντος αὐτὸν τοῦ ἱεροφάντου δίκην ἀσεβείας γραψαμένου ἢ Δημοφίλου, ὥς φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, ἐπειδήπερ τὸν ὕμνον ἐποίησεν εἰς τὸν προειρημένον Ἑρμείαν, ἀλλὰ καὶ ἐπίγραμμα ἐπὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἀνδριάντος τοιοῦτον· τόνδε κτλ.* — Quod vita Aristotel. p. 2 ed. Robbe exhibet: *καὶ τὰ γεγραμμένα αὐτῷ δικαιώματα τῶν Ἑλληνίδων πόλεων, ἐξ ὧν Φίλιππος τὰς φιλονεικίας τῶν Ἑλλήνων διέλυσεν, ὥς μεγαλορρημονῶν ποτε καὶ εἰπεῖν. ὥρισα τὴν Πέλοπος.* (Rose 542 *γῆν Πέλοπος* fort. ex codice Marciano.) ex epigrammate petitum videtur, sed ambiguum, utrum ad Aristotelem an ad Philippum sit referendum; ego hoc probabilius puto. Epigramma videtur subscriptum fuisse statuae Philippi, cui postquam Peloponnesi statum ordinavit Ol. CX 3 in plerisque civitatibus Peloponnesi insignes honores habiti sunt, vid. Schaefer Demosth. III 44. Aristoteles, interrogatus ut videtur a Philippo quo pacto Graecarum civitatium discordiae optime conciliari possent, misit hunc librum ad regem, qui his consiliis usus commune concilium Corinthum convocavit, quod lites inveteratas arbitrio suo componeret (vid. Polyb. IX 33. Schaefer Dem. III 42). Sed antiquo rerum statu revocato Spartanorumque potentia imminuta haud quaquam discidia cessaverunt. Aristoteles ut se a criminibus et opprobriis defenderet, videtur librum foras dedisse, fort. Ol. CXII 3 Spartanorum rebellione oppressa et Alexandro Molosso (cuius mentio fit in reliquiis libri Aristotelii) occiso. Nam quae Heitz (de libr. Aristot. p. 253) de hoc libro disputavit, non sunt probanda. Rose non recte librum subditicium censet.

*) Numeri cancellis additi sunt editionis Canterianae.

*Εὔκαιρος ὁ ἀκουστὴς αὐτοῦ, Πέπλον, περιέχει δὲ ἱστορίαν
σύμμικτον*. Scholiasta Hom. Il. *Λ* 688 (cf. Etym. M. p. 426, 31) 647
utitur hoc libro simpliciter dicens: *ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πέπλῳ**). In hoc opere epigrammata breviuscula in heroum honorem composita inerant, quae Porphyrius quantum quidem ad belli Troiani tempora illustranda pertinebant, in suum receperat opus, vid. Eustath. Il. 285, 24: *Ἱστορεῖ Πορφύριος καὶ ὅτι Ἀριστοτέλης σύγγραμμα πραγματευσάμενος, ὅπερ ἐκλήθη πέπλος, γενεαλογίας ἡγεμόνων ἐξέθετο καὶ νεῶν ἑκάστων ἀριθμὸν καὶ ἐπιγράμματα εἰς αὐτούς, ἃ καὶ ἀναγράφεται ὁ Πορφύριος ἐν τοῖς εἰς τὸν Ὅμηρον, ἁπλᾶ ὄντα καὶ οὐδέν τι παχὺ καὶ φλεγμαῖον ἔχοντα.* Ex Porphyrio hausit quaecunque affert Eustathius; fortasse etiam Tzetzes: quamquam non incredibile iam antea epigrammata ea, quae ad Homericos heroes pertinebant, ex Peplo excerpta et seorsim propagata fuisse, ita ut scriptoris nomen fere prorsus oblitteraretur, cf. Ausonius p. 189. „Ad rem pertinere existimavi, ut ... epitaphia subnecterem, scilicet titulos sepulcrales heroum, qui bello Troico interfuerunt: quae antiqua cum apud philologum quendam repperissem, latino sermone converti", quo quidem in negotio ita versatus est Ausonius, ut liberius graeca epigrammata amplificaret. Has ipsas Porphyrii eclogas ut videtur exhibet sylloge, quam ex Cod. Florent. edidit *H. Stephanus* in Anthol. p. 497 seq. (Genevae 1566) hoc titulo: *Ποῦ ἕκαστος τῶν Ἑλλήνων ἡρώων τέθαπται καὶ τί ἐπιγέγραπται τῷ τάφῳ;***), nisi quod non integra in cod. est servata. Hinc repetiit *Guil. Canterus* bis (Basil. 1566 et Antverp. 1571), qui Eustathii usus testimonio primus haec ad Aristotelis Peplum retulit, atque *Ἀριστοτέλους εἰς τοὺς παρ' Ὁμήρῳ ἥρωας ἐπιτάφια* inscripsit; quem postea Stephanus quoque, cum haec iterum libello de *Homeri et Hesiodi Certamine* adiungeret, secutus est. Auxit aliquot epigrammatis ex Cod. Tzetzae Harleiano erutis *Th. Burgess*, qui 1797 edidit has Aristotelei pepli reliquias (conf. Diar. Class. Britt. Vol. XIV n. 27 p. 172 seqq.). Alia nonnulla ex Tzetzae duobus codicibus Matritensibus edidit *Iriarte* in Catal. Bibl. Matr. p. 86 seq. et 256 seq.

---

*) *Ἐπειοὶ οἱ Ἠλεῖοι ἀπὸ Ἐπειοῦ βασιλέως οὕτως· Ποσειδῶνος καὶ Εὐρυπύλης τῆς Ἐνδυμίωνος παῖς Ἠλεῖος ὁ κτίσας Ἦλιδα, Ἠλείου δὲ Ἄλεξις καὶ Ἐπειός, ἀφ' οὗ Ἐπειοί, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πέπλῳ.* Fortasse haec quoque ad perditum aliquod epitaphium referenda sunt.

**) Codex est Laur. 56, 1 (bomb. saec. 13), quem inspexit Rose, sed denuo conferre praetermisit. Aristotelis nomen non est additum, sed cum subsequantur nonnulla excerpta de vita Aristotelis, leve indicium superest.

Nuper *Schneidewin* edidit in Philologo T. I p. 1 seq. accurate d[illegible]e his carminibus commentatus.

Sed quod Schneidewin contendit *Πέπλον* hunc non diversu[illegible]n fuisse ab opere *'Ατάκτων*, quod XII libris constare Diogenes Laert[illegible]t. et auctor catalogi operum Aristotel. ap. Menag. perhibent, omnin[illegible]o fallitur*); nam Aristotelis *ἄτακτα* haud dubie erant commentarii[illegible]i, quos rudes et imperfectos reliquerat, qui varias observatione[illegible]s continebant, et post mortem denique philosophi cum aliis simi[illegible]i-libus publici sunt iuris facta, quibus nomen hoc inditum est, u[illegible]t ab alio opere: *'Εξηγημένα κατὰ γένος*, quod XIV libris constabat[illegible]t, discernerentur. *Πέπλος* contra, quod vel nomen indicat, argumen[illegible]n-tum et certis finibus circumscriptum et ordine dispositum exhibe[illegible]e-bat: nec in suum usum haec composuerat, quicunque haec scri[illegible]i-psit et fabulari historiae epigrammata addidit. Post Schneidewinu[illegible]m epigrammata haec denuo edidit *Rose* in Aristotele Pseudepigraph[illegible]o p. 563 seq. ac postea secundis curis recensuit in edit. Aristo[illegible]t. Op. Berolinensi Vol. V p. 1574 seq. *M. Schmidt*, de Peplo Aristoteli[illegible]io commentatus in Philol. XXIII p. 47 seq., pristinum ordinem ep[illegible]i-grammatum instaurare conatur ascito Hygino, quem Peplo usu[illegible]m esse existimat, subtiliter et acute disputans, sed haec examina[illegible]re nec vacat nec lubet: nam parum emolumenti ex hac quaestio[illegible]ne solvenda redundaturum esse mihi persuasi. *Hullemani* comme[illegible]n-tationem (Bedenkingen tegen de echtheid van den zoogenaamd[illegible]en *Πέπλος* van Aristoteles. Amstelod. 1858), quam commemorat Ro[illegible]e, non magis vidi, quam *Rathgeberi* librum, qui inscribitur And[illegible]o-klos (Lips. 1862), in quo disputavisse dicitur de his hero[illegible]m epitaphiis.

Sed quaeritur, quo iure *Πέπλος* ad philosophum auctor[illegible]m referatur. Quod Tzetzes ad Lycophr. v. 488 dicit: *ὁ 'Αγκα[illegible]ος υἱὸς ὢν Ποσειδῶνος καὶ 'Αστυπαλαίας τῆς Φοίνικος ἐφύτευσεν [illegible]μ-πελον κατὰ 'Αριστοτέλην τὸν τοὺς πέπλους συντάξαν[illegible]α*, intempestive sane ac temere, ut aliis plus sapere videretur, ph[illegible]o-sophorum principi abiudicat *Σαμίων πολιτείαν*, in quo libro fa[illegible]u-laris ista memoria enarrata fuit; suo enim periculo Byzanti[illegible]us magistellus hunc librum peplographo attribuit, sed quod pe[illegible]o-graphum a philosopho diversum esse censuit, non ipse Tze[illegible]es commentus est. Deinde rursus Tzetzes ad Hesiod. p. 15 ed. G[illegible]sf.

---

*) Schneidewino tamen assensus est C. Müller Fragm. Hist. II 1[illegible]. Qui nuperrime de Aristotelis perditorum librorum reliquiis commen[illegible]ti sunt, Rose et Heitz, quid de *ἀτάκτων* opere statuant, nescio: nam [illegible]e legentium usui minime consuluit.

(et ibid. p. 7: nam haec, quae vulgo Procli nomen prae se ferunt, Tzetzae sunt, vide quae dixi ad Pind. p. 479, idque etiam Rose animadvertit) Ἀριστοτέλης γὰρ ὁ φιλόσοφος, μᾶλλον δὲ οἶμαι ὁ τοὺς Πέπλους συντάξας, ἐν τῇ Ὀρχομενίων πολιτείᾳ κτλ. Repperit in Procli commentario ad Hesiodi Op. 635 ὡς καὶ Ἀριστοτέλης φησὶ γράφων τὴν Ὀρχομενίων πολιτείαν, et ut critici munere fungi videretur, homo ventosus audacter Ὀρχομενίων πολιτείαν, cuius fides non magis dubitationi obnoxia, quam Σαμίων πολιτεία, philosopho abiudicavit*), quae iudicii levitas cum graviter sit castiganda, tamen quod inter philosophum et peplographum nihil necessitudinis intercedere testatur, non temere, sed alium auctorem secutus edixit. Atque id ipsum confirmatur testimonio Scholiastae Aristidis T. III p. 323: ταύτην τὴν τάξιν εἰς πέπλους συνθεὶς ὁ Ἀριστοτέλης ἐξέθετο τῶν ἀρχαίων καὶ παλαιῶν ἀγώνων. quod mirum est genus dicendi: correxi olim ὁ τοὺς πέπλους συνθεὶς Ἀριστοτέλης. atque plane ita scriptum in cod. Marc., quem Rose postea inspexit (Arist. Pseudep. 566). Quod si quis existimet, nobis, qui praeter haec exilia epigrammata nullas fere Pepli reliquias usurpamus, vix licere hanc quaestionem solvere, sane largior potuisse philosophum miscella argumenta ex fabulari historia ad modum πέπλου selecta pertractare, sed epitaphiorum lusus sophistae ingenio quam philosophi magis convenit: ipsa autem epigrammata ex Peplo repetita, quae etiam nunc extant, Aristotele plane indigna sunt**). Quod si idoneorum testium auctori- 649
tate constaret, philosophum Peplum scripsisse, censendum foret, alium quem postea haec epitaphia a se condita alieno operi intertexuisse; nunc cum constet iam veteres criticos Aristotelis Peplum in pseudepigraphorum numerum rettulisse, istam suspicionem abiiciemus et universum opus Aristoteli philosopho abiudicabimus, id quod etiam *C. Müller* (Fr. Hist. II 188 seq.) et *Heitz* (die verlorenen Schriften des Aristot. p. 296 seq.) censent. Operis

---

*) Fortasse Tzetzes cum epigramma illud, quod Pindaro tribui solet (vid. supra vol. I p. 479), Χαῖρε δὶς ἡβήσας κτλ. in libro de Orchomeniorum republica adscriptum fuisse legisset idemque poematium in epigrammatum sylloge ex Peplo petita legi animadvertisset, inde coniecturam fecit eum, qui Peplum conscripserit, etiam de Orchomeniorum republica commentatum esse, itaque hunc quoque librum philosopho abiudicavit. Atque etiam C. Müller (Fragm. Hist. II 144) idem statuit.

**) Non recte ep. 64 usus O. Iahn in descriptione vascul. Monac. p. CXXIV existimat vasculi pictorem hos versiculos ex Peplo repetivisse ac iam tunc Aristotelium quod dicitur opus usu tritum fuisse suspicatur.

huius auctor utrum philosophi nomen mala fraude mutuatus an revera Aristoteles vocitatus sit, in medio relinquam*).

Postquam Damastes Sigeensis sive Polus Agrigentinus**) et genus et obitum enarravit heroum, qui Troiano bello interfuerunt, Alexandrini poetae epitaphia illorum heroum condere instituerunt, Posidippus, Asclepiades, et fortasse alii, quorum vestigia postea legit, qui tenui stilo instauravit Homericorum heroum memoriam, cuius operis reliquiae Aristotelis nomen prae se ferunt. Et *Posidippi* quidem insigne fragmentum, quod huc referendum, legitur apud Steph. Byz. v. *Ζέλεια*·

Οὐδὲ Λυκαονίη δέξατό σε Ζελίη,
ἀλλὰ παρὰ προχοῇ Σιμοεντίδι τοῦτό σοι Ἕκτωρ
σῆμα καὶ ἀγχέμαχοι θέντο Λυκαονίδαι.

ita enim corrigendum pro vulg. *ἀλλὰ προχοῇσι Σιμόεντος· δια τοῦτό σοι κτλ.****) Idem Posidippus epigramma in *Berisum* composuerat, deceptus falsa interpretatione Il. *Λ* 101, conf. Apollon. Dysc. Synt. I p. 66; postea a Zenodoto ut videtur reprehensus delevit: vid. Schol. ad illum l.: *μὴ ἐμφέρεσθαι δέ φησιν ὁ Ἀρίσταρχος νῦν ἐν τοῖς Ποσειδίππου ἐπιγράμμασι τὸν Βήρισον, ἀλλ' ἐν τῷ λεγομένῳ σωρῷ εὑρεῖν. εὔλογον δέ φησιν ἐλεγχόμενον αὐτὸν ἀπαλεῖψαι. Σωρός* videtur nomen fuisse collectionis, quae variorum in heroes epigrammata comprehendebat, in qua etiam Posidippeum illud forte fortuna servatum fuit. Item *Asclepiades* Posidippi aequalis in heroes epitaphia composuerat, quorsum referri potest, quod exhibet Et. M. 157, 32:

Σπληδόνα τ' ἠγαθέην.

Si Asclepiades, quod non est improbabile, diversis numerorum generibus usus est, possis huc referre illum versum, quem Tzetz. Lycophr. v. 315 et Schol. Eurip. Hec. ad v. 1255 servavit:

Ὃ καὶ κυνὸς καλοῦσι δυσμόρου σῆμα.

---

*) Diog. Laert. V 35 recenset philosopho cognominem, quem de Iliade dicit scripsisse: Aristoteles Aeschini Socratici familiaris, cui *Μῦθος* cognomen fuit (Diog. L. II 63. V 35), certe ab hoc peplographo diversus.

**) Ambigitur de libri scriptore. Suidas *Πῶλος*: . . . *ἔγραψε γενεαλογίαν τῶν ἐπ' Ἴλιον στρατευσάντων Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων, καὶ πῶς ἕκαστος ἀπήλλαξε· τινὲς δ' αὐτὸ Δαμάστου ἐπιγράφουσι.* Eundem librum Damasti tribuit: *Δαμάστης . . . γέγραφε . . . περὶ γονέων καὶ προγόνων τῶν εἰς Ἴλιον στρατευσαμένων βιβλία β'.* cuius testimonium firmat Dionys. Halic. Antiqu. I 72. cf. etiam Boeckh Epigr. chronol. Stud. 141.

***) Hecker II 77 v. 1 *Λυκαονίδη*, v. 3 *Δολιονίδαι* legi vult.

Et hinc iam intellegitur, qui sit factum, ut Asclepiadis aliquod epigramma inter Aristotelia reciperetur, vid. Ep. 7. Et hoc quidem a ceteris, quae Aristoteli tribuuntur, tantum dissidet, ut etiamsi non aliunde de auctore huius epigrammatis constaret, Aristoteli abiudicandum esset.

Ad hoc exemplum postea Pepli auctor condidit epigrammata in heroes, qui Iliaco bello inclaruerunt, tam Graecos quam Troianos*), idem vero etiam aliorum heroum memoriam passim versibus illustrasse videtur, inde Iliacis epitaphiis nonnulla aliena addita sunt, velut 41—44. 48, heroibus dicata, quorum memoria non pertinet ad bellum Troianum, quae quidem Porphyrius in fine utriusque catalogi subiecit.**) Quod Rose contendit, auctorem pepli haec poemata variorum poetarum opera ficta undique collegisse et operi suo inseruisse, non est probandum: sane peplographus passim non solum antiquiora carmina imitatus est, velut 13. 19. 61, sed fortasse etiam integra recepit in ordinem, velut 7 et 15, quamquam de his ambigi potest***); sed in reliquis elogiis eam fere ubique aequabilitatem deprehendimus, ut peplographus suo periculo finxisse censendus sit, summam enim ingenii mediocritatem et sermonis tenuitatem ostentant. Neque quod aliquoties duo epitaphia in eundem heroem composita hic leguntur, velut 1. 2 in Agamemnonem, 4. 5 in Achillem, 9. 10 in Nestorem, 12. 13 in Ulixem, 18 A. B. 37 in Tlepolemum, inde tuto conficias diversorum poemata esse†)

*) Sylloge Florentina non est integra servata; magna pars catalogi Troiani intercidit, hinc pleraque disticha, quae Eustathius et Tzetzes servaverunt, Troianis sunt destinata.

**) Haec quoque epigrammata ex peplo repetita esse arguit orationis filum: nam ad ceterorum similitudinem plerumque proxime accedunt.

***) Diodorus sepulcralem titulum 15 in Creta insula apud Cnossios extare tradidit, sed eius rei fides admodum incerta, fortasse ipsa peplographi verba descripsit, certe hoc epitaphium plane congruit cum reliquorum specie. Contra 7 Asclepiadis poematium adeo abhorret, ut non peplographus, sed Porphyrius sive librarius aliquis, qui Aiacis elogium desiderabat, videatur addidisse: nam Aiacis epitaphium in peplo fuisse certissimum est.

†) Cum fama variaret de morte et sepulcris heroum, consentaneum est fabularis historiae conditorem, cum hanc memoriae diversitatem traderet, etiam pluribus elogiis passim heroes decoravisse: neque assentiendum est M. Schmidtio, qui singulis singula epitaphia destinata esse censet, ac propterea, quando duo in eiusdem herois honorem poemata extant, alterutrum in fraudis suspicionem vocat, itaque ep. 1. 5. 9. 13 expungenda existimat. Neque audiendus Schmidt, cum Arabum indicem antestatus (cf. Rose p. 564) tantam copiam epigrammatum fuisse existimat, ut sex libris comprehensa fuerint; nam non epigrammatum, sed pepli fuerunt sex libri, si isti indici fides habenda.

Peplographus, si coniecturae aleam subire licet, vixisse videtur saeculo II vel I a. Chr. n., potuit igitur Diodorus eius libro uti, id quod supra probabile esse dixi. In indice librorum Aristoteliorum ap. Diog. L. non comparet libri titulus, sed in altero indice, quem Menagius edidit, bis memoratur. Huius indicis, qui ex Onomatologo Hesychii est servatus, duae sunt partes diversae: priorem librorum Aristoteliorum indicem una cum vita philosophi Hesychius ex Hermippo descripsit, qui quidem indicem ex Callimachio *πινάκων* opere repetit: huius indicis aliud exemplum auctius et magis integrum legitur apud Diogenem Laertium. Huic indici, qui bibliothecae Alexandrinae copias saeculo III a. Chr. paratas recensuit, Hesychius subiecit supplementa, quae selegit ex alio indice recentiore, quippe qui post Andronicum Rhodium sit confectus, ac praeterea Hesychius ut solet suo periculo nonnulla inseruit. Iam *πέπλος* in utroque indice apud Hesychium recensetur, sed in priorem haud dubie ex interpolatione illatus est, neque enim comparet in exemplo altero apud Diogenem: nam Callimachi saeculo hic liber aut nondum erat scriptus aut certe non Aristotelis philosophi nomen prae se ferebat. Sed in indicem recentiorem commode poterat inferri, ac fortasse ab ipso Hesychio insertus est, qui certe *περιέχει δὲ ἱστορίαν σύμμικτον* adscripsit.

1. [10.] *Ἐπὶ Ἀγαμέμνονος, κειμένου ἐν Μυκήναις.*

Λεύσσεις Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος, ὦ ξένε, τύμβον,
ὃς θάν' ὑπ' Αἰγίσθου κοὐλομένης ἀλόχου.

2. [11.] *Ἕτερον.*

Μνῆμα τόδ' Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος, ὃν ῥα κατέκτα
δῖα Κλυταιμνήστρη Τυνδαρὶς οὐχ ὁσίως.

3. [12.] *Ἐπὶ Μενελάου.*

Ὄλβιος ὦ Μενέλαε, σύ τ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως
ἐν μακάρων νήσοις, γαμβρὲ Διὸς μεγάλου.

Codicis Florentini collationem comiter suppeditavit Andreas Spengel anno 1869.

Ep. 1. Hermann subditicium esse censet.

Ep. 2. Quod addiderunt edd. ante *ἕτερον*, *ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* om. Flor. — V. 2. *ῥα*, Flor. *ῥά*.

Ep. 3. V. 1. *σύ τ'*, Schneidewin *σύ γ'*, Hermann *σὺ δ'*. sed graviore haec vitio laborant, fortasse versificator scripserat *ὄλβιος ὦ Μενέλαος, ὃς ἀθ. κ. ἀγ. . . . γαμβρὲ Διός, διάγεις.* non minus aptum *ὀλβίζω Μενέλαέ σ', ὃς*, sed illud Ausonii interpretatio *felix o Menelae* tuetur.

4. [28.] *Ἐπὶ Ἀχιλλέως κειμένου ἐν Τροίῃ, τιμωμένου δὲ καὶ ἐν Λεύκῃ τῇ νήσῳ.*

Θεσσαλὸς οὗτος ἀνήρ· Ἀχιλεὺς ἐν τῷδε τέθαπται
τύμβῳ, ἐθρήνησαν δ' ἐννέα Πιερίδες.

5. [29.] *Ἕτερον.*

Παῖδα θεᾶς Θέτιδος, Πηληϊάδην Ἀχιλῆα,
ἤδ' ἱερὰ νῆσος ποντιὰς ἀμφὶς ἔχει.

6. [30.] *Ἐπὶ Πατρόκλου, κειμένου μετὰ Ἀχιλλέως.*

Πατρόκλου τάφος οὗτος, ὁμοῦ δ' Ἀχιλῆϊ τέθαπται,
ὃν κτάνεν ὠκὺς Ἄρης Ἕκτορος ἐν παλάμαις.

7. [6.] *Ἐπὶ Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου.*

Ἅδ' ἐγὼ ἁ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῷδε κάθημαι
Αἴαντος τύμβῳ κειραμένα πλοκάμους, 651
θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἴπερ Ἀχαιοῖς
ἁ δολόφρων Ἀπάτα κρέσσον ἐμεῦ κέκριται.

Ep. 4. Lemma cod. Flor. et apud Steph.: *Ἐπὶ Ἀχ. κειμένου ἐν Τροίῃ, τιμωμένου δὲ καὶ ἐν Λ. τ. ν.* ad utrumque epitaphium pertinet, ac praecedere oportet titulum Troiani monumenti *Θεσσαλὸς κτλ.*, subsequi alterum *παῖδα κτλ.*, hunc ordinem, quem etiam Tzetzae cod. Harl. tuetur, restitui, in Flor. inverso ordine *Παῖδα κτλ. Θεσσαλός κτλ.* epigrammata leguntur. Canter turbatum esse ordinem non animadvertens in lemmate verba *τιμ. δὲ καὶ ἐν Λ. τ. ν.* abiecit perperam, nam spectant haec ep. *παῖδα κτλ.* — V. 1 post *ἀνήρ* stigmen posui, contra Schneidewino *οὗτος* suspectum, qui *ὠκὺς* coniecit.

Ep. 5 inscr. *Ἕτερον* Flor., legebatur *ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ.* — V. 2 cod. Harl. emendatam scripturam suppeditavit, Flor. *ἤδ' ἱερὰ προποντὶς* (pr. *ης*) *ἀμφὶς ἔχει πεδίῳ.* Schneidewin *ἱερὴ* scripsit.

Ep. 6. Legitur ap. Tzetz. Homer p. 73 ed. Schirach. (Iriarte 110). — V. 2 *ἐν παλάμαις*, cod. Harl. *ἐκ παλάμαις*, unde Rose *ἐκ παλάμης*, fort. *Ἑκτορέαις παλάμαις.*

Ep. 7. *ἐπὶ*, Flor. *ἐπ'.* — Hoc epigramma, quod etiam Tzetzes Posthom. 489 Iac. affert, a reliquis prorsus differt, atque etiam Eustath. Il. p. 285, 19 animadvertit, solum hoc duobus distichis constare; extat praeterea in Anthol. Pal. VII 143 *εἰς Αἴαντα τὸν Τελαμῶνος Ἀσκληπιάδου* (ita A), cui quod subiungitur Antipatri Sidonii epigramma, ad huius exemplum compositum esse apparet: *Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ῥοιτηΐσιν ἀκταῖς Θυμοβαρὴς Ἀρετὰ μύρομαι ἑζομένα, Ἁπλόκαμος, πινόεσσα, διὰ κρίσιν ὅττι Πελασγῶν Οὐκ ἀρετὰ νικᾶν ἔλλαχεν, ἀλλὰ δόλος. Τεύχεα δ' ἂν λέξειεν Ἀχιλλέος· Ἄρσενος ἀκμᾶς, Οὐ σκολιῶν μύθων ἄμμες ἐφιέμεθα.* Dissimile in ipsa similitudine est Mnasalcae epigramma ap. Athen. IV p. 163 A: *Ἅδ' ἐγὼ ἁ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῇδε κάθημαι Ἡδονῇ, αἰσχίστως κειραμένα πλοκάμους, Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἴπερ ἅπασιν Ἁ κακόφρων Τέρψις κρεῖσσον ἐμοῦ κέκριται*, nam apud Mnasalcam nulla Aiacis iniuria affecti fit mentio, sed virtus cum voluptate componitur: mihi quidem Mnasalcas Praxitelis

8. [7.] *Ἐπὶ Τεύκρου, κειμένου ἐν Σαλαμῖνι τῆς Κύπρου.*

Ἰῶν ὠκυμόρων ταμίην Τελαμώνιον ἥδε
Τεῦκρον ἀποφθίμενον γῆ Σαλαμὶς κατέχει.

9. [13.] *Ἐπὶ Νέστορος, κειμένου ἐν Πύλῳ.*

Τὸν βαθύνουν, ψυχήν τε νόημά τε θεῖον ἔχοντα
ἄνδρ' ἀγαθὸν κατέχω, Νέστορα τὸν Πύλιον.

10. [14.] *Ἕτερον.*

Νέστορα τὸν Πυλίων ἡγήτορα ἥδε θανόντα
γῆ κατέχει βουλῇ φέρτατον ἡμιθέων.

11. [15.] *Ἐπὶ Ἀντιλόχου, κειμένου ἐν Τροίῃ.* 652

Μνῆμ' ἀρετῆς υἱοῦ τοῦ Νέστορος, Ἀντιλόχοιο,
ὃς θάνεν ἐν Τροίῃ ῥυσάμενος πατέρα.

12. [20.] *Ἐπὶ Ὀδυσσέως, κειμένου ἐν Τυρρηνίᾳ.*

Ἀνέρα τὸν πολύμητιν ἐπὶ χθονὶ τῇδε θανόντα,
κλεινότατον θνητῶν, τύμβος ἐπεσκίασεν.

duo signa videtur respexisse, quae Plinius XXXIV 70 dicit *diversos affectus exprimere flentis matronae et meretricis gaudentis,* et qui docti videri volebant, hoc signo Phrynae imaginem expressam esse existimabant, sed rectam interpretandi viam haud dubie Sicyonius poeta monstrat. Iam Mnasalcas cum fere aetate suppar Asclepiadi fuisse videatur, ambigas, utrum Asclepiades Mnasalcam, an Sicyonius poeta Samium sit aemulatus; nam alterum alterius vestigia quam diligentissime legisse apparet. Equidem non dubito inventi laudem Asclepiadi vindicare, quem Mnasalcas secutus est, qui aliorum vestigia solebat legere. Et Eustathius quoque, qui iam utrumque epigramma composuit, ex hoc Aristotelis (Asclepiadis) epigrammate Mnasalcae poematium expressum esse censet, Rose contra contendit Aristotelem sive hunc epigrammatographum Sicyonii poetae carmen in suum usum convertisse, atque ob id ipsum Asclepiadis nomen omni fide carere dicit: secus ille quidem iudicans; nam poematium cur Asclepiadi abiudicemus nulla omnino est causa: poterat hoc Peplographus ut alia aliorum suo operi inserere, sed veri est similius ab aliena manu esse additum. — V. 2. *κειραμένα*, Pal. *κειρομένα*, atque ita Flor. — V. 3. *βεβολημένα*, Tzetz. *βεβαρημένα* (*βεβαρυμένον*), cod. Harl. *βεβαρημένου.* — *εἴπερ* scripsi, vulgo *ὡς παρ'* et sic Flor. cum Tzetze, *εἰ παρ'* Pal., *ὅτ' ἄρ'* Harl. (in m. *ὡς παρ'*), *οὕνεκ'* Planud. Eusth., Hecker *εἰ παρὰ πᾶσιν . . . μεῖζον ἐμοῦ δύναται.* — V. 4. *Ἀπάτα*, Flor. a m. pr. *ἀπάντα.* — *κρέσσον*, Eust. *κρέσσων.* — *ἐμεῦ* Pal. et cod. Planud. ap. Brunck, vulgo *ἐμοῦ.* — *κέκριται*, Pal. et cod. Plan. Brunckii *δύναται.*

Ep. 9. Resp. Eust. Il. 296, 22: *ἐπίγραμμα, ὅπερ λέγει αὐτὸν βαθύνουν καὶ ψυχὴν ἐν σώματι θείαν ἔχοντα καὶ ἀγαθὸν*, ut is videatur v. 1 vitiosam lectionem *ψυχήν τ' ἐν σώματι θείαν ἔχοντα* reperisse.

Ep. 10. *ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*, quod vulgo praemittitur, om. Flor. — V. 1. *τὸν*, Canter *τῶν.* — V. 2. *ἡμιθέων*, Eust. 296, 22 *ἡμερίων.*

Ep. 12. Hermann subditicium putat. — V. 1. *ἀνέρα τὸν*, Slothower *Λαερτιάδην* coniecit. — *ἐπὶ*, malim *ἐνί.*

13. [21.] *Ἕτερον.*

Οὗτος Ὀδυσσῆος κεῖνου τάφος, ὃν διὰ πολλά
Ἕλληνες πολέμῳ Τρωϊκῷ εὐτύχεσαν.

14. [8.] *Ἐπὶ Διομήδους, κειμένου ἐν τῇ ὁμωνύμῳ νήσῳ.*

Αἰνητὸν πάντεσσιν ἐπιχθονίοις Διομήδην
ἠδ' ἱερὰ κατέχει νῆσος ὁμωνυμίη.

15. [23.] *Ἐπὶ Ἰδομενέως καὶ Μηριόνου, κειμένων ἐν Κνωσσῷ.*

Κνωσσίου Ἰδομενῆος ὁρᾷς τάφον· αὐτὰρ ἐγώ τοι
πλησίον ἵδρυμαι Μηριόνης ὁ Μόλου.

16. [3.] *Ἐπὶ Αἴαντος τοῦ Ὀϊλέως, κειμένου ἐν Μυκόνῳ τῇ νήσῳ.*

Ἐνθάδε τὸν Λοκρῶν ἡγήτορα γαῖα κατέσχεν,
Αἴαντ' Οἰλιάδην ἐν πελάγει φθίμενον.

17. [26.] *Ἐπὶ Νιρέως, κειμένου ἐν Τροίᾳ.*

Ἐνθάδε τὸν κάλλιστον ἐπιχθονίων ἔχε γαῖα,
Νιρέα, τὸν Χαρόπου παῖδα καὶ Ἀγλαΐης.

18 A. [24.] *Ἐπὶ Τληπολέμου, κειμένου ἐν Ῥόδῳ.* 653

Ὧδ' Ἡρακλείδην ῥηξήνορα θυμολέοντα
Τληπόλεμον κατέχει κυματόεσσα Ῥόδος.

Ep. 13 inscr. *ἕτερον* Flor., vulgo praemissum *ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ.* Epitaphium est ad exemplum Simonidis ep. 101 compositum. — V. 2. *εὐτύχεσαν* suspectum, Hermann *εὐτυχέες*, ego olim *εὖ τέλεσαν* vel *ἐκτέλεσαν* conieci, nunc malim *ὃν διὰ πάτραν . . . εὐκλέϊσαν* vel *ἠγλάϊσαν*, quo praeconio uti solent elegiographi.

Ep. 14. In lemmate *ὁμωνύμῳ* Canter, ceteri *ὁμωνυμίῃ*. — V. 1. Tzetz. p. 56 ed. Schirach, codd. Iriar. Harl. et Vindob. n. 311 *τὸν πάντεσσι κράτιστον ἐπιχθονίοις* (vel *ἐπὶ χθονίοις*). — *Διομήδην*, Canter *Διομήδη*. — V. 2. *ἱερὰ*, Schneidewin *ἱερή*. — *ὁμωνυμίη*, codd. Iriart. et Vind. *ὁμωνυμένη*.

Ep. 15. Legitur etiam Anthol. Pal. VII 322: corr. *Ἀδέσποτον*, C *εἰς Ἰδομενέα καὶ Μεριόνην.* et apud Diodor. Sic. V 79: *καὶ τὸν τάφον αὐτῶν ἐν τῇ Κνωσσῷ δεικνύουσιν ἐπιγραφὴν ἔχοντα τοιάνδε· Κνωσίου κτλ.* — V. 1. *Κνωσσίου* servavi, conf. similia ap. Lobeck Pathol. p. 418, *Κνωσίου* Pal., ap. Diod. *Κνωσίου* AB, *Γνωσίου* N Poggius, *Κνωσσίου* ceteri. — *ὁρᾷς*, Pal. *ὅραι*, Diod. *ὅρα*. — *τοι* Pal. Diod., *τοῦ* Fl. et vulgo. — V. 2. *ὁ Μόλου*, Pal. et Cant. *ὁμόλου*.

Ep. 16. Affert Tzetz. Antehom. 300 Iac. (p. 25 Schirach). — V. 1. *τὸν*, Canter *τῶν*. — *κατέσχεν*, malim *κατίσχει*. — V. 2. *Οἰλιάδην*, Schneidewin *Ἰλιάδην*.

Ep. 17. Affert Tzetz. p. 21 ed. Schir. cf. Iriarte 111. — V. 1. *ἔχε γαῖα*, Burgess et Hecker *ἔχει αἶα*. Scribendum videtur *ἐνθάδε γῆ κάλλιστον ἐπιχθονίων ἔχει ἀνδρῶν.*

Ep. 18 A. Affert Tzetz. p. 64 ed. Schirach. cf. Iriarte 110 et 261. — V. 1. *ὧδ'* scripsi, legebatur *ἠδ'*, Schneidewin *τῇδ'*.

18 B. (*Ἐπὶ Τληπολέμου, κειμένου ἐν Τροίῃ.*)

(*Τόνδ' Ἡρακλείδην εὐήνορα τηλόθι πάτρης*
Τληπόλεμον κρύπτει χῶρος ὅδ' ἀνθεμόεις.)

19. [2.] *Ἐπὶ Ἀσκαλάφου καὶ Ἰαλμένου.*

Ἀσκαλάφου Τροίῃ φθιμένου καὶ Ἰαλμένου ἥδε
ὀστέα πληξίππων γῆ Μινυῶν κατέχει.

20. [34.] *Ἐπὶ κενοταφίου Ποδαλειρίου καὶ Μαχάονος ἐν Τρίκκῃ.*

Οἵδ' Ἀσκληπιάδαι Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων,
πρόσθεν μὲν θνητοί, νῦν δὲ θεῶν μέτοχοι.

21. [1.] *Ἐπὶ Πηνέλεω κειμένου ἐν Βοιωτίᾳ.*

Τόνδ' ἐπὶ Κηφισσῷ ποταμῷ θέσαν ὠκὺ ῥέοντι
παῖδες Βοιωτῶν σώφρονα Πηνέλεων.

22. [35.] *Ἐπὶ Εὐρυπύλου, κειμένου ἐν Ὀρμενίῳ.*

Πάτρῃ ἐν Ὀρμενίῳ Εὐαίμονος ἀγλαὸν υἱόν
Εὐρύπυλον κρύπτει δακρυόεσσα κόνις.

23. [22.] *Ἐπὶ Θόαντος.*

Υἱὸν ὑπερθύμου Ἀνδραίμονος ἠδὲ θυγατρός
Γόργης τῆς Οἰνέως ἥδε κόνις κατέχει.

24. [32.] *Ἐπὶ Φιλοκτήτου.*

Τόξων Ἡρακλέους ταμίην, Ποιάντιον υἱόν,
ἥδε Φιλοκτήτην γῆ Μινυὰς κατέχει.

Ep. 18 B non extat in cod. Flor., sed apud Tzetz. 34. Iriart. 110 legitur, itaque cancellis saepsi, sed hic inserui, cum antea Troum catalogo post ep. 56 esset additum. — V. 1. *τόνδ'*, Schneidewin *τῇδ'* coniecit, qua vocula non utitur hic versificator.

Ep. 19. V. 1. *φθιμένου*, fort. *φθιμένων* — V. 2. *Μινυῶν*, Flor. *Μινυάς*. Imitatur Hesiodi epitaphium, quod Chersiae Orchomenio tribuit Pausan. IX 38, 3, in Anthol. Pal. VII 54 per errorem Mnasalcae nomine extat: *Ἄσκρη μὲν πατρὶς πολυλήϊος, ἀλλὰ θανόντος Ὀστέα πληξίππων γῆ Μινυῶν κατέχει κτλ.*

Ep. 20. *κενοταφίου* in lemm. Flor., v. *κενοτάφου*. ep. 28 est *ἐπὶ κενοταφίῳ*. — *ἐν Τρίκκῃ* praemisit Flor. — V. 2. *πρόσθεν*, Flor. *πρόσθε*.

Ep. 21. V. 1. *Κηφισσῷ*, Iacobs *Κηφισῷ*.

Ep. 22. In lemm. et v. 1 *Ὀρμενίῳ* scripsit Slothower, v. *Ὀρχομενῷ*.

Ep. 23. Affert Tzetz. 45 Schir. cf. Iriart. 111. Aristoteli abiudicat Hermann. — V. 1. *Ἀνδραίμονος* Tzetzes, *Ἀνδραίμενος* Canter, *εὐαίμονος* Flor. — V. 2. *Οἰνέως*, Tzetz. *Θίνους*. — *κόνις κατέχει*, Schneidewin *τῇδε Θόαν κατέχω* coni.

25. [19.] *Ἐπὶ Μέγητος, ἀπολομένου ἐν θαλάσσῃ, ἔχοντος δὲ τάφον ἐν Δουλιχίῳ.*

Μνῆμα Μέγητι θοῷ μεγαθύμου Φυλέος υἱῷ
Δουλίχιοι τεῦξαν· σῶμα δὲ πόντος ἔχει.

26. [31.] *Ἐπὶ Πρωτεσιλάου ἀδελφῷ Ποδάρκει, κειμένῳ ἐν Σικυῶνι.*

Γῆ μὲν Ἀχαιὶς ἔθρεψε Ποδάρκην, Ἄκτορος υἱόν· 654
ὀστέα δ' αὖ Σικυὼν γῆ κατέχει φθιμένου.

27. [36.] *Ἐπὶ Πολυποίτου καὶ Λεοντέως.*

Ἄρχοντες Λαπιθῶν Πολυποίτης ἠδὲ Λεοντεύς
ἐν γαίῃ Λυδῶν τέρμ' ἀφίκοντο βίου.

28. [38.] *Ἐπὶ Προθόου κενοταφίῳ.*

Σῶμα μὲν ἐν πόντῳ Προθόου, Τενθρηδόνος υἱοῦ,
κεῖται· ἀνοίκτιστον δ' οὔνομα τύμβος ἔχει.

29. [33.] *Ἐπὶ Εὐμήλου.*

Υἱὸς ὅδ' Ἀδμήτοιο, Φερητιάδης Εὔμηλος,
νέρθ' ὑπ' ἐμοὶ κεῖται, μοῖραν ἔχων θανάτου.

Ep. 25. Affert Tzetz. 50 ed. Schirach. — *ἀπολομένου*, Fl. *ἀπολλυμένου*. — V. 1. *Φυλέος*, Canter *Φυλέως*.

Ep. 26 inscr. hoc uno loco *ἐπὶ* dandi casum ascivit, habetque varietas structurae rationem propter additum fratris nomen, sed hoc ipsum additamentum plane singulare est. Videntur duo lemmata contaminata, scriptum olim fuit: *Ἐπὶ Πρωτεσιλάου* (tum sequebatur huius herois epitaphium) *Ἐπὶ Ποδάρκους κειμένου ἐν Σικυῶνι.* Atque ita refinxit Canter, om. Protesilai mentione. Protesilai encomium a librario hic praetermissum servavit Tzetzes, vid. infra ep. 49. — V. 1. *Ἄκτορος υἱόν*, sec. Homerum Iphiclus Protesilai et Podarcis fuit pater, peplographus igitur alium sequitur auctorem. Slothower *ὄζον Ἄρηος* substituit. Repetitum *γῆ* pariter atque *αὖ* valde displicet.

Ep. 27 inscr. Flor. *πολυπύτου*. sed infra *οι*. — V. 2. *Λυδῶν* scripsi, legebatur satis inepte *Μήδων*, Colophonem enim commigravisse feruntur hi heroes. — *ἀφίκοντο*, Schneidewin *ἐφίκοντο*, malim *τέρμα θ' ἵκοντο*.

Ep. 28. Huc respicere videtur Eust. Il. 17, 63, ubi de origine vocis *ἥρως* disserit: *οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀέρος, ὡς δηλοῦται καὶ ἔν τινι τῶν παρὰ Πορφυρίῳ ἐπιγραμμάτων, ἐν ᾧ κεῖται τό· Σῆμα μὲν ἐν πόντῳ κεῖται, πνεῦμα δ' ἀὴρ ὅδ' ἔχει.* eadem Eudoc. 219, nisi quod recte *σῶμα*. Unde possis coniicere *κεῖται ἀνοίκτιστον, πνεῦμα δ' ἀὴρ ὅδ' ἔχει.* Sed *ὅδε* prorsus praeposterum Eustathius ut numerum redintegraret opinor adiecit, neque hoc respexit epitaphium, sed aliud, quod periit; cf. infra ep. 32 et 61. Schneidewin *ἀείμνηστον δ' οὔνομα*, et praeterea *πνεῦμα δ' ἀήρ, κενεὸς δ' οὔνομα τύμβος ἔχει* coniecit, Burgess *κεῖται ἀνοίκτιστον· τοὔνομα κτλ.* Sitzler *ἀνοίκητος*, malim *ἀνοικτίστου*.

Ep. 29. V. 2. Hermann, si Aristotelis haec sint, *νέρθεν ἐμοῦ* requirit.

30. [16.] Ἐπὶ Ἀγαπήνορος.

Ἀρχὸς ὅδ' ἐκ Τεγέης Ἀγαπήνωρ, Ἀγκαίου υἱός,
κεῖθ' ὑπ' ἐμοί, Παφίων πελτοφόρων βασιλεύς.

31. [17.] Ἐπὶ Ἀμφιμάχου καὶ Διώρου.

Ἀρχός τ' Ἀμφίμαχος, Κτεάτου παῖς, ἠδὲ Διώρης
ἐνθάδ' ἐνὶ Τροίῃ μοῖραν ἔχουσι βίου.

32. [37.] Ἐπὶ Γουνέως.

Σῆμα τὸ μὲν Γουνῆος ὁρᾷς· ψυχὴ δὲ θανόντος
ἀέρ' ἐς ὑγρὸν ἔβη, σῶμα δὲ πόντος ἔχει.

33. [4.] Ἐπὶ Ἐλεφήνορος, κειμένου ἐν Τροίᾳ.

Νήσου ἀπ' Εὐβοίης Ἐλεφήνορα, ἀρχὸν Ἀβάντων,
ἐνθάδ' ἐνὶ Τροίῃ μοῖρα κατέσχε βίου.

34. [5.] Ἐπὶ Μενεσθέως, κειμένου ἐν Ἀθήναις.

Ταξίλοχος λαῶν, υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς,
ἐνθάδ' ἐνὶ κλεινῇ πατρίδι μοῖραν ἔχει.

35. [9.] Ἐπὶ Σθενέλου καὶ Εὐρυάλου, κειμένων ἐν Ἄργει.

Ἀργεῖος Σθένελος Καπανήϊος ὧδε τέθαπται
τύμβῳ, καὶ τούτου πλησίον Εὐρύαλος.

36. [18.] Ἐπὶ Θαλπίου καὶ Πολυξένου, κειμένων ἐν Ἤλιδι.

Οἵδε Πολύξεινος καὶ Θάλπιος Ἤλιδι δίῃ
δμηθέντες κρυεροῦ δῶμ' Ἀΐδαο ἔβαν.

Ep. 30. Hermann Aristoteli abiudicat. — V. 1. Friedemann coni. Ἀγκαίου παῖς, Ἀγαπήνωρ. — V. 2. Παφίων Vindingius, v. Ταφίων.

Ep. 31. V. 1. ἀρχός τ' Fl., ἄρχων Tzetz. 44 Schir. et Iriarte 111, Schneidewin ἄρχοντ'.

Ep. 32. V. 1. τὸ om. Fl. — ὁρᾷς, Fl. ὅρα.

Ep. 33. Affert Tzetz. 43. Inscr. Τροίᾳ, Fl. Τροίῃ.

Ep. 34. V. 1. Μενεσθεύς, Flor. μενευσθεύς.

Ep. 35. Affert Tzetz. 56. — V. 1. Καπανήϊος ὧδε, Flor. ὧδε, sicut ep. 37, 2. Hermann Καπανῆος τῷδε. — Aptius foret κέκρυπται, sed nihil novandum. — V. 2. Schneidewin coni. καὶ τύμβῳ τούτου vel τύμβῳ δ' αὖ τούτου.

Ep. 36. V. 2. Ἀΐδαο ἔβαν, Schneidewin coni. ἔβαν Ἀΐδεω, possis δῶμ' Ἀΐδεω κατέβαν, Hermann δῶμ' ἔβαν εἰς Ἄϊδος.

37. [39.] Ἐπὶ Ταλθυβίου, κειμένου ἐν Μυκήναις.

Ταλθύβιον θεράποντα, θεῶν κήρυκα καὶ ἀνδρῶν,
ὧδε Μυκηναίων δῆμος ἔθαψεν ἅπας.

38. [40.] Ἐπὶ Αὐτομέδοντος ἐν Τροίᾳ.

Αὐτομέδοντ', Ἀχιλῆϊ ἐὺν καὶ πιστὸν ἑταῖρον,
ἧδε κατεσκίασε Τρῳὰς ἄρουρα τάφῳ.

39. [27.] Ἐπὶ Φειδίππου καὶ Ἀντίφου.

Φείδιππον Τροίην περσάντ' ἠδ' Ἄντιφον ἥρω
γαῖα πατρὶς Κῴων ἥδ' Ἐφύρα κατέχει.

40. [25.] Ἐπὶ Δηϊπύλου.

Δηϊπύλου κόρσης εὐειδέος Ὀρμενίοιο
μνῆμα τόδ' εὐκλεινόν· γείνατο Τληπόλεμος.

41. [45.] Ἐπὶ Ζήθου ἐν Θήβαις.

Ἑπταπύλων Θηβῶν βασιλεὺς ὅδε κεῖται ὑπ' ὄχθῳ
Ζῆθος, ὃν Ἀντιόπη γείνατο παῖδ' ἀγαθόν.

42. [47.] Ἐπὶ Πυλάδου, ἐν Φωκίδι. 656

Υἱὸς ὅδε Στροφίου Πυλάδης ἐν Φωκίδι γαίῃ
κεῖται, ἐπεὶ παντὸς μοῖραν ἔπλησε βίου.

43. [44.] Ἐπὶ Αἰήτου, κειμένου ἐν Κολχίδι.

Αἰήτην Κόλχοισι πολυχρύσοισιν ἄνακτα
ἐνθάδε πανδαμάτωρ μοῖρα θεῶν κτέρισεν.

Ep. 37. Hermann Tzetze dignum esse censet. Sane iners additamentum v. 2 *ἅπας*, sed huic versificatori condonandum.

Ep. 38. V. 1. *Ἀχιλῆϊ*, Schneidewin *Ἀχιλῆος*.

Ep. 39. V. 2. *Κῴων*, Fl. *κώων*, id quod Schneidewin divinavit, cf. Buttmann Mythol. II 258 seq., nam legebatur *κώμη*, quae Stephani coniectura; ego, ut hiatum ingratum removerem, conieci *κόλποις*, Ahrens *Ἄντιφον εἴργει γαῖα πατρὶς Κῴη, γῆ δ' Ἐφύρη κατέχει*, Kaibel *κοινῇ τῇδ'*.

Ep. 40. Omnia hic incerta, etiam *Δηϊπύλου* nomen; Schneidewin coniectavit: *Δηϊπύλου Κόρσης εὐειδέος Ὀρμενίου τε Μνῆμα τόδε κλεινὸν δείματο Τληπόλεμος*.

Ep. 41. V. 1. *ὑπ' ὄχθῳ* Hermann, vulgo *ὑπόχθων*, Stephanus *ὑποχθών*, Fl. *ὑπὸ χθών*.

Ep. 42. V. 2. *παντὸς*, conieci *πάντως*, cf. Sophoclis fr. 583 *πρὶν αὐτῷ παντελῶς ἤδη βίος* (corr. *πότμος*) *διεκπερανθῇ καὶ τελευτήσῃ βίον*. Schneidewin *πᾶσαν* vel *πλαγκτός*.

44. [48.] Ἐπὶ Ἀταλάντης, ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Κούρης Ἰασίοιο πολυκλείτης Ἀταλάντης
σῆμα πέλας στείχων ἀτρεκές ἐστι τόδε.

Ἐπὶ τῶν Τρώων.

45. [43.] Ἐπὶ Λαομέδοντος.

Ἐνθάδε Περγαμίδην κεύθει χθὼν Λαομέδοντα,
ἵππων ὠκυπόδων εἵνεκ' ἀποφθίμενον.

46. [41.] Ἐπὶ Ἕκτορος, κειμένου ἐν Θήβαις.

Ἕκτορι τόνδε μέγαν Βοιώτιοι ἄνδρες ἔτευξαν
τύμβον ὑπὲρ γαίης, σῆμ' ἐπιγιγνομένοις.

47. [42.] Ἐπὶ Πυραίχμου, ἐν Τροίᾳ.

Ἐλθὼν ἐξ Ἀμυδῶνος ἀπ' Ἀξίου ὧδε Πυραίχμης
ὠκύμορος πάντων νόσφι φίλων ἔθανεν.

48. [46.] Ἐπὶ Ὀρφέως, κειμένου ἐν Κικονίᾳ.

Θρήϊκα χρυσολύρην Οἰάγρου παῖδα θανόντα
Ὀρφέα ἐν χώρῳ τῷδ' ἔθεσαν Κίκονες.

---

49. (Ἐπὶ Πρωτεσιλάου, ἐν Χερρονήσῳ ἀναιρεθέντος).

Τόνδ' ὄχθον μνήμην ἀρετῆς χάριν ἐξετέλεσσαν
Ἑλλήνων παῖδες Πρωτεσίλᾳ φθιμένῳ.

Ep. 44 inscr. *Ἀρκαδίᾳ*, Flor. *Ἀρκάδι.* — V. 2. *ἐστι*, Schneidewin *ἴσθι.* Mihi scribendum videbatur *πέλας τειχέων πατρίδος* vel *πέλας Τεγεῶν ἀτρ.* Sitzler *παρὰ Σχοινοῦντ' ἀτρ. ἐστι* coll. Pausan. VIII 35, 10 speciose.

Ep. 45. V. 1. *Περγαμίδην*, Stephanus *Περγαμίδαν.*

Ep. 46. Flor. *ἕκτορος* et *ἕκτορι.* — V. 2. *ἐπιγιγνομένοις*, cod. Harlei. *ἐπιγιγνομένων*, Iriart. 110 et cod. Vindob. 311 *σῆμα ἐπειγομένοις.*

Ep. 47. *Τροίᾳ* Flor., legebatur *Τροίῃ.*

Ep. 48. V. 1. *χροσολύρην*, Flor. *χρυσολύραν.* . — V. 2. *Ὀρφέα*, Ahrens et Hermann *Ὀρφῆ'*, mihi traiectio verborum probabilior videtur *Ὀρφέα χρυσολύρην* et *Θρήϊκ' ἐν χώρῳ*, quamquam in epigr. Anth. VII 617 est *Θρήϊκα χρυσολύρην τῇδ' Ὀρφέα κτλ.* Antea conieceram *Δίῳ ἐν εὐρυχόρῳ τόνδε*, nomine *Ὀρφέα* plane sublato. — V. 2. *τῷδ' ἔθεσαν* scripsi, legebatur *τῷδε θέσαν.* — Hic cod. Florent. expl.

Ep. 49 et quae sequuntur usque ad Ep. 63 in sylloge Florentina desiderantur, addita sunt ex Tzetze, ex Eustathio et ex variis codd.

Ep. 49. Affert Tzetz. p. 17. Iriar. 108. — V. 1. *μνήμην*, Ir. *μνήμης.* *Μνήμη* et *μνῆμα* passim promiscue usurpantur, sed fortasse *μνημεῖα* h. l. restituendum. — *ἐξετέλεσσαν*, libri *ἐξετέλεσαν.* — V. 2. *Πρωτεσίλᾳ*, libri *Πρωτεσιλάῳ.*

50. (Ἐπὶ Πανδάρου.) 657

Τηλεβόλον ῥυτῆρα, Λυκάονος ἀγλαὸν υἱόν,
ἐκ Ζελέας, κατέχει Πάνδαρον ἥδε κόνις.

51. (Ἐπὶ Δόλωνος.)

Πατρὶς μὲν κρύπτει με Δόλων', Εὐμήδεος υἱόν·
πᾶσιν ἀπαγγέλλω τοῖς παριοῦσι μαθεῖν.

52. (Ἐπὶ Ῥήσου.)

Ὕπνῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἐνθάδε Ῥῆσον
Τρῶες δὴ θάψαν Τευκρίδος αἰγιαλῷ.

53. (Ἐπὶ Σαρπηδόνος.)

Κᾶρες καὶ Λύκιοι βασιλῆ Σαρπηδόνα δῖον
Ξάνθου ἐπὶ προχοαῖς ἀενάου ἔθεσαν.

54. (Ἐπὶ Γλαύκου.)

Εὐώδης κυπάρισσος ὁμοῦ καὶ λάϊνος ὄχθος
ἐνθάδε τὸν Λύκιον Γλαῦκον ἔχει φθίμενον.

55. (Ἐπὶ Μέμνονος.)

Μέμνων Τιθωνοῦ τε καὶ Ἠοῦς ἐνθάδε κεῖμαι
ἐν Συρίῃ, Βήλου παρ ποταμοῦ προχοαῖς.

Ep. 50. Affert Tzetz p. 51. Iriar. 111 et 261. — V. 1. *τηλεβόλον* Ir. altero loco, vulgo *τηλεβόλου*, Hermann *τόξου τηλεβόλου ῥυτῆρα, Λυκάονος υἱόν.* — V. 2. *Ζελέας*, *Ζελείας* Ir., *Ζελεᾶς* Tzetz. Iacobsii, *Ζελε* . . Schirach *Ζελέης* Schneidewin.

Ep. 51. Affert Tzetz. 65. — V. 2. *πᾶσιν*, Iacobs *πᾶσι δ'*, Hermann *αἴσιμα δ' ἀγγέλλω*. — *παριοῦσι*, Schirach *περιοῦσι*. — *μαθεῖν*, Iacobs coni. *τάφον*. Schneidewino totus versus suspectus. Cf. ad ep. 52.

Ep. 52. Affert Tzetz. 65 et Iriar. 112. — V. 2. *δὴ θάψαν* duo codd. AC (qui praeterea *ἐν αἰγι.*), *δὲ θάψαν* Tzetz. Schirach, *θάψαντο* Iriar., *Τρωαδέες θάψαν* coni. Schneidewin. Non poenitet coniecturae olim propositae pentametros ep. 51 et 52 traiiciendos et in hunc modum refingendos esse:

Πατρὶς μὲν κρύπτει με Δόλων', Εὐμήδεος υἱόν,
Τρῶες δ' ἐκτέρισαν Τευκρίδος αἰγιαλῷ.
Ὕπνῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἐνθάδε Ῥῆσον
πᾶσιν ἀπαγγέλλω τοῖς παριοῦσι θανεῖν.

Ep. 53. Affert Tzetz. 72. Iriart. 111. — V. 1. *βασιλῆ* Schneidewin, legebatur *βασιλεῖς*, Ir. *οἱ βασιλεῖς*. — V. 2. *ἀενάου*, Ahrens *ἀενάοι'*. Si quid mutandum, *ἀενάοιο θέσαν* correxerim.

Ep. 54. Affert Tzetz. 73. Iriart. 112 (ap. Ir. est *θυώδης* et *λάϊος*, idem om. *τὸν Λύκιον*).

Ep. 55. Affert Tzetz. Posthom. 345 ed. Iac., v. 1. Ir. 262, v. 2 ib. 111. — V. 2. *παρ ποταμοῦ προχοαῖς* cod. Harl. nisi quod *παρὰ*,

56. (Ἐπὶ Πείρωος καὶ Ἀκάμαντος.) 658

Πελτοφόρου Θρῄκης Ἀκάμας καὶ Πείροος ἥρως
ἕδραν ναίοντες τήνδ' ἔλαχον φθίμενοι.

57. (Ἐπὶ Πυλαιμένους, κειμένου ἐν Τροίῃ.)

Ἑρμεία, στερεᾶς πέτρης τέκος, ἔννεπε πᾶσιν
Παφλαγόνος μοῖραν τοῦδε Πυλαιμενέος.

58. (Ἐπὶ Αἰνείου.)

Αἰνείαν Κύπριδός τε καὶ Ἀγχίσου φίλον υἱόν
ἐνθάδε μοῖρα θεῶν ἤγαγεν εἰς Ἀΐδην.

59. (Ἐφ' Ἕκτορος, κειμένου ἐν Ὀφρυνίῳ λόφῳ τῆς Τροίας.)

Ἕκτορι τόνδε τάφου Πρίαμος μέγαν ἐξετέλεσσεν
ὄχθον ὑπὲρ γαίης μνῆμ' ἐπιγιγνομένοις.

60. (Ἐπὶ Πενθεσιλείας.)

Στήσω σε σπεύδοντα δορυσσόου Πενθεσιλείας
αἰπὺν ἐσαθρῆσαι τύμβον Ἀμαζονίδος.

sed παρ in margine, Tzetz. Iacobsii περὶ ποταμοῦ προχοαῖσιν (Ir. προχοαῖς). Verba secundum legem elegiacae poesis rectius collocaveris παρ προχοαῖς ποταμοῦ.

Ep. 56. Affert Tzetz. 45. Iriart. 112. In lemmate Πείρωος cum Schirachio scripsi, nisi malis Πείρως, Iacobs Πείροος, Ir. εἰς Πείρωνα, Schneidewin Πείρεω. — V. 1. Πείροος, Ir. Πείρως. — V. 2. ἕδραν, Schneïdewin ἕδρην vel ἕδρανα. Conieci Π ε λ τ ο φ ό ρ ο ι Θρῄκης . . . ἕ δ ρ α ν α ναίοντες.

Ep. 57. Affert Tzetzes 52. Iriart. 111, cf. 261. — V. 1. Ἑρμεία scripsi, vulgo Ἑρμῆ παῖ (Ir. 261 καὶ), Schneidewin coni. Ἑρμέω παῖ, ut Echo, Mercurii et Petrae filia, invocetur, quod ferri nequit, sed herma fuit monumenti loco positus. — στερεᾶς, Schneidewin στερεῆς. — πέτρης Ir., v. πέτρας. — V. 2. Παφλαγόνος, cod. Harl. Παφλαγόνων.

Ep. 58. Iriart. 111 et cod. Vindob. n. 311. — V. 1. τε, quod om. libri, addidit Schneidewin. Κυπρίδος Αἰνείαν τε καὶ Ἀγχ. coni. Burgess.

Ep 59. Iriart. 109, cf. 261 (utroque l. Ὀφρυνῷ vel Ὀφρύνου legitur, quod correxit Iriarte) et cod. Vind. n. 311. Epigramma in Troadis vico repertum, quod est in Corp. Inscr. Gr. II 3626: Τίκτε τέχνα τὸν ἄριστον ἀμύντορα πατρίδος αἴης, Οἷον Ζεὺς ὦρσεν, οἷον Ὅμηρος ἔφυ (ἔφη), Hectoris statuae fuit additum. — V. 1. τάφου correxi, legebatur τάφον. — μέγαν Schneidewin, legebatur μέγας. — V. 2. μνῆμ' ἐπιγιγνομένοις, cod. Harl. μνῆμ' ἐπιγιγνομένων, Vind. μνῆμα ἐπειγομένοις, Ir. μνήμη ἐπειγομένοις.

Ep. 60. Affert Tzetz. Posthom. 207. Iac. Ir. 111, 292. — V. 1. στήσω Ir., στάσω Tzetz. — σπεύδοντα, Ir. σπεύδουσαν, sed Lasc. corr.

61. (Ἐπὶ Κύκνου.) 659

Θυμὸν δὴ Κύκνου καὶ ὑπερφιάλους ἐπινοίας
αἰθὴρ λαμπρὸς ἔχει, σῶμα δὲ τύμβος ὅδε.

62. (Ἐπὶ Ἀσίου.)

Ἵππων ὠκυπόδων ἐλατὴρ θρασυκάρδιος . .
. . . .

63. (Ἐπὶ Ἱπποθόου καὶ Πυλαίου.)

Νώτῳ μὲν μαλάχην τε καὶ ἀσφόδελον πολύριζον,
κόλπῳ δ' (Ἱππόθοόν τ' ἠδὲ Πύλαιον) ἔχω.

— δορυσσόου vel δορυσσοῦ emendavi pravam quae traditur scripturam: δορύσσοε, Πενθεσιλείας cod. Harl. (Schneidew. Πενθεσιλείης), Tzetz. et Ir. δορυσσόε Πενθεσίλεια. — V. 2. ἐσαθρῆσαι Ir., ἐσαθρεῖς Tzetz., καὶ ἐσαθρήσω Harl., sed in m. ἀθρήσοντα. — Ἀμαζονίδος Harl. in m., ceteri Ἀμαζονίδων.

Ep. 61. Tzetz. Antehom. 257. Ir. 111. — V. 1. ὑπερφιάλους, Ir. ὑπερφιάλας. Simillimum epigramma legitur in attico titulo Diar. Archaeol. 1856. 139*: Εὐρυμάχου ψυχὴν καὶ ὑπερφίαλος διανοίας Αἰθὴρ ὑγρὸς ἔχει, σῶμα δὲ τύμβος ὅδε.

Ep. 62. Eusth. Il. 356, 30: Οὐ μάτην δὲ οὐδὲ τῶν ἵππων αὐτοῦ ἐμνήσθη, ἀλλ' ὅτι αὐτοῖς πεποιθὼς ὁ Ἄσιος ἐν τοῖς ἑξῆς ὡς καλοῖς ἀφρονεύσεται καὶ πεσεῖται· Ἵππων ὠκ. ἐλ. θρ. κατὰ τὸ εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα. Redintegrant epigramma:

Ἵππων ὠκυπόδων ἐλατὴρ θρασυκάρδιος ἥρως
Ἄσιος Ὑρτακίδης τήνδ' ἔλαχε φθίμενος.

Ep. 63. Eustath. Od. 1698, 25: ὡς δηλοῖ καί τι τῶν παρὰ τῷ Πορφυρίῳ ἐπιγραμμάτων, λέγον ὡς ἀπό τινος τάφου, ὅτι νώτῳ μὲν μαλάχην καὶ ἀσφόδελον πολύριζον, κόλπῳ δὲ τὸν δεῖνα ἔχω. Antea huc rettuli epigramma, quod legitur in cippo, qui visitur in vasculo picto in Graecia magna reperto (Millingen Ant. uned. monum. t. 36. Mus. Borb. IX 28) Νώτῳ (μὲν) μολόχην τε καὶ ἀσφόδολον πολύριζον, Κόλπῳ δ' Οἰδιπόδαν Λαΐου υἱὸν ἔχω, ratus Eustathium hoc ipsum Oedipi epitaphium in Porphyrii sylloge repperisse. Sed verissime E. Curtius CIGr. IV 8429 animadvertit in Peplo scriptum fuisse v. 2 Ἱππόθοον (addas τ') ἠδὲ Πύλαιον collato Ausonii ep. XXI, quod inscribitur *Hippothoo et Pylaeo in horto sepultis*:

Hippothoum Pyleumque tenet gremio infima tellus,
caulibus et malvis terga superna virent.

et quae seq.; namque Ausonius usus est sylloge epitaphiorum vel Porphyriana vel ad eundem modum adornata. Transtulit igitur Pepli scriptor antiquum epigramma nominibus mutatis ad belli Troiani participes heroes: epitaphium illud fueritne a principio Oedipodi destinatum necne in medio relinquo: nam potuit vasculi pictor Oedipodis nomen in locum alius herois substituere. Quod Curtius suspicatur, fortasse Eustathium duo diversa epitaphia, quorum similia fuerint exordia, temere confudisse, vana est suspicio: nam Eustathius nomen omnino reticuit, de asphodeli tantum satione in sepulcris verba faciens.

Alia huiusmodi epigrammata a Tzetze conficta sunt, etiam illud ut videtur, quod extat ap. Iriarte 262:

Τρώϊλον ἐνθάδε Τρωϊάδη γῆ Δάρδανος ἴσχω.

(ubi scr. *Τρωϊαδῆ γῆ Δαρδανὶς*), de quibus cf. Schneidewin in Philol. I 5 seqq. In Anthologia passim disticha *ἀδέσποτα* leguntur, quae ex Peplo petita esse possis suspicari, quandoquidem titulorum sepulcralium speciem prae se ferunt, nec sermonis filum discrepat. Sed hanc coniecturam, quam antea commendaveram, iam abieci: nam qui Anth. Palatinam concinnavit, Peplo non est usus: quamvis enim hic epitaphiis commode posset suas copias amplificare, tamen ibi duo tantum extant 7, quod recte *Asclepiadi* adscribitur, et 15 *ἀδέσποτον*, quod vel Peplographo antiquius est vel a Constantino Cephala ex Diodoro descriptum. Et duo quidem alia, quae iam Iacobs ad Peplum rettulit, adespotum utrumque, Anth. Pal. VII 143:

Ἄνδρε δύω φιλότητι καὶ ἐν τεύχεσσιν ἀρίστω
χαίρετον, Αἰακίδη, καὶ σύ, Μενοιτιάδη.

et VII 144:

Ἡδυεπὴς Νέστωρ Πύλιος Νηλήϊος ἥρως
ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ τύμβον ἔχει τριγέρων.

a Peplo omnino aliena: nam prius videtur ex tetrasticho in arctu[illegible]m redactum: ista autem specie non usus est Peplographus, nam [illegible] 7 alienum: alterum autem, cum duo extent Nestoris epitaphia i[illegible] in Peplo 9 et 16, nec novitate sit commendabile, aliunde repetitu[illegible]m esse apparet. Neque tria epigrammata, quae olim huc revocav[illegible]vi, Peplo vindicanda sunt, quamquam ex opusculo consimilis inst[illegible]tituti deprompta esse videntur, Anth. Pal. VII 615 (affert etia[illegible]m Diog. Laert. Prooem. 3 et cod. Vindob. n. 311): 660

Εὐμόλπου φίλον υἱὸν ἔχει τὸ Φαληρικὸν οὖδας
*Μουσαῖον φθίμενον σῶμ' ὑπὸ τῷδε τάφῳ.**)

et ib. VII 616 (adde cod. Vindob. n. 311 et Diog. Laert. Prooem. 4[illegible]):

Ὧδε Λίνον Θηβαῖον ἐδέξατο γαῖα θανόντα
Μούσης Οὐρανίης υἱὸν ἐϋστεφάνου.

*) Cod. a pr. m. *μουσαίων φθιμένων*, Iacobs scripsit *Μουσαῖ*[illegible]*ν φθιμένον*, ego malim *Μουσαῖον φθίμενον σῶμα*, cf. epigr. Corcyrae[illegible] in CIGr. 1907 bb: *κεῖται μὲν γαίῃ φθίμενον δέμας* et *σῶμα δ' ἐμ*[illegible] *γαῖα φέρει φθίμενον.*

denique ib. VII 617 (adde Diog. Laert. Prooem. 5 et cod. Vindob. n. 311, idem n. 153 cum lemmate ἐν Δίῳ τῆς Μακεδονίας):

Θρήϊκα χρυσολύρην τῇδ' Ὀρφέα Μοῦσαι ἔθαψαν,
ὃν κτάνεν ὑψιμέδων Ζεὺς ψολόεντι βέλει.

Epitaphium 1 et 2 etiam Schneidewin ad Peplographum revocavit, Benndorf *Loboni* Argivo maluit adscribere; tertium videtur ex ampliore et antiquiore carmine contractum, quod adscripsit Alcidamas in Ulixe p. 672 ed. Bekk.: γράμματα μὲν δὴ πρῶτος Ὀρφεὺς ἐξήνεγκε, παρὰ Μουσῶν μαθών, ὡς καὶ τὰ ἐπὶ τῷ μνήματι αὐτοῦ δηλοῖ ἐπιγράμματα·

Μουσάων πρόπολον τῇδ' Ὀρφέα Θρῇκες ἔθηκαν,
ὃν κτάνεν ὑψιμέδων Ζεὺς ψολόεντι βέλει,
Οἰάγρου φίλον υἱόν, ὃς Ἡρακλῆ ἐξεδίδαξεν,
εὑρὼν ἀνθρώποις γράμματα καὶ σοφίην.

— Schneidewin praeterea huc refert quae leguntur ap. Schol. Hom. Il. σ 570:

Κρύπτω τὸν θεὸν ἄνδρα Λίνον, Μουσῶν θεράποντα,

. . . .

Τὸν πολυθρήνητον Λίνον αἲ Λίνον ἧδε πατρῴα
Φοιβείοις βέλεσιν γῆ κατέχει φθίμενον.

ubi apparet duo diversa epigrammata temere coaluisse. — Quodsi in Peplo non tantum epitaphia, sed alia etiam epigrammata inserta fuerunt, possis huc referre distichon illud, quod ipsi Orpheo adscripsit auctor orationis Corinthiacae (Dio Chrysost. XXXVII) 15:

Ἀργοῦς τὸ σκάφος εἰμί, θεῷ δ' ἀνέθηκεν Ἰάσων
Ἴσθμια καὶ Νεμέοις στεψάμενον πίτυσιν.*)

Certe ea, quae rhetor ille de certaminibus ex fabulari historia profert, ex tali aliquo opere, qualis Peplus fuit, videtur petiisse. Verum haec quoque coniectura admodum incerta.

Apud Ausonium praeterea leguntur alia epigrammata, quorum graeca exempla non extant, haec:

---

*) Haud cunctanter corrigo στεψάμενος, nam navale certamen in Isthmo, non item Nemeae institui poterat. Iason igitur Nemeae in alio quo certamine vicisse censendus est. Illud inprimis animadversione dignum, quod, si fides est huic epigrammati, antiquitus victores in Nemeaeis ludis quemadmodum in Isthmiis pinu coronabantur, cuius moris aliud testimonium extare non memini.

IX. Pyrrho.

Orbe tegor medio, maior virtute paterna,
 quod puer et regis Pyrrhus opima tuli,
impius ante aras quem fraude peremit Orestes, 661
 — quid mirum — caesa iam genetrice furens.

XIII. Deiphobo.

Proditus ad poenam sceleratae fraude Lacaenae
 et deformato corpore Deiphobūs
non habeo tumulum, nisi quem mihi voce vocantis
 et pius Aeneas et Maro composuit.

XV. Astyanacti.

Flos Asiae tantaque unus de gente superstes
parvulus, Argivis sed iam de patre timendus,
hic iaceo Astyanax, Scaeis deiectus ab altis.
pro dolor, Iliaci Neptunia moenia muri
viderunt aliquid crudelius Hectore tracto.

XVII. Nasti et Amphimacho.

Nastes Amphimachusque, Nomionis inclita proles,
 ductores quondam, pulvis et umbra sumus.

XVIII. Troilo.

Hectore prostrato nec dis nec viribus aequis
 congressus saevo Troilus Aeacidae
raptatus bigis fratris coniungor honori,
 cuius ob exemplum nec mihi poena gravis.

XIX. Polydoro.

Cede procul myrtumque istum fuge nescius hospes:
 telorum seges est sanguine adulta meo.
confixus iaculis et ab ipsa caede sepultus
 condor in hoc tumulo bis Polydorus ego.
scit pius Aeneas et tu, rex impie, quod me
 Thracia poena premit, Troïa cura tegit.

XX. Euphemo.

Euphemum, Ciconum ductorem, Troïa tellus
 condidit hastati Martis ad effigiem.

nec satis est titulum saxo incidisse sepulcri,
insuper et frontem mole onerant statuae.
ocius ista ruunt, quae sic cumulata locantur:
maior ubi est cultus, magna ruina subest.

XXII. Eunomo et Chromio. 662

Eunomus hic Chromiusque iacent, quis Mysia regnum,
quis pater Alcinus Oceanusque atavus.
nobilitas quid tanta iuvat? quo clarius istis
est genus, hoc mortis conditio gravior.

XXIII. Priamo.

Hic Priami non est tumulus, nec condor in ista
sede: caput Danai diripuere meum.
ast ego, cum lacerum sine nomine funus haberem,
confugi ad cineres Hectoreos genitor.
illic et natos Troiamque Asiamque sepultam
inveni et nostrum quidquid ubique iacet.

XXIV. Item Priamo.

Qui titulum Priami quaerit, legat Hectoris ante;
ille meus, nato quem prius ipse dedi.
Hectoris et patris simul est commune sepulcrum,
amborum quoniam iuncta ruina fuit.

XXV. Hecubae.

Quae regina fui, quae claro nata Dymante,
quae Priami coniunx, Hectora quae genui,
hic Hecuba iniectis perii superobruta saxis,
sed rabie linguae me tamen ulta prius.
fidite ne regnis et prole et stirpe parentum,
quicunque hoc nostrum *σῆμα κυνὸς* legitis.

XXVI. Polyxenae.

Troas Achilleo coniuncta Polyxena busto
malueram nullo caespite functa tegi.
non bene discordes tumulos miscetis Achivi:
hoc violare magis quam sepelire fuit.

ΜΕΛΗ. 663

6.

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
⏖ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Ἀρετά, πολύμοχθε γένει βροτείῳ, 664 [illegible]
θήραμα κάλλιστον βίῳ,

Fr. 6. Athen. XV 695 A: *Ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ πολυμαθεστάτου γραφὲν Ἀριστοτέλους εἰς Ἑρμείαν τὸν Ἀταρνέα οὐ παιάν ἐστιν, ὡς ὁ τὴν τῆς ἀσεβείας κατὰ τοῦ φιλοσόφου γραφὴν ἀπενεγκάμενος Δημόφιλος εἰς αἰδῶ τε* (tria haec verba corrupta, fort. *ἐξέδωκε*, Boeckh *τις διέδωκε*, Emperius *αἰτιᾶται*) *παρασκευασθεὶς ὑπ' Εὐρυμέδοντος, ὡς ἀσεβοῦντος καὶ ᾄδοντος ἐν τοῖς συσσιτίοις ὁσημέραι εἰς τὸν Ἑρμείαν παιᾶνα· ὅτι δὲ παιᾶνος οὐδεμίαν ἔμφασιν παρέχει τὸ ᾆσμα, ἀλλὰ τῶν σκολίων ἕν τι καὶ αὐτὸ εἶδός ἐστιν, ἐξ αὐτῆς τῆς λέξεως φανερὸν ὑμῖν ποιήσω· Ἀρετὰ κτλ. . . . βεβαίας.* Ibidem v. 13 iteratur. Idem legitur ap. Diog. Laert. V 7 in vita Aristotelis (quam nuper Bywater [illegible] Oxonii seorsim edidit, unde scripturae varietatem petii), unde receptum [illegible] in Stobaei Flor. I 12, sed non extat ibi in codd. Quod Athenaeus et [illegible] Diogenes vel in manifestis mendis velut v. 8 et 9 consentiunt, indicio [illegible] est, utrumque hoc carmen ex eodem auctore descripsisse. V. Rosio [illegible] (Aristot. Pseudepigr. 599) carmen hoc frigidum ac ieiunum et mediocris ingenii specimen videtur, quod recentior aliquis poeta ante Hermippi aetatem Aristoteli subiecerit: huius suspicionis temeritatem refellere non est opus. Scripsit Aristoteles haec defuncti amici desiderio recenti motus vel Ol. 108, 4 quo anno Aeolide relicta Mitylenam confugit, vel non ita multo post Ol. 109 Athenis ubi dicendi artem professus cum Isocrate contendit. Nam Boeckhius non recte Hermiae mortem ad Ol. 109, 4 rettulit: subditiciae orationis quae Demosthenis nomine fertur fides omnino posthabenda est Strabonis auctoritati, qui dicit XIII 610 Aristotelem propter Persarum dominationem instauratam Mitylenam se contulisse, quod iter Apollodorus Olympiadis 108 anno 4 adscripsit. Eodem igitur anno etiam Hermias imperio orbatus et supplicio affectus est. — V. 1. *βροτείῳ*, L Diog. *βροτοῖο*. — V. 2. *βίῳ*, Diog. libri partim *βίω* (*βιω*), Athen. AB *βιώσας τε.* Sylburg et Bentley *ἀρετά πολύμοχθε, γένει βροτείῳ θήραμα κάλλιστον βίω* i. e. *βίου* scribi v [illegible] o-

σᾶς πέρι, παρθένε, μορφᾶς
καὶ θανεῖν ζαλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος
καὶ πόνους τλῆναι μαλεροὺς ἀκάμαντας·
τοῖον ἐπεὶ φρένα βάλλεις
ἄρπυν ἐς ἀθάνατον χρυσοῦ τε κρείσσω
καὶ γανέων μαλακαυγήτοιό θ' ὕπνου·
σεῦ δ' ἕνεχ' οὐ'κ Διὸς Ἡρακλέης Λήδας τε κοῦροι
πολλ' ἀνέτλαν σὰν ἐπ' ἔργοις
ἀναγορεύοντες δύναμιν.
σοῖς δὲ πόθοις Ἀχιλεὺς Αἴας τ' Ἀΐδαο δόμους ἦλθον·
σᾶς δ' ἕνεκεν φιλίου μορφᾶς Ἀταρνέος ἔντροφος ἀελίου
χήρωσεν αὐγᾶς·

luerunt. — V. 3. πέρι pariter ac περὶ libri Ath. et Diog. — V. 4. ζαλωτὸς Buhle, legebatur ζηλωτὸς. — ἐν om. APVL. — V. 5. ἀκάμαντας VL Diog., ἀκαμάτους ABCP, καὶ ἀκάμαντας Stob. — V. 6. τοῖον ἐπεὶ φρένα βάλλεις ἄρπυν ἐς ἀθάνατον correxi paradosin τοῖον (τοιοῦτον L ap. D) ἐπὶ φρ. β. καρπὸν εἰς (ita Diog., καρπόν τ' Ath.) ἀθάνατον. Aeolicum vocabulum ἄρπυς (Hes. ἄρπυν· ἔρωτα. Αἰολεῖς, quo utitur Parthenius ἀμφοτέροις ἐπιβὰς ἄρπυς ἐλῃίσατο) Aristoteles in Aeolide commoratus cognovit et ascivit. Nam καρπὸν manifesto vitio laborat quod non sustulit Bywater ἀθ. χρ. τε κρεῖσσον scribens, nec supplendo corruptelae subveniendum, velut Brunck τοῖον ἐπὶ φρέν' ἔρωτα βάλλεις καρπὸν φέρεις τ' ἀθ. scripsit, Boeckh (Act. Acad. Berol. 1853 p. 146) βάλλεις θράσος καρπὸν ἐν ἀθ. — V. 7. Ath. epit. om. τ' ἀθάνατον … ὕπνῳ. — κρείσσω AB, κρέσσω PVL, κρεῖσσον Diog. libri, quod probavit Hartung κάρπωμ' ἀθ. scribens. — V. 8. γανέων scripsi, legebatur γονέων, quod omnino ineptum, Haupt (Herm. IV 338) πόσεων. Κρείσσων hoc loco non praestantiam, sed potentiam notat, neque ea, quae homines vulgo votis expetunt, sed virtutis impedimenta enumerantur. — μαλακαυγήτοιο (vel μαλακαυγητοῖο) Ath. et Diog. libri quamvis vitii non immunes testificantur, conieci μελαναυγήτοιο, Brunck μαλακαυχητοῖο, Coraes μαλακευνήτοιο, quod probavit Haupt, perperam Schneidewin μαλακοῦ θ' ἡδίον' (τε λῷον'), item Hartung μαλακοῦ γλύκιον. — ὕπνου, ὕπνους B Athenaei et B Diogenis. Meineke οἴνου suasit. — V. 9. σεῦ Ath., σοῦ Diog. — ἕνεχ' οὐκ Διὸς Brunck, ἕνεκεν Δῖος PVL, ἕνεχ' ὁ Διὸς C, ἕνεκ' ἐκ Διὸς Diog. (nisi quod leviora variant libri). — Ἡρακλέης Diog., Ἡρακλῆς Athen. — V. 10. πόλλ' C, πολλὰ PVL. — ἀνέτλαν, σὰν ἐπ' ἔργοις ἀναγορεύοντες scripsi, i. e. σὰν ἐπαναγορεύοντες ἔργοις δύναμιν, legebatur ἀνέτλασαν ἔργοις ἀναγορεύοντες (Diog.) vel σὰν ἀγρεύοντες (Athen.) unde Sylburg σὰν ἀγορεύοντες commendavit, poteramque salva numeri lege sed minus commode ἀνέτλαν σὰν ἀν' ἔργοις ἀγορεύοντες scribere. — V. 12. δὲ Ath., τε Diog. — Ἀχιλεὺς scripsi, v. Ἀχιλλεύς. — ἦλθον, Boeckh ἤλυθον. — V. 13. ἕνεκεν Diog. et Ath. A (ἕνεκε PVL, ἕνεκα BC), sed infra 695 D ubi h. v. iterat σᾶς γὰρ φιλίου. — Ἀταρνέος sive Ἀταρνεῦς (ap. Diog. AV ἀταρνέως) malis, legebatur καὶ Ἀταρνέος, sed particulam καί, quae versus numero adversatur, omisit Diog. et Athen. infra, quam si quis tueri velit, scribendum καὶ Ἀταρνέος (ἐσθλός). — ἔντροφος, AQV ap. Diog. ἔντροφον. — ἀελίου Diog., ἠελίου Athen. — αὐγᾶς AQV ap. Diog., B2L αὐγὰς cum Athenaeo (nisi quod B1 χηρως ἐναυγὰς), χήρωσεν

τοιγὰρ αοίδιμος ἔργοις, ἀθάνατόν τέ μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι
Μναμοσύνας θύγατρες, Διὸς ξενίου σέβας ἀσκοῦσαι φιλίας
τε γέρας βεβαίου.

medii verbi *χηρώσατο* vice fungitur, Mattaire proposuit *χήρευσεν αὐγᾶς*. — V. 14. *τοιγὰρ* CP (Ath.) B (Diog.), *τοὶ γὰρ* VL (Ath.), *ποῖ γὰρ* AL2 (L1 *τὸ γὰρ*) QV (Diog.). — *ἀοίδιμος*, P *ἀοίδιμον*. — *ἔργοις*, Hartung *ἔρχεται*. — *ἀθάνατον*, Diog. *ἀθάνατοι*. — *αὐξήσουσι*, Brunck *αὔξουσι*. — *Μοῦσαι*, Ilgen delendum censet. — V. 15 om. C. — *Μναμοσύνας*, Ath. *μνημοσύνης*. — *θύγατρες* Diog., *θυγατέρες* APVL. — *ἀσκοῦσαι* scripsi, legebatur *αὔξουσαι* (L1 Diog. *ἄρξουσαι*), olim *ἁζόμεναι* conieci vel *Διὸς ξενίου τε σέβας Ἁζόμενον*, Ilgen *αὔξουσαι* delendum censet. — *γέρας* Diog. L., *χῆρας* PV, *γάρας* AB. — *βεβαίου*, Ath. *βεβαίας*.

Quod in prioribus editionibus huic carmini subiunxi fragmentum *hymni in Fortunam*, nunc cum Aristotelis nomen apud Stob. Ecl. Phys. I 6, 13 nimis incerta auctoritate nitatur, inter fragmenta adespota retuli.

Secundum Himerium Or. VI 6 Aristoteles Hermiam etiam nuptiali carmine decoravit: *καὶ ἐλεγείῳ· τὸν θάλαμον* (Rose *θόλον*, quod *τάφον* esse vult, perperam) *μόνῳ τῶν γνωρίμων ἐκόσμησε*. quod carmen, si quidem olim ferebatur, manifesto subditicium. Nec magis fide dignum, quod deinde sophista addit: *ἐπεὶ δὲ πορευόμενος κατὰ τὸν Ἀταρνέα ἐγένετο, ἰδὼν πόλιν Ἑλληνικῆς ἀρετῆς καὶ σοφίας διψῶσαν ἅπασαν, οὐ παρῆλθε σιγῇ, βραχεῖ δὲ βιβλίῳ τήν τε πόλιν καὶ τὸν Ἑρμείαν ἠσπάζετο.* quae miro errore Rose ad Paeanem (fr. 6) revocanda censet. Praeterea malevoli obtrectatores, ut Aristoteli invidiam facerent, etiam aliorum nominibus abusi pseudepigrapha poemata composuerunt, vid. Euseb. Praep. Ev. XV 791 D: *Εὐβουλίδης δὲ προδήλως ἐν τῷ κατ' αὐτοῦ βιβλίῳ ψεύδεται, πρῶτον μὲν ποήματα ψυχρὰ προφερόμενος, ὡς γεγραφότων ἄλλων περὶ τοῦ γάμου καὶ τῆς πρὸς Ἑρμείαν οἰκειότητος αὐτῷ γεγονυίας.* Ex eiusmodi poemate versum

Εὐνοῦχος ὢν καὶ δοῦλος ἦρχεν Ἑρμίας

quem Et. M. 376, 21 Aristoteli, Suidas v. *Ἑρμίας Hipponacti* attribuit,*) petitum esse in ed. 2 suspicatus sum, nam ab Hipponacte quidem plane alienus, neque dignus Aristotele.**) Idque in ed. 3 tenui, sed simul professus sum, versum fortasse *Helladio* grammatico adscribendum et in hunc modum redintegrandum: *τῆς δ' Ἀταρνέως εὐνοῦχος ὢν* collato Helladio ap. Photium Bibl. 279 p. 530, de Helladii christomathia versibus trimetris scripta cf. Meineke Philol. XIV 21. Et Helladio R. Foerster, nuper in Herme (XIV 469) de hac quaestione commentatus, versiculum istum vindicavit. Foerster *τοῦ* requirit, recte sane, sed potuit Helladius aberrare.

---

*) Uterque grammaticus Harpocrationem v. *Ἑρμίας* descripsit, quae quidem adnotatio ad Demosthenis or. Phil. IV 32 videtur referenda esse: recte autem observavit Harpocratio Atarnitae nomen *διὰ τοῦ ι* scribi, id quod titulus Erythraeus a Boeckhio editus et Theocriti Chii versus confirmant, quamquam vulgo *Ἑρμείας* scribi solet. Harpocrationis adnotationem et Suidas et Et. M. conditor amplificaverunt versiculo isto adiecto, hic quidem Choerobosci Orthographiam antestatus, sed ille (vid. Cram. An. Ox. II 210, 15) neque versum adhibet, et *Ἑρμείας* potius, quam *Ἑρμίας* commendat.

**) Etiam ten Brinck Philol. VI 217 hunc iambum Aristoteli abiudicat. Vanas coniecturas proposuerunt Hartung Theocrito Chio, Aeschrioni Wilamowitz tribuens hunc trimetrum.

XLVII.

CLEON (SICULUS).

Τοῦτο μὲν οὖν ῥέξαντες ἀολλέες ἠγερέθοντο
βαυριόθεν βριαροὶ Γοργοφόνου νέποδες.

Cleon. Et. M. 389, 24: *Εὐβύριον· τὸ εὔοικον . . . εἴρηται ὅτι κατὰ τὴν βαυρίαν, ἢ κατὰ Μεσσαπίους σημαίνει τὴν οἰκίαν, ὥς φησι Κλέων ὁ ἐλεγειοποιός· τοῦτο κτλ.* — V. 1. *ῥέξαντες*, cod. Flor. *λέξαντες*. — V. 2. *Γοργοφόνου* Meineke (i. e. *Persei nepotes* sive *Persae*), legebatur *γοργοφόνοι*.

CRATES.

ΠΑΙΓΝΙΑ.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
Μοῦσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῳ·
χόρτον ἐμῇ συνεχῶς δότε γαστέρι, ἥτε μοι αἰεί
χωρὶς δουλοσύνης λιτὸν ἔθηκε βίον.

* * *

ὠφέλιμον δὲ φίλοις, μὴ γλυκερὸν τίθετε.
χρήματα δ' οὐκ ἐθέλω συνάγειν κλυτά, κανθάρου ὄλβον
μύρμηκός τ' ἄφενος χρήματα μαιόμενος,
ἀλλὰ δικαιοσύνης μετέχειν καὶ πλοῦτον ἀγινεῖν
εὔφορον εὔκτητον, τίμιον εἰς ἀρετήν.
τῶν δὲ τυχὼν Ἑρμῆν καὶ Μούσας ἱλάσομ' ἁγνάς
οὐ δαπάναις τρυφεραῖς, ἀλλ' ἀρεταῖς ὁσίαις.

Crates. *Παίγνια* inscripsi has reliquias, quo nomine satis commode veteres omnia Cratetis poematia comprehendisse videntur, cf. fr. 1 et 7. — Fr. 1. Iulian. Or. VI 199 C: *ἵνα δὲ μήτις ὑπολάβῃ με ταῦτα ἄλλως λέγειν, ἐκ τῶν παιγνίων Κράτητος ὀλίγα σοὶ παραγράψω· Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς κτλ.* Eadem leguntur ibid. VII 213 B. — V. 1. Cf. Solon. Eleg. 13 v. 1 seqq. — V. 3. *ἐμῇ*, priore loco *ἀεί*. — *συνεχῶς*, altero loco *συνεχῆ*. — *ἥτε μοι αἰεὶ χωρὶς δουλοσύνης*, altero loco: *καὶ δότε χωρὶς δουλοσύνης, ἢ δή*, unde Hartung *καὶ δότε χωρὶς δουλοσύνης αἰεὶ λιτὸν ἔχειν βίοτον.* — V. 6. *ὄλβον*, priore l. *οἶτον.* — V. 8. *ἀγινεῖν*, altero l. *ἀσινῆ.*

2.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΕΥΤΕΛΕΙΑΝ.

Χαῖρε, θεὰ δέσποινα, σοφῶν ἀνδρῶν ἀγάπημα,
Εὐτελίη, κλεινῆς ἔγγονε Σωφροσύνης, 668
σὴν ἀρετὴν τιμῶσιν, ὅσοι τὰ δίκαι' ἀσκοῦσιν.

3.

Τῶν δὲ κράτει ψυχῆς ἤθει ἀγαλλομένη,
οὔθ' ὑπὸ χρυσείων δουλουμένη, οὔθ' ὑπ' ἐρώτων
τηξιπόθων.

ΕΠΗ.

4.

Καὶ μὴν καὶ Στίλπων' ἔσιδον χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα
ἐν Μεγάροις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς·
ἔνθα τ' ἐρίζεσκεν, πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι·
τὴν δ' ἀρετὴν παρὰ γράμμα διώκοντες κατέτριβον.

Fr. 2. Iulian. Or. VI 199 A: *καὶ ὁ Κράτης μέντοι πεποίηκε ὕμνον εἰς τὴν Εὐτέλειαν· Χαῖρε ... Σωφροσύνης.* Una cum v. 3 legitur in Anth. Pal. X 104 (cf. Iriarte p. 104): *Κράτητος φιλοσόφου εἰς Εὐτέλειαν*: eadem cod. Paris. — V. 1. Anth. *ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀγάπημα.* — V. 2. Respicit huc Clemens Al. Paedag. III p. 234 *καὶ τὴν εὐτέλειαν ἐξυμνῶν, τῆς σωφροσύνης τὴν ἔγγονον.* *Εὐτελίη* Anth., *εὐτέλεια* Iul. — *ἔγγονε*, *ἔκγονε* Plan. et Apostol. VIII 13 a, qui ex hoc loco *κλεινῆς ἐ. Σ.* affert. Quae vulgo de discrimine et significationis et originis harum vocum praecipiunt, falsa sunt: forma tantum inter se differunt, cum *ἔγγονος* per assimilationem ex *ἔκγονος* sit ortum, cf. Meyer ad Lycurg. p. LX et Nauck ib. CLXI. -- V. 3. *τιμῶσιν* Plan., *τιμόωσιν* Pal. Par.

Fr. 3. Clem. Alex. Strom. II 492: *καὶ Ἀντισθένης δὲ μανῆναι μᾶλλον ἢ ἡσθῆναι αἱρεῖται, ὅ τε Θηβαῖος Κράτης, τῶν δέ, φησί, κράτει κτλ.* — V. 1. Hartung scripsit *τῶν δὲ κρατεῖ ψυχή, γήθει ἀγαλλομένη.* — V. 2. *χρυσείων* scripsi, vulgo *χρυσίων*, Klotz *χρυσῶν*. *χρυσεῖα* sunt auri metalla, auri montes. nisi forte *Κροισείων* i. e. *στατήρων* est scribendum, cf. Pollux III 87. IX 84. — V. 3. *τηξιπόθων* vocabulum ut mihi videtur perperam fictum, quo Cratetem usum esse non credo: conieci *τηξινόων*, quemadmodum *θελξίνοοι ἔρωτες* dicuntur. Dindorf his abiecit *οὔτ' εἴ τι συνέμπορόν ἐστι φίλυβρι*, quemadmodum fr. 8 correxit, sed non vidit elegiacum numerum ita everti, cf. ad fr. 8. 9.

Fr. 4. Diog. L. II 118: *καὶ τὸν (Κράτητα) αἰδεσθέντα παρῳδῆσαι ἐς αὐτὸν (Στίλπωνα) οὕτω· Καὶ μὴν κτλ.* Hesych. Mil. p. 52 ubi v. 1 καὶ *μὴν Στίλπων' εἰσεῖδον* (hoc etiam cod. Mon.). — V. 2. *Τυφωέος*, Hes. *Τυφωέως*, cod. Mon. *Τυφωνέως*. Wachsmuth de Timone p. 38 requirit *ἐν μεγάροις* et *τυφωέος*. — V. 4. *παρὰ γράμμα*, ed. Men. *παράγραμμα*, sed cf. Aristot. Rhet. III 11: *τὰ δὲ παρὰ γράμμα ποιεῖ, οὐχ ὃ λέγει λέγειν, ἀλλ' ὃ μεταστρέφει ὄνομα.* nam eiusmodi lusu in Cra-

5.

Φλιάσιόν τ' Ἀσκληπιάδην καὶ ταῦρον Ἐρετρῆ.

6. 669

Καὶ μὴν Μίκυλον εἰσεῖδον . . . . .
τῶν ἐρίων ξαίνοντα γυναῖκά τε συγξαίνουσαν,
τὸν λιμὸν φεύγοντας ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.

7.

Πήρη τις πόλις ἐστὶ μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι τύφῳ
καλὴ καὶ πίειρα, περίρρυτος, οὐδὲν ἔχουσα,
εἰς ἣν οὔτε τις εἰσπλεῖ ἀνὴρ μωρὸς παράσιτος,
οὔτε λίχνος πόρνος ἐπαγαλλόμενος πυγῇσιν·
ἀλλὰ θύμον καὶ σκόρδα φέρει καὶ σῦκα καὶ ἄρτους·
ἐξ ὧν οὐ πολεμοῦσι πρὸς ἀλλήλους περὶ τούτων,
οὐχ ὅπλα κέκτηνται περὶ κέρματος, οὐ περὶ δόξης.

tetem usus erat Stilpo: *Ὦ Κράτης, δοκεῖς μοι χρείαν ἔχειν ἱματίου καινοῦ* id est *καὶ νοῦ.* — *διώκοντες*, cod. Ar. et Hes. *διώκοντος*, ap. Hes. praeterea *κατέτριβεν.*

Fr. 5. Diog. L. II 126: *Φαίνεται δὴ ὁ Μενέδημος σεμνὸς ἱκανῶς γενέσθαι, ὅθεν αὐτὸν Κράτης παρῳδῶν φησι· Φλιάσιον κτλ.* Cf. Hesych. Miles. p. 36. — *ταῦρον*, Flor. Christian. coni. *γαῦρον.* — *Ἐρετρῆ* scripsi, v. *Ἐρέτρην.* — Meineke Crateti tribuit versum, quem affert Athen. XV 666 A:

Ὄρσ' Ἀσκληπιάδη, καλέει κρείων σε Χαρωνεύς.

— Item ego aliquando Crateti tribui versum adespoton (Etym. M. 722, 18):

Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς ἡμὲν σοφὸν ἠδὲ σοφιστήν.

nam *σοφὸν* legendum cum Meinekio, non *θεόν*: sed malo nunc ad *Timonis* Sillos referre.

Fr. 6. Plut de vit. aere al. 7: *Οὐχ ὁρᾷς, ὡς πολλὰ μὲν γῆ παρέχει, πολλὰ δὲ θάλαττα; Καὶ μὴν Μ. εἰσ. φησὶν ὁ Κράτης, τῶν ἐρίων κτλ.* — V. 1. *Μίκυλον*, Dübner *Μίκκυλον.* De accentu cf. Lobeck Prol. Path. 122. *Μίκκαλος* musicus ut videtur memoratur ap. Aristot. Anal. Pr. I, 33. Deinde Xylander versum supplet *κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα.*

Fr. 7. Diog. L. VI 85: *Τούτου (Κράτητος) παίγνια φέρεται τάδε· πήρη κτλ.* Initium affert etiam Demetr. de eloc. 259 et Apulei. de Mag. c. 22: quam (peram Crates) postea comperta utilitate etiam carmine laudavit, flexis ad hoc Homericis versibus, quibus ille Cretam insulam nobilitat. Principium dicam, ne me haec ad defensionem putes confinxisse: *Πήρη . . . πίειρα.* — V. 1. *πόλις*, Dem. *γαῖ'.* Moser *πολιή* ἔστι coniecit. — *τύφῳ*, cod. Vind. *πόντῳ.* Apud Apul. cod. Flor. ΤΥΦΩΤΩΝΤΩ (i. e. *πόντῳ*), idem in initio *Κρήτη τις* exhibet. — V. 2. *περίρρυπος* Stephanus, *περίρρυτος* v. — V. 4. *πόρνος* scripsi, legebatur *πόρνης*, sed malim *οὔτε λίχνος τις πόρνος ἀγαλλόμενος.* Meineke

8. 9.

Οὐδ' ἔτι (σοί γε) συνέμποροί εἰσι, φίλυβρι,

. . . .

Ἡδονῇ ἀνδραποδώδει ἀδούλωτοι καὶ ἄκαμπτοι
ἀθάνατον βασίλειαν ἐλευθερίαν ἀγαπῶσιν.

10.

. . . . . . *Μὴ πρὸ φακῆς λοπάδ' αὔξων*
ἐς στάσιν ἄμμε βάλῃς.

coniecit *πόρνη ἐπαγαλλομένη πυγῇσιν*, sed *πόρνος* firmat Clem. Paed. II 10: *οὐ γὰρ εἰς Κράτητος πήραν μόνην* (Meineke *μόνον*), *ἀλλ' οὐδὲ εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν εἰσπλεῖ οὐ μωρὸς παράσιτος, οὐδὲ λίχνος πόρνος πυγῇ ἀγαλλόμενος, οὐ δολερὰ πόρνη, ἀλλ' οὐδὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ἡδονῆς* (*ἧττον* sive *δοῦλον* addit Meineke) *θηρίον*. — V. 6. interpungunt *πρὸς ἀλλήλους· περὶ τούτων οὐχ ὅπλα κέκτηνται, περὶ κ.* — *οὐχ ὅπλα*, malim *οὐδ' ὅπλα*.

Fr. 8. 9. Clem. Alex. Strom. II 492 postquam attulit fr. 3, statim pergit: *οὐδ' ἔτι συνέμποροί εἰσι φίλυβρι* (Klotz *φιλύβρι*, Sylburg *φιλύβρει*), *καὶ τὸ ὅλον ἐπιλέγει· ἡδονῇ ἀνδραποδώδει κτλ.* Apparet duo fragmenta ex eodem carmine petita afferri, et prius redintegravi *σοί γε* inserendo; post *φίλυβρι* olim addidi *Ἡδονή*, ac sane voluptas compellatur, sed *Ἡδονῆς* nomen potuit supra commemoratum esse, velut *Ἡδονή, οὐδ' ἔτι σοίγε συνέμποροι εἰσί, φίλυβρι*, nam plura intercepta esse apparet. Nisi forte coaluit hoc fragmentum cum fr. 3 v. 2. 3, ut sit scribendum:

Οὔθ' ὑπὸ χρυσείων δουλούμενοι, οὔθ' ὑπ' ἐρώτων
τηξιπόθων, οὐδ' εἴ τι συνέμπορόν ἐστι φίλυβρι,
ἡδονῇ ἀνδραποδώδει κτλ.

nam fr. 8 potuit commode hos duos versus continuo excipere. Tunc igitur elegiacum fragmentum decurtatum sit necesse est, nam unum illum Cratetis pentametrum *τῶν δὲ κράτει ψυχῆς ἤθει ἀγαλλομένη* Clementem adhibuisse non est verisimile. Hartung scripsit *οὐδ' ἔνι τοίγε συνέμποροί εἰσι φιλύβρεις*. — V. 3 et 4 affert etiam Theodoret. XII 172, 50: *τούτου* (*Διογένους*) *Κράτης ὁ Θηβαῖος τὸν βίον ἐζήλωσε καὶ πολλαῖς μὲν εὐφημίαις τὴν ἀρετὴν ἐστεφάνωσε· αὐτοῦ γὰρ δὴ ὅδε ὁ λόγος· Ἡδονῇ ἀνδρ. κτλ.* — V. 3. *ἄκαμπτοι* Theod., ap. Cl. vulgo *ἄκναπτοι*. — V. 4. *ἐλευθερίαν* scripsi, legebatur *ἐλευθερίαν τ'*. Hanc correctionem iam in ed. 2 propositam ignoravit Cobet.

Fr. 10. Athen. IV 158 B: *καὶ Κράτης δ' ὁ Θηβαῖος ἔλεγε· μὴ πρὸ κτλ.* Eadem Plut. de sanit. tuend. c. 7: *ὁ μὲν οὖν Κράτης διὰ τρυφὴν καὶ πολυτέλειαν οἰόμενος οὐχ ἥκιστα τὰς στάσεις καὶ τυραννίδας ἐμφύεσθαι ταῖς πόλεσιν, μετὰ παιδιᾶς παρῄνει· μὴ πρὸ κτλ.* — V. 2. *ἐς*, v. *εἰς*, Plut. *ἀεὶ ἐς*. Possunt haec etiam ex elegiis petita esse. Quod vero Demetrius de eloc. 170 *φακῆς ἐγκώμιον* adhibuit, ubi de usu ridiculi dicit: *καὶ ἐν ἐπιπλήξεσι δὲ πρὸς τοὺς τρυφερωτέρους, ὡς ὁ Τηλαυγοῦς θύλακος καὶ ἡ Κράτητος ποιητική· καὶ φακῆς ἐγκώμιον ἂν ἀναγνῷ* (vel *ἀναγνῴη*) *τις ἐν τοῖς ἀσώτοις· τοιοῦτος δὲ ὡς τὸ πλέον καὶ ὁ κυνικὸς τρόπος.* si notum aliquem libellum, quod verisimile est, intellexit, certe non ad Cratetem referendum est. Possis con-

11.

Κόγχον καὶ κύαμον σύναγε.

12.

Ταῦτ' ἔχω, ὅσσ' ἔμαθον καὶ ἐφρόντισα, καὶ μετὰ Μουσῶν
σέμν' ἐδάην· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια τῦφος ἔμαρψεν.

iicere tale carmen Hegemonem Thasium scripsisse, cui parodo cognomen Φακῆ fuit, sed fortasse Zenonis Stoici carmen aliquod intelligitur, ex quo Athen. IV 158 B servavit hunc versum: Εἰς δὲ φακῆν ἔμβαλλε δυωδέκατον κοριάννου. Eodemque spectat Timonis anapaestus ibid.:

Καὶ Ζήνωνός γε φακῆν ἕψειν ὃς μὴ φρονίμως μεμάθηκεν.

ita enim corrigo (aliter constituit haec Meineke animadv. ad Athen. p. 74). Ex versibus, quos Athen. ibid. ex Chrysippi libro περὶ τοῦ καλοῦ affert, fortasse unus vel alter sive Cratetis sive Zenonis est:

Μηδέ ποτ' ἐλαίαν ἔσθι', ἀκαλήφην ἔχων.
Χειμῶνος ὥρᾳ βολβοφακῆν βαβαὶ βαβαί.
Βολβοφακῆ δ' οἷον ἀμβροσίη ψύχους κρυόεντος.

(de quibus versibus etiam Meineke dixit eodem loco).

Fr. 11. Teles ap. Stob. V 67: Ἀπορία καὶ δάνεια περιέστηκεν; κόγχον καὶ κύαμον συνάγαγε, φησὶν ὁ Κράτης, καὶ τὰ τούτοις πρόσφορα. A συνήγαγε, scripsi σύναγε.

Fr. 12. Diog. L. VI 86: ἔστιν αὐτοῦ καὶ τόδε· Τοῦτ' ἔχω κτλ. (ubi cod. Ambr. τὰ δὲ π. κ. ὄ. τ. ἔ. om.) Anth. Pal. VII 336: a m. sec. Κράτητος Θηβαίου, a m. pr. παρόμοιον σωφροσύνης ἀνάμεστον. ubi cod. Pal. v. 2 τάφος. Cf. Iriarte p. 100 (ubi εἰς Κράτητα inscribitur) et p. 450 (ubi Σωκράτης). Cramer An. Ox. IV 219. Plut. de se ipso laud. 17: Πάνυ δὲ χαριέντως καὶ ὁ Κράτης πρὸς τὸ Ταῦτ' ἔχω, ὅσσ' ἔφαγον καὶ ἐφύβρισα καὶ μετ' ἔρωτος Τέρπν' ἔπαθον, ἀντέγραψε τὸ Ταῦτ' ... ἐδάην. Compositi sunt versus ad impugnandum Choerilum Samium, sive quis alius (nam de auctore lis est, Strabo quidem Choerilo teste utitur, sed istos versus adespotos esse significat XIV 672) Sardanapalli sepulcro inscriptum titulum satis ille quidem pro arbitrio versibus exposuit, consensuque suo Assyriorum regis sententiam probavit:

„Εὖ εἰδώς, ὅτι θνητὸς ἔφης, σὸν θυμὸν ἄεξε,
τερπόμενος θαλίῃσι· θανόντι τοι οὔτις ὄνησις.
καὶ γὰρ ἐγὼ σποδός εἰμι, Νίνου μεγάλης βασιλεύσας.
κεῖν' ἔχω, ὅσσ' ἔφαγον καὶ ἐφύβρισα καὶ σὺν ἔρωτι
τέρπν' ἔπαθον· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια πάντα λέλυνται."
Ἥδε σοφὴ βιότοιο παραίνεσις, οὐδέ ποτ' αὐτῆς
λήσομαι· ἐκτήσθω δ' ὁ θέλων τὸν ἀπείρονα πλοῦτον.

(extremo versu Hecker Anth. II 35 λησάμεθ' requirit, sed in addendis ipse dubitat) quos versus ex Chrysippo affert Ath. VII 336 A. (Inprimis nobiles v. 4 et 5, qui saepius non sine lectionis varietate afferuntur, cf. Miller Catal. Bibl. Scorial. 174, Nicet. Choniat. p. 417 ed. Bonn., adde Ioh. Malal. p. 19, ubi etiam v. 3 exstat, sed post v. 5.) Choerilo hos versus vindicat Naeke Choeril. p. 196, quamquam de postremis duobus non recte iudicans. Ipse Chrysippus ap. Ath. VII 337 A eosdem versus parodia lusit simili, ita ut Choerili vestigia diligentissime legeret:

13. 671

Ἕλκε ποδὸς τεταγὼν διὰ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

14. 672

Στείχεις δὴ φίλε κυρτὼν
βαίνεις τ' εἰς ἀΐδαο δόμους κυφὸς διὰ γῆρας.

Εὖ εἰδώς, ὅτι θνητὸς ἔφυς, σὸν θυμὸν ἄεξε,
τερπόμενος μύθοισι· φαγόντι τοι οὔτις ὄνησις·
καὶ γὰρ ἐγὼ κακός εἰμι φαγὼν ὡς πλεῖστα καὶ ἡσθείς·
ταῦτ' ἔχω ὅσσ' ἔμαθον καὶ ἐφρόντισα καὶ μετὰ τούτων
τέρπν' ἔπαθον· τὰ δὲ λοιπὰ καὶ ἡδέα πάντα λέλειπται.

apparetque Chrysippum simul Cratetis carmine usum esse, quamquam negat hoc Hartung, qui Chrysippi versus a Cratetis versibus non diversos esse censet. Etiam Bücheler Mus. Rhen. XXX 53 seq. hanc parodiam Crateti abiudicat, cuius auctor Chrysippus sit habendus; suspicatur enim interpretem tituli Sardanapallei in suum usum convertisse hemistichium Theocriteum XVI 42 *τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες*, adespoton igitur illud poemation, quod philosophi deriserint, Theocrito esse recentius; at iam Aristoteles usurpavit, cf. Bernays de Aristot. Dial. p. 84 et 160, et Phoenix Colophonius iambographus aemulatus est. Crates autem haud dubie integrum carmen, quod Sardanapalli monumento inscriptum esse ferebatur, inverterat, ac fortasse Cratetis est versus, qui extat ap. Chrysippum *π. ἀντιφατικῶν* c. 3: *εἰ ἀληθῶς τις τῶν ποιητῶν οὕτως ἀπεφαίνετο* (nam Cratetem a Chrysippo poetam nuncupari non incredibile est):

Οὔ μοι Σαρδανάπαλλος ἀρέσκει τὴν διάνοιαν.

Crates fortasse etiam illa, quae Choerilus ipse addidit, imitatus est, potuitque dicere:

Ἧδε σοφὴ βιότοιο παραίνεσις ἀνθρώποισιν·
κεκτήσθω δ' ὁ θέλων σοφίης τὸν ἀπείρονα πλοῦτον.

unde possis varietates, quae apud Strabonem XIV 672 et Schol. Arist. Av. 1021 reperiuntur, explicare.

Fr. 13. Diog. L. VI 90: *ἐν Θήβαις ὑπὸ τοῦ γυμνασιάρχου μαστιγωθείς, οἱ δὲ ἐν Κορίνθῳ ὑπὸ Εὐθυκράτους, καὶ ἑλκόμενος τοῦ ποδὸς ἐπέλεγεν ἀφροντιστῶν· Ἕλκε κτλ.* — Cod. Vind. *ἕλκα* et *ἀπὸ β.*

Fr. 14. Diog. L. VI 92: *Συναισθανόμενος, ὅτι ἀποθνήσκει, ἐπῇδε πρὸς ἑαυτὸν λέγων· Στείχεις κτλ. ἦν γὰρ κυφὸς ὑπὸ χρόνου.* — *κυρτὼν* Hübner, v. *κύρτων*, Schneider *κυρτῶν*. — V. 2. *τ'* vett edd. omittunt. — *κυφὸς* Casaubonus, legebatur *κυφὸς ὧρην*, Hartung coniecit *κυφών*. Sed vix recte haec in hexametros redigunt, coniicio:

Στείχεις δὴ φίλε κυρτών,
βαίνεις τ' εἰς ἀΐδαο
κυφαύχην διὰ γῆρας.

Idem metrum postea agnovit Meineke (Phil. XII 368), qui scripsit *Στεῖχε δὴ φίλε κυρτών· | Βαίνεις εἰς Ἀΐδαο | Κυφὸς ὁρᾶν διὰ γῆρας.* at tertius versus a legitimo numero recedit.

IAMBOI.

15.

Τίθει μαγείρῳ μνᾶς δέκ', ἰατρῷ δραχμήν,
κόλακι τάλαντα πέντε, συμβούλῳ καπνόν,
πόρνῃ τάλαντον, φιλοσόφῳ τριώβολον.

16.

Οὐκ οἶσθα, πήρα δύναμιν ἡλίκην ἔχει
θέρμων τε χοῖνιξ καὶ τὸ μηδενὸς μέλειν.

17.

Ἔρωτα παύει λιμός, εἰ δὲ μὴ χρόνος·
ἐὰν δὲ μηδὲ ταῦτα τὴν φλόγα σβέσῃ,
θεράπευμά σοι τὸ λοῖσθον ἠρτήσθω βρόχος.

18.

Ὁ γὰρ χρόνος μ' ἔκαμψε, τέκτων μὲν σοφός,
ἅπαντα δ' ἐργαζόμενος ἀσθενέστερα.

Fr. 15. Diog. L. VI 86: *ἔστι καὶ ἐφημερὶς ἡ θρυλλουμένη οὔτ*[illegible] *ως ἔχουσα· Τίθει κτλ.* — V. 2. *πέντε* codd., v. *δέκα.* — V. 3. *πόρ*[illegible]*ῃ*, cod. Steph. *πόρνῳ.*

Fr. 16. Teles Stob. XCVII 31: *Οὐκ ἀηδῶς γὰρ Κράτης, οὐκ οἶσθ*[illegible]*α, φησί, κτλ.* v. 2 etiam Diog. L. VI 86: *καὶ ὅτι ἐκ φιλοσοφίας αὐτῷ* [illegible]*ε-ριγένοιτο Θέρμων κτλ.*

Fr. 17. Anthol. Pal. IX 497: *Κράτητος εἰς ἔρωτα* (ita A), it[illegible]m cod. Vind. 311. Paroem. II p. 754. Diog. L. VI 86: *φέρεται δ' αὐ*[illegible]*οῦ κἀκεῖνα· Ἔρωτα κτλ.* ubi v. 2 et 3 in unum contracti: *ἐὰν δὲ τούτ*[illegible]*οις μὴ δύνῃ χρῆσθαι, βρόχος.* Suidas v. *Κράτης* affert V. 1 et deinde *εἰ δὲ μὴ βρόχος.* Cf. Iulian. Or. VI 198 D, ubi Diogeni et Crateti [illegible]ri-buitur: *ἔρωτα λύει λιμός, ἂν δὲ τούτῳ χρῆσθαι μὴ δύνασαι, βρό*[illegible]*ος.* Respicit Clem. Al. Str. II p. 493: *οὗτος ἐν ἄλλοις εὐθυρημόνως γρά*[illegible]*ει, τῆς εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκατασχέτου ὁρμῆς κατάπλασμα εἶναι λιμόν,* [illegible] *εἰ δὲ μὴ βρόχον.* et Theodoret. XII p. 172 ubi recte *κατάπαυμα* script[illegible]m. — V. 2. *ἐὰν δὲ μηδὲ*, cod. Vind. *εἰ δὲ μή.* Pal. *μή*, sed. corr. *μ*[illegible]*δέ.* — V. 3. *θεράπευμά σοι τὸ λοῖσθον* scripsi, legebatur *θεραπεία* ([illegible]al. *θεραπεῖα*) *σοι τὸ λοιπόν*, neque debebam *θεράπεια* scribere, siqui[illegible]m correptio ista insolens: nunc facili negotio vitium inveteratum sus[illegible]li. Cobet *ἴαμα* praeoptat, nihil offensus vocabulo *τὸ λοιπόν.* — *ἠρτήσ*[illegible]*ω*, Pal. *ἠρτείσθω.*

Fr. 18. Stob. CXVI 31: *Κράτητος· Ὁ γὰρ κτλ.* — V. 1. *μὲν* V[illegible]s, Gesn. marg., *με* Vind., v. *οὐ.* Meineke Crateti poetae antiquae co[illegible]e-diae tribuit, sed huius fabulis non usus est Stobaeus, et conveniunt [illegible]hi versus inprimis Cynico.

19.

Ὠνείδισάς μοι γῆρας, ὡς κακὸν μέγα,
οὗ μὴ τυχόντι θάνατός ἐσθ' ἡ ζημία,
οὗ πάντες ἐπιθυμοῦμεν· ἂν δ' ἔλθῃ ποτέ,
ἀνιώμεθ'· οὕτως ἐσμὲν ἀχάριστοι φύσει.

20.

Κράτης Κράτητα χρημάτων ἀποστερεῖ.

21.

Diog. L. VIII 93: *πρὸς Ἀλέξανδρον* (Perizon. *Κάσσανδρον*)
πυθόμενον, εἰ βούλεται αὐτοῦ τὴν πατρίδα ἀνορθωθῆναι, ἔφη· καὶ
τί δεῖ; πάλιν γὰρ ἴσως Ἀλέξανδρος ἄλλος αὐτὴν κατα-
σκάψει· ἔχειν δὲ πατρίδα καὶ (om. Cod. Vind.) *πενίαν ἀν-* 674
άλωτα τῇ τύχῃ, καὶ Διογένους εἶναι πολίτης, ἀνεπιβου-
λεύτου φθόνῳ. Iambici numeri aperta vestigia, sed versus
restitui nequeunt. Hartung scripsit: . . . *καὶ τί δεῖ μοι; ἥντιν'*
ἂν | Ἄλλος κατασκάψειεν Ἀλέξανδρος πάλιν; | Ἔχω δὲ πάτραν τὴν
ἀνάλωτον τύχῃ | Πενίαν, πολίτης ἀνεπιβουλεύτου φθόνῳ | Ὢν
Διογένους.

22.

Οὐχ εἷς πάτρας μοι πύργος, οὐ μία στέγη,

Fr. 19. Stob. CXV 9: *Κράτητος ἐξ Ἀντιφάνους* (Vind. *ἐξ ἀνφα*). Apost. XVIII 59 e s. p. n. Scribendum videtur *Κράτητος ἢ Ἀντιφάνους*, ut Meineke suspicatus est, qui cum ante Crateti comico tribuisset, post Antiphani vindicavit, fortasse recte. — V. 1. *γῆρας*, Voss. *τὸ γῆρας*. — V. 2. *οὗ* Gesner coni., v. *ᾧ*. — *θάνατος*, A *θάνατος δ'* — Post v. 4 sequitur *τοῦ ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὡς ὁ γηράσκων ἐρᾷ*, quem Grotius separavit, quippe qui sit Sophoclis.

Fr. 20. Simplic. Comm. in Epict. Ench. p. 65: *καὶ πενία δέ, εἴποι ἂν ὁ Ἐπίκτητος, οὐδὲν δεινόν· ἐπεὶ καὶ Κράτητι ἂν ἔδοξε τῷ Θηβαίῳ δεινόν, ὃς τῶν ἑαυτοῦ τῇ πόλει παραχωρήσας καὶ εἰπὼν Κράτης κτλ. τότε ἔδοξεν ἐλευθεροῦσθαι, καὶ στέφανον ὡς ἐπὶ ἐλευθερίᾳ περιεβάλλετο, ὅτι τὴν πενίαν ἀντὶ τῆς εὐπορίας ἠλλάξατο.* Aliter Suidas v. *Κράτης . . . οὗτος καταλιπὼν τὴν οὐσίαν μηλόβοτον, ἀρθεὶς ἐπὶ τοῦ βωμοῦ εἶπεν·*

Ἐλευθεροῖ Κράτητα Θηβαῖον Κράτης.

quem versum Gregor. quoque Naz. de virtut. T. II p. 213 ed. Colon. exhibet, atque etiam Isidor. Pelus. ep. II 146: *Κρ. Κρ. Θηβαῖον ἐλευθεροῖ.* Respicit huc Origen. in Matthaeum XV 15 et adv. Cels. II p. 84 ed. Spenc. Adde Apulei. Flor. II 14. Cf. etiam Leutsch Paroem. II 486.

Fr. 22. Diog. L. VI 98: *γέγραφε* (ad Cratetem enim, non ad Hipparchiam haec referenda) *καὶ τραγῳδίας ὑψηλότατον ἐχούσας φιλοσοφίας χαρακτῆρα, οἷόν ἐστι κἀκεῖνα· Οὐχ κτλ.* Hartung haec ex *Ephemeride* (cf. fr. 15) petita esse existimat. — V. 1. *μία*, cod. Ar. *μία μοι*.

πάσης δὲ χέρσου καὶ πόλισμα καὶ δόμος
ἕτοιμος ἡμῖν ἐνδιαιτᾶσθαι πάρα.

Suspicor *Cratetis* esse etiam alia nonnulla, quae apud Stobaeum *Charetis* nomine leguntur, primum XVII 3, cf. Apostol. V 26c et Gregor. Naz. de virt. T. II 213 ed. Col., qui v. 1 et 2 descripsit:

Γαστρὸς δὲ πειρῶ πᾶσαν ἡνίαν κρατεῖν·
μόνη γὰρ ὧν πέπονθεν οὐκ ἔχει χάριν,
ἀεὶ δὲ τοῦ δέοντος ἐνδεῖται πλέον.
ὅστις δὲ γαστρὸς μὴ κρατεῖν ἐπίσταται,
οὗτος τὰ πλείω τῶν κακῶν ἔχει κακά.

porro XXXIII 4 (Maxim. Conf. II 597. Apostol. V 53a):

Γλώσσης μάλιστα πανταχοῦ πειρῶ κρατεῖν·
ὃ καὶ γέροντι καὶ νέῳ τιμὴν φέρει.
ἡ γλῶσσα σιγὴν καιρίαν κεκτημένη.

denique XXXVIII 3:

Μὴ φθόνει τοῖς εὐτυχοῦσιν, μὴ δοκῇς εἶναι κακός.

Illud vero epigramma in Anth. Pal. IX 359, cui respondet Metrodori epigramma in Anth. Pal. IX 360 (cf. Cram. An. Par. IV 366) Planudes quidem tribuit *Crateti*, sed cod. Pal. *Ποσειδίππου, οἱ δὲ Πλάτωνος τοῦ κωμικοῦ.* legitur etiam apud Stob. Flor. XCVIII 57, ubi item olim Crateti tribuebatur, sed A Trinc. *Ποσιδίππου.* — Fortasse aliquis existimet *Cratetis* esse versus, qui leguntur apud Stob. Flor. XCVI 13 *Κράντωνος* (Maxim. Conf. II 571 *Κράτωνος*)·

Οὐκ ἔστι πενίας οὐδὲν ἀθλιώτερον
ἐν τῷ βίῳ σύμπτωμα· καὶ γὰρ ἂν φύσει
σπουδαῖος ᾖς, πένης δέ, καταγέλως ἔσῃ.

sed videtur legendum *Κρίτωνος*, qui novae comoediae fuit poeta.

Non omnia haec Crates litteris mandavisse videtur, sed in- 675
sunt dicteria subito fusa, nec tamen satis certo ubique haec duo genera discernere licet. Reperiuntur alia apophthegmata Cratetis (collecta ab Orellio Op. Sent. I 132 seqq.), ex quibus quod est ap. Stob. XIV 16: *Κράτης τοὺς κόλακάς φησι συγκατανευσιφάγους* fort. ad *elegias* pertinet. Cratetis dicterium extat praeterea ap. Diog. VI 93: *καὶ θυγατέρα ἐξέδωκε κείνοις (μαθηταῖς*

αὐτοῦ) ὡς αὐτὸς ἔφη, ἐπὶ πείρᾳ δοὺς τριάκονθ' ἡμέρας, si αὐτὸς germana est lectio; sin ὁ αὐτὸς praeferas, Menandri erit, qui dixerit: καὶ θυγατέρ' ἐξέδωκε δὴ κεῖνος ἐπὶ πείρᾳ δοὺς τριάκονθ' ἡμέρας. — Quod Plutarch. de Pyth. orac. 14 adhibet: ἐκεῖ βλέψον ἄνω, καὶ τὴν χρυσῆν ἐν τοῖς στρατηγοῖς καὶ βασιλεῦσι θέασαι Μνησαρέτην, ἣν Κράτης εἶπε τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀκρασίας ἀνακεῖσθαι τροπαῖον, inter dicteria referendum, ut ipse Plutarchus significat: περὶ Φρύνης τοῦτο ἦν εἰρημένον τῷ Κράτητι. — Denique Marcus Anton. VI 13: Δεινὸς γὰρ ὁ τῦφος παραλογιστής, καὶ ὅτε δοκεῖς μάλιστα περὶ τὰ σπουδαῖα καταγίνεσθαι, τότε μάλιστα καταγοητεύει· ὅρα γοῦν ὁ Κράτης τί περὶ αὐτοῦ τοῦ Ξενοκράτους λέγει· sed quid dixerit, prorsus latet.

THEOCRITUS CHIUS.

Ἑρμίου εὐνούχου τε καὶ Εὐβούλου τόδε δούλου
μνῆμα κενὸν κενόφρων τεῦξεν Ἀριστοτέλης·
ὃς διὰ τὴν ἀκρατῆ γαστρὸς φύσιν εἵλετο ναίειν
ἀντ' Ἀκαδημείας Βορβόρου ἐν προχοαῖς.

Theocritus. Euseb. Praep. Ev. XV 793: *Θεόκριτος γοῦν ὁ Χῖος ἐποίησεν ἐπίγραμμα τοιοῦτον· Ἑρμ. κτλ.* eadem Apostol. VI 38 a, v. 1 et 2 etiam Diog. L. V 11, ubi legitur: *Ἑρμείου εὐνούχου ἠδ' Εὐβούλου ἅμα δούλου σῆμα κ. κ. τεῦξεν Ἀρ.* — V. 1. *Ἑρμίου* Meineke, v. *Ἑρμείου*, sed CDFG *Ἑρμοῦ*. atque *Ἑρμίας*, non *Ἑρμείας* vocatur Atarnites in titulo, quem Boeckh edidit in Act. Ac. Berol. 1853. — *τε καί*, CDFG *δὲ καί*, Diog. *ἠδ'*, quod praefert Boeckh, idem deinde ex Diog. *ἅμα*, non *τόδε*, sed hoc potuit Theocritus scribere, quamvis finxerit epitaphium. — V. 2. *τεῦξεν* Diog., *θῆκεν* Eus. Ap. — V. 3 inde ab *εἵλετο* et v. 4 affert Plut. de exil. c. 10 addens *ἔστι γὰρ ποταμὸς περὶ Πέλλην, ὃν Μακεδόνες Βόρβορον καλοῦσι.* — V. 4. *ἀντ'*, I et E supra *ἀντίον.* — *Ἀκαδημείας*, DFG *Ἀκαδημίας* ut Plut. — Aristotelem monumentum Hermiae condidisse arguit etiam oratio, quae, quamvis Aristotelis nomen ementita sit, tamen hac de re fide haud indigna videtur, vid. Athen. XV 697 A: *ἀλλὰ μὴν καὶ αὐτὸς ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ ἀπολογίᾳ τῆς ἀσεβείας, εἰ μὴ κατέψευσται ὁ λόγος, φησίν· οὐ γὰρ ἄν ποτε Ἑρμείᾳ θύειν ὡς ἀθανάτῳ προαιρούμενος ὡς θνητῷ μνῆμα κατεσκεύαζον, καὶ ἀθανατίζειν τὴν φύσιν βουλόμενος ἐπιταφίοις ἂν τιμαῖς ἐκόσμησα.*

L.

MENANDER.

1.

Χαῖρε, Νεοκλείδα δίδυμον γένος, ὧν ὁ μὲν ὑμῶν
πατρίδα δουλοσύνας ῥύσαθ', ὁ δ' ἀφροσύνας.

2.

Re fruere ut natus mortalis: dilige sed rem,
Tanquam immortalis: sors est in utroque verenda.

Hippias sophistae epigramma vel epigrammata (*ἐλεγεῖα*) Messaniorum donario, quod Olympiae dedicaverunt, subscripta, memorat Pausan. V 25, 4, sed nihil ultra addidit. — Poteram alios 677 praeterea in numerum *Elegiographorum* referre, sed iudicium plerumque anceps. Sic fortasse fuit Elegiographus *Theodorus*, quem Cephisodorus memorat ap. Athen. III 122 B: *Κεφισόδωρος γοῦν ὁ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος μαθητὴς ἐν τῷ τρίτῳ τῶν πρὸς Ἀριστοτέλην λέγει, ὅτι εὕροι τις ἂν ὑπὸ τῶν ἄλλων ποιητῶν ἢ καὶ σοφιστῶν ἓν ἢ δύο γοῦν πονηρῶς εἰρημένα, οἷα παρὰ μὲν Ἀρχιλόχῳ*

Menander. Fr. 1. Anth. Pal. VII 72: A *εἰς ἐπίκουρον καὶ θεμιστοκλέα μενάνδρου*, corr. in rasura *κωμικοῦ*. — V. 1. *ὑμῶν*, malim *ἡμῶν*. — V. 2. *ῥύσαθ', ὁ δ'* Plan., *ῥύσατ' ὅδ'* Pal.

Fr. 2. Extat apud Ausonium Epigr. CXLV: *ex Menandro, re fruere etc.* Simillimum Luciani epigr. in Anth. Pal. X 26: *ὡς τεθνηξόμενος τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυε, ὡς δὲ βιωσόμενος φείδεο τῶν κτεάνων· ἔστι δ' ἀνὴρ σοφὸς οὗτος, ὃς ἄμφω ταῦτα νοήσας φειδοῖ καὶ δαπάνῃ μέτρον ἐφηρμόσατο.* — Sed quod ibid. ap. Auson. legitur CXLI: *De ingratis ex Menandro,* trimetris quinque constans, non recepi, cum ex comoedia aliqua petitum videatur, quamquam fortasse etiam hoc epigramma ex comoediae versiculis expressum.

. . . Θεοδώρῳ δὲ τὸ κελεύειν μὲν πλέον ἔχειν, ἐπαινεῖν δὲ τὸ ἴσον. ut dixerit:

Βούλεο δὲ πλεῖον μὲν ἔχειν, αἴνει δὲ τὸ ἴσον.*)

Theodori hoc praeceptum Isocr. ad Demonic. 38 ascivit: παρασκεύαζε σαυτὸν πλεονεκτεῖν μὲν δύνασθαι, ἀνέχου δὲ τὸ ἴσον ἔχων, ἵνα δοκῇς ὀρέγεσθαι τῆς δικαιοσύνης μὴ δι' ἀσθένειαν, ἀλλὰ δι' ἐπιείκειαν. Nam Isocrates ut 51 τῶν ποιητῶν καὶ τῶν ἄλλων σοφιστῶν lectionem commendat, ita ipse in paraeneticis eorum copiis usus est. Aristoteles videtur ut alia, ita etiam istud Isocrateum praeceptum tanquam inhonestum (in ῥητορικῷ ἢ Γρύλλῳ opinor) castigavisse: Cephisodorus, ut magistrum pro viribus defenderet, idem iam antea Theodorum suasisse docuit. Hinc satis superque intelligitur, quam temere et veteres et nostri critici Isocrati abiudicaverint praecepta ad Demonicum, quae Isocratis discipulus et Aristoteles agnoverunt. Theodorus iste utrum sophista non ignobilis fuerit, de quo vid. Plato Phaedr. 351 A, an alius, in tanta praesertim nominis frequentia, in medio relinquo. — Alius *Theodorus* epigrammata scripsisse dicitur a Diog. Laert. II 104, diversus haud dubie a Colophonio poeta, de quo vid. Ath. XIV 618 E: ἦν δὲ καὶ ἐπὶ ταῖς ἑώραις τις ἐπ' Ἠριγόνῃ, ἣν καὶ ἀλῆτιν λέγουσιν ᾠδήν· Ἀριστοτέλης γοῦν ἐν τῇ Κολοφωνίων πολιτείᾳ φησίν· Ἀπέθανε δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Θεόδωρος ὕστερον βιαίῳ θανάτῳ. λέγεται δὲ γενέσθαι τρυφῶν τις, ὡς ἐκ τῆς ποιήσεως δῆλόν ἐστι· ἔτι γὰρ καὶ νῦν αἱ γυναῖκες ᾄδουσιν αὐτοῦ μέλη περὶ τὰς ἑώρας.

Epigrammata scoptica fortasse composuit *Euclides*, iambographus ut videtur, quem inter *antiquos* refert Aristot. Poet. c. 22: ὥστε οὐκ ὀρθῶς ψέγουσιν οἱ ἐπιτιμῶντες τῷ τοιούτῳ τρόπῳ τῆς διαλέκτου καὶ διακωμῳδοῦντες τὸν ποιητήν, οἷον Εὐκλείδης ὁ ἀρχαῖος, ὡς ῥᾴδιον ποιεῖν, εἴ τις δώσει ἐκτείνειν ἐφ' ὁπόσον βούλεται, ἰαμβοποιήσας ἐν αὐτῇ τῇ λέξει·

ἠτίχαριν εἶδον Μαραθῶνάδε βαδίζοντα.

(Bc ἠτ . . χάριν, Ac ἤτει χάριν, Na εἴ τι χάριν, deinde ἴδον AcBc) καί·

---

*) Antea Ἀλλ' ἔθελε scripsi, sed oportebat ἀλλὰ θέλε scribi, nam fere praeoptant breviorem formam θέλε, etiam qui alias trisyllabo verbo ἐθέλειν utuntur. Apud Homerum Il. Α 277 non recte Aristarchus ἀλλὰ σὺ Πηλείδη ἔθελε scripsit numeri lege adversante, nam incisio legitima ita obscuratur. Il. Ε 441 ἴσ' ἔθελε malim scribere ἶσα θέλε. cf. etiam Bekker Hom. Bl. I 152 seq.

οὐκ ἂν γεράμενος τὸν ἐκείνου ἐλλέβορον.

(*ἄν γ' ἐράμενος* NaBc, *τῶν* Bc, *ἐλέβορον* Na).*) Antiquus ille Euclides et a scurra, quem Athen. VI 242 commemorat, diversus et ab eo Euclide, quem Pollux III 82: *Ὑπερίδης δὲ καὶ Εὐκλείδης ὁμόδουλον λέγουσιν* et VI 161: *καὶ ἡμίκακον δὲ Εὐκλείδης λέγει καὶ Σοφοκλῆς* adhibet, qui quidem haud dubie *Socraticum* intellexit.

Porro extant epigrammata, quae sane antiquorum nomina prae se ferunt, sed saepe valde dubium, quae fides inscriptioni sit habenda. Quare non recepi *Agidis* epigr. in Anth. P. VI 152:

Καὶ στάλικας καὶ πτηνὰ λαγωβόλα σοὶ τάδε Μείδων,
Φοῖβε, σὺν ἰξευταῖς ἐκρέμασεν καλάμοις,
ἔργων ἐξ ὀλίγων ὀλίγην δόσιν· ἢν δέ τι μεῖζον 678
δωρήσῃ, τίσει τῶνδε πολυπλάσια.

nam auctorem huius epigrammatis esse *Agin* Argivum, Alexandri magni aequalem, quem Curtius *pessimum carminum post Chocrilum conditorem* vocat, nimis incertum. Nec *Democriti* epigr. Anth. Plan. 180 recipiendum fuit, cum sit a philosopho prorsus alienum, et haud dubie referendum ad epigrammatographum, quem Diog. L. IX 49 memorat. *Ἡγέμονος* quod inscribitur epigramma Anth. VII 436, *Ἡγήμονος* parodi esse demonstrari nequit. *Xenocratis* quod extat epigramma Anth. Plan. 186, cuius sit prorsus incertum.

Αἰσχίνου ῥήτορος epigramma extat Anth. VI 330 (etiam cod. Par. *Αἰσχίνου ῥήτορος εἰς Ἀσκλήπιον χαριστήριον*):

Θνητῶν μὲν τέχναις ἀπορούμενος, εἰς δὲ τὸ θεῖον
ἐλπίδα πᾶσαν ἔχων, προλιπὼν εὔπαιδας Ἀθήνας,
ἰάθην ἐλθών, Ἀσκλήπιε, πρὸς τὸ σὸν ἄλσος,
ἕλκος ἔχων κεφαλῆς ἐνιαύσιον, ἐν τρισὶ μησίν.

---

*) V. 1. *Ἡδύχαριν* potius quam *Ἡδυχάρην* scribendum, ut hic quoque numeri lex neglecta sit. — V. 2 possis suspicari:

Οὐκ ἄν γ' ἐράμενος τῶν ἐκεῖ ἐλλεβόρων.

sed fortasse ille lusit:

Οὐκ ἂν ἀειράμενος τῶν ἐκείνου ἐλεβόρων.

Aliorum tentamina qui cognoscere velit, adeat Susemihlum.

ab oratore omnino alienum, quamquam is carmina amatoria com-posuit (vid. or. in Timarch. 136), sed fortasse profectum est ab Aeschine rhetore Milesio, Pompeii aequali (vid. Strabo XIV 636), vel Mitylenaeo (vid. Diog. L. II 64). — *Aeschini* oratori vindi-care studuit Goettling epigr. Anth. IX 288. *ΓΕΜΙΝΟΥ* (ita co[illegible]d. cod. Pal. a m. sec., quem *ΓΑΙΜΙΝΟΥ* exhibere non recte dic[illegible]cit Goettling, unde *Αἰσχίνου* coniecit):

Οὗτος ὁ Κεκροπίδῃσι βαρὺς λίθος Ἄρεϊ κεῖμαι,
ξεῖνε, Φιλιππείης σύμβολον ἠνορέης,
ὑβρίζων Μαραθῶνα καὶ ἀγχιάλου Σαλαμῖνος
ἔργα, Μακηδονίης ἔγχεσι κεκλιμένα.
ὄμνυε νῦν νέκυας, Δημόσθενες· αὐτὰρ ἔγωγε
καὶ ζωοῖς ἔσομαι καὶ φθιμένοισι βαρύς.

Sed novicium esse epigramma manifestum.

Doricus, cuius versus servavit Athen. X 412 F, cuius s[illegible]ae-culi fuerit, incompertum, sed epigramma haud dubie demonst[illegible]ra-tivum itaque segregandum:

Τοῖος ἔην Μίλων, ὅτ' ἀπὸ χθονὸς ἤρατο βρῖθος,
τετραετῆ δαμάλην ἐν Διὸς εἰλαπίναις,
ὤμοις δὲ κτῆνος τὸ πελώριον ὡς νέον ἄρνα
ἤνεγκεν δι' ὅλης κοῦφα πανηγύρεως·
καὶ θάμβος μέν, ἀτὰρ τοῦδε πλέον ἤνυσε θαῦμα
πρόσθεν Πισαίου, ξεῖνε, θυηπολίου·
ὃν γὰρ ἐπόμπευσεν βοῦν ἄζυγον, εἰς κρέα τόνδε
κόψας, πάντα κατ' ὤν μῶνος ἐδαίσατό νιν.

Philiadi Megarensi adscribitur epigramma cuius particu[illegible]am servavit Steph. B. v. *Θέσπεια* (Eustath. 266, 13):

Ἄνδρες θ' οἵ ποτ' ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ἑλικῶνος, 679
λήματι τῶν αὐχεῖ Θεσπιὰς εὐρύχορος.

(cf. Thudichum Mus. Rh. XII 301.) Antiquum sane carmen de quo dicam in prolegomenis ad Simonidis epigrammata, sed quo iure Philiadi tribuatur, incertum. — *Sostratus*, quem memorat Eus[illegible]th. Od. 1665, 48: *Σώστρατος δὲ ἐν Τειρεσίᾳ, ποίημα δέ ἐστιν ἐλε-γειακόν, φησὶ τὸν Τειρεσίαν θήλειαν τὴν ἀρχὴν γεννηθῆναι καὶ ἐκτραφῆναι ὑπὸ Χαρικλοῦς*, novicius poeta videtur. — *Agam*[illegible]*tor* Pharsalius, cuius *Ἐπιθαλάμιον τῶν Θέτιδος γάμων* Tzetz. Exe[illegible] Il. 106 et ad Lycophr. 178 adhibet, hos versus proferens:

Παιδνῷ δ' οὔνομα θῆκε Πυρίσσοον, ἀλλ' Ἀχιλῆα
Πηλεὺς κίκλησκεν χείλεος εἵνεκά μιν
κείμενον εἰνὶ κόνει, σποδιῇ ἐνὶ πῦρ ἀπάμερσε
χείλεος αἰθόμενον (sed. ad. l. *αἰθομένου*) *ἀπροφάτως*
ἑτέρου.

ubi Hecker scripsit *σποδιῇ τ' ἐνὶ* et *αἰθομένου*, contra Hermann *νηλεὲς εἵνεκά μιν κείμενον ἐσχατιῇ σποδιῇ ἐνὶ . . . ἀπροφάτως ἑτέρου χείλεος αἰθομένου*) haud dubie recens admodum poeta fuit. — *Apollodorum* arithmeticum, cuius epigramma in Pythagoram adscripsit Athen. X 418, Alexandri magni saeculo inferiorem esse certum est.

Illud denique monendum est, epigrammatum non semper eum esse auctorem, qui dici videtur; quemadmodum quod est apud Aelianum H. Anim. XI 40: *τετράκερων δὲ ἔλαφον Νικοκρέων ὁ Κύπριος ἔσχεν, καὶ ἀνέθηκε Πυθοῖ καὶ ὑπέγραψε·*

Σῆς ἕνεκεν Λητοῦς τοξαλκέτα κοῦρ' ἐπινοίας
τήνδ' ἕλε Νικοκρέων τετράκερων ἔλαφον.

neque enim inde sequitur Nicocreontem epigrammatis auctorem esse. At fieri potest, ut epigrammata in monumentis inscripta ab ipsis, qui illa monumenta dedicaverant vel in quorum honorem posita erant, sint confecta, velut ipsius *Thrasymachi* fortasse est epigramma, quod Athen. X 454 F:

Τοὔνομα θῆτα, ῥῶ, ἄλφα, σάν, ὖ, μῦ, ἄλφα, χῖ, οὖ, σάν·
πατρὶς Χαλκηδών· ἡ δὲ τέχνη σοφίη.

tumulo illius inscriptum fuisse testatur. — Item ipse *Charmus*,
Hippiae amator, poterit auctor epigrammatis haberi, quod Athen. 680
XIII 609 D affert:

Ποικιλομήχαν' Ἔρως, σοὶ τόνδ' ἱδρύσατο βωμόν
Χάρμος ἐπὶ σκιεροῖς τέρμασι γυμνασίου.

sed si Hecker ibi recte restituit *σοὶ τόνδ' ἱδρύσατο πρῶτος* collato Pausan. I 30, 1, epigramma postero tempore fuit in ara inscriptum.*) — Fortasse etiam *Pisistratus* minor, Hippiae filius, non alienus a poesi fuit, ut huic tribuere possis epigramma ap. Thucyd. VI 54:

---

*) Equidem existimo apud Athenaeum germanam epigrammatis speciem servatam esse: postero tempore, cum ara renovaretur, repetitum est carmen, sed *πρῶτος* in locum vocis *βωμὸν* substitutum.

Μνῆμα τόδ' ἧς ἀρχῆς Πεισίστρατος, Ἱππίου υἱός,
*θῆκεν Ἀπόλλωνος Πυθίου ἐν τεμένει.**)

Sed consulto haec ut omnia omnino epigrammata adespota praetermisi.

*) Epigramma hoc Apollinis arae *ἐν Πυθίου* inscriptum nuper fere integrum e tenebris in lucem prolatum, vid. *Ἀθήναιον* VI 149. Thucydides cum Pisistrati titulum in ara duodecim deorum inscriptum non iam exstare dixisset, auctor est hoc epigramma quamvis litteris prope evanidis (*ἀμυδροῖς γράμμασι*) Pisistrati memoriam testari: at litterae tituli nuper reperti incolumes sunt et labis immunes, nisi quod media pars (*ΤΡΑΤΟΣΗΙΠΠΙΟ*) periit, eaque est elementorum elegantia, quae a Pisistrati huius saeculi omnino abhorrere videatur. Igitur non ipsum illud monumentum, quod Thucydides oculis usurpavit, recuperavimus, sed Athenienses verisimile est non ita multo postquam Thucydides obiit aram titulumque denuo instauravisse, ita ut quantum licitum vetustam scripturam servarent, velut litterae + et ⊕ antiquam speciem retinent.

IAMBOGRAPHI.

I. 683

ARCHILOCHUS.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1. [52.]*)

Εἰμὶ δ' ἐγὼ θεράπων μὲν Ἐνυαλίοιο ἄνακτος,
καὶ Μουσέων ἐρατὸν δῶρον ἐπιστάμενος.

2. [56.] 684

Ἐν δορὶ μέν μοι μᾶζα μεμαγμένη, ἐν δορὶ δ' οἶνος
Ἰσμαρικός, πίνω δ' ἐν δορὶ κεκλιμένος.

3. [50.]

Οὔ τοι πόλλ' ἐπὶ τόξα τανύσσεται οὐδὲ θαμεῖαι
σφενδόναι, εὖτ' ἂν δὴ μῶλον Ἄρης συνάγῃ

Archilochus. Fr. 1. Athen. XIV 627 C: *Ἀρχίλοχος γοῦν ἀγαθὸς ὢν ποιητὴς πρῶτον ἐκαυχήσατο τὸ δύνασθαι μετέχειν τῶν πολιτικῶν ἀγώνων, δεύτερον δ' ἐμνήσθη τῶν περὶ τὴν ποιητικὴν ὑπαρχόντων αὐτῷ, λέγων· Εἰμὶ δ' ἐγὼ θεράπων κτλ.* unde Eust. 1320, 2. Suae orationi haec accommodavit Plut. vit. Phoc. c. 7, quem sequitur Themist. Or. XV p. 185: *ἀμφότερον, θερ.* — V. 1. *μὲν* om. Them. — *ἄνακτος* Ath., *θεοῖο* Plut. (C *ἐνυαλιοῖς θεοῖς*) Them. — V. 2. *Μουσέων*, Them. Athen. epit. Eust. *Μουσάων.* — *ἐρατὸν*, Plut. *ἐρατᾶν* (C *ἐρετᾶν*, FaV *ἐρατῶν*). — *ἐπιστάμενος*, ap. Ath. B *ἐπιστάμενον.* Imitatur Romanus homo Anth. P. IX 389: *εἰμὶ μὲν εὐθώρηκος Ἐνυαλίου πολεμιστής, εἰμὶ δὲ καὶ θεράπων Ἑλικωνίου Ἀπόλλωνος, αὐτοῖς* (hoc vitium contraxisse videtur) *ἐν πρώτοισι λελεγμένος ἀσπιδιώταις.* Parodia lusit Theod. Prodr. in Excerpt. Bibl. Paris. VI 528: *ἀμφότερον θεράπων μὲν πραγματικοῖο θεοῖο καὶ Μουσάων ἐρατὸν δῶρον ἐπιστάμενος.*

Fr. 2. Athen. I 30 F: *Ἀρχίλοχος τὸν Νάξιον οἶνον τῷ νέκταρι παραβάλλει* (Eust. Od. 1683, 48)· *ὃς καὶ πού φησιν· Ἐν κτλ.* Adde Synes. Epist. CXXIX: *ἐγὼ δὲ ὑπὸ μεσοπυργίῳ τεταγμένος ὑπνομαχῶ, ἐν δορὶ . . . κεκλιμένος, οὐκ οἶδα εἰ μᾶλλον Ἀρχιλόχῳ εἰπεῖν ταῦτα προσήκοντα ἦν*, unde Suidas v. *ὑπνομαχῶ* et ex parte v. *Ἰσμαρικὸς οἶνος.* — V. 1. *μᾶζα* Syn., *μάζα* Ath. — *μεμαγμένη*, B *μεμιγμένη.* — *δ'* om. Syn. — V. 2. *Ἰσμαρικός*, B *Ἰσμαρινός.*

Fr. 3. Plut. vit. Thes. c. 5: *Οἱ δὲ Ἄβαντες ἐκείραντο πρῶτοι τὸν*

*) Numeri adiecti sunt editionis Liebelianae.

ἐν πεδίῳ· ξιφέων δὲ πολύστονον ἔσσεται ἔργον·
ταύτης γὰρ κεῖνοι δαίμονες εἰσὶ μάχης
δεσπόται Εὐβοίης δουρικλυτοί.

4. [49.]

Ἀλλ' ἄγε, σὺν κώθωνι θοῆς διὰ σέλματα νηός
φοίτα καὶ κοίλων πώματ' ἄφελκε κάδων,
ἄγρει δ' οἶνον ἐρυθρὸν ἀπὸ τρυγός· οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς
νήφειν ἐν φυλακῇ τῇδε δυνησόμεθα.

5. [144.]

Διὲξ σωλῆνος ἐς ἄγγος.

6. [51.]

Ἀσπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ
ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων·
αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος· ἀσπὶς ἐκείνη
ἐρρέτω· ἐξαῦτις κτήσομαι οὐ κακίω.

τρόπον τοῦτον, οὐχ ὑπ' Ἀράβων διδαχθέντες, ὡς ἔνιοι νομίζουσιν, οὐδὲ Μυσοὺς ζηλώσαντες, ἀλλ' ὄντες πολεμικοὶ καὶ ἀγχέμαχοι καὶ μάλιστα δὴ πάντων εἰς χεῖρας ὠθεῖσθαι τοῖς ἐναντίοις μεμαθηκότες, ὡς μαρτυρεῖ καὶ Ἀρχίλοχος ἐν τούτοις· Οὔ τοι κτλ. — V. 1. ἐπὶ, Schneidewin ἔτι. — τανύσσεται, ia τανίσεται. — θαμεῖαι, vulgo θαμειαί, quemadmodum Aristarcho et Ascalonitae placuit, sed iure Pamphilus tenorem θαμεῖαι praeoptavit, vid. sch. Il. *A* 52. — V. 3. ἔσσεται, ia ἔσεται. — V. 4 κεῖνοι, C ἐκεῖνοι. — δαίμονες Babx, vulgo δαήμονες. — V. 5. Εὐβοίης Schneidewin, vulgo Εὐβοίας.

Fr. 4. Athen. XI 483 D: Μνημονεύει αὐτοῦ (τοῦ κώθωνος) καὶ Ἀρχίλοχος ἐν ἐλεγείοις ὡς ποτηρίου οὕτως· Ἀλλ' ἄγε κτλ. — V. 1. Ἀλλ' ἄγε VL, ἀλλά τε ABP. — V. 4. ἐν VL, μέν ABP. — φυλακῇ τῇδε PVL, φυλακῆς τῆδε B.

Fr. 5. Et. M. 324, 14: ἡ ἐξ πρόθεσις, ὅταν αὐτῇ σύμφωνον ἐπιφέρηται, τρέπει τὸ ξ εἰς κ. Δεῖ δὲ προσθεῖναι, χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῇ μετὰ παρέλκοντος· οἷον ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ· διὲξ (cod. Flor. διὲκ) σωλῆνος. Redintegravit Schneidewin ope Schol. Hom. Il. *I* 7: μετὰ γοῦν τῆς διὰ οὖσα ἡ ἐξ οὐ τρέπει τὸ ξ· διὲξ σωλῆνος εἰς ἄγγος. Scripsi ἐς ἄγγος.

Fr. 6. Plut. Lacon. inst. 34: Ἀρχίλοχον τὸν ποιητὴν ἐν Λακεδαίμονι γενόμενον αὐτῆς ὥρας ἐδίωξαν, διότι ἐπέγνωσαν αὐτὸν πεποιηκότα, ὡς κρεῖττόν ἐστιν ἀποβαλεῖν τὰ ὅπλα, ἢ ἀποθανεῖν· Ἀσπίδι . . ἐθέλων· ἀσπὶς ἐκείνη . . . κακίω. Et v. 1. 2 affert Strabo X p. 4[illegible] ubi ἀσπίδι . . . ἀνείλετο (vel ἀνείλατο, ἀφείλατο, ἀγείλετο) τὴν πα[illegible] θάμνῳ (tres codd. θάμνον) et XII 549, ubi ἀσπίδα . . . ἀνείλετο ([illegible] Epit., om. codd.) τὴν περὶ θάμνον. Auctor vit. Arati p. 521 Wester[illegible] et Aristoph. Pac. v. 1298 ubi dicit schol.: Ἀρχιλόχου ἐστὶ τὸ δίστιχ[illegible] . . . Οὗτος ὁ Ἀρχίλοχος ἐξῆλθεν εἰς πόλεμον ἐν τῇ πρὸς Σαΐους μά[illegible] (ἔστι δὲ ἔθνος Θράκης), καὶ φοβηθεὶς ἔφυγε, ῥίψας ἑαυτοῦ τὰ ὅπ[illegible] αὐτὸν οὖν διαβάλλων λέγει. — V. 1. M. Schmidt coniecit ἀσπίδα μ[illegible] Σαΐων τις ἀγηλάτω. — V. 2. ἔντος Brunck, vulgo ἐντός. — V. 3. αὐτ[illegible]

7. [58.]

Ξείνια δυσμενέσιν λυγρὰ χαριζόμενοι.

8.

Αἰσιμίδη, δειλοῦ μὲν ἐπίρρησιν μελεδαίνων,
οὐδεὶς ἂν μάλα πόλλ' ἱμερόεντα πάθοι.

ΠΡΟΣ ΠΕΡΙΚΛΕΑ.

9. [48.]

Κήδεα μὲν στονόεντα, Περίκλεες, οὐδέ τις ἀστῶν
μεμφόμενος θαλίῃς τέρψεται οὐδὲ πόλις· 686
τοίους γὰρ κατὰ κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
ἔκλυσεν, οἰδαλέους δ' ἀμφ' ὀδύνῃς ἔχομεν

δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος, quod omisit Plut., suppeditavit Sextus Emp. Hypot. III p. 182 (172 Bekk.): *Ἀρχίλοχος δέ, ὥσπερ σεμνυνόμενος ἡμῖν ἐπὶ τῷ τὴν ἀσπίδα ῥίψας φυγεῖν, ἐν τοῖς ποιήμασι περὶ ἑαυτοῦ φησίν· Ἀσπίδι . . . ἐθέλων· αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος.* Sed videtur iam antiquitus alia lectio fuisse, quod significat Aristophanes: *Ἀσπίδι . . . ἐθέλων. ΤΡ. Εἰπέ μοι, ὦ πόσθων, εἰς τὸν σαυτοῦ πατέρ' ᾄδεις; ΠΑΙ. Ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα. ΤΡ. κατῄσχυνάς γε τοκῆας.* neque hoc memoriae errori tribuendum esse docet Olympiod. in Platon. Gorg. (Iahn Archiv XIV 284): *φροντίσωμεν οὖν τοῦ σωθῆναι τὴν ψυχήν, εἰδότες ὡς τὰ χρήματα καὶ τὸ σῶμα οὐδὲν συμβάλλονται. ποιήσωμεν οὖν ὃ εἶπεν ἐκεῖνος· Αὐτὸν μὲν μεσάωσα τί μοι μέλει ἀσπὶς ἐκείνη ἐρρέτω.* et Schol. Aristot. T. IV 8 B (Cramer An. Par. IV 412, 31): *οὕτω τρωθείς τις ἐν πολέμῳ ὑπὲρ φίλου ἔφη· αὐτόν μ' ἐξεσάωσα· τί μοι μέλει ἀσπὶς ἐκείνη· ἐρρέτω· αὐτὸν μὲν τὴν ἰδίαν ψυχὴν εἰπών, ἀσπίδα δὲ τὸ ἴδιον σῶμα καλέσας.* Legerunt igitur alii *ψυχὴν δ'* (vel *αὐτὸν δ'*) *ἐξεσάωσα. τί μοι μέλει ἀσπὶς ἐκείνη*; sive sic distinguere malis: *τί μοι μέλει; ἀσπὶς ἐκείνη ἐρρέτω.* — Respiciunt Philostr. vit. Apoll. II 7. Aelian. V. H. X 13. Eustath. ad. Dionys. v. 533. — V. 4. *ἐξαῦτις* Schaefer, vulgo *ἐξαῦθις*.

Fr. 7. Schol. Soph. El. 95: *Ξένια γὰρ Ἄρεως τραύματα καὶ* (om. L) *φόνοι· Καὶ Ἀρχίλοχος· Ξένια κτλ.* Eadem Suidas v. *ξένια* et *ἐξένισεν*. — *Ξείνια δυσμενέεσιν* Suidas posteriore loco (BE *δυσμενέεσσιν*), vulgo *ξένια δυσμενέσσιν*. — *χαριζόμενοι*, Suid. *χαριζόμενος*. Minus placet haec sic constituere . . . . *ξείνια δυσμενέεσσιν Λυγρὰ χαριζόμενοι* . . .

Fr. 8. Orio 55, 22: *Ἐπίρρησις ὁ ψόγος καὶ ἡ κακηγορία, ἔνθεν λοιπὸν καὶ ἐπίρρητος. Ἀρχίλοχος ἐν ἐλεγείοις· Αἰσιμίδη* (cod. *Αἰσιμήδη*) *δηλοῦμεν ἐπίρρησι μελ. κτλ.* In Et. M. 363, 44 *ἐπίρρησις* cod. Flor. addit *Ἀρχίλοχος ἐλεγείοις*. — V. 1. *δειλοῦ μὲν* scripsi ut etiam Schneidewin, *δηλήμον'* Ruhnken, *δήμου μὲν* Elmsley.

Fr. 9. Stob. Flor. CXXIV 30 (A om. locum): *Ἀρχιλόχου.* — V. 1. *οὐδὲ* Meineke et Hartung, vulgo *οὔτε*. — *ἀστῶν*, Grotius *αὐτῶν*. — V. 2. *μεμφόμενος*, fort. *νωσάμενος*, Meineke *ἀχνύμενος*. — *οὐδὲ*

πνεύμονας· ἀλλὰ θεοὶ γὰρ ἀνηκέστοισι κακοῖσιν,
ὦ φίλ', ἐπὶ κρατερὴν τλημοσύνην ἔθεσαν
φάρμακον· ἄλλοτε δ' ἄλλος ἔχει τάδε· νῦν μὲν ἐς ἡμέας
ἐτράπεθ', αἱματόεν δ' ἕλκος ἀναστένομεν,
ἐξαῦτις δ' ἑτέρους ἐπαμείψεται· ἀλλὰ τάχιστα
τλῆτε γυναικεῖον πένθος ἀπωσάμενοι.

10. [85.]

Κρύπτωμεν δ' ἀνιηρὰ Ποσειδάωνος ἄνακτος
δῶρα.

11. [55.]

Πολλὰ δ' ἐϋπλοκάμου πολιῆς ἁλὸς ἐν πελάγεσσιν
θεσσάμενοι γλυκερὸν νόστον . . . . .

687

πόλις, Scaliger οὔτε πότοις. — V. 4. ἔκλυσεν, οἰδαλέους B, vulgo ἔκλα- σεν ὑδαλέους, Vind. Voss. Ars. Gesn. margo ἔκλαυσεν οἰδαλέους. — δ' ἀμφ' ὀδύνῃς ἔχομεν Gaisford, B δ' ἴσχομεν ἀμφ' ὀδύνῃ, Arsen. Voss. Vind. δ' ἀμφ' ὀδύνῃ ἴσχομεν, Trinc. δ' ἀ. ὀδυνησίσχομεν. — V. 6. ἐπὶ κρατερήν, Ars. ἄμφι κρατέρην. — V. 7. δ', Trinc. Vind. τ'. — τάδε cum Liebelio scripsi, legebatur τόδε. — V. 9. ἑτέρους B, vulgo ἑτάρους, Vind. Ars. ἑταίρους. Respicit Philostr. vit. Apoll. VII 26: ἀλλ' . . . ἐνθυμηθέντας τὸν Ἀρχιλόχου τοῦ Παρίου λόγον, ὃς τὴν ἐπὶ τοῖς λυπηροῖς καρτερίαν τλημοσύνην καλῶν, θεῶν αὐτήν φησιν εὕρημα οὖσαν κτλ. — Inerat in hoc carmine haud dubie ipsius naufragii, quo sororis maritus periit, descriptio, vid. Longin. de Sublim. c. 10, qui postquam descriptionem tempestatis et naufragii apud Homerum comparavit cum Arati imitatione multumque Homericum illud τυτθὸν γὰρ ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται Arateo ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον Ἄϊδ' ἐρύκει praestare docuit, pergit: οὐκ ἄλλως ὁ Ἀρχίλοχος ἐπὶ τοῦ ναυαγίου, καὶ ἐπὶ τῇ προσαγγελίᾳ ὁ Δημοσθένης· ἑσπέρα μὲν γὰρ ἦν, φησίν· ἀλλὰ τὰς ἐξοχάς, ὡς εἴποι τις, ἀριστίνδην ἐκκαθήραντες ἐπισυνέθηκαν, οὐδὲν φλοιῶδες ἢ ἄσεμνον ἢ σχολικὸν ἐγκατατάττοντες διὰ μέσου.

Fr. 10. Schol. Aesch. Prom. v. 616: δωρεὰ ἐπὶ συμφορᾶς καὶ Ἀρχίλοχος· Κρύπτομεν (R κρυπτῶμεν) ἀνιηρὰ Ποσειδῶνα (R Ποσειδῶνος) ἄ. δ., Mon. A κρυπτῶμεν ἀναδρὰ Ποσειδῶνος, Mon. B κρύπτομαι ἀνιηρὰ Ποσειδῶν ἄνακτα, Bav. κρυπτῶμεν ἀνΐδρα, Vit. κρύπτομεν ἀνιαρὰ Ποσειδῶνος. Emendaverunt Liebel et Schneidewin, contra Hermann coni. κρυπτομένοις ἀνιηρὰ Ποσειδάωνος ἄ. δ.

Fr. 11. Schol. Ap. Rh. I 824: Θεσσάμενοι, ἐξ αἰτήσεως ἀναλαβόντες, αἰτήσαντες· θέσθαι (θέσσασθαι) γὰρ τὸ αἰτῆσαι καὶ ἱκετεῦσαι. Καὶ Ἀρχίλοχος (P et cod. Vind. n. 81 Ἀντίλοχος) Πολλὰ δ' κτλ. — V. 1. ἐϋπλοκάμου, Thiersch ἐϋπλοΐμοις, ego olim conieci πολλὰ δ' ἐϋπλοκάμου (vel potius πολλὰ παρ' εὐπλόκου) Εὐπλοίης. De Euploea vid. Welcker Monum. Ant. III 248, ubi memoriae errore meam emendationem Schneidewino tribuit. Sed praestat fort. Παλλάδ' ἐϋπλοκάμου, quod etiam Hecker coniecit, qui praeterea θεσσάμενος requirit, haec de Ulixe interpretatus, sed in add. Anth. II hoc retractavit. — V. 2. γλυκερὸν, Vind. γλυκεράν.

12. [54.]

Εἰ κείνου κεφαλὴν καὶ χαρίεντα μέλεα
Ἥφαιστος καθαροῖσιν ἐν εἵμασιν ἀμφεπονήθη.

13. [53.]

Οὔτε τι γὰρ κλαίων ἰήσομαι οὔτε κάκιον
θήσω τερπωλὰς καὶ θαλίας ἐφέπων.

---

* 14.

Γλαῦκ', ἐπίκουρος ἀνὴρ τόσσον φίλος, ἔσκε μάχηται.

15. [81.]

Πάντα πόνος τεύχει θνητοῖς μελέτη τε βροτείη.

* 16.

Πάντα τύχη καὶ μοῖρα, Περίκλεες, ἀνδρὶ δίδωσιν.

Fr. 12. Plut. de aud. poet. c. 6: *ὅταν δὲ (Ἀρχίλοχος) τὸν ἄνδρα τῆς ἀδελφῆς ἠφανισμένον ἐν θαλάττῃ καὶ μὴ τυχόντα νομίμου ταφῆς λέγῃ (θρηνῶν) μετριώτερον ἂν τὴν συμφορὰν ἐνεγκεῖν· Εἰ κείνου κτλ., τὸ πῦρ οὕτως, οὐ τὸν θεὸν προσηγόρευσεν.* — V. 1. *μέλεα*, Dübner *μέλη*.

Fr. 13. Plut. de aud. poet. c. 12: *Πάλιν ὁ Ἀρχίλοχος οὐκ ἐπαινεῖται λυπούμενος μὲν ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ τῆς ἀδελφῆς διεφθαρμένῳ κατὰ θάλασσαν, οἴνῳ δὲ καὶ παιδιᾷ πρὸς τὴν λύπην μάχεσθαι διανοούμενος· αἰτίαν μέντοι λόγον ἔχουσαν εἴρηκεν· Οὔτε κτλ.* Eadem Tzetz. ap. Matrangam An. 216, qui om. v. 1 *γάρ*, deinde exhibet *οὔτε τι κάκιον* et v. 2 *θάλειαν*.

Fr. 14. Aristot. Eth. Eudem. VII 2: *Διὰ γὰρ τὸ χρήσιμοι εἶναι φιλοῦσιν ἀλλήλους καὶ μέχρι τούτου, ὥσπερ ἡ παροιμία· Γλαῦκ', ἐπίκουρος κτλ.* Proverbium dicit philosophus, sed ex Archilochi elegiis petitum esse versum fidem facit Glauci nomen, vid. fr. 56 et 59. Ipse autem Archilochus in se expertus, quae mercennarii militis esset fortuna, vid. fr. 24. — *τόσσον* scripsi, legebatur *τὸν σόν*.

Fr. 15. Maxim. Planud. Walz. Rhett. V 441: *καὶ ὁ ἐν Μιλήτῳ θεὸς* (vid. Pseudophocyl. 162). . . . *καὶ πάλιν· Πάντα κτλ.* (*θνητοῖς* unus cod., reliqui *βροτοῖς*, unde Emperius *βρότεος* commendavit, ed. Ald. *δὲ βροτοῖς*, et deinde *δὲ βροτείη*) ut hunc quoque versum aliquis coniiciat olim in Pseudophocylideis lectum esse. *Archilocho* tribuit Io. Sicel. ib. VI 96: *Πάντα γὰρ πόνος τεύχει θνητοῖς κατ' Ἀρχίλοχον μελέτη τ' ἀρίστη.* Fort. scrib.: *μελέτη δέ τ' ἄριστον.* Apparet Archilochi nomen parum locuplete testimonio niti.

Fr. 16. Stob. Ecl. Phys. T. I p. 194 sine poetae nomine, sed Archilocho recte vindicavit Liebel. — *μοῖρα*, A *ῥοῖρα*.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ. 688

17.

Ὑψηλοὺς Μεγάτιμον Ἀριστοφόωντα τε Νάξου
κίονας, ὦ μεγάλη γαῖ', ὑπένερθεν ἔχεις.

18. [72.]

Ἀλκιβίη πλοκάμων ἱερὴν ἀνέθηκε καλύπτρην
Ἥρῃ, κουριδίων εὖτ' ἐκύρησε γάμων.

19. [57.]

Συκῆ πετραίη πολλὰς βόσκουσα κορώνας
εὐήθης ξείνων δέκτρια Πασιφίλη.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΤΡΙΜΕΤΡΑ.

20. [86.]

Κλαίω τὰ Θασίων, οὐ τὰ Μαγνήτων κακά.

Epigrammatum Archilochi (17. 18. 19) admodum dubia auctoritas.

Fr. 17. Anthol. Pal. VII 441: corr. *Ἀρχιλόχου·*, C *Εἰς Μεγάτιμον καὶ Ἀριστοφόωντα τοὺς Ναξίους.* — V. 1. *Μεγάτιμον*, P *μεγατίμιον.* — V. 2. *ὦ*, P *ωἶ.* — *γαῖ'* Iacobs, *γᾶ* P.

Fr. 18. Anthol. Pal. VI 133: *ἀνάθημα τῇ ἥρα παρ' ἀλκιβίης Ἀρχιλόχου.*

Fr. 19. Athen. XIII 594 C: *ἐφ' οἷς Ἴωνες ἀγασθέντες, ὥς φησι Μενέτωρ ἐν τῷ περὶ ἀναθημάτων, Πασιφίλαν* (sic ABCP, sed VLP in m. *Παμφίλαν*) *ἐκάλουν τὴν Πλαγγόνα. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ἀρχίλοχος περὶ αὐτῆς ἐν τούτοις· Συκῆ* (Schneidewin *συκέη*) *κτλ.* Eust. Od. 1713, 47: *Πασιφίλα, ἑταίρα παλαιὰ εὐειδής, αὐτὸ δὲ ἴσως ἐκ τοῦ Πασιφάη παρείλκυσται.* Conieci aliquando *Ἀντίλοχος* legendum esse, qui poeta fuit Lysandri aequalis, vid. Plut. Lys. c. 18. Meineke ambigit, utrum hoc epigramma abiudicandum sit Pario poetae, an Athenaeus perperam Archilochi Pasiphilen interpretatus sit Plangonem Milesiam vel Samiam meretricem, quae mediae comoediae temporibus famosa fuit.

Fr. 20. Strabo XIV 647: *Καλλῖνος μὲν οὖν ὡς εὐτυχούντων ἔτι τῶν Μαγνήτων μέμνηται καὶ κατορθούντων ἐν τῷ πρὸς Ἐφεσίους πολέμῳ, Ἀρχίλοχος δὲ ἤδη φαίνεται γνωρίζων τὴν γενομένην αὐτοῖς συμφοράν, Κλαίειν θάσσων* (F *θάσων*, quod eadem m. correxit, *θᾶσσον* moz, *θεῖον* x) *οὗ* (ita omnes libri, non *οὐ*) *κτλ.* Heraclid. Pont. Pol. XXII: *Μάγνητες δι' ὑπερβολὴν ἀτυχημάτων πολλὰ ἐκακώθησαν, ὅθεν καὶ Ἀρχίλοχος φησίν· Κλαίω θαλασσῶν οὐ τὰ Μ. κ.* (ita ACP margo p, sed reliqui nihil nisi *φησὶ τὰ Μαγ. κακά*). Respiciunt huc Clem. Strom. I 397. Athen. XII 525 C. Scripsi *τὰ Θασίων*, quod Tyrwhitt coniecit, et *κλαίω* praetuli infinitivo, qui est apud Strabonem, contra Val. Franke: *Κλαίοντα Θάσσον, οὗ τὰ Μ. κ.*, quod cum metro adversetur, Schneidewin praefert *Κλαίω τὰ Θασίων, οὗ τὰ Μ. κ.*, Schmidt *κλαιω θαάσσων, οὗ.* — Ortum hinc proverbium *τὰ Μαγνίτων κακά*, de quo vide Suid. s. h. v. Arsen. 442.

21. [9. 3.] 689

Ἦδε δ' ὥστ' ὄνου ῥάχις
ἕστηκεν ὕλης ἀγρίης ἐπιστεφής·
οὐ γάρ τι καλὸς χῶρος οὐδ' ἐφίμερος
οὐδ' ἐρατός, οἷος ἀμφὶ Σίριος ῥοάς.

22.

Καί μ' οὔτ' ἰάμβων οὔτε τερπωλέων μέλει.

23.

Ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις.

24. [15.] 690

Καὶ δὴ 'πίκουρος ὥστε Κὰρ κεκλήσομαι.

Fr. 21. Coniunxi duo fragmenta in unum. V. 1 et 2 leguntur apud Plut. de exil. c. 12: *καθάπερ Ἀρχίλοχος τῆς Θάσου τὰ καρποφόρα καὶ οἰνόπεδα παρορῶν διὰ τὸ τραχὺ καὶ ἀνώμαλον διέβαλε τὴν νῆσον, εἰπών· Ἦδε κτλ.* *ἀγρίης* scripsi, v. *ἀγρίας*. — V. 3 et 4 affert Athen. XII 523 D: *καὶ Ἀρχίλοχος δ' ὁ ποιητὴς ὑπερτεθαύμακε τὴν χώραν τῶν Σιριτῶν διὰ τὴν εὐδαιμονίαν· περὶ γοῦν τῆς Θάσου λέγων ὡς ἥσσονός φησιν· Οὐ γάρ κτλ. ὠνομάσθη δ' ἡ Σῖρις, ὡς μὲν Τίμαιός φησι καὶ Εὐριπίδης ἐν Δεσμώτιδι Μελανίππῃ ἀπὸ γυναικός τινος Σίριδος, ὡς δ' Ἀρχίλοχος φησίν, ἀπὸ ποταμοῦ.* — V. 3. *ἐφίμερος*, *ἐπίμερος* Schneidewin. — V. 4 alios legisse *ἀμφ' Ἀκίριος ῥοάς* apparet ex Hesychii glossa: *Ἀμφ' Ἀκίριος ῥοάς· Ἄκιρις ποταμός.* cf. Plin. III 97: „Similiter est inter Sirin et Acirin Heraclia, aliquando Siris vocata." Strabo VI 264: *Ἡράκλεια πόλις μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης καὶ ποταμοὶ δύο πλωτοὶ Ἄκιρις καὶ Σῖρις.* et Tab. Heracl. ap. Boeckh C. Inscr. Gr. III 5774. 5. Apud Statium Silv. II 6, 64 Madvig *Lucanus Acis* vel *Acris* restituere voluit, sed mendum manifestum non sustulit.

Fr. 22. Tzetzes ap. Matrangam Anecd. 216: *Καὶ τότε καὶ βραχύχρονος εἶναι τῷ βίῳ μέλλων Ποιεῖ ὅπερ καὶ ὕστερον Ἀρχίλοχος ἐκεῖνος· Σφῆς ἀδελφῆς γὰρ σύζυγον πνιγέντα τῇ θαλάσσῃ Περιπαθῶς ὠδύρετο, γράφειν μὴ θέλων ὅλως, Λέγων πρὸς τοὺς βιάζοντας συγγράμμασιν ἐγκύπτειν· Καί μ' οὔτ' ἰάμβων οὔτε τερπωλέων μέλει. Ὡς δὲ δακρύων κέκμηκε μάτην εἰρήκει τάδε· Οὔτε τι κλαίων ἰήσομαι, οὔτε τι κάκιον Θήσω, τερπωλὰς καὶ θάλειαν ἐφέπων· Καὶ ταῦτ εἰπὼν ἐξώρμησε πρὸς τὴν πλάτειαν τρίβον.* Iniuria Schneidewin a Tzetze versum fictum esse censet.

Fr. 23. Schol. Arist. Ran. 704: *κυμάτων ἐν ἀγκάλαις· Δίδυμός φησι παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ, ἔστι δὲ ὄντως παρὰ Ἀρχιλόχῳ· Ψυχὰς κτλ.* Sine idonea ratione Renner tetrametrum restituendum censet *τῶν φίλων ψυχὰς . . . ἐν ἀγκάλῃς.*

Fr. 24. Schol. Plat. p. 322: *Καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ ἐν καρὸς αἴσῃ* (Il. *ι* 378) *ἐν τῷ τυχόντι τινὲς ἀκούουσι. Μέμνηται δ' αὐτῆς Ἀρχίλοχος λέγων· Καὶ δὴ κτλ.* adde Schol. Il. *ι* 378 ubi exponit, quomodo Archilochus Homeri illum locum intellexerit: *τίω δέ μιν ἐν Καρὸς αἴσῃ. ἀπὸ τῶν Καρῶν, οὓς ἀεὶ λοιδορεῖ ὁ ποιητής, οἷον ἐν μοίρᾳ Καρός, οἱονεὶ δούλου . . . Ἀρχίλοχος δὲ τιμῶμαι αὐτὸν ἐν μισθοφόρου καὶ τοῦ τυχόντος στρατιώτου μοίρᾳ.*

25. [2.]

Οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει,
οὐδ' εἷλέ πώ με ζῆλος, οὐδ' ἀγαίομαι
θεῶν ἔργα, μεγάλης δ' οὐκ ἐρέω τυραννίδος·
ἀπόπροθεν γάρ ἐστιν ὀφθαλμῶν ἐμῶν.

26. [89.]

. . *Ὁ δ' Ἀσίης καρτερὸς μηλοτρόφου.*

27. [4.] 691

Αναξ Ἄπολλον, καὶ σὺ τοὺς μὲν αἰτίους
σήμαινε καί σφεας ὄλλυ' ὥσπερ ὀλλύεις.

Fr. 25. Aristot. Rhet. III 17: *εἰς δὲ τὸ ἦθος, ἐπεὶ ἔνια περὶ αὐτοῦ λέγειν ἢ ἐπίφθονον ἢ μακρολογίαν ἢ ἀντιλογίαν ἔχει, καὶ περὶ ἄλλου ἢ λοιδορίαν ἢ ἀγροικίαν, ἕτερον χρὴ λέγοντα ποιεῖν, ὅπερ Ἰσοκράτης ποιεῖ ἐν τῷ Φιλίππῳ καὶ ἐν τῇ ἀντιδόσει· καὶ ὡς Ἀρχίλοχος ψέγει, ποιεῖ γὰρ* . . . *(λέγοντα) τὸν Χάρωνα τὸν τέκτονα ἐν ἰάμβῳ, οὗ ἡ ἀρχή· Οὔ μοι τὰ Γύγεω* (Q *στυγέω*). Sed quatuor versus servavit Plut. de tranquill. an. c. 10 sine poetae nomine: *Οὔ μοι* . . . *μέλει. Καὶ· Οὐδ' εἷλε κτλ. Θάσιος γὰρ ἐκεῖνος ἦν*: nec tamen inde colligendum, v. 1 a reliquis esse separandum, quod vel redarguit imitatio in Anacreonteis carm. 7, sed apud Plut. *καὶ* delendum. Neque enim abutar Iubae verbis apud Rufin. p. 386 „de Archilocho Pario, qui Gygae fabulam optime complexus est“ ad coniecturam stabiliendam, poetam pluribus Gygae res persecutum esse. — V. 1. Affert corruptum Rufinus 387, respicit Herod. I 12: *τοῦ (Γύγου) καὶ Ἀρχίλοχος ὁ Πάριος κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον γενόμενος ἐν ἰάμβῳ τριμέτρῳ ἐπεμνήσθη.* quamquam Schaefer haec a grammatico aliquo adiecta esse censet. — V. 2. *πώ*, Schneidewin *κώ*. — V. 3. *μεγάλης κτλ.* affert Schol. Aesch. Prom. 224: *τὸ δὲ τῆς τυραννίδος ὄνομα τοῖς μὲν παλαιοτάτοις ἄγνωστον ἦν, οὗτος δὲ ὁ ποιητὴς οἶδεν αὐτό, πρὸ αὐτοῦ δὲ καὶ Ἀρχίλοχος, λέγων· μεγάλης κτλ.* Similiter auctor Argum. Soph. Oed. Tyr., qui dicit tum demum tyranni nomen receptum. Huc pertinet Et. Gud. 537, 26: *Τύραννος ἤτοι ἀπὸ Τυρρήνων, ὠμοὶ γὰρ οὗτοι* (ita Philochorus censuit, vid. Schol. Lucian. Catapl. 1) *ἢ ἀπὸ Γύγου, ὅς ἐστιν ἀπὸ Τύρρας, πόλεως Λυδιακῆς, τυραννήσαντος ἐν αὐτῇ πρῶτον· οὕτως εὗρον ἐν ὑπομνήματι Ἀρχίλου* (*Ἀρχιλόχου*). Similia in Et. M. 771, 54, ultimis quidem omissis, sed addunt Sorb. (ubi *Ἀρχῖνος*) et Brux. (*Ἀρχιλόχου*).

Fr. 26. Schol. Eur. Med. 708: *Καὶ τὸν ἐγκρατῆ λέγουσι καρτερόν. Ἀρχίλοχος· ὁ δ'* (ita codd., vulgo *ἡ δ'*) *Ἀσίη* (ita Fl. 6. 15, *Ἀσίηι* B, *Ἀσίη τε* I) *κτλ.* Adde Schol. Od. *ο* 534, ubi *ὁ Ἀσίης κρατερὸς μηλ.* (sed H *ὁ δ'*, Vind. *καρτερός*). Cram. An. Par. III 496, 13: *ὁ δ' Ἀσίης κρατ. μηλ.* et Eust. 1790, 7: *Ἀσίας καρτ. μ. ὃ ἐστιν ἄρχων.* Scripsi igitur *ὁ δ' Ἀσίης καρτερὸς μ.*, nisi forte producta syllaba scribendum *οὐδ' Ἀσίης ὁ καρτ. μ.*, Dindorf *ὁ δ' Ἀσίης* (vel *Ἀσίδος*) *γῆς* vel *ὁ δ' Ἀσίης ἦν*, Meineke *οὐδ' Ἀσίδος γῆς κ. μ.*

Fr. 27. Macrob. Sat. I 17: *Alii cognominatum Apollinem putant ὡς ἀπολλύντα τὰ ζῶα: exanimat enim et perimit animantes, cum pestem intemperie caloris immittit; ut Euripides . . . item Archilochus: Ἄναξ*

28. [17.]

Οἴην Λυκάμβεω παῖδα τὴν ὑπερτέρην.

29. [7. 13.]

Ἔχουσα θαλλὸν μυρσίνης ἐτέρπετο
ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος, ἡ δέ οἱ κόμη
ὤμους κατεσκίαζε καὶ μετάφρενα.

30. [12.]

Ἐσμυρισμένας κόμας
καὶ στῆθος, ὡς ἂν καὶ γέρων ἠράσσατο.

κτλ. — V. 1. *τοὺς μὲν αἰτίους*, N *τους μεν σιτοις*, edd. vett. *τοὺς μαιτίους*, unde *μεταιτίους* olim conieci. — V. 2. *σημαινε* N et ed. Ald., CHMAIN BP2GR, *σημαίνῃ* D, *πήμαινε* edd. vett. — *σφέας* P2, quod Schneidewin coniecit, vulgo *σφας* vel *σφᾶς*. — *ὄλλυ'*, *ὄλλυσ'* P1, om. S. Verborum, quae in *νύω* cadunt, formae quas excipit littera *ε̄*, velut *ὄλλυε*, *ὀλλύεμεν*, *ὀλλύετε* minus usitatae, apud Euripidem Med. 746 *ὄμνυς* pro *ὄμνυ* auctoritate caret, apud Stobaeum VI 30 quod in Phoenicidae versibus scripsit Gaisford *ἐδείκνυ'* ut hiatum *ἐδείκνυ ἅμα* removeret, improbandum; corrigas *ἔλεγεν ἐδείκνυ θ' ἅμα λέγων τὰ τραύματα*. Archilochus nescio an *ὄλλυθ'* scripserit, elisione admissa, quemadmodum fr. 75 *κλῦθ' ἄναξ*. Sed apud Homerum *ὄμνυε* et *ὀμνυέτω*, apud Epicharmum *ὄμνυε* et *δείκνυε* (imperat.) leguntur; item Babrius 50, 6 *ὤμνυ' ἢ δ'* et ib. v. 10 *ἐδείκνυ' οὐ* scripsit. — *ὥσπερ ὀλλύεις*, Hartung *ὡς ἀπολλύων*.

Fr. 28. Schol. Hom. Il. λ 786: *Ἡ διπλῆ, ὅτι Ἀρχίλοχος ὑπερτέραν τὴν νεωτέραν ἐδέξατο· Οἴην κτλ. ἀντὶ τοῦ τὴν νεωτέραν. Λυκάμβεω* Elmsley, vulgo *Λυκάμβεος*.

Fr. 29. Coniunxi duo fragm. in unum, quae de Neobule aperte dicta sunt: prius affert Ammonius p. 123: *Ῥόδον καὶ ῥοδωνιὰ καὶ ῥοδῆ διαφέρει· ῥόδον μὲν γὰρ τὸ ἄνθος, ῥοδωνιὰ δὲ ὁ τόπος, ῥοδῆ δὲ τὸ φυτόν. Ἀρχίλοχος· ἔχουσα ... ἄνθος.* Adde Philem. p. 63 et Moschopul. ubi *ἀφείπετο* pro *ἐτέρπετο* legitur, et Favorin. v. *ῥόδον*, Bachmanni An. II 379 ubi *ἐφείπετο*. — V. 1 affert etiam Schol. Theocr. IV 45 (ubi codd. praeter K *μυρίνης*) et Etym. M. 441, 49. — V. 2 initium *ῥοδῆς τε κ. ἄ.* Athen. II 52 F et Eust. Od. 1963, 49 (ubi *τε* om.). Ceterum Schneidewin *ῥοδέης*. — Posterius fr. affert Synes. Laud. Calv. p. 75 B: *καὶ ὁ κάλλιστος ποιητῶν Ἀρχίλοχος ἐπαινέσας αὐτὴν* (*τὴν κόμην*), *ἐπαινεῖ μὲν οὖσαν* (fortasse *ὡς ἂν*) *ἐν ἑταίρας σώματι, λέγει δὲ οὕτως· Ἡ δέ κτλ.* — V. 3. *κατεσκίαζε* Bentley, vulgo *κατασκιάζει*. Ex eodem hoc carmine fortasse petitum, quod Lucian. Amor. c. 3 significat: *ἱλαραὶ μὲν τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ τακερῶς ἀνυγραίνοντο, τὴν φωνὴν δ' ἴσην τῇ Λυκάμβου θυγατρὶ λεπτὸν ἀφηδύνων.*

Fr. 30. Athen. XV 688 C: *καὶ ἀλλαχοῦ δ'* (*Ἀρχίλοχος*) *ἔφη· Ἐσμ. κτλ.* — V. 1. *ἐσμυρισμένας*, B *μυριχμένας*, Wakefield *ἐσμυρισμένη*, fort. *ἐσμυριγμέναι*, conf. Hesych.: *ἐσμυριγμέναι, μεμυρισμέναι.* — V. 2. *ἠράσσατο*, Renner *ἠρήσατο*, cui non obtemperandum; nam Lucian. de dea Syria c. 17 si *ἠρήσατο*, nec *ἠράσατο* scripsit, parum locuples auctor eius formae.

31. [11.] 692

Οὐκ ἂν μύροισι γραῦς ἐοῦσ' ἠλείφετο.

32. [5.]

Ὥσπερ παρ' αὐλῷ βρῦτον ἢ Θρῆϊξ ἀνὴρ
ἢ Φρὺξ ἔβρυζε, κύβδα δ' ἦν πονευμένη.

33. [26].

Κατ' οἶκον ἐστρωφᾶτο δυσμενὴς βάβαξ.

34. [19.]

Πρὸς τοῖχον ἐκλίνθησαν ἐν παλινσκίῳ.

35.

Κύψαντες ὕβριν ἀθρόην ἀπέφλοσαν.

36. [25.] 693

Ἀλλ' ἄλλος ἄλλῳ καρδίην ἰαίνεται.

Fr. 31. Athen. XV 688 C: *Τῷ τοῦ μύρου ὀνόματι πρῶτος Ἀρχίλοχος κέχρηται λέγων· Οὐκ ἂν κτλ.* Cf. Eust. Il. 1300, 41. Adde Plut. vit. Pericl. c. 28: *ταῦτα τῆς Ἐλπινίκης λεγούσης ὁ Περικλῆς μειδιάσας ἀτρέμα λέγεται τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου πρὸς αὐτὴν εἰπεῖν· οὐκ ἂν μ.* (Fa *οὐ κἂν μύριοι*) *γρ. ἐοῦσ' ἠλείφεο* (V *ἠλείφετο*). — *γραῦς*, Schneidewin *γρηῦς*. Versus haud dubie mendo laborat; suspicor *σὺ κἂν μύροισι γραῦς ἐοῦσ' ἠλείφεο* poetam scripsisse.

Fr. 32. Athen. X 447 B: *Τὸν δὲ κρίθινον οἶνον καὶ βρῦτον τινὲς καλοῦσιν . . . Ἀρχίλοχος· Ὥσπερ κτλ.* — V. 1. *παρ' αὐλῷ* Dindorf et Hermann, vulgo *αὐλῷ*. — *Θρῆϊξ* Toup, vulgo *Θρᾴξ*. — V. 2. *ἔβρυζε*, conieci *βρυάζει*, ut Athenaeus non integrum attulerit locum, vel *ἢ Θρῆϊξ ἂν ἢ Φρὺξ ἐβρύαζε*. Cf. Hesych. *ἐβρύαζε· εὐωχεῖτο* et *βρυάζει, θάλλει, τρυφᾷ*. — *κύβδα δ' ἦν* AB, *κύβδ' ἦν* PVL. — *πονευμένη*, Toup *πωλευμένη*.

Fr. 33. Orio 37, 4: *Βάβαξ ὁ λάλος. Ἀρχίλοχος· Κατ' κτλ.* Et. M. 183, 50, ubi versus Aristophani tribuitur, pro *δυσμενής* exhibet *μισητός* (idque etiam tuetur Et. Vind. Cod. CXXXI, qui poetae nomine omisso affert) et *βάβαξ* om. (add. cod. Fl.)

Fr. 34. Harpocratio 143, 7: *Παλίνσκιον . . . Ἀρχίλοχος τριμέτροις· Πρὸς κτλ. ἀντὶ τοῦ ἐν σκοτεινῷ.* Respicit Phot. 374, 10 et Suid. v. *παλίνσκιον*. — *ἐκλίνθησαν* Toup, vulgo *ἐκινήθησαν*. — *παλινσκίῳ*, N *παλισκίῳ*.

Fr. 35. Photius 193, 22: *Κύψαι· ἀντὶ τοῦ ἀπάγξασθαι· Ἀρχίλοχος· Κύψαντες . . . ἀπέφλοσαν.* Lobeck et Schneidewin *ἀπέφλυσαν*, ego *ἀπέβλυσαν*. correctio incerta, vid. Anth. Pal. VII 351, ubi Lycambides loquuntur: *ἀλλὰ καθ' ἡμετέρης γενεῆς ῥιγηλὸν ὄνειδος φήμην τε στυγερὴν ἔφλυσεν Ἀρχίλοχος.* sed ibid. 352: *πολλὰ δ' ὁ πικρὸς αἰσχρὰ καθ' ἡμετέρης ἔβλυσε παρθενίης Ἀρχίλοχος.* Alio sensu, quam qui hic requiritur, Apoll. Rhod. III 582 *ὄφρ' ἀλεγεινὴν ὕβριν ἀποφλύξωσι* dixit.

Fr. 36. Clem. Alex. Str. VI 739: *Ἀρχιλόχου τε ὁμοίως εἰρηκότος Ἀλλ' κτλ. παρὰ τὸ Ὁμηρικόν* (Od. ξ 228)· *Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν*

37. [22.]

Χαίτην ἀπ' ὤμων ἐγκυτὶ κεκαρμένος.

38. [20.]

Προὔθηκε παισὶ δεῖπνον αἰηνὲς φέρων.

39. [8.]

Βοῦς ἐστὶν ἡμῖν ἐργάτης ἐν οἰκίῃ
κορωνός, ἔργων ἴδρις οὐδαμῶς . . .

40. [16.]

Τοῖον γὰρ αὐλὴν ἕρκος ἀμφιδέδρομεν.

41.

Ἀμισθὶ γάρ σε πάμπαν οὐ διάξομεν.

42. [18.] 694

Ἐσθλὴν γὰρ ἄλλην οἶδα τοιούτου φυτοῦ
εἴκασιν.

ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις, *Εὐριπίδης ἐν τῷ Οἰνεῖ φησίν· Ἀλλ' ἄλλος ἄλλοις μᾶλλον ἥδεται τρόποις.* Sext. Empir. adv. Math. XI 699 (555 ed. Bekk.) adscripto Homeri versu: *καὶ κατ' Ἀρχίλοχον ἄλλος* (C *ἄλλως*) *ἄλλῳ ἐπ'* (*ἐπὶ* CR) *ἔργῳ καρδίην* (*κραδίην* CR) *ἰαίνεται.* Cram. An. Par. III 488, 17: *τοῦτο Ἀρχίλοχος μετὰ φράσεως* (l. *μετέφρασε· Ὡς*) *ἄλλος ἄλλῳ κραδίην γένηται.* Unde possis initio versus etiam *ἐπ' ἄλλος* vel *ὡς ἄλλος* coniicere.

Fr. 37. Et. M. 311, 40: *Ἐγκυτὶ ἐπίρρημα σημαῖνον τὸ ἐν χρῷ. Ἀρχίλοχος· Χαίτην κτλ. τουτέστι πρὸς αὐτῷ τῷ δέρματι.* (Miller Misc. 97 *ὀξυτόνως δὲ ἐγκυτὶ ἐπίρρημα γέγονεν παρὰ Ἀρχιλόχῳ· χαίτην κτλ.*) — *ἐγκυτί*, conieci *ἐγκυτίς*, cf. Ioann. Alex. 38, 20: *ἐγκυτίς, ὃ χωρὶς τοῦ σ Καλλίμαχος εἶπεν· σὺ δ' ἐγκυτὶ τέκνον ἐκέρσω.* Hecker *χαίτην ἄμωμον* coni.

Fr. 38. Et. M. 32, 26: *Αἰηνές· τὸ δεινὸν καὶ πολύστονον· Ἀρχίλοχος· Προὔθηκε κτλ.* Schneidewin Epodis adscripsit, referens ad illud carmen, ex quo sunt servata fr. 86. 87. 88.

Fr. 39. Et M. 530, 27: *Κορωνός· ὁ γαῦρος καὶ ὑψαυχενῶν . . . Ἀρχίλοχος· Βοῦς ἐστιν . . . ἴδρις.* ubi M *βοῦς δὲ*, V om. *ἔργων ἴδρις.* Eadem Et. Gud. 339, 31: *Ἀρχέλαος· βοῦς δὲ ἡμῖν κτλ.* Cram. An. Par. IV 76, 13: *Ἀρχέλοχος*, ubi *ἔργον*. *Οὐδαμῶς* solus cod. Flor. Miller Misc. 194 addit, fort. leg. *οὐδὲν οὐδαμῶς.*

Fr. 40. Schol. Hom. Il. ι 90: *Τὸ περιθεῖν τοῦτο δηλοῖ* (*περιέχειν πανταχόθεν*)*· οἷον καὶ Ἀρχίλοχος δηλοῖ, ποιήσας· Τοῖον κτλ.*

Fr. 41. Apollon. Dysc. de Adv. Bekk. An. II 571, 12: *Τὸ γοῦν Ἀρχιλόχειον συνεστάλη· Ἀμισθὶ κτλ.* Herodian. ap. Hermann. de Emend. Gr. 449 et Cram. An. Ox. III 300, 24 affert sine p. nom. et omisso *διάξομεν*, pro quo Elmsley *διδάξομεν*. Ad Nessum Centaurum probabiliter refert Schneidewin, vid. fr. 146.

Fr. 42. Schol. Theocr. II 48: *ἴσως φυτὸν αὐτὸ* (*ἱππομανές*) *ἔφη ὁ*

43. [21.]

Ἵστη κατ' ἤκην κύματός τε κἀνέμου.

44. [24.]

Μετέρχομαί σε, σύμβολον ποιεύμενος.

45. [27.]

Τρίαιναν ἐσθλὴν καὶ κυβερνήτην σοφόν.

46. [73.]

Φηλῆτα νύκτωρ περὶ πόλιν πωλευμένῳ.

Θεόκριτος οἱονεὶ φῦμα ἀπὸ τοῦ φύεσθαι ἐν τοῖς πώλοις· ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. λέγει γὰρ καὶ Ἀρχίλοχος τὸ φῦμα φυτόν· Ἐσθλὴν κτλ. ἀντὶ τοῦ φύματος. — εἴκασιν, Toup *ἴασιν* vel *ἴησιν*, Hemsterhuys *ἄκησιν*. Fortasse plane delendum, ut Archilochus scripserit *ἐσθλὴν γὰρ ἀλκὴν οἶδα τοιούτου φυτοῦ.*

Fr. 43. Et. M. 424, 18: *ἤκη· ἡ ὀξύτης τοῦ σιδήρου· Ἀρχίλοχος ἵστη κτλ.* et 47, 22: *Ἀκή· ἡ ὀξύτης· παρὰ τὸ ἤκω γίνεται ἠκή, ὃ σημαίνει τὴν ὀξύτητα· Ἀρχίλοχος· ἵστη κ. ἠ. κ. κυανέου* (sed Sorb. *ἱστήκην κύματός τε καὶ ἀνέμου*), *καὶ κατὰ συστολὴν ἀκή.* Et. Vind. cod. 158: *Ἀρχίλοχος ἱστήκει κατήκην κτλ.* Sine poetae n. Zonar. 983. Respicit Favorin. 190, sed confundens cum Homerico *ἵστη δὲ μέγα κῦμα.* Hecker *κατ' ἠγὴν* et *κἠνέμου.* In Et. M. 477, 56 alia imperativi *ἵστη* exempla proponuntur *ἵστη μὲν ὄμμα* et *μέγεθος δ' ὂν ἵστη*, quod quidem manifesto vitio laborat; ambigo autem, utrum adhibendum sit ad prius fr. redintegrandum, velut *Μενέλεως, ἵστη μὲν ὄμμα*, an Archilochi versum attineat; iambographo certe non indignus versus:

Ἀσφαλέως ἵστη κατ' ἠκὴν κύματος τε κἀνέμου.

Fr. 44. Schol. Pind. Ol. XII 10: *Φιλόχορος δὲ τὰς ἐκ φήμης μαντείας τουτέστιν κληδόνας καὶ πταρμοὺς ἢ φωνὰς ἢ φήμας ἢ ἀπαντήσεις σύμβολά φησι λέγεσθαι, ὡς Ἀρχίλοχος· μετ. σε σύμβ. ποιουμένη* (Gott. Vrat. D *ποιούμενος*) *χρήσασθαι δὲ αὐτοῖς πρώτην Δήμητρα.* Schol. Il. φ 199: *ἰωνικῶς μετὰ ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀνέμους ἦλθεν, ὡς Ἀρχίλοχος· μετέρχομαι ἐς σύμβουλον ποιεύμενος.*

Fr. 45. Hermias in Arist. T. IV p. 10 A ed. Bekker: *ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνοι σοφὸν ὠνόμαζον τὸν ἥντινα οὖν ἐπιόντα τέχνην, ὧν εἷς ἦν καὶ ὁ Ἀρχίλοχος λέγων· Τρίαιναν ἐσθλὸν* (recte ed. Ven. 1545 *ἐσθλὴν*) *καὶ κυβερνήτην σοφὸν* (ed. Ven. *κυβερνητὴς σοφός*).

Fr. 46. Eust. Od. 1889, 1: *Φιλήτου δὲ τοῦ εἰρημένου χρῆσις μὲν παρά τε Ἡσιόδῳ καὶ παρὰ Ἀρχιλόχῳ ἐν τῷ Φιλήτᾳ ν. π. π. πολευμένῳ, ἤγουν κλέπτῃ νυκτιλόχῳ.* Scripsi *πωλευμένῳ* Liebelium secutus, et *φηλήτα*, vel potius *φηλῆτα*, littera muta detracta ut est ap. Antimachum in Bekk. An. III 1187: *πατρί τε κυανοχαίτα* (*κυανοχαῖτα*) *Ποσειδάωνι πεποιθώς.* Sed nescio an dativus ex librarii errore sit ortus, quem *ἐν τῷ* praegressum fefellit. Memorabile Senecae testimonium Ep. 51, 13 *latronum more, quos Aegyptii φιλήτας vocant.* Videtur vox, quae postmodo obsoluit, Psammetichi tempore a Graecis mercennariis vel nautis in Aegyptum translata et ut fit corrupta esse, unde iam veteres grammatici disceptant de scriptura, Trypho *φιλήτης* probavit, Herodianus ut videtur *φηλητής.*

47.

Ἀλλ' ἀπερρώγασί μοι
μύκεω τένοντες.

48. [28.]

Παῖδ' Ἄρεω μιηφόνου.

49.

Pausan. VII 10, 6: *Περσεῖ τῷ Φιλίππου πρὸς Ῥωμαίους ἄγοντι εἰρήνην κατὰ συνθήκας, ἃς ὁ πατήρ οἱ Φίλιππος ἐποιήσατο, ἐπῆλθεν ὑπερβῆναι τοὺς ὅρκους, καὶ ἐπί τε Σαπαίων τὸν βασιλέα Ἀβρούπολιν στράτευμα ἀγαγών, ἐποίησεν ἀναστάτους, Ῥωμαίων συμμάχους ὄντας. Σαπαίων δὲ τούτων καὶ Ἀρχίλοχος ἐν ἰαμβείῳ μνήμην ἔσχε.* Contra Strabo *Sapaeorum* recens esse nomen eorum, qui antiquitus *Saii* dicti sint, perhibet X 457: *τινὲς δὲ Σάμον καλεῖσθαί φασιν ἀπὸ Σαΐων, τῶν οἰκούντων Θρᾳκῶν πρότερον, οἳ καὶ τὴν ἤπειρον ἔσχον τὴν προσεχῆ, εἴτε οἱ αὐτοὶ τοῖς Σαπαίοις ὄντες ἢ τοῖς Σιντοῖς, οὓς Σίντιας καλεῖ ὁ ποιητής, εἴθ' ἕτεροι. Μέμνηται δὲ τῶν Σαΐων Ἀρχίλοχος· Ἀσπίδα κτλ.* (fr. 6); cf. etiam Strabo XII 549 et VII T. II p. 87 ed. Cramer. Sed Eust. ad Dionys. Perieg. 767: *εἶτα παρὰ Ἀρχιλόχῳ* (*Αἰσχύλῳ* C) *Σάϊοι καὶ πάλιν Σάπαι* (haec tria verba om. d) utrumque nomen Archilocho vindicare videtur. — Ab hoc loco alienum videtur, quod significat Oenomaus Archilochum deridens ap. Euseb. Pr. Ev. V p. 229: *οὐ γὰρ δὴ οὔκ εἰσι καὶ νῦν ἕτοιμοι κωμῳδεῖσθαι καὶ Σαβαῖοι* (CFG *Σαζαῖοι*, Schneidewin *Σαπαῖοι* corrigit), *καὶ Λυκάμβαι.* nam, quamquam haud dubie ex Archilocho petitum est, potius videtur nomen impudici hominis esse, cf. ib. p. 228: *λοιδορῆσαι μὲν πικρῶς τὰς οὐκ ἐθελούσας ἡμῖν γαμεῖσθαι, ἅψασθαι δὲ καὶ κιναίδων, ἐπειδὴ τῶν ἄλλων πονηρῶν πολὺ πονηρότεροί εἰσιν.*

Fr. 47. Choerobosc. I 139 (Bekk. An. III 1393): *Μύκης . . . σημαίνει δὲ καὶ τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνθρώπου, ὅπερ ἰσοσυλλάβως ἔκλινεν Ἀρχίλοχος εἰπών· Ἀλλ' ἀπ. μύκεω τένοντες.* ubi cod. Marc. *Ἀντίλοχος*, cf. Cram. An. Ox. III 231, 5: *Ἀντίλοχος· ἀλλ' ἀπερρώσι μύκεω.* — V. 2. *μοι* adiecit Cobet.

Fr. 48. Eust. Il. 518, 22: *κλίνεται δὲ καὶ ὡς σπονδειακόν, Ἄρης, Ἄρου, ὅθεν κατ' Ἰάδα διάλεκτον ἐπεκτείνας Ἀρχίλοχος ἔφη ἐν τοῖς τριμέτροις· Παῖδα Ἄ. μ.*

ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΑ.

50. [83.] 696

Ὦ λιπερνῆτες πολῖται, τἀμὰ δὴ ξυνίετε
ῥήματ'.

51. [10.]

Ἔα Πάρον καὶ σῦκα κεῖνα καὶ θαλάσσιον βίον.

52. [87.]

Ὡς Πανελλήνων οἰζὺς ἐς Θάσον συνέδραμεν.

53. [45.]

Μηδ' ὁ Ταντάλου λίθος
τῆσδ' ὑπὲρ νήσου κρεμάσθω.

54. [35.]

Γλαῦκ', ὅρα, βαθὺς γὰρ ἤδη κύμασιν ταράσσεται

Fr. 50. Aristoph. Pac. 603: *Ὦ σοφώτατοι γεωργοί, τἀμὰ δὴ ξυνίετε ῥήματα.* ubi Schol.: *Πρὸς ταῦτα καὶ Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ πεποίηκεν· Ὦ λιπερνῆτες πολῖται, τἀμὰ δὴ ξυνίετε. ἔστι δὲ πρὸς τὰ Ἀρχιλόχου· Λιπερνῆτες κτλ.* — *ὦ* ex Aristoph. additum, nisi *ἆ* malis. — *ξυνίετε*, in edit. 1 *συνίετε* scripsi. Huc spectat Et. M. 566, 53 (eadem Et. Gud. 371, 28): *ἢ λιπερνήτας φησὶν Ἀριστόξενος (ἀριστοτέλης ξένος* PD) *τοὺς ἁλιεῖς καὶ θαλασσίους ἀπὸ τοῦ τὰ τῆς ἁλὸς διαπιπράσκειν καὶ ζῆν.* ubi *Archilochi* nomen restituit Meineke. Quod cod. V exhibet: *λιπερνίτης καὶ λιπερνίτις θηλυκόν· σημαίνει τὸν ἐνδεῆ καὶ πτωχόν, οἷον· οὐ γάρ μοι πενίη πατρώιος οὐδ' ἀπὸ πάππων εἰμὶ λιπερνίτης* olim Archilocho vindicavi coll. Anth. Pal. IX 649, sed Etym. Flor. (Miller Misc. 207) alterum versum redintegrat verbis *βάλε βάλε τὸ τρίτον εἴη*, quod hemistichium Callimachi esse satis aliunde constat: itaque Schneidewini et O. Schneideri coniectura, qui Callimacho hoc fragmentum attribuerunt, iam rata est facta, quamvis sententia versiculorum valde sit obscura.

Fr. 51. Athen. III 76 B: *Τῶν δ' ἐν Πάρῳ τῇ νήσῳ (σύκων) . . . Ἀρχίλοχος μνημονεύει, λέγων οὕτως· Ἔα κτλ.* — *ἔα* monosyllabum, ut apud Homer. Il. *E* 253: *τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη* et saepius apud Atticos poetas, nisi forte hic versus est tetrameter iamb. — *κεῖνα*, Schneidewin *κεινά*.

Fr. 52. Strabo VIII 370: *Ἡσίοδον μέντοι καὶ Ἀρχίλοχον ἤδη εἰδέναι (φησὶν Ἀπολλόδωρος) καὶ Ἕλληνας λεγομένους τοὺς σύμπαντας καὶ Πανέλληνας· τὸν μὲν περὶ τῶν Προιτίδων λέγοντα, ὡς Πανέλληνες ἐμνήστευον αὐτάς, τὸν δὲ ὡς Πανελλ. κτλ.*

Fr. 53. Schol. Pind. Ol. I 97: *Ἀλκαῖος καὶ Ἀλκμὰν λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ· . . . ἐποίησε δὲ καὶ Ἀρχίλοχος· Μηδ' κτλ.* et Plutarch. praec. ger. reip. c. 6. Resp. Pausan. X 31, 12. — *ὑπὲρ* Plut., *ὑπὸ* Schol. Pind. (Boeckh *ὑπὲρ* ex Vrat. 1, at Vrat. 4, ut Schneider enotavit, *τάνταλος . . ὑπὸ ν. κρεμάσθη.*)

Fr. 54. Heraclides Pont. Alleg. Hom. c. 5: *καθάπερ Ἀρχίλοχος*

πόντος, ἀμφὶ δ' ἄκρα Γυρέων ὀρθὸν ἵσταται νέφος, 697
σῆμα χειμῶνος· κιχάνει δ' ἐξ ἀελπτίης φόβος.

55. [29.]

Καὶ νέους θάρσυνε· νίκης δ' ἐν θεοῖσι πείρατα.

56. [32.]

Τοῖς θεοῖς τίθει τὰ πάντα· πολλάκις μὲν ἐκ κακῶν
ἄνδρας ὀρθοῦσιν μελαίνῃ κειμένους ἐπὶ χθονί,
πολλάκις δ' ἀνατρέπουσι καὶ μάλ' εὖ βεβηκότας
ὑπτίους κλίνουσ'· ἔπειτα πολλὰ γίγνεται κακά,
καὶ βίου χρήμῃ πλανᾶται καὶ νόου παρήορος.

57. [148.]

Τὸν κεροπλάστην ἄειδε Γλαῦκον.

μὲν ἐν τοῖς Θρᾳκικοῖς ἀπειλημμένος δεινοῖς τὸν πόλεμον εἰκάζει θαλαττίῳ κλύδωνι, λέγων ὧδέ πως· Γλαῦκε κτλ. Plut. de superstit. c. 8 usque ad *χειμῶνος* v. 3 affert, om. auct. nom. v. 1 Schol. Hermog. T. V 526, v. 1 et 2 Theophr. de Sign. Tempest. 3, 8: *Ἐὰν ἐπὶ κορυφῆς ὄρους νέφος ὀρθὸν στῇ, χειμῶνα σημαίνει, ὅθεν καὶ Ἀρχίλοχος· Γλαῦχ' ὅρα . . . νέφος, ὅ ἐστι σημεῖον χειμῶνος.* — V. 1. *Γλαῦκ'* scripsi, v. *Γλαῦχ'*, *Γλαῦκε* codd. Heracl. probante Schneidewino, ap. Plut. *γλαυκεοράβδοις.* — V. 2. *Γυρέων* Xylander et Lobeck, quamquam fortasse rectius *γυρέων* scripseris, ut sit appellativum, Heraclides *γυρεὸν* (AB *γύρεον*), Plut. *ἄκρα γυρεῦον* (*γυρέων* Pol. Jannot, *γυρῶν* D, *γυρεύων* CEG Harl. coll. n. Mosc. 3), Theophr. *ἄκρας* sed om. *Γυρέων.* — *ὀρθὸν,* Heracl. *ὄρπον* (A *ὄρπων*, B *ἔρπων*) ut coniicias alios *ὀρπόν* id est *nigrum* legisse. Ceterum Lud. Dindorf huc respicere putat Cic. ad Att. V 12: „Itaque erat in animo nihil festinare, nec me Delo movere, nisi omnia *ἀκρωτηρίων οὔρια* vidissem.“ sic *T*, nisi quod *omina,* M *ἀκρατηρέων iura,* hinc Schneidewin: *nisi ἀμφὶ ἄκρα Γυρῶν omnia pura vidissem.* Poterat lenius *nisi omnia ἄκρα Γυρέων pura vidissem.*

Fr. 55. Clem. Alex. Strom. VI 739: (*Ἀρχίλοχος*) *ἔτι κἀκεῖνο μεταφράζων Νίκης ἀνθρώποισι θεῶν ἐκ πείρατα κεῖται, διὰ τοῦδε τοῦ ἰάμβου δῆλός ἐστι· Καὶ κτλ.* — *θάρσυνε* Elmsley, vulgo *καὶ νέους θαρρῦναι*, idque tribuebatur Clementi.

Fr. 56. Stob. Flor. CV 24: *Ἀρχιλόχου* (A om. locum). — V. 1. *τίθει τὰ πάντα* Grotius, *τιθεῖν ἅπαντα* Iacobs, vulgo *τίθει πάντα,* Vind. *τ' εἰθεῖα π.*, B *τ' εἰ θεῖα πάντα.* Cf. Aesch. Pers. 224: *ταῦτα δ' ὡς ἐφίεσαι πάντα θήσομεν θεοῖσι.* Fort. imperativi forma productior latet *τίθητι*, certe apud Hesych. *τίθησι· τιθεῖ* scribendum *τίθησι* vel *τίθητι· τίθει.* Schneidewin coniecit *τοι ῥεῖα πάντα*, Ahrens *τοῖσι θεοῖσι τίθετε πάντα.* — V. 4. *κλίνουσ'* Valckenaer, vulgo *κινοῦσ'*. Post hunc versum quaedam excidisse videntur, ut etiam Meineke suspicatur. — V. 5. *χρήμῃ* Abresch, vulgo *χρὴ μὴ*, Vind. *χρήμη.* Schoemann coni. *καὶ βίου χρήμῃ πλάναι τε καὶ νόος παρήορος*, quod probans C. Fr. Hermann praeterea *καὶ νόου παρηρία* scripsit, Hartung *βίου χρῄζων* edidit.

Fr. 57. Schol. Hom. Il. ω 81: *οἱ νεώτεροι κέρας τὴν συμπλοκὴν τῶν τριχῶν ὁμοίαν κέρατι· τὸν κερ. ἄ Γ. Ἀρχίλοχος.* cf. Plut. de sollert. an. c. 24: *καὶ τὸ κέρας τρίχα λέγεσθαι . . . καὶ τὸν παρ' Ἀρχιλόχῳ κερο-*

58. [33.] 698

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν οὐδὲ διαπεπλιγμένον,
οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον οὐδ' ὑπεξυρημένον,
ἀλλά μοι σμικρός τις εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
ῥοικός, ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσσί, καρδίης πλέος.

59. [39.]

Ἑπτὰ γὰρ νεκρῶν πεσόντων, οὓς ἐμάρψαμεν ποσίν,
χίλιοι φονῆες ἐσμέν.

πλάστην φιλόκοσμον εἶναι περὶ κόμην καὶ καλλωπιστήν. Adde Hesych. v. *Κεροπλάστης* et Poll. II 31.

Fr. 58. Dio Chrys. T. II 456 affert v. 1. 2 et ex parte v. 3. 4: *Ὁ δ' Ἀρχίλοχος περὶ στρατηγοῦ λέγων οὕτω φησίν· Οὐ . . . ἀλλά μοι, φησίν, εἴη ῥαιβὸς ἀσ. β. καὶ ἐπινοήμασιν δασύς.* — V. 3 et 4 exhibet Galen. in Hippocr. de Artic. III. T. XVIII 1, 537: *τὸ μὲν γὰρ διὰ τοῦ κ λεγόμενον ῥοικοειδέα καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ . . . καὶ παρ' Ἀρχιλόχῳ· ἀλλὰ κτλ.* et rursus ib. 604 leguntur v. 1. 3. 4: *ὥστε καὶ αὐτῶν τῶν κατὰ φύσιν ἐχόντων τῶν ῥαιβῶν ἢ ῥοικῶν ὀνομαζομένων, ἀσφαλέστερον δὲ καὶ δυσανατρεπτότερον ἵστασθαι τῶν ἀκριβῶς ἐχόντων τὰ σκέλη ὀρθά· δηλοῦται δὲ τοῦτο κἀξ ὧν Ἀρχίλοχος εἶπεν, οὐ φιλέω . . . ἀλλ' ὅς μοι, φησίν, μακρὸς εἴη κτλ.* Schol. Hippocrat. ed. Daremberg Notices des MS. Médicaux p. 211 (vel Erotian. ed. Klein 13): *Ῥοικόμηροι· Βακχεῖος φησιν ἐξώγλουτοι· ῥοικοὶ γὰρ οἱ καμπύλοι, ὡς Ἀρχίλοχος φησίν· ἀλλά μοι σμικρὸς εἴη κ. π. κν. εἶδεν ῥοικὸς ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσίν. Ἡρακλείδης δὲ ὁ Ταραντῖνος ῥοικόν φησιν εἶναι τὸ ἔσω νεῦον καὶ σκαμβόν.* — V. 1. *διαπεπλιγμένον* Hemsterhuys, Dio *διαπεπληγμένον* (sed codd. *διαπεπλεγμένον*), Galen. *διαπεπηγμένον.* — V. 2. *ὑπεξυρημένον*, U *ὑπεξηιρρημένον*, A *ὑπεξηρημένον*, D *ὑπερξηρημένον.* — V. 3. *ἀλλά μοι μικρός* (*σμικρός* ex Schol. Hippocr. restitui) *τις εἴη* Iacobs. Galen. priore l. *ἀλλὰ μικρός τις εἴη*, altero *ἀλλ' ὅς μοι μακρὸς εἴη.* Sch. Theocr. IV 49: *ῥοικόν· τὸ καμπύλον· Ἀρχίλοχος· ἀλλά μοι ῥοικός τις εἴη κατὰ κνήμην ἰδεῖν.* — V. 4. *ῥοικός* Galen. Sch. Theocr., *ῥαιβός* Dio, atque ita Pollux II 193: *ῥαιβοὺς δὲ καλοῦσιν οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη, βλαισοὺς δὲ οἷς τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπέστραπται· καὶ τὸ μὲν Ἀρχίλοχος, τὸ δὲ Ξενοφῶν λέγει.* Respicit haec Herodes Attic. ap. Philostr. vitt. Soph. p. 552 (238 ed. Kayser): *καὶ κνήμην μικρὸν εἰς τὰ ἔξω κυρτουμένην καὶ παρέχουσαν τῇ βάσει τὸ εὖ βεβηκέναι.* — *ἀσφαλέως* Gal., *ἀσφαλῶς* Dio. — *βεβηκώς*, Galen. priore l. *βεβηκυίας.* — *ποσσί, καρδίης πλέος* scripsi, Galen. *ποσὶ καρδίης* (poster. l. *καρδίας*) *πλέως.* Longe aliam lectionem praebet Dio, ubi vulgo *καὶ ἐπινοήμασιν δασύς*, unde olim *κἀπινώμασιν δασύς* scripsi, sed. codd. *καὶ ἐπὶ κνήμαισι* (*κνήμεσιν*), quod non recte probat Emperius, qui interpolationibus auctos esse censet v. 3 et 4, pro quibus unum hunc a poeta profectum esse putat:

ἀλλά μοι ῥοικός τις εἴη κἀπὶ κνήμαισιν δασύς.

At Dio memoriter haec adscripsit. Geel coni. *ποσσί, καὶ τριχὸς πλέως*, Kayser *καὶ τριχώματος πλέως*, Schneidewin *καὶ τριχουλίῃ δασύς*, ipse aliquando *κἀπὶ γναθμοῖσιν δασύς* conieci.

Fr. 59. Plut. vit. Galb. c. 27: *Ὥσπερ δέ φησιν Ἀρχίλοχος· Ἑπτὰ κτλ., ουτω τότε πολλοὶ τοῦ φόνου μὴ συνεφαψάμενοι, χεῖρας δὲ καὶ ξίφη καθαιμάσσοντες ἐπεδείκνυντο.*

60. 699

Ἐρξίη, πῇ δηὖτ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στρατός;

61. [42.]

Ἔλπομαι, πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος καταυανεῖ,
ὀξὺς ἐλλάμπων.

62. [74.]

Ἐρξίων, ἐτήτυμον γὰρ ξυνὸς ἀνθρώποις Ἄρης.

63. [34.]

Οὔ τις αἰδοῖος μετ' ἀστῶν κἀναρίθμιος θανών

Fr. 60. Keil Anal. Gramm. p. 5, 1: *Τροχαῖος δ' ἐκλήθη, ὅτι τροχαλὸν ἔχει τὸν ῥυθμόν· καὶ γὰρ ὁ Ἀρχίλοχος ἐπὶ τῶν θερμῶν ὑποθρέων αὐτῷ κέχρηται, ὡς τὸ· ἐξίη πῇ δὲ ἠύτε ἄ. ἀθροίζεται στ.* ubi *ἐπὶ τῶν θερμῶν ὑποθηκῶν* scribendum esse significavi: eadem Gaisford Hephaest. p. 169 ed. sec. ex cod. S edidit: *ὁ δὲ τροχαῖος, ὅτι χαλὸν ἔχει τὸν ῥυθμόν· καί γε οὖν Ἀρχίλοχος ἐπὶ τῶν θερμῶν ὑποθέσεων αὐτῷ κέχρηται, ὡς ἐν τῷ· ἔρξη πῇ δῆτ' κτλ.* et Mangelsdorf ex cod. Chisiano (Anecd. Chis. p. 6). Descripsit haec scholiasta ex Longino, Longinus ex Heliodoro (cf. de Longino Rhett. Gr. VII 982 ed. Walz.), eadem latine vertit Mar. Victor. II 5, 8: „Tetrametrum autem catalecticum, quod Archilochium et Epicharmium vocatur, praeter cetera inlustre, est aptum festinis narrationibus“: *ὑποθέσεις* (hoc est *ὑποθῆκαι*) non satis recte quodvis argumentum interpretatus. Ipsum hunc versum exhibet etiam Hephaestio p. 34, qui postquam Archilochi fr. 97 attulit, pergit: *τετράμετρον δὲ καταληκτικόν, οἷον Ἐρξίη* (hoc om. MC) *πη τῆτ'* (*δ' ηὖτ'* MCPS) *ἄ. ἀθρ. στρατός* (*ὁ στρατὸς* Fl. et pars codd.) cod. Nan. *ἔρξας.ἰῆ· πῇ δ' ἦν κατ' ἄνολβος.* Schol. Heph. p. 175 bis affert, ubi *δῆτ'*, sed S *δηὖτ'*. Ceterum Schneidewin *κῇ* pro *πῇ* requirit. *Ἐρξίη* vocativus recte se habet, alloquitur poeta eundem amicum, qui fr. 62 *Ἐρξίων* appellatur paullulum mutata nominis forma, quemadmodum in Erinnae epigr. 6 eadem mulier *Βαυκώ* et *Βαυκίς* dicitur, cf. etiam Etym. cod. Vossiani locus, quem Gaisford adscripsit: *Ἐρξίας· ὄνομα· ἐρξίη πῇ δ' αὖτ' ἄν. ἀθρ. στ. παρὰ τὸ ῥέξω ῥεξίας καὶ ὑπερθέσει ἐρξίας, ὁ πρακτικός.* Adde Et. Flor. Miller Misc. 127, ubi *Callimacho* versus adscribitur.

Fr. 61. Plut. Sympos. Quaest. III 10, 2: *Τὸν δὲ ἥλιον ἀναρπάζειν μᾶλλον ἐκ τῶν σωμάτων τὸ νοτερὸν διὰ τὴν πύρωσιν· πρὸς ὃ καὶ τὸν Ἀρχίλοχον εἰρηκέναι φυσικῶς· Ἔλπομαι κτλ.* Respicit Hesychius *Σείριος· ὁ ἥλιος καὶ ὁ τοῦ κυνὸς ἀστήρ. σειρίου κυνὸς δίκην Σοφοκλῆς τὸν ἀστρῷον κύνα, ὁ δὲ Ἀρχίλοχος τὸν ἥλιον.* Imitatur Lycophr. 397: *ἀκτὶς Σειρίου καταυανεῖ.*

Fr. 62. Clem. Alex. Str. VI 739: *καθάπερ ἀμέλει κἀκεῖνο τὸ ἔπος* (Il. σ 309) *Ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα, μεταποιῶν αὐτὸς* (*ὁ Ἀρχίλοχος*) *ὧδέ πως ἐξήνεγκεν· Ἔρξω· ἐτήτυμον κτλ.* Scripsi *Ἐρξίων*, quod nomen non diversum ab *Ἐρξίης*, Meineke *Ἔρρ' ἰὼν* coniecit, Hartung *ἄρχ' ἰών*.

Fr. 63. Stob. Flor. CXXVI 4: *Ἀρχιλόχου* (sic Trinc.). — V. 1. *κἀναρίθμιος* scripsi, quamquam non satis facit, sed *περίψυκτος* novicium, vulgo *καὶ περίφημος* et sic etiam Vind., Salmasius *καίπερ εὔφη-*

γίγνεται· χάριν δὲ μᾶλλον τοῦ ζοοῦ διώκομεν
[ζωοί· κάκιστα δὲ τῷ θανόντι γίγνεται.]

64. [40.]

Οὐ γὰρ ἐσθλὰ κατθανοῦσι κερτομέειν ἐπ' ἀνδράσιν.

65. [75.]

Ἓν δ' ἐπίσταμαι μέγα,
τὸν κακῶς με δρῶντα δεινοῖς ἀνταμείβεσθαι κακοῖς.

66. [31.]

Θυμέ, θύμ' ἀμηχάνοισι κήδεσιν κυκώμενε,
ἐνάδευ, δυσμενῶν δ' ἀλέξευ προσβαλὼν ἐναντίον
στέρνον, ἐν δοκοῖσιν ἐχθρῶν πλησίον κατασταθείς
ἀσφαλέως· καὶ μήτε νικῶν ἀμφάδην ἀγάλλεο,
μήτε νικηθεὶς ἐν οἴκῳ καταπεσὼν ὀδύρεο·

μος, Porson *καίπερ ἴφθιμος*. — V. 2. *ζοοῦ* Porson, vulgo *ζωοῦ*. — V. 3 cancellis sepsi, nam videntur apud Stobaeum duo fragmenta, fortasse utrumque Archilochi, in unum coaluisse. — Porson coni. *οἱ ζοοί· κάκιστα δ' αὐτῷ τῷ θανόντι* (Schneidewin *κατθανόντι*) *γίγνεται*, poteratque versus etiam aliter suppleri, velut *κακῶν κάκιστα τῷ θ. γ.* vel *κάκιστα δ' ὦ παῖ τ. θ. γ.*

Fr. 64. Stob. Flor. CXXV 5: *Ἀρχιλόχου* (ita A, om. lemma Trinc., qui contra CXXV 3: *Ἀρχιλόχου* exhibet pro *Μοσχίωνος ἐκ Φεραίων* et 10 pro *Τιμοκλέους Συνεργικά*). Adde Clem. Alex. Str. VI 738 et Schol. Odyss. *χ* 412. — *κερτομέειν*, Stob. *κερτομεῖν*.

Fr. 65. Theophil. ad Autolyc. II 37 p. 377: *ὁμοίως καὶ Ἀρχίλοχος· ἓν δ' ἐπίσταμαι κτλ.* — V. 2. *τὸν κακῶς με* scripsi (itaque Hecker), *τὸν κακῶς τι* edd. Hamb. Ox. Hagae Com., sed aliae et cod. Ven. (Bodl.?) *τὸν κακῶς* omisso *τι*, Schneidewin *τὸν κακωστί*, aliis placebit *τὸν κακόν τι*. Ahrens, qui breviores dativi plur. formas omnino ab usu horum poetarum alienas censet, satis violenter in epodos redegit: *Ἀλλ' ἓν γ' ἐπίσταμαι μέγα | Ἐγώ· κακῶς τι δρῶντας ἀνταμείβομαι | Κακοῖσι.*

Fr. 66. Stob. Flor. XX 28: *Ἀρχιλόχου.* — V. 1 affert Dionys. Hal. de comp. verb. c. 17 sine poetae n. — V. 2. *ἐνάδευ*, A *ἀνὰ δὲ εὖ*, Vind. *ἐναδεῦ* vel *ἀναδευ*, Grotius *ἄνεχε*, Liebel *ἄνα δέ*, ego *ἀναδέκευ* vel *ἀναδύευ*, *μένων δ' ἀλέξευ*, O. Schneider *δυσνῶν δ' ἀλέξευ*, Emperius *ἀντέχευ*, *μένων*. Equidem nunc non dubito, quid Archilochus scripserit: *ἀνὰ δ' ἔχευ*, secutus ut solet Homeri exemplum, velut Il. *η* 110: *ἀνὰ δὲ σχέο κηδόμενός περ*, nam haec germana est scriptura, non *ἀνὰ δ' ἴσχεο*, quae Aristarcho placuit. Sed deinde utrum *μένων* sit scribendum, an aliud quid lateat, ambiguum. Stoll scripsit *ἄνσχε'*, *ἐμμενέως δ'*. — V. 3. *ἐν δοκοῖσιν* A Vind. abcw, vulgo *ἐν δοκοῖς*. Valckenaer coniecit *ἐνδόκοισιν* collato Hesych.: *ἔνδοκος, ἐνέδρα*. Possis *ἐν δοκῇσιν* coniicere, cf. Hesych.: *ἐν δοκῇ· ἐν ἐπιβουλῇ* et *δόκαι· ἐνέδραι, παρατηρήσεις*. Hartung satis audacter: *ἄνεχε, δυσμενῶν δ' ἀλέξευ, προσβαλὼν ἐναντίον στέρνον, εὖ τοξεύματ', ἐχθρῶν κτλ.* — V. 4. *ἀσφαλέως*, bdf *ἀσφαλῶς*. — *ἀμφάδην*, A Vind. abcw *ἐμφάδην*. — V. 5. *μήτε* Meineke, vulgo *μηδέ*. — *οἴκῳ*, b *οἴμῳ*, Ilgen coni. *οἴκτῳ*.

ἀλλὰ χαρτοῖσίν τε χαῖρε καὶ κακοῖσιν ἀσχάλα 701
μὴ λίην· γίγνωσκε δ' οἷος ῥυσμὸς ἀνθρώπους ἔχει.

67. [100.]

. . . . *Σὺ γὰρ δὴ παρὰ φίλων ἀπάγχεο.*

68. [14.]

. . . *Μάχης δὲ τῆς σῆς, ὥστε διψέων πιεῖν,*
ὣς ἐρέω.

69. [90.]

Νῦν δὲ Λεώφιλος μὲν ἄρχει, Λεώφιλος δ' ἐπικρατεῖ,
Λεωφίλῳ δὲ πάντα κεῖται, Λεώφιλος δ' ἀκουέτω.

V. 6 et 7 affert Apostol. XVIII 8 a. — *ἀσχάλα* bw, *ἄσχαλλε* ceteri libri. — V. 6. *γίγνωσκε* Stob., *γίνωσκε* Apost. — *ῥυσμὸς* Vind. ut vulgo, *ῥυθμὸς* AB a m. sec. cw.

Fr. 67. Aristot. Polit. VII 6, 3: *πρὸς γὰρ τοὺς συνήθεις καὶ φίλους ὁ θυμὸς αἴρεται μᾶλλον ἢ πρὸς τοὺς ἀγνῶτας, ὀλιγωρεῖσθαι νομίσας· διὸ καὶ Ἀρχίλοχος προσηκόντως τοῖς φίλοις ἐγκαλῶν διαλέγεται πρὸς τὸν θυμόν· οὐ γὰρ δὴ περὶ φ. ἀπάγχεο.* — *σὺ* Schneider et Meineke, *οὐ* libri. Hartung *ἀτὰρ μὴ περὶ φ.* — *παρὰ* Victorius et margo ed. Bas., libri ut videtur omnes *περὶ*. — *ἀπάγχεο, ἀπάγχετο* (*ἀπάγκετο*) P4, *ἀπάγχεαι* P1, *ἀπέγχεο* SbVb, *ἀπήγχεο* P5. Locus nondum persanatus, nam quamvis correctionem *σὺ* metrum flagitare videatur, tamen imperfectum *ἀπάγχεο* in eiusmodi sententia incommodum. (*ἀπήγχεο*, quod Schneider et Coraes requirunt, non est necessarium, augmentum omissum non est offensioni.) Equidem suspicor legendum esse:

(*Θύμ', ὁρᾷς τάδ';*) *οὐ γὰρ ἀλκὴ πρὸς φίλων· ἀπάγχεο.*

quemadmodum est apud Plautum Capt. III 4, 103: *Quin quiescis? i dierectum, cor meum, ac suspende te.* Quod si verum assecutus sum, hic versus non est referendus ad carmen, ex quo fr. 66 petitum, quod carmen aliter moratum fuisse apparet.

Fr. 68. Athen. X 433 E: *Τῆς δὲ δίψης οὐδέν ἐστι πολυποθητότερον . . . καὶ ὁ Ἀρχίλοχος· Μάχης κτλ.*

Fr. 69. Herodian. *περὶ σχημ.* 57, 2: *Ἔστι τὸ τοιοῦτον σχῆμα* (*πολύπτωτον*) *καὶ παρά τισι τῶν ποιητῶν, ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ· Νῦν δὲ κτλ.* — V. 1. *Νῦν δὲ Λεώφιλος μὲν* A, *νῦν μὲν Λεώφιλος* B, *ν. Λ. μὲν* CD. — *Λεώφιλος δ', Λεωφίλου δ'* A, Nauck *Λεωφίλου δ' ἐστὶν κράτη.* possis *Λεωφίλῳ δ' ἔπι κράτος* coniicere, sed cod. A nulla hic auctoritas, librarius ut polyptoti figuram restitueret et hic et v. 2 scripturam traditam ex arbitrio correxit. — V. 2. *Λεωφίλῳ δὲ πάντα κεῖται* non iam sollicitandum videtur: poeta dicit: *omnia de Leophili arbitrio suspensa sunt,* solo usus dativo; alias *ἐν* (*ἐπὶ* vel *ἐκ*) solet addi. Antea conieci *Λεωφίλῳ δὲ πάντ' ἀνεῖται* (vel *ἀνῷκται*) et deinde *Λεωφίλῳ δ' ἀκούεται* i. e. *omnes Leophilo dicto audientes sunt.* Hecker *Λεωφίλου δὲ πάντα κεῖνα.* — *Λεώφιλος δ' ἀκουέτω* scripsi, *Λεώφιλε δὲ ἄκουε* AB, *Λεώφιλος δ' ἄκουε* CD. Porson *Λεωφίλου δ' ἀκούεται*, Nauck *Λεώφιλος δὲ μακκοᾷ* requirit. Equidem credo integrum versum inter v. 1 et

70. [37. 46.]

Τοῖος ἀνθρώποισι θυμός, Γλαῦκε, Λεπτίνεω πάϊ,
γίγνεται θνητοῖς, ὁκοίην Ζεὺς ἐπ' ἡμέρην ἄγῃ, 702
καὶ φρονεῦσι τοῖ', ὁκοίοις ἐγκυρέωσιν ἔργμασιν.

71. [43.]

Εἰ γὰρ ὡς ἐμοὶ γένοιτο χεῖρα Νεοβούλης θιγεῖν.

2 interceptum esse, *ἐπικρατεῖ, Λεωφίλῳ δὲ* . . . (*Λεωφίλῳ δὲ*) . . . (*Λεωφίλῳ δὲ*) *πάντα κτλ.* quemadmodum comicus poeta fr. inc. 303 (haud dubie Cratinus) hunc locum imitatus item tribus versibus utitur: *Μητίοχος μὲν γὰρ στρατηγεῖ, Μητίοχος δὲ τὰς ὁδούς, Μητίοχος δ' ἄρτους ἐποπτᾷ* (fort. *ἐπωπᾷ*), *Μητίοχος δὲ τἄλφιτα, Μητίοχος δὲ πάντα ποιεῖ, Μητίοχος δ' οἰμώξεται.* Archilochus videtur in exordio carminis Leophili ante actam vitam descripsisse, hic praesentem fortunam illustrat, additurus, qui denique vitae exitus sit futurus, id quod *ἀκουέτω* praemunit. Usus autem est Archilochus v. 1 et 3 recto casu, v. medio dandi casum adhibuit, ut bis tantum variatum sit, hinc grammaticus addit *παρὰ δὲ Ἀνακρέοντι ἐπὶ τριῶν*, contra alii ex hoc ipso loco coniiciunt, quatuor diversis casibus usum esse Archilochum, itaque Schneidewin *Νῦν . . . ἄρχει, Λεωφίλου δ' ἔπεα* (Ahrens *ἔπος*) *κρατεῖ, Λεωφίλῳ δὲ π. κ., Λεώφιλ' ἀλλὰ κλαύσεαι* (Ahrens *ἐς δ' ἄκουέ μευ*) et iam Fritzsche *Λεώφιλος δὲ κλαύσεται* coniecerat.

Fr. 70. V. 1 et 2. Theo Progymn. I 153 ed. Walz: *Ὅμηρον μεταφράζων, ὅτε φησί· Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε* (Od. σ 135), *ὁ Ἀρχίλοχος· τοῖος ἀνθρώποισι θυμὸς* (sic Par. Med. Rom., vulgo *γὰρ θυμὸς*) . . . *γίγνεται θ. ὁκοῖον Ζ. ἐφ' ἡμέραν ἄγει.* Eadem Schol. in Hermog. VII 934 (ubi v. 1 *ἀνθρώποις νόος*, v. 2 *ὁκοῖον* et *ὁκοίην*), Diog. Laert. IX 71: *τοῖος* (Frob. et Men. *τοῖς*) *ἀνθρώποις νοῦς* (Cobet *ἀνθρώποισι θυμὸς*) . . . . *γίγνεται θ. ὁκοίην Ζεὺς ἐπ' ἡμέρην ἄγει,* Suid. v. *Πυρρώνειοι· τοῖς ἀνθρώποις νοῦς γίν. θ. ὁκοίην Ζεὺς ἡμέρην ἄγει* (V *ἄγοι*), Stob. Ecl. Phys. I 38 ubi *θυμὸς . . . γίνεται . . . ὁκοῖον* (EV *ὁκοίην*) . . . *ἄγῃ*, Plut. de nobil. c. 22, ubi *γὰρ θυμὸς . . . ὁκοῖον . . . ἄγει*, auctor vitae Hom. (Gale Opusc. 366) ubi *θυμὸς γλαύκιε . . . παῖ γίνεται . . . ὁποῖον Ζ. ἐφ' ἡμέρην ἄ.*, Sext. Empir. adv. Math. VII 218 ed. Bekk.: *καὶ Ἀρχίλοχος δέ φησι τοὺς ἀνθρώπους τοιαῦτα φρονεῖν, ὁποίην* (Vrat. Ciz. *ὁποῖα*) *Ζ. ἐφ' ἡμέρην ἄγει.* — V. 1. Schneidewin coniecit *τοῖος ἀνθρώποις νόος γάρ.* — V. 2. *ἐπ'* Diog., *ἐφ'* ceteri. — *ἄγῃ* Stob., *ἄγει* ceteri. — V. 3. adiunxit Iacobs ex Platonis Eryxia 397 E: *ἔχει δ' ἔφη καὶ τἄλλα πράγματα οὕτω πάντα· ὁποῖοι γὰρ ἂν τινες ὦσιν οἱ χρώμενοι, τοιαῦτα καὶ τὰ πράγματα αὐτοῖς ἀνάγκη εἶναι· καλῶς δ', ἔφη, δοκεῖ μοι καὶ τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου πεποιῆσθαι· καὶ φρονεῦσι τοῖ'* (*τοιαῦτα* Θ) *ὁκοίοις ἐγκυρέωσιν* (Stephanus *ἐσκυρ.*) *ἔργμασιν* (sic Stephan., libri *ἐρύμασιν*), unde Stob. Flor. XCII 21 et Apostol. XII 97 d ubi *τοὶ ἄοικοι οἷς*, sed recte *ἔργμασιν.* Adversatur Archilocho Heraclitus fr. 5 ed. Bywater: *οὐ φρονέουσι τοιαῦτα οἱ πολλοὶ ὁκοίοις ἐγκυρέουσι, οὐδὲ μαθόντες γινώσκουσι, ἑωυτοῖς δὲ δοκέουσι.* ita locum ante multos annos correxi, quem minus recte tractaverunt critici.

Fr. 71. Plut. de *EI* ap. Delph. c. 5: *εἰ γὰρ ὤφελον, φησὶν ἕκαστος τῶν εὐχομένων, καὶ Ἀρχίλοχος· εἰ γὰρ κτλ.* — *ὡς*, Meineke *ὤν*, Wyttenbach *ὦς* fort. recte. — *χεῖρα*, Elmsley *χειρί.* Coniunxit Elmsley

72. [96.]

Καὶ πεσεῖν δρήστην ἐπ' ἀσκὸν κἀπὶ γαστρὶ γαστέρα
προσβαλεῖν μηρούς τε μηροῖς.

73. [41.]

Ἤμβλακον, καὶ πού τιν' ἄλλον ἦδ' ἄτη κιχήσατο.

74. [31.] 703

Χρημάτων ἄελπτον οὐδέν ἐστιν οὐδ' ἀπώμοτον,
οὐδὲ θαυμάσιον, ἐπειδὴ Ζεὺς πατὴρ Ὀλυμπίων
ἐκ μεσημβρίης ἔθηκε νύκτ' ἀποκρύψας φάος
ἡλίου λάμποντος· λυγρὸν δ' ἦλθ' ἐπ' ἀνθρώπους δέος.
ἐκ δὲ τοῦ καὶ πιστὰ πάντα κἀπίελπτα γίγνεται
ἀνδράσιν· μηδεὶς ἔθ' ὑμῶν εἰσορῶν θαυμαζέτω,
μηδ' ὅταν δελφῖσι θῆρες ἀνταμείψωνται νομόν

hunc versum cum fr. seq., et sane videntur haec cohaerere, sed non continuo se excipiunt.

Fr. 72. Schol. Eurip. Med. 679: *ἀσκὸν τοίνυν λέγει τὸν περὶ τὴν γαστέρα τόπον· Ἀρχίλοχος· καὶ πεσεῖν δρ. ἐπ' ἀ. κἀπὶ γ. γ. προσβάλλειν μ. τε μηροῖς.* *προσβαλεῖν* Matthiae et Elmsley, nisi quod Britannus *προσβαλέειν* et *θιγέειν* et *πεσέειν* ac praeterea *κἠπὶ* scripsit.

Fr. 73. Clem. Alex. Str. VI 739: *αὖθίς τε ὁ Ἀρχίλοχος τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο μεταφέρων* (Il. ι 116) *Ἀασάμην οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι, ἀντί νυ πολλῶν ὧδέ πως γράφει· Ἤμβλακον κτλ.* Correptam syllabam vocis *ἄτη* tuetur *ἀτέω*, id quod Callimachi versus fr. 537 *Μουσέων κεῖνος ἀνὴρ ἀτέει* testatur, nam Homericum *ἀτέοντα* (Il. υ 332) ancipitis mensurae. Ex *ἀϝάτη* primore vocali detracta ortum *ϝάτη* vel *ἄτη*, prima syllaba correpta: sed vulgaris forma *ἄτη*, quoniam ex trisyllabae vocis contractione originem duxit, producte effertur. *ἄλη* Hermann, *αὐάτη* (deleto *ἦδ'*) Schneidewin, idem *κου* requirit. Emperius *ἡ μάτη*, Meineke *ἡ ἀάτη*, eandem formam etiam Aeschylo restituens Ag. 730 *μηλοφόνοις ἀάταισιν* et Suppl. 106 *ἄταν δ' ἀάτᾳ μεταγνούς*, quem quidem versum ego quoque ad eundem modum correxi. — *κιχήσατο*, fort. rectius *'κιχήσατο*.

Fr. 74. Stob. Flor. CX 10: *Ἀρχιλόχου* (A om. locum). — V. 1 affert Aristot. Rhet. III 17: *καὶ ὡς Ἀρχίλοχος ψέγει· ποιεῖ γὰρ τὸν πατέρα λέγοντα περὶ τῆς θυγατρὸς ἐν τῷ ἰάμβῳ· Χρημάτων δ' ἄελπτον κτλ.* (sed *δ'* om. Ac, qui deinde *ἆ ἔλιπον* exhibet). — V. 3. *μεσημβρίης* Schneidewin, v. *μεσημβρίας*. — V. 4. *λυγρὸν* libri, vitium subesse metrum arguit, *ὑγρὸν* Valckenaer, *ὠχρὸν* Bentley, possis *ἀεργὸν*, sed aptius, quod olim conieci *ἡλίου λάμπον· στενυγρὸν*, Meineke *ἀκρὸν*, vel *ἡλίου λάμπον, θαλυκρὸν.* Haupt ut *λυγρὸν* tueretur, *ἡλίῳ λάμποντι* scripsit. — *δ'* om. Vind. a. m. pr. Respicit huc Plut. de facie in orbe lunae c. 19. — V. 5. *καὶ πιστὰ πάντα* Liebel, libri *οὐκ ἄπιστα πάντα*, unde *κἄπιστα πιστὰ* correxi olim, itaque Thiersch et Müller; Valckenaer *τοῦ δ' ἄπιστα πάντα*, Doederlein Opusc. II 194 *κἄπιστα πάντα*. — V. 6. *ὑμῶν*, Meineke *ἡμῶν* scripsit. — V. 7. *ὅταν* scripsi, *ἐὰν* Valckenaer, *ἵν' ἂν* Thiersch et Hermann, vulgo *ἵνα*. —

ἐνάλιον καί σφιν θαλάσσης ἠχέεντα κύματα
φίλτερ' ἠπείρου γένηται, τοῖσι δ' ἡδὺ ἦν ὄρος.

75. [36.]

Κλῦθ' ἄναξ Ἥφαιστε καί μοι σύμμαχος γουνουμένῳ
ἵλαος γενοῦ, χαρίζευ δ' οἷάπερ χαρίζεαι.

76. [44.]

Αὐτὸς ἐξάρχων πρὸς αὐλὸν Λέσβιον παιήονα.

77. [38.] 704

Ὡς Διωνύσοι' ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος
οἶδα διθύραμβον, οἴνῳ συγκεραυνωθεὶς φρένας.

V. 8. *σφιν*, Vind. *σφι*. — *ἠχέεντα* Meineke et sic ut vid. Vind., *ἠχήεντα* vulgo. — V. 9. vitium latet, facillima medela *τοῖσι δ' ἡδὺ ᾖ ὄρος* vel *τοῖσιν ἡδὺ ἦν ὄρος*, sed utrumque repudiandum, quamquam *ἡδὺ εἶναι* non offensioni est, cf. Xenoph. Mem. I 4, 17 *ὅπως ἂν αὐτῇ ἡδὺ ᾖ οὕτω τίθεσθαι*, ubi Cobet confidenter *δοκῇ* substituit. Conieci *ὑλήειν ὄρος* et formam *ὑλήειν* testificatur Choeroboscus II 717, 23. Fortasse legendum *τοῖς δ' ἄδῃ δύειν* (sive *δύπτειν* malis) *ὄρος*. Iacobs *τοῖσιν ἥδιον δ'*, Schneidewin *τοῖσιν ἁνδάνῃ δ'*, Emperius *τοῖσι δ' οὖρος ἥδιον*. Hartung *τοῖσι δ' ἡδονὴν ὄρος* (*δῷ*). Haupt scripsit *τοῖσι δ' ᾖ δύη πόρος* oblitterans verbum aptissimum *ὄρος*, ineptum *δύη* inferens. — Obversatus est hic locus Herodoto V 92: *Ἦ δὴ ὅτε οὐρανὸς ἔσται ἔνερθε τῆς γῆς καὶ ἡ γῆ μετέωρος ὑπὲρ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ οἱ ἄνθρωποι νόμον ἐν θαλάσσῃ ἕξουσι καὶ οἱ ἰχθύες τὸν πρότερον ἄνθρωποι.*

Fr. 75. Plut. de aud. poet. c. 6: *οἷον εὐθὺς ὁ Ἀρχίλοχος ὅταν μὲν εὐχόμενος λέγῃ· Κλῦθ' ἄναξ* (libri *κλῦθι*) *κτλ.*, *αὐτὸν τὸν θεὸν ἐπικαλούμενος δῆλος ἐστιν.* — V. 2. *ἵλαος*, Seidler coni. *ἵλεως*. — *γενοῦ*, *γενεῦ* Schneidewin.

Fr. 76. Athen. IV 180 E: *Τὸ γὰρ ἐξάρχειν τῆς φόρμιγγος ἴδιον· διόπερ ὁ μὲν Ἡσίοδός φησιν . . . καὶ ὁ Ἀρχίλοχος· Αὐτὸς κτλ.* — *Λέσβιον*, Hecker *Λύδιον* satis intempestive, et praeterea *αὖτις* praeoptat. Meineke, cum antea *αὐλὸς ἐξάρχων* coniecisset, postea mutata sententia *κα὾τις* scribere et hunc versum fr. 77 subiungere maluit.

Fr. 77. Athen. XIV 628 A: *Φιλόχορος δέ φησιν, ὡς οἱ παλαιοὶ σπένδοντες οὐκ ἀεὶ διθυραμβοῦσιν, ἀλλ' ὅταν σπένδωσι, τὸν μὲν Διόνυσον ἐν οἴνῳ καὶ μέθῃ, τὸν δὲ Ἀπόλλωνα μεθ' ἡσυχίας καὶ τάξεως μέλποντες. Ἀρχίλοχος γοῦν φησίν· Ὡς Διωνύσοιο κτλ.* — V. 1. *Διωνύσοι'* scripsi, *Διωνύσου* Hermann, vulgo *Διωνύσοιο*, PVL *Διονύσοιο*. Hermann non recte elisionem ab hac clausula *οιο* omnino arcet, quam neque alii poetae neque Homerus plane fugiunt, velut Il. XI 35 *ἐν δέ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν ἐείκοσι κασσιτέροιο λευκοί, ἐν δὲ μέσοισι* vitiose scribi solet, corrigas *λευκοῖ'*, idque etiam schol. agnoscit. — Respicit, ut Meinekio videtur, Callim. fr. 223: *τοῦ τε μεθυπλῆγος φροίμιον Ἀντιλόχου*, ubi *Ἀρχιλόχου* cum Ruhnkenio fuerit corrigendum.

78. [1.]

. . . Πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον μέθυ,
οὔτε τῖμον εἰσενεγκών . . . .
οὐδὲ μὴν κληθεὶς (ὑφ' ἡμῶν) ἦλθες, οἷα δὴ φίλος·
ἀλλά σ' (ἡ) γαστὴρ νόον τε καὶ φρένας παρήγαγεν
εἰς ἀναιδείην.

Fr. 78. Athen. I 7 F: Ὅτι περὶ Περικλέους φησὶν Ἀρχίλοχος ὁ Πάριος ποιητὴς ὡς ἀκλήτου ἐπεισπαίοντος εἰς τὰ συμπόσια Μυκονίων δίκην· δοκοῦσι δ' οἱ Μυκόνιοι διὰ τὸ πένεσθαι καὶ λυπρὰν νῆσον οἰκεῖν ἐπὶ γλισχρότητι καὶ πλεονεξίᾳ διαβάλλεσθαι· τὸν γοῦν γλίσχρον Ἰσχόμαχον Κρατῖνος Μυκόνιον καλεῖ· πῶς ἂν Ἰσχομάχου γεγονὼς Μυκονίου φιλόδωρος ἂν εἴης. (Iam ea, quae subsequuntur, non Cratini, sed alius comici esse videntur.) Ἀγαθὸς πρὸς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἑστιασόμενος ἧκον· κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων. Πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον μεθύων οὔτε (ita BCD, οὔτ' ἔτι V, οὔτε τι L) τῖμον (B, τίμον LV) εἰσήνεγκας (εἰσήνεγκους V) οὐδὲ μὴν κληθεὶς ἦλθες οἷα δὴ φίλος, ἀλλά σε γαστὴρ νόον (BCD, νῶν V) τε καὶ φρένας παρήγαγεν εἰς ἀναίδειαν Ἀρχίλοχος φησίν. Itaque haec novissima omnia Ionici iambographi sunt: hunc respicit Eustath. Il. 1148, 38: μή τινα τῖμον εἰσενεγκών, εἰπεῖν κατ' Ἀρχίλοχον, ἀλλὰ δηλονότι ἀσύμβολον δεῖπνον. καὶ ἔστιν ὁ τῖμος κατὰ τὸ ὠνὴ ὦνος καὶ χολὴ χόλος. Idem tamen parum sibi constat, siquidem p. 563, 27: τιμὴ τῖμος παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ τὸ τίμημα (adde ib. 1222, 28 et Philemo, qui dicitur, p. 105) certe non abutendum est hoc testimonio, ut priores versus Archilocho abiudices. — V. 1. μέθυ Casaubonus, libri μεθύων. — V. 2. εἰσενεγκών scripsi, legebatur εἰσήνεγκας. — V. 3. οὐδὲ, Casaubonus οὔτε. — ὑφ' ἡμῶν adieci. — V. 4. ἡ addidit Porson. — V. 5. ἀναιδείην vel ἀναίδειαν libri ut videtur, Dindorf ἀναιδίην. Cum antea haec ad epodos retulissem, ut trimetri cum dimetris iambicis essent consociati, nunc Porsonum secutus in tetrametros redegi: ille autem partim aliter constituit, scripsit enim v. 2 et 3: ἐσθίων θ' ὢν οὔτε τὶμον οὔ τιν' εἰσενήνοχας, οὔτε μὴν κληθεὶς ἐς ἡμᾶς ἦλθες κτλ. — Iam quae Athenaeus ab initio dicit: περὶ Περικλέους ὡς ἀκλήτου ἐπεισπαίοντος εἰς τὰ συμπόσια Μυκονίων δίκην, de his ambigi potest: poterat enim ipse Athenaeus proverbio illo adhibito sententiam versuum Archilochiorum, quos subiecit, illustrare: sed veri similius videtur, haec quoque ex Archilochi isto iambo petita esse, ut Archilochi causa grammaticus proverbium illud explanaverit: neque tamen ipsa iambographi verba descripsit, sed orationem conformavit ad exemplum comici poetae, quod servavit Suidas v. Μυκώνιος γείτων, ubi est: καὶ παροιμία·

Μυκονίων δίκην
ἐπεισπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια.

Archilochus fortasse scripserat:

ἀλλά σ' ἡ γαστὴρ νόον τε καὶ φρένας παρήγαγεν
εἰς ἀναιδίην ἀκλητὶ δεῦρο Μυκονίων δίκην
κωμάσαι.

Conferas versum, qui in proverbiis fertur (Zenob. II 46. Diog. I 60):

Ἀκλητὶ κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι.

79. 80. 81. 82. [47. 110.] 705

Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον
ἐρέω, πολὺ φίλταθ' ἑταίρων, τέρψεαι δ' ἀκούων.

*

Φιλέειν στυγνόν περ ἐόντα μηδὲ διαλέγεσθαι.

*

Ἀστῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν ἦσαν, οἱ δὲ πολλοί.

*

Δήμητρί τε χεῖρας ἀνέξων.

83. 706

Εωθεν ἕκαστος ἔπινεν· ἐν δὲ βακχίῃσιν.

Meineke tetrametros fecit, scribens ... *ὧν οὔτε τῖμον* (*οὐδέν'*) *εἰσενέγκαο, οὔτε μὴν κληθεὶς* (*ἐσ*)*ῆλθες, οἷα δὴ φίλος* (*φίλοις*). Hartung haec Epodis adscripsit ita conformata: *Πολλὸν δ. π. κ. χ. μ.* | *οὐ τῖμον εἰσηνέγκαο·* | *οὐ μὴν σὺ κληθεὶς ἦ. οἷα δ. φ.,* | *ἀλλ' ἐν Μυκωνίων δίκῃ·* | *γαστὴρ νόον γὰρ κ. φ. π.* | *ἡ μάργος εἰς ἀναιδίην.* quae cur improbanda sint, haud obscurum.

Fr. 79. 80. 81. 82. Hephaestio 47: *πρῶτος δ' Ἀρχίλοχος ἐχρήσατο τῷ μεγέθει τούτῳ ἐν τοῖς τετραμέτροις προτάξας αὐτὸ τοῦ ἰθυφαλλικοῦ· Τὸ γὰρ Ἐρασμονίδη Χαρίλαε·* (ed. Flor. *Χαρίλας*) ... *Δήμητρί τε χεῖρας ἀνέξων ... ἐρέω πολὺ φίλταθ' ἑταίρων* (A *πολυφίλταθ'*)· *καὶ πάλιν· φιλέειν στυγνόν περ ἐόντα.* Et auctius idem 83: *Πρῶτος δὲ καὶ τούτοις Ἀρχίλοχος κέχρηται ... Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον ... Ἀστῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν ἦσαν, οἱ δὲ πολλοί.* et 86: *ὥσπερ Ἀρχίλοχος ἐν τῷ Ἐρασμονίδη* (Fl. BH *Ἑρμονίδη*) *Χαρίλαε.* et 87: *ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ· Ἀστῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν.* et ibid.: *Ὑπονοήσειε δ' ἄν τις καὶ τρίτην διαφορὰν εἶναι τῷ Ἀρχιλόχῳ πρὸς τοὺς μετ' αὐτόν, καθ' ἣν ἀναπαίστῳ δοκεῖ τῷ πρώτῳ χρῆσθαι, Ἐρέω πολὺ φίλταθ' ἑταίρων, τέρψεαι δ' ἀκούων. Φιλέειν στυγνόν περ ἐόντα μηδὲ διαλέγεσθαι.* Verba *Ἐρασμονίδη Χαρίλαε* etiam afferuntur in Argum. metr. ad Pind. Pyth. IX et XII, cf. etiam ad Isthm. III et V. Et hoc quidem apparet versus *Ἐρασμονίδη κτλ.* et *ἐρέω κτλ.* coniungendos esse, sed etiam reliqui ex eodem carmine deprompti esse videntur. — Fr. 81. *ἦσαν* scripsit Meineke, vulgo *ἦσαν*. Respicit Athen. X 415 D: *Ἀρχίλοχος δ' ἐν τετραμέτροις Χαρίλαν* (PVL *χειρίλαν*) *εἰς τὰ ὅμοια διαβέβληκεν, ὡς οἱ κωμῳδοποιοὶ τὸν Κλεώνυμον καὶ Πείσανδρον.* Cf. Eust. Od. 1630, 4. Aelian. Var. Hist. I 27 (ubi *Χαρίδαν*), atque etiam ap. Aristid. II 380 pro *Χειδὸν* *Charilai* nomen restituendum videtur.

Fr. 83. Gramm. Hamburgensis, cuius fragmentum edidit Welcker Opusc. IV 50 (Mus. Rhen. X 256), Schneidewin in Philol. X 350: *τὰ παρὰ τῇ γραφῇ διαφορούμενα· εἰσὶ ταῦτα ἀργειφόντης· καὶ τύρος ἐν τηρήσας μέγαν ἀργύφαν· ἀργιφόντα· εἴκελος ἀστεροπῇ καὶ τὸ ἴκελος. ἀπόλεια· ἐμαυτὸν εἰς ἀπώλειαν οἰχήσομαι πλάτων· θάλεια· καὶ ἐν θαλίῃ γεγάνυνται. ἀλαζονεία· καὶ τὴν ἀλαζονίαν πλεῖστα παρέχει τῶν ἀνθρώπων ἀριστόξενος· βακχεῖα καὶ ἔξωθεν ἕκαστος· ἔπινεν ἐν δὲ βακχίῃ ἀρχίλοχος· ὀρθογραφία ταῦτα.* quae fortasse ex Eugenio

ΕΠΩιΔΟΙ.

84. [68.]

Δύστηνος ἔγκειμαι πόθῳ
ἄψυχος, χαλεπῇσι θεῶν ὀδύνῃσιν ἕκητι
πεπαρμένος δι' ὀστέων.

85. [77.]

Ἀλλά μ' ὁ λυσιμελής, ὦ 'ταῖρε, δάμναται πόθος.

---

86. [59.]

Αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδε,
ὡς ἄρ' ἀλώπηξ καἰετὸς ξυνωνίην 707
ἔμιξαν.

desumta sunt, quem Suidas testatur scripsisse *περὶ τῶν εἰς ῑᾰ ληγόντων ὀνομάτων, οἷος ἔνδεια ἢ ἐνδία, καὶ πότε διφορεῖται.* Scripsi *ἔσωθεν* pro *ἔξωθεν*, et *βακχίῃσι* pro *βακχίῃ*, quamquam versus etiam aliter redintegrari poterat, velut *ἦν δὲ βακχίη τις.* Est autem ut videtur ex eodem carmine in Charilaum petitus, cuius reliquias Hephaestio servavit. Schneidewin trimetrum restituit *ἔσω δὲ βὰς ἔπινεν κτλ.*

Fr. 84. Stob. Flor. LXIV 12: *Ἀρχιλόχου* (sic A, *τοῦ αὐτοῦ* Vind.). — V. 2. *ἕκητι* A Trinc., vulgo *ἕκτῃ*.

Fr. 85. Hephaest. 90: *Τρίτον δέ ἐστι παρ' Ἀρχιλόχῳ ἀσυνάρτητον ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου. Ἀλλά κτλ.* — *λυσιμελής*, codd. *λυσιτελής*. — *'ταῖρε*, Fl *ἑταῖρε*. — *πόθος*, Turn. *πάθος*.

Fr. 86. Ammon. 6 ed. Valck.: *Αἶνος καὶ παροιμία· ὁ μὲν γὰρ αἶνός ἐστι λόγος κατὰ ἀναπόλησιν μυθικὴν ἀπὸ ἀλόγων ζώων ἢ φυτῶν πρὸς ἀνθρώπους εἰρημένος, ὥς φησι Λούκιος Ταρραῖος ἐν πρώτῳ παροιμιῶν, οἷον ἀπὸ μὲν ἀλόγων ζώων, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ· Αἶνός τις . . . ἔθεντο· καὶ τὰ ἑξῆς.* Eadem leguntur ap. Diogenian. Paroem. Praef. p. 178. Apostol. Praef. Walz. Rhett. II 11. Et. Gud. 19, 22. Et. Angel. editum a Ritsch. v. *αἶνος*. Choerob. in Ps. 144. Cram. An. Par. III 371, 13 (ubi om. v. 1). Sch. Hom. Od. ξ 508. Eust. Il. 855, 3. Od. 1768, 61. — V. 1. *ὅδε, ὡς*, Ammon. Eust. altero loco *ὅδ' ὡς*. — *ὅδε* om. Eust. priore l. Et. Gud..Et. Ang. Sch. Od. — V. 2 affert Apollon. in Bekk. An. II 490. — *ἄρ', ἄρ'* vel *ἄρα* Amm. Cram. An. Diog. Eust. Sch. Od. — Post *ἀλώπηξ* add. *τε* Amm. — *καἰετὸς*, ap. Diog. *καὶ αἰετὸς* vel *καὶ ἀετὸς*, Et. Gud. Et. Ang. *ἢ ἀετὸς, ἠδ' ἀετὸς* Eust. altero loco, priore *καὶ ἀετὸς*. — *ξυνωνίην, ξυνωνίαν* Et. Gud. Ang. Choerob. Apollon., utrumque Schol. Od. — V. 3. *ἔμιξαν* Diog. Rhett. Walz. Schol. Od., *ἔθεντο* Amm. ceteri, Eust. altero loco *ἔμιξαν ἢ καθ' ἑτέραν γραφὴν ἔθεντο.* — Respiciunt praeterea ad hoc carmen Schol. Il. τ 407. Philostr. Imag. p. 766 (381 ed. Kayser). cf. etiam Theo Progymn. T. I 10. Schol. Arist. Av. 651. Priscian. II 430 ed. Keil. — Archilochum non tantum in duobus carminibus, in quibus fabulas de

* 87.

Ὁρᾷς ἵν' ἔστ' ἐκεῖνος ὑψηλὸς πάγος
τρηχύς τε καὶ παλίγκοτος,
ἐν τῷ κάθημαι σὴν ἐλαφρίζων μάχην.

88. [6.]

Ὦ Ζεῦ, πάτερ Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος,
σὺ δ' ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπων ὁρᾷς 708
λεωργὰ καὶ θεμιστά, σοὶ δὲ θηρίων
ὕβρις τε καὶ δίκη μέλει.

---

aquila et vulpe deque *vulpe et simia* illustravit, his involucris ad augendam acerbitatem usum esse, quod Schneidewin Huschkio auctore (in Miscellan. Philol. quae Matthiae edidit T. I p. 1 seqq.) statuit, docet Iulian. VII 227 A: *ἀλλ' ὁ μὲν μῦθός ἐστι παλαιός, ἐφήρμοσας δὲ αὐτὸν σὺ πράγμασιν ἑτέροις· ὅπερ οἶμαι ποιεῖν εἰώθασιν οἱ τῇ τροπικῇ χρώμενοι τῶν νοημάτων κατασκευῇ. πολὺς δὲ ἐν τούτοις ὁ Πάριός ἐστι ποιητής.* Atque alibi quoque vestigia fabularum supersunt, velut fr. 39 *Βοῦς ἐστιν ἡμῖν κτλ.* fabulae speciem refert, sive Aesop. 28 (95 ed. Halm.) sive aliam contuleris, item fr. 131: *χολὴν γὰρ οὐκ ἔχεις ἐφ' ἥπατι,* ubi vide quae dixi.

Fr. 87. Atticus ap. Euseb. Praep. Ev. XV 795 A: *Ὁρᾷς . . . ἐν τῷ κάθηται ς. ἐλ. μάχην· ἐπὶ τοῦτον τὸν ὑψηλὸν πάγον τὸ δριμὺ καὶ πανοῦργον ἐκεῖνο θηρίον ἀνελθεῖν ἀδύνατον· ἵνα δὲ εἰς ταὐτὸν ἔλθῃ τοῖς ἀετοῦ γεννήμασιν ἀλώπηξ, ἢ τύχῃ τινὶ δεῖ χρησαμένους ἐκείνους πονηρᾷ καταπεσεῖν εἰς γῆν τῶν οἰκείων αὐτοῖς φθαρέντων, ἢ φύσασαν αὐτήν, ἃ μὴ πέφυκε φύειν, λαιψηρὰ κυκλῶσαι πτερά* (hoc Euripidis potius esse videtur), *καὶ οὕτως ἀρθεῖσαν ἐκ γῆς ἀναπτέσθαι πρὸς τὸν ὑψηλὸν πάγον. ἕως δ' ἑκάτερον ἐπὶ τῆς οἰκείας μένει τάξεως, ουκ ἔνι κοινωνία τοῖς γῆς πρὸς τὰ οὐρανοῦ θρέμματα.* *Archilocho* vindicavit Meineke. — V. 1. *ἔστ'*, cod. Scor. *ἔστιν*, Schneidewin *ἐστὶ κεῖνος.* — V. 2. *τρηχύς* FGI, v. *τραχύς.* — *παλίγκοτος*, CFI et Scorial. *πάλιν κότος.* — V. 3. *τῷ* CD, v. *ᾧ.* — *κάθημαι* Meineke, legebatur *κάθηται*, quippe Atticus suae orationi accommodavit. — *σὴν ἐλαφρίζων μάχην* CDFG, *ἐνιλαφρίζων μάχην* EI, *συνελαφρίζων* Scorial., *ὁ ἐνελαφρίζων ἑαυτὸν ὄρνις* vulgo. Huc refero Hesych.: *ἐλαφρίζων: παρασκευαζόμενος ῥᾳδίως.* — *μάχην*, Schneidewin coni. *μάνην.* Ad hanc aquilae orationem respondere videtur vulpes versibus fr. 88.

Fr. 88. Stob. Ecl. Phys. I p. 122: *Αἰσχύλου* (sed A in m. *Ἀντιλόχου*)· *Ὦ Ζεῦ κτλ.* Archilocho vindicat Clem. Alex. Str. V 725: *τοιαῦτα καὶ ὁ Πάριος Ἀρχίλοχος λέγει· ὦ Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος, σὺ δ' ἔργα ἐπ' οὐρανοὺς ὁρᾷς λεωργὰ καὶ ἃ θέμις.* inde Euseb. Praep. Ev. XIII 687, ubi *ἐπ' ἀνθρώπους ὁρᾷς* (sic codd., vulgo *ῥεῖς*, unde Schneidewin *ὁρεῖς*) *λεωργά τε καὶ ἀθέμιστα.* — V. 2. *ἐπ' ἀνθρώπων ὁρᾷς* scripsi cum Schneidewino, Stob. *ἐπ' οὐρανίων καὶ ἀνθρώπων ὁρᾷς.* — V. 3. *καὶ θεμιστὰ* Liebel, ap. Stob. A *κἀθέμιστας, οἱ δὲ θ.*, H *καὶ θέμιτας οἱ*, Canter *καθέμιτας*, Brunck *κἀθέμιστα* scripsit.

89. [60.]

Ἐρέω τιν' ὑμῖν αἶνον, ὦ Κηρυκίδη·
ἀχνυμένη σκυτάλη·
πίθηκος ᾔει θηρίων ἀποκριθείς
μοῦνος ἀν' ἐσχατιήν·
τῷ δ' ἆρ' ἀλώπηξ κερδαλέη συνήντετο
πυκνὸν ἔχουσα νόον.

Fr. 89. Ammon. 6: *καὶ πάλιν ὅταν λέγῃ (Ἀρχίλοχος)· ἐρέω . . . σκυτάλῃ. εἶτ' ἐπιφέρει· Πίθηκος ᾔει κτλ.* Videtur autem nihil inter V. 2 et 3 omissum esse. Eadem Cram. An. Par. III 371, 13. Apostol. Praef., et v. 2—6 Eust. 1769, 1. — V. 1. *Κηρυκίδη* ambiguum utrum sit nomen proprium, an gentis (vid. Phot. *Κηρυκίδαι· γένος Ἀθήνησιν*, adde, quamvis diversa origo nominis *Κηρουχίδαι*, quae Milesia fuit gens, vid. Hesych.), an denique appellativum. Ceterum Cram. An. Apost. *κηρυδίκη*, ut fortasse aliud quid lateat; possis huc referre Lucian. Pseudol. c. 2: *Πρὸς ἃ μοι δοκεῖ οὐδ' ἂν ὁ Ἀρχίλοχος αὐτὸς διαρκέσαι προσπαρακαλέσας καὶ τὸν Σιμωνίδην καὶ τὸν Ἱππώνακτα συμποιεῖν μετ' αὐτοῦ κἂν ἕν τι τῶν προσόντων σοι κακῶν· οὕτως σύ γε παῖδας ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρίᾳ τὸν Ὀροδοικίδην* (A *ὀροδίκην*, E *ὀροδοκίδην*, Fa *ὀροκίδην*, aliquando conieci *Ὀδοιδοκίδην*) *καὶ τὸν Λυκάμβην καὶ τὸν Βούπαλον, τοὺς ἐκείνων ἰάμβους.* nam nomen illud, quod aperte corruptum, non ex Simonide, sed potius ex Archilocho petitum videtur. Hartung scr. *ὦ κηρυκίδαι ἀχνύμενοι σκυτάλῃ.* — V. 2. *ἀχνυμένη σκυτάλη*, Cram. An. Ap. *ἀχνυμένῃ σκυτάλῃ*, nec tamen propterea *ἀχνυμένην σκυτάλην* legendum. Utitur hoc versu Demetr. de eloc. c. 5 (Rhet. IX 5). Schol. Pind. Ol. VI 154, cf. Plut. Septem Sap. conv. c. 8. Arsen. 89. De *σκυτάλῃ* apud Archilochum scripserat Apollonius Rhodius (Athen. X 451 D) et Aristophanes Byzantius (ib. III 85, E), e quorum libris vel ex scholiis in Archilochum petita videntur, quae affert Pindari schol. — V. 3. *θηρίων ἀποκριθείς*, Cram. *θηρίον ὑποκριθείς.* — V. 5 et 6 affert Et. Gud. 19, 23 corruptos. — *ἄρ', ἄρ'* Amm. Eust., utrumque Apost. — *κερδαλέη*, Amm. Cram. *κερδαλῆ.* Respicit Plato Rep. II 365 C, cf. etiam Dio Chrys. Or. LXXIV T. II 745. Aelian. Hist. An. VI 64. Basilius de leg. gent. II p. 183. — Initium huius narrationis videtur inprimis convenire cum fabula Aesopia de simia et vulpe, quam Babrius paucis illustravit, ubi simia mendax maiorum suorum monumenta iactat: itaque recte Huschkium haec composuisse largior, at idem Archilochus vel in eodem carmine vel in alio (quod quidem eosdem numeros ostentabat) enarravit fabulam de simia regiam dignitatem nacta, sed vulpeculae fraudibus irretita, vid. Fab. Aes. 29 (44 ed. Halm.) et novar. fab. Babrii syllogen 23 ed. Lewis. Hanc enim fabulam manifesto spectent fr. 90 et 91. Sed Archilochum de simia etiam alias fabulas suis carminibus inseruisse coniicio ex Aristide II 398 (Phot. Bibl. 437 B): *περιέρχονται δὲ ἄλλως βροτῶν εἴδωλα καμόντων, Ἡσιόδου κηφῆνες, Ἀρχιλόχου πίθηκοι, δύο μορφὰς ἔχοντες ἀντὶ τριῶν τῆς τραγικῆς βοός.* quae spectant sive ad fabulam de simia leonina pelle induta (cf. Lucian. Philops. c. 5) sive potius ad simias pyrrhichen saltantes (Fab. Aesop. 360 ed. Halm. Babrii nov. syll. 78); nam quamvis Aegypti rex ibi commemoretur (Lucian. Piscat. 36) vel Cleopatra (id. Apolog. c. 5), ipsa certe fabula antiqua est. Denique fort. ex Archilocho petitum proverbium,

90. 709

Ῥόπτρῳ ἐρειδόμενον.

91. [60.]

Τοιήνδε δ', ὦ πίθηκε, τὴν πυγὴν ἔχων;

---

92. [23.]

Ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται.

93. [62.] 710

Τῇ μὲν ὕδωρ ἐφόρει
δολοφρονέουσα χειρί, τἠτέρῃ δὲ πῦρ.

quo utitur Lucian. adv. indoct. 19: *πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, κἂν χρύσεα ἔχῃ σύμβολα*, ubi *σάμβαλα* scribendum.

Fr. 90. Et M. 715, 44: *Σκανδαλήθραν, τὸ πέταυρον τῶν παγίδων* . . . *Ἀρχίλοχος* (ita V, vulgo *Ἀρίσταρχος*, M *ἀρχελ.*, D *ἀριστχ.*) *δὲ ῥόπτρον ἔφη, οἷον ῥόπτρῳ ἐρειδόμενον· ἔστι δὲ τὸ ἐν τῇ παγίδι καμπύλον ξύλον, ᾧ ἐρείδεται.* Schol. Aristoph. Ach. 678: *σκανδάληθρα λέγεται τὰ ἐν ταῖς παγίσιν ἐπικαμπῆ ξύλα, εἰς ἃ ἐρείδει* (*ἐρείδεται*). *ὅπερ Ἀρχίλοχος λέγει ῥόπτρον.* Adde Suid. v. *σκανδάληθρα*. Archilochus dixisse videtur:

. . . . . . *Μυσφόνον*
Ῥόπτρῳ ἐρειδόμενον.

vid. Hesych. *Μυσφόνον· παγίς.* nam licuit poetae hoc vocabulo etiam de maiore decipula uti.

Fr. 91. Schol. Arist. Ach. 120: *Τοιόνδε δ', ὦ πίθηκε, τὸν πώγων' ἔχων·*] *Καὶ τοῦτο παρῴδηκεν ἐκ τῶν Ἀρχιλόχου ἐπῳδῶν* (sic Huschke, codd. *ἐπῶν*)· *Τοιήνδε κτλ.* — *πυγήν*, quod Aristophanis parodia tuetur, non sollicitaverim, praesertim cum nesciamus, quo pacto poeta simiae casum exornaverit. Hermann *τύχην* legendum suasit, in Aesopeae fabulae paraphrasi est *σὺ δὲ τοιαύτην τὴν ψυχὴν ἔχων*, quod vocabulum cave credas Archilocho reddendum esse; alius paraphr. *τοιαύτην σὺ μωρίαν ἔχων τῶν ἀλόγων ζώων βασιλεύσεις.* Babrius syll. nov. 23, 13: *εἶτ' ὦ πίθηκε τοῖος ὢν δυναστεύσεις.*

Fr. 92. Et. M. 689, 1: *Προΐκτης· τινὲς δὲ παρὰ τὸ ἵξεσθαι, δωρεάν τινα λαμβάνειν, ὡς Ἀρχίλοχος· ἐμεῦ κτλ.* ubi c. Flor. om. *δ'*. Eadem Zonar. 1573 (ubi *καταπροΐζεται*) et 1578. Favorin. 383 (om. *δ'*). Suidas v. *καταπροΐξεται*, ubi *εὖ* pro *ἐμεῦ*, Etymol. Vind. cod. XXXII ubi *σ' οὐ καταπροΐζεται*. Ceterum Schneidewin *δὲ κεῖνος*. Ad *Epodos* retuli, quoniam Et. Gud. 305, 3 et Cram. An. Par. IV 55, 12, ubi versus ipse excidit, sed interpretatio extat (*οὐ δωρεὰν ἐμοῦ καταγνώσεταί τις, ἀλλὰ ἀποδώσει μισθὸν ὧν ἔπραξε*), addunt: *οὕτως εὗρον ἐν ὑπομνήματι ἐπῳδῶν Ἀρχιλόχου.* Eadem Miller Misc. 179. Respicit etiam Orion 82, 23.

Fr. 93. Plutarch. vit. Demetr. c. 35: *οὐ μήν, ἀλλὰ ἡ τύχη καθάπερ ἡ παρ' Ἀρχιλόχῳ γυνὴ Τῇ μὲν ὕδωρ . . . τῇ δ' ἑτέρῃ πῦρ* (ubi x *δολόφρων χερί*). Eadem de primo frig. c. 14 (ubi *θἠτέρῃ δὲ πῦρ* et Dübner *δολοφρονεῦσα*) et adv. Stoic. c. 23 (ubi om. *ἐφόρει* et *ἑτέρῃ*). — V. 2. *τἠτέρῃ* Schneidewin, v. *θἠτέρῃ*.

94. [63.]

Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε;
τίς σὰς παρήειρε φρένας;
ἧς τὸ πρὶν ἠρήρησθα· νῦν δὲ δὴ πολὺς
ἀστοῖσι φαίνεαι γέλως.

95.

Τίς ἄρα δαίμων καὶ τέου χολούμενος;

Fr. 94. Integrum, sed sine poetae nomine affert Sch. Hermog. in Walzii Rhett. VII 820: *ἐστὶ δὲ ἀεὶ τὸ ἐπῳδὸν βραχύτερον τοῦ πρὸ αὐτοῦ στίχου συλλαβὰς τέσσαρας, οἷον στίχος μὲν ὁ πρῶτος ἤγουν στροφὴ ἤτοι κῶλον· οἷον Πάτερ Λυκάμβα* (cod. Mon. *Λυκάββα*) . . . *τόδε. εἶτα τὸ ἐπῳδόν· τίς* (Mon. *τί*) *τὰς σὰς παρήειρε φρ. εἶτα ἀντίστροφος ἤτοι κῶλον· ἧς τὸ . . . πολύς. εἶτα πάλιν ἐπῳδόν· ἀστοῖσι φ. γ.* Afferunt v. 1 et 2 Hephaest. 129: *εἰσὶ δὲ ἐν τοῖς ποιήμασιν καὶ οἱ ἀρσενικῶς οὗτοι καλούμενοι ἐπῳδοί . . . οἷον Πάτερ Λυκ. κτλ.* et Schol. Heph. 167 et p. 31 ed. sec. Gaisf. et qui aperte *Archilocho* tribuit Mar. Victor. 235: „Similes Archilochiis illis *Πάτερ . . . φρένας.*" V. 1. affert praeterea Schol. Heph. 171. Mar. Plot. 268 et 272. Rufin. 385, adde Mangelsdorf Anecd. Chiusiana p 26, v. 2. Demetrius de eloc. 5 (Walz. Rhet. IX 5). Sch. Aristoph. Ran. 384 et Io. Sicel. ap. Walz. Rhet. VI 128, ubi est *τίς σὰς παριηγε* (supra *ρε*) *φρένας, ἃς πρίν γ' ἔσχες,* denique Argum. Metr. Pind. Pyth. V. VI et VII. — V. 1. *ποῖον* Schneidewin et Brink *κοῖον*, qui praeterea probat coniecturam a me olim propositam sed dudum repudiatam *ἕδρας Δωτάδη* pro *ἔφρασας τόδε.* — *τόδε*, Schol. Heph. 168 *λόγον.* — V. 2 legitur etiam ap. Plotium p. 270, ubi apud Putschium dimeter ut videbatur alias non obvius

τί μακρὰ δὴ φρονεῖς, τάλαν

extat, itaque a me in Archilochi reliquias receptus est, at codicum A et B scripturae quae nunc demum sunt cognitae TICCAKPAPΘΦPOENE et TICCAKPPAPHIPEΦPOENE arguunt Scaligerum recte verba *τίς σὰς παρ. φρένας* agnovisse. Scaligeri inventum protulit Kiehl Mnemos. III 228. — *παρήειρε*, ap. Heph. FIB *περίηρε*, CA *παρέπειρε.* — V. 3. *ἧς* Schneidewin, codd. *ἧς*, unde Walz *ἃς*, sed cf. Hom. Od. *κ* 553 *οὔτε τι λίην ἄλκιμος ἐν πολέμῳ οὔτε φρεσὶν ᾗσιν ἀρηρώς.* Eandem structuram testatur nomen *Φρασιηρίδης*, quod a *Φρασιήρης* (sive *Φρασίηρος*) i. e. *φρενήρης* descendit. — *ἠρήρησθα* scripsi, legebatur *ἠρήρεισθαι*, librarii formam noviciam ut solent substituerunt. Bekker *ἠρηρέασθαι* vel *ἠρήρεσθα* requirit. — Ex eodem carmine fort. petiit Hesych.: *Δωτάδης· Δώτου υἱὸς ὁ Λυκάμβης.*

Fr. 95. Et. M. 752, 15 not. (cod. V in m.) et Flor. Mill. Misc. 280. *τοῦτο τὸ τέω (τέο) τετόλμηται καὶ τεοῦ· οἷον τίς ἄρα κτλ.* Eadem Favor. 481. Archilochi esse versum docet Cram. An. Ox. I 409, 5: *τὸ τέο τετόλμηκεν Ἀρχίλοχος τε χολούμενος εἰπεῖν ἀντὶ τοῦ τίνος.* Scripsi *τέου* pro *τεοῦ* a recto casu *τέος* (aeolice *τίος*) pro *τίς*, quemadmodum *τέῳ, τέων, τέοισι, ὅτεῳ* alia retrahunt accentum.

96. [82.]

Ὅρκον δ' ἐνοσφίσθης μέγαν
ἅλας τε καὶ τράπεζαν. . . .

97. [79.] 711

Ἡ δέ οἱ σάθη
ὡσεί τ' ὄνου Πριηνέος
κήλωνος ἐπλήμμυρεν ὀτρυγηφάγου.

Fr. 96. Origen. adv. Cels. II 74: *τίς γὰρ οὐκ οἶδεν, ὅτι πολλοὶ κοινωνήσαντες ἁλῶν καὶ τραπέζης ἐπεβούλευσαν τοῖς συνεστίοις; καὶ πλήρης ἐστὶν ἡ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων ἱστορία τοιούτων παραδειγμάτων. καὶ ὀνειδίζων γε ὁ Πάριος ἰαμβοποιὸς τὸν Λυκάμβην κατὰ ἅλας καὶ τράπεζαν συνθήκας ἀθετήσαντα φησὶ πρὸς αὐτόν· Ὅρκον κτλ.* Cf. Dio Chrys. II 746: *Τὸν Ἀρχίλοχον οὐδὲν ὤνησαν οἱ ἅλες καὶ ἡ τράπεζα πρὸς τὴν ὁμολογίαν τῶν γάμων, ὥς φησιν αὐτός.*

Fr. 97. Et. M. 167, 25: *τρύγη δέ ἐστιν ὁ Δημητριακὸς καρπός, ὥσπερ ὄνου κήλωνος ὀτρυγηφάγου, ἀντὶ τοῦ κριθοφάγου, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ō, ὡς ἐπὶ τοῦ κρυόεις ὀκρυόεις· ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ, τρύγαν οὐκ ἔχουσαν ἢ μὴ τρυγωμένην, οἱ δὲ ἄδενδρον.* ubi rectius cod. Par. 2630: *ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ· ὄνου κηλ. ὀτρ.* sed plenius Et. Sorb. *Ἀρχίλοχος. οἱ δὲ οἱ σάθρ ὃ σητ' ὄνου κόλωνος ὀτρυγηφάγου.* Cod. Par. 2636: *οἱ δὲ οἰσαθήκην ὁ σημαίνει πόνον κῶλωνος ὁ.* Brux: *οἱ δέ, οἰσαθήκην· ὃ σημαίνει τόνου κώλωνος ὀτρυφάγου.* Cram. An. Par. IV 61, 26: *Ἀρχίλοχος, οἱ δὲ οἰσαθήκην ὃ σημαίνει τόνου κῶλωνος ὀτρυφάγον.* adde Et. M. 271, 28 not. (cod. V): *τρυγὴ δὲ καὶ ὁ Δημητρειακὸς καρπός, ὡς Ἀρχίλοχος· ἴση τοῦ ὄνου κήλωνος ὀτρυγηφάγου ἀντὶ τοῦ κριθοφάγου.* cod. Flor. Miller Misc. 88 *Ἀντίλοχος ὅση τ' ὁ. κ. ὀτρ.*, sed idem 223 *ὅσση τ' ὄνου.* Sed auctius Eust. Od. 1597, 28: *κήλων μὲν πεποίηται ἀπὸ τῶν ὀχευτῶν ὄνων· Ἀρχίλοχος· ὥστ' ὄνου πριηνέως κήλωνος ἐπλήμυρον*, unde Elmsley trimetrorum reliquias restituit: . . . *ὥστ' ὄνου Πριηνέος* (pro *πριηνέως*) *Κήλωνος ἐπλήμυρον ὀτρυγηφάγου.* Non recte Schneidewin Eustathii fragmentum diversum statuit ab eo, quod Et. M. servavit, quod quidem sic constituit: *ἡ δέ οἱ σάθη Ὅση τ' ὄνου κήλωνος ὀτρυγηφάγου.* in quibus *ἡ δέ οἱ σάθη* recte emendavit: at sunt haec in unum coniungenda et ex Epodis petita, itaque *ἡ δέ οἱ σάθη ὡσεί τ' ὄνου Πριηνέος κ. ἐπλήμμυρεν ὀτρ.* scripsi, nam *αἳ δέ οἱ σάθαι . . . ἐπλήμμυρον*, quod in librorum corruptelis latere videtur, propter plur. numeri insolentiam reiiciendum. Lobeck *αἰδοῖα δ' ἢ Πριήνεος κήλωνος κτλ.* coniecit. — V. 3. Schneidewin putat alios grammaticos *κώλωνος* sive *κόλωνος* legisse, fuit fortasse *κύλωνος* i. e. *ἀκύλωνος.* vid. Et. M. 55, 1: *ἄκυλον . . . οἱ δὲ τὸ αἰδοῖον ὑπὸ Λυδῶν.* eadem Hesych. Bisyllabam formam firmat Et. M. 544, 50: *Κύλλοι οὐ δίζοντο· ὁ δὲ ποιητὴς παρὰ τὸ κύλον. καὶ Ἀττικῶς· καὶ τῶν ἀκύλων καὶ τῶν βαλάνων·* ubi *Κύλοι οὐδίζοντο* scribendum. — *ὀτρυγηφάγου* tuetur etiam Phot. 355, 24. Schol. Il. *ν* 291, sed aliam lectionem suppeditat Hesych.: *ἀτρυγηφάγου, πολυφάγου· τρύγη γὰρ ὁ Δημητριακὸς καρπός.* Idem tamen etiam *ὀτρυγηφάγου* agnoscit. Adde denique Eust. Il. 1003, 16: *ὡς δηλοῖ τό· ἀδηφάγου κήλωνος ὁ τρυγηφάγου.* Permire Et. Gud. 92, 11: *Ἀκωλώνος, ὀτρυγηφάγου περιττεύοντος τοῦ ο, ὡς καὶ ὀκρυόεις κτλ.* Sed collato Et. M. apparet

98. [65.]

Φαινόμενον κακὸν οἴκαδ' ἄγεσθαι.

99. [84.] 712

Ζεῦ πάτερ, γάμον μὲν οὐκ' ἐδαισάμην.

100. [76.]

. *Οὐκέθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα· κάρφεται γὰρ ἤδη.*

haec ad sequentem glossam *Ἀτρύγετος* referenda esse et formam littera *A* auctam *ἀκώλωνος* ex manifesto errore ortam. — Prosthesis multiplex et varius usus in Graeca lingua, sed rationem non satis perspexerunt grammatici nostri. A principio littera *A* addita velut *ἄσταχυς, ἄσφε, ἄσφι, ἄποινα, ἀμύνω, ἀτρύνων*. Verum haec principalis figura varias vicissitudines subiit: hic quoque vocalis subsequens suam vim expromere solet, prosthesis ut consentaneum est adsimulatur stirpi: itaque *ἄσταχυς, ἀσπαίρω* alia primigeniam speciem retinent, atque passim etiam diversa vocali subsequente servata est *A* velut *ἄκιναγμα*, sed assimulationem ostentant *ἕεδνον* (compositum *ἀνάεδνος* antiquitatis tenax), *ἰκτίς, ὀλόπτω, ὀμόργνυμι, ὀδύρομαι, ὀκρυόεις, ὀτρύνω* alia. Verum obscuratur principalis littera etiam nulla stirpis ratione habita, velut *O* antiquam vocalem *A* deiicere solet (est enim haec vicissitudo omnino satis frequens), velut *ὀσταφίς, Ὄαξος, ὀκέλλω, Ὀϊλεύς, Ὀβριάρεως* testificantur: nam *ὀκρυόεις* alia utrum ad hanc consuetudinem an ad assimulationis legem examinanda sint, non liquet. Ad eundem modum etiam *E* in locum litterae *A* succedit, velut *ἐρῳδιός*, ubi *A* propter vicinum *P* obscuratum, sed videtur magna ex parte horum exemplorum origo non tam ex linguae usu repetenda, quam ex poetarum arbitrio, qui multa novaverunt, saepius fallacis analogiae specie decepti, velut *ἐΐση*. Verum non licet haec singillatim persequi, habet enim haec quaestio multas cautiones, velut Cretenses *ἄερσα* dixerunt, quod vocabulum olim *ΑΑΡΣΑ* fuit, altera *A* propter finitimam *P* in *E* mutantes, Iones longius ab origine desciverunt, quibus *ἐέρση* in usu fuit. Attici *ἀρρηφόρους* et *ἐρρηφόρους* dicunt, de cuius vocabuli etymo C. Fr. Hermann secus iudicavit. Ceterum haud pauca, quae nostri grammatici huc referunt, segreganda, velut *ἐψία*, quod reduplicationem *ΣΕΨΙΑ* ostentat, *αὔϊαχοι*, quod est *ἀνίαχοι*, alia. Curtius prosthesin sibi reperisse visus est in vocabulis *ἄεθλος* et *ἄεθλον*, pravam coniecturam de origine etiam nunc tuitus, at ab *ἀείρεσθαι* descendit *ἄεθλον*, inde deductum *ἄεθλος*, ac prosthesis, qua auctum est verbum principale *ἀείρειν* etiam iis, quae inde descendunt, adhaerescit.

Fr. 98. Hephaest. 38: *καὶ τὸ τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ᾧ πρῶτος μὲν ἐχρήσατο Ἀρχίλοχος ἐν ἐπῳδοῖς· Φαινόμενον κτλ.* cf. Schol. Heph. 176.

Fr. 99. Hephaest. 34: *Τρίμετρον δὲ καταληκτικὸν* (*τροχαϊκὸν*) *οἷόν ἐστι τὸ Ἀρχιλόχου, ὃ τινες ἀκέφαλον ἰαμβικὸν καλοῦσι· Ζεῦ κτλ.* *ἐδαισάμην* ACDMP Nan., cett. et edd. *ἐδασάμην*. Affert etiam Schol. Heph. 186 (ubi S *ἐδησάμην*, A *ἐδασάμην*), Tricha 12. Schol. Metr. Pind. Ol. XII (ubi *ἐδασάμην*, D *ἐδαισάμην*), Nem. VIII et XI (ubi item *ἐδασάμην*).

Fr. 100. Hephaest. 35: *Τὸ καλούμενον ἰθυφαλλικόν, ᾧ πρῶτος Ἀρχίλοχος κέχρηται, συζεύξας αὐτῷ δακτυλικὸν τετράμετρον, οὕτως·*

101. [95.]

Πολλὰς δὲ τυφλὰς ἐγχέλυας ἐδέξω.

102. [97.]

Ὑφ' ἡδονῆς σαλευμένη κορώνη.

103. [61.]

Τοῖος γὰρ φιλότητος ἔρως ὑπὸ καρδίην ἐλυσθεὶς
πολλὴν κατ' ἀχλὺν ὀμμάτων ἔχευεν,
κλέψας ἐκ στηθέων ἀταλὰς φρένας.

104. [64.] 713

Πρὸς δηὖτ' ἄεθλα δῆμος ἠθροΐζετο,
ἐν δὲ Βατουσιάδης.

Οὐκέθ' κτλ. ubi FBH *θάλλης*, E *θάλεις*, Nan. *θάλλοις*, omnes *ὅμως*, quod correxit Brunck. — *κάρφεται*, Mitscherlich coni. *κάρφεαι*. Repetitur versus ib. 40 (ubi *ὅμως*) et 88 (ubi *ὅμως*). Priorem partem affert Schol. Heph. 176, posteriorem 174. Adde Attil. Fort. 356, qui adscripto integro versu deinde repetit colon dactylicum: apud hunc cum *οὐκετομος* vel *δοκετομος* (sed deinde uterque cod. *οὐκ ἔθ'*) legatur, possis *οὐκέτ' ὁμῶς* revocare. — Elmsleius cum hoc versu coniunxit fr. 116.

Fr. 101. Athen. VII 299 A: *Ὁμήρου εἰπόντος* (Il. φ 353)· *Τείροντ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀκολούθως ἐποίησε καὶ Ἀρχίλοχος· Πολλὰς κτλ.* Fr. 101 et 102 haud dubie eiusdem carminis sunt, cuius reliquiae praecedunt.

Fr. 102. Schol. Arati 1009: *Διακινοῦσι γὰρ τὰς πτέρυγας οὗτοι* (*κόρακες*) *ὑφ' ἡδονῆς τὴν κοίτην καταλαβόντες, ἢ τὴν ἐκ τοῦ ἀέρος ἰκμάδα διατινάσσοντες· καὶ παρ' Ἀρχιλόχῳ· ὑφ' ἡδονῆς σαλευομένη κ.* Scripsi *σαλευμένη*, quod etiam Meineke coniecit.

Fr. 103. Stob. Floril. LXIV 11: *Ἀρχιλόχου· Τοῖος κτλ.* — V. 1. *ἐλυσθείς*, Hermann coni. *ἑλιχθείς*. — V. 3. *ἐκ* AB Vind. Gesn. m., vulgo *ἐν*. — *ἀταλὰς* Meineke, legebatur *ἁπαλάς*. Est ut videtur ex eodem carmine, cuius reliquiae praecedunt.

Fr. 104. Hephaest. 129: *εἰσὶ δὲ ἐν τοῖς ποιήμασιν καὶ οἱ ἀρρενικῶς οὗτοι καλούμενοι ἐπῳδοί . . . οἷον· Πάτηρ Λυκάμβα . . . καὶ ἔτι· εὖ τοι πρὸς ἄεθλα κτλ.* Et. v. 2 idem 39 dilucide tribuit Archilocho: *τῶν δὲ εἰς συλλαβὴν τῷ μὲν πενθημιμερεῖ πρὸς δύο ποσὶν οὐσῶν τῶν συλλαβῶν Ἀρχίλοχος κέχρηται ἐν ἐπῳδῷ, οἷον· ἐν δὲ Βατουσιάδης*, quae descripsit Schol. Arist. Nub. 275. V. 2 affert Hephaest. praeterea 25. Schol. Heph. 176. Priscian. II 411 ed. Keil. Mar. Plot. 261 et 267. — V. 1. *πρὸς δηὖτε* scripsi, Bentley *εὖτε πρὸς*, quemadmodum Archilochum narrandi exordium cepisse non est probabile, vulgo *εὖ τοι πρὸς*, ACEPS *εὖτι πρὸς*. — V. 2. *Βατουσιάδης*. Cf. Hesych. *Σελληΐδεω* (Musurus male *Σελληϊάδεω*). *Σελλέως υἱὸς ὁ μάντις, Βατουσιάδης τὸ ὄνομα.* quod haud dubie ex hoc ipso carmine petitum. Ceterum Archilochus fort. Batusiadem ficto nomine appellavit *Σελληΐδην*, nam *σελ-*

* 105.

Mar. Plotius 277: „Hoc potest dividi in dimetrum acatalectum *Archilochium*, de quo supra docui: *ΦΑΒΟΥΛΟCΕC*(vel *I*) *ΘCΘΙΛΟΙC*" sic codex (B) apud Gaisfordium, cod. A Keilii *ΦΑΒΘΥΛΟCΘΟΘΙΛΘΥC*. Putsche *Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὑψόθεν* ex coniectura Pindaricum versum restituens. Librorum scriptura fallax, nisi quod versu extremo *φίλοις* vel *φίλους* fuisse certum. Coniicias:

Ἰαμβύλος θρῇ φίλοις.

de voce *ἰαμβύλος* vid. Arcad. p. 64, 20 Schm. Hesych. *ἰαμβηλός· λοιδορητικός*. Antea *Φαγηλὸς ὡς Θεοινίοις* conieci. vid. Hesych.: *φαγηλός· ἀμνός* (haec enim iusta vocabuli forma est, non *φάγιλος*, ut nonnullis placuit), et *φαγλαός* (puto *φαγαλός*)· *χίμαρος*. Emperius *ἄβουλος ᾔσθεο σφαλείς* scripsit, Hartung *πρόβουλός ἐσθ' ὁ Λεώφιλος*, Brink *ἄβουλος εἶ σὺ τῷ φίλῳ*, Kiehl *ἄβουλος ἐς φίλους θεός*. Grammaticus dimetrum *Archilochium* vocat, itaque consentaneum est, exemplum quod profert ex Archilocho depromptum esse. Alii sane metrici *Anacreontium* appellant, quoniam ille quoque haud infrequenter hoc versiculo usus est, neque vero hac observatione abutendum, ut Anacreonti vindices hunc versum et *ΒΑΘΥΛΛΟΣ* in codicum vestigiis delitescere credas, de Bathyllo vid. ad Anacr. fr. 20. Sed fortasse exemplum a grammatico confictum *Φαβούλλιος φίλος φίλοις*, ut Romanus homo Fabullius adhibitus sit.

106. [102.]

Πτώσσουσαν ὥστε πέρδικα.

107. [101.]

Πάρελθε, γενναῖος γὰρ εἶς.

λεύς vel *σέλλος* (*σελλός*) videtur appellativum esse, quo homines *garruli* et *vani* notabantur; unde *σελλίζεσθαι* dixit Phrynichus Comicus fr. 13, quod sic redintegrandum videtur ope Apostol. XV 41: *Ἄγαμαι, Διονῦ, σοῦ στόματος, ὡς σεσέλλισαι Κατ' Αἰσχίνην „κεκομμέν' ἤδη πολλάκις.* — Ad hoc Archilochi carmen referendus Aristid. II 380: *οὐ τοίνυν οὐδ' Ἀρχίλοχος . . . τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλήνων καὶ τοὺς ἐνδοξοτάτους ἔλεγε κακῶς, ἀλλὰ Λυκάμβην καὶ Χειδὸν* (Meineke coniecit *Φεῖδον*, ego *Χαρίλαον*) *καὶ τὸν δεῖνα τὸν μάντιν, καὶ τὸν Περικλέα τὸν καθ' αὐτόν, οὐ τὸν πάνυ, καὶ τοιούτους ἀνθρώπους ἔλεγε κακῶς.*

Fr. 106. Athen. IX 388 F: *Τοῦ δὲ ὀνόματος αὐτῶν* (*περδίκων*) *ἔνιοι συστέλλουσι τὴν μέσην συλλαβήν, ὡς Ἀρχίλοχος· Πτώσσουσαν κτλ.*

Fr. 107. Athen. XIV 653 D: *Γενναῖα λέγει τὰ εὐγενῆ ὁ φιλόσοφος, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος· Πάρελθε κτλ.*

* 108. 714

Ναὶ ναὶ μὰ μήκωνος χλόην.

109 [104.]

Ὡς δ' ἄν σε θωϊὴ λάβοι.

110. [105.]

Μή τευ μελαμπύγου τύχῃς.

111. [103.]

Ἔμπλην ἐμοῦ τε καὶ φίλου.

112.

Λείως γὰρ οὐδὲν ἐφρόνεον.

Fr. 108. Suidas: *ναὶ ναὶ μὰ μ. χλ.* ὅρκος ἐπὶ χλευασμῷ, idem iam supra *μὰ μήκωνος χλόην· ναὶ ναὶ μ. μ. χλ.* (ubi *ναὶ ναὶ* ABVE, vulgo *καὶ ναί*). Verum dimetrum esse apparet, quo genere metri cum Archilochus potissimum et Anacreon usi sint, illi attribuere malui. Eiusmodi iure iurando Iones usos esse testatur Athen. IX 370 B, ubi postquam dixit *μήποτε δὲ ὁ Νίκανδρος μάντιν κέκληκε τὴν κράμβην ἱερὰν οὖσαν*, Hipponactis versus adscripsit *ὁ δ' ἐξολισθὼν ἱκέτευε τὴν κράμβην τὴν ἑπτάφυλλον*, tum addit ex Ananio, Epicharmo, Teleclide, Eupolide *ναὶ μὰ τὴν κράμβην* vel *τὰς κραμβάς: ἐδόκει δὲ Ἰωνικὸς εἶναι ὁ ὅρκος.*

Fr. 109. Et. M. 26, 23: *θωή ... ἔχει δὲ τὸ ι ἐκ παραδόσεως, ἐπειδὴ εὕρηται θωϊή, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ· Ὡς δ' κτλ.* Cf. Favorin. 82. Atque ita in titulo antiquo Locrensi *ΘΟΙΕΣΤΟ* legitur, item trisyllabum, ut videtur: exercuit mirum in modum nostros magistros ille locus, nam incerti haerent, utrum Ionicum *θῳὴ* an inauditum *θῷα* vel non minus insolens adiectivum *θώια* in aere illo legatur; ignorant in crasi easdem leges quas in contractione observari, itaque ex Dorico sermone *θωΐα ἔστω* coalescunt in *θωϊήστω*, quemadmodum *ἔνθα Ῥόδος, ἐνταῦθα πάδη* dicitur. — Pro *λάβοι* fort. *λάβῃ* legendum.

Fr. 110. Schol. Hom. Il. ω 315: *εἴωθε καὶ ὁ Ἀρχίλοχος μελάμπυγον τοῦτον (τὸν ἀετὸν) καλεῖν· ἤ τευ κτλ.* Hesych.: *Μήτ' εὐμελαμπύγου τύχοις* (id est *μή τευ μελ.*)· *μή τινος ἀνδρείου καὶ ἰσχυροῦ τύχοις.* Suidas et Zenob. V 10: *μὴ σύγε μελαμπύγου τύχοις* (ubi vid. interpr.), ut fort. *τύχοις* restituendum sit. Cf. etiam paroemiogr. Milleri Misc. 367.

Fr. 111. Apollon. Soph. 67: *Ἔμπλην· ἐμπελάδην, σύνεγγυς, ἢ ὡς ἔνιοι, χωρίς. καὶ Ἀρχίλοχος ἐπὶ τοῦ χωρίς· ἔμπλην ἐμοί* (ita cod., Villois. *ἐμοῦ*) *τε καὶ φίλου.* Eadem Schol. Nicand. Ther. 322: *παρὰ Ἀρχιλόχῳ (ἔμπλην ἀντὶ τοῦ χωρίς, οἷον) ἔμπλην ἐμοῦ τε καὶ ἐφόλου* (*καὶ φόλου* P) *καὶ τὰ ἑξῆς*, Bussemaker *κήφ' ὅλου*, Schneidewin coni. *καὶ Φόλου.* Fort. *ἔμπλην ἐμεῦ τε κὠφόλου* (*κὠφόλεω*).

Fr. 112. Phot. 218, 3: *Λεωκόρητος· ὁ ἐξωλοθρευμένος· τὸ γὰρ λέως ἐστὶ τελέως· Ἀρχίλοχος- Λείως κτλ.* ubi cod. *λειωι.* Respicit Apoll. de pron. 334, quem locum Bekker non recte mutavit.

113. [117.]

Ὡς φίλ' ἐναγεῖ Ταργήλια.

114. [80.] 715

Πεντήκοντ' ἀνδρῶν λίπε Κοίρανον ἤπιος Ποσειδῶν.

115.

Καὶ βήσσας ὀρέων δυσπαιπάλους, οἷος ἦν ἐπ' ἥβης.

116. [94.]

Ὄγμος κακῶν δὲ γήραος καθαιρεῖ.

Fr. 113. Hesych.: *Θαργήλια, Ἀπόλλωνος ἑορτὴ καὶ ὅλος ὁ μὴν ἱερὸς τοῦ θεοῦ· ἐν δὲ τοῖς Θαργηλίοις τὰς ἀπαρχὰς τῶν φαινομένων* (Vossius *φυομένων*) *ποιοῦνται καὶ περικομίζουσι· ταῦτα δὲ Θαργήλια φασίν· καὶ μὴν Θαργηλιών· καὶ τὴν βυετηρίαν* (Musurus *ἱκετηρίαν*, Schow *εὐετηρίαν*) *ἐκάλουν Θαργηλόν, καὶ Ἀρχίλοχος φησίν· ὡς φαῖε νῦν ἄγει τὰ Θαργήλια.* quae quamvis dubitanter correxi. Athenis Thargeliis *φαρμακοὶ* diis immolabantur (Harpocr. 180), qui mos apud Iones ubique videtur fuisse. Schmidt *ὡραῖα θῦε, νῦν ἄγει Ταργήλια*, Hartung *ὡραῖα νῦν ἄγιζε τάδε Θαργήλια.* Ego aliquando trimetrum restitui *Φησῖνος, ὦς φη, νῦν ἄγει Ταργήλια*, ut *ὦς φη* sit *ὦς φησι*, qua apocope etiam Anacreon usus est, et *Ταργήλια* translate dictum pro *εὐετηρία. Φησῖνος* nomen apud Iones et Atticos obvium, apud Arrianum perperam *Φισινὸς* scriptum.

Fr. 114. Plutarch. de sollert. anim. c. 36: *Κοίρανος . . . Πάριος γὰρ ὢν τὸ γένος ἐν Βυζαντίῳ δελφίνων βόλον ἐνσχεθέντων σαγήνῃ καὶ κινδυνευόντων κατακοπῆναι πριάμενος μεθῆκε πάντας. Ὀλίγῳ δὲ ὕστερον ἔπλει πεντηκόντορον ἔχων, ὥς φασι, λῃστῶν ἄνδρας ἄγουσαν. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ Νάξου καὶ Πάρου πορθμῷ τῆς νεὼς ἀνατραπείσης καὶ τῶν ἄλλων διαφθαρέντων, ἐκεῖνον λέγουσι δελφῖνος ὑποδραμόντος αὐτῷ καὶ ἀνακουφίζοντος ἐξενεχθῆναι τῆς Σικύνθου* (*Σικίνου* Reiske) *κατὰ σπήλαιον, ὃ δείκνυται μέχρι νῦν καὶ καλεῖται Κοιράνειον. Ἐπὶ τούτῳ δὲ λέγεται ποιῆσαι τὸν Ἀρχίλοχον· Πεντήκοντ' κτλ.* Similem famam de Coerano Milesio memoriae prodidit Phylarchus ap. Athen. XIII 606 D. — Necessitudinem, quae intercedit inter hoc Archilochium et incerti poetae versum (fort. ex certamine Homeri et Hesiodi) ap. Aristot. Sophist. Elench. c. 4: *πεντήκοντ' ἀνδρῶν ἑκατὸν λίπε δῖος Ἀχιλλεύς*, Meineke animadvertit; neque vero Archilochus epicum illum imitatus est, sed Archilochi versus isti fuit exemplo. — *ἤπιος*, cod. Harl. *ἵππιος*. — *Ποσειδῶν*, Schneidewin *Ποσειδέων*.

Fr. 115. Hephaest. 88: *Ἓν μὲν δὴ τοῦτο τῶν παρ' Ἀρχιλόχῳ ἀσυναρτήτων, ἄλλο δὲ . . . οἷόν ἐστιν οὗτος· Καὶ βήσσας κτλ.* — *Δυσπαιπάλους*, Archilochum antiquo more *δυσπαιπάλος* scripsisse olim existimavi, sed potius syllaba anceps indicio est, apud Archilochum haec duo cola separata fuisse, quae metrici secuti recentiorum poetarum consuetudinem copulaverunt. — *οἷος*, *οἷον* CPS. — *ἐπ' ἥβης*, *ἐπ' ἥβης* FIE, *ἐπήβης* ACPS, vulgo *ἐφ' ἥβης*.

Fr. 116. Hephaest. 30: *Τρίμετρα δὲ (καταληκτικὰ ἰαμβικὰ) οἷον τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου· Ὄγμος κτλ.* et Schol. 168. Respicit Atil. Fort

117. [67.]

Steph. Byz.: *Πάρος· νῆσος, ἣν καὶ πόλιν Ἀρχίλοχος [αὐτὴν] καλεῖ ἐν τοῖς ἐπῳδοῖς.*

118.

Zenob. V 68: *Πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα· μέμνηται ταύτης Ἀρχίλοχος ἐν ἐπῳδῇ· γράφει δὲ καὶ Ὅμηρος τὸν στίχον· φησὶ δὲ καὶ Ἴων ὁ τραγικὸς ... λέγεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν πανουργοτάτων.* vid. ibi interpr. et Paroem. T. II 128. Utitur hoc versu etiam Plut. de sollert. anim. c. 16, qui fortasse ipsius Archilochi est, idem legebatur, ut opinor, etiam in Homeri Margite.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΗΡΑΚΛΕΑ.

119.

Στρ. α'. *Τήνελλα καλλίνικε.*
χαῖρ' ἄναξ, Ἡρακλεες,

357: „Archilochium *ολμον κακον.*" Non recte Elmsley coniunxit cum fr. 100. — *ὄγμος*, Hartung *οἶμος*. — *κακῶν* scripsi, legebatur *κακοῦ*. — *καθαιρεῖ*, fort. *καταγρεῖ*, Liebel *γήραος κάθ' ἥκει.*

Fr. 119. Sch. Arist. Av. 1764: *Τήνελλα· τὸ τήνελλα μίμησίς ἐστι φωνῆς κρούματος αὐλοῦ ποιᾶς* (Miller Misc. 366 *τήνελλα* apud Archilochum secundum Aristidem *μίμημα τοῦ αὐλητικοῦ ἐνδοσίμου*) *ἀπὸ τοῦ ἐφυμνίου, οὗ εἶπεν Ἀρχίλοχος εἰς τὸν Ἡρακλέα μετὰ τὸν ἆθλον Αὐγέου· Τήνελλα καλλίνικε, χαῖρε ἄναξ Ἡράκλεις, αὐτὸς δὲ καὶ Ἰόλαος αἰχμητὰ* (Rav. *αἰχμητὴς*) *δὲ* (om. Rav.). *Δοκεῖ δὲ πρῶτος Ἀρχίλοχος νικήσας ἐν Πάρῳ τὸν Δήμητρος ὕμνον* (pertinet haud dubie ad fr. 120) *ἑαυτῷ τοῦτον ἐπιπεφωνηκέναι.* Archilochi verba eodem modo scripta affert schol. Arist. Acharn. 1230, sed pro *δὲ* exhibet *δύο*, et plane sic Tzetz. Chil. I 690, Suid. v. *τήνελλα* (ubi *δύω*). Respicit huc schol. Pind. Nem. III 1, cui carmen *καλλίνικος* dicitur, quod fortasse ex ipso Pindaro ductum, qui Ol. IX v. 1 dicit: *τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος φωνᾶεν Ὀλυμπίᾳ καλλίνικος ὁ τριπλόος κεχλαδὼς ἄρκεσε*, ubi in scholiis multa ex diversis commentariis servata sunt, quae cum haudquaquam inter se congruant, conciliare difficillimum est. Neque qui in Herme V 192 seq. de his scholiis disputavit L. de Sybel, nodos probabiliter expedivit, bene ille quidem meritus, quod schol. cod. Vrat. 1 integra proposuit, quae Lehrs de schol. Pind. 5 seq., quoniam iis uti nescivit, temere sprevit.

Iam potissima ex Pindari scholiis adscribo. Carminis reliquiae auctiores quam aliis locis extant § 3 in cod. Vrat. 1: *τὸ δὲ ὅλον οὕτω· Τήνελλα καλλίνικε χαῖρε ἄναξ Ἡράκλεις αὐτ. τε καὶ Ἰ. αἰχμητᾶ δύο· τήνελλα καλλίνικε χ. ἄ. Ἡράκλεις. Τριπλόον δὲ διὰ τοῦτο εἶπεν, ἐπειδὴ τρίτον* (potius *τρίς*) *ἐλέγετο τοῦτο τὸ κομμάτιον τοῖς νικῶσιν κτλ.* Affert versus etiam schol. § 4 usque ad *αἰχματὰ δύω* (sic enim exhibet, sed Va2 *αἰχμητὰ δύο*), § 5 nihil dicit, nisi *μὴ παρόντος δὲ αὐλητοῦ εἰς*

(*τήνελλα καλλίνικε,*)
αὐτός τε καὶ Ἰόλαος αἰχμητὰ δύο.

τῶν ἑταίρων ἀνακρουόμενος ἔλεγε· Τήνελλα καλλίνικε. Sed accuratius § 2: *ὁ Ἀρχίλοχος . . . ἐλθὼν εἰς Ὀλυμπίαν, θελήσας ὕμνον ἀναβαλέσθαι εἰς Ἡρακλέα ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ, ἀπορήσας κιθαρῳδοῦ διά τινος λέξεως μιμήσασθαι τὸν ῥυθμὸν καὶ τὸν ἦχον τῆς κιθάρας ἐπεχείρησε· συντάξας οὖν τὸ κομμάτιον τήνελλα, οὕτω καὶ τὰ ἑξῆς ἀνεβάλλετο, καὶ αὐτὸς μὲν τὸν ἦχον τῆς κιθάρας ὑποκρινόμενος ἔλεγεν ἐν μέσῳ τῷ χορῷ τὸ τήνελλα, ὁ δὲ χορὸς τὰ ἐπίλοιπα. οἷον· Καλλίνικε χαῖρε ἄναξ Ἡράκλεις, καὶ εἴ τι ἕτερον, οἷον· Αὐτός τε καὶ Ἰ. αἰχματὰ δύο, Τήνελλα. Ἐκ τούτου τὸ λοιπὸν οἱ ἀποροῦντες κιθαρῳδῶν τούτῳ τῷ κόμματι ἐχρῶντο, τὸ Τήνελλα τρίτον* (leg. *τρὶς*) *αὐτὸ ἐπιφωνοῦντες.* Denique § 6: *τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος, ὃ τοῖς νικῶσι τὰ Ὀλύμπια ἐπῄδετο, ἦν τρίστροφον, κοινῶς δυνάμενον ἁρμόζειν ἐπὶ παντὸς νικηφόρου διὰ τὸ καὶ τῆς πράξεως αὐτῆς ψιλὸν ἔχειν τὸν λόγον, μήτε δὲ ὄνομα μήτε ἰδίωμα ἀγωνίσματος. ἐφυμνίῳ δὲ κατεχρῶντο τούτῳ· Τήνελλα καλλίνικε . . . . τὸ δὲ τριπλόος, ὅτι τρὶς ἐπεκελάδουν τὸ Καλλίνικε· οὐ καθόλου δὲ τρίς, ἀλλ' ὅτι τριπλῆν ἔχει τὴν στροφὴν καὶ πάλιν ἀναλαμβάνεται. Ἐρατοσθένης δέ φησι μὴ ἐπινίκιον εἶναι τὸ Ἀρχιλόχου μέλος, ἀλλ' ὕμνον εἰς Ἡρακλέα, τριπλόον δὲ οὐ διὰ τὸ ἐκ τριῶν στροφῶν συγκεῖσθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ τρὶς ἐφυμνιάζεσθαι τὸ Καλλίνικε. Περὶ δὲ τοῦ τήνελλα Ἐρατοσθένης φησίν, ὅτι, ὅτε ὁ αὐλητὴς ἢ ὁ κιθαριστὴς μὴ παρῆν, ὁ ἔξαρχος αὐτὸ μεταλαβὼν ἔλεγεν ἔξω τοῦ μέλους, ὁ δὲ τῶν κωμαστῶν χορὸς ἐπέβαλε τὸ Καλλίνικε, καὶ οὕτω συνειρόμενον γέγονε τὸ Τήνελλα καλλίνικε. Ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ μέλους ἐστίν· Ὦ Καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεες.* Hymnum in Herculis honorem conditum fuisse Eratosthenes auctor est, neque mirum, quandoquidem in Paro insula Herculis *καλλινίκου* sacra fuisse arguit titulus CIGr. II 2358, quamquam hoc cognomentum pervagutum fuisse constat; quod Sch. Pind. 2 dicit poetam Olympiae Herculis laudes celebravisse, futile est commentum, nec magis audiendus Sch. Arist. tradens Archilochum in memoriam victoriae, quam musico certamine reportaverit, carmen hoc panxisse, quod epinicium fuisse iure negavit Eratosthenes, quamquam postea soliti sunt in recentis victoriae memoriam Olympiae potissimum cantitare, ut Pindarus et Aristophanes testificantur; nec mirum, nam ephymnium cuilibet victori conveniens, Herculis autem laudes Olympionicas vel maxime decent, praesertim cum Archilochus Herculis victoriam de Augea Eleorum rege reportatam celebravisset, ut schol. Arist. (*μετὰ τὸν Αὐγέου ἆθλον*) docet, unde veteres grammaticos integro etiam tunc carmine usos esse apparet. Nunc exordium tantum superest. nam falluntur qui quemadmodum Leutsch nihil deesse existimant. Carmen fuit *τρίστροφον*, unde Aristarchus censuit Pindaro *τριπλόον καλλίνικον* dictum esse, de quo epitheto alii alia commenti sunt, vid. Schol. v. 3: *τριπλόος δὲ ἤτοι ὁ τρὶς ἐπᾳδόμενος ἢ τρίστροφος ὢν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον.* adde Schol. 1 § 6: *τὸ Ἀρχιλόχου μέλος ἦν τρίστροφον.* Sed quae sch. v. 3 de stropha et antistropha lyrici poematis adduntur, aliena sunt ab Aristarcho; strophae Archilochii hymni aequabiles erant et minutae, ex colo trochaico et iambico trimetro contextae, hinc sch. v. 3 *ἢ ἐπειδὴ τρία ἰαμβεῖά εἰσιν,* quandoquidem tribus strophis singuli trimetri inserti, cave enim credas singulas strophas ternis colis vel versibus iambicis absolutos esse. Tres strophas carminis etiam Eratosthenes agnoscit, sed aliter Pindari locum interpretatur § 6 *τριπλόον δὲ οὐ διὰ ἐκ τριῶν στροφῶν συγκεῖσθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ τρὶς ἐφυμνιάζεσθαι τὸ Καλλίνικε.* Quod si singulis strophis ephymnium fuit addi-

τήνελλα καλλίνικε.
Στρ. β'. *(Τήνελλα καλλίνικε).*
χαῖρ' ἄναξ, Ἡράκλεες.

tum, de verborum magis quam de rerum momentis dissensio foret inter Eratosthenem et Aristarchum, quae dissensio rationem habet, si ephymnium ter singulis fuit strophis insertum, ut novies *τήνελλα καλλίνικε* repeteretur. Hoc planissime testatur schol. cod. Vrat. 1 a Sybelio editum: *κωμάζοντι φίλοις*] *πλειόνων οὐσῶν στροφῶν* (cod. male *ἀντιστροφῶν*) *καθ' ἑκάστην στροφὴν ἔφη ὅτι τρὶς* (cod. *τρεῖς*) *ἐπεκελάδουν καλλίνικε λέγοντες· οὐ καθόλου δὲ τρίς* (cod. *τρεῖς*), *ἀλλὰ καὶ τριπλῆν ἔχειν τὴν τροπήν* (correctio *στροφήν* non necessaria). *καὶ πάλιν ἀναλαμβάνεσθαι τοῦτον τὸν τρόπον.**) quae in schol. Vatic. § 6 male in arctum redacta sunt: *τὸ δὲ τριπλόος, ὅτι τρὶς ἐπεκελάδουν τὸ καλλίνικε· οὐ καθόλου δὲ τρίς, ἀλλ' ὅτι τριπλῆν ἔχει τὴν στροφὴν καὶ πάλιν ἀναλαμβάνεται.* ubi quod *καθ' ἑκάστην στροφήν*, in quo rei cardo vertitur, praetermissum est, non iam poterat intelligi verbis *οὐ καθόλου δὲ τρὶς* significari ephymnium non ter, sed saepius repetitum esse. Ex Didymi commentario haec petita videntur, qui Eratosthenem quam Aristarchum sequi maluit. Atque iam licet hymni reliquias probabiliter restituere, v. 3 et 6 ephymnium *τήνελλα καλλίνικε* addidi; quae post v. 7 desunt, in hunc fere modum redintegranda videntur:

τήνελλα καλλίνικε,
ἔπερσας Αὐγέην τε πάντα τε στρατόν.
τήνελλα καλλίνικε.

Στρ. γ'. *Τήνελλα καλλίνικε.*
χαῖρ' ἄναξ, Ἡράκλεες,
τήνελλα καλλίνικε,
ἡμῖν δὲ νίκην καὶ κράτος φέρειν δίδου.
τήνελλα καλλίνικε.

Fuit igitur Archilochi hymnus antiqua simplicitate insignis, nam capita tantum rerum quam brevissime poeta perstrinxit. — Elmsleius Archilochi fragmentum ita constituit:

Ὦ καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ, Ἡράκλεες,
αὐτός τε κἰόλαος, αἰχμητὰ δύω,
τήνελλα καλλίνικε.

ephymnio in finem reiecto, haud dubie propterea, quod solet fere ephymnium hunc locum obtinere, et quod sch. Pind. § 6 extr. dicit: *ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ μέλους ἐστίν· ὦ καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεες*, sed *ὦ* ceteri omnes ignorant, nisi quod Dindorf schol. Aristoph. in hunc modum interpolavit; schol. Pind., qui primum versum fuisse perhibet *ὦ χαῖρε κτλ.* suo periculo, non Eratosthene auctore asserit: nam ceteri consentiunt, poetam ab ephymnio orsum esse, cf. inprimis sch. Pind. § 2 *προτάξας* (ita corrigendum, Vrat. *ἀνατάξας*, vulgo *συντάξας*) *οὖν τοῦτο τὸ κομμάτιον τήνελλα, οὕτω καὶ τὰ ἑξῆς ἀνεβάλλετο.* — Ego antea cantilenam in tres strophas binorum versuum redegi:

---

*) Quae sequuntur *Βέλτιον δέ, ὅτι τρὶς ἐπῇδον τὸ ἐφύμνιον οἱ κωμασταί· λέγω δὲ τὸ τήνελλα καλλίνικε.* librarius adiecit.

ΙΟΒΑΚΧΟΙ. 717

120. [70.]

Δήμητρος ἁγνῆς καὶ κόρης τὴν πανήγυριν σέβων.

121. [71.]

Stephan. Byz. *Βέχειρ . . . χρυσοέθειρ παρ' Ἀρχιλόχῳ ἐν Ἰοβάκχοις, ὅπερ ἀποκέκοπται τοῦ χρυσοέθειρος.* Cf. Cram. An. Ox. II 41, 26 ubi *χρυσέθειρ*, et Choerobosc. in Psalm. 4 ubi *ἔθειρ* scriptum.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ 718

122. [99.]

Πῶς ἀπεπρίσθη σκύτα;

Τήνελλα· καλλίνικε.
(ὦ καλλίνικε) χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεες·
(τήνελλα· καλλίνικε·)
αὐτός τε καὶ Ἰόλαος, αἰχμητὰ δύο·
τήνελλα· καλλίνικε.
(ὦ καλλίνικε) χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεες.

ac similiter constituit etiam Leutsch Philol. XI 731, nisi quod trimetrum novissimum abiecit. Contra Rossbach Metr. III 272 omnia in unam stropham redegit:

Τήνελλα καλλίνικε
χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεες
αὐτός τε καὶ Ἰόλαος, αἰχμητὰ δύο.

Westphal in ed. 2 hanc speciem commendavit:

Τήνελλα καλλίνικ(ος ὦ) χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεες κτλ.

Denique Sybel ephymnium prorsus abiudicat Archilochio hymno, quem trimetris continuatis conditum esse censet, ut videtur, ratus Eratosthenem primum verba, quibus Olympiae victores salutabantur, *τήνελλα καλλίνικε*, pro imperio cum illo hymno conglutinavisse, idque commentum tam Pindari quam Aristophanis interpretes in errorem induxisse. Sed has opiniones singillatim redarguere non est opus.

Fr. 20. Hephaest. 94: *Ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ τροχαϊκοῦ ἑφθημιμεροῦς, τοῦ καλουμένου Εὐριπιδείου. οἷον τὸ ἐν τοῖς ἀναφερομένοις εἰς Ἀρχίλοχον Ἰοβάκχοις· Δήμητρος κτλ.*

Fr. 122. Erotian. 117 ed. Klein: *Σκύτα· τὸ μεταξὺ τῶν τενόντων καὶ* (hoc delet Klein) *τοῦ τραχήλου . . . καὶ Ἀρχίλοχος* (excidit *μαρτυρεῖ* vel *μέμνηται*) *λέγων· πῶς ἀπέπρησε* (B *ἀπέπρησεν*) *τὰν σκύταν. . . . τινὲς δὲ σκύτα εἶπον τὸ τῆς κεφαλῆς δέρμα· παρ' ὃ καὶ ἡ σκύτος*

123. [106.]

Ἄιδων ὑπ' αὐλητῆρος.

124. [107.]

Πάντ' ἄνδρ' ἀποσκολύπτειν.

125. [109.]

. . *Κακήν σφιν Ζεὺς ἔδωκεν αὐόνην.*

126. [111.]

. . *Πυρὸς δ' ἦν αὐτῷ φεψάλυξ.*

εἴρηται, ubi scrib. καὶ ἡ κεφαλὴ σκύτος εἴρ. (cf. Et. M. 720, 38. Et. Gud. 505, 53). Corruptum σκύταν exhibet etiam Psellus (Proleg. Zonar. CXVIII): Σκύταν καλεῖ τὴν κεφαλὴν πολλάκις Ἱπποκράτης. Apud Archilochum scripsi Πῶς ἀπεπρίσθη σκύτα (nisi σκύτεα malis), cf. Hesych. Σκύτα· τὸν τράχηλον· Σικελοί. (cod. σκυτατόν· τρ. Σικ.), quamquam idem etiam Σκύτη· κεφαλή. ut possis etiam hic πᾶσ' ἀπεπρίσθη σκύτη temptare. — ἀπεπρίσθη scripsi, quamquam ἀπέπρισε lenius, sed ista forma insolens. Aliena est glossa Hesychii: ἀπέπρησεν· ἀπεδάκρυσεν, ἀπεφύσησεν, ἀπεμάρανεν (cod. ἀπέμαρεν). Schneidewin coni. κῶς ἀπέθρισεν σκύτην.

Fr. 123. Schol. Hom. Il. σ 492: ἡ ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετά, μετὰ δᾴδων. Ἀρχίλοχος ᾄδων κτλ. et Sch. Aristoph. Av. 1426: Ἀρχίλοχος· ᾄδων κτλ. Schneidewin ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδων. cf. ad Theogn. v. 533.

Fr. 124. Athen. III 122 B: Κηφισόδωρος γοῦν ὁ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος μαθητὴς ἐν τῷ τρίτῳ τῶν πρὸς Ἀριστοτέλην λέγει, ὅτι εὕροι τις ἂν ὑπὸ τῶν ἄλλων ποιητῶν ἢ καὶ σοφιστῶν ἓν ἢ δύο γοῦν πονηρῶς εἰρημένα, οἷα παρὰ μὲν Ἀρχιλόχῳ τό· Πάντ' κτλ. ubi AP ἀποσκολόπτειν. Haec neque ex acatalecto trimetro petita sunt, neque ex catalecto, nisi legitimam caesuram neglectam esse largiaris, itaque πάντα δ' ἄνδρ' ἀπ. conieci, sed scribendum

Πᾶς ἀνὴρ ἀπεσκόλυπτεν.

cf. Hesych. ἀπεσκόλυπτεν· ἀπέσκεπε τὸ δέρμα. Cephisodorus poetae verba suae orationi accommodavit.

Fr. 125. Et. Flor. Miller Misc. 53: αὐόνη· ξηρότης, Ἀρχίλοχος, οἷον κακήν κτλ. Nauck αὐονήν acuendum censet et φῆμιν interpretatur, sed aut κραυγὴν aut ξηρότητα significat, nec offendit accentus diversitas adscita ad diversae originis vocabula separanda.

Fr. 126. Schol. Aristoph. Acharn. v. 279: ψέφαλοι γάρ εἰσιν σπινθῆρες . . . καὶ παρὰ Ἀρχιλόχῳ δὲ κεῖται· πυρὸς δὲ ἦν κτλ. R[illegible] Suid. v. φεψάλῳ. — αὐτῷ, fort. οὐδὲ, Schneidewin πυρὸς δ' ἐν α[illegible] Hartung πυρὸς δ' ἓν οὐδὲ φ. Nunc malim πυρὸς δ' ἦν ἐν ἀθύτ[illegible] φεψάλυξ, ut versus ad epodum referatur, in quo carmine poeta P[illegible] fabulam de vulpe et aquila enarravit (vid. fr. 86—88). Aquila [illegible] [illegible]tas carnes ex ara deripuisset, nidus, quo intulerat, in[illegible]

127. [112.] 719

Θυρέων ἀπεστύπαζον.

128. [98.]

. . *Ἀμυδρὴν χοιράδ' ἐξαλεύμενος.*

129. [88.]

. . *Θάσον δὲ τὴν τρισοιζύρην πόλιν.*

130. [91.]

. . *Προτείνω χεῖρα καὶ προΐσσομαι.*

Fr. 127. Et. M. 731. 46: *Στύπος· Λυκόφρων . . . καλεῖται τὸ πρέμνον τῆς ἀμπέλου, ἀφ' οὗ Ἀρχίλοχος· θυρέων* (D *ὀρέων*, M *ῥέων*) *ἀπεστύπαζον.* Idem legitur 633, 29 ubi *οὐρέων ἀπετύπαζον* extat, sed *θυρέων* MD, *ἀπεστύπαζον* Sorbon. Non recte Schneidewin *οὐρέων* praefert. Cf. Et. M. 120, 3 (Favor. 115) *ἀπεστύπαζον· ἀπεδίωκον.* ubi cod. Flor. Miller Misc. 37 addit s. p. n. *θύρασιν ἀπ.* Resp. schol. Apoll. Rh. I 1117 *στέλεχος, ἐξ οὗ καὶ ἀπεστύπαζον.* Vitiose Hesych. *ἀπεσούπαζον· ξύλοις ἀπεδίωκον.* repperit *ἀπεσθύπαζον*, et vitium vitio expulit.

Fr. 128. Schol. Nicand. Ther. 158: *ἀμυδρόν· νῦν τὸ χαλεπὸν λέγεται, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος· ἀμυδρὰν χοιράδ' ἐξαλεύμενος.* sed A *ἐξαλευάμενος*, contra *ἀμυδρῶν χοιράδων ἐξαλεύμενον* GL. Restitui *ἀμυδρὴν.* Poeta videtur dixisse:

Δυσμενεῖς φυλάσσομαι·
ὡς κυβερνήτης ἀμυδρὴν χοιράδ' ἐξαλεύμενος.

quae obversata sunt Theognidi v. 515 *τὸν ἐχθρὸν ἀλεῦμαι ὥστε κυβερνήτης χοιράδας εἰναλίας*, adde ib. v. 970.

Fr. 129. Eustath. ad Od. 1542, 49: *καὶ Θάσον . . . παρ' Ἀρχιλόχῳ. ἤτοι τὴν λίαν ὀϊζυράν.* nisi forte *δὲ* est Eustathii. Eadem idem Il. 725, 39. — Scripsi *τρισοιζύρην*, legebatur *τρισοιζυρήν.* Nauck *τρὶς ὀϊζυρὴν* sine idonea ratione requirit. Archilochi nomen oblitteratum in Et. M. 297, 17 *τρισόζωας* (ita vulgo et M, *τρισόζυος* P, *τρωοζυ°* D) *παρὰ Αἰσχύλῳ*, et Et. Gud. 585, 14 *καὶ τρισόζυος παρὰ Αἰσχύλῳ*, nam scribendum *τρισοίζυρος παρὰ Ἀρχιλόχῳ*, Lobeck *τρισοίζυος*, Dindorf *τρίσοιζυς* corrigunt, uterque Aeschyli nomen servantes. — Est autem hoc fr. haud dubie ex eodem carmine, ex quo fr. 19 petitum: fortasse versus sic redintegrandus:

Θάσον δὲ κλαίω τὴν τρισοιζύρην πόλιν.

Fr. 130. Et. M. 689, 1: *Προΐκτης, προσαίτης· ἡ πρὸ ἀντὶ τῆς παρά· παρὰ τὸ προϊκνεῖσθαι· τινὲς δὲ παρὰ τὸ ἵξεσθαι, δωρεάν τινα λαμβάνειν, ὡς Ἀρχίλοχος· ἐμεῦ δ' ἐκ. κτλ.* (fr. 92). *Ζήτει εἰς τὴν κατά· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ἵσσω, ὡς Ἀρχίλοχος* (*Ἀρίσταρχος* VM, *αρχχ* D) *Προτείνω χεῖρα καὶ* (hoc add. MV Par., vulgo om.) *προΐσσομαι* (cod. Par. *προΐσομαι*). Eadem Zonar. 1573, Suid. v. *καταπροΐξεται*, Et.

131. [99.]

. . *Χολὴν γὰρ οὐκ ἔχεις ἐφ᾽ ἥπατι.*

Vind. cod. XXXII v. *προΐκτης*, Favorin. 383 (ubi *Ἀρίσταρχος*), cf. etiam Mingarelli cod. Nan. 496. Contra Et. Taurin. CLXV 54: *ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἀπὸ τοῦ ἴσσω, ἤγουν προτείνω τὴν χεῖρα*, unde Peyron totum Archilochi fragmentum delendum censet, Schneidewin Archilocho tantum tribuit *προΐσσομαι*, iniuria uterque.

Fr. 131. Athen. III 107 F: *Δασυντέον δὲ λέγοντας τὸ ἧπαρ, καὶ γὰρ ἡ συναλοιφή ἐστι παρ᾽ Ἀρχιλόχῳ διὰ δασέος· φησὶ γάρ· Χολὴν κτλ.* — *γὰρ* om. B. Haec haud dubie ad apologi alicuius narrationem pertinent. Olim existimavi de camelo dicta esse, cf. fab. Aesop. 180 ed. Halm: *Αἰσθόμενοι δὲ κατὰ μικρὸν τὸ ζῷον ὡς χολὴν οὐκ ἔχει, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἦλθον, ὥστε καὶ χαλινοὺς αὐτῇ περιθέντες παισὶν ἐλαύνειν δεδώκασιν.* Nec tamen hanc fabulam enarravisse videtur Archilochus, sed potius 183, ubi elephas et camelus de regno contendunt, vulpes autem utrumque reiicit, *τὴν μὲν κάμηλον, διότι χολὴν οὐκ ἔχει κατὰ τῶν ἀδικούντων*, quae prorsus congruunt cum Archilochi versu, ut haec vulpis fuerint verba. Archilochus autem, qui simiam novit, poterat etiam in apologo elephantum et camelum adhibere, ut hic apologus in numerum Libycarum fabularum fuerit referendus. Sed possunt eadem haec Archilochi verba etiam commode ad cervum referri; cf. Schol. Il. α 224: *λέγεται χολὴν οὐκ ἔχειν ἐν τῷ ἥπατι περικειμένην ἡ ἔλαφος* (ita B) et V *λέγεται καρδίαν οὐκ ἔχειν τὸ ἐλάφιον, μᾶλλον δὲ χολὴν οὐκ ἔχει.* quocum compono, quod Antigon. Caryst. 70 memoriae prodidit: *τῶν δὲ ἐλάφων τοὺς ἀχαΐνας καλουμένους δοκεῖν ἐν τῷ κέρκῳ τὴν χολὴν ἔχειν.**) Fortasse enim Archilochus apologum de leone aegrotante (Babr. 95) enarravit: potuit enim vulpes haec dicere, cum cervo persuadet, ut iterum leonem visat: Babrius sane cervum vehementer iratum fingit v. 60 *χολὴ δ᾽ ἐπέζει καρδίην*, sed vel sic decuit callidam vulpem ista oratione uti, poteratque poeta antiquam famam, quae cervum felle carere perhibebat, etiam in apologo de leone aegrotante usurpare, quamquam huius fabulae summa aliorsum spectat. Antiquitus enim, ut puto, fama erat, cervum corde carere: nam et timidum et stultum animal est: *καρδία* autem pariter animi fortitudinem atque prudentiam significat, id quod vel

---

*) Eadem tradit Aristot. Hist. Anim. VII 15 (nisi quod ibi *αἱ ἀχαιίναι καλούμεναι* legitur). Item Plinius H. N. XI 191 postquam animantes felle carentes recensuit, pergit: *sunt qui equo non quidem in iecore esse sed in alvo putent, et cervo in cauda aut in intestinis.* Adde Aristot. de part. anim. IV 2: *τὰ μὲν γὰρ ὅλως οὐκ ἔχει χολὴν, οἷον . . . καὶ ἔλαφος καὶ πρόξ· οὐκ ἔχει δὲ οὐδὲ ἡ κάμηλος ἀποκεκριμένην, ἀλλὰ χολώδη φλέβια μᾶλλον.* Quod deinde de antiquis auctoribus testatur *διὸ καὶ χαριέστατα λέγουσιν τῶν ἀρχαίων οἱ φάσκοντες ὅτι αἴτιόν ἐστι τοῦ πλείω ζῆν χρόνον τὸ μὴ ἔχειν χολήν, βλέψαντες ἐπὶ τὰ μώνυχα καὶ τὰς ἐλάφους· ταῦτα γὰρ ἄχολά τε καὶ ζῇ πολὺν χρόνον. ἔτι δὲ καὶ τὰ μὴ ἑωραμένα ὑπ᾽ ἐκείνου ὅτι οὐκ ἔχει χολήν, οἷον δελφὶς καὶ κάμηλος, καὶ ταῦτα τυγχάνει μακρόβια ὄντα.* haudquaquam negat illos vidisse delphinum et camelum, sed introspexisse viscera, ut felle carere non perspexisset. Licuit igitur Archilocho, qui apologum aliunde traditum enarrabat, camelum *ἄχολον* adhibere, id quod doctos homines, qui animantium naturam scrutabantur, diu fugit.

132. [93.]

. . . Πόδες δὴ κεῖθι τιμιώτατοι.

133. 721

. . . Νόμους δὲ Κρητικοὺς διδάσκεται.

134. [124.]

Ἄνδρας ἀμφιτρίβας.

135. [114.]

Ἀ δέκα ταύρους.

Homerica carmina docent (hinc apparet, non satis recte de hac re iudicare O. Kellerum de Graec. fab. p. 340). Cervi timiditatem notat Homericus Achilles, cum dicit Agamemnonem κραδίην ἐλάφοιο habere, i. e. *nullum plane ei cor esse, quemadmodum cervo*: nam haud dubie poetae obversata est illa fama. At Aesopi apologus cervi stoliditatem illustrat, nam cervus, qui bis leonis antrum adiit, stolidum non timidum se expromit: atque ea in re diversae, quotquot novi, huius apologi narrationes plane consentiunt. Antiquissima autem fama cum cervum corde plane carere perhiberet, quoniam id rerum naturae adversatur, quicumque primus hunc apologum condidit, ingeniose finxit, vulpem stolidi cervi cor clam devorasse: atque in hac quoque re diversae narratiunculae conspirant, velut germanicae ap. Grimm Reinhart p. XLVIII seq. et 381 seq., indica ap. Keller p. 340 (nisi quod ibi asinus in locum cervi substitutus est.) — Quod si Archilochus hunc apologum narravit, possis huc referre fr. 107:

πάρελθε· γενναῖος γὰρ εἶς.

quocum componas Babr. 95, 81: Ἀλλ' ἐλθὲ καὶ τὸ λοιπὸν ἴσθι γενναία.

Fr. 132. Plutarch. de garrul. c. 2: Πρόσκειται γὰρ (ὁ λάλος) ἁπανταχοῦ, τῶν ἱματίων ἀντιλαμβανόμενος, τοῦ γενείου, τὴν πλευρὰν θυροκοπῶν τῇ χειρί· Πόδες δὴ κ. τ. κατὰ Ἀρχίλοχον.

Fr. 133. Heraclid. de Polit. c. 3: ὅτι δὲ ἀρχαιοτάτη τῶν πολιτειῶν ἡ Κρητικὴ ἐμφαίνει καὶ Ὅμηρος, λέγων τὰς πόλεις αὐτῶν εὐναιεταώσας. καὶ Ἀρχίλοχος δὲ ἐν οἷς ἐπισκώπτων τινά φησιν· νόμος δὲ Κρητικὸς διδ. quod Cragius correxit.

Fr. 134. Herodian. περὶ διχρ. ap. Cram. An. Ox. III 286, 11: θέλουσι δὲ τὸ πεδότριψ ἐκτείνειν, πλανώμενοι ἐκ τοῦ παρ' Ἀρχιλόχῳ· Ἄνδρας ἀμφιτρίβας. sic Lehrs, sed D ἄνδρας ὡς ἀμφ., B Par. ἄνδρες ὡς ἀ., A ἄνδρες ἐς ἀμ. Lectio incerta, nam alii videntur ἀμφίτριβας proparoxytonos scripsisse (et cod. Hermanni ἄνδρες εἰς ἀμφίτριβας), cf. Lobeck Paralip. 293. Huc resp. Hesych. Ἀμφιτρίβας (sic. cod., Musurus ἀμφιτρίβαν)· περιττῶς τετριμμένους (sic legendum, vulgo τετριμμένον).

Fr. 135. Suidas v. ἆ· σημαίνει δὲ καὶ τὸ πολὺ καὶ μέγα παρ' Ἀρχιλόχῳ· Ἆ δ. τ. Locus corruptus. Eadem Schol. Platon. 393, ubi ἆ ἔαδ' εἶς τε ταύρους et ἀέαδεῖε τεταύρους. Cram. An. Par. IV 84, 10:

136.

Φῦμα μηρίων μεταξύ.

137.

Φθειρσὶ μοχθίζοντα.

138.

. . . Ἶνας δὲ μεδέων ἀπέθρισεν.

139. 722

. . . Πολλὸς δ' ἀφρὸς ἦν περὶ στόμα.

140. [162.]

Παρδοκὸν δι' ἐπιοίον.

α ἔαδε εἴς τε Ταύρους. Cf. Bast ad Greg. Cor. 245 et 894. Videtur ab initio fuisse ἅ ἔα, ut est ap. Aeschyl. Prometh. 114 et fort. 563; deinde suspicari possis δέδιχθε i. e. δεδοίκατε. Hartung non curans grammaticorum testimonia ἀειδέας τε ταύρους scripsit, Schmidt ἅ δείδιτε (vel ἐδδείσατε) παύρους. Expilavit Suidas scholiastam Platonis, ille Diogeniani lexicon, ubi tralaticia exempla composita fuerunt, quibus etiam Apollonius et Herodianus usi sunt, hinc Johannes Alex. 31 ἅ δειλὲ πάντων· ἅ γῆρας. quae hunc in modum corrigenda sunt ἅ δειλὲ (ξείνων· ἅ) πάντως ἵνα γῆρας, illud ex Homero, hoc ex Callimacho petitum: Callimachium non recte conatus est Schneider redintegrare addens ἐν ἀνθρώποις ἀπόληται, nam videtur poeta reticentia usus esse, oratione fere in hunc modum conformata, quemadmodum est in hymno in Apoll. v. 113 ὁ δὲ Μῶμος, ἵν' ὁ Φθόνος, ἔνθα νέοιτο.

Fr. 136. Cram. An. Ox. I 164, 24: ἀφ' οὗ τὸ φῦμα μ. μ. Ἀρχίλοχος.

Fr. 137. Cram. An. Ox. I 441, 21: ἡ φθειρσὶ δοτικὴ συνέστη παρὰ Ἀρχιλόχῳ· φθειρσὶ μ.

Fr. 138. Et. M. 575, 20: Μέζεα· τὰ αἰδοῖα, ὅτι μέσα εἰσὶ τῆς οὐρᾶς, μέσσεα ὄντα· Σικελοὶ δὲ καὶ Ταραντῖνοι μέσα αὐτὰ ἀποκαλοῦσιν (huc videtur referendum Μεσοτρίβας, quemadmodum Blaesi fabula inscripta fuit)· Ἡσίοδος· καὶ ὑπὸ μέζε' ἔθεντο· ἢ κατὰ μετάθεσιν τοῦ Δ εἰς Ζ μέδεα. Post Hesiodi versum duo codd. Par. ap. Bekk. An. III 1438 addunt ὡς καὶ Ἀρχίλοχος· ἶνας κτλ., eadem Et. Gud. 390, 48 ubi ἵνας et μέλεων, Schneidewin μεζέων coniecit.

Fr. 139. Schol. Aristoph. Lysistr. 1257: πολὺς δ' ἀμφὶ τὰς γέννας ἀφρὸς ἤνσει] πρὸς τὸ (vulgo τοὺς) παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ· πολὺς δὲ ἀφρὸς ἦν περὶ τὸ (hoc omitt. cod. Rav.) στόμα. Πολλὸς δ' Porson, in ed. 1 πολὺς γὰρ scripsi.

Fr. 140. Schol. Aristoph. Pac. 1148: Παρδακὸν δὲ δίυγρον· οὕτω γὰρ καὶ Ἀρχίλοχος καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ. sic vulgo, sed Ven. addit καὶ Ἀρχιλόχου Παρδοκὸν δι' ἐπιοίον. Fortasse παρδοκῶν δὲ πισέων scribendum, cf. Hesych. παρδακῶν· διύγρων. Welcker παρδοκὸν διὰ πεδίον, Hecker παρδοκὸν δ' ἐπείσιον, Emperius παρδοκῶν δ' ἐπ' ἠθέων, Meineke παρδακοῦ διαὶ πέδου, Herwerden παρδοκὸν διά ποίην, Schmidt παρδακὸν δρέπει σίον.

141. [149.]

Aelian. Hist. An. XII 9: *Κινεῖ δέ οἱ τὰ οὐραῖα πτερὰ (τῷ κίγκλῳ), ὥσπερ οὖν ὁ παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ κηρύλος.* Eadem Apost. IX 82.

142. [116.]

Aelian. Var. Hist. IV 14: *Πολλάκις τὰ κατ' ὀβολὸν μετὰ πολλῶν πόνων συναχθέντα χρήματα, κατὰ Ἀρχίλοχον, εἰς πόρνης γυναικὸς ἔντερον καταίρουσιν· ὥσπερ γὰρ ἐχῖνον λαβεῖν μὲν ῥάδιον, συνέχειν δὲ χαλεπόν, οὕτω καὶ τὰ χρήματα.* (Qui ibidem adhibetur *Ἀναξαγόρας ἐν τῷ περὶ βασιλείας*, corr. *Ἀνάξαρχος*.) Eodem respicit Nicetas Chon. p. 360 ed. Bonn.: *καὶ τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου ἀντικρὺς ἐπεραίνετο, ὅ φησιν, εἰς ἔντερον πόρνης πολλάκις μεταρρυΐσκεσθαι τὰ χρόνῳ καὶ πόνῳ συλλεγέντα μακρῷ*, unde apparet *καταρρέουσιν* apud Aelianum scribendum esse; Archilochus autem, cuius versus vix restituas, dixerit *ἐρρυΐσκετο*, vid. Hesych.: *Ἐρυΐσκετο, ἔρρεεν, ἐχεῖτο.* Ad tetrametros haec revocavit Meineke:

πολλάκις γὰρ ἐς τὸ πόρνης ἔντερον ῥυΐσκεται
τὰ χρόνῳ πόνῳ τε μακρῷ συλλεγέντα χρήματα.

et Hartung:

πολλάκις χρόνῳ πόνῳ τε συλλεγέντα χρήματα
ἐρρυΐσκετ' ὦκα πόρνης εἰς γυναικὸς ἔντερον.

143. [118.]

Lucian. Pseudolog. 1: *τὸ δὲ τοῦ Ἀρχιλόχου ἐκεῖνο ἤδη σοι λέγω, ὅτι τέττιγα τοῦ πτεροῦ συνείληφας· εἴπερ τινὰ ποιητὴν ἰάμβων ἀκούεις Ἀρχίλοχον, Πάριον τὸ γένος, ἄνδρα κομιδῇ ἐλεύθερον* 723
καὶ παρρησίᾳ συνόντα, μηδὲν ὀκνοῦντα ὀνειδίζειν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα λυπήσειν ἔμελλεν τοὺς περιπετεῖς ἐσομένους τῇ χολῇ τῶν ἰάμβων αὐτοῦ. Ἐκεῖνος τοίνυν πρός τινος τῶν τοιούτων ἀκούσας κακῶς, τέττιγα ἔφη τὸν ἄνδρα εἰληφέναι πτεροῦ, εἰκάζων ἑαυτὸν τῷ τέττιγι ὁ Ἀρχίλοχος, φύσει μὲν λάλῳ ὄντι καὶ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης, ὁπόταν δὲ καὶ τοῦ πτεροῦ ληφθῇ, γεγωνότερον βοῶντι. Καὶ σὺ δέ, ἔφη, ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί βουλόμενος ποιητὴν λάλον παροξύνεις ἐπὶ σεαυτόν, αἰτίας ζητοῦντα καὶ ὑποθέσεις τοῖς ἰάμβοις; cf. Apostol. XVI 32. Arsen. 444. Archilochus versu dimetro dixisse videtur:

Τέττιγα δ' εἴληφας πτεροῦ.

144. [125.]

Aristid. II 137: *Καὶ ὁ μέν γε κατ' ἰσχὺν προφέρων, εἰ καὶ ἑνὸς εἴη κρείττων, ὑπὸ δυοῖν γ' ἂν αὐτὸν κατείργεσθαί* (Reiske coni. *κατειργάσθαι*) *φησι καὶ Ἀρχίλοχος καὶ ἡ παροιμία.* ubi Schol. *Ἡ μὲν παροιμία φησίν· οὐδὲ Ἡρακλῆς πρὸς δύο· τὸ δὲ Ἀρχιλόχου ῥητὸν οἷον μέν ἐστιν, οὐκ ἴσμεν, ἴσως δὲ ἂν εἴη τοιοῦτον.*

145. [126.]

Athen. IV 167 D: *Τοιοῦτος ἐγένετο καὶ Αἰθίοψ ὁ Κορίνθιος, ὥς φησι Δημήτριος ὁ Σκήψιος, οὗ μνημονεύει Ἀρχίλοχος· ὑπὸ φιληδονίας γὰρ καὶ ἀκρασίας καὶ οὗτος, μετ' Ἀρχίου πλέων εἰς Σικελίαν, ὅτ' ἔμελλε κτίζειν Συρακούσας, τῷ ἑαυτοῦ συσσίτῳ μελιττούτης ἀπέδοτο τὸν κλῆρον, ὃν ἐν Συρακούσαις λαχὼν ἔμελλεν ἕξειν.*

146. [127.]

Harpocrat. 171, 4: *Στρύμη* ... *μνημονεύει τῶν Θασίων πρὸς Μαρωνείτας περὶ τῆς Στρύμης ἀμφισβητήσεως Φιλόχορος ἐν ε' Ἀρχίλοχον ἐπαγόμενος μάρτυρα.*

147. [128. 129.]

Dio Chrysost. Or. 60 T. II 666: *ἔχεις μοι λῦσαι ταύτην τὴν ἀπορίαν, πότερον δικαίως ἐγκαλοῦσιν οἱ μὲν τῷ Ἀρχιλόχῳ, οἱ δὲ τῷ Σοφοκλεῖ, περὶ τῶν κατὰ τὸν Νέσσον καὶ τὴν Δηϊάνειραν ἢ οὔ· φασὶ γὰρ οἱ μὲν τὸν Ἀρχίλοχον ληρεῖν ποιοῦντα τὴν Δηϊάνειραν ἐν τῷ βιάζεσθαι ὑπὸ τοῦ Κενταύρου πρὸς τὸν Ἡρακλέα ῥαψῳδοῦσαν, ἀναμιμνήσκουσαν τῆς τοῦ Ἀχελῴου μνηστείας καὶ τῶν τότε γενομένων· ὥστε πολλὴν σχολὴν εἶναι τῷ Νέσσῳ, ὅ τι ἐβούλετο πρᾶξαι.* Ad hoc carmen respicit et schol. Apoll. Rhod. I 1212: *Ἡρακλῆς γήμας Δηϊάνειραν τὴν Οἰνέως θυγατέρα καὶ διάγων ἐν Καλυδῶνι παρὰ τῷ Οἰνεῖ ἐν συμποσίῳ Κύαθον ἤτοι* (Hermann coni. *Κύαθον τὸν Πύλητος*, vid. Athen. IX 411 A) *τὸν Οἰνέως οἰνοχόον, Ἀρχιτέλους δὲ παῖδα, πλήξας κονδύλῳ ἀνεῖλεν, ὅτι αὐτῷ τὰ ποδόνιπτρα ὕδατα ἀγνοῶν ἐπὶ τῶν χειρῶν ἐπέχεεν· φεύγων οὖν* 724
τὸν φόνον καὶ σὺν τῇ γαμετῇ στελλόμενος ἀνεῖλεν ἐν Εὐήνῳ ποταμῷ Νέσσον Κένταυρον, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος ἱστορεῖ. et schol. Il. φ v. 237: *Ἀρχίλοχος μὲν οὐκ ἐτόλμησεν Ἀχελῷον ὡς ποταμὸν Ἡρακλεῖ συμβαλεῖν, ἀλλ' ὡς ταῦρον.*

148. [130.]

Plut. vit. Marii c. 21: *Μασσαλιήτας μέντοι λέγουσι τοῖς ὀστέοις*

περιθριγκῶσαι τοὺς ἀμπελῶνας, τὴν δὲ γῆν, τῶν νεκρῶν καταναλωθέντων ἐν αὐτῇ καὶ διὰ χειμῶνος ὄμβρων ἐπιπεσόντων, οὕτως ἐκλιπανθῆναι καὶ γενέσθαι διὰ βάθους περίπλεω τῆς σηπεδόνος ἐνδύσης, ὥστε καρπῶν ὑπερβάλλον εἰς ὥρας πλῆθος ἐξενεγκεῖν καὶ μαρτυρῆσαι τῷ Ἀρχιλόχῳ λέγοντι, πιαίνεσθαι πρὸς τοῦ τοιούτου τὰς ἀρούρας.

149.

Aelian. Var. Hist. X 13: *Αἰτιᾶται Κριτίας Ἀρχίλοχον, ὅτι κάκιστα ἑαυτὸν εἶπεν· εἰ γὰρ μή, φησίν, ἐκεῖνος τοιαύτην δόξαν ὑπὲρ ἑαυτοῦ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐξήνεγκεν, οὐκ ἂν ἐπυθόμεθα ἡμεῖς, οὔτε ὅτι Ἐνιποῦς υἱὸς ἦν τῆς δούλης, οὔθ' ὅτι καταλιπὼν Πάρον διὰ πενίαν καὶ ἀπορίαν ἦλθεν εἰς Θάσον, οὔθ' ὅτι ἐλθὼν τοῖς ἐνταῦθα ἐχθρὸς ἐγένετο· πρὸς δὲ τούτοις, ἦ δ' ὅς, οὔτε ὅτι μοιχὸς ἦν, ᾔδειμεν ἄν, εἰ μὴ παρ' αὐτοῦ μαθόντες· οὔτε ὅτι λάγνος καὶ ὑβριστής· καὶ τὸ ἔτι τούτων αἴσχιστον, ὅτι τὴν ἀσπίδα ἀπέβαλεν· οὐκ ἄρα ἀγαθὸς ἦν ὁ Ἀρχίλοχος μάρτυς ἑαυτῷ, τοιοῦτον κλέος ἀπολιπὼν καὶ τοιαύτην ἑαυτῷ φήμην. Ταῦτα οὐκ ἐγὼ τὸν Ἀρχίλοχον αἰτιῶμαι, ἀλλὰ Κριτίας.*

150. [131.]

Malalas Chronogr. IV p. 68: *Ὅστις Λυγκεὺς πολεμήσας τῷ Δαναῷ βασιλεῖ τοῦτον ἐφόνευσε καὶ ἔλαβε τὴν βασιλείαν καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, καθὼς ὁ Ἀρχίλοχος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο.* Archilochus poeta, qui inepto chronographo rerum scriptor est, hanc fabularem memoriam potuit respicere, nisi forte aliud nomen velut *Ἀρχέμαχος* delitescit.

151.

Athen. I 30 F: *Ἀρχίλοχος τὸν Νάξιον οἶνον τῷ νέκταρι παραβάλλει.* cf. Eust. Od. 1633, 48.

152. [115.]

Hesych.: *Κάρπαθος τὸν μάρτυρα. παροιμία· Καρπάθιος δὲ λαγών* (Schmidt inserit *λέγεται*), *κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἐπηγάγετο· διὰ γὰρ τὸ μὴ εἶναι λαγωοὺς ἐν τῇ χώρᾳ, ἐπηγάγοντο αὐτοὶ καὶ τοσοῦτοι ἐγένοντο, ὥστε τόν τε σῖτον αὐτῶν καὶ τὰς ἀμπέλους ὑπ' αὐτῶν* 725
βλάπτεσθαι. ὁ γοῦν Ἀρχίλοχος παρὰ ταύτην τὴν παροιμίαν ἔφη· Καρπάθιος τὸν μάρτυρα. ubi vel *Κάρπαθος* legendum, ut est in lemmate vel *Κραπάθιος*. Zenob. IV 48: *Καρπάθιος τὸν λαγὼν . . . ὁ γοῦν Ἀρχίλοχος ταύτην τὴν παροιμίαν ἔφη·* (*Κάρπαθος τὸν μάρτυρα*, haec enim verba addo); cf. ibi interpr.

153.

Eustrat. ad Aristot. Eth. Nicom. VI 7: *παράγει δ' εἰς μαρτυρίαν .... ποίησιν Μαργίτην ὀνομαζομένην Ὁμήρου· μνημονεύει δ' αὐτῆς οὐ μόνον αὐτὸς Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ποιημάτων, ἀλλὰ καὶ Ἀρχίλοχος καὶ Κρατῖνος καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν μαρτυροῦσιν Ὁμήρου εἶναι τὸ ποίημα.* Ruhnken pro *Ἀρχίλοχος* coniecit *Ἀριστοφάνης* coll. Arist. Av. 810, poterat probabilius *ἀλλὰ καὶ Ἀρχιλόχοις Κρατῖνος*, sed nihil omnino tentandum.

154. [133.]

Eustath. 314, 43: *Ἀλκαῖος δὲ φασὶ καὶ Ἀρχίλοχος ἀγέρωχον τὸν ἄκοσμον καὶ ἀλαζόνα οἶδε.*

155. [134.]

Hesych.: *Ἀγόμενος· δοῦλος· παρὰ Ἀρχιλόχῳ*, Nauck. coni. *ἄτμενος* sine causa idonea.

156. [123.]

Hesych.: *Ἀηδόνος· νεοσσός· καὶ τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον παρὰ Ἀρχιλόχῳ.* coniungunt *ἀηδόνος νεοσσός*, contra Valckenaer *Ἀηδονιδεύς· ἀηδόνος νεοσσός* scripsit: reliqua videntur ad aliam glossam quae praecedit pertinere: *Ἀηδόνα· ᾠδήν, εὐφροσύνην· καὶ τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον παρὰ Ἀρχιλόχῳ*, ubi Schmidt sine idonea causa *Ἀριστοφάνει* legendum suspicatur.

157. [135.]

Hesych.: *Ἄζυγα· ἄζευκτον· Ἀρχίλοχος.* cod. *ἀζυγία*, quod correxit Salmasius.

158. [136.]

Hesych.: *Ἄκομψον· ἀπάνουργον, ἁπλοῦν, Ἀρχίλοχος· οὐκ εὖ διακείμενον.* non recte Schmidt Archilocho eripere conatur, (*Κρατῖνος*) *Ἀρχιλόχοις* scribens.

159. [137.]

Pollux VI 187: *λέγοιτο δ' ἂν ἐπὶ τούτῳ καὶ τὸ ἀμείβεσθαι· ἀμφίβολος δὲ ἡ ἀμοιβή· ἔστι μὲν γὰρ παρ' Ἀρχιλόχῳ καὶ παρ'* 726
Εὐριπίδῃ ἐν Ὀρέστῃ.

160. [138.]

Schol. Nicandri Ther. 213: Ἀργίλιπες δ' ἤτοι ἔκλευκοι ὡς Ἀρχίλοχος· ἀρχιλιπὴς δὲ φάσις. Ita cod. G. p., ἀργιλιπὴς δ' ἐφᾶ K, vulgo Ἀρχίλοχος δ' ἀργιλιπής φησιν. Bussemaker Φάσις (Φᾶσις), Lobeck coni. Ἀρχίλοχος δὲ ἀργιλιπὴς δημὸς φησίν. Ego conieci ἀργιλιπὴς δὲ φύσις, Hartung φύσιν mavult.

161. [139.]

Hesych.: Γυμνόν· ἀνυπόδητον (Cod. ἀνύδητον) ἢ ἀπεσκυθισμένον, ὡς Ἀρχίλοχος.

162. [141.]

Pollux II 27: βόστρυχος, ἀφ' οὗ καὶ διαβεβοστρυχωμένον παρὰ Ἀρχιλόχῳ.

163. [142.]

Hesych.: Δὶς τόσῃ· τῇ ἡλικίᾳ· Ἀρχίλοχος. ita Elmsley, vulgo διστόσῃ.

164. [144.]

Et. M. 324, 14: ἐκ Ῥώμης· ἡ ἐξ πρόθεσις, ὅταν αὐτῇ σύμφωνον ἐπιφέρηται, τρέπει τὸ ξ εἰς κ. δεῖ δὲ προσθεῖναι, χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῇ μετὰ παρέλκοντος· οἷον ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ (vid. Fr. 5)· Διὲξ σωλῆνος, καὶ πάλιν· Διὲξ τὸ μύρτον ἀντὶ τοῦ διὰ τὸ μύρτον. σημαίνει δὲ τὴν μυρσίνην.

165. [143.]

Pollux II 34: ἐκτενισμένοι μὲν εἴρηκεν Ἀρχίλοχος.

166. [146.]

Hesych.: Ἔτρεψεν· ἐπέτρεψεν, ἠπάτησεν, παρέτρεψεν· Ἀρχίλοχος.

167. [147.]

Hesych.: Ἥμισυ τρίτον· δύο ἥμισυ· Ἀρχίλοχος. H. Keil (Quaest. Gramm. p. 12) putat Archilochi nomen ex errore ortum: Hesychium usum grammatico, qui τρίτον ἥμισυ et τρίτον ἡμιπόδιον explicaverit, adhibito Archilochi versu: ἐν δὲ Βατουσιάδης, male Archilochi testimonium retulisse ad ἥμισυ τρίτον. Quae non recte disputata esse docui Philol. XVI 587 seq. 727

168.

Cyrill. Cram. An. Par. IV 183, 21: *Θριαθρίκη· Ἀρχίλοχος· καὶ ὅτι ἀπὸ Θριῶν τῶν Διὸς θυγατέρων διωνομάσθησαν, ὡς Φερεκύδης ἱστορεῖ· ἐπεὶ τρίαι εἰσίν, οἷον τρισσαὶ κατὰ τὸν ἀριθμόν.* et ib. *Θριαθρικκί· Μαντεῖαι καὶ ψῆφοι· οἷον τρισσαὶ τὸν ἀριθμόν.* Non expedio. Conieci aliquando *Θριαὶ θρησκαί*, et hoc modo restituendum censui versum anonymi poetae ap. Cram. An. Ox. IV 337, 26:

Θριαὶ·θρησκαὶ γρηῦν ἐπιπνείουσι κορώνην.

vid. Fr. adesp. 3.

169. [108.]

Pollux X 135: *Καὶ ἶπος τὸ πιέζον τὰς ἐσθῆτας ἐν τῷ γναφείῳ, ὡς Ἀρχίλοχος κέαται δ' ἐν ἶπῳ.* Eadem VII 41.

170.

Cram. An. Ox. I 249, 27: *Παρὰ τὸ ἐκεῖθι, κεῖθι καὶ κεῖ παρὰ Ἀρχιλόχῳ.*

171. [120.]

Eustath. Il. p. 851, 33: *Καὶ ἔοικεν ὁ σκορπιώδης τὴν γλῶσσαν Ἀρχίλοχος ἁπαλὸν κέρας τὸ αἰδοῖον εἰπών, ἐντεῦθεν τὴν λέξιν πορίσασθαι.*

172.

Pollux IV 71: *Ὁ δὲ τοῖς αὐλοῖς χρώμενος αὐλητὴς καὶ κεραυλὴς κατὰ τὸν Ἀρχίλοχον.*

173. [150.]

Pollux I 232: *Χρῆται δὲ καὶ Ἀρχίλοχος τῷ τῶν κοκκυμήλων ὀνόματι.* adde Athen. II 49 E, quem locum correxi ad Hippon. fr. 81.

174. [151.]

Etym. M. p. 529, 12: *Κοπάεν ξίφος παρὰ Ἀρχιλόχῳ· ἀπὸ τοῦ κοπάγειν· ζήτει.* ubi V *Κοπόεν· κόπος κοπόεις κοπόεν, ὡς στόνος στονόεις στονόεν*, M *Κοπτὰ ξίφος π*[ε] *ἀρχαι*[ς̀]. Scrib. *ἀπὸ τοῦ κόπτειν ζήτει εἰς τὸ κώπη* (p. 551, 36). Brevis syllaba *κο* firmatur latinis vocabulis *capulus* et *capio*, terminatio *αεις* iis, quae Herod. *π. μ. λ.* p. 10 affert. Meineke coni. *παρὰ Ἀλκμᾶνι* vel 728
παρὰ Ἀλκαίῳ, posterius verum videtur.

175. [152.]

Steph. Byz. v. *Κρήτη· ἡ μεγίστη νῆσος, ἣν Κρεέτην ἔφη Ἀρχίλοχος κατὰ πλεονασμόν.* cf. Eustath. ad Dionys. 498, ubi *Ἀρχίας τις.*

176. [181.]

Schol. Hom. Il. ζ 507: *Οἱ νεώτεροι ἐπιθυμεῖν τὸ κροαίνειν, ὡς Ἀρχίλοχος.* et deinde: *Τὸ κροαίνων οὐκ ἔστιν ἐπιθυμῶν, ὡς Ἀρχίλοχος ἐξέλαβεν.* Cf. Cram. An. Par. III 284, 7.

177. [153.]

Pollux X 160: *Ἀλλὰ μὲν καὶ κύρτη σιδηρᾶ ἀγγεῖόν τι, οἷον οἰκίσκος ὀρνίθειος, παρὰ Ἡροδότῳ καὶ Ἀρχιλόχῳ.*

178. [154.]

Schol. Aristoph. Plut. v. 476: *Κύφων . . . Ἀρχίλοχος δὲ ἀντὶ τοῦ κακὸς καὶ ὀλέθριος.* Cf. Schol. Lucian. Pseudol. c. 17. Suid. v. *Κύφωνες.*

179. [117.]

Etym. M. p. 152, 52: *Ἐπαφρόδιτος δὲ παρὰ τὸ λέχος λεχαίνειν, τὸ λέχους ἐπιθυμεῖν, καὶ κατὰ τροπὴν λεγαίνειν· ἔνθεν Ἀρχίλοχος· λέγαι δὲ* (hoc add. DV) *γυναῖκες ἀντὶ τοῦ ἀκόλαστοι.* Hartung *λεγαναὶ* scripsit.

180. [160.]

Pollux VI 80: *Μέσπιλα, ἃ καὶ ὄα καλεῖται· καὶ τοὔνομά ἐστι παρὰ Πλάτωνι τοῦτο, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ ἐκεῖνο.*

181. [157.]

Hesych.: *Μουνόκερα· τὸ μηκέτι ἔχον τὴν ἀλκήν· ὡς Ἀρχίλοχος.* fort. *μουνόκερον*, contra Lobeck *τὰ μ. ἔχοντα*, Schmidt *μουνοκέρατον* suspicatur.

182. [155.]

Suidas: *Μυδαλέας, διαβρόχους, μυδαλέα δάκρυσι, καὶ μυδάλεον, δίυγρον, παρὰ Ἀρχιλόχῳ διάβροχον, λέγει δὲ τὸ ἐπίδακρυ καὶ κάθυγρον ὄμμα* (ita Meineke emendavit, vulgo *αἷμα*), *τὸ ἐννότερον, ῥυπαρόν.* Eadem Phot. 278, 13, sed Archilochi nomine omisso.

Videtur igitur Archilochus *ὄμμα μυδάλεον* dixisse, non recte 792
autem Meineke coni. *Αἰσχύλῳ* legendum esse compar. Aesch. Pers. 536.

183. [156.]

Tzetz. ad Lycophr. 771: *Οἱ δὲ μύκλους φασὶ τοὺς κατωφερεῖς πρὸς γυναῖκας· εἴρηται δὲ ἀπὸ ἑνὸς Μύκλου αὐλητοῦ κατωφεροῦς εἰς γυναῖκας, καὶ κωμῳδηθέντος ἐπὶ μαχλότητι ὑπ' Ἀρχιλόχου.* Petita haec sunt ex antiquis in Lycophronem scholiis, vid. Et. M. 594, 21, ubi cum nulla fiat Archilochi mentio, suspicabar Tzetzem errasse; sed cum Tzetze schol. nuper editus tuetur Archilochi auctoritatem.

184. [140. 145. 158. 163.]

Suidas: *Μυσάχνη· ἡ πόρνη παρὰ Ἀρχιλόχῳ· καὶ ἐργάτις καὶ δῆμος* (Küster *δήμιος*, sed *δῆμος* tuetur Sueton. ap. Miller Misc. 415) *καὶ παχεῖα.* Cf. Eustath. 1329, 34: *Ἀρχίλοχος δὲ παχεῖαν καὶ δῆμον ἤγουν κοινὴν τῷ δήμῳ, καὶ ἐργάτιν, ἔτι δὲ μυσάχνην παρ' ἀναλογίαν τοῦ ἁλὸς ἄχνη καὶ εἴ τι τοιοῦτον.* Adde ib. 1088, 39: *ἡ δὲ ῥηθεῖσα ἔννοια καὶ ἐργάτιν τὴν τοιαύτην ἐθέλει καλεῖσθαι γυναῖκα, καὶ παχεῖαν δὲ διὰ τὸ πολύτροφον ... καὶ τὸ δῆμον αὐτὴν λέγεσθαι παρὰ Ἀρχιλόχῳ.* et praeterea Hesych.: *ἐργάτις, τὴν Νεοβουλείαν λέγει ὡς παχεῖαν.* Cum Aristophanis Schol. Av. 1619 versum proferat: *περὶ σφυρὸν παχεῖα, μισήτη γυνή*, auctoris nomine non addito, fortasse hic Archilochi est, qui dixerit: *Ἐργάτις* | *Περὶ σφυρὸν παχεῖα, μισήτη γυνή, Δῆμος, μυσαχνή.* quae Hartung refingere maluit: *Δημοεργάτις περὶ . . . Πόρνη μυσαχνή.*

185. [159.]

Hesychius: *Μύσχης· εὖρος* (Sopingius *εὐρώς*, potius *νεφρός*) *ὡς Ἀρχίλοχος* (ita Alberti, v. *Ἀμφίλοχος*). Ibid. sequitur *Μύσχον τὸ ἀνδρεῖον καὶ γυναικεῖον αἰδοῖον.* Fort. pertinet ad fr. 47, ubi alii *μύσχεω* pro *μύκεω* legisse videntur.

186. [109.]

Schol. Hom. Il. Ζ 201: *καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα τὰ ἐξ ὀξύας τοῦ δένδρου, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος· ὀξύη ποτᾶτο.*

187. [161.]

Pollux X 27: *ἢ ὡς Ἀρχίλοχος πακτῶσαι, τὸ κλεῖσαι.*

188. [164.]

Eust. Il. 711, 32: *Λέγει δ' αὐτὸς* (haud dubie Aristophanes Byz.) *καὶ τὰς προκας παρ' Ἀρχιλόχῳ ἐπὶ ἐλάφου τεθεῖσθαι, παρ' ᾧ καί τις διὰ δειλίαν προσωνομάσθη πρόξ.*

189. [165.] 730

Tzetz. Lycophr. 91: *Πύγαργον, δειλὸν ἢ αἰσχρὸν ἢ ἅρπαγα· εἰσὶ γὰρ μελάμπυγοι, πύγαργοι εἴδη ἀετῶν κατ' Ἀρχίλοχον* (Vit. 3 *Ἀρχέλαον*), nisi forte tantum fr. 110 respexit.

190. [121.]

Hesych.: *Πυρριχίζειν· τὴν ἐνόπλιον ὄρχησιν καὶ σύντονον πυρρίχην ἔλεγον. οἱ μὲν ἀπὸ Πυρρίχου τοῦ Κρητός, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ διάπυρον εἶναι, οἱ δὲ ἀπὸ Πύρρου τοῦ Ἀχιλλέως· ἐφησθέντα γὰρ τῷ Εὐρυπύλου φόνῳ ὀρχήσασθαι φησὶν Ἀρχίλοχος· ὅθεν καὶ ὁ Πυρρίχιος ποὺς ὠνομάσθη.*

191.

Choeroboscus p. 83 (et 315): *εὑρίσκομεν δὲ καὶ ἐπὶ τῆς σταφυλῆς διὰ τοῦ ω λεγόμενον ῥώξ, ῥωγὸς παρὰ Ἀρχιλόχῳ.*

192. [168.]

Hesychius: *Σάλπιγξ· σιγηνοσάλπιγξ* (Meineke *εἰρηνοσάλπιγξ*) *ἀντὶ τοῦ κῆρυξ. τινὲς δὲ ὄρνιν ποιόν· καὶ ὄργανον πολεμικόν, καὶ θαλασσίαν σάλπιγγα· παρ' Ἀρχιλόχῳ δὲ τὸν στρόμβον.*

193. [169.]

Hesychius: *Σκελήπερον· νήπιον· Ἀρχίλοχος.* Sopingius *σκέληθρον* coni., L. Dindorf *σκελιφρόν*, Schneidewin *σκελεφρόν*. Servo apud Plautum in Milite, qui vulgo *Sceledrus* dicitur, videtur *Scelepri* nomen fuisse.

194. [170.]

Eust. Od. 1828, 11: *καὶ λιμοκίμβιξ δὲ ὁ αὐτὸς κυμινοκίμβιξ διὰ σμικρότητα· καὶ ῥυποκόνδυλος καὶ συκοτραγίδης παρὰ Ἱππώνακτι καὶ Ἀρχιλόχῳ διὰ τὸ εὐτελὲς τοῦ βρώματος.* nam Eustathius ultimum tantum vocabulum ex iambographis petiisse videtur, reliqua comicorum poetarum sunt.

195. [171.]

Erotian. 360 (124 Klein): *Τράμιν*, τὸν ὄρρον, ὅνπερ καὶ ἱππόταυρον (ἱπποταύριον Valckenaer) καλοῦμεν . . . μέμνηται καὶ Ἀρχίλοχος (B ἀρχίλαχος, C ἄρχιολος).

196. [172.]

Pollux II 23: Καὶ οὐλότριχες παρ' Ἡροδότῳ, Ἀρχίλοχος δὲ ἀναστρέψας *τρίχουλον* εἴρηκεν.

197. [174.] 731

Eust. Od. 1746, 8: Ὁμοίως τῷ θῶ, θύος, καὶ φλῶ, *φλύος* παρὰ Ἀρχιλόχῳ ἐπὶ φλυαρίας.

198. [175.]

Athen. III 86 B: Καὶ Ἀρχίλοχος δὲ τῆς *χηράμβης* (ABP χηράμβας, VL χηράβας) μέμνηται.

199.

Hesych.: *Ψαυστά*· ψαιστά (ita Musurus, cod. iterum ψαυστά). Ἀρχίας. corr. *Ἀρχίλοχος*.

Ab Archilocho alienus versus, quem adscripsit Marius Plot. 268: „De hoc metro id est puro iambico trimetro *Archilochio* exempla Graeca haec sunt:

> *Πάτερ Λύκαμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε.*
> *ETION KI ΛΕΙ Kу ΕΜЧCIΛ· 1TEN PPOΛI*"

ita codex B, *ETIONOKΛΕΙΚΕΜΤCΙΛΙΤΕΠΡΡΟΛΤ* A a Keilio collatus, vulgo ex interpolatione: ἔπος· τίς σὰς παρήειρεν φρένας. Olim hic quoque Archilochi versum delitescere arbitratus tentavi: Ἐπήν τι δεύῃ, μὴ 'π' ἀχηνίῃ τρέπειν. comparata Hesychii glossa: Μὴ πασχηνίῃ τρέπειν· μὴ αἰτιοῦ τὴν πενίαν, ὅτε δέηται, ubi corrigendum: μὴ 'π' ἀχηνίῃ τρέπειν· μὴ αἰτιῶ τὴν πενίαν, ὅταν δέῃ τι. Sed Plotium Aeschyli versum:

> Ἰὼ Καΐκε Μύσιαί τ' ἐπιρροαί·

ex Myrmidonibus sive potius Mysis adhibuisse (fr. 139) signi-

ficavi in proecdosi, idem iam olim Scaliger, postea Nauck animadvertit. — *Archilocho* non iam abiudicaverim versum, qui legitur alio loco eiusdem grammatici p. 271, ubi de *Alcmanis* trimetro brachycatalecto coluro agit, cuius hoc exemplum

ΑΚΡΕϹΜΕΝΟΥΚΕϹΕΤΙΝΟΙΔΙΧΗΟϹ

cod. A exhibet (B *ΑϹΚΙϹ* et *ΛΙΧΝΟΧ*, Putschius Aeschyli versum Sept. 287 substituit), deinde Plotius pergit: „huic si addiderimus alterum pedem disyllabum iambum, erit trimetrum iambicum purum acatalectum *Archilochium*, de quo paulo ante tractavi:

Ἄσκρες μὲν οὐκ ἔσεστι μοὶ λύχνος βαθύς."

ubi cod. A *ΑϹΚΡΕϹΜΕΝΟΙΚΕϹΕΤΥΝΟΥΔΙΧΝΟΧΒΑΘΕ*, item B *ΑϹΚΡΙϹΜΕΝΟΙΚΕϹΕϹΤΙΝΟΥΔΙΧΝΟϹΒΕΕ*. Archilochi potius quem Alcmanis versu usum esse metricum consentaneum est. In librorum corruptelis haec fere mihi videor deprehendere:

Λοκρὶς μὲν οὐκέτ' ἐστίν, οὐδ' ἴχνος βλέπω.

Locrensium civitas penitus eversa dicitur, sed cuius urbis excidium poetae obversatum sit, nequeo assequi. Scaligerum miror primo loco *Ἀσπὶς μὲν οὐκέτ' ἐστὶν οὐδ' ἴχνος*, secundo *ἀκὶς μὲν* .... *οὐδ' ἴχνος βέλους* scripsisse, neque obtemperavit Keil, qui bis *ἀσπὶς*, extremo versu *ἴχνος βαθύ* edidit. Ego olim exstimavi legendum esse: *Ἀσπὶς μὲν οὐκέτ' ἐστί μοι, λίγδον δ' ἔχω.* quod Hartung recepit, nisi quod versu extremo *ψυχὴν δ' ἔχω* scripsit; contra Emperius *Ἀσπὶς μὲν οὐκέτ' ἐστί οἱ διαὶ χερός* coniecit. — Sed anceps est iudicium de trimetri catalectici exemplo quod ibidem proponitur:

Ἀ̣ΝΤΩΤΙ ΜΟΥΣΑ ΠΡΟΣΙΜΕΣΟΝ.

cod. A *ΑΝΤΩΤΙΜΟΥϹΑΠΡΟΙΜΗϹΟΝ*,

B *ΑΝΤΩΤΙΜΟϹΑΠΠΟϹΑΛΗϹΟΝ.*

et deinde grammaticus haec subiungit: „Hic enim si fuerit addita 732
in fine syllaba, fiet *Archilochium*, de quo paulo ante tractavi,

ΑΝΤΟΝΙ ΝΟΤΙ ΜΟΥΣΑ ΠΡΟΣΑΔΜΙΣΑΤΟΣ.

atque plane conspirat A, neque magnopere discrepat B

ΑΝΥ^ωΟΝΙΝΟΤΙΛΙΟΧϹΑΠΡΟϹΑΛΕϹΤΑΤΟϹ.

Facile apparet priore loco aliquot litteras interceptas esse, quae altero loco servatae sunt. Itaque iam licet utrumque exemplum redintegrare:

Ἀντ' ὧν τι νῶϊ Μοῦσα προσλάλησον,
Ἀντ' ὧν τι νῶϊ Μοῦσα προσλαλησάτω.

sane libri v. 2 *προσλαλίστατος* videntur exhibere, sed neque usitatum hoc vocabulum, neque adiectivi forma structurae conveniens: nam non credibile graecum metricum, cum amplificandus vel decurtandus esset versus, eadem licentia usum esse, qua Plotium stupidum hominem. Archilochi utrum prior an posterior sit versus, non liquet, nam etiam catalecticis trimetris usus est hic poeta. Sed quoniam vocabula *λαλεῖν*, *προσλαλεῖν*, *λάλος* ab antiquorum usu abhorrerent, si a Pratina discesseris, incertus haereo de auctore versus. Quod si metricus suo periculo composuit haec exempla, certe ionici poetae sermonem consulto adscivit. Antea confidenter metrico tribui, quandoquidem Antonium Musam medicum Augusti aetate nobilem hic memoratum esse existimabam, id quod etiam Brunckio visum est. Sed haec et alia criticorum pericula qui cognoscere cupiat, Keilium adhibeat. — Fictis exemplis passim usum esse metricum antiquiorem argumento est versus eodem loco adscriptus, quo versu Didymus grammaticus idemque musicae artis peritissimus*), qui Neronis saeculo vixit, memoratur:

Δίδυμός ποθ' ἡμῖν περιτυχὼν ὁ μουσικός.

quem versum Plotius latino sermone ita conformavit:

Didymus carens lumine poeta musicae.

qui quidem non *ὁ μουσικός*, sed *οὐ μουσικός* sibi visus est legisse.

Diomedis loco III p. 500 ed. Gaisf. (p. 515 ed. Keil): Dimetrum quoque quod est ex superiore parte hexametri Archilochus (cod. Archilochium) una syllaba auxit et fecit tale:

Vult tibi Timocles."

fortasse aliquis suspicetur Archilochi versiculum delitescere: nam latinum hoc exemplum non satis commodum; conveniens foret:

Ὤλετο Τιμοκλέης.

verum Diomedes latinis ubique, neque vero graecis exemplis utitur.

---

*) Didymus, secundum Suidam Heraclidae filius, Pontici opinor iunioris, qui tenebricosum poema *Λέσχας* elaboravit, quique filio Didymi nomen indidit in honorem clari grammatici, is igitur Didymus grammaticam professus et sec. Suidam *μουσικὸς λίαν καὶ πρὸς μέλη ἐπιτήδειος*, fortasse Neroni a studiis fuit, scripsitque *περὶ τῶν ὁμοιοτήτων*, cuius operis lib. I adhibet Porphyrius in comment. in Ptolemaei Harmonica.

In Theognideorum carminum syllogen haud dubie etiam Archilochiarum elegiarum reliquiae receptae sunt, velut v. 531 seqq., de quo loco conf. supra fr. 123. — Ad Archilochi epodos commode potest revocari:

Ἄκουε δὴ κακοῦ λόγου.

vid. Proverb. Append. I 14: *ἐπὶ τῶν τοὺς μύθους διηγουμένων.* quod ipsum videtur ad similitudinem veteris proverbii compositum, quo Plato utitur in Gorgia p. 523 A: *Ἄκουε δή, φασί, μάλα καλοῦ λόγου.* — Archilochi fortasse versus est ap. Zenob. II 90:

Γέρων ἀλώπηξ οὐχ ἁλίσκεται πάγῃ.

sive ut est apud Apostol. V 37 A *γέρων πίθηκος κτλ.* — In Hesychii thesauro multae insunt haud dubie glossae Archilochiae, quibus iambographi nomen non est additum, velut: *πάγη δέ τις· παγὶς δέ τις.* quae verba fabulae enarrationi conveniunt. — Item haud cunctanter huc refero Hesychii glossam: *Ἐπ' Αἰννύρων ὁδῶν· Αἰννύρα χωρίον τῆς Θράκης ἀπὸ Αἰννύρου ὀνομασθέν,* ubi corrigo: *Ἐπ' Αἰνύρων ὁδόν.* fuit enim locus in Thaso insula, ubi auri 733
metalla, vid. Herod. VI 46; minus igitur recte Hesychius *τῆς Θράκης* scripsit, neque tamen hoc decet corrigere, quamquam aliter visum est Meinekio in Philologo XIII 539.

Aliis in locis Archilochi nomen oblitteratum videtur, velut apud Hesychium: *Εὐόργοις· ὄχος γὰρ εὐδέτοισιν εὐόργοις ἔπος· νῦν ἐπὶ ψόγου, τοῖς μὴ ὀργιζομένοις ἐφ' οἷς δεῖ, ἀλλὰ πάντα εὖ φέρουσιν· ἔσθ' ὅτε δὲ ἐπὶ ἐγκωμίου·* ubi conieci: *(Ἀρχίλ)οχος·*

(Τλητὸν) γὰρ οὐδὲ τοῖσιν εὐόργοις ἔπος.

οὐδὲ τοῖσιν etiam Heinsius divinavit. — Apud Strabonem VIII p. 340: *Αἰσχύλος·*

Κύπρον Πάφου τ' ἔχουσα πάντα κλῆρον.

Meineke *Ἀρχίλοχος* scribendum esse suspicatus est.

Archilochi nomen saepe ex errore ortum, sicut schol. Hom. Od. *κ* 193 male *Ἀρχίλοχος* pro *Ἀρίσταρχος* legitur, idem error deprehenditur Schol. Hesiod. Theog. 991 et Schol. Aristoph. Nub. 109. (Suid. v. *Φασιανός*). — Ap. Schol. Nic. Ther. 617 vulgo *Ἀρχίλοχος*, sed G *Ἀντίλοχος*, Ruhnkenius emendavit *Ἀμφίλοχος*. — Ap. Polluc. VI 100: *καὶ γευστηρίου μὲν Ἀριστοφάνης μέμνηται, μάνου δὲ Νίκων ἐν Κιθαρῳδῷ . . . ὁλκαίου δὲ Ἀντίοχος· ἔστι δὲ ὁλκαῖον, ᾧ τὰ ἐκπώματα ἐναπονίπτουσιν,* Ruhnkenius *Ἀρχίλοχος*, rectius Meineke *Ἀντίδοτος* coniecit. — Apud Polluc. X 141:

καὶ ὀπήτιον εἴρηται ἐν Νικοχάρους Κρησίν· τοῖς τρυπάνοις ἀντίπαλον, ὅπερ ἀρχίλιον (vel *ἀγχίλιον*). sic libri, corrigunt *'Αρχιλόχειον* parum probabiliter. Meineke scripsit:

τοῖς τρυπάνοισιν ἀντίπαλον ὀπήτιον.

— Et. M. 72, 39: *τὸ γὰρ ἐναλλάσσειν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀλφαίνειν ἐλέγετο*, sic recte PVh, sed D *πτ' αρχ*, non recte Valckenaer *παρὰ τῷ 'Αρχιλόχῳ* coniecerat. — Neque vere Gaisford coniecit ap. Zenobium Prov. I 52 pro *'Αριστοφάνης ἐν τετραμέτροις* scribendum esse *'Αρχίλοχος.**)

---

*) Cramer An. Ox. I 307, 22: *τὸ ο λῆγον εἰς ρω ἐπιφερομένου συμφώνου, μὴ τοῦ μυ, ψιλοῦται, οἷον ὀργή· ὀρχηστὴς 'Αντίλοχος.* Parii poetae nomen sibi deprehendisse visus est, ubi apparet *'Ορσίλοχος* scribendum esse.

II.

SIMONIDES AMORGINUS.

Simonidis Amorgini Iamborum liber secundus ap. Athen. II 57 D (fr. 11) et ap. gramm. Bekk. (fr. 33) memoratur, neque plures libri videntur fuisse: nam liber XI, quem dicit Eusebius (fr. 6), ex errore librariorum profectus est: quod Suidas exhibet: *Σιμωνίδης . . . ἰαμβογράφος· ἔγραψεν ἐλεγείαν* (Eudoc. *ἐλεγεῖα*) *ἐν βιβλίοις β', ἰάμβους*, corrigendum censeo: *ἔγραψεν ἐλεγεῖα, ἰάμβους ἐν βιβλίοις β'*. Eosdem libros haud dubie rursus Simonidi epico poetae tribuit: *τὴν εἰς Αὐλίδα σύνοδον τῶν Ἀχαιῶν, τριμέτρων βιβλία β', περὶ Ἰφιγενείας α'*. Fortasse Simonides etiam choliambis versibus iam ante Hipponactem usus est, quamquam vestigia huius numeri incerta, vid. fr. 8 et 18. *Elegiarum* nihil servatum, sed haud scio an carmen, quod legitur ap. Stob. Flor. XCVIII 29: *Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεὶ κτλ.*, quodque Simonidi Ceo vulgo tribuunt (fr. 85), potius Amorgino poetae sit vindicandum: nam si quid aliud antiqua simplicitate est insigne, quae a lyrici consummata arte abhorret. Denique etiam carmen, quod *ἀρχαιολογία τῶν Σαμίων* fuit inscriptum, quod Suidas male ad Simmiam transtulit, videtur elegiacum fuisse.

Memorabile est, quod in Et. M. 713, 17 auctore Choerobosco traditur, iambographi nomen per $\bar{\eta}$ non per $\bar{\iota}$ scribendum esse: *Σιμωνίδης ἐπὶ μὲν τοῦ ἰαμβοποιοῦ διὰ τοῦ $\bar{\eta}$ γράφεται, καὶ ἴσως παρὰ τὸ σῆμα ἐστίν· τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ λυρικοῦ διὰ τοῦ $\bar{\iota}$, καὶ ἴσως παρὰ τὸ σιμός ἐστι. Χοιροβοσκός.* (cf. Bibl. Coislin. 597 ubi contra praecipitur iambographi nomen per $\bar{\iota}$, melici per $\bar{\eta}$ scribendum esse.) In Choerobosci quidem Orthographia, quam Cramerus in An. Ox. Vol. II edidit, nihil de hoc discrimine praecipitur; sed deprehenditur haec scriptura in Vol. Herculan. collect. alt. IV 201: *ἀλλ' ἐξ ὅτου τὸν Ἀρχίλοχον ἐθαύμαζε* (*ἡ Ἑλλὰς*) *καὶ τὸν Ἱππώνακτα καὶ τὸν Σημωνίδην καὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ καὶ Εὐριπίδει καὶ τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς ἔνια πονηροῖς προσώποις περικείμενα καὶ περὶ πονηρῶν πραγμάτων γεγραμμένα, καὶ κατεγέλα χρηστοῖς*

περικείμενα καὶ περὶ χρηστῶν ἀκούουσα πραγμάτων. Haec fragmenta sunt operis ut videtur *περὶ ποιημάτων*, Philodemi opinor, quamquam in illa bibliotheca etiam Demetrii Byzantii reliquiae *περὶ ποιημάτων* repertae sunt. Et in his quidem chartis etiam *Archilochi* fit mentio 116: *ἀπόδειξιν τοίνυν ἐπαγγειλάμενος, ὅτι οἱ ἀγαθοὶ ποιηταὶ παρ' οὐδὲν ἄλλο πρωτεύουσίν τε καὶ μόνοι διαμένουσιν ἢ παρὰ τοὺς ἤχους .... διότι μόνοι ταὐτὸ ποιοῦσιν Ὅμηρός τε καὶ Ἀρχίλοχος καὶ Εὐριπίδης, πρὸς δὲ τούτοις Σοφοκλῆς καὶ* 735
Φιλόξενος, ὁμοίως δὲ καὶ Τιμόθεος τὰ ποιήματ' αὐτῶν μίσγων· νῦν δὲ περὶ τῶν ἤχων κτλ. item 117: *Διοίσει δὲ οὐδέν φησιν, οὐδὲ ἂν Ἀρχίλοχον ἢ Εὐριπίδην ἢ ἄλλον τινὰ Ὁμήρῳ συμβάλλωμεν.* Homericorum versuum passim reliquiae deprehenduntur, velut 112 Il. *β* 144 *κινήθη δ' ἀγορὴ (ὡς κ)ύματα μακρὰ θαλάσσης πόντου Ἰκαρίοιο*, 124 *κίονα μακρήν* et *ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς μακράς.* et *μέγα βράχε φήγινος ἄξων*, 162 *σκιῇ ἴκελον, ἡ δ'* (non *τῇσδ'*) *ἐλελίχθη γυῖα* et *μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον*, 156 permire *οἷον οὕτως*
ΕϹΠΕΤΕΜΟΥΔΙΟϹΥΜΠΑΔΩΜΑΤΑΝΥΜΟΙΕΧΟΥϹΑΙΟΙΤΡ·
Η
ϹΠΡϹ · Τ · ΝΔΗΝΕΥϹΙΝ ΠΥΡΕΜ · · ϹΑΧΑΙΩΝ ΑΙΑΝΤΟϹΔΟΡΥΜΕ(ιλι)Ν(ον) vid. Il. *π* 112 seq. Item memorabilis locus 180 *καὶ ὅταν λέγῃ — ΚΑΤΑΧΘΟΝΟϹ — ΤΡΙΓΥΑΚΑΙΤ — ΘΩΡΜΗΘΝ — Λ — ΘΥΜΟϹΑΝΩ — ΔΕΜΟΙΕΝΧΕΙΡ — ΗΙΚΕΛΟΝΚΑΙΟ — ΕΠΛΕΤΟ.* ubi nescio an temere confusus sit locus Il. *ψ* 100 cum Od. *κ* 205 seq., sed fortasse ille Odysseae locus olim in antiquis libris aliter fuit conformatus. Etiam 120 *ἡ δ' αἶψ' (ἐξελ)θοῦσα θύρας Δ .. Ε φα(ειν)άς* fortasse aliud latet quam *ὤιξε*, quod Od. *κ* 230 legitur. Nescio cuius poetae versus extat 111: *οἷον·*

Η. καταφθιμένοισι πολυλλίστη βασίλεια.

item 110 delitescunt poetarum reliquiae, et alias passim. Iam *Sophoclis* versum adhibet 120:

Βαρὺς βαρὺς ξύνοικος, ὦ ξένοι, βαρύς.

quo versu rhetores et grammatici saepius utuntur, sed omisso poetae nomine (vide Nauck Frag. Trag. adesp. 22, ubi *ὦ φίλοι* legitur); item Sophoclis versum deprehendi 137:

Ναῦται δ' ἐμηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα,

vid. Athen. III 99 D. Porro sive Sophoclem sive Aeschylum respexit 192: *τὴν κά(κ)οσμον οὐράνην ἔρρι(ψ)εν τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ὀδυσσέως ἀμίδας συντετρίφθαι.* Euripidis versu utitur 108: *οἱ δὲ καὶ καταπλεύσαντες εἰς τὸν λιμένα καὶ παραφάσχοντες*

ἐλπίδας, ὡς αὐτοὺς οὐδ' ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ εἰγάθοι Διός, τὸ μὴ οὐ κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν τὸν εὐδαίμονα. item 195 Sophoclis et Euripidis nomina apparent. Philosophi memorantur Nausiphanes Democritius et Idomeneus 206. Denique adscribo 113: καθάπερ ἐμφανίζειν τὰς τῶν βρεφῶν ὑπὸ τῆς ᾠδῆς τῆς ἀγραμμάτου κατακοιμισμούς. et 199: ὀλίγον λόγον οὗτος Ὀρφεοτελεστοῦ τυμπάνῳ καὶ παιδαγωγοῦ καλαμίδι προσθείς, ὅτι δεῖ τὰ ψευδορήμονα ἐγλέγειν.

---

1. [1.]*) 736

Ὦ παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος
πάντων ὅσ' ἔστι, καὶ τίθησ' ὅπῃ θέλει·
νόος δ' οὐκ ἐπ' ἀνθρώποισιν· ἀλλ' ἐφήμεροι
ἃ δὴ βότ' αἰεὶ ζῶμεν, οὐδὲν εἰδότες,
ὅπως ἕκαστον ἐκτελευτήσει θεός.
ἐλπὶς δὲ πάντας κἀπιπειθείη τρέφει
ἄπρηκτον ὁρμαίνοντας· οἱ μὲν ἡμέρην
μένουσιν ἐλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων περιτροπάς.

Simonides Amorginus. Fr. 1. Integrum hoc carmen servavit Stobaeus XCVIII 16: Σιμωνίδου. — V. 2. ὅσ' Gesn., codd. ὅς. — ὅπῃ, vulgo ὅπη, Ahrens ὄκῃ. — V. 3. νόος, Grotius νοῦς. — ἐπ', Brunck ἔπ'. — ἐφήμεροι, Vind. Trinc. Gesn. ἐφημέριοι, Meineke ἐπ' ἡμέρην, ego aliquando tentavi ἐπ' ἡμέρην Αἰεὶ βροτοὶ φρονεῦμεν. — V. 4. ἃ δὴ βότ' αἰεὶ ζῶμεν scripsi, ἅδη βοτὰ ζώομεν A, ἅδη βοτὰ B, δὴ βροτοὶ ζώομεν Vind., δὴ βροτοὶ ζώομεν ἀεὶ δὴ βοτὰ ζώομεν Gesn., δὴ βρωτοὶ ζώομεν ὅπως μένουσ' ἐλθεῖν Trinc., mediis omissis. Grotius ἀεὶ βροτοὶ δὴ ζῶμεν, Ahrens ἃ δὴ βοτὰ ζώουσιν, Schneidewin ἀλλ' ἃ δὴ βροτοὶ Ἐφημέρειοι ζῶμεν, postea ἀλλ' ἃ δὴ βοτά, Meineke ἀεὶ βότ' οἷα ζῶμεν, qui ἃ δὴ pro ἅτε δὴ vel οἷα δὴ neque hic neque apud Soph. Ai. 1041 ferendum esse censet. Interim tueor meam correctionem, quamquam non ignoro, quantis difficultatibus emendatio Simonidearum reliquiarum, quas servavit Stobaeus, impedita sit. Componas cum his Heracliti fr. 111 quamvis non omni ex parte simile: τίς γὰρ αὐτῶν νόος ἢ φρὴν δαήμων; ἀοιδοῖσιν ἕπονται καὶ διδασκάλῳ χρέωνται ὁμίλῳ, οὐκ εἰδότες, ὅτι οἱ πολλοὶ κακοί, ὀλίγοι δ' ἀγαθοί· αἱρεῦνται γὰρ ἓν ἀντὶ πάντων οἱ ἄριστοι κλέος ἀέναον· θνητῶν δὲ οἱ πολλοὶ κεκόρηνται ὅκωσπερ κτήνεα. — V. 5. ὅπως, A a pr. m. ὅμως. Scripseram ὅκως. — ἐκτελευτήσει AB Vind., ἐκτελευτήσῃ. — V. 6. κἀπιπειθείη ABN Vind., κἀπιθείη vulgo. Fort. legendum καὶ πεποιθίη, cf. Hesych. πεποιθίαν, ἐλπίδα, προσδοκίαν. κἀπιπειθίη Welcker, κἀπ' ἀπειθίῃ Haase, κἀπὶ πενθείῃ Ahrens. Sed cf. Hesych. ἐπιπειθείη· ἀναπεισμονῆσα, ubi Schneidewin ἀναπεισμονή. Σιμωνίδης α'. corrigit, hoc quidem satis incertum, quod Simonidis nomen delitescere putat, sed probabilius certe, quam quod Schmidt tentavit ἐν πείσῃ· ἐν πεισμονῇ. — V. 8. Olim conieci μένουσιν ἔλδωρ, sed vitium alibi delitescit. Infini-

---

*) Numeri adiecti sunt editionis Welckerianae.

νέωτα δ' οὐδεὶς ὅστις οὐ δοκέει βροτῶν
πλούτῳ τε κἀγαθοῖσιν ἵξεσθαι πλέον.
φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβόν,
πρὶν τέρμ' ἵκηται· τοὺς δὲ δύστηνοι νόσοι
φθείρουσι θνητῶν· τοὺς δ' Ἄρει δεδμημένους
πέμπει μελαίνης Ἀΐδης ὑπὸ χθονός·
οἱ δ' ἐν θαλάσσῃ λαίλαπι κλονεύμενοι 737
καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἁλός
θνήσκουσιν, εὖτ' ἂν εὖ δυνήσωνται ζόειν·
οἱ δ' ἀγχόνην ἅψαντο δυστήνῳ μόρῳ,
καὐτάγρετοι λείπουσιν ἡλίου φάος.
οὕτω κακῶν ἄπ' οὐδέν· ἀλλὰ μυρίαι
βροτοῖσι κῆρες κἀνεπίφραστοι δύαι
καὶ πήματ' ἐστίν· εἰ δ' ἐμοὶ πιθοίατο,

tivus *ἐλθεῖν* a *μένουσιν* suspensus recte se habet, verum sententia non recte procedit, nam homines non tam exspectant dierum et annorum vices, quam sperant futurum tempus vota sua rata facturum. Mihi scribendum videtur *εὖ μὲν ἡμέρην μένουσιν ἐλθεῖν, εὖ δ' ἐτέων περιτροπάς.* quod fere ita dictum est, quemadmodum *εὖ ἥκειν* dicitur, adde huc proprium nomen *Εὐέλθων*. — V. 9. *νέωτα*, cf. Hesych. *νέωτα· εἰς τὸ ἐπιὸν ἢ νέον ἔτος.* neque opus est Meinekii coniectura (Poet. Com. IV 717) *ἐς νέωτα*, quamquam ita est in proverbio: *Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος.* Hoc autem loco, si recte v. 10 *πλέον* emendavi, adverbium *νέωτα* substantivi vice fungitur, quemadmodum *τὸ χθές, τὸ νῦν, τὸ ἀεί*, alia, neque *εἰς νέωτα* dicere licuit. Cobet *ὥρασι* satis audacter et neglecta graeci sermonis proprietate scripsit. — V. 10 *πλέον* scripsi, legebatur *φίλος*, h. e. sperant annum proximum bonis omnibus refertum fore. Meineke *φλέων* coniecit, cum antea *πλούτῳ τε καὶ θεοῖσιν ἵξ. φίλος* scripsisset. Ego antea conieci *οὐ δοκέει βρύον πλούτῳ τε κἀγαθοῖσιν ἵξεσθαι φάος*, quod recepit Hartung; Sybel non recte *ἵξεσθαι θεούς*. — V. 13. *θνητῶν*, A *βροτῶν θνητῶν*, Ahrens *δύστηνοι βροτῶν φθείρουσι νοῦσοι* ubi offendit verborum traiectio, id poeta opinor dicturus erat *τοὺς δὲ δυστήνῳ μόρῳ φθείρουσι νοῦσοι.* Sed *νόσοι* non est sollicitandum, cf. Hom. Hymn. 16, 1 *ἰητῆρα νόσων Ἀσκληπιόν*, quod tuetur schol. Pind. Pyth. III 8. At *θνητῶν* non solum otiosum est, sed etiam numero officit, fort. *θυμὸν* scribendum, cf. Mimn. 2, 15 *ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον*, nam *τῶνδε* ut praeterea corrigatur, non necesse. — *Ἄρει* Brunck, *Ἄρεϊ* vulgo, *ἀέρι* Trinc. — V. 15. *ἐν*, A *ἐνί*. — V. 16. Schneidewin *πορφυρέης*. — V. 17. *εὖ* scripsi, quae lenissima loci depravati medela videtur, legebatur *μή*. — *ζόειν* Porson, *ζάειν* Grotius, *ζώειν* vulgo. Correptionem *ζόειν* tuentur *ζοή* et *ζοός* (*ζόος*). cf. Theodoridas Anth. Pal. XIII 21 *εἰ δέ κ' ἔζοεν* (vulgo *κε ζόεν*, P *κε ζόῃ*). In ed. 2 scripseram: *οἱ δ' ἢν μὴ δυν. ζόειν, ἐπ' ἀγχόνην κτλ.*, postea *εὖτ' ἂν ἡδὺ νώσωνται ζόειν* (Meineke cum C. F. Hermanno *μήσωνται* mavult), Ahrens *εὖτ' ἂν μηχανήσωνται ζόην*, Hartung *εὖτ' ἂν μηδ' ὀνήσωνται ζοῆς*. — V. 18. B *ἤψαντο*. — V. 19. A *ἢ αὐτάγρετοι*. — V. 21. A *δύο*. — V. 22. *δ' ἐμοὶ* Brunck, vulgo *δέ μοι*.

οὐκ ἂν κακῶν ἐρῷμεν, οὐδ' ἐπ' ἄλγεσιν
κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκιζοίμεθα.

2. [2.]

Τοῦ μὲν θανόντος οὐκ ἂν ἐνθυμοίμεθα,
εἴ τι φρονοῖμεν, πλεῖον ἡμέρης μιῆς.

3. [3.]

Πολλὸς γάρ ἡμῖν ἐστι τεθνάναι χρόνος,
ζῶμεν δ' ἀριθμῷ παῦρα (καὶ) κακῶς ἔτεα.

4. [4.] 738

Πάμπαν δ' ἄμωμος οὔτις οὐδ' ἀκήριος.

5. [6.]

Ἄθηλος ἵππῳ πῶλος ὣς ἅμα τρέχει.

V. 23. Meineke *οὐδ' ἐν ἄλγεσι Κακοῖς ἔδοντες*, (idem postea *ἐπ'* tuetur, sed *ἔδοντες* tenet), Seidler *κακῶς ἔχοντες*, Ahrens et postea Nauck *ἑκόντες* coniecerunt, ego aliquando *οὐδ' ἂν ἄλγεσιν Κακοῖσι δόντες*, sed conf. Theogn. 555: *χρὴ τολμᾶν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα*, ubi optimi libri *ἐπ'* (*ἐν*) *ἄλγεσιν ἦτορ* (*ἧπαρ*) *ἔχοντα* exhibent. — V. 24. *αἰκιζοίμεθα* Vind. Trinc., *αἰκιζόμεθα* v., *αἰκιζώμεθα* Grotius. Renner offensus iterato vocabulo *κακὸν* et forma *αἰκίζειν* satis audacter ita versum refinxit: *θυμὸν θέλοντες ὧδ' ἀεικιζοίμεθα.*

Fr. 2. Stob. Flor. CXXIV 5: *Σιμωνίδου*. — V. 2. *φρονοῖμεν*, Schneidewin *φρονέοιμεν*. — *ἡμέρης* Welcker, v. *ἡμέρας*. — *μιῆς* scripsi, v. *μιᾶς*.

Fr. 3. Stob. Flor. CXXI 1: *Σιμωνίδου·* (sic A Vind., om. Trinc.) Vulgo ad Simonidem melicum refertur, sed recte Welcker iambographo tribuit: illud tamen memorabile, in ipsa similitudine dissimile apophthegma esse Simonidis Cei ap. Stob. XCVIII 59: *Σιμωνίδης ἐρωτηθεὶς πόσον χρόνον βιῴη, χρόνον εἶπεν ὀλίγον, ἔτη δὲ πολλά.* — V. 1. *ἔστι*, Grotius coni. *εἴς τὸ*, Meineke *ἔς τὸ*. — V. 2. *ἀριθμῷ*, Ahrens *ἀμιθρῷ*, coll. Et. M. 83, 42: sed ibi melicus poeta intelligendus videtur. — *καὶ* addidit Welcker, Ahrens *δὴ*, contra Valckenaer coni. *παῦρα μοχθηρῶς*, Meineke *παῦρα παγκάκως*, Schmidt *π. κἀκλεῶς* vel *κἀκλειῶς*.

Fr. 4. Stob. Flor. CV 7: *Σιμωνίδου*. Apostol. XIII 86, B.

Fr. 5. Plutarch. de prof. in virt. c. 14: *Οἷός τ' ἐστὶ κατὰ τὸν Σιμωνίδην ἄθηλος . . . τρέχειν τῷ ἀγαθῷ μονονουχὶ συμφῦναι γλιχόμενος.* et an seni sit resp. ger. c. 12. *Ἄθ. ἵ. π. ὣς ἅ. τρέχει κατὰ Σιμωνίδην.* de esu carn. II 2. Adde de virt. mor. c. 7., de tuend. san. c. 22 et Apost. XI 98 f. Stob. CXV 18. unde satis nobilem esse versum apparet. Ceterum fort. hoc *Lyrici* potius est fragmentum sive ex melico carmine sive ex epigrammate aliquo petitum, cum Plutarchus alias non utatur iambographi carminibus.

6. [7.]

Γυναικὸς οὐδὲν χρῆμ' ἀνὴρ ληΐζεται
ἐσθλῆς ἄμεινον οὐδὲ ῥίγιον κακῆς.

7. [8.]

Χωρὶς γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον
τὰ πρῶτα· τὴν μὲν ἐξ ὑὸς τανύτριχος,
τῇ πάντ' ἀν' οἶκον βορβόρῳ πεφυρμένα
ἄκοσμα κεῖται, καὶ κυλίνδεται χαμαί· 739
αὐτὴ δ' ἄλουτος ἀπλύτοις τ' ἐν εἵμασιν
ἐν κοπρίῃσιν ἡμένη πιαίνεται.
Τὴν δ' ἐξ ἀλιτρῆς θεὸς ἔθηκ' ἀλώπεκος
γυναῖκα, πάντων ἴδριν· οὐδέ μιν κακῶν
λέληθεν οὐδέν, οὐδὲ τῶν ἀμεινόνων.

Fr. 6. Clem. Alex. Strom. VI 744: *Ἡσιόδου δ' εἰπόντος* (Opp. 700)· *Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ' ἄμεινον Τῆς ἀγαθῆς, τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο, Σιμωνίδης εἶπεν· Γυναικὸς κτλ.* Eadem Euseb. Praep. Ev. X 466 D (ubi *Σιμωνίδης ἐν ἑνδεκάτῳ*, Welcker coniecit *ἐν πρώτῳ*, Schmidt *ἐν ἰάμβοις*). Apostol. V 77 c. Adde Boissonade An. I 22, ubi *Θεόγνιδος· γυναικὸς ἀνὴρ οὐδὲν χ. ληΐζεται κάλλιον ἐσθλῆς.* — V. 1. ap. Clem. cod. *γυναικὸς δ'*. — V. 2. Euseb. et Apost. ordine inverso *ἄμεινον ἐσθλῆς.*

Fr. 7. Integrum hunc iambum una cum alius poematis fragmento, ut videtur, servavit Stob. Flor. LXXIII 61: *Σιμωνίδου* (sic A Trinc.). *χωρὶς κτλ.* Ad numerorum aequabilitatem huius carminis particulas redigere tentavit A. Kiessling (Mus. Rhen. XIX 136 seq.) numerorum virgula divina, qua nunc imperita multitudo intempestive uti solet, modeste adhibita. Eodem artificio usus Ribbeck (Mus. Rh. XX 74 seqq.) longe aliter universum carmen disposuit: verum non licet per adnotationis criticae angustias haec quamvis in artum redacta repetere aut accuratius examinare: ita enim versibus traiiciendis vel proscribendis aut interstitiis, quibus hianti orationi subvenire studet, grassatus est, ut nullus fere versus pristinum locum obtineat. Equidem credo virum sollertissimum non suopte ingenio haec commentum esse, sed ex nescio cuius bibliothecae copiis promsisse, quibus etiam Iuvenalis satiras instauravit. Iam si qui discere gestiant, quomodo vir doctissimus Simonidis hunc iambum deformaverit, adeant Musei thesauros. L. de Sybel de interpretando hoc Simonidis iambo bene meritus (vid. Hermen VII 327 seq.) etiam Ribbeckii inventa singillatim sub examen vocavit. Refellere eum conatur Ribbeck in Mus. Rhen. XXIX 248 seq. — V. 1. *γυναικὸς*, in ed. 2 conieci *γυναικῶν*, Schneidewin *γυναῖκας*, probante Ahrensio, qui praeterea *νόῳ* requirit. Meineke *χωρὶς γυναῖκας θ. ἐπ. νόον*, ut sit *deus mulieres mente destitutas creavit*, sed hoc a proposito abhorret. — V. 4. *κυλίνδεται* B, vulgo *κυλινδεῖται*. — V. 5. *αὐτὴ* Brunck, ut videtur, *αὕτη* Stob. ed. Gaisford. — *ἀπλύτοις τ'* Valckenaer et Gaisford, vulgo *ἀπλύτος τ'*, A Vind. *ἄπλυτος*, Trinc. *ἄπλουτος*, Renner *κἀπλύτοις*, Meineke *ἀπλύτοις* copula omissa. — *εἵμασιν*, *εἴμασιν* Voss., *εἱμάσιν* Arsen. B, *ἱμάσιν* vulgo. — V. 6. *ἡμένη*, A *εἱμένει*, Arsen. Vind.

τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν εἶπε πολλάκις κακόν,
τὸ δ' ἐσθλόν· ὀργὴν δ' ἄλλοτ' ἀλλοίην ἔχει.
Τὴν δ' ἐκ κυνὸς λίταργον, αὐτομήτορα,
ἣ πάντ' ἀκοῦσαι, πάντα δ' εἰδέναι θέλει,
πάντῃ δὲ παπταίνουσα καὶ πλανωμένη
λέληκεν, ἢν καὶ μηδέν' ἀνθρώπων ὁρᾷ.
παύσειε δ' ἄν μιν οὔτ' ἀπειλήσας ἀνήρ,
οὐδ' εἰ χολωθεὶς ἐξαράξειεν λίθῳ
ὀδόντας, οὔτ' ἂν μειλίχως μυθεύμενος,
οὐδ' εἰ παρὰ ξείνοισιν ἡμένη τύχοι·
ἀλλ' ἐμπέδως ἄπρηκτον αὐονὴν ἔχει.
Τὴν δὲ πλάσαντες γηΐνην Ὀλύμπιοι
ἔδωκαν ἀνδρὶ πηρόν· οὔτε γὰρ κακόν,
οὔτ' ἐσθλὸν οὐδὲν οἶδε τοιαύτη γυνή,
ἔργον δὲ μοῦνον ἐσθίειν ἐπίσταται·

εἱμένη. — V. 10. αὐτῶν, Brunckii cod. (B?) αὐτὸ, sed in marg. αὐτῶν, Fr. Haase coni. αὔτως, Ahrens εὖ γῶν. — εἶπε A, γ' εἶπε B (et Brunckii cod.), εἶ Vind., εἰ (σ supra) Voss., εὖ Arsen., εἶναι N. Trinc., ἔστι vulgo. — κακόν, Voss. Vind. κακῶν. Locus corruptus, sed emendatio incerta: Hartung τὸ μ. γ. αὐτῶν ἔρξε, π. κ., τότ' ἐσθλόν, Schneidewin τὸν μὲν γὰρ αὐτὸν εἶπε, Heimsoeth τὸ μὲν γὰρ αὖτ' ἔνισπε, de Sybel αὕτη γ' ἔρξε. Fortasse legendum τῷ μὲν γὰρ ἀντ' ὧν εἶπε πολλάκις κακόν, τῷ δ' ἐσθλόν. Olim mihi ante v. 10 nonnulla intercepta esse videbantur, quod etiam Kiessling suspicatur, ac sane nimia brevitate haec callidae mulieris descriptio laborat, et ipsa illa calliditas, qua mulieris, quae a vulpe genus deducit, mores insignes esse consentaneum est, plane praetermittitur: deinde autem scribendum proposui τὸν μὲν γὰρ αὐτὸν εἶπε πολλάκις κακόν, τότ' ἐσθλόν. At arctissima necessitate v. 8. 9 et v. 10. 11 coniuncta sunt, ut hic quidem detrimenti suspicio vana sit. — V. 12. λίταργον scripsi, λιτοργόν libri omnes, λιτουργόν Gesner (cf. Hesych. λιτουργόν, κακοῦργον), λειτουργόν Grotius. Quod conieci λίταργον, etiam Wakefield commendaverat, cf. Et. M. 567, 38: Λίταργος κύων, σημαίνει τὸν ταχύν, παρὰ τὸ λίαν ἀργὸν εἶναι ἤγουν ταχύν. quamquam grammaticus etymon vocabuli non recte expedivit. Adde ib. 127, 8 ἀπολιταργεῖν τὸ ἀπελθεῖν ταχέως, παρὰ τὸ λίαν καὶ τὸ ἀργόν, ὅ ἐστι ταχύ, περιττεύοντος τοῦ τ. Verbis λιταργίζειν et ἀπολιταργίζειν utitur Aristophanes. — αὐτομήτορα, Wakefield αὐτοκλήτορα, Doederlein αὐτομήστορα, Fr. Haase αὐτορήτορα, Nauck αὐονήτορα, Ahrens ἀστομήτορα, quod interpretatur ἄστομον ἦτορ ἔχουσαν, Meineke αὐτοδήκτορα, Hartung αὐτομάρτυρα. — V. 14. πάντῃ, vulgo πάντη. — V. 16. δ' ἄν μιν, Vind. δ' ἄμμιν, Voss. δέ μιν. — V. 18. οὔτ' ἂν scripsi, vulgo οὐδ' ἄν. — V. 19. ἡμένη, A Voss. Vind. Arsen. εἱμένη. — τύχοι Arsen., ceteri τύχῃ, quod defendi potest. — V. 20. ἐμπέδως scripsi, nisi ἐμπεδέως malis, legebatur ἐμπεδῶς, A ἔμπεδος. — αὐονὴν, A αὔον ἦν, αὐδόνην Hartung. — V. 22. πηρόν A Voss. Vind. Ars., vulgo πονηρόν. — V. 24. ἔργον, Vind. Voss. ἔργων quod praeoptat de Sybel. —

κοὐδ' ἦν κακὸν χειμῶνα ποιήσῃ θεός,
ῥιγῶσα δίφρον ἆσσον ἕλκεται πυρός.
Τὴν δ' ἐκ θαλάσσης, ἣ δύ' ἐν φρεσὶν νοεῖ.
τὴν μὲν γελᾷ τε καὶ γέγηθεν ἡμέρην·
ἐπαινέσει μιν ξεῖνος ἐν δόμοις ἰδών·
„Οὐκ ἔστιν ἄλλη τῆσδε λωΐων γυνή
ἐν πᾶσιν ἀνθρώποισιν, οὐδὲ καλλίων.“
τὴν δ' οὐκ ἀνεκτὸς οὔτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν,
οὔτ' ἆσσον ἐλθεῖν, ἀλλὰ μαίνεται τότε
ἄπλητον, ὥσπερ ἀμφὶ τέκνοισιν κύων·
ἀμείλιχος δὲ πᾶσι κἀποθυμίη
ἐχθροῖσιν ἶσα καὶ φίλοισι γίγνεται.
ὥσπερ θάλασσα πολλάκις μὲν ἀτρεμὴς
ἕστηκ' ἀπήμων, χάρμα ναύτῃσιν μέγα,
θέρεος ἐν ὥρῃ, πολλάκις δὲ μαίνεται
βαρυκτύποισι κύμασιν φορευμένη·
ταύτῃ μάλιστ' ἔοικε τοιαύτη γυνή
ὀργήν· φυὴν δὲ πόντος ἀλλοίην ἔχει.

V. 25. *κοὐδ' ἦν* Schneidewin, legebatur *χὤταν*, Vind. *χ' ὅταν*, A *κοὔτ' ἂν*, Ahrens coniecit *κὤταν*, quod probavit Leutsch, qui ante v. 25 versum intercidisse putat, Hermann coniecit *κεὖτ' ἂν . . . . ἕλκεσθαι*. — V. 27. *ἣ δύ' ἐν φρεσὶν νοεῖ* correxi, eamque coniecturam Guil. Dindorfio probavi, itaque Schneidewin scripsit, A Vind. Voss. Arsen. Trinc. *ἡδὺ ἐν φρεσὶν νόει* (B *νοεῖ*), v. *ἤδη ἐν φρεσὶν νόει*, Ahrens coni. *ἢ δύ' ἐν φρεσὶν νόοι*, Meineke *ἣ δίχ' ἐν φ. ν.* Pro *νοεῖ* Renner *νοέει* requirit et ad eundem modum alia corrigenda censet, sed possis hoc loco librorum scripturam *νόει* tueri, nam verbum *νόω* pro *νοέω* testificatur Et. M. 601, 27, unde *νένοται* descendit, et Democritium *φῆνι θεα νοῦνται*, ubi corrigas *ψαινύθια* i. e. *ψευδῆ*, vid. Hesych., sive ad Lycophronis exemplum *ψαίνυνθα* adverbium malis restituere. — V. 28. *τὴν*, Schneidewin *ἦν*. — V. 29. *μιν* Valckenaer et Brunck (ut Schneidewin dicit etiam cod. Vind. a m. pr.), libri *μὲν*. — V. 30. *λωΐων*, *λώϊον* Vind. Voss. Trinc. — V. 32. *ἀνεκτὸς*, B *ἀνεκτὸν*. — *οὔτ' ἐν* Schneidewin, vulgo *οὐδ' ἐν*. — V. 34. *ἄπλητον*, fort. *ἄπλητος*, Froehlich *ἄτλητον*. — V. 35. *κἀποθυμίη* A Voss. Ars. Trinc., vulgo *κἀποθυμία*. — V. 37. *ἀτρεμής*, Valckenaer coni. *ἀτρέμας*. cf. Hesiodi Op. 670 *τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὖραι καὶ πόντος ἀπήμων εὔκηλος*, ubi non recte Buttmanno auctore *εὔκηλος* iungunt cum proximis *τότε νῆα θοὴν κτλ.* — V. 40. *φορευμένη*, B *φορουμένη*, Ahrens *φυρευμένη*, Hartung *πεφυρμένη*. — V. 42. *φυὴν* A Vind. Trinc., vulgo *φυγὴν*. Scribendum existimo *φυὴν δ' ἔχοντος ἀλλοίην ἔχει*, h. e. *ita nata, ut marito nunquam morigeretur*, *ἔχοντος* cf. v. 68 et 98. Nam quod apud Stob. est, significat maris et mulieris mores similes, naturam diversam esse, quod si dicere voluisset poeta, certe diversitatem planius explicare debebat. Itaque v. 42 aut plane de medio tollendus, aut emendandus, sed homines docti quae tentaverunt, velut *φυὴν δ' ὡς πόντος αἰόλην ἔχει*, vel *φυὴν*

Τὴν δ' ἐκ πελιδνῆς καὶ παλιντριβέος ὄνου, 741
ἣ σύν τ' ἀνάγκῃ σύν τ' ἐνιπῆσιν μόγις
ἔστερξεν ὧν ἅπαντα καὶ πονήσατο
ἀρεστά· τόφρα δ' ἐσθίει μὲν ἐν μυχῷ
προνύξ, προῆμαρ, ἐσθίει δ' ἐπ' ἐσχάρῃ·
ὁμῶς δὲ καὶ πρὸς ἔργον ἀφροδίσιον
ἐλθόνθ' ἑταῖρον ὀντινῶν ἐδέξατο.
Τὴν δ' ἐκ γαλῆς, δύστηνον οἰζυρὸν γένος.
κείνῃ γὰρ οὔ τι καλὸν οὐδ' ἐπίμερον
πρόσεστιν, οὐδὲ τερπνόν, οὐδ' ἐράσμιον·
εὐνῆς δ' ἀληνής ἐστιν ἀφροδισίης,
τὸν δ' ἄνδρα τὸν παρόντα ναυσίῃ διδοῖ·
κλέπτουσα δ' ἔρδει πολλὰ γείτονας κακά,
ἄθυστα δ' ἱρὰ πολλάκις κατεσθίει.

γὰρ ἄλλοτ' ἀλλοίην ἔχει, reiicienda, quoniam orationem otiosis additamentis onerant. Totum versum subditicium existimat Schneidewin, Hartung (quem Kiessling sequitur) et v. 41 et v. 42 proscripsit (*φυὴν γὰρ ἄλλοτ' ἀλλοίην ἔχει* corrigens), contra O. Schneider *φυὴν δ' ὡς* (ita etiam Grotius) *πόντος αἰόλην ἔχει*, Hermann *φυὴν δὲ πάντοθ' ἀλλοίην ἔχει,* et huic versui subiiciendos censet v. 37—40, Nauck *φύσιν δὲ πάντοτ'* vel *πάντοσ'*, Doederlein *γυνή· ὀργὴν φυήν θ' ὡς πόντος ἀλλοίην ἔχει*. — V. 43. *ἐκ πελιδνῆς* emendavi Stobaei lectionem *ἔκ τε σποδιῆς*, copula aliena, quare nec *ἔκ τε φαιῆς*, quod quis coniiciat, admittendum. Brunck *ἐκ τέφρης τε* (rectius *ἔκ τε τεφρῆς*), Meineke *ἔκ τε πολιῆς* vel *πελλῆς*, ego in ed. 2 scripsi *ἐκ σποδείης*, idque etiam Meineke proposuit, quamquam aliud exemplum huius adiectivi non novi, Hartung *σποδώδους*. — *παλιντριβέος*, B *παλιντριβοῦς*, fort. *παλιντριβεῦς*. — V. 45. *ἔστερξεν* AB, *ἔρξεν* Vind. Voss. Ars. N. Trinc., *ἔρεξεν* vulgo. — *ὧν* Brunck, *οὖν* Gesner, *ὢν* vulgo. — *καὶ πονήσατο*, Renner *κἀπονήσατο*. — V. 46. *ἀρεστά* haud dubie corruptum, conieci *ἄτρεστα*, quemadmodum asinus ipse *ἀτρεὺς* vel *ὀτρεὺς* dictus est. Ribbeck *ἄριστα,* Hartung totum locum sic conformavit *ἔρεξε νωθρὰ πάντα κ. π. ἄρρεκτα*. Etiam quae sequuntur, fortasse non satis integra: sed instituta sententia quid requirat, planum: poeta dixerat, istam mulierem invitam laboribus fungi, avidissime autem vesci, quolibet cibo contentam, quemadmodum sine delectu amoribus indulgeat. — V. 48. *ὁμῶς*, Brunck *ὅμως*. — V. 49. *ὀντινῶν*, legebatur *ὀντινοῦν*. — V. 50. *γαλῆς*, Welcker *γαλέης*. — V. 51. *οὔ τι*, Ars. *οὔτε*. — *ἐπίμερον* A Voss. Vind. Ars., *ἐφίμερον* vulgo. — V. 53. *ἀληνής* scripsi, *ἀληνής* Vind., *ἀλήνης* Gesn. in m., *ἀληνῆς* vulgo, *ἀδηνὴς* Valckenaer et Brunck, quod ferri nequit, nam *insatiabilis* sive *cupide appetens* mulier haec debebat dici. Hartung *εὐνῆς ἀσηρὴ δ'*. Huc refero Hesychii glossam: *ἀληνής· μαινόμενος*, apud Suidam et Zonar. 117 est *ἀλαινής· ὁ μαινόμενος*. Adde praeterea Hesychium: *ἀλινοί· ἐπαφρόδιτοι*. — V. 54. *παρόντα*, Brunck *συνόντα*, Schneidewin *πειρῶντα*. — *διδοῖ*, Vind. *διδεῖ*, A *δίδει*. — V. 56. Affert hunc versum Athen. V 179 D: *ἀλλ' ὥσπερ Σιμωνίδης ἔφη περὶ τῆς ἀκόσμου γυναικός· ἄθυτα δ' ἱερὰ π. κ.* — *ἄθυστα* Stob. (vulgo et Vind.), *ἄθυτα* Ath. — *ἱρὰ* Stob. vulgo et Vind., *ἱερὰ* A et

Τὴν δ' ἵππος ἀβρὴ χαιτέεσσ' ἐγείνατο,
ἣ δούλι' ἔργα καὶ δύην περιτρέπει·
κοὔτ' ἂν μύλης ψαύσειεν, οὔτε κόσκινον 742
ἄρειεν, οὔτε κόπρον ἐξ οἴκου βάλοι,
οὔτε πρὸς ἰπνόν, ἀσβόλην ἀλευμένη,
ἵζοιτ'· ἀνάγκῃ δ' ἄνδρα ποιεῖται φίλον.
λοῦται δὲ πάσης ἡμέρης ἄπο ῥύπον
δίς, ἄλλοτε τρίς, καὶ μύροις ἀλείφεται·
αἰεὶ δὲ χαίτην ἐκτενισμένην φορεῖ
βαθεῖαν, ἀνθέμοισιν ἐσκιασμένην.
καλὸν μὲν ὦν θέημα τοιαύτη γυνή
ἄλλοισι, τῷ δ' ἔχοντι γίγνεται κακόν,
ἢν μή τις ἢ τύραννος, ἢ σκηπτοῦχος ᾖ,
ὅστις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται.
Τὴν δ' ἐκ πιθήκου· τοῦτο δὴ διακριδὸν
Ζεὺς ἀνδράσιν μέγιστον ὤπασεν κακόν.
αἴσχιστα μὲν πρόσωπα· τοιαύτη γυνή
εἶσιν δι' ἄστεος πᾶσιν ἀνθρώποις γέλως·

Ath. Aliquando conieci hunc versum collocandum esse post v. 47. contra v. 48. 49 traiiciendos post v. 54, non tamen Athenaei locus hoc commendat. — V. 57—70 affert Aelian. Hist. An. XVI 24, eodem resp. XI 36. — V. 57. ἀβρὴ χαιτέεσσ' Meineke, ἀβρὴ χαιτήεις A, ἀβρηχαιτείης Vind., ἀβρηχετείης Voss., ἀκρηχαιτήεις Arsen., ἀβρὴ χαιτήεσσ' B, Aeliani codd. ἀβρὰ χαιτάεσσ' vel ἀβρὴ χαιτήεσσ'. — V. 58. ἣ δούλι'.
η
ap. Ael. M ἣ δούλει', m ἣ δούλει, þ ἡ δ' οὔλι', a ἣ δόλι'. — δύην Stob., ἄτην Ael. (r αὐτὴν, c αὕτη). — περιτρέπει, A περιτρύνει, Brunck coni. ἀποστυγεῖ, Bothe παρατρέχει, Schneidewin περιτρέμει, Iacobs περιπτύει, Ahrens ἢ ... περιτρέχει, Hartung παρατρέπει, Ribbeck περιφρονεῖ. — V. 59. κοὔτ' ἂν, ap. Ael. Vat. κοὐκ ἂν, b κοὐ κἀν. — οὔτε, ap. Ael. a εἴτε. — κόσκινον, ap. Ael. mabrcv κοσκίνου. — V. 60. ἄρειεν, ap. Ael. sol. Vat. ἄρειεν, ceteri ὄναρ εἶδεν, ὄναρ εἶεν, ὄναρις, quod ortum ex falsa scriptura κοσκίνου correcta. — V. 61. ἰπνόν B (et Ael.), ἵππον Voss. Vind. Ars. Trinc. (et ap. Ael. Mmabcr), ἴπνον vulgo. — ἀλευμένη, Ars. ἀλευσμένη, ap. Ael. plerique codd. ἄσβολον ἀδευμένη. — V. 63. δὲ πάσης, Meineke δ' ἑκάστης. Mihi γε pro δὲ scribendum videtur. — ἡμέρης, Voss. ἡμέρας. — ῥύπον, AB ῥύπων, et similiter Ael. ἀπὸ ῥύπων. — V. 64. ἄλλοτε, Ael. vulgo πολλάκις, sed codd. ἄλλοτε. — V. 65. αἰεὶ scripsi, v. ἀεί. — φορεῖ, Welcker φορέει, probante Schneidewino, qui talia ubique corrigenda existimat. — V. 67. θέημα, Vat. θέαμα. — V. 68. γίγνεται Voss., vulgo γίνεται. — V. 70. ὅστις, Hercher ὃς τοῖς τοιούτοις. — τοιούτοις, ap. Ael. (Mmavber) τοιοῦτον, hinc Iacobs coni. τοιοῦτον θεσμὸν vel ῥυθμὸν, Renner τὸν αὐτὸν θυμὸν. Ego tentavi ὅστις τοιαύτῃ θωΐῃ ἀγλαΐζεται crasi admissa, cf. τὠκινάκῃ et σὺν τῇδε τὴστραπῇ Heracl. fr. 136. — V. 74. ἀνθρώποις, Ars. ἀστοῖσι. Doederlein post h. v. inserendum censet v. 79 probante Har-

ἐπ' αὐχένα βραχεῖα, κινεῖται μόγις,
ἄπυγος, αὐτόκωλος· αἲ τάλας ἀνήρ,
ὅστις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλίζεται.
δήνεα δὲ πάντα καὶ τρόπους ἐπίσταται,
ὥσπερ πίθηκος, οὐδέ οἱ γέλως μέλει.
οὐδ' ἄν τιν' εὖ ἔρξειεν, ἀλλὰ τοῦθ' ὁρᾷ,
καὶ τοῦτο πᾶσαν ἡμέρην βουλεύεται,
ὅκως τιν' ὡς μέγιστον ἔρξειεν κακόν.
Τὴν δ' ἐκ μελίσσης· τήν τις εὐτυχεῖ λαβών· 743
κείνῃ γὰρ οἴῃ μῶμος οὐ προσιζάνει,
θάλλει δ' ὑπ' αὐτῆς κἀπαέξεται βίος·
φίλη δὲ σὺν φιλεῦντι γηράσκει πόσει,
τεκοῦσα καλὸν κοὐνομάκλυτον γένος·
κἀριπρεπὴς μὲν ἐν γυναιξὶ γίγνεται
πάσῃσι, θείη δ' ἀμφιδέδρομεν χάρις·
οὐδ' ἐν γυναιξὶν ἥδεται καθημένη,
ὅκου λέγουσιν ἀφροδισίους λόγους.
Τοίας γυναῖκας ἀνδράσιν χαρίζεται
Ζεὺς τὰς ἀρίστας καὶ πολυφραδεστάτας·
τὰ δ' ἄλλα φῦλα ταῦτα μηχανῇ Διός
ἔστιν τε πῆμα, καὶ παρ' ἀνδράσιν μένει.

tungo. — V. 75. ἐπ' αὐχένα, Hartung ἐπαυχμία, quod adiectivum esse vult. — βραχεῖα, Ars. βραχέα. — V. 76. αὐτόκωλος, in ed. 1 scripsi αὐόκωλος, idem coni. Haupt. — αἲ τάλας scripsi, Vind. αὐτάλας, vulgo αὐτάλας, AB ἀτάλας, unde ἆ τάλας corrigunt, ego nunc αἲ restituere satius duxi, cf. Theognost. 155, 30: τὰ εις αι λήγοντα ἐπιρρήματα τρία ἐστίν, αἲ τὸ δασυνόμενον, ὡς ὅταν λέγωμεν αἲ τάλας, καὶ αἲ τὸ εὐκτικὸν ... καὶ τὸ ναὶ συγκαταθέσεως. — V. 82. ὅκως, A ὅππως, Ars. ὅλως. — τιν' ὡς Meineke, vulgo τί χ' ὡς, A στίχων, Schneidewin τιν' ὧν. — V. 85. κἀπαέξεται, κἀπαύξεται Trinc. — V. 86. σὺν φιλεῦντι, συμφιλεῦντι B Vind. Voss. — V. 89. δ' om. Vind. Voss. — Post h. v. Kiessling versum intercidisse putat. — V. 91. ὅκου, B ὅπου, A οἴκου — λέγουσιν, Ars. λέγουσα. — V. 93. τὰς, Ars. τάς τ', Meineke πάντ'. — V. 94. φῦλα, Voss. Vind. φύλλα. — V. 95. πῆμα Ribbeckii coniecturam recepi, legebatur πάντα. Cf. Hesiodi Theog. 591: ἐκ τῆς γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θηλυτεράων, [τῆς γὰρ ὀλώιόν ἐστι γένος καὶ φῦλα γυναικῶν,] πῆμα μέγα θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιετάουσαι, ita enim pro ναιετάουσιν corrigendum (Hermann πῆμα μέγ' αἲ ... ναιετάουσιν), eadem structura usus Homerus ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσιν vel ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο χρύσεον σκῆπτρον ἔχων. Praeterea ταῦτα in Simonideo versu fortasse ex interpolatione ortum, quae saepius grassata est in Stobaei Florilegio, possis enim suspicari

πολυφραδεστάτας
πασῶν· τὰ δ' ἄλλα φῦλα μηχανῇ Διός.

Antea conieci ἔστιν τ' ἐπ' ἄτῃ καὶ παρ' ἀνδράσιν μενεῖ. Ribbeck

Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακόν,
γυναῖκας· ἤν τι καὶ δοκῶσιν ὠφελεῖν,
ἔχοντί τοι μάλιστα γίγνεται κακόν.
οὐ γάρ κοτ' εὔφρων ἡμέρην διέρχεται
ἅπασαν, ὅστις σὺν γυναικὶ γίγνεται·
οὐδ' αἶψα λιμὸν οἰκίης ἀπώσεται, 744
ἐχθρὸν συνοικητῆρα, δυσμενέα θεόν.
ἀνὴρ δ' ὅταν μάλιστα θυμηδεῖν δοκῇ
κατ' οἶκον ἢ θεοῦ μοῖραν ἢ ἀνθρώπου χάριν,
εὑροῦσα μῶμον ἐς μάχην κορύσσεται.
ὅκου γυνὴ γάρ ἐστιν, οὐδ' ἐς οἰκίην
ξεῖνον μολόντα προφρόνως δεχοίατο.
ἥτις δέ τοι μάλιστα σωφρονεῖν δοκεῖ,
αὕτη μέγιστα τυγχάνει λωβωμένη·

τὰ δ' ἄλλα φῦλα πάντα μ. Δ. ἔστιν τε πῆμα κ. π. ἁ. μενεῖ. Hartung v. 94 et 95 cancellis sepsit. Bernhardy Hist. litt. Gr. II 1, 430 (341 ed. 1), cui assensus est Hartung, omnem hunc locum inde a v. 94 non solum alienum ab hoc carmine censet, sed etiam Simonidi abiudicat: verum quae singillatim reprehendit („Im einzelnen sind auffallend das für Simonides zu pomphafte Bild 102 λιμὸν ἐχθρὸν συνοικητῆρα, δυσμενέα θεόν cf. Aesch. Ag. 1641, die veränderte Structur in δεχοίατο 107, der Sprung im Euphemismus, wenn die Stelle heil ist, 110, und das nüchterne καὶ τόν 111") ea omnis culpae immunia sunt, neque quidquam in his video, quod Simonidis ingenio sit indignum: sed tamen fatendum est totum hunc locum cum prioribus non satis conspirare. Equidem credo duos diversos locos sed utrumque ex Simonidis iambis decerptum coaluisse, lemmate, quod olim post v. 95 legebatur τοῦ αὐτοῦ intercepto: nam integrum carmen est opinor, quod in mulierum ingeniis describendis versatur, v. 1—95. Huic Stobaeus subiecit alium locum ex iambo petitum, in quo poeta aliud quod argumentum tractans longius exspatiatus, ut fieri solet, denuo muliebri generi conviciabatur, ac satis commode hanc parecbasin eodem versu, quo erat exorsus (96), terminavit (115 seq.). Eadem haec etiam nunc tueor, quamvis non probaverim Sybelio, qui omnia eiusdem carminis esse censet, neque quidquam deesse huic iambo: at fallitur μὲν v. 117 idem esse quod μὴν ratus. — V. 96. 97 om. B. — V. 96 post h. v. Meineke inserendum censet v. 116. — V. 97. ἤν τι, Meineke ἤν τε. — δοκῶσι, Ahrens δοκέωσιν. — V. 98. τοι Winterton et Brunck, legebatur τῷ, Schneidewin τῳ, Ahrens τῇ μάλιστα. Hartung ὠφελεῖν ἔχοντα, τῷ. — V. 99. διέρχεται, Meineke διείσεται. — V. 100. γίγνεται scripsi, legebatur πέλεται, neque arbitror aliud quod lectius vocabulum delitescere. Cave στέλλεται coniicias, quod numeri legi adversatur. Salmasius coni. πίλναται, Ahrens τέλλεται, Meineke ὁστισῶν . . . πείθεται vel θέλγεται vel τέρπεται, ego olim conieci σὺν γυναῖκ' ἐπέλκεται, i. e. συνεφέλκεται γυναῖκα. — V. 101. οἰκίης, B ἐκ δόμων. — V. 102. θεόν Grotius, θεῶν libri. — V. 104. ἀνθρώπου χάριν, malim ἀνθρώπων. — V. 106. ὅκου, A οἶκον. — V. 107. μολόντα, A Vind. μολῶντα, μολόντ' ἂν Meineke. — δεχοίατο, Schneidewin δεκοίατο. — V. 108. τοι, Arsen. τι, Hermann coni. τῳ, Schneidewin τῇ μάλιστα. — δοκεῖ, fort. δοκῇ. — V. 109. μέ-

κεχηνότος γὰρ ἀνδρὸς — οἱ δὲ γείτονες
χαίρουσ' ὁρῶντες καὶ τόν, ὡς ἁμαρτάνει.
τὴν ἣν δ' ἕκαστος αἰνέσει μεμνημένος
γυναῖκα, τὴν δὲ τοὐτέρου μωμήσεται·
ἴσην δ' ἔχοντες μοῖραν οὐ γιγνώσκομεν.
Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακόν,
καὶ δεσμὸν ἀμφέθηκεν ἄρρηκτον πέδης,
ἐξ οὗτε τοὺς μὲν Ἀΐδης ἐδέξατο
γυναικὸς εἵνεκ' ἀμφιδηριωμένους.

8. 9. [9.]

* * * *Ὥσπερ ἔγχελυς καταγλοιοῦ.*

* * *

Ἐρῳδιὸς γὰρ ἔγχελυν Μαιανδρίην
τρίορχον εὑρὼν ἐσθίοντ' ἀφείλετο.

10. [15.]

Τί ταῦτα μακρῶν διὰ λόγων ἀνέδραμον;

γιστα, A *μεγίστη*. — V. 110. *γὰρ*, Hermann coni. *μάλ'*, contra Schaefer alii quaedam excidisse putant: sed poeta rem turpem ut significaret magis quam explanaret, reticentia usus est. — V. 111. *καὶ τόν*, quod quam maxime sanum est, importunis coniecturis tentaverunt, velut Ribbeck *γείτον'* hariolatur, Hartung *σκαιὸν*: idem post h. v. nonnulla excidisse suspicatur, nam ea quae subsequantur, esse a ceteris seiungenda. — V. 112. *μεμνημένος*, fortasse *νενωμένος*, Ribbeck *μνεώμενος*. — V. 113. *τοὐτέρου* Voss. et Vind. a m. sec. (m. prima *γυναῖκα*), A *τοῦ ἑτέρου*, Ars. *τοῦ τέου*, Trinc. *τουτέου*. — V. 115 Meineke delendum censet ac v. 116 inserit post v. 96. — V. 116. *ἄρρηκτον*, Trinc. *ἄρρητον*. — *πέδης* Koeler, libri *πέδῃ*, Meineke *ἀρρήκτου πέδης*. — V. 117. *οὗτε*, Gaisford coni. *οὗ γε*. — V. 118. *ἀμφιδηριωμένους*, nescio an rectius divisim scribatur *γυναικὸς εἵνεκ' ἀμφὶ δηριωμένους*, siquidem solent in caesura elisione fere abstinere, itaque etiam v. 89 malim *θείη δ' ἀμφὶ δέδρομεν χάρις*. Frequentat autem Simonides caesuram semiseptenariam. *Ἕνεκα* et *ἀμφὶ* similiter copulavit Soph. Philoct. 550 *ἀμφὶ σοὔνεκα βουλεύματ' ἐστίν*, ubi *ἀμφὶ σοῦ νέα* elegans quidem, sed non necessaria correctio.

Fr. 8. 9. Athen. VII 299 C: *Σιμωνίδης δ' ἐν ἰάμβοις· Ὥσπερ ἔγχελυς κατὰ γλοιοῦ· καὶ τὴν αἰτιατικήν· Ἐρωδιὸς κτλ.* — Fr. 8. *καταγλοιοῦ* (*καταγλοιεῦ*) scripsi, vulgo *κατὰ γλοιοῦ*, quod Simonides videtur paenultima correpta extulisse, nisi forte iam usus est choliambis: cf. fr. 18. — Fr. 9. V. 1. *ἐρῳδιὸς*, legebatur *ἐρωδιὸς*. — *ἔγχελυν Μαιανδρίην*, cf. Clem. Alex. Paedag. II 164.

Fr. 10. Schol. Eurip. Phoen. 207: *κατενάσθην τινὲς ἀντὶ τοῦ καταναςθήσομαι· καὶ Σιμωνίδης ἐν τοῖς ἰάμβοις· Τί κτλ. ἀντὶ τοῦ ἀναδραμεῖν μέλλω.* scripsi *μακρῶν διὰ* (quemadmodum etiam Nauck coni. *τί δῆτα μακρῶν διὰ λόγων*), ut ne iusta caesura careret versus neve *μακρὸς* praeter morem corriperetur: legebatur *τῶν μακρῶν* atque ita I,

11. [16.]

Οἷόν τε χηνὸς ὤεον Μαιανδρίου.

12. [17.]

Σπλάγχν' ἀμπέχοντες αὐτίκ' ἰκτίνου δίκην.

13. [18.]

Οἰοῖ, τόδ' ἡμῖν ἑρπετὸν παρέπτατο,
τὸ ζωΐων κάκιστον ἔκτηται βίον.

14. [19.]

Οὐκ ἄν τις οὕτω δασκίοις ἐν οὔρεσιν
ἀνὴρ λέοντ' ἔδεισεν οὐδὲ πάρδαλιν,
μοῦνος στενυγρῇ συμπεσὼν ἐν ἀτραπῷ.

15. 746

Θύννοισι τευθίς, κωβιοῖσι κωρίδες.

sed cet. *διὰ μακρῶν.* Ceterum vel sic lectio versus incerta, si quidem Simonides alias nusquam solutione longae syllabae usus est.

Fr. 11. Athen. II 57 D: *Σιμωνίδης ἐν δευτέρῳ ἰάμβων Οἷόν τε κτλ.* Cf. Eust. Od. 1686, 51. — *ὤεον*, Cobet *ᾤιον* requirit.

Fr. 12. Choer. Epim. I 278: *ἀλλ' ἔστιν ἴκτινος ἡ εὐθεῖα· ... τούτου ἡ γενικὴ ἰκτίνου, ὡς παρὰ Σιμωνίδῃ· Σπλάγχν' κτλ.* Et. Flor. Miller Misc. 167 *ἡ γενικὴ ἰκτίνου ὡς παρὰ Σιμωνίδῃ.* Videtur *ἀμφέποντες* scribendum esse. Fortasse cum fr. 30 in hunc modum coniungendum:

Μηρίων δεδαυμένων
σπλάγχν' ἀμφέποντες αὐτίκ' ἰκτίνου δίκην.

ut iambographus Homericum illud: *Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο* imitatus sit.

Fr. 13. Etym. M. 413, 28 et Zonar. 967: *ζῳδίον· γράφεται δὲ μετὰ τοῦ ἰῶτα, ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διάστασιν, ὡς παρὰ Σιμωνίδῃ, οἷον* (hoc om. M et ut videtur D)· *Τόδ' ἡμῖν* (Zonar. *φησὶ γάρ· τὸ δ' ἡμ.*) *ἑ. π. ζωΐον κάκιστον.* Schol. Hom. Il. σ 407: *μετὰ δὲ τοῦ ῑ, ἐπεὶ καὶ Σιμωνίδης φησί· τὸ ζῷον κάκιστον κέκτηται βίον, περὶ τοῦ κανθάρου.* — V. 1. *οἰοῖ* scripsi, librarii *οἷον* substituerunt, inutile additamentum: potius integrum versum adscriptum fuisse consentaneum est. *Οἰοί* testatur Apoll. de adv. 535, idem *οἰοιοῖ* 588. Fortasse poeta apologum aliquem Aesopium de cantharo enarravit. — *παρέπτατο*, Hecker *προσέπτατο.* — V. 2. *ζωΐων* et *ἔκτηται* Bekker scripsit, idem praeterea coni. *ὃ* pro *τὸ*.

Fr. 14. Galen. XVII 1, 897 ed. Kühn: *μὴ γινώσκων ὑπὸ τῶν Ἰώνων τὸ στενὸν ὀνομάζεσθαι στενυγρόν· ἀλλὰ τούτου γε μαρτύριόν ἐστιν αὔταρκες τὸ παρὰ Σιμωνίδῃ γεγραμμένον ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν· Οὐκ ἄν τις κτλ. ταὐτὸν σημαίνει τῷ στενῇ.* Idem XVIII 1, 411 repetit: *εὔδηλον δὲ τοῦτο κἀξ ὧν Σιμωνίδης εἶπεν, ὧδέ πως ἐχόντων· οὔπω ... ἀτραπῷ· ψιλοῦται δὲ δηλονότι κατὰ τὴν δευτέραν συλλαβήν.* ubi v. 1 *οὔπω* (unde Ahrens *οὔκω τις οὕτω*), v. 2 *λέγονται δὶς ἐν*, v. 3 *στενυγρῷ* legitur.

Fr. 15. Athen. III 106 D: *Κουρίδας δὲ τὰς καρῖδας εἴρηκε Σώφρων*

16. [20.]

Κηλειφόμην μύροισι καὶ θυώμασιν
καὶ βακκάρι· καὶ γάρ τις ἔμπορος παρῆν.

17. [20.]

Καὶ τῆς ὄπισθεν ὀρσοθύρης ἠλσάμην.

18. [22.]

Καὶ σαῦλα βαίνων, ἵππος ὡς κορωνίης.

19. [23.]

Ἢ τυφλὸς ἤ τις σκνιπὸς ἢ μέγα βλέπων.

20. [24.] 747

Θύουσι Νύμφαις τῷ τε Μαιάδος τόκῳ·
οὗτοι γὰρ ἀνδρῶν αἷμ' ἔχουσι ποιμένων.

. . . Επίχαρμος δ' ἐν Γᾷ καὶ Θαλάσσᾳ· Κουρίδες τε φοινίκιαι. ἐν δὲ Λόγῳ καὶ Λογίνᾳ διὰ τοῦ ω εἴρηκεν . . . Σιμωνίδης δέ· Θύννοισι κτλ. — τευθίς, fort. θευτίς. — κωβιοῖσι L, κωβίοισι PV.

Fr. 16. Clem. Alex. Paedag. II 207: Σιμωνίδης δὲ ἐν τοῖς ἰάμβοις οὐκ αἰδεῖται λέγων· Κηλειφόμην κτλ. Athen. XV p. 699 C: Καὶ Σιμωνίδης· κηλειφόμην (B ἐκλειφόμην) . . . βακκάρει. — V. 1. θυώμασι Athen., θυμιάμασι Clem. — V. 2. βακκάρι C ap. Athen., ubi vulgo βακκάρει, ap. Clem. vulgo βάκκαρι, codd. βάκκαριν vel κάκκαριν.

Fr. 17. Et. M. 634, 1: ὀρσοθύρη· θυρίς, δι' ἧς εἰς ὑπερῷον ὑπάρχει ἀνάβασις· παρὰ τὸ ὄρω, ὄρσω, καὶ τὸ θύρα . . . εἴρηται παρὰ τὸ ὀρούειν ἐπ' αὐτήν· λέγει δὲ καὶ Σιμωνίδης κακοσχόλως· καὶ τῆς κτλ. Sylburg coniecit ὀρσοθυρίδος, Hemsterhuys κατ τῆς ὄ. ὀρ. ἠλασ(σ)άμην, Lobeck ὀρσύδρης διηλσάμην, et ego quoque in ed. 1 διηλσάμην conieci, fort. ὀρθύρης διηλσάμην, ut ὀρθύρη per syncopen pro ὀρσοθύρη sit dictum, Meineke ὀροθύρης διηλσάμην. Ceterum cf. Sotades ap. Athen. XIV 621 B: ὁ δ' ἀποστεγάσας τὸ τρῆμα τῆς ὄπισθε λαύρης.

Fr. 18. Et. M. 270, 45: Διασαυλούμενος παρὰ τὸν σαῦλον, τὸν τρυφερὸν καὶ γαῦρον. Σιμωνίδης ἐν ἰάμβοις· Καὶ κτλ. Adde Zonar. 539 (ubi καὶ κορ.) — κορωνίης scripsi, et sic etiam G. Dindorf, κορωνίδης Welcker, κορωνιῶν Hartung, vulgo κορωνίτης, quod defendit Meineke, sed choliambis usum esse Simonidem aliunde non constat.

Fr. 19. Pollux II 65: Σκνιπὸν δὲ τὸν ἀμυδρῶς βλέποντα Σιμωνίδης ὁ ἰαμβοποιός· Ἢ κτλ. ubi A ἢ σκνιπὸς ὁ μέγα βλ. et Ambros. ἢ ἔκνιπος ὁ μ. βλ. Hartung coniecit ἢ κνέφας βλέπων, ego ἢ ὤλιγγα βλέπων, cf. Et. M. p. 821, 42: ὠλίγγην· ἀκαριαῖον, ἐλάχιστον· τάττουσι δὲ Ἀθηναῖοι καὶ ἐπὶ τοῦ νυστάξαι· καὶ τὰς ἐπὶ τῶν βλεφάρων οἷον ῥυτίδας ὠλλίγγας (scr. ὤλιγγας, vid. Poll. II 67), τὴν δὲ ὠλίγγην δηλοῦν καὶ πνοὴν καὶ σκιὰν καὶ ἀκαρὲς πνεῦμα· τὸ δὲ ὠλίγγιον ὀλίγον σημαίνει. Eadem Bekk. An. I 318, 10. Add. Hesych. v. ὠλιγγήιον.

Fr. 20. Schol. Odyss. ξ 435: Καὶ Σιμωνίδης θύειν αὐτούς (τοὺς ποιμένας) φησι νύμφαις καὶ Μ. τ. κτλ. Eadem Eustath. p. 1766, 1 (ubi v. 2 ποιμαίνων). — V. 1. θύουσι Barnes restituit, idem τῷ τε, vulgo καί, Ahrens Νύμφης ἠδὲ Μ. τ. — V. 2. αἷμ' ἔχουσι, libri ut videtur αἷμα ἔχουσι, in M αἷμα post ποιμένων legitur. Eust. interpre-

21. [25.]

Σὺν πορδακοῖσιν ἐκπέσοντες εἵμασιν.

22. 23. [26.]

(Ἡ) φολλὰ μὲν δὴ προεκπονῇ, Τηλέμβροτε.

* * * *

Ἐνταῦθα μέντοι τυρὸς ἐξ Ἀχαΐης
Τρομίλιος θαυμαστός, ὃν κατήγαγον.

24. [27.] 748

Ὗν ὡς ἄφευσα χὼς ἐμίστυλα κρέα
ἱρωστί· καὶ γὰρ οὐ κακῶς ἐπίσταμαι.

25. [28.]

Ἔδωκεν οὐδεὶς οὐδ' ἀρυστῆρα τρυγός.

tatur *οὗτοι φυλάττουσι τὸ ποιμενικὸν γένος καὶ οἷον ζωοῦσιν αὐτούς.* Mihi *τέρμ' ἔχουσι* i. e. *τέλος ἔχ.* scribendum videtur, cf. Simon. Cei ep. 112, 4. Olim *τημελοῦσι* scripsi, Meineke *μνῆμ' ἔχουσι*, Hartung *πνεῦμ' ἔχ.*, Ahrens *ῥῦμ' ἔχουσι*, et praeterea v. 1 *Νύμφης ἠδὲ Μαιάδος τ.*, Schmidt *ὅπου παρ' ἀνδρῶν ἵσμα*, comp. Hesych. *ἵσμα ἵδρυμα, κτίσμα.*

Fr. 21. Strabo XIII 619: *καὶ τὸ Σιμωνίδου· σὺν πορδακοῖσιν ἐκπεσόντες ἵμασιν ἀντὶ τοῦ διαβρόχοις*, ubi *εἵμασι* scripsit Tyrrwhit. Contra Schol. Arist. Pac. 1148: *καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ τῷ Ἀμοργίῳ· συμπαρδακῆσιν ἱμάσιν σεσαγμένοις*, ubi apparet *σεσαγμένοι* scribendum: videtur autem haec antiqua dittographia esse, nisi forte duo diversa exempla eiusdem vocabuli ex eodem carmine adscripta sunt. Welcker in unum coniunxit: *Σὺν πορδακοῖσιν ἐκπεσόντες εἵμασιν Σεσαγμένοι*, Hartung *σὺν παρδακοῖσιν ἐκσπάσαντες εἵμασιν Σεσαγμένους.*

Fr. 22. 23. Athen. XIV 658 B: *Καὶ ὁ Τρομιλικὸς δὲ τυρὸς ἔνδοξός ἐστι· περὶ οὗ φησι Δημήτριος ὁ Σκήψιος ἐν δευτέρῳ Τρωϊκοῦ διακόσμου οὕτως· Τῆς Ἀχαΐας πόλις Τρομίλεια, περὶ ἣν γίνεται τυρὸς αἴγειος ἥδιστος, οὐκ ἔχων σύγκρισιν πρὸς ἕτερον, ὁ προσαγορευόμενος Τρομιλικός· οὗ καὶ Σιμωνίδης μνημονεύει ἐν ἰάμβῳ, οὗ ἡ ἀρχή· Πολλὰ μὲν δὴ προεκπονῇ Τηλέμβροτε, γράφων· Ἐνταῦθα κτλ.* — Fr. 22 Ἡ adieci. — *Τηλέμβροτε*, A *τηλέμβρωτε*, B *προεκπονητὴ τηλέμβρωτε.* Coreas coni. *πολλόν με δεῖ προεκπονεῖν* (Nauck *δεῖ γὰρ ἐκπ.*) *κτλ.* Hartung *πόλλ' ἅμα με δεῖ προεκπονεῖν.* — Fr. 23. V. 1. *Ἀχαΐης*, B *Ἀχαίης*, PVL *Ἀχαΐας.* — V. 2. *Τρομίλιος* PVL, *στρομίλιος* AB, *Τρομιλικὸς* Meineke.

Fr. 24. Athen. XIV 659 D: *Οὐδὲν οὖν ἦν παράδοξον, εἰ καὶ θυτικῆς ἦσαν ἔμπειροι οἱ παλαίτεροι μάγειροι· προΐσταντο γοῦν καὶ γάμων καὶ θυσιῶν· . . . καὶ παρὰ δὲ Σιμωνίδῃ φησὶν ἕτερος· Χὼς κτλ.* — V. 1. *χὼς ἀφεῦσα χὼς* Bourdelot, *χ' ὡσαφεὺς* (*χωσαρεὺς* B, *χωσαφεὺς* P) *σαχῶς* VL. Et versum et sententiam redintegravi scribens *ὗν ὡς ἀφεῦσα κτλ.* sive *χὼς (ὗν) ἀφεῦσα* malis. — V. 2. *ἱρωστί· καὶ* Hecker (nisi *εἰρωστί* malis), legebatur *εἰδώς· τί καί*, quod cum ineptum esset, Casaubonus *καλῶς* pro *κακῶς* coniecit.

Fr. 25. Athen. X 424 C: *Καλοῦνται δὲ καὶ ἀρυστῆρες καὶ ἀρύστιχοι. Σιμωνίδης· Ἔδωκεν κτλ.*

26. [29.]

Ἀπὸ τράπεζαν εἷλε καὶ ποτήρια.

27. [30.]

Αὔτη δὲ φοξὴ χεῖλος Ἀργείη κύλιξ.

28. [31.]

Ὁπλὰς ἐκίνει τῶν ὀπισθίων ποδῶν.

29. 749

Πώλυπον διζήμενος.

30.

Μηρίων δεδαυμένων.

Fr. 26. Athen. XI 460 B: *Ποτήρια δὲ πρῶτον οἶδα ὀνομάσαντα τὸν Ἀμόργιον ποιητὴν Σιμωνίδην ἐν ἰάμβοις οὕτως· Ἀπὸ κτλ. ἀπὸ τράπεζαν* AB, *ἀποτράπεζαν* VL. — *καὶ* scripsi, vulgo *νιν*.

Fr. 27. Schol. Hom. Il. *β* 219: *Φοξός· εἴρηται ἀπὸ τῶν κεραμικῶν ἀγγείων τῶν ἐν τῇ καμίνῳ ἀπὸ τοῦ φωτὸς ἀπωξυμμένων, καθά φησι καὶ Σιμωνίδης· Αὔτη δὲ φησί, φοξίχειλος Ἀ. κ.* Eadem Etym. M. 798, 20. Zonar. 1817 (ubi *φοξόχειλος* ut videtur), Apoll. Soph. 164, 21 ubi codd. *αὐτὴ δὲ φοξὴ χειρός*. Et. Gud. 560, 22 (*φοξόχειλος*), Cram. An. Par. III 279, 8: *φοξίχειρος*, Matranga An. 467 (*αὐτὴ* et *φοξίχειλος*). Pro *φοξίχειλος* scripsi *φοξὴ χεῖλος*, idque et librorum lectiones firmare videntur et Athen. XI 480 D: *αἱ δὲ Ἀργεῖαι δοκοῦσι καὶ τὸν τύπον ἔχειν διάφορον πρὸς τὰς Ἀττικάς· φοξαὶ γοῦν ἦσαν τὸ χεῖλος, ὡς Σιμωνίδης φησὶν ὁ Ἀμόργιος· αὔτη* (sic B, vulgo *αὐτὴ*) *δὲ φοξίχειλος* (desunt *Ἀργείη κύλιξ*, librarii errore omissa, ut Meineke animadvertit). Eust. 207, 12. Formam iure suspectam *φοξίχειλος* cum dudum sustulerim, tamen grammatici nostri etiam nunc ea utuntur, tanquam labis sit immunis, velut G. Curtius, qui simul de veriloquio vocis *φοξός*, cuius origo latet, ea protulit, quae omnino sunt improbanda. Refert enim, quemadmodum Buttmann, *ἀνὴρ οὐχ ὁ τυχών*, ad verbum *φώγειν* (unde *φῶξαι*) vel *φῴζειν*, (unde *φῷσαι*), at vocabulum dipthongum *ᾱυ* ut saepe obscuravit; germanam formam *φαύζειν* testatur Hesychius: est igitur ad *φάος* revocandum, quod latissime egit radices. — *Ἀργείη κύλιξ* est vel officinae Argolicae monumentum vel vasculum factum ad eam formam ac figuram, quam potissimum Argolici opifices expresserunt. Argivorum nomen, ex quo Phido rerum potitus erat, late patebat, ut commode possis de Corinthiorum potissimum officinis cogitare; cf. Herodot. IV, 152: *Σάμιοι ἐποιήσαντο χαλκήιον, κρητῆρος Ἀργολικοῦ τρόπον.* Argolicis dispares fuisse Lesbios *κρατῆρας* idem Herod. IV 61 significat.

Fr. 28. Schol. Arist. Ach. 740: *Οὐ μόνον Ἀριστοφάνης ἐπὶ τῶν χοίρων τὰς ὁπλὰς εἴρηκεν, ἀλλὰ καὶ Σιμωνίδης ὁμοίως ἐπὶ χοίρου· Ὁπλὰς κτλ.* Eadem Suid. v. *ὁπλή*.

Fr. 29. Athen. VII 318 F: *Δωριεῖς δ' αὐτὸν διὰ τοῦ ω καλοῦσι πώλυπον, ὡς Ἐπίχαρμος· καὶ Σιμωνίδης δ' ἔφη πώλυπον διζ.* Cf. Eustath. 1541, 31.

Fr. 30. Et. M. 250, 18: *Δαύω· τὸ καίω παρὰ Σιμωνίδῃ· Μηρίων δεδ.* Eadem Cram. An. Ox. I 106, 1 sine poetae nom.

31 A.

Τὰ δ' ἄλλα πεπλέαται ξύλα.

31 B.

Σίσυν παχεῖαν,

32.

Schol. Hom. Il. ν 203: *ἤϊα βρώματα, οὐ τὰ ἐν οἴκῳ δὲ ἐσθιόμενα, ἀλλὰ τὰ ἐν ὁδῷ καὶ πλῷ. Δεῦτε φίλοι ἤϊα φερώμεθα* (hoc est Od. β 410). *Σιμωνίδης* (D *Σιμωνίδης φησίν*, B *φησὶν ὁ Σιμωνίδης*)· — Ipsa verba exciderunt.

33.

Hesych.: *Κάρκαρα, οὖλα ὁ διήτω* (corrigunt *οὖλα ὀδόντων*), *καὶ τὰ ποικίλα τῇ ὄψει, καὶ πίτυρα* (cod. *ἐπιτυρὰ*) *παρὰ Σιμωνίδῃ. ἔνιοι τὰς μάνδρας· Ῥίνθων ταὶ τῇ οὐρανίᾳ ἦρι* (cod. *ῥινθόνταί*). Locus certo corrigi vix potest.

34.

Suetonius Miller Misc. 417: *Κέρκωπες οἱ πανοῦργοι καὶ ἀπατηλοί· καὶ κερκωπία ἡ ἀπάτη κατὰ τὸν Σιμωνίδην.*

35.

Antiatt. Bekk. An. I 105, 3: *Κορδύλη· τὸ ἔπαρμα· Σιμωνίδης δευτέρῳ.*

36.

Photius 183, 1: *Κύβηβον· Κρατῖνος Θρᾴτταις τὸν θεοφόρητον· Ἴωνες δὲ τὸν μητραγύρτην καὶ γάλλον νῦν καλούμενον· οὕτως Σιμωνίδης.*

37. [12.]

Harpocrat. 130: *Μυσῶν λείαν . . . ἀπὸ τῶν καταδραμόντων*

Fr. 31 A. Et. M. 367, 37: *ἔπληντ' ἀλλήλῃσι· ἐκ τοῦ πλῶ τὸ πλησιάζω, ὁ παρακείμενος πέπληκα λέγεται καὶ πέπλακα· ὁ παθητικὸς πέπλημαι, πέπληται, καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ πεπλήαται.* Cod. Flor. Miller Misc. 124 poetae verba adiicit: *τὰ δ' ἄλλα πεπλήαται ξύλα*, scripsi *πεπλέαται*, quod etiam Renner commendavit.

Fr. 31 B. Schol. Lycophr. nuper ed. 633: *σίσυρνα παχὺ περιβόλαιον ἢ δερμάτινον ἱμάτιον, ἥντινα Σιμωνίδης ὑποκοριστικῶς εἶπε σίσυν παχείην*, scripsi *παχεῖαν*. Principalem formam *σίσυς* etiam Hesych. et Schol. Aristoph. Av. 122 testantur, cf. Schmidt Didymi fr. 62 seq. In Sophoclis fr. ap. Hesych. *ἱερόλας ἴσισυς* fort. *σίσυς* restituendum quemadmodum *Ἕλλην στολή* dicitur: sacerdotes rusticorum vestibus uti non est offensioni.

ἀστυγειτόνων τε καὶ λῃστῶν τὴν Μυσίαν κατὰ τῆς Τηλέφου τοῦ βασιλέως ἀποδημίαν. κέχρηνται δὲ τῇ παροιμίᾳ ἄλλοι τε καὶ Στράττις ἐν Μηδείᾳ καὶ Σιμωνίδης ἐν Ἰάμβοις.

38.

Gramm. Bekk. An. III 1402: Νήστης· οὕτως εἴρηκεν Σιμωνίδης παρὰ τὸ ἔδω, καὶ ὡς παρὰ τὸ ψεύδω, οὗ παθητικὸν ψεύδομαι, ψευστής, οὕτω παρὰ τὸ ἔδω τὸ ἐσθίω, οὗ τὸ μέλλων ἔσω, ἔστης καὶ μετὰ στερητικοῦ νε νεέστης (Lentz add. νήστης), οὗ παρώνυμον νήστης (scrib. cum Lentzio νῆστις)· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν ἐπιμερισμοῖς. Cf. Append. Orion. 187, 29 et Et. Gud. 408, 40. Utitur hac forma etiam Matro ap. Athen. IV 134 νήστης, ἀλλοτρίων εὖ εἰδὼς δειπνοσυνάων.

39.

Et. M. 764, 25: Τρασιά· παρὰ τὸ τέρσω τὸ ξηραίνω τερσιά, καὶ ταρσιά, ὡς παρὰ Σιμωνίδῃ, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν τρασιά. Cf. Hesych.: ταρσιήν· τὴν τρασιάν. Hac ipsa forma iambographus videtur usus esse. Et. Gud. 256 (Cod. Sab. ap. Gaisf. ad Et. M.) ex elegiaco poeta adscripsit τρασιῆς ψευδόμενον φύλακα.

40.

Et. M. 813, 53: Ψηνὸς ὁ φαλακρὸς παρὰ Σιμωνίδῃ. Adde Orion. 168, 9.

Simonidis nomen existimo Hesychio reddendum esse: Ἕκτορες· πάσσαλοι ἐν ῥυμῷ· Σαπφὼ δὲ τὸν Δία, Λεωνίδης τὸν κροκύφαντον. Permirum enim Leonidam Tarentinum testem adhiberi, videtur corrigendum Σιμωνίδης i. e. iambographus, non melicus poeta. — *Simonidi* vel *comico* alicui poetae Cobet adscripsit trimetros ap. Clem. Alex. Paedag. p. 261 quemadmodum refinxit:

Χλανίσι δὲ δὴ φαναῖσι περιπεπεμμένοι
καὶ μαστίχην τρώγοντες, ὄζοντες μύρον.

quos versus propter solutionum frequentiam non esse antiqui iambographi planum est.

HIPPONAX.

BIBΛΙΟΝ Α.

1. [1. 18.]*)

Ἔβωσε Μαίης παῖδα, Κυλλήνης πάλμυν·
Ἑρμῆ κυνάγχα, Μῃονιστὶ Κανδαῦλα,
φωρῶν ἑταῖρε, δεῦρό μοι σκαπαρδεῦσαι.

Hipponax. De Hipponactis reliquiis disputavit Bernardus ten Brink in Philol. VI 35 sqq. 215 seq., idem postea retractavit plura eodem volumine et Vol. VII et XIII.

Fr. 1. Coniunxit haec Schneidewin in unum. V. 1 legitur ap. Tzetz. Lycoph. 219: *Μαίας καὶ Διὸς Ἑρμῆς, ὡς Ὀρφεύς φησιν . . . καὶ ὁ Ἱππῶναξ ἐν τῷ κατὰ Βουπάλου πρώτῳ ἰάμβῳ· Ἐβόησε κτλ. ἔβωσε* Schneidewin scripsit (cf. Hesych. et Suidas *ἔβωσεν· ἐκάλεσεν, ἔκραξεν*), Bernhardy *ἐβόησα*, Dindorf *ἔβωσα* coni. — *Μαίης* Schneidewin, vulgo *Μαίας*. — V. 2. Tzetz. Exeg. Il. 153: *τὸν δὲ Ἄργον κύνα φασὶ κατὰ παντὸς σώματος ὀφθαλμοὺς ἔχοντα . . . ὅτι δὲ κύων ὁ Ἄργος καὶ Ἱ(ππῶν)αξ φησί· Ἑρμῆ κυνάγχα, μή . . . . αν δοῦλα.* Emendatius una cum v. 3 affert haec Tzetz. ap. Cram. An. Ox. III 351, 7 (Pressel post Tzetz. Epist. 98): *Τὸ δὲ Κανδαύλης Λυδικῶς τὸν σκυλλοπνίκτην λέγει, ὥσπερ Ἱππῶναξ δείκνυσι γράφων ἰάμβῳ πρώτῳ· Ἑρμῆ κτλ.* — V. 2 respicit Hesychius *Κυνάγχη· τέχνη, μηχανή. . . . οἱ δὲ τὸ Κυνάγχα ἀντὶ τοῦ κλέπτα.* idem *Κανδαύλας· Ἑρμῆς ἢ Ἡρακλῆς.* ubi Meineke non recte verba *ἢ Ἡρακλῆς* tanquam ex dittographia orta delenda censet. — *Κανδαῦλα* commendat prior locus, ubi *ανδοῦλα*, posteriore *Κανδαύλα*. — V 3. *ἑταῖρε* Schneidewin, legebatur *ἕταιρε*, quod rationem habet, sed grammatici, velut Herodianus, unum *ἑταῖρος* probaverunt, quemadmodum Atticos enuntiavisse veri est simile. — *δεῦρό μοι* scripsi, codd. *δεῦρό τι μοι*, Duebner *δηὖτέ μοι*, sed idem etiam dubitanter *δεῦρό μοι*. Supra *σκαπαρδεῦσαι* scriptum interpretamentum *συμμαχῆσαι*. Quod habet Hesychius *σκαπερδεῦσαι· λοιδορῆσαι* (Brink coni. *αἰωρῆσαι*), si recte interpretatur, alium locum spectat. Idem habet: *Σκαρπαδεῦσαι· κρῖναι* et *Καπαρδεῦσαι·*

*) Numeri adiecti sunt editionis Welckerianae.

2. [5.] 752

Κίκων δ' ὁ πανδάλητος, ἄμμορος καύηξ,
τοιόνδε δάφνης κλάδον ἔχων . . . .

3. [44.]

Κοραξικὸν μὲν ἠμφιεσμένη λῶπος.

μαντεύσασθαι. Brink in Hipponactis versibus novavit audacter *δεῦρο μοι σκαπερδεῦντι Σύ συμμαχῆσαι.*

Fr. 2. Tzetzes Exeg. Iliad. 76, 8: *ἣν (δάφνην) οἱ ἱερεῖς τοῦ ἡλίου ἤτοι μάντεις καὶ μάγοι, οἷος ἦν καὶ ὁ Χρύσης, στεφανούμενοι ἐπορεύοντο· καθὼς δηλοῖ καὶ Ἱππῶναξ ἐν τῷ κατὰ Βουπάλου ἰάμβῳ· Κίκων δ' ὁ πανδάλητος ἄ. κ. τοιόνδε τι δάφνας κατέχων.* ubi glossae *Κίκων· ὄνομα μάντεως* et *καύης, λάρος.* Affert eundem versum ad Lycoph. 424: *καύηξ δὲ ὁ λάρος κατὰ Αἰνιᾶνας* (codd. *Αἰγιαίας* vel *Αἰλιάνας*, itaque *Αἰνιέας* conieci, vid. Diar. Antiq. 1845 p. 180), *ὥς φησι καὶ Ἱππῶναξ· Κίκων* (cod. Gud. *Κήμων*) *δ' ὁ πανδάλητος ἄμμονος καύηξ*, sed codd. *καύης.* et sic aperte idem ad v. 741: *οὗτος μὲν Καύηξ φησίν, ὁ δὲ Ἱππῶναξ καύης λέγει οὑτοσί· Κίκων δ' ὁ πανδάλητος* (Ciz. Vit. 1 *πανδαύλητος*, Vit. 2. 3 *πανδάληκτος*) *ἄμμωρος καύης. Καύης δὲ ὁ λάρος κατ' Αἰνιᾶνάς ἐστιν.* — V. 1. *καύηξ* scripsi, nam *καύης*, quamvis testificetur Tzetzes, idonea auctoritate destitutum, ubique *καύηξ, καύαξ, κήξ* legitur. Quae Tzetzes in Exeg. Il. versui 1 addit *τοιόνδε τι δάφνας κατέχων*, grammatici esse putant, at tunc versus prorsus non testificatur id, cuius causa adhibitus est: itaque existimavi vitium potissimum contraxisse *πανδάλητος*: corrigunt *πανδήλητος*, sed mihi potius lauri notio delitescere videbatur, itaque *πανδαύχνωτος* conieci (propius accedit *πανδαύκητος* vel *πανδαύχνητος*, sed formae illae non satis firmae), i. e. *πανδάφνωτος*, vid. Ahrens. Dial. Dor. 532, id quod Meineke comprobavit. Verum neque solet Tzetzes interpretis munere fungi neque interpretamenti speciem omnino referunt illa verba, itaque ipsi Hipponacti tribuo, corrigens *τοιόνδε δάφνης κλάδον ἔχων* sive *κλῶν' ἔχων* malis: oratio est imperfecta, ac *τοιόνδε* non ad *κλάδον ἔχων* referendum, sed ad verbum, quod subsequebatur, velut *ἐθέσπιζεν*, nisi forte scribendum *τοιόνδ' ἔφη δάφνῃσι κρᾶτ' ἔχων* (*θάλλον*) ut *τὸ κρᾶτα* iambographus dixerit, quemadmodum Sophocles; quod si cui displiceat, poterit *στεπτὸν* addere. Nec *πανδάλητος* poeta scripsit, sed ut opinor *παμφαλητός*, verbo *παμφαλᾶν* utitur poeta infra fr. 130, *παμφαλώμενος* passive dixit Lycophro 1433, est igitur *παμφαλητὸς* i. q. *περίβλεπτος.* Nomen *Κίκων* respicit Choerobosc. Epim. I 73: *Χωρὶς τοῦ Κίκων Κίκωνος. τοῦτο γὰρ κύριον μὲν ὂν φυλάττει τὸ ω̄, οἷον Κίκων* (l. *Κίκωνος*), *ἐθνικὸν δὲ λεγόμενον τρέπει τὸ ω̄ εἰς ο̄ ἐν τῇ γενικῇ.* Adde Cram. An. Ox. I 30, 16. Ceterum huc referunt Hesychii glossam: *Κίκων· ὁ Κίκων Ἀμυθάονος ἦν, οὐδὲν αἴσιον προθεσπίζων* Schneidewin et Meineke, recte ut videtur, sed non credo in his ipsius Hipponactis versum delitescere, velut Brink scripsit *Κίκων δ' . . . καύης, προσῆλθεν οὐδὲν αἴσιον προθεσπίζων*, et multo deterius Hartung *Ἀμυθάονος παῖς, αἴσιον προθεσπίζων Κίκων ὁ πανδ. ἄ. κ.*

Fr. 3. Tzetz. Chil. X 378: *Περὶ ἐρίων Κοραξῶν ἐν πρώτῳ δὲ ἰάμβῳ Ἱππῶναξ οὕτως εἴρηκε μέτρῳ χωλῶν ἰάμβων· Κορ. κτλ.* Haud procul ab hoc loco abfuisse videtur fr. 65.

4. [44.]

Πόλιν καθαίρειν καὶ κράδῃσι βάλλεσθαι
(φάρμακον.)

5. [44.] 753

Βάλλοντες ἐν λειμῶνι καὶ ῥαπίζοντες
κράδῃσι καὶ σκίλλῃσιν, ὥσπερ φάρμακον.

Fr. 4—9 affert Tzetz. Chil. V 726: *Ὁ φαρμακός, τὸ κάθαρμα, τοιοῦτον ἦν τὸ πάλαι· ἂν συμφορὰ κατέλαβε πόλιν θεομηνίᾳ, εἴτ' οὖν λιμός, εἴτε λοιμός, εἴτε καὶ βλάβος ἄλλο, τῶν πάντων ἀμορφότερον ἦγον ὡς πρὸς θυσίαν εἰς καθαρμὸν καὶ φάρμακον πόλεως τῆς νοσούσης· εἰς τόπον δὲ τὸν πρόσφορον στήσαντες τὴν θυσίαν τυρόν τε δόντες τῇ χερὶ καὶ μᾶζαν καὶ ἰσχάδας, ἑπτάκις γὰρ ῥαπίσαντες ἐκεῖνον εἰς τὸ πέος σκίλλαις συκαῖς ἀγρίαις τε καὶ ἄλλοις τῶν ἀγρίων, τέλος πυρὶ κατέκαιον ἐν ξύλοις τοῖς ἀγρίοις. . . . . ὁ δὲ Ἱππῶναξ ἄριστα σύμπαν τὸ ἔθος λέγει· Πόλιν κτλ.* (fr. 4) *καὶ ἀλλαχοῦ δέ πού φησιν πρώτῳ ἰάμβῳ γράφων· Βάλλοντες κτλ.* (fr. 5) *καὶ πάλιν ἄλλοις τόποις δὲ ταῦτά φησι κατ' ἔπος· Δεῖ . . . . ὡς ἔχουσι φαρμακοῖς* (continuo se excipiunt ordine fr. 6. 7. 8) *καὶ ἀλλαχοῦ δέ πού φησιν ἐν τῷ αὐτῷ ἰάμβῳ· Λιμῷ κτλ.* (fr. 9). Haec sex fragmenta utrum omnia ex eodem carmine an ex diversis petita sint, non satis certo dignoscas: ex primo iamborum libro certe praeter fr. 5 videtur fr. 9 esse, nolui tamen dirimere. Ceterum codicum Parisinorum lectiones et scholia post Dübnerum et Cramerum edidit Theod. Pressel post Tzetzae Epistolas p. 116. — Fr. 4 *κράδῃσι*, AB supra *συκαῖς*. Hunc versum et ipsum ex primo libro petitum esse fidem facit scholion adscriptum versui seq.: *φησὶν ἐν τῷ αὐτῷ ἰάμβῳ*. — V. 2. *φάρμακον* adieci, quod casu excidisse apparet, cf. fr. 5 et Hesych. *κραδησίτης, φαρμακὸς ὁ ταῖς κράδαις βαλλόμενος*. Olim suspicatus sum fr. 4 subiungendum esse versui fr. 6.

Fr. 5. V. 1. *λειμῶνι* Schneidewin, legebatur *χειμῶνι*. — V. 3. *φαρμακόν*, cf. Phot. 640, 8: *Φαρμακός· τὸ κάθαρμα, βραχέως· οἱ δὲ Ἴωνες ἐκτείνοντες λέγουσι φάρμακον. οὗτοι γὰρ διὰ τὴν τῶν βαρβάρων παροίκησιν ἐλυμήναντο τῆς διαλέκτου τὸ πάτριον, τὰ μέτρα, τοὺς χρόνους· δηλοῖ καὶ Ἱππῶναξ.* Secundum Eust. Od. 1935, 12 Attici *φαρμακός*, Iones *φάρμακος* pronuntiabant, cui praecepto nunc obsecutus sum, quamquam libri in versibus Hipponacteis fere novissimam syllabam acuunt, nisi quod Photius discrimen observavit: estque accentus haec varietas a quantitatis diversitate non separanda. Didymus, ut paenultima producta apud Iones nulli dubitationi obnoxia esset, praecepit *φαρμᾶκος* scribendum, neque tamen quisquam videtur obtemperavisse: hinc Harpocr. p. 180 *ἀλλ' ἡμεῖς οὐχ εὕρομεν οὕτω που τὴν χρῆσιν*, adde Et. M. 188, 3. Herodianus quid praeceperit ostendit Arcad. 51: *φαρμακὸς ὁ ἐπὶ καθαρμῷ τῆς πόλεως τελευτῶν, φάρμακος δὲ ὁ γόης.* Is igitur edixit acuendam esse ultimam tam apud Atticos scriptores quam apud Ionicos, retrahendum accentum, ubi nomen proprium sit: vid. Harpocr. 180. Et M. 787, 52; at non debebat Herodianus Istro fidem habere, nam nullum fuit nomen proprium. Nihilo minus Herodiani auctoritatem fere sequuntur grammatici et librarii, cf. etiam Schol. Il. Ω 566 et Et. M. 802, 5.

6. [44.]

Δεῖ δ' αὐτὸν ἐς φάρμακον ἐκποιήσασθαι.

7. [44.]

Κάφῇ παρέξειν ἰσχάδας τε καὶ μᾶζαν
καὶ τυρόν, οἷον ἐσθίουσι φάρμακοι.

8. [44.]

Πάλαι γὰρ αὐτοὺς προσδέχονται χάσκοντες
κράδας ἔχοντας, ὡς ἔχουσι φαρμάκοις.

9. [44.] 754

Λιμῷ γένηται ξηρός, ἐν δὲ τῷ θυμῷ
φάρμακος ἀχθεὶς ἑπτάκις ῥαπισθείη.

10. [107.]

Antiatt. Bekk. An. I 82, 13: *Ἀνδριάντα· τὸν λίθινον*

Fr. 6. Meineke cum fr. 7 et 8 in unum coniunxit. — *ἐκποιήσασθαι*, Meineke coni. *ἐκπονήσασθαι*, Hecker *ὡς φ. ἐκπτοήσασθαι*, fort. *ὡς φάρμακον ἐκφορήσασθαι* legendum. Proprio vocabulo *ἐκπέμπεσθαι* utitur Hes. *κραδίης νόμος*.

Fr. 7. V. 1. *κάφῇ*, vulgo *καφῇ*, cod. a (ap. Kiessl.) *κάφη*, AB in m. *ἀφὴ καὶ ἅρμα καὶ τὰ λοιπὰ οἱ Ἴωνες ψιλοῦσι*, hinc Schneidewin recte interpretatur *καὶ χειρί*, cf. Hesych.: *ἀφή· αἴσθησις χειρῶν*, sed Favorin. add. *ἢ χείρ*. — *παρέξειν*, Meineke coni. *παρασχεῖν*.

Fr. 8. V. 1. *αὐτοὺς* Meineke coni. *αὐτὸν*, ut ad Bupalum referatur. — *προσδέχονται*, Schneidewin *προσδέκονται*. — V. 2. Fortasse corrigendum *ἔχοντες, ὡς λέπωσι φαρμάκους*, olim conieci *ἔχοντες, αἷς ἐλῶσι φαρμακούς*, Meineke *ἔχοντες αἷς (ἧς) χρίουσι φαρμακούς*, quod probat Brink, nisi quod *ὡς* tuetur, Hartung solum *ἔχοντες* comprobavit. — *φαρμάκοις*, quod etiam AB tuentur, fort. mutandum in *φάρμακοι*, ut, si recte memini, alius quoque coniecit. Ahrens *ὥστε κού τι φαρμακούς*, quod quid sit non intellego.

Fr. 9. V. 1. *γένηται*, Meineke coni. *γένοιτο*. equidem nihil muto, cf. titulum antiquum Teiorum CIGr. II 3044 *ὅστις . . . αἰσυμνῷ . . . ἀποκτείνῃ . . . κιξαλλεύοι . . . ὑποδέχοιτο κτλ.* — *ξηρός* cod. a ap. Kiessl., vulgo *ξηρόν*. — *θυμῷ*, Schol. A *θυμὸς τὸ ἄρρεν αἰδοῖον*, quae admodum dubia est explicatio. M. Schmidt mutato accentu *θύμῳ*, usus Arcadio p. 60 *θύμος (θῦμος) δέ τὸ κύριον ἢ ἡ βοτάνη*, ubi *τὸ μόριον* corrigit, vix recte. Ego etiam nunc teneo *ἐν θυμῷ* idem fere esse atque *ἐν τοῖς ὀξυθυμίοις*, quae non sunt dicta ab ira deorum, quae piaculo placanda erat, sed ab acri fumo lignorum infelicium, quae comburebantur; Graecis quoque *θυμὸς* olim erat *fumus*. — V. 2. *φαρμακὸς* Kiessling et Blomfield, libri *ὁ φαρμακὸς*, ego accentum correxi, vid. ad fr. 5. Ceterum huic fr. 9 Meineke probabiliter subiunxit fr. 11.

ἔφη Ἱππῶναξ Βούπαλον ἀγαλματοποιόν. Delenda stigme post *ἀνδριάντα*, nam *lapideam statuam* ipsum Bupalum dixerat poeta, id est hominem stolidum; cf. Plato Hipp. Mai. 282 D: *οὐδέν σοι μᾶλλον γεγωνεῖν δύναμαι ἢ εἴ μοι παρακάθησο λίθος καὶ οὗτος μυλίας, μήτε ὦτα μήτ' ἐγκέφαλον ἔχων.* Heraclitus, qui fertur, epist. 4: *ἄνθρωπος λοιδορίαν ποιεῖται, λίθινος εἰ λέγοιτο, θεὸς δὲ ἀληθεύεται, ὡς* (leg. ὃς) *τοῦτο τὸ εὐώνυμον ἐκ κρημνῶν γεννᾶται.* quem locum neque Westermann neque Bernays expediverunt. Mithrae enim sacra respiciuntur, qui vulgo *θεὸς ἐκ πέτρας* dici solebat (Firmic. p. 28 et 29) vel *πετρογενὴς* (Lydus de mens. III 26). Hoc enim dicit scriptor epistolae: quilibet deus vere lapideus dici potest, laus etiam est, ex lapide prognatum esse deum. Mithriacis enim sacris homo Christianus, qui hoc epistolium ficto Heracliti nomine edidit, fuit, ut fieri solebat, infestissimus.

11. [4.]

Ὣς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο.

Fr. 11. Tzetzes Lycophr. 436: *Ὅτι δὲ ἀγής, ὁ μυσαρός, ἐξ οὗ λέγεται καὶ ὁ ἅγιος, ὁ μυσαρός, Ἱππῶναξ φησίν· Ὣς κτλ.* Adde Chil. XIII 322 et Plotium de Metr. 272, sed ibi cod. Gaisf. *ΚΛΑΖΟΜΕΝΙΟΤ ΒΟΤΝΑΛΟCΚΑΘΗΙΝΕ* exhibet, hoc est fr. 13, ita ut Putschius ibi de coniectura fr. 11 restituisse censendus sit. — *ἀγεῖ* traditum revocavi, offensioni fuit producta vocalis *ᾱ*, cum compositum *ἐναγής* et nomen *ἄγος* corripiantur. Sed ad eundem modum produxit Simonides 114, 3 *οἶδμα θαλάσσης ἀγέα μαινομένης ἀμφὶ Μολουριάδα*, quemadmodum correxi, et Empedocles 191 *ἀθρεῖ μὲν γὰρ ἄνακτος ἐναντίον ἀγέα κύκλον*, unus enim Naekius ad Choeril. 180 perspexit Empedoclis versum ab Hipponacteo non esse segregandum, siquidem *ἀγὴς* vel *ἁγὴς* Graeci quemadmodum Latini *sacer* in utramque partem adhibere soliti sint, id quod nomen *ἄγος* plane arguit: errant enim qui commenti sunt pro notionis diversitate *ἅγος* et *ἄγος* scribendum esse: veteres Attici aspirant, Iones psilosin adamant, itaque etiam in Hipponacte ex uno libro *ἀγεῖ* videtur restituendum. Primigenium *ἀγὴς* paullisper cessit compositis *εὐαγής* et *ἐναγής* (illud in bonam, hoc in malam partem dici solet, quorum *ᾰ* corripitur, sed Parmenides 134 *καὶ καθαρᾶς εὐαγέος ἠελίοιο λαμπάδος ἔργα* produxit, cuius vocis interpretationem Empedoclis versus planissime firmat; item Aristoph. Nub. 276 *ἀέναοι νεφέλαι ἀρθῶμεν φανεραὶ δροσερὰν φύσιν εὐάγητον*, quod eodem est modo dictum, quo *εὐαγεῖς χιόνος βολαί* vel *ἀέρος τὸ εὐαγέστατον*. Alia quoque vocabula brevem stirpis vocalem producunt, velut *ἠκὴ* Archilochus dixit, item *ἀγή* (*ἄγνυμι*), quamquam fortasse aliquis hoc coaluisse ex *ἀϜαγὴ*, ut *ἄτη* ex *ἀϜάτη* existimet, sed Ionicum *ἠγὸν* i. e. *fragile* huic opinioni adversatur, denique quae ab *ἄγω* descendunt *ἠγός* (Hesych. *ἠγὸν τὸν εὐδαίμονα Ἴωνες λέγουσιν*, i. e. *ἀγὸν* sive *principem, divitem*), unde *εὐηγεσίη*, *περιηγὴς* et *περιαγής*, sed *εὐαγὴς* videtur vulgo breve fuisse, nisi quod Leonidas Anth. VI 204 produxit. Iam in Hipponactis versu, cum productio non admittenda videretur, legendum suasit *ἀγέϊ* Fix, *ἐναγεῖ* Meineke, vulgo *ἀγεῖ* (Tzetz. priore

12.

Τί τῷ τάλαντι Βουπάλῳ συνοίκησας;

* 13. [6. 33.]

Ἀκούσατ' Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω.
* * * * * * * *
Ὦ Κλαζομένιοι, Βούπαλος κατήσχυνεν.

loco Vit. 2, 3 *ἀγοί*, altero loco A *ἀγεῖ*), Schmidt *ἀγεῖς*, quod sit ex *ἀαγεῖς* contractum. — *κατηρῶντο*, priore l. Vit. 3 *κατηρῶνται*.

Fr. 12. Choerobosc. Epim. I 280 (Bekk. An. III 1422): *Ὅτι δὲ καὶ τοῦ τάλας τάλαντος ἦν ἡ γενική, δηλοῖ ὁ Ἱππῶναξ εἰπών· Τί . . . συνῴκησας*. cod. Marc. *τί* om. et exhibet *Βουπώλῳ συνοικήσας*, unde *συνοίκησας* restitui. Brink distinguit *Τίς; τῷ κτλ.*

Fr. 13. Rufin. de Metr. Com. 386 ex Iuba poetae nomine non addito tanquam exempla choliambi affert: *Ὦ Κλαζομένιοι Β. κατέκτεινειν, Ἀκούσαθ' κτλ.*, iidem versus in cod. Plotii 272 sed ordine inverso leguntur, idem 270 versum *ἀκούσαθ' . . . ἥκω* adscripsit. Antea Rufinum secutus versus ordinavi et in unum coniunxi, quandoquidem Plotius praefatur: *ut est exemplum hoc*. Ac fidem facere videbatur, quod etiam latini versus, quos Iuba subiunxit, continuo se excipere verisimile est:

O quae tenerulae comparis tenes crinem,
sudes in ista devia latens fossa.

ita enim pro *Veia latent* scripsi. Nunc Plotii ordinem sequor: uterque versus ex eodem iambo in Bupalum repetitus, neque vero alter alterum continuo excepit. V. 1. exordium carminis, quo poeta Clazomenios appellans de iniuria sibi a Bupalo facta conqueritur; huic versui fortasse subiungendum fr. 44:

Ἀνόλβιος πλάνητι προσπταίων κώλῳ,

quemadmodum restitui, quem versum possis redintegrare adhibito fr. 10:

(πρὸς) ἀνδρίαντα λίθινον.

cf. proverbium ap. Zenob. III 29 *δὶς πρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχρὸν* (scr. *αἰσχρὰ*) *προσκρούειν λίθον*. Haec et alia praefatus Hipponax inde a v. 2 enarravit, qua iniuria a Bupalo affectus fuerit. — V. 1. *ἀκούσατ'* Rufini et Plotii libri ad unum omnes, *ἀκούσαθ'* ceteri auctores (vid. infra). — V. 2. *Βούπαλος κατήσχυνεν*, hoc enim vocabulum institutae sententiae convenientissimum suppeditant librorum corruptelae Rufini B *κατεκτευνεν*, PR *κατέκτεινεν* ut vulgo, Plotii A *κατεινε*, B *ΚΑΘΗΙΝΕ*. Artifex enim Hipponactis vultum deformaverat, ut poeta maledicentissimus deridiculo esset hominibus. Bupalus et Athenis Chio insula oriundi, qui artis operibus civitates Asiae primoris decoraverunt,*) vi-

*) Nimis securi nostri homines fidem habent Pausaniae IV 30, 6 narranti Bupalum primum Graecorum artificem Fortunae simulacrum Smyrnaeis fecisse; nam Smyrnaeorum civitas tunc penitus eversa (Hippon. 15, 1 haudquaquam isti opinioni opitulatur), necdum divinis honoribus fruebatur Fortuna. Sed multis hominum saeculis transactis

14. 755

Τούτοισι θήπων τοὺς Ἐρυθραίων παῖδας
φὴ μητροκώτης Βούπαλος σὺν Ἀρήτῃ

dentur aliquamdiu Clazomenis domicilium collocasse atque in ea civitate populo Hipponactis simulacrum proposuisse. Olim cum unius libri B scriptura *ΚΑΘΗΙΝΕ* innotuisset, correxi *Βούπαλός* (*τε*) *κἄθηνις*. vid. Suidas v. *Ἱππῶναξ· . . . γράφει δὲ πρὸς Βούπαλον καὶ Ἄθηνιν ἀγαλματοποιούς, ὅτι αὐτοῦ εἰκόνας πρὸς ὕβριν εἰργάσαντο*. eadem Eudocia p. 248. Plin. H. N. XXXVI 11: „Ac deinde nepos Archermus Chius, cuius filii Bupalus et Athenis vel clarissimi in ea scientia fuere, Hipponactis poetae aetate.“ Schol. Arist. Av. 574: *Ἄρχεννον* (ita etiam gramm. Cram. An. Ox. III 366) *γάρ φασι, τὸν Βουπάλου καὶ Ἀθήνιδος πατέρα*. Adde Ovid. Ib. 523: *Utque parum stabili qui carmine laesit Athenin Invisus pereas deficiente cibo*. — Brink, et ipse in versibus ordinandis Plotium secutus, Philol. VI 74 *Βούπαλος κατέθνησκεν* scripsit ac praeterea perperam subiunxit fr. 55, idem etiam *Βούπαλον κατέκτεινα* commendavit. — Hephaestio 31 item poetae nomine omisso: *Τὸ δὲ χωλὸν οὐ δέχεται τοὺς παραλήγοντας τρισυλλάβους πόδας, οὔτε δάκτυλον οὔτε τρίβραχυν οὔτε ἀνάπαιστον, ἀλλὰ μάλιστα μὲν ἴαμβον, ὅτε καὶ εὐπρεπές ἐστιν, ὡς τὸ· Ἀκούσαθ' κτλ.* (ubi *ἀκούσασθ'* A). Adde schol. ib. 169. Quamvis autem nullo loco Hipponactis nomen sit additum, tamen consentaneum est, artis metricae magistros versus Hipponactei exempla ex hoc ipso poeta, neque vero aliunde petivisse. Sane v. 1 (*ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος*) a Scholiasta Aristoph. Nub. 232 et Suida v. *οὐ γὰρ* tribuitur *Callimacho*, quod ita conciliavit Meineke, ut statueret Callimachum integrum Hipponactis versum in sua carmina transtulisse; satis probabiliter autem suspicatur Callimachum induxisse Hipponactem ab inferis reducem, et subiunxit alium versum Callimachi (ap. Poll. IX 83), quibuscum rursus copulanda videntur, quae ex Callimacho affert Schol. Heph. p. 30 ed. 2 (cf. Iuliani Or. 30 p. 403 D), ut Callimachus sic orsus sit:

Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω
ἐκ τῶν, ὅκου βοῦν κολλύβου πιπρήσκουσιν,
φέρων ἴαμβον οὐ μάχην ἀείδοντα
τὴν Βουπάλειον.

Cf. de his nunc Schneider Callim. II p. 256 et 231.

Fr. 14. Schol. Tzetz. ad Posthom. v. 687 editum a Brinkio ex codd. mus. Britann. in Philol. VI p. 40: *Θηπον· ἐθαυμαζον· το θεμα θηπω και Ιππωναξ· τουτοισι θηπων τους Ερυθραιων παιδας οὕς φησι* (cod. Par. *φ.*) *μητροκοιτας ζουπαλος* (A et cod. Par. *Βούπαλος*) *συν αρητῃ και φελιζων* (cod. Par. *κνίζων καὶ φελίζων*) *τὸν δυσωνυμον αρτον*. — V. 1. *θήπων*, hanc verbi speciem Et. M. saepius testificatur, quamvis etiam *θηπέων* scribi possit vel *θηπῶν*, cf. Hesych.: *θηπῶν, ἐξαπατῶν, κολακεύων, θαυμάζων*, ubi Alberti *θήπων* praefert, sed ib. *θηπητής· ἀπατεών*. — V 2. *φὴ μητροκώτης* scripsi pro *ὡς φησι μητροκοιτας*, cum particulae *φὴ* adscripta esset glossa *ὡς*, inde ortus error.

Smyrnaei, quorum civitatem Alexandri successores restituerant, ut ea aetate mos fuit, etiam Fortunae templum consecraverunt et cum studiose antiqua artis monumenta undique congregarent, deae nescio cuius signum a Bupalo olim factum et tunc Smyrnam translatum, in eo templo dedicaverunt et Fortunam appellaverunt, quo iure viderint ali

κνίζων καὶ φελίζων τὸν δυσώνυμον ἄρτον. 756

15.

Τέαρε . . . . . δεύειε τὴν ἐπὶ Σμύρνης·
ἴθι διὰ Λυδῶν παρὰ τὸν Ἀττάλεω τύμβον
καὶ σῆμα Γύγεω καὶ μεγάστρυ στήλην
καὶ μνῆματ' ὤτος μυτάλιδι πάλμυδος,

Μητροκώτης interpretor *sacerdos magnae matris*, nisi malis *μητροκώτας* (ut hoc nomine Erythraei utpote dediti magnae matris religioni notentur); de similibus *κωτάρχης, κοίης, κόης* vid. Keil Onomatol. 108, quibus adde *κοιακτήρ* sive *κοακτήρ*, qui in titulis Laconicis (Annales Inst. Arch. XXXIII) in indice *Ταιναρίων* recensetur. — V. 3 expedire nequeo. Videtur *κνίζων* interpretandi gratia adscriptum, fortasse fuit *καὶ δρυψελίζων*. Si poeta verba fecit de Attide, pro *ἄρτον* possis *καρπόν* coniicere. Longe aliter Brink: *Τούτοισι θηπέω τοὺς Ἐρυθραίων παῖδας, Οὓς μητροκοίτας Βούπαλος σὺν Ἀρήτῃ Φησί, φλυάζων τὸν δυσώνυμον κοῖτον.* sed retractavit ipse in Philol. VI 730. Postea Schneidewin in Philol. VII 554 *τούτοισι θήπων τοὺς Ἐρυθραίων παῖδας φῄ* (quod interpretatur *φησί*, qua forma Anacreon usus) *μητροκοίτας Βούπαλος σὺν Ἀρήτῃ, Κνίζων, καφάζων τὸν δυσωνύμων Ἄττην.* quod comprobavit Brink ib. VII 711, nisi quod v. 3 legi mavult: *κνίζων Κυβηλὶν καὶ δυσωνύμων Ἄττην.* Hartung denique *Τούτοισι θηπῶν τοὺς Ἐρυθραίων παῖδας, οὓς μητροκοίτας Βούπαλος σὺν Ἀρήτῃ καίνει, μελίζων τὸν δυσώνυμον Μάργον.*

Fr. 15. Tzetz. Cram. An. Ox. III 316, 17: *Στίχοι Ἱππώνακτος τρισυλλάβους ἔχοντες τοὺς παραλήγοντας πόδας· . . . πᾶσάν* (A πγ ᾱ) *τε ἀρεδεύει* (A *τέαρε . . . . . δεύειε*) *τὴν ἐπὶ Σμύρνης κτλ.* Pro *πᾶσαν* scribendum *πάλιν*, ut Tzetzae sit, similiterque Meineke correxit, Schneidewin scripserat *πᾶσαν δ' ἑταῖρ' ὅδευε κτλ.* Restitutio versus prorsus incerta, fortasse obsoletum aliquod vocabulum delitescit, cf. Hesych: *Τεωρεῖς· δραπέται, κακοῦργοι, λησταί*, et *Τέωρος· συκοφάντης καὶ τὰ ὅμοια.* — V. 2. *διὰ*, A *δια.* — *Ἀττάλεω*, Schneidewin non recte *Ἀλυάττεω*, vid. Nicol. Damasc. fr. 63. — V. 3. *Γύγεω*, A *γήγεω.* Respicit Schol. Nicand. Ther. 633: *Γύγου δὲ σῆμα τοῦ ἐκεῖ βασιλεύσαντος, ὥς φησιν Ἱππῶναξ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Λυδίας ἰάμβων*, ubi Meineke *Λυδίας* delet, quippe quod sit adscriptum ad *ἐκεῖ* explicandum. — *μεγάστρυ*, Hartung *Μεγιστίου*, Schneidewin *Μεγάστρυος*, mulieris nomen esse ratus, quod nomen nusquam legitur, nec huc referri potest Athenaei locus XIII 573 A, quem ille comparavit. Equidem suspicor legendum esse *καὶ Σεσώστριος στήλην*, cuius regis monumenta in Syria et Ionia memorat Herod. II 106 (*τῇ τε ἐκ τῆς Ἐφεσίης ἐς Φώκαιαν ἔρχονται καὶ τῇ ἐκ Σαρδίων ἐς Σμύρνην*) et propter viam, quae Sardibus Smyrnam ducit, etiam nunc visitur antiquissimum saxo incisum monumentum, cf. Archaeol. Zeit. 1843 p. 33 seq. Aristides quoque or. 16 Vol. I 397 *Σεσώστριδος στήλας* commemorat, oculatus ut videtur testis, non Herodoti auctoritatem secutus. — V. 4. *καὶ μνῆματ' ὤτος*, B *καὶ μνῆμά τ'· Ὦτος.* Schneidewin coni. *καὶ μνῆμά τ'* (debebat *μνήματ'*) *Ἄτυος Μυρσίλεω* (debebat *Μυρσίλου*) *τε πάλμυδος.* Fortasse corrigendum *καὶ μνήματ' Ἄτυος Ἀττάλυδα πάλμυδος*, ut iubeatur quisquis est urbem regis Lydorum monumentum adire, cf.

πρὶς ἥλιον δύνοντα γαστέρα τρέψας.

16. [10.] 757

Ἑρμῆ, φίλ' Ἑρμῆ, Μαιαδεῦ, Κυλληναῖε,

Steph. Byz.: *Ἀττάλυδα· πόλις Λυδίας κτισθεῖσα ὑπὸ Ἄττυος* (R *Ἄτυος*) *καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ ὑπὸ Λυδοῦ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ.* Antea conieci *καὶ μνῆμα Τωτὸς μυττάλυτα πάλμυδος*, vid. Hesych.: *μυττάλυτα· μεγάλα* (cod. *μεγάλου*), quamquam etiam mulieris nomen poterat commemorari, velut *καὶ μνῆμα Τουδοῦς*, vid. Nicol. Damasc. fr. 49: *ἐκ τούτων γαμεῖν ἔμελλεν Σαδυάττης τὴν Ἀρνώσσου θυγατέρα ὄνομα Τουδὼ τοῦ* (cod. *τρυδωνοῦ*) *Μυσῶν βασιλέως.* et Ptolem. Hephaest. ap. Phot. Bibl. p. 150. Hartung metro pessumdato *καὶ μνῆμα Τρωὸς ἐν μυρταλίδι πάλμυδος.* De genitivo *πάλμυδος* cf. Choerobosc. Epim. I 232 ubi Aeschylus hac forma usus esse dicitur, sed Brink suspicatur ibi Hipponactis nomen restituendum esse. — V. 5. *δύνοντα*, A *δύνονται.* — De lacu Gygaeo, circa quem plurima regum Lydorum monumenta condita fuerunt, cf. Ed. Müller Philol. VII 238 seq.

Fr. 16. 17. 18. 19. Tzetz. Lycophr. 855: *οὗτος ἀσκέρας τὰ ὑποδήματα οὐ καλῶς λέγει . . . ἀσκέραι δὲ κυρίως τὰ ἐν τοῖς ποσὶ πιλία, ἤτοι ὀρτάρια λέγονται καὶ χλαῖναν τὸ σφικτούριον καὶ κυπασσίσκιον τὸ ἐπιλώρικον . . . ἀλλ' ἄκουε, πῶς φησὶν Ἱππῶναξ· Ἐμοὶ γὰρ κτλ.* (fr. 19). *ἔγνως ὅτι διὰ τὸ εἰπεῖν δασείας τὰς ἀσκέρας τὰ ὀρτάριά φησιν, εἰ δὲ χρεία σοι καὶ ἑτέρας μαρτυρίας ἄκουσον· ὦ φίλ' Ἑρμῆ, Μαιάδος, Κυλλήνιε* (fr. 16 v. 1) *καὶ μετά τινά φησιν· Δὸς χλαῖναν . . . τοίχου* (fr. 18). *ἔγνως πάντως νῦν, ὅτι ἀσκέρικα τὰ ὀρτάρια λέγονται· ἰδοὺ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ καὶ ἑνὶ στίχῳ περὶ ὑποδημάτων εἰπὼν καὶ περὶ ἀσκερῶν λέγει.* Apparet haec fragmenta ex uno eodemque carmine petita esse. Fr. 16 videtur initium esse carminis vel certe precum, et sic intelligitur, cur Tzetzes hunc versum attulerit. Ad idem hoc carmen pertinet etiam fr. 17, quod exhibet Plutarch. de absurd. Stoic. opin. c. 6: *ὁ δὲ ἐκ τῆς Στοᾶς βοῶν μέγα καὶ κεκραγώς· ἐγὼ μόνος εἰμὶ βασιλεύς, ἐγὼ μόνος εἰμὶ πλούσιος, ὁρᾶται πολλάκις ἐπ' ἀλλοτρίαις θύραις λέγων· Δὸς . . . βαμβακύζω.* et versum priorem rursus affert sine poetae nomine adv. Stoic. c. 20: *οὕτως* (scr. *οὗτος* i. e. *Anacreon*) *οὐκ εἶχε χρείαν ὑποδοχῆς, οὐδὲ χλαίνης ἐκεῖνος· Δὸς χλ. κ. τ. λ.* ubi *γὰρ* om., et rursus de cupid. divit. c. 2. Ceterum Plutarchum, nisi ter eodem versu uteretur, facile crederes memoriae errore extremum fr. 16 cum initio fr. 18 coniunxisse, ita ut fr. 17 plane tollendum, contra fr. 16 scribendum esset: *κάρτα γὰρ κακῶς ῥιγῶ καὶ βαμβαβύζω.* — Fr. 16 cuius primum tantum versum servavit Tzetz., integrum legitur ap. Priscian. de metr. com. 251 ed. Lindem. (428 Keil): „Hipponactem etiam ostendit Heliodorus iambos et choliambos confuse protulisse: *Ἑρμῆ, φίλ' Ἑρμῆ, Μαιαδεῦ, κτλ.* ubi v. 1 A *ΕΡΜΕΦΙΛΗΡΜΕ ΜΑΙΑΔΕΥ*, V *ΕΡΜΕΦΙΧΕΡΜΕΝΑΙΑΔΕΥ*, sed P *εραις φιλερνη ναιαδευ*, ut suspicetur aliquis *ἐρεῖς* scribendum esse, contra Tzetz. *ὦ φίλ' Ἑρμῆ Μαιάδος.* — *Κυλληναῖε* Meineke, *Κυλλήνειε* Welcker, legebatur *Κυλλήνιε*, atque ita Heliodorus, sed librariorum errore manifesto. Meinekium secutus sum, quandoquidem Aratus 596 *λύρη Κυλληναίη* dixit. Productam paenultimam latini poetae satis testificantur, velut Catull. 68, 109 *Pheneum prope Cylleneum*, adde Horat. Epod. 13, 9 et Ovid. Met. XI 304, qui loci videntur *Κυλλήνειος* commendare, sed latinorum libro-

ἐπεύχομαί τοι, κάρτα γὰρ κακῶς ῥιγῶ.

17. [10.]

Δὸς χλαῖναν Ἱππώνακτι, κάρτα γὰρ ῥιγῶ
καὶ βαμβακύζω.

18. [9.]

Δὸς χλαῖναν Ἱππώνακτι καὶ κυπασσίσκον
καὶ σαμβαλίσκα κἀσκερίσκα καὶ χρυσοῦ 758
στατῆρας ἑξήκοντα τοὐτέρου τοίχου.

19. [9.]

Ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔδωκας οὔτε κω χλαῖναν
δασεῖαν, ἐν χειμῶνι φάρμακον ῥίγευς,
οὔτ' ἀσκέρῃσι τοὺς πόδας δασείῃσιν
ἔκρυψας, ὡς μή μοι χίμετλα ῥήγνυται.

rum ea in re non est locuples auctoritas. — V. 2. τοι, Ald. τοῦ, Brink σοι. — ῥιγῶ, Schneidewin hic et infra ῥιγέω. — Fr. 17. V. 2. βαμβακύζω, Lud. Dindorf βαμβαλίζω, Schneidewin βαμβαλύζω. — Fr. 18. V. 1. κυπασσίσκον respicere videtur Harpocrat. 117, 8: Κύπασσις ... μέμνηται δ' αὐτοῦ Ἱππῶναξ τε καὶ Ἑκαταῖος. Restituendum verbum Lycophroni v. 333: Κρύψει κύπασσις χερμάδων ἐπομβρία, vulgo κυπάς τις. — V. 2. ἀσκερίσκα plane singularis forma, est enim neutrum genus ascitum, nulla principalis vocabuli ratione habita: nisi forte non solum ἡ ἀσκέρα, sed etiam τὸ ἄσκερον olim in usu fuit. Quod Alcmanem apud Athen. III 114 F existimabam similiter dixisse τὸ θριδακίσκον, non ita est, nam ille ἡ θριδακίσκη solenni more scripsit. Sed in indice vestis in templo Iunonis Samiae, quem edidit C. Curtius, legitur σπληνίσκον λινοῦν et ad eundem modum saepius, quod a neutro σπλήνιον descendit; ibidem σφελίσκον legitur a σφέλας deductum. — χρυσοῦ, cod. Bar. χρυσοῦ μοι, Meineke coni. χρυσοῦς. — V. 3. τοὐτέρου in Vit. 2 glossa ἰωνικῶς, et μέρους supra τοίχου. Locus suspectus, neque quidquam iuvat lectio cod. Seld. τοῦ νερτέρου τοίχου, Hartung κυντέρῳ πτωχοῦ scripsit. — Fr. 19. V. 1. κω χλαῖναν scripsi, quod Schneidewin quoque suspicatus est, edd. vett. χώλαιναν, Potter et Müller τὰν χλαῖναν, Vit. 2. 3 Barocc. χλαῖναν. — V. 2. ῥίγευς, Barocc. Vit. 2. 3 ῥίγους. — V. 3. δασείῃσιν, Barocc. φησί. — V. 4. χίμετλα, Barocc. χίμαιτρα. — ῥήγνυται Mülleri ed., ῥίγνυται Vit. 3 Barocc., γίγνεται Seld., γίνηται vel γίγνηται edd. vett., Meineke olim optativum ῥήγνυτο praeferebat, postea (Vindic. Strabon. 195) coniunctivum tuitus est. Cum Hipponacteo χίμετλα ῥήγνυται componas Nicand. Ther. 681 ῥίζαν κοτυληδόνος, ἥτ' ἀνὰ κρυμὸν Ῥηγνυμένων ὀλοφυδνὰ διήφυσε ποσσὶ χίμετλα. ubi Bentley non recte ῥηγνυμένοις scripsit, Nicander ut solet structuram his locis variare (cf. Schneider ad Alexiph. 378) ῥηγνυμένων pro ῥηγνύμενα dixit. Χίμετλον prima syllaba correpta ubique usur-

20.

Ἐμοὶ δὲ Πλοῦτος, ἔστι γὰρ λίην τυφλός,
ἐς τῳκί' ἐλθὼν οὐδάμ' εἶπεν· Ἱππῶναξ,
δίδωμί σοι μνᾶς ἀργύρου τριήκοντα,
καὶ πόλλ' ἔτ' ἄλλα· τὰς φρένας γὰρ δείλαιος.

21 A. [14.]

Ἐρέω γὰρ οὕτω· Κυλλήνιε Μαιάδος Ἑρμῆ.

21 B. [15.]

Τοὺς ἄνδρας τούτους ὀδύνη 'πιαλεῖ ῥιγηλή.

patur, cf. Aristoph. Vesp. 1176 et parodi versum ap. Aristot Rhet. III 11 *ἔστειχε δ' ἔχων ὑπὸ ποσσὶ χίμεθλα*. Vitiosa igitur scriptura *χείμετλον*, recte Choerob. 277 *χίμετλα διὰ τοῦ ῑ κατὰ παράδοσιν*.

Fr. 20. Tzetz. schol. Aristoph. Plut. 9 (ed. Herwerden post Soph. Oed. Reg.): *τυφλὸν δὲ τὸν Πλοῦτόν φησιν ἐξ Ἱππώνακτος τοῦτο σφετερισάμενος· φησὶ γὰρ οὕτως Ἱππῶναξ· ἐμοὶ δὲ κτλ.* — V. 1. *λίην τυφλός*, fort. *τυφλὸς λίην* legendum. — V. 3. *σοι* scripsi, legebatur *τοι*. — *ἀργύρου*, legebatur *ἀργυρίου*. — V. 4. *τὰς φρένας γὰρ δείλαιος* Sauppe, cod. *δείλ. γὰρ τ. φρ.* Sed displicet ambigua orationis conformatio, videtur locus gravius vitium contraxisse.

Fr. 21 A. 21 B. Ex eodem carmine, quo priora, petita esse arbitror. Priscian. de metr. com. 247 Lindem. (426 Keil): „Heliodorus metricus ait: *Ἱππῶναξ πολλὰ παρέβη τῶν ὡρισμένων ἐν τοῖς ἰάμβοις*. . . . Hipponax in *primo*: *ἐρέω κτλ.* iste enim versus cum sit choliambus, in quarto loco et quinto habuit dactylos, cum in utroque debuerit a brevi incipiens pes poni. In *eodem*: *τοὺς ἄνδρας κτλ.*" priore versu A *ΕΡΕΩΓΑΡΟΥΤΟΚΥΛΛΝΝΙΕ ΜΑΙΑΔΟ* (*ΗΡΜΗC* add. corr.) V *ΕΡΕΩ ΓΑΡΟΥΛΛΝΝΙΕΜΑΙΑΔΟCΕΡΜΝ*, R *ἐρεωγαρουτανυεραιν Iste*. Versus plane integer servatus, in quo ludendi causa poeta iambico colo paroemiacum subiecit. Maior dubitatio de altero versu: prima quidem verba vitii immunia, sed deinde V *ΟΔΥΝΗΠΙΑΜΙΡΕΙΤΙΑΕ*, R *ΟΔΥΝΗ ΠΙΑΛΛΙΡΕΙΠΑΕ*, A *ΟΔΥΝΗΠΑΛΛΙΡΕΙΤΙΕ*, cod. Par. 7504 *ΟΔΙΝΗ ΠΙΑΔΛΙΡΕΙΤΑΕ*, Putsche *ὀδύνη πάλαι Ῥεῖπε*. Neque hic versus choliambus est, sed hexameter dactylicus, quem Hipponax ludibrii causa iambicis versibus interseruit. Scripsi *ὀδύνη 'πιαλεῖ ῥιγηλή*: quod *ῥιγηλὴν ὀδύνην* dixit *ἄνδρας ἐπιάλλειν*, non potuit offensioni esse: hic quoque poeta consulto, quae inter se pugnare videntur, copulavit. Apud Priscianum scribendum: „iste iambus habet in secundo loco spondeum, et in *tertio et* quarto dactylum." Frustra igitur haec ad iambicos numeros revocare studuerunt, Hermann *τοὺς ἀνέρας τούτους δύη πάλαι λεῖπε* vel *τοὺς ἄνδρας ὀδύνη τούσδε γύαλα ῥιγηλά*, Meineke *τὸν ἄνδρα τοῦτον ὠδύνη πάλαι πρίει*, Hartung *τὸν ἄνδρα τοῦτον οὐ δύνῃ πάλαι ῥεῖψαι*, Brink *τοῦδ' ἀνδρὸς οὕτως ἐστὶ γυῖα ῥιγηλά*. Idem Hipponacti vindicat quae leguntur apud Suidam: *Ῥιγηλή, ἡ ταχέως ῥιγῶσα· οὐ γὰρ ἔγωγ' ὧδε ῥιγηλή*, corrigens:

Οὐ γὰρ ὧδ' ἔγωγε ῥιγηλή.

22 A. 759

Μακάριος ὅστις θηρεύει.

22 B.

Καίτοι γ' εὔωνον αὐτὸν εἰ θέλεις δώσω.

23. [63.]

Μαδῶντα δὴ καὶ σαπρόν.

24. [102.]

Pollux IV 169: *Κύπρον δὲ τὸ οὕτω καλούμενον μέτρον εὕροις ἂν παρὰ Ἀλκαίῳ . . . καὶ ἡμίκυπρον παρ' Ἱππώνακτι ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ἰάμβων.* Eadem repetit X 113.

25. [103.]

Pollux X 99: *Τὸν δὲ καλούμενον χυτρόποδα ἔστι μὲν καὶ λάσανα κεκλημένον εὑρεῖν . . . ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν Ἱππώνακτος Ἰάμβων εἴρηται χυτροπόδιον.* (Renner *κυθροπόδιον.*)

ΒΙΒΛΙΟΝ Β.

26. [54.]

Ἀκήρατον δὲ τὴν ἀπαρτίην ἔχει.

Fr. 22 A B. Schol. Heph. p. 156 ed. 2 Gaisf.: *Ὁμοίως καὶ τὴν ευ εὑρίσκομεν ποιοῦσαν κοινήν· οἷον ἐν τῷ πρώτῳ ἰάμβῳ Ἱππώνακτος, ἔνθα φησί· Μακάριος ὅστις θηρεύει, τὴν ρευ ἐν τετάρτῳ ποδὶ συνέστειλε. καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς ἐν δευτέρῳ ποδὶ τὴν ευ· καίτοι γ' εὔ. κτλ.* Videtur hic quoque versus ex eodem carmine petitus. Hipponactem etiam alias diphthongos corripere solitum esse idem schol. testatur: *παρὰ δ' Ἱππώνακτι ἐπὶ τῆς αι καὶ οι διφθόγγου πολλή ἐστιν ἡ χρῆσις.* Male Brink *θηρέει* substituit.

Fr. 23. Erotian. 119 Kl.: *Σαπρά· σεσηπότα, ὡς καὶ Ἱππῶναξ ἐν α' Ἰαμβων* (Bz *ἰάμβῳ*) *φησί· Μαδῶντα δὴ καὶ σαπρόν.* Stephanus et Hemsterhusius *μυδῶντα* coniecerunt, qua mutatione non opus, quamquam Dio Chr. V 27: *τὸν δὲ νεκρὸν εὑρεθῆναι σαπρὸν ἤδη καὶ μυδῶντα.*

Fr. 26. Pollux X 18: *Τοὔνομα δὲ ἡ ἀπαρτία ἐστὶ μὲν Ἰωνικόν, ὠνομασμένον οὕτω παρ' αὐτοῖς τῶν κούφων σκευῶν, ἃ ἔστι παραρτήσασθαι· εὑρήσεις δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Ἱππώνακτος Ἰάμβων· ἀκήρατον κτλ.* — *ἀπαρτίην* scripsi, vulgo *ἀπαρτίαν.* — *ἔχει*, ut *εἶχε* vel *ἴσχει* scribatur non est opus.

27. [109.] 760

Gramm. Bekk. An. I 85,*23: *Βίκος· Ἱππῶναξ δευτέρῳ, Ἡρόδοτος πρώτῳ.* rectius *βῖκος* scripseris, nam Archestratus ap. Athen. III 116 F: *τμηθὲν ὅτ' ἐν βίκοισι ταριχεύεσθαι ἔμελλεν.*

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ.

ΧΩΛΙΑΜΒΟΙ.

28. [11.]

Χρόνος δὲ φευγέτω σε μηδὲ εἷς ἀργός.

29. [12.]

Δύ' ἡμέραι γυναικός εἰσιν ἥδισται,
ὅταν γαμῇ τις κἀκφέρῃ τεθνηκυῖαν.

30 A. [2.]

Ὦ Ζεῦ πάτερ, θεῶν Ὀλυμπίων πάλμυ.

30 B. [3.]

Τί μ' οὐκ ἔδωκας χρυσόν, ἀργύρου πάλμυ;

Fr. 28. Stob. Flor. XXIX 42: *Ἱππώνακτος.* Trinc. *Ἱππόνα*, A om. locum. Apostol. XVIII 41 d *Δημώνακτος.* Et sane alienus videtur versus ab Hipponacte. Meineke coniecit *Herondae* esse. Hermann *μηδ' ἕεις* scripsit.

Fr. 29. Stob. Flor. LXVIII 8: *Ἱππώνακτος.* Eadem Apostol. VI 38 c. — V. 1. *εἰσὶν* A Trinc., vulgo *ἐστιν.* — V. 2. *γαμῇ*, Schneidewin *γαμέῃ.* Utitur hoc facete dicto Aegidius Maserius in commentario Argonaut. Valerii Flacci (Parisiis 1517), vide locum ab Hauptio descriptum in Herme IV 159, sed quae ibidem Simonidi tribuuntur, aliena sunt et ab iambographo et a melico poeta: Simonidi haec in mulieres convicia tributa sunt, quoniam Amorgini poetae carmen in mulieres haud ignobile fuit.

Fr. 30. Tzetz. ad Lycoph. 690: *ἡ δὲ λέξις τοῦ πάλμυς τῶν Ἰώνων ἐστὶν καὶ χρῆται ταύτῃ Ἱππῶναξ λέγων· Ὦ Ζεῦ κτλ. Τί μ' οὐκ κτλ.* Vulgo existimant hos versus cohaerere, sed sunt duo diversa fragmenta. — Fr. 30 A. Meineke coniecit *ὦ Ζεῦ πάτερ Ζεῦ, θ. Ὀ. π.* — Fr. 30 B. *πάλμυ*, duo libri *πάλμυν.* *ἀργύρου* cum *πάλμυ* coniunxi itaque post *χρυσόν* interpunxi, Mercurius enim invocari videtur. Meineke coni. *Τί μ' οὐκ ἔθηκας Κροῖσον ἀντ' Ἴρου πάλμυ*, Schneidewin *χρυσόν, ἀργύρου πάλμυν*, Lobeck *χρυσὸν ἢ ἄργυρον*, Hartung *ἔθηκας Κροῖσον, ἀργύρου πάλμυν*, Fritzsche *τί οὐκ ἔδ. χρ, ἀργύρου κρέσσω.* Meinekii coniectura speciosa, neque vero probabilis, neque enim quod sciam, antiqui Iri nomine in hunc modum utuntur, sed latini poetae velut Ovidius, graeci epigrammatographi recentiores, sophistae, velut Lucia-

31. [16.]

Ἀπό σ' ὀλέσειεν Ἄρτεμις, σὲ δὲ κὠπόλλων.

32. [17.] 761

Παρ' ᾧ σὺ λευκόπεπλον ἡμέρην μείνας
πρὸς μὲν κυνήσειν τὸν Φλυησίων Ἑρμῆν.

33.

Ἔψισε κἀπέλουσεν ἀσκαρίζοντα.

nus et praeter ceteros Libanius, vid. Foerster Herm. XII 215 (Libanius salvo versus numero ὃς ὀξέως τοὺς Καλλίας Ἴρους ποιεῖς videtur scripsisse).

Fr. 31. Tzetz. in Cram. An. Ox. III 310, 17: *Στίχοι Ἱππώνακτος τρισυλλάβους ἔχοντες τοὺς παραλήγοντας πόδας· Ἀπό σ' κτλ.* Adde eund. Exeg. Il. 83, 25. — *σὲ δὲ κὠπόλλων* scripsi, vulgo *σὲ δὲ κ' ὠπόλλων*, cf. quae de psilosi in crasi apud Dorienses monuit Apoll. Dysc. Synt. 335. Meineke coni. *σὲ δ' ὠπόλλων* vel *τε κὠπόλλων*, posterius etiam Friedemann commendavit, ut anapaestus evitetur, ac sane Hephaestio p. 30. 31 ab imparibus locis clodi trimetri trisyllabos pedes omnino arcet, sed non necesse omnia ad huius legis severitatem examinare, ac parata est venia a caesura secundaria quae praecedit, ut in tetrametro Aristophanio Eccles. 1156.

Fr. 32. Tzetz. in Iliad. 83, 28: *Καὶ ἀλλαχοῦ (Ἱππῶναξ)· Παρ' ᾧ κτλ.* — V. 2. *κυνήσειν*, Welcker coni. *κυνήσεις*, Meineke *κύνησον*. — *Φλυησίων*, quod dixi fortasse scribendum esse *Φλυησίωνα*, ut is sit, qui alias *Φλυήσιος* dictus, cf. Hesych. *Φλυήσιος· ὁ Ἑρμῆς καὶ μήν τις*, iam retracto: *Φλυὴ* videtur vici nomen in Ionia fuisse, cuius incolae *Φλυήσιοι* dicti, quemadmodum Mercurius, in cuius tutela erant, *Φλυήσιος*.

Fr. 33. Et. M. 154, 27: *Ἀσκαρίζειν· σημαίνει τὸ κινεῖσθαι. Σκαίρω, σκαρίζω καὶ ἀσκαρίζω.* Sed V addit: *Ἱππῶναξ ἔψησε κτλ.* Scripsi *ἔψισε*, quod firmat Phot. 49, 10; *Ἐψιοῦσα· τροφὰς διδοῦσα χόνδρον καὶ τὰ ἑψητά* (haec tria verba tollenda, pertinent ad finem prioris glossae *ἑψητοί*, cf. Suidas)· *Αἰσχύλος Τροφοῖς· βιοτὴν αὔξιμον ἐψιοῦσα.* (corrigas *ἐμψίουσα*, ut Lobeck quoque animadvertit, cf. etiam Hesych. v. *ἐμψιοῦσα*, Nauck pessime *ἔψουσα* scripsit) *Ἱππῶναξ.* ubi Hipponactis hic ipse versus excidit, quem etiam respiciunt Hesychius et Suidas: *ἔψισεν, ἐψώμισεν* (ita enim recte E Suidae). Est autem *ἔψισεν* nihil aliud quam *nutrivit*, sive lacte, ut est apud Euphor. fr. 51 *λευκῷ σ' ἔψισα γάλακτι*, sive melle, uti apud Antipatrum Anth. Pal. IX 302 *πολλάκι δ' ἐξ ὑμέων ἐψισμένον*, sive buccellis, ut fere grammatici interpretantur. Dixit fortasse haec poeta de se suaque matre Protide (Suid. *Ἱππῶναξ, πατρὸς Πύθεω καὶ μητρὸς Πρωτίδος*: nam poetam parentes suos in carminibus commemorasse docet Leonidas Tarent. in Anthol. VII 408:

Ἄρτι γὰρ Ἱππώνακτος ὁ καὶ τοκέων καταβαύξας
ἄρτι κεκοίμηται θυμὸς ἐν ἡσυχίῃ.

ubi Hecker satis infeliciter *τοκέων ῥα βαῦξας* scripsit. Hipponax ignobili loco haud dubie natus fuit, erantque fortasse parentes ne morum

34. [19.]

Συκῆν μέλαιναν, ἀμπέλου κασιγνήτην.

35. [20.] 762

Ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν ἡσυχῇ τε καὶ ῥύβδην
θυννίδα τε καὶ μυττωτὸν ἡμέρας πάσας
δαινύμενος, ὥσπερ Λαμψακηνὸς εὐνοῦχος,
κατέφαγε δὴ τὸν κλῆρον· ὥστε χρὴ σκάπτειν
πέτρας ὀρείας, σῦκα μέτρια τρώγων,
καὶ κρίθινον κόλλικα, δούλιον χόρτον.

36. [26.]

Οὐκ ἀτταγᾶς τε καὶ λαγὼς καταβρύκων,

quidem honestate insignes, idque libere professus erat poeta. — Non recte Brink Phil. VI 48 praeeunte Welckero Aeschyli versum Hipponacti tribuit, corrigens *Τροφὴν βιωτὴν αὔξιμόν τ' ἐμψιεῦσα*: ab his erroribus sibi cavit Schmidt Phil. XVIII 227, qui Photii locum sic conformavit: *Ἐμψίουσα· τροφὰς διδοῦσα χόνδρου· Βρωτὸν αὐξίμην ἐμψίουσα Ἱππῶναξ. καὶ ψιφὰ τὰ ἑψητὰ Αἰσχύλος Τροφοῖς.* sed nulla causa est, cur verba integerrima tentemus et Aeschylo abiudicemus, cuius fabulae *Διονύσου τροφοί* inprimis conveniunt; nec tamen poeta ipsam dei nutricem dicere videtur, sed comparavit cum ave, quae pullos frustulis nutricatur.

Fr. 34. Athen. III 78 B: *Καὶ ταύτας Ἁμαδρυάδας νύμφας καλεῖσθαι καὶ ἀπ' αὐτῶν πολλὰ τῶν δένδρων προσαγορεύεσθαι. ὅθεν καὶ τὸν Ἱππώνακτα φάναι· Συκῆν κτλ.* Cf. Eust. Od. 1964, 14. *Συκῆν*, Schneidewin *συκέην*.

Fr. 35. Athen. VII 304 B: *Ἱππῶναξ δέ, ὡς Λυσανίας ἐν τοῖς περὶ ἰαμβοποιῶν παρατίθεται, φησίν· Ὁ μὲν γὰρ κτλ.* — V. 1. *ῥύβδην* scripsi, vulgo *ῥύδην*. Ap. Phot. 491, 28: *Ῥοίβδην, δαψιλῶς* item *ῥύβδην* corrige. — V. 2. *θυννίδα* Meineke, legebatur *θύνναν*, sed *θυννίδα* vel *θυννάδα* Athenaeum ipsum legisse qui illo loco *περὶ θυννίδος* exponat, manifestum est. — *μυττωτὸν*, malim *μυσσωτὸν*. — V. 4. *κλῆρον* Dalecampius, libri *σκληρὸν*. — V. 5. *πέτρας* scripsi, libri *πέτρας τ'*, quod si tueri velis, statuendum antea versum excidisse: nominativus *τρώγων* recte se habet, quemadmodum est in illo: *ἐξὸν καθεύδειν τὴν ἐρωμένην ἔχων.* Meineke tamen coni. *ὥστε χρῇ* (i. e. *χρῄζει*) *σκάπτειν πέτρης ὀρείης σ. μ. τρώγων*, Hermann *ὥστε χρὴ πέτρας σκάπτοντ' ὀρείας σ. μ. τρώγειν*, Schneidewin *πέτρας τ' ὀρείας, σῦκα μέτριά τε τρώγειν*, Brink *ὥστε χρῇ σκάπτειν Πετραῖ' ἔρινα, σ. μ. τρώγων*, Hartung *ὁ δ' ἐχάρη σκάπτειν κτλ.* Renner, qui *οὐρείας* requisit, scripsit *πέτρας γεραιός*.

Fr. 36. Athen. XIV p. 645 C: *Τοῦ δὲ ἀττανίτου Ἱππῶναξ ἐν τούτοις μνημονεύει· Οὐκ κτλ.* — V. 1. *οὐκ ἀτταγᾶς τε*, codd. *οὐ κάττας τε.* sed supra IX 388 B: *Ἀτταγᾶς . . . μνημονεύει αὐτῶν Ἱππῶναξ οὕτως· οὐδ' ἀτταγάς τε καὶ σιλαγὼς* (ita codd.) *διατρώγων.* — *λαγὼς*, Meineke *λαγοὺς* recte opinor, mirum tamen utroque loco *λαγὼς* legi.

οὐ τηγανίτας σησάμοισι φαρμάσσων,
οὐδ' ἀτταγίτας κηρίοισιν ἐμβάπτων.

37. [21.]

Ὁ δ' ἐξολισθὼν ἱκέτευε τὴν κράμβην
τὴν ἑπτάφυλλον, ἣν θύεσκε Πανδώρῃ
Ταργηλίοισιν ἔγχυτον πρὸ φαρμάκου. 763

38. [23.]

Ἐκ πελλίδος πίνοντες· οὐ γὰρ ἦν αὐτῇ
κύλιξ, ὁ παῖς γὰρ ἐμπεσὼν κατήραξεν.

39. [24.]

. . . . *Ἐκ δὲ τῆς πέλλης*
ἔπινον, ἄλλοτ' αὐτός, ἄλλοτ' Ἀρήτη
προὔπινεν.

— V. 2. *τηγανίτας* Casaub., *τηγανίας* VL. Sine idonea ratione Brink coni. *οὐδ' ἠγανίτας.* — V. 3. *οὐδ'*, Meineke *οὐκ ἀτταγίτας.* — Hoc fragmentum haud dubie ex eodem carmine, e quo superius petitum: describit poetae frugalis et parci fratris mores: neque tamen hi tres versus continuo subiungendi sunt prioribus, ut visum est Brinkio.

Fr. 37. Athen. IX p. 370 A: *Μή ποτε δὲ ὁ Νίκανδρος μάντιν κέκληκε τὴν κράμβην, ἱερὰν οὖσαν, ἐπεὶ καὶ παρ' Ἱππώνακτι ἐν τοῖς ἰάμβοις ἐστί τι λεγόμενον τοιοῦτον· Ὁ δ' ἐξ. κτλ.* — V. 2. *ἣν* scripsi, *ᾗ* AC, *ἡ* P, *ἣ* LV, et deinde *Πανδώρῃ*, legebatur *Πανδώρη*, eandem emendationem proposuit M. Schmidt; *ἔγχυτον* ita explicandum, ut placenta brassicae tantum formam retulerit, aut brassica farina similibusque condita sacrificii loco oblata fuerit Pandorae. — V. 3. *Ταργηλίοισιν* Schneidewin, *γαργηλίοισιν* VL, *γαργίλιοισιν* P, *θαργηλίοισιν* A, *θαργελίοισιν* B. — *ἔγχυτον* AB, *ἔγχυλον* PVL. — *φαρμάκου*, *φαρμακοῦ* Schneidewin, at vid. ad fr. 5. Longe aliter Brink *ἣν θύεσκε Πανδώρῃ Ταργηλίοισιν ἐν κύθροις ὁ φαρμακός.* Videtur autem de puero sermo esse, de quo vid. fr. seq., ita ut haec ex eodem carmine sint petita. Brink huic fragmento praemisit fr. 38.

Fr. 38. 39. Athen. XI 395 C: *Τοῦτο δὲ (τὴν πέλλαν) Ἱππῶναξ λέγει πελλίδα· Ἐκ πελλ. κτλ. δῆλον, οἶμαι, ποιῶν ὅτι ποτήριον μὲν οὐκ ἦν, δι' ἀπορίαν δὲ κύλικος ἐχρῶντο τῇ πελλίδι. Καὶ πάλιν· Ἐκ δὲ κτλ.* — V. 1. *αὐτῇ* ABP, *αὐτοῖς* CVL et Eustath. Od. 1531, 57. — *γὰρ ἦν*, Brink *παρῆν.* — Fr. 39. V. 2. Meineke interpungit *ἔπινον ἄλλοτ' αὐτός*, ut poeta de se ipso haec dixerit. Sed Arete cum Bupalo potius rem habebat, quam cum Hipponacte, vid. fr. 14. Itaque verisimile est haec fragmenta e libro I petita esse. Brink coni. *ἔπινεν*, idem v. 3 scripsit *προὔπιν'· ἔβηξαν δ' ἀλίβαντα πίνοντες*, non recte Callimachi versum (vid. Anthol. Lyr. Fr. 176 ed. 2) Hipponacti tribuens.

40. [22.]

Σπονδῇ τε καὶ σπλάγχνοισιν ἀγρίης χοίρου.

41. [27.]

Βακκάρι δὲ τὰς ῥῖνας
ἤλειφον· ἔστι δ' οἷά περ κρόκος . .

42. 764

Ἐπ' ἁρμάτων τε καὶ Θρηϊκίων πώλων
λευκῶν ἰὼν κοτ' ἐγγὺς Ἰλίου πύργων
ἀπηναρίσθη Ῥῆσος, Αἰνειῶν πάλμυς.

43.

Κακοῖσι δώσω τὴν πολύστονον ψυχήν,
ἢν μὴ ἀποπέμψῃς ὡς τάχιστά μοι κριθέων

Fr. 40. Athen. IX 375 C: *Χοῖρον δὲ Ἴωνες καλοῦσι τὴν θήλειαν, ὡς Ἱππῶναξ· Ἐν σπονδῇ κτλ. ἐν* delevit Dindorf, sed fuit fortasse *ἐν α'* i. e. *ἐν πρώτῳ*. Deinde *ἀγρίης* scripsi, vulgo *ἀγρίας*, Meineke *ἀγρείης*.

Fr. 41. Athen. XV 690 A: *Ὀνομάζεταί τι μύρον βάκκαρις· οὗ μνημονεύει καὶ Ἱππῶναξ διὰ τούτων· Βακκάρει κτλ.* — V. 1. *βακκάρι*, legebatur *βακκάρει*, sed in C *βακκάρι* supra scriptum, cf. Simon. Amorg. fr. 16. — V. 2. *οἷά περ* scripsi, vulgo *οἵη περ*. Hecker perperam verba *ἔστι κτλ.* ab interprete addita censet.

Fr. 42. Tzetz. ad. Posthom. p. 65 Schirach: *Ὁ δὲ Ῥῆσος Αἰνειῶν Θράκης ἦν βασιλεύς, υἱὸς Στρύμονος ἢ Ἠιονέος καὶ Τερψιχόρης . . . τοὺς ἵππους δὲ Ῥήσου Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης ἐλῄϊσαν λευκοὺς ὄντας, ὡς Ὅμηρός φησι . . . καὶ Ἱππῶναξ: ἐπ' ἁρμάτων κτλ.* cf. Brink Philol. VI 38. — V. 1 affert idem sine poetae nom. in Exeg. Il. 78: *καὶ ἀντὶ τῶν δασέων ψιλὰ ἐξεφώνουν, ὡς ἔχει ἡ ἀρχαία Ἰωνική, ἐπιβρύκων ἀντὶ τοῦ ἐπιβρύχων, καὶ τὸ ἐπ' ἁρμάτων τε καὶ Θρηϊκίων πώλων, καὶ μεταρμόσας* (fortasse etiam *ἐπιβρύκων* et *μεταρμόσας* ex Hipponacte petita sunt). — V. 1. *καὶ Θρηϊκίων*, Meineke *κἀπὶ Θρηκίων*. — V. 2. *ἰὼν* A apud Brink in margine, legebatur *ὀσίους*, unde Meineke *συθείς*, Schneidewin *ὄναρ κάτ'*. — *κοτ' ἐγγὺς* Brink, legebatur *κατ' ἐγγὺς*, A *κατεγγυς*, Meineke *κάτεγγυς*, Hartung *ἰών. κἀτ' ἐγγὺς*. — V. 3. *ἀπηναρίσθη* CA, *ἀπεναρίσθη* Schirach. — *Αἰνειῶν*, Schneidewin *Αἰνειέων*, Brink *Αἰνίων*. — *πάλμυς* Schneidewin, *παλάμας* Schirach, *βασιλεὺς* Brinkii libri. Ceterum antea existimavi versuum sententiam imperfectam ac fragmentum conformandum esse hoc modo: *ἐπ' ἁρμάτων καὶ Θρηκίων πώλων λευκῶν Ἠϊονέος· κἀτ' ἐγγὺς κτλ.*

Fr. 43. Tzetz. Cram. An. Ox. III 308: *Δέχονται καὶ τρισυλλάβους (πόδας) εἰς ϛ', πλὴν τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, τὸν χορεῖον φημί, καὶ τὸν ἀνάπαιστον, ὡς ὁ Ἱππῶναξ· οὔ μοι κτλ.* (fr. 74) *καὶ πᾶσι* (B *πᾶ*, A *πγ*, Barocc. *πάσας*) *Κακοῖσι δώσω κτλ.* itaque *καὶ πάλιν· Κακοῖσι* scribendum, ut etiam Meineke coni. — V. 2. *ἢν μὴ* Cramer,

μέδιμνον, ὡς ἂν ἀλφίτων ποιήσωμαι
κυκεῶνα, πίνων φάρμακον πονηρίης.

* 44. [113.]

Ἀνόλβιος πλάνητι προσπταίων κώλῳ.

45. [28.]

Καὶ Μύσων, ὃν ὡπόλλων
ἀνεῖπεν ἀνδρῶν σωφρονέστατον πάντων.

46. [30.]

Καὶ τοὺς σολοίκους, ἢν λάβωσι, περνᾶσιν,
Φρύγας μὲν ἐς Μίλητον ἀλφιτεύσοντας.

A ἢν μὴ, B ἢ μὴ, Barocc. ἢν μοι. — V. 3. ἀλφίτων scripsi, legebatur ἄλφιτον. — V. 4. πίνων, Meineke πῖνον, i. e. κρίθινον οἶνον, vid. Athen. X 447 A, quod ab hoc loco alienum videtur. Schmidt ἀπαίνων i. e. ἀφαίνων. Possis locum explicare ὡς ἂν ποιησάμενος κυκεῶνα πίνω, sed potius cum Ahrensio πίνειν scribendum, cf. Hom. hymn. in Cerer. 209, nam κυκεῶ πίω τε, quod fortasse quis praeoptet, nimium recedit a tradita scriptura. Olim conieci κυκεῶν', ἀπῆμον φάρμακον π. vel ἄλφιτον ποιήσωμαι κυκεῶ παλύνων i. e. ἄλφιτον παλύνων ποιήσωμαι κυκεῶ, sed haec verborum traiectio ab Hipponactis usu abhorret. — πονηρίης Ahrens et Miller, legebatur πονηρίοις, Hartung τοιῶν φάρμακον πονηριῶν.

Fr. 44. Plotius 273: „Duplex clodum Hipponactium trimetrum acatalectum fit hoc modo, cum tertii pedis quatuor syllabae sunt longae, ut est exemplum hoc: ἀναβιῶσα ἀδμῆτι κτλ.“ A apud Keilium *ΑΝΑΒΙΟCΠΔΔΝΗΤΊΡΡΟCΠΤΑΙΩΝΚΩΑΩ*, B *ΑΝΑΒΙΟCΙΤΑΔΗΝΤΙΡ ΡΟCΠΙΔΙΟΝΚΩΑΩ*, unde ἀνόλβιος πλάνητι restitui, hoc nulli calumniae obnoxium, *ΑΝ(Ο)ΛΒΙΟC* incertum, nam alia quoque tentari possunt. Suspicor autem hunc versum copulandum esse cum Fr. 13, 1, vid. supra. — Antea conieceram ἀναξίως ἀδμῆτι προσπταίων κώλῳ, ut de impedito et vacillante versuum clodorum incessu poeta verba fecerit, vel etiam: ἀνάνιος ὣς ἀδμῆτι π. κ. ut *Ananius*, qui Hipponactis haud dubie fuit aequalis, prior choliambos adhibuerit. Illud memorabile, quod tradit Gramm. ined. ap. Hermann. Doctr. Metr. 142, Ananium fuisse, qui in quinta sede spondeum admiserit. Meineke suasit Ἀναξίβιος ἀκμῆτι, Brink ἀνὰ μὲν ἔβωσ' ἀ. π. πώλῳ, Hartung ἀνέβωσα . . ἀδμ. π. κώλῳ.

Fr. 45. Diogen. Laert. I 107: Μέμνηται δὲ αὐτοῦ (Μύσωνος) καὶ Ἱππῶναξ εἰπών· Καὶ Μύσων κτλ. — V. 1. ὡπόλλων, codd. Ar. et Mon. ὤπολλων, vulgo ἀπόλλων. — V. 2. ἀνεῖπεν, Brink ἀνεῖλεν. — Brink (Philol. VI 223) Hipponacti hos versus abiudicat et Callimacho tribuit, rationibus usus prorsus infirmis.

Fr. 46. Herodian. de Barbarismo et Soloec. ap. Valcken. Ammon. 193 (Villois. An. II 177): Σολοίκους δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τοὺς βαρβάρους· . . . Ἱππῶναξ· Καὶ κτλ. — V. 1 affert Eust. Il. 368, 1 (ubi ἵν' ἐθέλουσι scriptum, unde M. Schmidt ἢν ἕλωσι coni.) et auctor de

47. [31.]

Οἴκει δ' ὄπισθε τῆς πόληος ἐν Σμύρνῃ,
μεταξὺ Τρηχείης τε καὶ Λέπρης ἀκτῆς.

* 48. [34.] 766

Εἰς ἄκρον ἕλκων, ὥσπερ ἀλλᾶντα ψύχων.

49. [7.]

Μιμνῆ κακομήχανε, μηκέτι γράψῃς
ὄφιν τριήρευς ἐν πολυζύγῳ τοίχῳ
ἀπ' ἐμβόλου φεύγοντα πρὸς κυβερνήτην·

Soloec. post. Ammon. p. 203. — *περνᾶσι* his duobus locis legitur et ap. Herod. B, *περνάσι* A, *παρνασοί* C, *περνῶσι* C et Vill., *περνέασι* Brink. — V. 2. *Φρύγας μὲν*, unus Vill. *τοὺς Φρύγας*. — *ἐς*, vulgo *εἰς*. — *ἀλφιτεύσοντας* B et unus Vill., *ἀλφητεύσαντας* A, *ἀλφηστεύοντας* C, *ἀλφεστεύοντας* alius Vill., *ἀλφηστεύσοντας* Welcker.

Fr. 47. Strabo XIV 633: *καὶ τόπος δέ τις τῆς Ἐφέσου Σμύρνα ἐκαλεῖτο, ὡς δηλοῖ Ἱππῶναξ· Ὤικει κτλ. Ἐκαλεῖτο γὰρ Λέπρη μὲν ἀκτὴ ὁ Πριών, ὁ ὑπερκείμενος τῆς νῦν πόλεως, ἔχων μέρος τοῦ τείχους αὐτῆς· τὰ γοῦν ὄπισθεν τοῦ Πριῶνος κτήματα ἔτι νυνὶ λέγεται ἐν τῇ Ὀπισθολεπρίᾳ. Τραχεῖα δ' ἐκαλεῖτο ἡ ὑπὲρ τὸν Κορησσὸν παρώρειος. . . . ἡ Σμύρνα ἦν κατὰ τὸ νῦν γυμνάσιον, ὄπισθεν μὲν τῆς νῦν πόλεως, μεταξὺ δὲ Τρηχείης τε καὶ Λέπρης ἀκτῆς.* — V. 1. *οἴκει* Schneidewin, legebatur *ᾤκει*, Brink *οἴκεε*, Meineke *οἰκεῖ*. — *πόληος*, codd. *πόλιος*, quod probat Meineke, *ἐνὶ* corrigens. — V. 2. *Τρηχείης*, F *τρηχείας*. — *Λέπρης*, C *λεπρῆς* hic et apud ipsum Strabonem. — *ἀκτῆς*, Hecker *ἄκρης*, quod probavit Meineke, largitus Strabonem *ἀκτῆς* legisse.

Fr. 48. Hephaest. 31 et Schol. 169. Cum subiungatur fr. 47, item Hipponactis videtur esse. — *εἰς*, Meineke *ἐς*. — *ἕλκων*, *ἥκων* FIBNH, Brink *εἶλκεν*. — *ἀλλᾶντα*, C *ἀλλάντα*, Brink *ἀλλᾶντα* i. e. *ὁ ἀλλ. ψύχων*.

Fr. 49. Tzetzes Lycophr. 424: *Εἰ δὲ μείουρον τοῦτο νομίζεις ἄκουσον καὶ τῶν κατὰ Μιμνῆ* (Vit. 2. 3. Gud. *μνημῆ*) *τοῦ ζωγράφου χωλῶν ἰάμβων Ἱππωνακτείων στίχων· Μιμνῆ κτλ.* Eadem Tzetz. Schol. in Homerica ed. Morell. p. 8 (Brink Philol. VI 36): *παράδειγμα δέ σοι δασέως ἐκτείνοντος ἐξ Ἱππώνακτος ἓν παραθήσω ἐκ τῶν κατὰ Μιμνῆ τοῦ* (sic etiam D, *μιμνῶν τοῦ* C, *Μίμνητος* Brink) *ζωγράφου χωλιάμβων, τὰ ἐξ ἔθους* (*ἐξ ἑτέρων*) *παραδείγματα εἰακώς· Μιμνῆ κακομήχανε κτλ.* — Brink identidem de difficili hoc loco disputavit, Philol. VI 36 et 727 VII 743 XIII 606. — V. 1. *Μιμνῆ*, altero loco ap. Brink *μιμνηνων*, quod ex dittographia *Μίμνων* ortum. — *κακομήχανε*, Ciz. Vit. 1. 2 *κατωμήχανε*, cod. Huet. *κατωμόχαιε*, ap. Brink *καταμόχανε*. Meineke coni. *κάκ' ὠμήχανε*, Brink *κάκ' ὦ μοχθηρέ*, vel *κακῶν μοχλητά*, Hartung *Μίμνημον, ὦ μοχθηρέ*, Schneidewin *κάτωμ', ὦ Χῖε*, M. Schmidt *κάτωμε, μυσχνέ*, ego *'κατόμνω* (i. e. *Ἑκατόμνω*) *χαῖρε*, vel *καννητοποιέ* cf. fr. 116, sed neutrum satis facit, fort. *κατωνακαῖε* restituendum i. e. *κατωνακοφόρε*. — *γράψῃς*, Vit. 3 *γράφῃς*, ap. Brink *γράψεις*. — V. 2. *τριήρευς*, ap. Brink *τριήρους*. — *πολυζύγῳ*, Vit. 2. 3 *πολυστίχῳ* om. verbo *τοίχῳ*. — V. 3. *ἐμβόλου*, ap. Brink *ἐμβόλων*. —

αὕτη γάρ ἐστι συμφορή τε καὶ κληδὼν
Νικύρτα καὶ Σάβαννι τῷ κυβερνήτῃ,
ἤν αὐτὸν ὄπφις τὠντικνήμιον δήκῃ.

50. [35.] 767

Ἔπειτα μάλθῃ τὴν τρόπιν παραχρίσας.

51. [8.]

Ὁ δ' αὐτίκ' ἐλθὼν σὺν τριοῖσι μάρτυρσιν,
ὅκου τὸν ἔρπιν ὁ σκότος καπηλεύει,
ἄνθρωπον εὗρε τὴν στέγην ὀφέλλοντα
— οὐ γὰρ παρῆν ὄφελμα — πυθμένι στοιβῆς.

φεύγοντα, Vit. 1 Ciz. φεύγοντος, Brink coni. νεύοντα. — V. 4. ἐστι altero loco et priore loco Vit. 1 Ciz., αὕτη Vit. 3. Malim ἔσται, Brink εἴη συμφορή γε καὶ κληδὼν. — τε καὶ κληδών, altero l. γε καὶ κλύδων, Schneidewin συμφορὴ καὶ κληηδών, Hecker συμφορῆς κακῆς κληδών. — V. 5. Νικύρτα καὶ Σάβαννι, Vit. 1 Ciz. νικύρτη καὶ σάβαννϊ, Vit. 2 νικαύτα καὶ σίγωνι, Vit. 3 νίκαυτι καὶ σίνωνι, altero loco νίκυρτα καὶ σάμαννι (σαυβαννί). Conieceram νικύρτα (i. e. νικύρτᾳ) καὶ σίνδρωνι (vid. Hesych.: Νικύρτας· δουλέκδουλος, et similiter Seleucus apud Athen. VI 267 C interpretatur σίνδρων), quamquam etiam γιγῶνι i. e. καταίκῳ in mentem venit, vid. Hesych. v. Γιγνῶν. Atque σίνδρωνι legendum esse etiam Maur. Schmidt et Brink (qui denique νικύρτα τῷ σίνδρωνι praeoptavit) coniecerunt, Meineke Νικύρτα κασσάβαυκι. At fortasse haec non ad gubernatorem, sed ad pictorem sunt referenda, ut vocativi sint νίκυρτα καὶ σάβαννι, sive quid aliud latet, et sic Hecker νίκυρτα καὶ στιγὼν σύ. — V. 6. ἦν αὐτὸν, Vit. 1 Ciz. ἦν αὐτὸς. — ὄπφις scripsi, quod probavit Hartung, legebatur ὄφις. — τὠντικνήμιον, Vit. 1 Ciz. τῶν τικνήμων, Vit. 2. 3 τ' ἀνακείμενον, altero loco τῶν τι κνήμενον. — δήκῃ scripsi (Brink requirit δήκοι), δάκνῃ Hermann, legebatur δάκῃ. Formam δήκω Et. M. compluribus locis auctore potissimum Herodiano agnoscit, nec videtur ficticia esse, siquidem δηξίθυμος dici solet. Legitur hic versus etiam ap. Tzetz. ad Lycophr. 234 (ubi Vit. 3 δήκῃ), Tzetz. Epist. p. 3 ed. Pressel not. (ubi δάκοι) et in Cram. An. Ox. III 358, 28 (ubi δάκοι).

Fr. 50. Harpocrat. 123: Μάλθη· ὁ μεμαλαγμένος κηρός. . . . Ἱππῶναξ. Ἔπειτα κτλ. AB τρόπην, A χρίσας. — Valckenaer coni. περιχρίσας.

Fr. 51. V. 1—3. Tzetz. Lycoph. 579: Χάλις καὶ ἔρπις ὁ οἶνος . . . ἀλλαχοῦ δὲ πάλιν (Ἱππῶναξ)· Ὁ δ' αὐτίκ' κτλ. . . . ὀφέλλοντα. Eosdem versus addito quarto iterat ad v. 1165. V. 2 affert etiam schol. Lycophr. 579 nuper editus: ἔρπιν οἱ Αἰγύπτιοι τὸν οἶνον καλοῦσιν, ὡς καὶ Ἱππῶναξ· ὅπου τὸν οἶνον ὁ σκοῖτος καπηλεύει, perperam. — V. 1. τριοῖσι, eadem forma comparet in titulis Delphicis, nam Doriensium stirpes complures eiusmodi formas frequentant. — μάρτυρσιν scribendum auctore Buttmanno, non μάρτυσσιν, quod Welckero placuit, vulgo μάρτυσιν. Respicit huc Eust. Il. 114, 20 (Favorin. 429): πληθυντικὸν δὲ μάρτυρες παρά τε τοῖς κωμικοῖς καὶ Ἱππώνακτι. — V. 2.

52. [36.]

Καί μιν καλύπτεις· μῶν χαραδριὸν περνᾷς;

53. [38.]

Ἀλλ᾽ αὐτίκ᾽ ἀλλήλοισιν ἐμβιβάξαντες.

54. [39.]

Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε καὶ κῆρυξ.

55 A. [40.] 768

Ὤμιξεν αἷμα καὶ χολὴν ἐτίλησεν.

ὅκου Tzetz. ad Arist. Plut. 435 (ap. Herwerden post Soph. Oed. Reg.), qui hunc versum affert, in scholiis Lycophr. *ὅπου* legitur. — *ἕρπιν ὁ σκότος*, altero loco Vit. 2. 3 *ἕρπη ὁ σκόπος*. — V. 3. *εὗρε*, altero loco Vit. 2. 3 *εὑρών*, priore loco vulgo *εὗρον*, Vit. 2. 3 *ὁρῶν*. — V. 4. *ὄφελμα*, alias etiam *ἄφελμα*, vid. Hesych.: *ἄφελμα· κάλλυντρον*.

Fr. 52. Schol. Plat. 352 Bekker: *Χαραδριὸς ὄρνις τις, ὃς ἅμα τῷ ἐσθίειν ἐκκρίνει· εἰς ὃν ἀποβλέψαντες, ὡς λόγος, οἱ ἰκτεριῶντες ῥᾷον ἀπαλλάττονται· ὅθεν καὶ ἀποκρύπτουσιν αὐτὸν οἱ πιπράσκοντες, ἵνα μὴ προῖκα ὠφελῶνται οἱ κάμνοντες· Καί μιν καλύπτει· μ. χ. περνάς, ὥς φησιν Ἱππῶναξ*. Eundem versum affert Suidas v. *χαραδριός* ubi legitur *καὶ μὴν* (A *καλύπτῃ*) et *περνᾷς*, Olympiod. in Plat. Gorg. (Iahn Archiv XIV 358) et sine poetae n. Schol. Arist. Av. 266, ubi *καὶ μὴν καλύπτει ὡς χ. πέρας* (sic Ven.). Scripsi *καί μιν καλύπτεις· μῶν χαραδριὸν περνᾷς*; cf. Hesych. *περνᾷς, πωλεῖς*, nisi forte praestat *πέρνῃς*. Alii videntur legisse, id quod proposuit Meineke *καλύπτεις, ὡς χ. περνάς*. Famam hanc praeter alios memorat Heliodorus Aeth. III 8, libris sacris *περὶ ζώων* usus, ut ait: *ὁ χαραδριὸς τοὺς ἰκτεριῶντας ἰᾶται, καὶ* (hoc delendum) *ὁ τοῦτο πάσχων εἰ τῷ ὀρνέῳ προσβλέποι, τὸ δὲ φεύγει καὶ ἀποστρέφεται τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιμῦσαν, οὐ φθονοῦν, ὡς οἴονταί τινες, τῆς ὠφελείας, ἀλλ᾽ ὅτι κτλ.*

Fr. 53. Etym. M. 334, 1: *Ἐμβιβάξαντες· παρ᾽ Ἱππώνακτι· Ἀλλ᾽* (om. V.) *κτλ. ἀντὶ τοῦ ἐμβοήσαντες*. Eadem Zonar. 706. — *ἐμβιβάξαντες*, Schneider coni. *ἐμβαβάξαντες*.

Fr. 54. Etym. M. 539, 1 et Gud. 347, 28: *Καὶ ῥηματικὸν ὄνομα κριγή, ὡς παρ᾽ Ἱππώνακτι, οἷον· Κριγὴ δὲ* (cod. Flor. *τε*) *κτλ.* Adde Zonar., qui affert s. p. nom. 1258. Resp. Gramm. Cram. An. Ox. 278, 12. — *κριγὴ*, Meineke mutato accentu *κρίγη*, comparans Hesych. *κρίγη· ἡ γλαῦξ, δαίμονες, εἴδωλα*. quo loco cur Schmidt *κριγὴ* scribere maluerit non assequor. Nam noctua feralis avis, vid. Ovid. Met. V 549: *Foedaque fit volucris, venturi nuntia luctus, Ignavus bubo, dirum mortalibus omen*. cf. Et M. 268, 24; hinc in vasculo Aeginae reperto, quod Herculis cum Hydra certamen exhibet, noctua una cum Sirene bigae insidet, cf. Welcker Alte Denkmäler III 262, qui non satis animadvertit, quam vim noctua et Siren ibi habeant; sed potuit etiam stridor, quem mortuorum animi edunt, recte dici *νεκρῶν ἄγγελος καὶ κῆρυξ*, itaque cum nesciamus, utrum magis conveniat huic loco, nihil mutandum. Mortuorum stridorem etiam Hesychius significat, cuius glossa ut saepe satis praepostere in artum redacta est.

Fr. 55 A. Etym. M. 624, 8 s. v. *ὀμιχεῖν*: *Ἔστι δὲ καὶ βαρύτονον*

55 B.

Ἑρμῆς δὲ Σιμώνακτος ἀκολουθήσας.

56. [41.]

Σίφωνι λεπτῷ τοὐπίθημα τετρήνας.

57. [42.]

Στάζουσιν ὥσπερ ἐκ τροπηΐου σάκκος.

58. [43.]

Κἄλειφα ῥόδινον ἡδὺ καὶ λέκος πυροῦ.

59. [61.]

Πρὸς τὴν μαρίλην τοὺς πόδας τε θερμαίνων
(Φῷδάς τ' ἔχων) οὐ παύεται.

ῥῆμα, οἷον ὀμίχω, ὁ μέλλων ὀμίξω, ὡς παρὰ τῷ Ἱππώνακτι, οἷον· Ὤμιξεν κτλ. Adde Cram. An. Ox. IV 191, 6 et 416, 7, utroque loco *ἐτίλλησεν*, priore *ὤμηξεν* legitur, Choeroboscus II 590 et 657, Schol. Hom. Il. ε 531. Zonar. 1451 (*ἐτίλλησεν*).

Fr. 55 B. Miller Misc. 19: *ἀκολουθήσας· Ἑρμῆς δὲ Σ. ἀκ. ἐκτάσει τοῦ ᾱ· οὕτως Ἡρωδιανός.* *Hipponacti* versum tribuit Meineke. Simonactis nomen fortasse ludibrii causa fictum a poeta, Meineke *Τιμώνακτος* coniecit. Videtur poeta loqui de statua dei ante aedes Simonactis dedicata, nisi forte sequebatur infra *ὄπισθεν* vel *παίδεσσι*, ut Meineke suspicatur: idem crasin *ἀκολουθήσας* praeoptat, sed tunc *ὠκολουθήσας* foret scribendum, neque insolens productio ab Hipponactis consuetudine abhorret. Lehrs *Ἑρμῆς δ' ἐς Ἱππώνακτος* probabiliter.

Fr. 56. Pollux VI 19: *Καὶ σίφωνα μέν, ὅτῳ ἐγεύοντο, Ἱππῶναξ εἴρηκεν· Σίφωνι κτλ.* — *τοὐπίθημα* Welcker, vulgo *τὸ ἐπίθεμα.* — *τετρήνας* conieci, et sic edidit Bekker, vulgo *τέτρηνας.*

Fr. 57. Pollux X 75: *Καὶ ὁ τρυγοιπὸς καὶ ὁ σάκκος ἐπὶ τοῦ τρυγοίπου εἰρημένος καὶ ὁ ὑλιστήρ· Ἱππῶναξ δέ φησιν· Στάζουσιν ὥσπερ ἐς τροπήιον σάκος.* Scripsi *ἐκ τροπηΐου*, Dobree et Meineke *ὥσπερ εἰ τροπηΐου* incisione versus neglecta, iidem *σάκκος*, quamquam *σάκος* fortasse servandum, ut versus ex puris iambis constet: formam *σάκος* Atticis vindicant grammatici. Sed nescio an hoc loco *σάκκοις* potius scribendum sit.

Fr. 58. Pollux X 87: *ἐν δὲ Δημιοπράτοις λέκος εὑρίσκομεν, Ἱππώνακτος εἰπόντος· Κἄλειφα κτλ.*

Fr. 59. Erotian. 133 Klein: *Φῷδες· ἔστι μὲν ἡ λέξις Δωρική· καλοῦσι δὲ φῷδας τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς γενόμενα, μάλιστα δὲ ὅταν ἐκ ψύχους ἐν τῷ πυρὶ* (ten Brink *ποδὶ* coni.) *καθίσωσι, στρογγύλα ἐπιφλογίσματα. . . . καὶ Ἱππῶναξ δέ φησιν· Πρὸς τὴν μαρίλην τοὺς παῖδας* (Stephanus *πόδας*) *θερμαίνων οὐ παύεται.* Tzetz. Schol. Aristoph. Plut. 535 (Herwerden post Soph. Oed. R.) *πρὸς τὴν μαρίλλαν τὰς φωΐδας θερμαίνων.*

60. 769

Τὴν ῥῖνα καὶ τὴν μύξαν ἐξαράξασα.

* 61.

Χλούνης ἀνὴρ ὅδ᾽· ἑσπέρης καθεύδοντα
ἀπ᾽ οὖν ἔδυσεν.

Revocavi id quod olim proposui *τοὺς πόδας τε θερμαίνων* (*Φῷδάς τ᾽ ἔχων*) *οὐ παύεται*, postea scripseram *τοῦ ποδὸς φῷδας θέρμων οὐ π.* Meineke *τοὺς πόδας θέρων φῴδων οὐ παύεται*, Brink *πρὸς τὴν μαρίλην φωΐδας τε θερμαίνων* (vel *δυσθερμαίνων*) *οὐ παύεται*, Schmidt *πουλὺ φῷδας θερμαίνων*. Renner trisyllabam formam *φωΐδας* requirit, quam si veteres grammatici novissent, non haesitavissent opinor utrum *φῴδων* an *φῳδῶν* scribendum esset.

Fr. 60. Tzetzes Cram. An. Ox. III 308, 20: *Τὸ μέτρον τὸ Δωρικὸν παρέλειψα λήθῃ· δέχεται δὲ πλεῖον τῶν ἄλλων ἰαμβικῶν μέτρων κατὰ τὴν β′ χώραν ἢ καὶ δ′ ἢ ς′ σπονδεῖον, σπανιάκις καὶ δάκτυλον, ὡς ἰσόχρονον τῷ σπονδείῳ· Δωρικὸν Ἱππώνακτος· Καὶ τὴν ῥῖνα κτλ.* — *καὶ* abiecit Schneidewin. *ἐξαράξασα* de vitio suspectum, coniicias *ἤϊξ᾽ ἄρασα* vel *ἐξῆρ᾽ ᾄξασα*, nam *ἦρ᾽ ἀΐξασα* quamvis commodo numero commendetur, minus probabile, siquidem spondeorum gravitatem Tzetzes videtur testari.

Fr. 61. Schol. Il. *ι* 539: *Χλούνην οἱ μὲν ἀφριστήν· χλουδεῖν γὰρ τὸ ἀφρίζειν τινὲς Δωριέων ἔλεγον. ἄλλοι δὲ κακοῦργον. Καὶ γὰρ τῶν ἀρχαίων ἰαμβοποιῶν τινὰ φάναι· Ἀνὴρ ὅδ᾽ ἑσπέρης καθεύδοντα ἄπουν ἔδησε χλούνην.* Hermann *ἄνδρα δ᾽ ἑσπέρης κ. ἀπ᾽ οὖν ἔδυσε χλοῦνιν*, Hartung *χλούνην ἀνὴρ ὅδ᾽ ἑσ. κ. ἀπ᾽ οὖν ἔδυσε* Ego *χλούνης* scripsi et in suum locum restitui, interpunctione addita post *ὅδε*, quam flagitat particula *οὖν*. Antea suspicatus eram *Τεγοῦν ἀνὴρ ὅδ᾽ ἑσ. κ. ἔδησε χλούνην*, vid. Hesych. *τεγοῦν Λυδοὶ τὸν λῃστήν.* *Hipponacti* Schneidewin hos versus probabiliter tribuit, quamquam possis etiam *Xenophani* vindicare: sequuntur enim haec apud scholiastam: *Ξενοφῶντα δὲ γένος τι Ἰνδῶν φάναι τὸν χλούνην εἶναι, καθάπερ καὶ παρ᾽ Αἰσχύλῳ ἐν Ἠδωνοῖς· μακροσκελὴς μὲν ἄραμα χλούνης τις ᾖ.* De Aeschyleo versu acute disputavit Hermann Opusc. V 10, nec tamen verum videtur assecutus esse, nam secundum Eust. 772, 53 Aeschylus *ἐκτομίαν* dixit, itaque apparet haec verba *καθάπερ καὶ παρ᾽ Αἰσχύλῳ . . . τις ᾖ* non suo loco legi et traiicienda esse post *τινὲς Δωριέων ἔλεγον*. Quae supersunt, ita corrigenda puto *Ξενοφάνην δὲ γένος τι Σινδῶν φάναι τὸν χλούνην εἶναι*, ubi iam Hermann vidit Xenophanis nomen delitescere: haec autem puto ad iambographi locum explicandum pertinere, quamquam fortasse ipse scholiasta non satis perspexit haec, quae in antiquis commentariis uberius erant explanata, quid sibi vellent. Denique in extremo scholio recte quidem Meineke Anal. Alex. 232 *Χλούνειον* restituit, sed quod in verbis *τινὲς τῶν τὰ Αἰολικὰ ἀναγεγραμμένων* corrigit *Αἰτωλικά*, fortasse de Nicandro cogitans, non assentior, nam Calydonio agro Aeolensium nomen inprimis adhaesit, cf. quae Meineke ipse adnotavit ad Theocr. I 53, Aeolica autem non tam Hellanici, quam Staphyli Naucratitae dici credo.

62.

Οἱ δέ μευ πάντες
ὀδόντες ἐντὸς ἐν γνάθοις κεκινέαται.

63. [37.] 770

* *Ἐγὼ δὲ δεξιῷ παρὰ ῥητῆρ*
κνεφαῖος ἐλθὼν ῥῳδιῷ κατηυλίσθην.

64.

Μαλῖς, κονίσκε· καί με θεσπότεω βεβροῦ
λαχόντα λίσσομαί σε μὴ ῥαπίζεσθαι.

Fr. 62. Cram. An. Ox. I 288, 1: ubi de forma *μεμετρέαται* disserit, *καὶ παρ' Ἱππώνακτι· Οἱ δέ μευ ὀδόντες ἐν τοῖσι γνάθοισι κεκινέαται*, unde olim tetrametrum restitui *Οἱ δ' ἐμεῦ γ' ὀδόντες ἐν τῇσι γνάθοις κεκινέαται*. Auctius vero in Et. M. 499, 41 (ubi de *κεκινέαται* disseritur) cod. Par. *οἱ δέ μευ ὀ ἐ. τ. γ. πάντες κεκινέαται*. Itaque choliambos restitui vocabulo *πάντες* traiiciendo et *ἐντὸς ἐν γνάθοις* pro *ἐν τοῖσι γναθοῖσι* corrigendo. Propius abest a litterarum vestigiis quod antea refinxi *ὀδόντες ἐν τῇσι γνάθοις κεκίνεαται*, sed versus numeri parum grati. Ceterum in Et. M. 578, 41 (et Zonar. 1351. Miller Misc. 213) *ἰακῶς μεμετρέαται· παρὰ Ἱππώνακτι· ὁ μὲν οὖν Βόσπορος κτλ.* Hecataei locus cum Hipponactis versibus confusus est. Miller Misc. 181 s. poet. n. *οἱ δ' ἐμεῦ ὀδ. ἐν τοῖσι κεκιν.* Brink rursus tetrametrum restituit *οἱ δ' ὀδόντες πάντες ἐν τοῖσι γναθμοῖς* (hoc iam Meineke) *κεκινέαται* vel *οἱ δ' ὀδόντες ἐν γνάθοισι πάντες ἐκκεκινέαται*, item Ahrens *οἱ δέ μευ ὀδόντες* | ‒ ⏑ *ἐν τοῖσι γναθμοῖσι πάντες ἐκκεκινέαται*, choliambos Renner *οἱ δ' ὀδόντες μευ Ἐν τῇς γνάθοισι πάντες ἐκκεκινέαται*, ubi vocula monosyllaba novissimo loco versus non ferenda.

Fr. 63. Herodian. *περὶ μον. λέξ.* 18, 10: *διὸ σημειωτέον ἐρωδιὸς ὀξυνόμενον, ὅπερ ἔχει πρὸς τὸ ῶ καὶ τὸ ῑ γραφόμενον. λέγεται δὲ ἔσθ' ὅτε καὶ τρισυλλάβως, ὥσπερ καὶ τὸ παρ' Ἱππώνακτι· Ἐγὼ δὲ κτλ.* — V. 2 affert etiam Et. M. 380, 40, ubi recte *κνεφαῖος* legitur, Herod. *κναιφέως*. Resp. Gramm. An. Ox. I 440, 2: *καί· ῥόδην συνηυλίσθην· Ἱππῶναξ·* Ceteri *κατηυλίσθην*. Locus vix certa coniectura restitui potest. Schneidewin coni. *ἐγὼ δὲ δεξιῷ παρ' Ἀρήτην κνεφαῖος ἐλθὼν ῥῳδιῷ συνηυλίσθην*, ut *δεξιῷ ῥῳδιῷ* sit *bono omine, secunda avi*. Ego olim conieci *δεξιῶς παρὰ Ῥῆσον . . . συνηυλίσθην*, vel *δεξιῷ παρὰ ῥείτῳ* i. e. *rivo*. Sed ex Cram. An. coniicias alios *ῥῳδιὸν* legisse, cf. Hesych. *ῥωδιόν· τὸν ἐρωδιόν*. Fortasse verbis corruptis *παρὰ ῥητῆρ* Clazomenarum locus aliquis notatur, quemadmodum quae Hesychius commemorat illius urbis loca *Κῶνος*, *Μαμάγκεια* et *Τυρήν* (*Τυρεῖν*) haud dubie ad Hipponactis iambos spectant.

Fr. 64. Tzetz. Cram. An. Ox. III 310, 17: *Στίχοι Ἱππώνακτος τρισυλλάβους ἔχοντες τοὺς παραλήγοντας πόδας· . . . Πᾶσα ἀθηνᾶ μαλὶς*
—ςχαιρε
κονὶς κελαῖρε (A *μωλὶς κο—νισκε* ut videtur) *καὶ μεδεπότε ἀβεβρου* (A *καί με δεσπότεα βέβρον* et supra *μα . . . οῦ*) *λαχόντα κτλ.* Locus difficilis expediendus remotis interpretamentis, quae obscura illustrant.

65.

Καὶ νῦν ἀρειᾷς σύκινόν με ποιῆσαι.

66.

Ἔκρωζεν (ἐλθὼν ὡς) κύμινδις ἐς λαύρην.

67.

Ἐν σταθμίῳ τε καὶ χαμευνίῳ γυμνόν.

68 A. [45.] 771

Πρὸς τὸ Σινδικὸν διάσφαγμα.

Et primum quidem *πᾶσα* ex *πάλιν* ortum, quod etiam Meineke vidit, itaque abieci. Tum recte Schneidewin *δεσπότεω βεβροῦ* scripsit, cuius interpretatio est *μα . . . οῦ*, sive cum Schneidewino *ματαίου*, sive cum Meinekio *μάργου* (*μωροῦ*) corrigas. Reliquorum emendatio non successit Schneidewino qui scripsit *Κῶς, Ἀθηναγόρη, βάζεις; Κομῆ σκελιφρέ, μή με δ. β. λ., λίσσομαί σ', ἐμὲ ῥαπίζεσθαι*, cogitans de Ephesiorum tyrannis, in eandemque sententiam Brink *Κομῆ σὺ χαῖρε*. At Minervam invocatam esse confirmat Hesych.: *Μαλίς· Ἀθηνᾶ· λαπάρα· ἄφθα· φλεγμονή*, ubi ut solent diversa in unum coniuncta sunt. Itaque manifestum est *ἀθηνᾶ* tollendum esse, quod in Tzetzae libro superadditum fuit nomini *μαλίς*. Iam sequitur *κονίσκε* Lydium vocabulum, cuius interpretatio *χαῖρε* adscripta effecit, ut *κονὶς κελαῖρε* existeret. His additamentis segregatis in integrum restituimus Hipponactea. Assensus est M. Schmidt, nisi quod *Μαλῖ, σκονίσκε* praeoptavit, fortasse recte. Hipponax videtur alias quoque Lydia vocabula suis carminibus inseruisse, hinc fortasse cum alia Hesychiana petita sunt, tum hae glossae: *Βάσκε πικρολέα. πλησίον ἐξεθόαζε. Λυδιστί*, et *Βαστιζακρόλεα· θᾶσσον ἔρχου· Λυδιστί.*

Fr. 65. Et. M. 139, 36 not. (cod. Va): *ἔστι δὲ καὶ ἀρειῶ τὸ ἀπειλῶ, ἀρειᾷς, ὡς παρ' Ἱππώνακτι· ἀρειᾷς σ. μ. π. ἀντὶ τοῦ ἀπειλεῖς.* Auctius cod. Flor. Miller Misc. 41: *καὶ νῦν ἀρειῶ σ. μ. π. τουτέστιν ἀπειλεῖ.* Miller in Add. *ἀρειῶ* tuetur tanquam medium verbum, at tunc *ἀρειᾷ* erit scribendum. Hexameter qui ibi legitur ita scribendus: *Χήτει τε πρινέης ἀρίας ποιούμεθα γόμφους*, ubi *πρινέη* idem quod *πρῖνος*.

Fr. 66. Et. M. 615, 15: *λαύρην δὲ Φιλόξενος τὴν ῥύμην φησί, καὶ τινὲς μὲν ὁδὸν ἀπέδωκαν, τινὲς δὲ τὸν κοπρῶνα, ὡς Ἱππῶναξ.* (*ὡς Ἱππ.* om. Va, *ὡς* ut vid. M.) Welckerus grammaticum dici censebat, Schneidewin iambographum, qui dixerit *σποδησιλαύρη*, quemadmodum meretrices dictas esse testatur Eust. 1921, 55. Falsus uterque vir doctus, nam cod. Flor. Miller Misc. 231 addit Hipponacteum: *ἔκρωζεν κύμινδις ἐς λαύρην*, quem versum probabiliter mihi videor redintegravisse.

Fr. 67. Miller Misc. 367 ex Et. Flor. *χαμεύνιον· ἐπὶ τοῦ κραβατίου τάσσεται· Ἱππώναξ· ἐν μιῳ τε κ. χ. γ.* et rursus 403 ex Didymo *χαμεύνιον, κραββάτιον, καθάπερ καὶ παρὰ Ἱππώνακτι· ἐν ταμιείῳ τε κ. χ. γ.* Scripsi dubitanter *ἐν σταθμίῳ*, Nauck *ἔν τε ταμιείῳ*.

Fr. 68 A. Schol. Apoll. Rhod. IV 321: *Καὶ Ἱππῶναξ δὲ μνημονεύει (τῶν Σίνδων) Πρὸς κτλ.* — *πρὸς τὸ*, Meineke coni. *πρώτῳ*, recte ut videtur, nam videntur haec verba fragmento 3 *κοραξικὸν μὲν ἡμ-*

68 B. [46.]

Σηπίης ὑπόσφαγμα.

69. [48.]

Πασπαληφάγον γρόμφιν.

70 A. [49.]

Βολβίτου κασιγνήτην.

70 B. [51.]

. . . . . *Ὡς Ἐφεσίη δέλφαξ. . .*

71. [62.] 772

Πολλὴν μαρίλην ἀνθράκων.

φιεσμένη λῶπος, qui versus in primo carmine legebatur, proxima fuisse. — Respicit huc Hesych.: *Σινδικὸν διάσφαγμα· τὸ τῆς γυναικός.* Steph. Byz. *Σίνδοι . . . λέγεται καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον* (*Σινδικόν*). Cum apud Hesych. etiam legatur: *Κοραξοί· γένος Σκυθικόν, καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον*, coniecit Meineke integrum versum fuisse: *Κοραξικὸν καὶ Σινδικὸν διάσφαγμα.* Videtur *Σινδικὸν διάσφαγμα* proprie fretum inter Maeotidem paludem et Pontum, haec enim loca incolebant Sindi, et prope paludem Coraxi, vid. Aristot. Meteor. I 13, deinde obscene dictum.

Fr. 68 B. Athen. VII 324 A: *Ἱππώνακτος δ' ἐν τοῖς Ἰάμβοις εἰπόντος Σηπίης ὑπόσφαγμα οἱ ἐξηγησάμενοι ἀπέδωκαν τὸ τῆς σηπίας μέλαν· ἔστι δὲ τὸ ὑπόσφαγμα, ὡς Ἐρασίστρατός φησιν ἐν Ὀψαρτυτικῷ, ὑπότριμμα.* Cf. Eust. Il. 1286, 6 (ubi *σηπίας*).

Fr. 69. Phot. 401, 9: *Πασπάλη τὸ τυχόν, οἱ δὲ κέγχρον· οἱ δὲ τὰ κέγχρινα ἄλευρα. Ἱππῶναξ· πασπαληφάγον γρ.* ita Porson, cod. *πασπάλιν φαγών.* Eust. Od. 1752, 12: *Ἱππῶναξ δὲ γρόμφιν λέγει εἴτε καθόλου πᾶσαν ὗν δηλῶν, εἴτε τὴν παλαιὰν τῇ ἡλικίᾳ.* Brink *πασπαληφάγον φαγὼν γρόμφιν*, cum aliis reliquiis haec conglutinans, vid. Philol. XIII 607.

Fr. 70 A. Etym. M. 204, 28: *Βόλιτον . . . βόλβιτον δὲ Ἴωνες οἵ τε ἄλλοι καὶ Ἱππῶναξ, οἷον· Βολ. κ.* (ubi cod. Par. *κασιγνήτου*). Eadem Zonar. 401 (ubi A *κασιγνήτου*). Cf. Antiatt. in Bekk. An. I 86, 10: *Βόλβιτον· Ἱππῶναξ.*

Fr. 70 B. Athen. IX 375 A: *Καὶ Ἱππῶναξ δὲ ἔφη· ὡς Ἐφ. δ.* Meineke cum olim *ὥσπερ* coniecisset, nunc *ὡς ἐφεστίη* (*ἐπιστίη*) *δέλφαξ* scripsit, Brink *ὥσπερ Ἐφεσηΐη* coni.

Fr. 71. Erotian. 96 ed. Klein: *μαρίλην . . . μᾶλλον δὲ ἡ θερμοσποδιὰ μαρίλη λέγεται. . . . καὶ Ἱππῶναξ φησί· πολλὴν κτλ.* nisi forte est ex iambis trimetris. — *μαρίλην*, C *μαρίλλην.*

ΤΡΙΜΕΤΡΑ.

72. [52.]

Γάμος κράτιστός ἐστιν ἀνδρὶ σώφρονι,
τρόπον γυναικὸς χρηστὸν ἕδνον λαμβάνειν.
αὕτη γὰρ ἡ προὶξ οἰκίαν σώζει μόνη.
ὅστις δὲ τρυφερὰν τὴν γυναῖκ' ἄγει λαβὼν
* * * * * *
συνεργὸν οὗτος ἀντὶ δεσποίνης ἔχει
εὔνουν, βεβαίαν εἰς ἅπαντα τὸν βίον.

73. [35.]

Ὀλίγα φρονοῦσιν οἱ χάλιν πεπωκότες.

74. 773

Οὔ μοι δικαίως μοιχὸς ἁλῶναι δοκέει
Κριτίης ὁ Χῖος ἐν κασωρικῷ δόμῳ.

Fr. 72. Stob. Flor. LXXII 5: *Ἱππώνακτος* (ita A Trinc.)· *Γάμος κτλ.* Eadem Apostol. V 24 c. Valckenaer existimavit duo diversorum poetarum fragmenta in unum coaluisse, ita ut a v. 4 novum fragm. incipiat: hoc fieri potest, non tamen certum: illud vero apparet post v. 4 quaedam excidisse. Omnino autem hi versus vix ab antiquo poeta profecti, Hipponacte certe indigni. Scribendum igitur *Ἱπποθόωντος*, id quod Meineke quoque Poet. Com. IV p. 714 suspicatus est. De Hippothoonte vid. ib. p. 711. Eadem confusio ap. Stob. Flor. LXVII 14. In editione Stobaei Meineke Hipponacti quidem haec omnia abiudicat, sed priores versus tragico, posteriores comico ut videtur tribuit. — V. 2. *ἕδνον λαμβάνειν* Haupt, nisi forte *ἕδνα* potius scribendum, legebatur *ἔνδον λαμβάνειν*, unde olim conieci *ἐν δόμοις λαχεῖν*, Meineke *ἐς δόμους ἄγειν*. — V. 4. *δὲ*, Meineke delet. — *τρυφερὰν* scripsi, vulgo *τρυφῶς*, AB Vind. Apost. *τρυφερῶς*, Trinc. *τρυφερός*, Grotius *ἀτρύφερον*, Meineke *τρυφῶσαν*.

Fr. 73. Tzetz. ad Hesiod. Op. v. 336: *ὁ γὰρ οἶνος τὰς φρένας ἐξιστᾷ· ἐνίοτε καὶ θυμὸν ἐπάγει, ὡς καὶ Ἱππῶναξ· Ὀλίγα κτλ.* Eadem ad Lycophr. 579. Miller Misc. 307 s. poet. n. Tzetzes ad Aristoph. Plut. 437 ed. ab Herwerdeno ad Soph. Oed. Reg. *Ἱππῶναξ μέν φησιν ὁ λέγων· φρονοῦσιν κτλ.* i. e. *ὀλίγον φρον.*) — *φρονοῦσιν*, Schneidewin *φρονεῦσιν*.

Fr. 74. Tzetz. Cram. An. Ox. III 308, 25: *Δέχονται καὶ τρισσυλλάβους εἰς ϛ', πλὴν τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, τὸν χορεῖον φημὶ καὶ τὸν ἀνάπαιστον, ὡς ὁ Ἱππῶναξ· Οὔ μοι δ. μ. ἁ. δ. Κριτίης ὁ Χῖος ἐν τῷ κατωτικῷ δούλῳ* (A *κατωξ'*, B *κιῶξ δουλ'*, Barocc. *κατῶξ*) *καὶ πᾶσι* (leg. *πάλιν*) *κακοῖσι κτλ.* (fr. 42). Schneidewin, quem olim ipse secutus sum, *Κριτίης . . . δούλῳ* existimavit Tzetzae verba

75. [80.]

. . . . *Ἀφέω*
τοῦτον τὸν ἑπτάδουλον.

76. [65.]

Λαιμᾷ δέ σου τὸ χεῖλος ὡς ἐρῳδιοῦ.

77. [67.]

. . . . *Κρέας ἐκ μολοβρίτου συός.*

ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΑ. 774

* 78. [112.]

Μητροτίμῳ δηῦτέ με χρὴ τῷ σκότῳ δικάζεσθαι.

esse, ut versus sequentes *Critiae* ignoti alicuius poetae essent. Sed recte Ahrens intellexit omnia esse Hipponactis, et hunc versum *Κριτίης κτλ.* cum priore arcte cohaerere, sed non recte choliambos restituit: *Οὔ μοι δικαίως ὥστε μοιχὸς ἁλῶναι | δοκέει Κριτίης ὁ Χῖος ἐν τῷ πτὼξ δούλῳ* (coll. Hesych.: *Δοῦλος· ἡ οἰκία· ἢ τὴν ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνέλευσιν τῶν γυναικῶν·*) quem secutus Brink coni. *ἐν κασσῶν δούλῳ* (Hecker *ἐν τῷ κασωρίδων δούλῳ*) et Hartung *ἐν πρωκτῷ δούλῳ*. Sunt enim iambi. — V. 2. *ἐν. κασωρικῷ δόμῳ* (sive *κασωρείῳ δόμῳ* malis) scripsi pro *ἐν τῷ κατωτικῷ δούλῳ*, Meineke coni. *Κριτίης ὁ λίχνος ἐν τῷ κατώγεῳ δόμῳ* et praeterea ut anapaestum removeret, suspicatus est *Κριτίος*.

Fr. 75. Eust. Od. 1542, 50: *Ἱππῶναξ δὲ ὑπεραναβὰς τοῦτο φησίν· Ἀφέω κτλ.* Cf. ad Il. 725, 39. *Ἑπτάδουλος* ex Hipponacte affert etiam Suetonius, vid. infra Fr. 113 B, ubi vide quae adnotavi.

Fr. 76. Schol. Nicandr. Ther. 470: *Μαιμώσσων ἀντὶ τοῦ ζητῶν καὶ ὁρμῶν· γράφεται καὶ λαιμώσσων ἀντὶ τοῦ πεινῶν, ὡς Ἱππῶναξ·*
ώ
Λαιμώσσει (sic A, *λαιμῶι* PG, *λαιμ* K, *λαιμώσσων* R, *λαιμόσσων* V) *δέ σου* (*δέ σου* om. VR) *τ. χ. ὡς ἐρωδιοῦ* (ita KPGLV, *ἡρώδου* A ut vulgo). Scripsi *λαιμᾷ*, nisi quis *λαιμῶν* praeferat, cf. Hesychius: *λαιμᾷ· εἰς βρῶσιν ὥρμηται* et *λαιμᾶν· ἐσθίειν ἀμέτρως.* — *ἐρῳδιοῦ* Schneidewin pro *ἐρωδιοῦ*, idem *σευ* requirit, Brink *ὥσπερ ῥῳδιοῦ* coniecit.

Fr. 77. Eust. Od. 1817, 20: *Ἐπάγει* (*Ἀριστοφάνης*) *ὡς καὶ Ἱππῶναξ τὸν ἴδιον υἱὸν μολοβρίτην που λέγει ἐν τῷ· Κρέας κτλ.* Resp. Aelian. Hist. An. VII 47: *ἀκούσαις δ' ἂν τοῦ Ἱππώνακτος καὶ αὐτὸν τὸν ὗν* (olim hic quoque *υἱὸν* legebatur) *μολοβρίτην που λέγοντος.* — *κρέας*, Meineke *κρεῖας.* — *ἐκ* delet Hecker, sed poeta fortasse *ἔταμνε κρεῖας ἐκ μ. σ.* vel *συὸς τμηθὲν* dixerat. Schneidewin *μολοβρίτεω* requirit. Qui cognoscere cupiat, quomodo Brink hoc fr. cum aliis reliquiis conglutinaverit, inspiciat Philol. VI 54, 728. XIII 607.

Fr. 78. Hephaest. p. 34: *τοῦτο δὲ τὸ τετράμετρον γίνεται καὶ χωλὸν τοῦ παρατελεύτου ποδὸς σπονδείου γενομένου, οἷόν ἐστι καὶ τὸ Μητροτίμῳ κτλ.* sic Turn. ACMPE, *μἴτροτίμῳ* Fl, *μὴ προτίμω* HNB, *μὴ προτίμα* Turn. in calce. — *δηῦτέ με*, EH *δ' ηὖτέ με*, ANC *δηῦτέ με*,

79. [32.]

Καὶ δικάζεσθαι Βίαντος τοῦ Πριηνέος κρέσσων.

80.

Μηδὲ μοιμύλλειν Λεβεδίην ἰσχάδ' ἐκ Καμανδωλοῦ.

81.

. . *Στέφανον εἶχον κοκκυμήλων καὶ μίνθης.*

82. [57.]

Κυπρίων βέκος φαγοῦσι κἀμαθουσίων πυρόν.

P *δηῦτέ μοι*, Fl.P2 *δῆντέ με*, D *δ' αὖ με*. Cf. Sch. Hephaest. p. 175 (*Μὴ προτίμα δῆτ' ἐμὲ κτλ.*), Io. Sicel. in Walz Rhett. VI 240: *Μητρόδημε δεῖν με τ. σ. κολάζεσθαι*. Hipponacti probabiliter tribuit Meineke. Metrotimi nomen Brink Phil. VI 45 fictum esse suspicatur, quod omnino improbandum.

Fr. 79. Strabo XIV 636: *Ἐκ Πριήνης δ' ἦν Βίας, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν, περὶ οὗ φησιν οὕτως Ἱππῶναξ· Καὶ δικ. κτλ.* Diog. Laert. I 84: *Λέγεται δὲ καὶ δίκας δεινότατος γεγονέναι εἰπεῖν· ἐπ' ἀγαθῷ μέντοι τῇ τῶν λόγων ἰσχύϊ προσεχρῆτο· ὅθεν καὶ Δημόδικος ὁ Λέριος τοῦτο αἰνίττεται λέγων . . . καὶ Ἱππῶναξ· ἃ* (hoc om. Menagius, *πρώτῳ* coniecit Meineke, quod ego quoque suspicatus sum) *καὶ δικ. κτλ.* Eadem prorsus Eudoc. 94 (ubi *ἃ καὶ* extat), Suid. v. *Βίαντος* et v. *δικάζεσθαι* (utroque loco *ἃ καὶ* om.). Respicit Diog. Laert. I 88. — *δικάζεσθαι* ceteri, *δικάσασθαι* Strabo, *δικάσσασθαι* Schneidewin. — *Πριηνέος*, omnes *Πριηνέως*, sed ap. Suid. in lemmate *Βίαντος Πριηνέως δίκη* E habet *Πριηνέος*. — *κρέσσον* Strabo, *κρεῖσσον* Diog. Eud., *κρείσσων* Suid. (sed priore l. BE *κρεῖσσον*), *κρέσσων* Schneidewin. Brink censet fr. 79 subiungendum fragmento 78 et his duobus versibus rursus fr. 83 subiicit.

Fr. 80. Sext. Empir. adv. Mathem. I 662: *Λεβεδίων διαφερομένων πρὸς τοὺς ἀστυγείτονας περὶ Καμανδωδοῦ, ὁ γραμματικὸς τὸ Ἱππωνάκτειον παραθέμενος ἐνίκα· Μηδέ* (ed. Fabr. *μηδέ τ' ἂν*) *μοι μῦ λαλεῖν* (codd. Ciz. Reg. *λαλεῖ*) *Λεβ. ἰ. ἐκ Καμανδωδοῦ* (Ciz. *Καμανδωλοῦ*, quod praetuli). *Μοιμύλλειν* Meineke emendavit, comparans Hesych.: *Μοιμύλλειν, θηλάζειν, ἐσθίειν*.

Fr. 81. Athen. II 49 E: *Κοκκύμηλα οὖν ἐστι ταῦτα, ὧν ἄλλος τε* (ubi corrigendum *Ἀρχίλοχός τε*, vid. Archil. fr. 174, antea conieci *Ἀνάνιός τε*) *μέμνηται καὶ Ἱππῶναξ· Στέφανον κτλ.* Gaisford *καὶ στέφανον*, Meineke *στέφανον, ὃν* ut sit trimeter, certe non dixit Hipponax *στέφανον* media syllaba producta.

Fr. 82. Strabo VIII 340: *Χρῶνται δὲ καὶ οἱ νεώτεροι· Ἱππῶναξ μέν· Κυπρίων κτλ. Κύπριοι γὰρ καὶ οἱ Ἀμαθούσιοι.* Cf. Eust. Il. 305, 33 ubi *φαγοῦσι* omissum et *πυρῶν* legitur, Strabo *πυρόν*, ap. utrumque *καὶ Ἀμαθ.* Hinc proverbium *Κύπριος βοῦς*, cf. Miller Misc. 366: *ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν Κόλακι καὶ ἰάμβοις*, scr. *καὶ Ἱππῶναξ ἐν ἰάμβοις*.

83. [58. 59.]

Λάβετέ μου θαἰμάτια, κόψω Βουπάλου τὸν ὀφθαλμόν·
ἀμφιδέξιος γάρ εἰμι κοὐχ ἁμαρτάνω κόπτων.

84. [60.]

. . *'Εκτίλλοι τις αὐτοῦ τὴν τράμιν ὑποργάσαι.*

ΕΞΑΜΕΤΡΑ.

85. [56.]

Μοῦσά μοι Εὐρυμεδοντιάδεα, τὴν ποντοχάρυβδιν,
τὴν ἐγγαστριμάχαιραν, ὃς ἐσθίει οὐ κατὰ κόσμον, 776
ἔννεφ', ὅπως ψηφῖδι κακὸς κακὸν οἶτον ὄληται
βουλῇ δημοσίῃ παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.

Fr. 83. Coniunxi duo fragmenta in unum, et prius quidem affert Suidas: *Βούπαλος· ὄνομα. Ἀριστοφάνης . . . παρὰ τῷ Ἱππώνακτι· Λάβετε κτλ.* — *μου*, Schneidewin *μευ*. — *θαἰμάτια* scripsi, vulgo *θοἰμάτιον*, Welcker *θοἰμάτιόν μου λάβετε* coni. Eundem versum repetit Suid. v. *κόπτω* sine poetae nomine, ubi *Βουπάλῳ* legitur. — *τὸν ὀφθαλμόν*, priore loco *τὸ ὄνομα* BE, om. C. — Alterum fragm. legitur apud Erotian. 43: *Ἀμφιδέξιος· Βακχεῖος φησὶν ἀμφοτεροδέξιος· ὡς ἀμφήκης ὁ ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένος. . . . ὁμοίως καὶ ὁ Ἱππῶναξ φησίν· Ἀμφιδέξιος κτλ.* Omisso verbo *κόπτων* eadem affert Galenus Hippocr. Aphorism. XVIII 1, 148: *Ἱππῶναξ ἀμφιδέξιον ἔφη κατὰ τόνδε τὸν ἴαμβον· ἀμφι. γὰρ εἰ μὴ κτλ.* et Galen. Glossar. Hippocr. p. 430. — *κοὐχ*, Erotiani libri *καὶ οὐχ*, Brink *κοὐκ*.

Fr. 84. Erotian. 124 Klein: *Τράμιν τὸν ὄρρον, ὅνπερ καὶ ὑπόταυρον* (Valckenaer *ὑποταύριον*) *καλοῦμεν, ὡς καὶ Ἱππῶνάξ φησιν· ἐκτίλλοι* (codd. *ἐξ τίλλοι* vel *ἔξτιλλοι*) *τ. αὐ. τὴν τράμιν ὑποργάσαι.* Scribendum videtur: *ἐκ τρίχας τίλλοι τις αὐτοῦ τὴν τράμιν θ' ὑποργῆσαι.* nisi *ὑποργάσαι* potius servandum, ut puro tetrametro usus sit. Friedemann *τὴν τράμην ὑποργάσας*, ac *τράμην* scriptum in Et. M. 763, 56. Meineke coni. *ἑξάκις* (*ἑπτάκις*) *τίλλοι τις αὐτόν, τὴν τράμιν θ' ὑποργάσσαι*, Brink, cui in v. *ἐξ* numerus libri latere videtur, *τίλλοι τις αὐτόν, τὴν τράμιν θ' ὑποργῆσαι.*

Fr. 85. Athen. XV 698 B: *Πολέμων δ' ἐν τῷ δωδεκάτῳ τῶν πρὸς Τίμαιον περὶ τῶν τὰς παρῳδίας γεγραφότων ἱστορῶν τάδε γράφει. . . . εὑρετὴν μὲν οὖν τοῦ γένους Ἱππώνακτα φατέον τὸν ἰαμβοποιόν. λέγει γὰρ οὗτος ἐν τοῖς ἑξαμέτροις· Μοῦσά μοι κτλ.* ubi Meineke *ἐν τόνοις ἑξαμέτροις* requirit, sed offendit pluralis numerus, quo Suidas solus utitur. — V. 1. *Εὐρυμεδοντιάδεα* Dobree, et A plane *εὐρυμεδοντιαδεα*, BC *εὐρυμεδοντία δῖα*, P *εὐρυμέδοντι ἀδεᾶ*, VL *Εὐρυμέδοντ' ᾄδοις.* — *ποντοχάρυβδιν*, in edit. 1 *παντοχάρυβδιν* scripsi; apud Eust. Od. 1837, 39: *ὥσπερ ἀπλήστου σκῶμμα ὁ γάστρις, οὕτω καὶ . . . ὁ παντοφάρυγξ*, scrib. *ποντοφάρυγξ*, vid. Bekk. An. I 51, 22. — V. 2. Cf. Hesych.: *ἐγγαστριμάχαιραν· τὴν ἐν τῇ γαστρὶ κατατέμνουσαν.* — *ὃς*, B *ὅ*. — V. 3. *ψηφῖδι*, videtur *Ψηφῖδι* scribendum, ut loci sit appellatio, quemadmodum *Ψωφίς* in Arcadia, *Ψαφίς*. Fortasse locus, ubi tunc populus Ephesius suffragia ferebat, ita vocabatur. Nam quo-

86. [82.]

Τί με σκιράφοις ἀτιτάλλεις;

87. [50.]

Πῶς παρὰ Κυψοῦν ἦλθε;

88.

Ληὸν ἀθρήσας.

---

*89. [114.]

Ἑρμῆ μάκαρ, (σὺ γὰρ) κατ' ὕπνον οἶδας ἐγρήσσειν.

minus *ψηφῖδι* cum *δημοσίᾳ* coniungatur, quemadmodum olim existimabam, mendum delitescere in voce *βουλῇ* ratus, verborum collocatio obstat: neque *ψηφίς* alias pro *ψῆφος* dictum. — *κακὸς κακὸν* Cobet Orat. de arte interpret. 108, *κακὸν* tantum ABP, *κακῇ κακὸν* VL. — *ὄληται*, Cobet *ὀλεῖται*. — V. 4. *βουλῇ δημοσίῃ* vitii immune arbitror, vide ad v. 3. Cobet videtur *βουλῇ* eiiciendum censere, quod non est admittendum; neque *βουλῆς* aut *φυλῆς* aptum. Antea suspicatus eram hic delitescere ipsum hominis nomen *Βοῦλις* sive *Βουλῆς* (i. e. *Βουλέας*). Hartung *βληθεὶς* scripsit, de homine lapidibus obruto interpretatus. — *δημοσίῃ*, B *δημοσίᾳ*.

Fr. 86. Eust. Od. 1397, 26: *ἐξ ὧν καὶ πάντα τὰ πανουργήματα διὰ τὴν ἐν σκιραφείοις ῥᾳδιουργίαν σκίραφοι ἐκαλοῦντο· Ἱππῶναξ· τί με σκιρ. ἀτ.*

Fr. 87. Hort. Adonid. p. 268 B: *οἱ δὲ Ἴωνες αὐτὴν εἰς ουν ἐποίουν, Σαπφοῦν καὶ Λητοῦν . . . ὁμοίως καὶ παρὰ Ἱππώνακτι· πῶς παρὰ Κυψοῦν ἦλθε.* corrigunt *Καλυψοῦν*, sed *Κυψώ* videtur meretricis nomen esse. Pro *πῶς* exspectes *κῶς*, cf. Cram. An. Ox. I 247 ubi *κῶς* adscribitur recentiori Iadi (*κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους Ἴωνας*) addito exemplo *κῶς δὲ θεαί*; quod fort. *Hipponactis* est.

Fr. 88. Gramm. Cram. An. Ox. I 265, 6: *τὸ λαὸς ἄτρεπτος ἔμεινε παρ' Ὁμήρῳ, καίτοι τῇ μεταγενεστέρᾳ Ἰάδι τραπέν· Ληὸν ἀθρήσας. Ἱππῶναξ.* Possis ad iambos revocare, si *Ληὸν δ'* scripseris. Schneidewin coni. *ἀθροίσας*.

Fr. 89. Plotius 275: „Tetrametrum clodum brachycatalectum, quod et *ἐπισκάζον* trimetrum vocatur, fit hoc modo — *Ἑρμῆ μακάταθ', ὃς καθ' ὕπνον οἶδας ἐκρήσσειν*", ita Putschius ex coniectura, nam libri *μάκαρ* exhibent, A *ЄΡΜΗΜΑΚΑΡΚΑΘΤΠΝΟΝΟΙΔΑCЄΤΡΗCCΕΙΝ*, B *ЄΡΜЄΜΑΚΑΡΚΑΤΙΙΤΝΟΝΟΙΔΑCЄΤ ΡΗCCЄΝΙ* (Gaisford cum alia perperam testatur, tum *ΜΑΚΑΚΑΡ* de hoc libro). Germana igitur versus species fuit:

Ἑρμῆ μάκαρ, κατ' ὕπνον οἶδας ἐγρήσσειν.

sed grammaticus inde edolavit tetrametrum brachycatalectum, itaque *σὺ γὰρ* auctore Meinekio inserui, atque ita Hartung dispescens ille quidem . . . . *Ἑρμῆ | μάκαρ σὺ γ. κ. ὕ. οἶ. ἐγρ.* Meineke *Ἑρμῆ μάκαρ, τὺ γὰρ κατ' ὕπνον οἶδας ἐγρήσσειν*, vel *Ἑρμῆ μάκαρ, τὺ γὰρ κάτυπνον οἶδας ἐκπρήσσειν*. Brink trimetrum restituit *Ἑρ. μ. κάτυπνον οἶ. ἐκπρήσσειν*, item Keil, id quod grammatici consilio adversatur. — Quemadmodum ex trimetro Hipponacteo grammaticus hunc versum conformavit, ita

90. [64.] 777

Εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα.

*91. [113.]

Ὁ Κιθαιρὼν Λυδίοισιν ἐν χοροῖσι Βαχχῶν.

*92. [111.]

Καὶ κνίσῃ τινὰ θυμιήσας.

*93. [115.]

Οἱ θεοὶ τὰ δεῖπνα Ταντάλῳ δόντες.

alia plane ficta sunt, velut ibid. 271: „Hipponactium dimetrum acatalectum clodum —

Χαῖρ', ὦ σὺ Λεσβικὰ Σαπφώ."

(Keil *χαῖρε, ὦ Λεσβία Σαπφώ*) quem versum Brink (Philol. XIII 608) non debebat Diphilo comico vindicare.

Fr. 90. Hephaest. 30: *Τετράμετρα δὲ* (*ἰαμβικὰ καταληκτικὰ*) *ὡς τὸ τοῦ Ἱππώνακτος· εἴ μοι* (ACMP *ἔμοι*, unde *αἴ μοι* possis coniicere) *κτλ.* Idem versus legitur ap. Schol. Hephaest. 168 et sine poetae n. in Et. M. 26, 57 et ap. Gramm. in nota Gaisfordii, porro ap. Schol. Aristoph. Plut. 253. Schol. Anthol. Pal. XIII 28 et Favorin. 85.

Fr. 91. Plotius 273: „Amphicolum Hipponactium clodum fit hoc modo, cum ex utraque parte iambici metri prima et novissima clodum sit metrum. In prima clodum est, cum in secundo loco debente poni iambo, vel tribrachy, vel anapaesto, spondeus vel dactylus ponatur, sic et in novissima, quale est hoc exemplum: *οκιεαρρωναιδιοιοσιν ἐν χοροῖς βαχχῶν.*" Cod. B *OKIOΛPPONΛIΔIOIOCINЄCXOPOICBΛXXωN*, aliquanto melius A *OKIЄΛPPωNΛIΔIOIOCINЄNXOPOIΣBΛXXωN*. Cum *Λυδίοισιν* Gaisford assecutus esset, reliqua expedivit Emperius *ὁ Κιθαιρὼν εὐΐοισιν ἐν χοροῖς Βακχῶν* scribens. Ego, ut iustum numerum revocarem, quamvis adversante metrico scripsi *χοροῖσι*, est enim *tetrameter ionicus brachycatalectus.* Brink coni. *Ὦ Χῖε χαίρων Λυδίοις χοροῖς Βακχῶν.*

Fr. 92. Hephaest. 55: *Δίμετρον δὲ ὑπερκατάληκτον τὸ καλούμενον Σαπφικὸν ἐννεασύλλαβον ἢ Ἱππωνάκτειον, οἷον καὶ κνίσῃ κτλ.* Cf. Tricha p. 49. — *κνίσῃ* CP, vulgo *κνίσσῃ*. — *θυμιήσας*, E *θυμηΐσας*, *θυμιασας* (η superscr.) P, Turn. *θωμηΐσας*. Verba de vitio suspecta, sed ambigo utrum *τινὶ* sit scribendum, i. e. *nidore alicui suffire*, an *κνίσῃ τινὰ*, *adipes adolere*. *κνῖσος* pluraliter ab Homero usurpatum esse censuit Aristarchus, Schol. Il. II 423 *κατά τε κνίση ἐκάλυψαν. Ἀρίσταρχος τα κνίση οὐδετέρως ἀκούει . . . καὶ ἔστιν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τὸ ἑνικόν· τὸ κνῖσος ὀπτῶν ὀλλύεις τοὺς γείτονας.* De Homero quidem fallitur, et quod pluralis numeri exemplum ei non erat paratum, indicio est, criticum in Hipponactio versu aliam scripturam probavisse. *Hipponactis* haud dubie est versus.

Fr. 93. Plotius 280: „Trimetrum catalecticum clodum est tale, quale superius, sed penultima syllaba longa pro brevi. *Οἱ θεοὶ τ' ἄποινα T. δ.*", ita Putschius, *τὰ λοιπὰ* Gaisford, ut intelligenda sint Pelopis membra. Sed alio ducunt libri, *OΘЄOI TΛΛOI NΛITΛNTΛΛOIO ΔONTЄC* A, *OΘЄOI TΛΛOINΛITΛNTΛMOIOΛЄNTЄC* B. Scripsi

*94. [116.] 778

Πισσεντασάντης.

---

95. [70.]

Diog. Laert. IV 58: *Δέκατος* (*Βίων*) *ἀγαλματοποιός, Κλαζομένιος ἢ Χῖος, οὗ μέμνηται καὶ Ἱππῶναξ.* Cf. Eudoc. 94.

96. [69.]

Plutarch. de Mus. c. 8: *Καὶ ἄλλος δὲ ἐστὶν ἀρχαῖος νόμος, καλούμενος Κραδίας, ὅν φησιν Ἱππῶναξ Μίμνερμον αὐλῆσαι· ἐν ἀρχῇ γὰρ ἐλεγεῖα μεμελοποιημένα οἱ αὐλῳδοὶ ᾖδον.* Cf. Hesych. v. *Κραδίης νόμος· νόμον τινὰ ἐπαυλοῦσι τοῖς ἐκπεμπομένοις φαρμακοῖς κράδαις καὶ θρίοις ἐπιρραβδιζομένοις.* — Ex Hipponacte fortasse etiam alia Hesychii glossa petita est: *Κραδησίτης· φαρμακός, ὁ ταῖς κράδαις βαλλόμενος.*

97. [77.]

Athen. XIV 624 B: *Διὸ καὶ τοὺς παρὰ τοῖς Ἕλλησιν αὐλητὰς Φρυγίους καὶ δουλοπρεπεῖς τὰς προσηγορίας ἔχειν, οἷός ἐστιν . . . παρὰ δὲ Ἱππώνακτι Κίων καὶ Κώδαλος καὶ Βάβυς. ἐφ' ᾧ καὶ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀεὶ πρὸς τὸ χεῖρον αὐλούντων, Κάκιον ἢ Βάβυς αὐλεῖ.* Cf. Zenob. IV 81. Diogen. V 69. Paroemiogr. T. I 386. *Codali* nomen videtur restituendum in versibus Hedyli ap. Athen. IV 176 c.

98. [89.]

Hesych.: *Ἄβδης· μάστιξ παρ' Ἱππώνακτι.*

quamvis dubitanter *τὰ δεῖπνα*. Omnino valde dubito, an recte hic versus Hipponacti tribuatur, ac mecum Keil consentit. Brink suspicatur olim integrum versum choliambum fuisse: *Οἱ δὴ θεοὶ τἄποινα* (vel *τὰ λοιπὰ*) *Ταντάλῳ δόντες.*

Fr. 94. Plotius 293: „Ionicum maius dimetrum brachycatalectum clodum Hipponactium fit spondeo clodum et una syllaba, ideo brachycatalectum, ut *πισσεντασάντες* (cod. B *ΠΙCΗΝΠΑCΑΝΤΝЄ*, A *ΠΙCCЄΝΗΤΑCΑΝΤΗC*), *Recte dedere*. Scripsi *πίστ' ἐξετάσαντες*. Sed hoc quoque frustum Hipponacti abiudicandum: metricus graecus vel aliunde depromsit vel ipse concinnavit; quae de numero versus dicit, plane inepta sunt; nam dimetri brachycatalecti schema fuerit hoc – – ⏑⏑ – –, sed quomodo eiusmodi versus clodus fieri aut dici potuerit ignoro. Neque convenit latinum exemplum, quod est iambicum penthemimeres ex trimetro aliquo ut videtur decerptum, neque tamen obtemperandum Meinekio et Brinkio ad eundem numerum graecum exemplum revocantibus (Meineke scripsit *Πίσην παρ' αὐτήν*, Brink multo deterius *πίσσαν πάσαντες*), nam latina exempla Plotius addidit, graeca aliunde descripsit quae si inter se discrepant, Plotius culpandus. Hartung contra *Πίσην παρασάγγης* edidit.

99. [90.]

Hesych.: *Ἀγχαλέη· τόπου ὄνομα παρὰ Ἱππώνακτι.* Schmidt *Ἀγχαδέη*, Stiehle *Ἀγχιάλη*, Brink *Ἀγχαλείη* vel *Ἀγχιαλείη* coniecit.

100. [83.] 779

Eust. Od. 1721, 61: *Ὅτι δὲ τὸ ἀδῶ ἀδήσω καὶ αὐτοχρῆμα τὸ ἥδεσθαι δηλοῖ ποτέ, δῆλον ἀπὸ χρήσεως Ἱππώνακτος, ἣν Ἡρακλείδης προφέρει, εἰπόντος Ἄδηκε βουλή, ἤγουν ἤρεσκε τὸ βούλευμα.* cf. Favor. 426. Brink *Ἄδηκε* mavult, sed etiam Hesychius: *ἄδημα (ἢ) ἄδος· ψήφισμα, δόγμα*, quod restituendum in Halicarnassiorum titulo, quem Newton reperit: *ἐπικαλείτω ἐν ὀκτὼ καὶ δέκα μησίν, ἀπ' ὅτ(ου τ)ὸ ἄδος ἐγένετο*, nam in lapide est *ΟΑΔΟΣ*, verum non sunt assecuti Sauppe et Kirchhoff *ἡ κάθοδος* corrigentes, quod omnino alienum.

101.

Io. Alex. de accent. 38, 14: *Τὸ δὲ ἀλίας* (vulgo *ἀλίας*) *παρ' Ἱππώνακτι παροξύνεται, ἀπὸ τοῦ ἅλις πλεονάσαν τὸ ᾱ.* Cf. Et. M. 63, 18.

102.

Orion. 30, 14: *Ἀλίβας· ὁ νεκρός, παρὰ τὸ λιβάδα καὶ ὑγρότητα μὴ ἔχειν· ἔστι παρὰ Ἱππώνακτι καὶ ἐπὶ τοῦ ὄξους.* Brink Callimachi versum ap. Et. M. 63, 51: *ἔβηξαν οἷον ἀλίβαντα πίνοντες* Hipponacti vindicare studet, sed non lubet haec redarguere; cf. O. Schneider ad Callim. fr. 88.

103.

Et. Gud. 78, 28: *Ἁρμαλιή· ἡ τροφή, ἐπεὶ δίκην ἅρματος ὀχετεῖ τὰ σώματα· ἢ παρὰ τὸ αἴρω τὸ προφέρω ἔστιν* (*ὡς Ἱπποκράτης ἐν ἀφορισμοῖς προάρματα τὰς τροφὰς καλεῖ*) *ὡς καὶ καθαίρω καθαρμός· παρὰ τὸ ἱπποάνακτι* (*παρὰ δὲ Ἱππώνακτι*) *ἡ ἁρμαλιὴ ἡ τροφή, παρὰ τὸ ἁρμόζειν καὶ ἰσχυροποιεῖν τὸ σῶμα.* Cf. Cramer. An. Par. IV 61, 17: *Ἁρμαλιῆς . . . ὡς καὶ καθαίρω καθαρμὸς παρὰ ἵππος ἄνακτι* (supra *ἱπποκράτει*).

104. [97.]

Et. M. 99, 14: *Ἀναρριχᾶσθαι . . . εὑρίσκεται δὲ καὶ χωρὶς τῆς αν συλλαβῆς παρ' Ἱππώνακτι ἀριχῶμαι*, ubi Vb *ἀρριχῶμαι*, sed rectius videtur per simplex ρ̄ scribi, cf. quae dixit L. Dindorf in Jahnii Ann. 1869 p. 4 seq., qui quidem *ἀρρηφόρος* et *ἐρρηφόρος* debebat procul habere.

105. [110.]

Phrynich. Bekk. An. I 17, 22: *Ἄσβολος θηλυκῶς λέγουσιν, Ἱππῶναξ δ' ἀρσενικῶς.*

106. [98.]

Et. M. 188, 8: *Βάραγχος· Ἱππῶναξ μάλιστα πλεονασμῷ τοῦ ἄλφα· οἱ γὰρ ἄλλοι βράγχος· καὶ βαραγχιᾶν ἀντὶ τοῦ βραγχιᾶν πολλάκις ἐστὶ παρὰ Ἀττικοῖς. Ἡρωδιανός.* Miller Misc. 61: *Ἱππῶναξ μάλιστα· οἱ γὰρ ἄλλοι βράγχος· Ἱππῶναξ δὲ πλεονασμῷ τοῦ ᾱ· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν.* Videtur Hipponactis versus excidisse, cuius initium fuit *μάλιστα.* Quod grammaticus dicit frequens Atticis esse *βαραγχιᾶν*, manifestus error fortasse librarii, cf. Lobeck Path. I 403.

107. [91.] 780

Hesych.: *Βασανίκορος· ὁ θᾶσσον συνουσιάζων· παρὰ Ἱππώνακτι.* cod. *βασαγίκορος.* Schmidt *βαστικόρος* legendum suspicatur, Brink accentu mutato *βασανικόρος* praeoptat.

108. [108.]

Antiatt. Bekk. An. I 85, 20: *Βατταρίζειν· Ἱππῶναξ.*

109. [92.]

Hesych.: *Βεβρενθυόμενον παρὰ Ἱππώνακτι ὀργιζόμενον.* Fort. *βεβρενθυωμένον*, vel *βεβρενθυμένον*, quod Hemsterhusio placuit, Schmidt *βρενθυόμενον* mavult, praeeunte G. Dindorfio. Meineke huc refert Et. M. 212, 54.

110. 111. [73.]

Suid. v. *Μυσάχνη· . . . Ἱππῶναξ δὲ βορβορόπιν καὶ* (leg. *ὡς* vel *ἤτοι*) *ἀκάθαρτον ταύτην* (*πόρνην*) *φησὶν ἀπὸ τοῦ βορβόρου, καὶ ἀνασυρτόπολιν ἀπὸ τοῦ ἀνασύρεσθαι.* Cf. ibid.: *Βορπόροπιν· κῆπον· σημαίνει καὶ τὸ μόριον.* Suetonius ap. Miller Misc. 415 *βορβορώπη.* Toup *βορβορῶπιν*, Cobet *βορβορῶπον κῆπον*, Lobeck *βορβοροδόκην* corrigit. Sed leg. cum Küstero *βορβορόπην*, vid. Eust. Il. 1329, 32: *ἐνταῦθα δὲ οὐκ ἄκαιρον εἰπεῖν καὶ ὅτι στόμα τὸ οὕτως ἀποπτύον ὄνθου λεχθείη ἂν καὶ βορβόρου ὀπή, ὅπερ κατὰ παλαιὰν ἱστορίαν συνθεὶς ὁ βαρύγλωσσος Ἱππῶναξ βορβορόπην ὕβρισε γυναῖκά τινα, σκώπτων ἐκείνην εἰς τὸ παιδογόνον ὡς ἀκάθαρτον. ὃς καὶ ἀνασεισίφαλλον ἄλλην τινὰ διέσυρεν ὡς ἀνασείουσάν φασι τὸν φάλητα.* Et rursus affert 862, 45 *βορβορόπη.* Alii tamen *βορβορόκη* videntur legisse, vid. Arcad. 107, 6. Pro

altero autem vocabulo leg. cum Is. Vossio *ἀνασυρτόλιν*, nam Eust. Od. 1921, 65, ubi de meretricum nominibus agit, affert *ἀνασεισίφαλλος ... καὶ ἀνασύρτολις*. Sed num illud quoque *ἀνασεισίφαλλος* Hipponactis sit, dubium, nam 1413, 38 ex comoedia affert.

112. [93.]

Hesych.: *Ἐμβάφιον· ὀξύβαφον· παρὰ Ἱππώνακτι.* Bruno et Foesius *Ἱπποκράτει.*

113 A. [94.]

Hesych.: *Ἐμπεδὴς γάμορος μάρψεν Ἀΐδης· Ἔμπεδον ἔλεγον τὸν Ἅιδην, ὡς Ἱππῶναξ· ἀντίον τοῦ οὖν ἐμπέδου χθόνιος. οἱ δὲ οὕτως· ὁ Ἀΐδης ἐπιμελής ἐστι γᾶμορος καὶ ἀσφαλής, οὐκ ἀμελῶν οὐδενός, ἀλλ' εἰς τὴν γῆν λαμβάνων τὴν μερίδα, οἷον τὴν γῆν μεριζόμενος.* Versiculus ille *Ἐμπεδὴς γάμορος μάρψεν Ἀΐδης* Aeschyli potius, quam Hipponactis est: iambographi versus, ubi 781
Orcus *Ἔμπεδος* vocitatus, intercidit; quae post Hipponactis nomen leguntur, Hesychii esse arbitror, fort. scrib. *ἀντὶ τοῦ χθονίου ἔμπεδος.* Schmidt coni.: *ἀντὶ οὖν τοῦ ἐμπέδου χθόνιος καὶ ἀσφαλής· οἱ δὲ οὕτως· ὁ Ἅιδης ἐπιμελής ἐστι γάμορος, οὐκ ἀμελῶν οὐδενός.* Brink haec tanquam Hipponactea proposuit: *τὸν δ' ἐμπεδής τε καὶ γεαμόρος μάρψει | Νῦν Ἀΐδης.*

113 B.

Suetonius Miller Misc. 426: *παρ' Ἱππώνακτι δὲ καὶ ἑπτάδουλος* (vid. fr. 75) *καὶ ἑπτάβουλος.* Dübner interpretatur *ἑπταάβουλον*, perperam, neque debebat ad hunc modum redintegrare fr. 57 *ἀφέω τοῦτον τὸν ἑπτάδουλον ἑπτάβουλόν τε*, neque enim trimetri cum claudo versu apud Hipponactem copulantur. Meineke (*σύ δ'*) *ἑπτάδουλος καὶ ἑπτάβουλος* (*ὧν ληρεῖς*) scripsit, quod satis redarguit fr. 75. Vocabulum manifesto vitio laborat, conieci *ἑπταβού(πα)λος* i. e. cuius maiores omnes Bupali similes fuerunt, ac possis uti hoc vocabulo ad fr. 75 redintegrandum. Sed possis etiam *ἑπτα(παλίμ)βολος* coniicere, quemadmodum Aristophanes *παλίμβολον τρίπρατον* dixit, Sophocles *τρίδουλον*, et vicissim de generosa stirpe *ἐκ τριγονίας* vel *γενναῖός τις ἑπτὰ πάππους πλουσίους ἔχων ἀποφῆναι* (vid. Plato Theaet. 179).

114. [72.]

Suid. v. *Ἄρρεν ... Ἱππῶναξ δὲ ἡμίανδρον τὸν οἷον ἡμιγύναικα.*

115.

Hesych.: *Θεύτιν· σκαράδιν·* *Ἱππῶναξ.* Scribendum *Θεῦτιν* i. e. *τευθίδα*, ut Is. Vossius recte intellexit: mobiles enim sunt aspiratae inprimis in Ionum sermone, quemadmodum Hesychius testificatur *θωτάζει* pro *τωθάζει*, apud Homerum olim et *συνοχωκότε* et *συνοχωχότε* legebatur, de qua scripturae varietate recte iudicavit Buttmann Gr. 85, 5; pro imperio, ut solet, Cobetus priorem formam tanquam vitiosam expellit. *σκαράδιν* novicia forma hoc est *σκαράδιον*, quamquam vocabulum alias non legitur.

116. [104.]

Pollux X 183: *Κάνναι δὲ πλεγμάτιόν τί ἐστιν ... τὸν μέντοι ταύτας πλέκοντα καννηνοποιὸν Ἱππῶναξ κέκληκεν.* Cod. A. *καννακοποιόν.* Scrib. *καννηπλόκον* aut *κανητοποιόν.*

117. [81.]

Eust. Il. 741, 39: *Ἀντιφάνης δέ φασι κασωρῖτιν ἔφη τὴν ἐπὶ τέγους προεστῶσαν, οὕτω δὲ καὶ Ἱππῶναξ.*

118. [86.]

Prisc. VII 7: „Hipponax *εὔηθες κριτή* pro *κριτά.*“ *ΕΤΝΤΕC* AD, *ΕΤΗΤΗC* R, *ΕΤΓΕC* B, *ΕΙΤΝΕΤΕC* K, *ΕΙΓΝΕΤΕC* G, *ΖΕΤΓΝΝΤΗC ΖΕΤΓΝΗΤΑ* L. — *ΚΑΡΙΤΗ* RBADHL, capite GK.

119.

Eustath. 855, 53: *εἰ δὲ καὶ ὁ κροκύδειλος προπαροξυτόνως ἢ κροκυδειλὸς ὀξυτόνως, μικρὸν αὐτός φασι* (l. *αὐτόν φ.*) *ζωύφιον παρ' Ἱππώνακτι, τοιαύτην τινὰ ἐτυμολογίαν ἔχει, εἴδειεν ἂν οἱ παλαιοί.* Et. Gud. 348, 26: *ὁ δὲ κροκόδειλος ζωύφιόν ἐστι μικρόν, καὶ ἡ χρῆσις παρ' Ἱππώνακτι.* Eadem cod. Havn. Et. M. 539, 56 et Flor. Miller Misc. 196.

120.

Hesych.: *Κυβήκη· ἡ μήτηρ τῶν θεῶν, καὶ ἡ Ἀφροδίτη· καὶ υποδήματα, παρὰ Ἀρκάσιν· ἢ καὶ Φρυγῶν· παρ' ὃ καὶ Ἱππῶνάξ φησι, καὶ διόσκουρος.* Sequuntur haec: *Κυβήκη καὶ Θρῄκη· Βένδιν, ἄλλοι δὲ Ἄρτεμιν. Κύβηκος· ὁ κατεχόμενος τῇ μητρὶ τῶν θεῶν.* Locus aegre restitui potest. Olim existimavi duas glossas esse 782 distinguendas: *Κυβήκη, ἡ μήτηρ τῶν θεῶν καὶ ἡ Ἀφροδίτη καὶ ... ἢ καὶ Φρυγῶν· παρ' ὃ καὶ Ἱππῶνάξ φησι· .... καὶ Διόσκουρος· .... Βένδιν, ἄλλοι δὲ Ἄρτεμιν.* deinde vero *Κυβήκη καὶ*

Θρηΐκη· ὑποδήματα παρὰ Ἀρκάσιν. cf. Hesych.: *Θρηϊκή· ὑποδημάτων εἶδος Περσικῶν.* Sed nunc malim: *Κυβήκη· ἡ μήτηρ τῶν θεῶν, καὶ ἡ Ἀφροδίτη (ὑπὸ Λυδῶν) ἢ καὶ Φρυγῶν· παρ' ὃ καὶ Ἱππῶναξ φησι·*

Καὶ Διὸς κούρη Κυβήκη καὶ Θρηϊκίη Βενδῖς.

(ut fr. 41: *ἐπ' ἁρμάτων τε καὶ Θρηϊκίων πώλων.*) *ἄλλοι δὲ Ἄρτεμιν. καὶ ὑποδήματα παρὰ Ἀρκάσιν.* Cf. Phot. 182, 20: *Κύβηβος· ὁ κατεχόμενος τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, θεοφόρητος. Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς ἐν τῇ πρώτῃ τὴν Ἀφροδίτην ὑπὸ Φρυγῶν καὶ Λυδῶν Κυβήβην λέγεσθαι.* Formam *κυβήκη*, quae mihi olim de vitio suspecta fuit (cf. de com. Att. 92), non iam sollicito, cf. Miller Misc. 423, ac tuetur Lobeck Prol. Path. 299. Haec qui fere secutus est Schmidt edidit codicis scriptura servata *παρ' ὃ καὶ Ἱππώναξ φησί· Καὶ διόσκουρος Κυβήκη καὶ Θρηΐκη Βενδῖν*, sed ipse proposuit haec:

Καὶ Διὸς κούρας Κυβήβην καὶ Θρηϊκίην Βενδῖν.

Brink *Κυβήλη* restituendum censet, et pro *καὶ Διόσκουρος*, in quibus et ipse vidit Hipponactis verba delitescere, *καὶ Κυβηλίδος κοῦρος* coniecit, vid. Philol. VI 42. VII 741.

121.

Tzetz. Lycoph. 1170: *Ὁ Ἱππώναξ Κύβηλιν τὴν Ῥέαν λέγει, παρὰ τὸ ἐν Κυβέλλᾳ* (Brink *Κυβέλᾳ*), *πόλει Φρυγίας, τιμᾶσθαι.* Brink mutato accentu *Κυβηλίς* praefert.

122. [95.]

Hesych.: *Κυλλήβδην* (ita codex, *κυλλήβην* Musurus)· *κολοβόντα* (Is. Voss. *κολοβῶντα*, Schmidt *κολοβὸν τὰ αἰδοῖα*), *οἱ δὲ* (Schmidt *οἷον*, ut quae sequuntur Hipponactis sint) *κέρατα κολόβια· παρὰ Ἱππώνακτι.* Brink coni. *Κυλλήβην· κολοβόν· οἱ δὲ τὰ κέρατα κολοβόν.* adde, quae idem significavit Philol. VII 741. Hartung *κυλλ. κολοβόν. οἱ δὲ τὰ κέρατα κολοβά.*

123. [106.]

Schol. Nicand. Alex. 465: *Τοῦ θαλασσίου λαγωοῦ, ὅς ἐστιν εἶδος ἰχθύος, καὶ Ἱππῶναξ μνημονεύει.*

124.

Cramer An. Par. IV 185, 30: *Λίς, ὁ λέων καὶ λιὸς ἡ γενική, ὡς κίς, κιός, ὁ Ἱππῶναξ.* Utrum Hipponax dixerit, non liquet.

Exempla vocis *λίς*, quae Choeroboscus I 182 (Bekk. An. III 1194) 783
affert, Euphorionis et Callimachi sunt, cf. Meineke ad Euphor. 63. In Euphorionis versu legendum *οἶ' ἐπιθύουσιν βουσὶν λίες.*

125. [99.]

Et. M. 572, 19: *Λύχνος· ἀρσενικῶς. λέγεται καὶ τὶ λύχνον οὐδέτερον ὡς παρὰ Ἱππώνακτι.*

126. [96.]

Hesych.: *Μαυλιστήριον παρ' Ἱππώνακτι Λύδιον λέμισμα* (*νόμισμα* corrigunt) *λεπτόν τι.*

127. [85.]

Eust. Od. 1837, 42: *Κατὰ δὲ Ἱππώνακτα καὶ ὁ μεσσηγυδορποχέστης ἤγουν ὃς μεσοῦντος δείπνου πολλάκις ἀποπατεῖ ὡς πάλιν ἐμπίμπλασθαι* (ex Suetonio *περὶ βλασφημιῶν*, vid. Miller Misc. 425). Renner probabiliter *μεσηγυδ.* per simplicem sibilantem scripsit.

128.

Poll. II 189: *μύλη, κατα δὲ Ἱπποκράτην ἐπιμυλίς, κατὰ δὲ Ἱππώνακτα μυλακρίς* (C *μύλαυρις*). Nam poeta, non grammaticus videtur hic intelligendus esse.

129. [101.]

Pollux IV 79: *Τὸ δὲ νηνίατον ἔστι μὲν Φρύγιον, Ἱππῶναξ δ' αὐτοῦ μνημονεύει.*

130. 131. [78. 105.]

Tzetz. ad. Il. p. 79, 20: *Κνήμη δὲ εἴρηται οἷον κινήμη τις οὖσα . . . ὅθεν καὶ Ἱππῶναξ παρεκνημοῦντο φησὶν ἀντὶ τοῦ ἐπορεύοντο.* Cf. Hesych.: *παρεκναμενοῦντο· παρεπιπορεύοντο ἐπιπόνως*, ubi G. Dindorf *παρεκνημεῦντο.* Hesych. praeterea *Διεκνημώσατο· διέφθειρε*, ubi *διεφθείρετο* legendum, cf. ib. *ἐκνημοῦντο· ἐφθείροντο.* — Tzetz. ad Lycophr. v. 1162: *τὸ δὲ παπταλωμέναι ἀδείᾳ Λυκοφρονείᾳ ἐλέχθη· Ἱππώνακτος γάρ ἐστιν ἡ λέξις καὶ δηλοῖ τὸ περιβλέπουσαι· ἀλλ' ἐκεῖνος παμφαλῆσαι τὸ ἰδεῖν λέγει.* Ad Hipponactis locum fort. pertinet Hesychii glossa: *Ἐπαμφάδησεν· ἐθαύμασεν, περιεβλέψατο*, corr. *ἐπαμφάλησεν.* Adde Schol. Apoll. Rhod. II 127: *παμφαλᾶν γὰρ τὸ μετὰ πτοιήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐπιβλέπειν· κέχρηται δὲ τῇ λέξει καὶ Ἱππῶναξ καὶ Ἀνακρέων.*

132. [88.]

Phot. 493, 17: *Ῥυφεῖν τὸ ῥοφεῖν Ἴωνες. οὕτως Ἱππῶναξ.*

133. [68.] 784

Schol. Arist. Pac. 480: Ἕλκουσιν δ' ὅμως γλισχρότατα σαρκάζοντες, ὥσπερ κυνίδια, ὑπὸ τοῦ γε λιμοῦ, νὴ Δί', ἐξολωλότες·] καλῶς δ' ἂν ἔχοι τοῦτο τηρῆσαι πρὸς τὸ Ἱππωνάκτειον οὕτως ἔχον· Σαρκοκύων λιμόν· οὐ γάρ ἐστι τῶν σαρκῶν, ὥσπερ ἀξιοῦσι τῶν ἐξηγησαμένων τινές. παντάπασι γὰρ ἂν εἴη αὐτὸ ὑπεναντίον ἑαυτῷ, ἔργον γὰρ τοῦ λιμοῦ οὐ σάρκας ἐμποιεῖν, ἀλλὰ τοὐναντίον ἀπισχνοῦν τὰ σώματα καὶ τῶν σαρκῶν παραιρεῖσθαι τὸν ὄγκον. Schneider coni. σαρκῶν κύων λιμῷ. cf. Hesych.: σαρκῶν· σεσηρώς, Brink σαρκῶν κυνῶν λιμῷ, interpretatus *carnes ab ossibus avellens fame canina.*

134. [84.]

Eust. Od. p. 1828, 11: Συκοτραγίδης παρὰ Ἱππώνακτι καὶ Ἀρχιλόχῳ διὰ τὸ εὐτελές φασι τοῦ βρώματος.

135. [75.]

Athen. II 69 D: Ἱππώνακτα δὲ τετρακίνην τὴν θρίδακα καλεῖν Πάμφιλος ἐν γλώσσαις φησίν, Κλείταρχος δὲ Φρύγας οὕτω καλεῖν.

136. [76.]

Athen. VII 327 B: Ἕρμιππος δ' ὁ Σμυρναῖος ἐν τοῖς περὶ Ἱππώνακτος ὕκην ἀκούει τὴν ἰουλίδα, εἶναι δ' αὐτὴν δυσθήρατον.

137.

Schol. Plat. p. 320: Φορμίον δὲ πλέγμα τι ψιαθῶδες παρ' Ἱππώνακτι.

138. [74.]

Suidas: Χελιδόνων φάρμακον· παρὰ Ἱππώνακτι τὸ φίλτρον, τὸ διαγινόμενον, ἐπειδὰν χελιδόνα πρῶτόν τις ἴδῃ.

139. [100.]

Poll. II 152: Ἱππῶναξ δὲ χειρόχωλον τὸν τὴν χεῖρα πεπηρωμένον.

Ex Hipponacte fortasse petitum est, quod tradit Plut. de Mus. c. 6: ἔνιοι δὲ πλανώμενοι νομίζουσιν κατὰ τὸν χρόνον Τερπάνδρου Ἱππώνακτα γεγονέναι. φαίνεται δὲ Ἱππώνακτος καὶ Περίκλειτος ὢν πρεσβύτερος. — Contra error librarii manifestus deprehenditur in Cram. An. Par. III 115, 30: Ἱππώναξ· ξανθὰ κάρηνα, legendum

est *Ἵππων ξανθὰ κάρηνα* estque hemistichium Homericum. — A 785
poeta distinguendus Hipponax grammaticus, laudatus ab Athen. XI 480 F (*ἐν συνωνύμοις*), sed Dobree *Ἑρμῶναξ* coniecit, cuius *γλώσσαις* alibi utitur Athenaeus. — Grammaticus aperte adhibetur in Schol. ined. Hippocr., quod Daremberg edidit Notices des Ms. médicaux 214 (Erotian. ed. Klein p. 19): *Κοχώνην· οἱ μὲν τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, οἱ δὲ τὰς κοτύλας τῶν ἰσχίων, ἐξ ὧν ἐστὶν Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός, Γλαυκίας καὶ Ἰσχόμαχος καὶ Ἱππῶναξ τὰ ἰσχία.* Brink Philol. XIII 607, ubi grammaticum Hipponactem fuisse omnino negat, haec perperam ad iambographum retulit: at scholiasta si poetae auctoritate uti voluisset, infra, ubi plurimis comicorum poetarum versibus significationem vocis *κοχώνη* illustrat, Hipponactis testimonium additurus erat: igitur is, qui cum Aristophane grammatico, Glaucia et Ischomacho Hippocratis interpretibus coniungitur, manifesto glossographus est. Ceterum Cobet non recte hoc vocabulum voluit restituere Luciano Tragodop. v. 123:

Πόδα, γόνυ, κοτύλην, ἀστραγάλους, ἰσχία, μηρούς,
χέρας, ὠμοπλάτας, βραχίονας, κορωνά, καρπούς.

κοχώνα scribens, quae coniectura omni ex parte reiicienda est, nam et numeris versus adversatur, qui hoc loco longam syllabam aspernantur, et sententiae institutae officit: nam Lucianus hoc versu non inferiores, sed superiores corporis partes recenset, ac plane praepostere postquam enumeravit *κοτύλην, ἀστραγάλους, ἰσχία*, rursus *κοχώνας* inferret. At aptissime hic cubitorum summa pars memoratur, quae non solum *κορώνη*, sed etiam *κορωνὸν* dicebatur, vid. Galen. XII p. 261: *αἱ τοῦ πήχεως ἀποφύσεις, ἃς κορώνας τε θηλυκῶς καὶ κόρωνα καλοῦσιν οὐδετέρως.*

ANANIUS.

ΧΩΛΙΑΜΒΟΙ.

1.

Ἄπολλον, ὅς που Δῆλον ἢ Πυθῶν' ἔχεις,
ἢ Νάξον ἢ Μίλητον ἢ θείην Κλάρον,
ἴκου καθ' ἱερῶν, ἢ Σκύθας ἀφίξεαι.

2.

Χρυσὸν λέγει Πύθερμος ὡς οὐδὲν τἆλλα.

Ananius. Ananii unum tantum superesse fragmentum (fr. 5) censet Brink (Philol. VI 76 seq.), cetera omnia huic poetae abiudicat; denique eo devenit, ut Ananium poetam omnino fuisse negaret; Hipponactem enim ficto Ananii nomine perstrinxisse hominem gulae deditum: sed haec redarguere vix operae est pretium. — Fr. 1. Aristoph. Ran. v. 659: *ΔΙ. Ἄπολλον, ὅς που Δῆλον ἢ Πυθῶν' ἔχεις — ΞΑΝ. Ἤλγησεν, οὐκ ἤκουσας; ΔΙ. Οὐκ ἔγωγ', ἐπεὶ ἴαμβον Ἱππώνακτος ἀνεμιμνῃσκόμην.* ubi Schol. *ὡς ἀλγήσας καὶ συγκεχυμένος οὐκ οἶδε τί λέγει, ἐπεὶ οὐχ Ἱππώνακτος, ἀλλ' Ἀνανίου· ἐπιφέρει δὲ ὁ Ἀνανίας αὐτῷ· ἢ Νάξον κτλ.* — V. 1. *που*, Meineke *κου*. — V. 2. *θείην* Meineke, v. *θείαν*. — V. 3. *ἱερῶν* scripsi, sive *κατ' ἱρῶν* malis, *ἱερὸν* Θ, vulgo *ἱέρ'*, Meineke coni. *ἱκεῦ κατ' ἱρά, πρὶν Σκύθας ἀπίξεαι*, Hecker *κατ' ἠέρ'*, Fritzsche *καθ' ἱερά, κοὐ Σκ. ἀφ.*, Hartung permire *ἢ Σκύθας ἀφῖξαι πρίν*, neque audiendus Preller Myth. Gr. I 193 *ἢ* corrigens.

Fr. 2. Heraclid. Pont. ap. Athen. XIV 625 C: *φασὶ δὲ Πύθερμον τὸν Τήϊον ἐν τῷ γένει τῆς ἁρμονίας αὐτῷ τούτῳ ποιῆσαι σκολιὰ μέλη· καὶ διὰ τὸ εἶναι τὸν ποιητὴν Ἰωνικὸν Ἰαστὶ κληθῆναι τὴν ἁρμονίαν· οὗτός ἐστι Πύθερμος, οὗ μνημονεύει Ἀνάνιος ἢ Ἱππῶναξ ἐν τοῖς Ἰάμβοις οὕτως· Χρυσὸν κτλ. λέγει δ' οὕτως ὁ Πύθερμος· Οὐδὲν ἦν ἄρα τἆλλα πλὴν ὁ χρυσός.* Ad idem hoc carmen pertinet fr. 3.

3. 787

Εἴ τις καθείρξαι χρυσὸν ἐν δόμοις πολλὸν
καὶ σῦκα βαιὰ καὶ δύ' ἢ τρεῖς ἀνθρώπους,
γνοίη χ' ὅσῳ τὰ σῦκα τοῦ χρυσοῦ κρέσσω.

4.

Καὶ σὲ πολλὸν ἀνθρώπων
ἐγὼ φιλέω μάλιστα, ναὶ μὰ τὴν κράμβην.

ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΑ.

5.

Ἔαρι μὲν χρόμιος ἄριστος, ἀνθίας δὲ χειμῶνι·
τῶν (θέρει) καλῶν δ' ἄριστον καρὶς ἐκ συκέης φύλλου·
ἡδὺ δ' ἐσθίειν χιμαίρης φθινοπωρισμῷ κρεῖας·
δέλφακος δ', ὅταν τραπέωσι καὶ πατέωσιν, ἐσθίειν·
καὶ κυνῶν αὕτη τόθ' ὥρη καὶ λαγῶν κἀλωπήκων.

Fr. 3. Athen. III 78 F: *καὶ Ἀνάνιος δ' ὁ ἰαμβοποιὸς ἔφη· Εἴ τις κτλ.* *Hipponacti* tribuit Stob. Flor. XCVII 12. — V. 1. *καθείρξαι* ABP, *καθεῖρξε* VL, *καθείρξει* Stob., *κατῆρξε* Brink. — *πολλόν* VL, *πολύν* ABP Stob., *πουλύν* Grotius, Brink et Ahrens *ἐν δόμῳ συχνόν*. — V. 3. *γνοίη χ' ὅσῳ τὰ*, *γνοίη θ' ὅσσο τὰ* P, *γνώῃ σχάσοντίας* Stob. (sed B *χ' ὅσῳ τὰ*) in quo *γνῴης* latet. — *κρέσσω* Ath., et ap. Stob. B, sed A *κρεῖσσον*, Vind. ut vulgo *κρείσσω*.

Fr. 4. Athen. IX 370 B: *καὶ Ἀνάνιος δὲ φησί· Καὶ σὲ κτλ.* — V. 1. *καὶ* ABCP, om. VL. — *πολλὸν* A, *πολλῶν* PVL.

Fr. 5. Athen. VII p. 282 B: *Ἀνθίας, κάλλιχθυς. τούτου μέμνηται Ἐπίχαρμος ἐν Ἥβας γάμῳ· Καὶ σκιφίας χρόμιός θ', ὃς ἐν τῷ ἦρι καττὸν Ἀνάνιον Ἰχθύων πάντων ἄριστος, ἀνθίας δὲ χείματι. Λέγει δὲ Ἀνάνιος οὕτως· Ἔαρι κτλ.* — V. 1. *μὲν*, C *δὲ*. — *ἀνθίας*, Schneidewin *ἀνθίης*. — V. 2. *τῶν (θέρει) καλῶν δ' ἄριστον* scripsi, legebatur *τῶν καλῶν δ' ὄψων ἄριστον*, sed *ὄψων* auctoritate caret, *ὄψων* add. L, om. PV. — *ἐκ συκέης φύλλου* ABP, *ἐκ συκέας φύλλον* VL. C om. v. 2. 3. — V. 3. *ἡδὺ δ'* BPV, *ἡδύ γ'* L. — *χιμαίρης* Heringa, *χιμερῆς* A, *χιμερὶς* B, *χειμερὶς* PVL. — *φθινοπωρισμῷ*, Meineke *φθινοοπωρισμῷ* suspicatus est, quod vix dici potuit, nam *λευκοόπωρος* in Leonidae epigr. Anth. P. IX 563 Planudae est correctio, cod. Pal. *λευκοπρωος*, quod revocandum aut *λευκοπάρῃος* scribendum. — *κρεῖας* Hermann, *κρέας* libri. — V. 4. *δ'* om. C, malim *δέλφακός θ'*. — *τραπέωσιν* AC, *τραπῶσιν* PVL, *τραπῶσι* B. — *καὶ πατέωσιν* om. C. — *ἐσθίειν*, conieci *ἥδιον* vel *ἥδιστον*, O. Schneider *ἐσθ' ἡδύ*, Emperius *τοὺς βότρυς*. — V. 5. *τόθ'*, Dindorf *τότ'*. Praeterea Meineke coni. *αὖ τῆμος ὥρῃ* vel *αὖ τῇ τότ' ὥρῃ*, Lachmann *αὐτὴ τότ' ὥρη*, Brink *αὐτῇ τότ' ὥρῃ*, ego conieci *καὶ κυνῶν τρύγητος ὥρη*. — *κἀλωπήκων* Hermann, *κἀλωπέκων* libri.

ὄϊος αὖθ᾽, ὅταν θέρος τ᾽ ᾖ κηχέται βαβράζωσιν. 788
εἶτα δ᾽ ἐστὶν ἐκ θαλάσσης θύννος οὐ κακὸν βρῶμα,
ἀλλὰ πᾶσιν ἰχθύεσσιν ἐμπρεπὴς ἐν μυττωτῷ.
βοῦς δὲ πιανθείς, δοκέω μέν, καὶ μεσέων νυκτῶν ἡδύς
κἠμέρης.

V. 6. ὄϊος Schweighaeuser, οἰὸς Casaubonus, οἶος PVL. — αὖθ᾽ Heringa, αὐτὸ ἔτ᾽ A, αὐτὸ ἔθ᾽ PVL, fort. αὖτ᾽. — τ᾽ B, τε ceteri. — κηχέται, libri καὶ ἠχέται. — V. 7. εἶτα, εἶθα P. — V. 8. ἰχθύεσσιν, ἰχθύεσιν B. — ἐμπρεπὴς PVL, ἐμπρεπεῖς AB. — μυττωτῷ, fort. μυσσωτῷ, vid. ad Hippon. fr. 34, 2. — V. 9. δοκέω μὲν Heringa, δοκέωμεν APV, δοκέω C, δοκέομεν L. — μεσέων APVL, μέσων C. — V. 10. κἠμέρης, κ᾽ ἡμέρης PVL, χ᾽ ἡμέρης C.

DIPHILUS.

1.

Στρέψας δὲ πώλους ὡς ὁ Μαντινεὺς Σῆμος,
ὃς πρῶτος ἅρματ' ἤλασεν παρ' Ἀλφειῷ.

2.

Schol. Arist. Nub. 96: *πρῶτον μὲν γὰρ Δίφιλος εἰς Βοίδαν τὸν φιλόσοφον ὁλόκληρον συνέταξε ποίημα, δι' οὗ καὶ εἰς δουλείαν ἐρρυπαίνετο ὁ φιλόσοφος· οὐ διὰ τοῦτο δὲ ἐχθρὸς ἦν· ἔπειτα Εὔπολις, εἰ καὶ δι' ὀλίγων ἐμνήσθη Σωκράτους, μᾶλλον ἢ Ἀριστοφάνης ἐν ὅλαις ταῖς Νεφέλαις αὐτοῦ καθήψατο.*

Diphilus. Fr. 1. Schol. Pind. Ol. XI 83: *Ἀριστόδημος δέ φησι, μὴ δύνασθαι συγχρονεῖν Ἁλιρρόθιον τὸν κατὰ Κέκροπα Ἡρακλεῖ, ἀλλὰ μηδὲ Ἀρκάδα εἶναι, ἀλλ' Ἀθηναῖον. Σῆμον δέ τινα νῦν νενικηκέναι ἅρματι, ὥς φησι Δίφιλος ὁ τὴν Θησηΐδα ποιήσας ἔν τινι ἰαμβείῳ (ἰάμβῳ* Vat. B Caes. A) *οὕτω· τρέψας κτλ.* et v. 1 rursus ibid.: *παρατίθεται δὲ καὶ τὸν γράφοντα τὴν Θησηΐδα μαρτυροῦντα τῷ ἥρωϊ τὴν τοῦ ἅρματος ἡνιοχευτικὴν ἀρετήν· τρέψας κτλ.* sed hic Rom. *στρώφας*, Vat. B *στρῶφας*, Caes. A Par. A Gott. Vrat. D *στρωφάσων*, unde Boeckh *στρωφῶν*, Meineke *στρωφᾷς* vel *στρώφα*, ego *στρέψας* pro *τρέψας* scripsi. — *Σῆμος* Vat. B utroque loco, *ἥρως* Caes. A Par. A Gott. Vrat. D. — Dubium an huius Diphili Theseis non diversa sit ab ea, quam s. poet. n. adhibent Schol. Pind. Ol. III 52. Plut. vit. Thes. c. 28. Ex Theseide aliqua petiti sunt haud dubie versus ib. c. 32 *τὸν ἐν εὐρυχόρῳ ποτ' Ἀφίδνῃ Μαρνάμενον Θησεὺς Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο Κτεῖνεν.*

HERMIPPUS.

ΤΡΙΜΕΤΡΑ.

1.

Schol. Arist. Plut. 701: *ἐπεὶ καὶ Ἕρμιππος ἐν τῷ πρώτῳ* (om. Ven.) *ἰάμβῳ τῶν τριμέτρων Ἀσκληπιοῦ καὶ Λαμπετίας τῆς Ἡλίου* (*Λαμπετείας τοῦ Ἰλίου* Ven.) *λέγει Μαχάονα καὶ Ποδαλείριον καὶ Ἰασὼ καὶ Πανάκειαν καὶ Αἴγλην νεωτάτην.*

2.

Τὰς λευκερίνεως δὲ χωρὶς ἰσχάδας.

3.

Schol. Arist. Av. 1150: *ὁ δὲ ὑπαγωγεύς, ὥς τινες, σιδηροῦν τι οἷον πτυΐδιον, ᾧ χρῶνται οἱ κονιαταί. οἱ δὲ ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν, ᾧ ἀπευθύνουσι τὰς πλίνθους πρὸς ἀλλήλας· τινὲς δὲ αὐτὸ παράξυστον καλοῦσιν· εἰ μὴ ἄρα πηλόν τινα ὑπογωγέα καλοῦσι· τοιοῦτον γάρ τι Ἕρμιππος ἐν τοῖς Τριμέτροις ἐμφανίζει.* Ipsos versus servavit Suid. v. *ὑπαγωγεύς· . . . οἱ δὲ πηλόν τινα, καθὼς καὶ Ἕρμιππος· Ξύνεστι γὰρ δὴ* (hoc. add. ABVE, vulgo om.) *δεσμῷ μὲν οὐδενί· τοῖσι δ'* (A *τοῖς δ'*) *ὑπαγωγεῦσι τοῖς ἑαυτοῦ τρόποις.* Fort. scribendum:

> *Ξύνεστι γαρ δὴ δεσμίῳ μὲν οὐδενί,*
> *μόνοισι δ' ὑπαγωγεῦσι τοῖς αὑτοῦ τρόποις.*

Hermippus. Fr. 2. Athen. III 76 C: *Λευκερινεὸς δέ τι εἶδός ἐστι συκῆς, καὶ ἴσως αὕτη ἐστὶν ἡ τὰ λευκὰ σῦκα φέρουσα. Μνημονεύει δ' αὐτῆς Ἕρμιππος ἐν Ἰάμβοις οὕτως· τὰς λευκερινεὼς δὲ* (*τὰς δὲ λ. δὲ* B) *χ. ἰ.* — *λευκερίνεως* accentu reiecto Meineke Com. I p. 97.

ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΑ.

4.

Εἰς τὸ Κυλικράνων βαδίζων σπληνόπεδον ἀφικόμην·
εἶδον οὖν τὴν Ἡράκλειαν καὶ μάλ' ὡραίαν πόλιν.

5.

Ὕστερον δ' αὐτὸν στρατηγὸν οὓς ἀνειλωτημένην
καὶ κασαλβάζουσαν εἶδον καὶ σεσαλακωνισμένην.

6.

Schol. Arist. Av. 303: Κεβλήπυρις μήποτε οὐχ ἕν ἐστιν, ἀλλὰ δύο, φησὶν ὁ Σύμμαχος· καὶ ἐν τοῖς Καλλιμάχου γὰρ ἀναγέγραπται κέβλη, εἶτα μύρμηξ. Ἑρμίππου Τετραμέτροις· καὶ Θεμιστοκλέους τὸν πρωνός τις ὢν κεβλήπυρίς τις ὀνομάζεται. Dobree ὥς ὥστε ἐνθάδε ἢ ἐκεῖ ἡμάρτηται τὸ ἓν παρὰ τῇ γραφῇ. Dobree ὡς τις ὢν κοπρώνης. Verba τις ὀνομάζεται fort. grammatici sunt, quod secutus Hartung scripsit: Καὶ Θεμιστοκλέους κοπρῶνος, ὥς τις ὢν κεβλήπυρις.

7.

Athen. XV 667 D: Ὁμοίως δὲ διεξέρχονται (de cottabi praemiis) Κηφισόδωρος ἐν Τροφωνίῳ καὶ Καλλίας ἢ Διοκλῆς ἐν Κύκλωψι, καὶ Εὔπολις Ἕρμιππός τε ἐν τοῖς Ἰάμβοις (Ἕρμιππος δ' B).

8.

Athen. XV 700 D: Ἕρμιππος δ' ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν τοῖς Ἰάμβοις τὸ στρατιωτικὸν λυχνεῖον συνθετὸν (Schweigh. σύνδετον) οὕτως ὀνομάζει. Videtur locus excidisse: bene conveniret exemplum, quod antea ex Aristophanis Equitibus affertur: Τῶν δ' ἀκοντίων Συνδοῦντες ὀρθὰ τρία λυχνείῳ χρώμεθα, quod cum non legatur in illa fabula, corrigunt Ἀντιφάνης Ἱππεῦσιν.

Fr. 4. Athen. XI 461 E: οὐ τῶν Κυλικράνων εἷς ὑπάρχων, οὓς χλευάζων Ἕρμιππος ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν τοῖς Ἰάμβοις φησίν· εἰς τὸ κτλ. — V. 1. Schweighaeuser σκληρόπεδον, Meineke εἰς τὰ . . . σπιλοπέδων.

Fr. 5. Schol. Arist. Vesp. 1169: διασαλακώνισον, ἀβρύνθητι κα διαθρύφθητι· . . . ὁμοίως δ' ἐστὶ καὶ παρ Ἑρμίππῳ ἐν Τετραμέτροι (Ald. διμέτροις). ὕστερον κτλ. — V. 1. Meineke in Addend. V. αὐτὴν στρατηγῶν οὖσαν εἱλωτισμένην (Fritzsche οὖσαν εἱλωτημένη cum antea αὐτοῦ στρατηγῶν coniecisset, fort. αὐτοστράτηγον. — V. σεσαλακωνισμένην Schneider, σεσαλωκισμένη vulgo. Videntur au hi versus, ut etiam Meineke suspicatur, cum priore fr. continuo iungendi.

SCYTHINUS.

IAMBOI.

1.

Τὴν λύρην ἁρμόζεται
Ζηνὸς εὐειδὴς Ἀπόλλων, πᾶσαν ἀρχὴν καὶ τέλος
συλλαβών, ἔχει δὲ λαμπρὸν πλῆκτρον ἡλίου φάος.

Scythinus. Fr. 1. Plut. de Pyth. orac. c. 16: *Ὕστερον μέντοι (οἱ Μεγαρεῖς) πλῆκτρον ἀνέθηκαν τῷ θεῷ χρυσοῦν, ἐπιστήσαντες, ὡς ἔοικε, Σκυθινῷ λέγοντι περὶ τῆς λύρης, ἣν ἁρμόζεται Ζηνὸς κτλ.* unde v. 1 restitui. Scythinum Teium iamborum poetam commemorant Steph. Byz. v. *Τέως* et Diog. Laert. IX 16: *Ἱερώνυμος δέ φησι καὶ Σκυθῖνον τὸν τῶν ἰάμβων ποιητὴν ἐπιβάλλεσθαι τὸν ἐκείνου (Ἡρακλείτου) λόγον διὰ μέτρου ἐκβαλεῖν*, ubi *ἐκβαλεῖν* nihil aliud significat, quam *ἐκφέρειν*, ut Aristotel. de poet. c. 1 dixit; cf. Lobeck Aglaoph. 351 not. Insunt autem etiam in his versibus aperta vestigia philosophiae Heracliteae, nam poeta respicit nobilissimum illud Heracliteum: *Παλίντονος γὰρ ἁρμονίη κόσμου ὅκωσπερ λύρης καὶ τόξου* (fr. 34) ubi aliquando *νευρῆς* conieci, quam coniecturam iam ipse improbo. Disputavit nuper post alios de hoc Heracliti loco diligenter et acute Rettig in prooemio lect. Bernens. 1865 (in commentario in Platonis Symp. nuper edito p. 167 sq. denuo attigit hanc quaestionem), neque tamen quaestionem omni ex parte expedivit. Heraclitei loci germanam formam solus Origenes adv. Haeret. p. 280 servavit: *οὐ ξυνίασιν ὅκως διαφερόμενον ἑωυτῷ ὁμολογέει· παλίντροπος ἁρμονίη ὅκως περ τόξου καὶ λύρης*, nisi quod rectius alii *παλίντονος* exhibent. Heracliti sermo cum obscuritate laboret, non est mirum iam veteres haec perperam interpretatos esse: existimant enim duobus arcus et lyrae exemplis philosophum usum esse, quod omnino est improbandum. Fefellit illos insolentior verborum collocatio: nulla foret ambiguitas, si scripsisset *παλίντονος ἁρμονίη λύρης ὅκως περ τόξου*, vel *παλίντονος ἁρμονίη ὅκως περ τόξου οὕτω καὶ λύρης*. Hunc enim mundum philosophus lyram appellavit, antiqua haud dubie imagine usus, itaque lyrae mundanae intentionem commode arcui assimilavit. Cf. Varro in satura ap. Nonium p. 100 et 183: *Quam mobilem divom lyram Sol harmoge Quadam* (scr. *liquida*) *gubernans motibus diis reget.* Synesius de ins. 135 A *τὸ ἐξ ἀντικειμένων ἐν ἁρμονίᾳ καὶ λύρας καὶ κόσμου* ambiguo sermone utitur, ut nescias recte an secus Heraclitum sit interpretatus. Solus Scythinus Heracliti mentem perspexit, neque inscite illius vestigia legens

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

2.

Ἦλθέν μοι μέγα πῆμα, μέγας πόλεμος, μέγα μοι πῦρ,
Ἰλισσὸς πλήρης τῶν ἐς ἔρωτ' ἐτέων,
αὐτὰ τὰ καίρι' ἔχων ἑκκαίδεκα, καὶ μετα τούτων
πάσας καὶ μικρὰς καὶ μεγάλας χάριτας,
καὶ πρὸς ἀναγνῶναι, φωνὴν μέλι, καὶ τὸ φιλῆσαι
χείλεα, καὶ τὸ λαβεῖν ἔνδον, ἀμεμπτότατον.
καὶ τί πάθω; φασὶν γὰρ ὁρᾶν μόνον· ἦρ' ἀγρυπνήσω
πολλάκι, τῇ κενεῇ Κύπριδι χειρομαχῶν;

3.

Ὀρθὸν νῦν ἕστηκας ἀνώνυμον, οὐδὲ μαραίνῃ,
ἐντέτασαι δ' ὡς ἂν μήποτε παυσόμενον.
ἀλλ' ὅτε μοι Νεμεσηνὸς ὅλον παρέκλινεν ἑαυτὸν
πάντα διδοὺς ἃ θέλω, νεκρὸν ἀπεκρέμασο.
τείνεο καὶ ῥήσσου καὶ δάκρυε, πάντα ματαίως·
οὐχ ἕξεις ἔλεον χειρὸς ἀφ' ἡμετέρης.

dixit *τὴν λύρην ἁρμόζεται Ζηνὸς εὐειδὴς Ἀπόλλων. Ἀπόλλων* autem est *ignis*, conf. Clemens ad Gent. p. 42: *Παρμενίδης δὲ ὁ Ἐλεάτης θεοὺς εἰσηγήσατο πῦρ καὶ γῆν, θάτερον δὲ αὐτῶν μόνον τὸ πῦρ θεὸν ὑπειλήφασιν Ἵππασός τε ὁ Μεταποντῖνος καὶ ὁ Ἐφέσιος Ἡράκλειτος.* et deinde *τοῦτό τοι καὶ οἱ ἀμφ' Ἡράκλειτον τὸ πῦρ ὡς ἀρχέγονον σέβοντες πεπόνθασιν*: hinc Apollo hic dicitur *πᾶσαν ἀρχὴν καὶ τέλος συλλαβεῖν*; de Sole autem diligentius Heraclitum ceteris neglectis quaesivisse testis est Aristoteles. Ceterum de Scythini aetate quamquam non constat, certe non ad Alexandrinorum tempora est reiiciendus; fuit fortasse Platonis aequalis, quo tempore Heracliti doctrina admodum viguit. Scripsit praeterea historias, vid. Athen. XI p. 461 F, et librum *περὶ φύσεως* ionica dialecto usus, vid. Stob. Eclog. Phys. I 8, 43, quem locum, cum Meineke iamborum claudorum, Schuster heroicorum versuum vestigia deprehendere sibi visus esset, nuper Bywater Heracliti reliq. p. 68 in iambos redegit, qui etiam Heracliti fr. 109 p. 42 eundem numerum delitescere existimat, ut Scythini sit versus, me quidem dissentiente. Sed epigrammata duo, quae subiunxi, satis sunt recentia et ab iambographo aliena.

Fr. 2. Anth. Pal. XII 22: *Σκυθίου* (Brunck *Σκυθίνου*). — V. 1. *μοι*, Brunck *ἐμοί*. — V. 2. *Ἰλισσὸς* Brunck, v. *Ἥλισσος*, P *ηλισσος*.

Fr. 3. Anth. Pal. XII 232: *Σκυθίνου*. — V. 2. *ἐντέτασαι δ' ὡς ἂν*, P *ἐντέτασ' αἰδὼς ἀν*. — V. 3. *μοι* adiecit Brunck.

VIII.

HERODAS.

MIMIAMBOI.

1.

ΜΟΛΠΙΝΟΣ.

Ἐπὴν τὸν ἑξηκοστὸν ἥλιον κάμψῃς,
ὦ Γρύλλε, Γρύλλε, θνῆσκε καὶ τέφρη γίνευ·
ὡς τυφλὸς οὑπέκεινα τοῦ βίου καμπτήρ·
ἤδη γὰρ αὐγὴ τῆς ζόης ἀπήμβλυνται.

2.

ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΑΙ.

Προσφὺς ὅκως τις χοιράδων ἀναρίτης.

Herodam sive Herondam, quem plerumque Callimachi aequalem fuisse existimant (cf. Meineke Anal. Alex. 399), Schneidewin in Museo Rh. Novo V 292 secutus Bernhardium Hist. Graec. Litt. II 382 seq. (II 1, 477 ed. 2) etiam ad recentiorem aetatem revocavit, huc retuli: nam videtur non diversus esse ab Heroda Syracusano, quem Spartam venisse ex Phoenice dicit Xenoph. Hellen. III 4, 1, et fortasse Gryllus, quem poeta fr. 1 alloquitur, ipsius Xenophontis est filius, quem adolescentulum senex de vitae humanae fragilitate monere poterat.

Fr. 1. Stob. CXVI 21: *Ἡρώδου ἐκ Μολπεινοῦ* (Trinc. *Ἡροδότου, Μολπεινοῦ* om. Vind., Meineke *Μολπίνου*). *Ἐπὴν . . . καμπτήρ.* deinde ib. 22 *Ἡρώδου Μιμιάμβων* (Gesner *in Hemiambis*, *τοῦ αὐτοῦ·* Vind.) *Ἤδη γὰρ* (v. 4) *κτλ.* Sed recte videtur Salmasius haec in unum coniunxisse. Affert v. 1—3 etiam Maxim. Conf. II 636. — V. 1. *ἐπὴν*, *ἐπὰν* B. — *καὶ τέφρη*, Maxim. *τέφρα*. — V. 3. *οὑπέκεινα* Porson, v. *ὁ ὑπὲρ κεῖνο*. — V. 4. *αὐγὴ* et *ἀπήμβλυνται* Salmasius, *ζόης* Porson, v. *αὕτη τῆς ζωῆς ἀπήμβλυτο*.

Fr. 2. Athen. III 86 B: *καλεῖται δ' ὁ ἀναρίτης καὶ ἀνάρτης· κογχῶδες δὲ ὂν τὸ ὄστρεον προσέχεται ταῖς πέτραις ὥσπερ αἱ λεπάδες· Ἡρώνδας δ' ἐν Συνεργαζομέναις· προσφὺς κτλ.* — *ὅκως*, C *ὅπως*. — *ἀναρίτης*, Meineke *ἀνηρίτης*.

3.

Ἢ χαλκέην μοι μυῖαν ἢ κύϑρην παίζει,
ἢ τῇσι μηλάνϑῃσιν ἅμματ' ἐξάπτων
τοῦ κεσκίου μοι τὸν γέροντα λωβῆται.

4.

Μὴ δὴ κόρῃ τὺ τὴν χολὴν ἐπὶ ῥινὸς
ἔχ' εὐϑύς, ἤν τι ῥῆμα μὴ σοφὸν πεύϑῃ.
γυναικός ἐστι κρηγύης φέρειν πάντα.

5.

Ὡς οἰκίην οὐκ ἔστιν εὐμαρέως εὑρεῖν
ἄνευ κακῶν ζώουσαν· ὃς δ' ἔχει μεῖον,
τοῦτόν τι μεῖζον τοὐτέρου δόκει πρήσσειν.

6.

Ἐγω δ' ἀδραίνω γυιὸς ὤν· τὸ γαρ γῆρας
ἡμέας καϑέλκει, κἢν σκιῇ παραστήκῃ.

Fr. 3. Stob. LXXVIII 6: *Ἡρώδου Μιμιάμβων* (Gesner *in Hemiambis*). Arsen. 281. Apost. VIII 77 e. — V. 1. *χαλκέην* A, v. *χαλκαίην*. — *μυῖαν* A, v. *μυίην*. — V. 2. *ἢ*, AB *ἐν*. — *τῇσι* Meineke, v. *ταῖσι*. — *μηλάνϑῃσι* Gaisford, AB Vind. *μηλάνϑασι*, v. *μηλολόνϑης* (Ap. *μηλολόνϑαις*). — V. 3. *κεσκίου* Salmasius, v. *κεσκέου*, Arsen. *κεσκαίου*. — *λωβῆται*, Arsen. *λωβῆσαι*, Schneidewin *λωβεῖται*.

Fr. 4. Stob. LXXIV 14: *Ἡρώδου* (A *ῥώδα*) *μιμιάμβων* (Gesner *in Hemiambis*). — V. 1. *τὺ* consulto servavi. — *ῥινὸς* Meineke, legebatur *ῥῖνας*. — V. 2. *ἔχ'*, Meineke postea *ῥῖνας* servans *ἕλκ'* coniecit. Praeterea hoc fr. cum proximo vult continuo copulare.

Fr. 5. Stob. XCVIII 28: *Ἡρώδα Μιμιάμβων*, Trinc. *Ἡροδότου Ἡμιάμβων*. — V. 2. *ζώουσαν*, coniicio *βεβῶσαν*, Meineke *οἰκέουσαν*. — V. 3. *τοῦτον* Schneidewin, v. *τούτου*, Gesner *οὗτος*. — *τι μεῖζον*, coniicio *δ' ἄμεινον*, Meineke *τὸ κρεῖσσον*. — *τοὐτέρου* Meineke, v. *τοῦ ἑτέρου*. — *δόκει* Schneidewin, v. *δοκεῖ*.

Fr. 6. Stob. CXVI 18: *Ἡρώδου Μιμιάμβων* (Gesner *in Hemiambis*). Secundum B. ten Brink ed. Stob. anni 1609 in margine e cod. exhibet: ex Herodis *Μολπεινου* (*Μολπίνου*). — V. 1. *ἀδραίνω* (ut *ἀκολασταίνω*, *δυσϑυμαίνω*, vid. Lobeck Phryn. 567) Salmasius, v. *δραίνω*, Gesner *ἀδρανέω*, Brink coni. *ἐγὼ τί δραίνω κτλ.* — *γυιός* Salmasius, v. *μυιός* (A *μυὸς*). — V. 2. *κἢν σκιῇ* AB, v. *καὶ σκιή*. — *παραστήκῃ* A, v. *παραστήκει*, Salmasius *κεὶς σκιὴν πέρας τήκει*, Hecker *κεὶς σκιὴν κατέσκληκα*, Nauck *κἢν σκιῇ παραστήσει*, Hartung *κἢν σκιῆς μέρει τήκει*.

7. 796

Γύναι, τὰ λευκὰ τῶν τριχῶν ἀπαμβλύνει
τὸν νοῦν.

8.

Ἄγ' αὐτὸν εἰς τὸ ζήτριον.

9.

. . . Ἵνα τὰ Ναννάκου κλαύσῃ.

ΗΜΙΑΜΒΟΙ.

10.

ΥΠΝΟΣ.

Φεύγωμεν ἐκ προσώπου
μή σ' ἐκπερῶν ὁ πρέσβυς
οὐλῇ κατιθὺ . . 797
βατηρίῃ καλύψῃ.

Fr. 7. Stob. CXVI 24: *Ἡρώδα Μιμιάμβων* (Gesner *in Hemiambis*).

Fr. 8. Et. M. p. 411, 83: *Ζήτρειον· σημαίνει τὸ τῶν δούλων δεσμωτήριον ... εὕρηται δὲ καὶ διὰ τοῦ ι συνεσταλμένον· καὶ παρὰ Ἡροδότῳ* (Hemsterhusius *Ἡρώδῃ*)*· ἄγε αὐτὸν εἰς τὸ ζήτρειον. ἔστι δὲ χορίαμβον τὸ μέτρον.* sed codd. Nan. p. 494 *ζήτριον· ἔστι δὲ χορίαμβον τὸ μέσον.* Zonar. v. *Ζητρ. ζήτριον. ἔστι δὲ χωλίαμβον τὸ μέτρον*, fort. *χωλιάμβου τὸ μέσον.* Brink *ἐς* requirit.

Fr. 9. Zenob. Prob. VI 20: *τὰ Ναννάκου· εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν θαυμαζομένων ἐπὶ παλαιότητι ἢ ἐπὶ τῶν τὰ πολλὰ θρηνούντων. Νάνναχος γὰρ ἐγένετο Φρυγῶν βασιλεύς, ὡς φησὶν Ἑρμογένης ἐν τοῖς Φρυγιακοῖς, πρὸ τῶν Δευκαλίωνος χρόνων, ὃς προειδὼς τὸν μέλλοντα κατακλυσμὸν συναγαγὼν πάντας εἰς τὰ ἱερὰ μετὰ δακρύων ἱκέτευεν. Ἡρώδης δὲ ὁ ἰαμβοποιός φησιν· ἵνα τὰ* (V pro his *τὰ ἀπὸ*) *Ναννάκου κλαύσω* (V *κλαύσι*), unde Schneidewin *κλαύσῃ*.

Fr. 10. Schol. Nicand. Ther. 377: *Βατῆρα δὲ τὴν βακτηρίαν κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ κ· καὶ Ἡρώδης ἐν Ἡμιάμβοις ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ὕπνῳ·* (vulgo *ὁμοίως καὶ ἐν Ἡμιάμβοις ἐν τῷ περιγραφομένῳ ὕπνῳ*, sed L *καὶ Ἡρώδης ἐν ἡμιάμβοις ἐν τῷ περιγραφομένῳ ὕπνῳ.* Bernhardy, Schneidewin, alii *ἐν Μιμιάμβοις*, coniiciunt, idem Schneidewin *Ὕμνῳ* probare videtur, quod unus codex Venetus suppeditat, Keil *ὁ ἡμιαμβικός.* Si quid mutandum, scripserim *καὶ Ἡρώδης ὁ Μιμίαμβος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ὕπνῳ*, nam G *καὶ Ἡρώδης ὁ ἡμίαμβος ἐν τ. ὕπ. ὕ.*, p *καὶ ὁρῶ ὁμοίως ὁ Ἡμίαμβος ἐν τ. ὑ. ὕ.*, Ven. *καὶ Ἡρωδιανὸς ὁμοίως καὶ ἡμίαμβος ἐν τῷ ἐπιγρ. ὕμνῳ*, Vatic. *καὶ Ἡρώδης ὁμοίως ὁ ἡμίαμβος ἐν τῷ ἐπιγρ. ὕπνῳ*) *φύγωμεν κτλ.* — V. 1. *φεύγωμεν* Vat., *φεύγω μὲν* Ven., *φύγωμεν* vulgo. — V. 2. *ἐκπερῶν* GKLV, vulgo *ἐμπεσών*, P *ἐκ περσῶν.* — *ὁ* Toup, vulgo deest. — V. 3. *οὐλῇ*, fort. *οὔλῃ.* — *κατιθὺ*, V *κατ' ἴθυ*, vulgo *κατ' εὐθὺ* vel *κατευθύ.* Deinde Toup

κρατός adiecit. — V. 4. καλύψη, Toup χαλέψη, Schneider κολάψη, ego σκολύψη conieci. Ten Brink in tetrametros redegit: Φεύγωμεν ἐκ προσώπου, μὴ συμπεσὼν ὁ πρέσβυς Οὔλη κατ' εὐθὺς ἡμέας βατηρίη χαλέψη.

Herodae nomen videtur restituendum apud Diogen. Prov. VI 47: Χρυσὸς ὁ Κολοφώνιος· μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ· εἴρηται δέ, παρόσον οἱ Κολοφώνιοι τὸν κάλλιστον χρυσὸν ἐργάζεσθαι νομίζονται· καὶ Ἡρόδοτος δὲ Κολοφώνιον χρυσὸν τὸν κάλλιστον λέγει. nam Herodotus nihil de ea re memoriae protulit. Neque vero de auri metallis cogitandum; nam si Colophoniorum ager auro abundasset, haud dubie aureis nummis usi essent, qui non extant (vid. I. Brandis *Münzwesen von Vorderasien* p. 324), sed laudatur hic insignis aurificum Colophoniorum opera. — Herodae fort. sunt versus, quos Leonidae tribuit Stob. CXX 9 Λεωνίδα (Trinc. Λεωνίδου), ut scribendum sit Ἡρώνδα. quamquam Leonidae nomen etiam Photius Bibl. agnoscere videtur:

Εὔθυμος ὢν ἔρεσσε τὴν ἐπ' Ἀΐδος
ἀταρπὸν ἕρπων· οὐ γάρ ἐστι δύσβατος,
οὐδὲ σκαληνὸς οὐδ' ἐνίπλεος πλάνης,
ἰθεῖα δ' ἤ μάλιστα καὶ κατακλινὴς
ἅπασα, κὴκ μεμυκότων πορεύεται.

V. 1 ὢν scripsi pro ὦν (nisi praestat εὔθυμος ὤνερ ἔσσο), et v. 3 ἐνίπλεος pro ἐνίπλεως, et v. 4 δ' ἤ cum Iacobsio et Meinekio pro δή. Welcker haec Simonidi Amorgino vindicavit. — *Herodi* tribuit Apostol. V 41b versum:

Γῆρας καὶ πενία, δύο τραύματα δυσθεράπευτα.

quem Antonius Mel. *Philoni*, Maximus *Democrito* tribuit.

CERCIDAS.

ΙΑΜΒΟΙ.

1.

Ἦν καλλιπύγων ζεῦγος ἐν Συρακούσαις.

ΜΕΛΙΑΜΒΟΙ.

2.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Οὐ μὰν ὁ πάρος γα Σινωπεύς
τῆνος ὁ βακτροφόρας, διπλοείματος, αἰθεριβόσκας,
ἀλλ᾽ ἀνέβα χῆλος ποτ᾽ ὀδόντας ἐρείσας,

Cercidas. De Cercida vid. Meineke Anal. Alex. 386 seqq. — Fr. 1. Ath. XII 554 D: *αὗται οὖν ὑπὸ τῶν πολιτῶν καλλίπυγοι ἐκαλοῦντο, ὡς καὶ ὁ Μεγαλοπολίτης Κερκιδᾶς ἐν τοῖς Ἰάμβοις ἱστορεῖ λέγων· ἦν κτλ. αὗται οὖν ἐπιλαβόμεναι οὐσίας λαμπρᾶς ἱδρύσαντο Ἀφροδίτης ἱερὸν καλέσασαι καλλίπυγον τὴν θεόν, ὡς ἱστορεῖ καὶ Ἀρχέλαος ἐν τοῖς ἰάμβοις.* — *Συρακούσαις*, Meineke *Συρηκούσαις*.

Fr. 2. Diog. Laert. VI 76: *οἱ δὲ τὸ πνεῦμα συγκρατήσαντα (φασὶ τελευτῆσαι Διογένη), ὧν ἐστι καὶ Κερκιδᾶς ὁ Μεγαλοπολίτης ἢ Κρής, λέγων ἐν τοῖς μελιάμβοις οὕτως· Οὐ μὰν κτλ.* — V. 1. *γα* scripsi, v. *γ᾽ ἔα*, Cobet *γε*. — V. 2. *διπλοείματος*, Meineke *ἁπλοείματος*. sed vid. Anthol. Pal. VII 65. 66. 68. XI 158. Diog. Laert. VI 22 et Hieronym. adv. Iov. II 14, qui Satyri testimonio utitur. — *αἰθεριβόσκας*, Menagius *αἰθεροβόσκος*. — V. 3. *ἀνέβα*, Meineke *ἀπέβα*. — *χῆλος* ed. Froben.,

καὶ τὸ πνεῦμα συνδακών· 799
ἧς γὰρ ἀλαθέως
Διογένης Ζανὸς γόνος οὐράνιός τε κύων.

3.

. . . ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Ὃ τᾶς ῥικνᾶς χελώνας
ἐμναμόνευ'. οἶκος γὰρ ἄριστος ἀλαθέως καὶ φίλος.

4.

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

[Νοῦς ὁρῇ καὶ νοῦς ἀκούει·]
πῶς κ' ἴδοιεν τὰν σοφίαν πέλας ἑστακυῖαν
ἀνέρες, ὧν τὸ κέαρ παλῷ σέσακται
καὶ δυσεκνίπτῳ τρυγί;

5.

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Ἐν κριομύξοις ἀνδράσιν εὐδοκιμήσει.

---

v. *χεῖλος*. — V. 4. Cobet videtur subditicium existimare. — V. 5. *ης* cod. Flor., quod etiam in titulo Tegeatico legitur, sed fr. 1 vulgaris forma *ἦν* recte se habet, ceteri *εἷς*, *εἷς*, *ἦν*. — V. 6. *Διογένης* haud scio an librariorum sit additamentum. — *οὐράνιός τε κύων*, cf. Bernays Lucian u. d. Kyniker 25 et 93.

Fr. 3. Stob. LVIII 10: *Κερκίδα Μιμιάμβων* (Gesner *ἡμιάμβων*), sed Meineke *Μελιάμβων*. — V. 1. *ὃ* scripsi, *ὁ* AB, v. *τὸ*. — *ῥικνᾶς*, AB *ῥικνὰς*. — V. 2. *ἐμναμόνευ'* scripsi, *ἀμναμονεῦ* AB, *ἀμνάμονα* vulgo, *ἀμναμονεῖ* Gaisford, *τὸ τ. ῥ. χ. μναμόνευ'* Meineke, sed postea *τοῦ τ. ῥ. χ. ὀμναμονεῖ*. — *ἀλαθέως*, AB *ἀλλὰ θεός*. — *καί*, fort. *οἱ*. Videtur hoc quoque ad Diogenem referendum. Proverbium vetus fuit *οἶκος φίλος οἶκος ἄριστος*, quod etiam legitur ap. Boeckh C. Inscr. III 5877 D (ubi falso *ψαλὸς* legitur, quod correxit Meineke). Huc etiam spectat Homeri hymnus in Merc. 36: *οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφιν*.

Fr. 4. Stob. IV 43: *Κερκίδου* (Trinc. *Κερκίδας*, auctius cod. B Schowii *Κερκίδας ἐν Μελιάμβοις*)· *νοῦς ὁρῇ κτλ.* Sed cum prima haec verba Epicharmi sint, probabiliter coniecit Grotius: (*Ἐπιχάρμου*)· *Νοῦς ὁρῇ καὶ νοῦς ἀκούει·* (*τἄλλα κωφὰ καὶ τυφλά*). *Κερκίδου· Πῶς κτλ.* quod firmat cod. A, in quo primus versus deest. Meineke putat Cercidam Epicharmi hemistichium in suum usum convertisse. — V. 2. *πῶς κ' ἴδοιεν* Schowii cod. B, antea *πῶς κεν ἴδοιεν* scripsi, v. *πῶς ἐνίδοιεν*. — V. 3. Bentley coni. *πάλῳ . . . καὶ δυσεκνίπτῳ τρυγός*.

Fr. 5. Galen. method. med. l. VI T. X 406: *Θεσσαλὸς δὲ ἅμα τοῖς*

6. ·800

Athen. VIII 347 B: οὕτω μοι δοκεῖ καὶ ὁ λεβητοχάρων Οὐλπιανός, κατὰ τὸν ἐμὸν Μεγαλοπολίτην Κερκιδᾶν, μηδὲν μὲν ἐσθίειν τῶν ἀνδρὶ προσηκόντων, τηρεῖν δὲ τοὺς ἐσθίοντας, εἰ παρεῖδον ἢ ἄκανθαν ἢ τῶν τραγανῶν τι ἢ χονδρῶδες τῶν παρατεθέντων.

7.

Gregor. Naz. de virtut. 595 (T. II 213 ed. Colon.):

Ἅπαντα δ' ἕρπειν εἰς βυθὸν τὰ τίμια
τῶν γαστριμάργων σῖτα, μήτε σῖτ' ἔτι
τῶν εὐτελεστάτων λέβητος ἐξ ἑνός,
ὀρθῶς λέγει που Κερκιδᾶς ὁ φίλτατος,
τέλος τρυφώντων αὐτὸς ἐσθίων ἅλας,
αὐτῆς τρυφῆς ἔθ' ἁλμυρὸν καταπτύων.

comparavit cum his, quae manifesto corrupta sunt, Meineke ea, quae Greg. Naz. ib. v. 96 dixit: ἄρτος ἡ καρυκεία ἐμοὶ τὰ πόματ' ἐξ ὀλῶν ἅπαν γλυκύ, οἷς τῶν τρυφώντων ἁλμυρὸν καταπτύων. sed hunc locum frustra quaesivi.

9.

Phot. Bibl. 279 p. 533 B: καὶ ἡ μαγὶς δὲ ἀντὶ τῆς τραπέζης Αἰγύπτιον δόξει καὶ παντελῶς ἔκθεσμον. Ἐπίχαρμος δὲ ὁ Δωριεὺς καὶ Κερκιδᾶς ὁ μελοποιὸς ἐπὶ τῆς αὐτῆς διανοίας ἐχρήσαντο τῇ λέξει.

9.

Pollux III 27: Ἐπιπάτωρ· βέλτιον γὰρ τοὔνομα τοῦ πατρῳοῦ, εἰ καὶ Κερκιδᾶς κέχρηται.

ἑαυτοῦ σοφισταῖς ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνου καθήμενος ἐν κριομύξοις ἀνδράσιν, ὡς ὁ Κερκιδᾶς φησιν, εὐδοκιμήσει. cf. etiam Inc. auctor elog. capilli p. 32 ed. Miller.

AESCHRIO.

IAMBOI.

1.

Μήνη τὸ καλὸν οὐρανοῦ νέον σίγμα.

* 2.

Στενὸν καθ' Ἑλλήσποντον, ἐμπόρων χώρην,
ναῦται θαλάσσης ἐστρέφοντο μύρμηκες.

* 3.

Ὁ δ' ἐξελὼν ἱμάντα φορτίου ζώνην.

* 4.

Ἶρις δ' ἔλαμψε, καλὸν οὐρανοῦ τόξον.

* 5.

Καὶ πίσσαν ἑφθήν, ᾗ θύραι μυρίζονται.

Aeschrio. Fr. 1. Walz. Rhet. III 650: *ὡς τὴν σελήνην οὐρανοῦ πάλιν Αἰσχρίων σίγμα· οὕτω γὰρ λέξεσιν αὐταῖς αὐτὸ Αἰσχρίων λέγει· Μήνη κτλ.* — *νέον*, fortasse *νέη* verbis audacius traiectis scribendum.

Fr. 2. 3. 4. 5. Ibid. *τὸν λόγον ἐκτραχύνουσι, σκληρύνουσι δὲ πλέον, ἢ μᾶλλον εἰς ψυχρότητα σύρουσι γελαστέαν, ὡς καὶ ὁ γράψας τὰ ψυχρὰ ταυτὶ τῶν ἰαμβείων· Στενὸν . . . μύρμηκες. Καὶ πολλαχοῦ δύστηνα τοιαυτὶ λέγει· Ὁ δ' ἐξελὼν . . . μυρίζονται.* Aeschrionis esse versus probabile, sed non certum. — Fr. 4. *ἔλαμψε*, cod. Dresd. *ἔλαμπε*. — Fr. 5. *ᾗ* scripsi, itaque nunc etiam ten Brink, vulgo *ἦν*.

ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΑ. 802

6.

Καὶ θεῶν ἄγρωστιν εὗρες, ἣν Κρόνος κατέσπειρεν.

7.

Harpocrat.: *Κέρκωψ· Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς πρεσβείας· ἐν τοῖς εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένοις δηλοῦται ὡς ἐξαπατητῆρές τε ἦσαν καὶ ψεῦσται οἱ Κέρκωπες· Ξεναγόρας δὲ εἰς πιθήκους αὐτοὺς καταβαλεῖν φησί, καὶ τὰς Πιθηκούσσας νήσους ἀπ' αὐτῶν κληθῆναι· Αἰσχίνης* (recte ut videtur Maussacus *Αἰσχρίων*) *δὲ ὁ Σαρδιανὸς* (*Σάμιος* Maussacus, *Σαμιανὸς* Meineke) *ἐν τοῖς Ἰάμβοις καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἀναγράφει, Ἀνδοῦλον* (*αὐδοῦλον* A) *καὶ Ἄτλαντον.* Eadem Cercopum nomina exhibet Phot. 158, 2, Apostol. IX 64, at Suid. v. *Κέρκωπες* habet *Κάνδουλος καὶ Ἄτλας.* cf. ten Brink in Philol. VI p. 356 seqq., qui probabiliter suspicatur Harpocrationem errasse, cum haec ex Aeschrionis Iambis proferat, quae in Ephemeridibus legebantur, vid. fr. 10.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

8.

Ἐγὼ Φιλαινὶς ἡ 'πίβωτος ἀνθρώποις

Fr. 6. Athen. VII 296E: *Αἰσχρίων δ' ὁ Σάμιος ἔν τινι τῶν ἰάμβων Ὕδνης φησὶ τῆς Σκύλλου τοῦ Σκιωναίου κατακολυμβητοῦ θυγατρὸς τὸν θαλάσσιον Γλαῦκον ἐρασθῆναι· ἰδίως δὲ καὶ περὶ τῆς βοτάνης λέγει, ἣν φαγὼν ἀθάνατος ἐγένετο· καὶ θεῶν κτλ.* Eadem Eust. 271, 27. Naeke, qui iambos fuisse censet, coniecit: *καὶ θεῶν σῖτον* (Meineke *βρῶμα*) *Ἄγρωστιν κτλ.* non recte: tetrametris trochaicis Glauci fabulam exposuit Aeschrio, quemadmodum etiam Ciceronis poematium, quod in eodem argumento versabatur, eiusdem metri fuit, vide Plut. vit. Cicer. c. 2. — *θεῶν*, Geel *θέων* coniecit. — Ceterum ad Aeschrionis Glaucum voluit Brink referre locum Et. Gud. 57, 33 corrigens (*Αἰσχρίων*) *ἐν Γλαύκῳ· Πλεῖα γὰρ τρυγὸς γλυκείης, ἣν ἔτικτεν Ἀνθηδών.* Sed vide de his Fr. Adesp.

Fr. 8. Athen. VIII 335B: *τὸν πολυθρύλητον ἐπὶ τῇ ὀψολογίᾳ Ἀρχέστρατον ἀεί ποτε μετὰ Φιλαίνιδος κατατάττοντα, εἰς ἣν ἀναφέρεται τὸ περὶ ἀφροδισίων ἀκόλαστον σύγγραμμα, ὅπερ φησὶ ποιῆσαι Αἰσχρίων ὁ Σάμιος ἰαμβοποιὸς Πολυκράτη τὸν σοφιστὴν ἐπὶ διαβολῇ τῆς ἀνθρώπου, σωφρονεστάτης γενομένης· ἔχει δὲ οὕτως τὰ ἰαμβεῖα· ἐγὼ κτλ.* Iidem versus leguntur Anth. Pal. VII 345 a m. s.: *ἀδέσποτον· οἱ δὲ Σιμωνίδου·* a m. pr.: *εἰς Φιλαινίδα τὴν ἐλεφαντίνης ἑταίραν, τὴν γράψασαν ἐν πίνακι τὰς γυναικείας μίξεις ἐκείνας, δι' ἃς καὶ κωμῳδεῖται παρὰ τῶν ἐν Ἀθήναις σοφῶν.* ultimum hoc voc. *σοφῶν* addidit m. s. in rasura. — Cf. de hoc epigrammate B. ten Brink in Philol.

ἐνταῦθα γήρᾳ τῷ κακῷ κεκοίμημαι· 803
μή μ', ὦ μάταιε ναῦτα, τὴν ἄκραν κάμπτων
χλεύην τε ποιεῦ καὶ γέλωτα καὶ λάσθην·
οὐ γὰρ μὰ τὸν Ζῆν', οὐ μὰ τοὺς κάτω κούρους
οὐκ ἦν ἐς ἄνδρας μάχλος οὐδὲ δημώδης·
Πολυκράτης δέ, τὴν γονὴν Ἀθηναῖος,
λόγων τι παιπάλημα καὶ κακὴ γλῶσσα,
ἔγραψεν ἅσσ' ἔγραψ'· ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδα.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

9.

Σύν ῥ' ἐχύθη ψυχήν, πουλύς τέ μιν ἔσχ' ὀρυμαγδός.

10.

Tzetz. Lycoph. 688: *Ἕτεροι δὲ Γιγάντων νήσους τὰς Πιθηκούσας ἤκουον, αἵ εἰσι περὶ τὴν Ἰταλίαν· μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ*

VII 382. *Dioscoridi* vindicat Hecker Anth. II 65: extat enim in Anthol. VII 450 aliud de eodem argumento Dioscoridis epigramma, quod in alio codice rectius fuit coniunctum cum his Aeschrionis iambis: haec enim adnotata sunt in cod. Pal., ubi VII 345 in margine iterum legitur: *νομίζω, ὅτι δισσῶς κεῖται τὸ ἐπίγραμμα πλὴν ἐν τῇ τάξει τῶν ἐπιγραμμάτων τοῦ κυρίου Μιχαὴλ οὕτως κεῖται συνημμένον μετὰ τοῦ ἰαμβικοῦ.* — V. 2. cod. Pal. Anth. *κεκοίμαμαι.* — V. 3. *ἄκραν*, Meineke *ἄκρην.* — V. 4. *λάσθην* L, *λάσθμην* A, *λάσθνην* BPV, *λάσθην* etiam cod. Pal., qui in marg. *αἰσχύνην.* — V. 5. *Ζῆν'* Anth. (sed coronidem addidit m. s.), *Ζεῦν* Athen. et Eust. Od. 1387, 28: at insolens prorsus haec forma et ab omni analogia abhorrens: nec tamen *Ζῆν* scripsi, cuius formae nulla hic necessitas, quamquam apud Homerum, ubi in extremo versu *εὐρυόπα Ζῆν* extat, ita, non *Ζῆν(α)* scribendum, cuius formae simillimum exemplum *ζαῆν ἄνεμον* sive Aeolensium more *ζάην ἄνεμον*, ubi item nonnulli grammatici perperam apocopen sibi reperisse visi sunt. — *οὐ μὰ τοὺς* Athen., *οὐδὲ τοὺς* Anth., sed in cod. Pal. a m. s. additum *μὰ*, Hecker *οὐδὲ τὴν κάτω κούρην* scripsit, cum antea *οὐδὲ τοὺς κάτω κούρους οὐκ ἦν ἐς ἄνδρας* coniecisset. — V. 7. *γονὴν, γένην* BP. — V. 8. *παιπάλημα*, cod. Pal. in m. *φλυαρίαν* interpretatur. — cod. Pal. ex corr. *κακῇ γλώσσῃ.* — V. 9. *ἅσσ', ἄσσ'* B, *ὅσσ'* PVL, sed Anth. *οἷ' ἔγραψεν· ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα.*

Fr. 9. Tzetz. Chil. VIII 898: *Καὶ οὗτος ὁ Παρράσιος ζωγράφος ἐξ Ἐφέσου Πολλὰς καὶ ἄλλας γράψας μὲν ἐντέχνως ζωγραφίας, Αὐτόν τε τὸν Μεγάβυζον ἐν τόποις τοῖς Ἐφέσου, Ὅνπερ ἰδὼν Ἀλέξανδρος ὁ μέγας ὁ Φιλίππου, Καὶ Ζεύξιδος Μενέλαον ὃν ἔφην χοηφόρον Τιμάνθους Παλαμήδη τε κτεινόμενον, εἰκόνι Σύρρ' ἐχύθη ψυχήν, πουλὺς δέ μιν ἔσχ' ὀρυμαγδός, Αἰσχρίων ὥσπερ ἔγραψεν ἐν ταῖς Ἐφημερίσιν. Ὁ δὲ Αἰσχρίων οὗτος ἦν γένει Μιτυληναῖος, Καὶ ἔπη καὶ ἰάμβους δὲ σὺν ἄλλοις πόσοις γράψας.* ubi codd. AB *ἔσχεν ὀρυγμαδός.*

Αἰσχρίων (Vit. 1 Ciz. Par. *Αἰσχύλος*) *ἐν ἑβδόμῳ Ἐφεσίδος*. cod. Par. *Ἐφεσηΐδος* scripsit, rectius Meineke *Ἐφημερίδος*, Müller *Ἐφημερίδων*, schol. vet. nuper editus, quem descripsit Tzetzes, *Αἰσχρίων ἐν ζ' Ἐφεσίδων*. Schneidewin in Museo Rhen. IV 475 seq. existimat idem carmen et *Ἐφημερὶς* et *Ἐφεσηῒς* inscriptum fuisse. 804

Schol. Eur. Tro. 230: *Ὁ δὲ Αἰσχρίων φησὶν ὅτι ἐν Πελοποννήσῳ ἦν Κρᾶθις καλούμενος ποταμός, ὃς ἐποίει τὰς κόμας ξανθὰς τῶν λουομένων*. Sed hic Aeschrio, qui de *agricultura* scripsit (vid. Varro de R. R. I 1), dici videtur. — Strabo VIII 378 de meretricibus Corinthiis verba faciens: *καὶ δὴ καὶ μνημονεύεταί τις ἑταίρα πρὸς τὴν ὀνειδίζουσαν, ὅτι οὐ φιλεργὸς εἴη οὐδ' ἐρίων ἅπτοιτο,*

εἰπεῖν· ἐγὼ μέντοι ἡ τοιαύτη τρεῖς ἤδη
καθεῖλον ἱστοὺς ἐν βραχεῖ χρόνῳ τούτῳ.

hanc chriam ex poematio repetivisse censendus est: choliambos qui primus agnovit Meineke *Aeschrioni* attribuit. — Schmidt in Philol. I 640 et Hecker ib. V 417 Aeschrionis nomen restituendum censent apud schol. Apoll. Rh. II 168 ubi legitur: *Νύμφις μὲν γάρ φησιν ἱστορεῖν Ἀκαρίωνα*. sed haec coniectura prorsus improbabilis.

ADDENDA.

P. 6. Callinus fr. 5. Sitzler (Jahrb. f. Philol. 1880 p. 359) perperam *Ἰηονιῆας* scribendum esse censet, i. e. *Ἰάονας*, quod refellere nihil attinet.

P. 16. Tyrtaeus 11, 27. Sitzler permire coniecit *ἔρδων δ' ὄβριμα ἔργα πιφαυσκέσθω πολεμίζων*.

P. 45. Solon 13, 66. *ᾗ μέλλει σχήσειν χρήματος ἀρχομένου*, quam scripturam etiam libri Theognidis, ubi hic locus v. 585 seq. iteratur, ad unum omnes testantur, nisi quod rectius *πρήγματος* exhibent, nuper Gomperzio (Wiener Stud. II 7) adeo displicuit, ut *ἀρχόμενος* corrigendum esse edixerit, immemor Pindari Ol. VI 3 *ἀρχομένου δ' ἔργου πρόσωπον χρὴ θέμεν τηλαυγές*.

P. 50. Solon fr. 26 Gomperz scite indagavit in reliquiis chartae Vol. Herc. coll. II vol. XI 52: *καὶ ἐμ(νήσθη περὶ) τοῦ ἐρᾶν (ὡς καλοῦ) ἐν (ο)ἷς ἀπε(φήνατ' ἐν τῷ) γήρᾳ λέγ(ων· ἔργα δὲ) Κυπρο (γένους νῦν) μοι φίλα καὶ (Διονύσου) καὶ Μουσῶν (ἃ τίθησ') ἀνδράσιν εὐ(φροσύνας)· νῦν φάσκων τ(αὖθ' αἱρεῖ)σθαι καὶ ταῦτ' (εἶναι τὰ) ἐπιτηδεύμ(ατ' αὐτοῦ) τὰ φιλόμου(σα)* (in charta est ΚΥΠΡΟΤΕΧ), suspicatus tam Plutarchum quam hunc philosophum Aristotelis Erotico usum esse.

P. 55 seq. Solon fr. 36. 37. Blass in Herme XV 368 seq. edidit chartae Aegyptiae reliquias, quae veterem memoriam reipublicae Atticae civium discordiis vexatam illustrant. Ibi etiam Solonis versus leguntur fr. 36, 1—20, hemistichio *οὐκ ἂν κατέσχε δῆμον* continuo subiicitur fr. 37, 1—4 *εἰ γὰρ ἤθελον κτλ.* Blassi suspicioni has reliquias ex Theopompi *Φιλιππικῶν* libro X delibatas esse cum alia adversantur. tum parum credibile est, hunc rerum scriptorem amplam *ῥῆσιν* ex Solonis poemate petitam suo operi inseruisse. Cf. Mus. Rhen. XXXVI 113 seq. Neque audiendus Blass, contendens Solonis fr. 36, v. 20 supplendum esse et continuandum addito fr. 37, quemadmodum est in charta: adversatur non solum Plutarchi auctoritas, sed etiam manifesto hians oratio, quod detrimentum non fugisset criticorum acumen, si Solonis iambus ad hunc modum coartatus in Aristidis libello legeretur. Scilicet ut Aristides ita eclogae auctor complures versus sciens prudensque praetermisit et fr. 36, 20 *οὐκ* scripsit, ubi *οὔτε* legebatur, nisi forte eclogae auctor Solonis versus ex Aristide descripsit, ratus sophistam integrum omni ex parte carmen proposuisse. Sane Blass existimat exordium carminis auctius legi in charta, in qua haec litterarum vestigia comparent:

ΔΟΥΛΕΥ

ΔΕΔΑ . ΝΗΣ[ΧΟΝΑΝ

ΞΑΝΤΟΥ . . . . ΝΗ

CAMAN . ΥΜΜΑΡΤΥΡΟΙΗΝΤΑΝΑ

unde Blass coniecit Solonem scripsisse (*θρέψ*)*ασά μ' ἂν συμμαρτυροίη*, manifesto falsus; nam certum est hanc iambi pericopam verbo *συμμαρτυροίη* iuchoari; non esse carminis exordium satis superque *ταῦτα* arguit: sed quae in charta praecedunt, pedestri oratione conscripta fuerunt, CAMAN si quis denuo chartam examinaverit fortasse ΘΑΔΙΑΝ esse animadvertet, i. e. (*αὐ*)*θαδίαν*, qua forma licuit uti scriptori vel eius librario: dixerat scriptor Solonem satis confidenter in carminibus verba fecisse de rebus publicis a se ordinatis, quemadmodum est apud Aristidem II 535 *καίτοι τοσοῦτόν γε ἐμὲ* (*Σόλων*) *τόλμῃ καὶ αὐθαδείᾳ παρελήλυθεν*, et iterum *ὁρᾷς ὡς αὐθαδῶς καὶ οὐ τῆς σῆς συμβουλῆς*.

Quae in charta penitus oblitterata sunt notare nihil attinet, quandoquidem quae plane dignosci potuerunt (nam frequenter lectio plane est incerta) fere consentiunt cum Aristidis lectionibus. — Fr. 36 v. 1 manifestum mendum (*σ*)*υμμαρτυροιηντανα*. — V. 3 *της*. — V. 7 *πραθενταρ*. — V. 8 *τους δ*. — V. 9 *χρεσ*. — V. 11 *δουλ* — — *εχοντας ηθηδεσποτων τρομευμ*, ut emendatio *ἤθη* iam stabilita sit. — V. 13 *κρατη*, quod Blass praeoptat. — V. 15. *διηλθον*. — V. 16 *μονδομοιως* i. e. (*θεσ*)*μὸν δ' ὁμοίως*. — V. 18 *οσωσεγω*. — V. 20 *ουκανκατε* . . . . . *γαρηθελ . ν* i. e. fr. 37, 1. — Fr. 37, 2 *απα . δεναντιοισιν*. — V. 2 *αυτιςδεν . ιο . ν*. — V. 4 *ανδρωνη . . χε*, hic desinit charta. Haec novissima in hunc modum refinxit Blass: *ἄτας δ' ἐναντίοισιν ἥνδανεν τότε, αὖτις δ' ἐνῆα συνετάροις δρᾶσαι, διὰ πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἦδ' ἐχειρώθη πόλις*.

[P. 117 sqq. Adhibita est collatio codicis A ab A. Klügmanno confecta: cf. Jahrb. f. Philol. 1881 p. 452. 672.]

P. 249, 6. Saepe praepropere de originibus artium coniecturas faciunt, velut postquam Carolus Thiemann diligenter et dilucide Heliodori colometriam Aristophaneam illustravit, continuo alii asserunt Heliodorum primum auctorem *ἐπεκθέσεως* et *εἰσθέσεως* fuisse; atqui multis hominum saeculis ante Heliodori aetatem tam Graecis quam Romanis haec in usu fuisse tituli ostendunt, velut in Attica inscriptione CIGr. I 837:

Μνῆμα δικαιοσύνης καὶ σωφροσύνης ἀρετῆς τε
Σωσίνου ἔστησαν παῖδες ἀποφθιμένου

deprehendimus *εἴσθεσιν*, quem titulum non esse novicium antiquae scripturae reliquiae (ΣΩΣΙΝΟ et ΑΠΟΦΘΙΜΕΝΟ) testantur: neque existimandum est lapidarium, ut aequabilitatem quandam servaret, *εἰσθέσει* pentametri usum esse, nam alias in distichis describendis hoc minime curant. Item latinae poesis elegiacae monumentum antiquissimum, Scipionis Hispani elogium, scriptum paulo post annum 615 ab u. c.:

Virtutes generis mieis moribus accumulavi,
Progeniem igenui, facta patris petiei,

Maiorum optenui laudem, ut sibei me esse creatum
 Laetentur: stirpem nobilitavit honor.

cuius tituli lectio nondum est expedita: nam cum priores audacter elemento I neglecto *progeniem genui* scripsissent, Mommsen cautius quam felicius *progenie mi genui* edidit. Latuit omnes *igenui* antiquo more pro *iggenui* i. e. *ingenui* scriptum esse. Atque etiam in aliis versum generibus *εἴσϑεσις* comparet, velut in iambico epigrammate apud Ross Archaeol. Aufs. II 657, in quo restituendo Keil versatus non recte quatuor trimetros acatalectos restituit: nam v. 2 et 4 breviores esse indicio est *εἴσϑεσις*; est igitur titulus in hunc modum restituendus:

Ἐρρηφόρον πατὴρ με πότνα σοι ϑεά
 Σαραπίων μήτηρ τ' ἔϑη(κε Χ)ρή(στη)
Τὴν σὴν Θεανὼ πέντε καὶ (συναίμονες)·
 Δὸς δ' οἷς μὲν ἥβην, οἷς δ(ὲ γῆρας εὖ ῥεῖν).

BIBLIOTHECA GRAECA

VIRORUM DOCTORUM OPERA

RECOGNITA ET COMMENTARIIS INSTRUCTA

CURANTIBUS

FR. JACOBS ET VAL. CHR. FR. ROST.

LIPSIAE IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

Bedeutend ermässigte Preise.

Erschienen sind bis jetzt:	M. Pf.
Aeschinis in Ctesiphontem oratio recensuit explicavit *A. Weidner* .	3.60
Aeschyli Agamemno, illustr. *R. H. Klausen.* Ed. II. ed. *R. Enger.* 8. mai. 1863	3.75
Aristophanis Nubes. Ed. illustr. praef. est *W. S. Teuffel.* Ed. II. 8. mai. 1863	1.20
Delectus epigrammatum Graecorum, novo ordine conc. et comment. instr. *Fr. Jacobs.* 8. mai. 1826	1.80
Demosthenis conciones, rec. et explic. *H. Sauppe.* Sect. I. (cont. Philipp. I. et Olynthiacae I.—III.) Ed. II. 8. mai. 1845 . . .	1.—
Euripidis tragoediae, ed. *Pflugk* et *Klotz.* Vol. I., II. et III. Sect. I.—III.	14.70
Einzeln:	
Vol. I. Sect. 1. Medea. Ed. III.	1.50
„ I. „ 2. Hecuba. Ed. III., quam curavit *N. Wecklein*	1.20
„ I. „ 3. Andromacha. Ed. II.	1.20
„ I. „ 4. Heraclidae. Ed. II.	1.20
„ II. „ 1. Helena. Ed. II.	1.20
„ II. „ 2. Alcestis. Ed. II.	1.20
„ II. „ 3. Hercules furens. Ed. II., quam cur. *N. Wecklein*	1.80
„ II. „ 4. Phoenissae. Ed. II., quam curavit *N. Wecklein*	2.25
„ III. „ 1. Orestes	1.20
„ III. „ 2. Iphigenia Taurica	1.20
„ III. „ 3. Iphigenia quae est Aulide	1.20
Hesiodi carmina, recens. et illustr. *C. Goettling.* Ed. tertia quam curavit I. Flach 1878.	6.60
Hierzu:	
Glossen und Scholien zur Hesiodischen Theogonie mit Prolegomena. Von Dr. Hans Flach. gr. 8. geh.	8.—
Homeri Ilias, varietat. lect. adi. *Spitzner.* Sect. I.—IV. 8. mai. 1832—36	4.50
Einzeln:	
Sect. I. lib. 1— 6	—.90
„ II. „ 7—12	—.90
„ III. „ 13—18	1.35
„ IV. „ 19—24	1.35
Lysiae et **Aeschinis** orationes selectae, ed. *I. H. Bremi.* 8. mai. 1826	1.50
Pindari carmina cum deperditarum fragm., variet. lect. adi. et comment. illustr. *L. Dissen.* Ed. II. cur. *Schneidewin.* Vol. I. 1843.	3.90
——— Vol. II. Sect. I. II. (Comment. in Olymp. et Pyth.) 1846. 47. (à 1 Mk. 50 Pf.)	3.—
Platonis opera omnia, recensuit, prolegomenis et commentariis instruxit *G. Stallbaum.* X voll. (21 Sectiones). 8. mai. 1836—82.	
Vol. I. Sect. 1. Apologia Socratis et Crito. Ed. V. ed. *Wohlrab*	2.40
„ I. „ 2. Phaedo. Ed. V. cur. *Wohlrab.* 1875. . .	2.70
„ I. „ 3. Symposium c. ind. Ed. III. 1852. [Vergr.]	2.25
„ II. „ 1. Gorgias. Ed. III. 1861	2.40
„ II. „ 2. Protagoras c. ind. Ed. IV. ed. *Kroschel.* 1882	2.40